

Giới thiệu Mẹ, Chúng Con Muốn Cha

Vì mẹ phải thay thận, Đậu Mật Đường dùng tất thân trong trắng của mình đổi lấy số tiền thay thận cho mẹ. Đêm giao dịch, cô được không chỉ năm mươi vạn đồng tiền viện phí. Người đàn ông kia còn cho cô quà: Một cái thai song sinh. Cô không những mất đi trinh tiết, còn mất luôn tâm của mình! Bốn năm sau... Cô và anh gặp lại nhau Hoàng tử Long: mẹ, con muốn có cha! Mật Đường: Mẹ tìm không được! Hoàng tử Long: mẹ mua cha cho con. Mật Đường:..... Công chúa Phụng: cha thì làm được cái gì??

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Số tiền lớn

Phòng khám bệnh viện nội khoa.

Đối diện trước mặt bác sĩ là người phụ nữ trên 40 tuổi. Bà hai tay ôm lấy bụng của mình, sắc mặt tái nhợt.

Người phụ nữ này tên là Đậu Ngọc Nga. Tuy rằng trên mặt co rúm vì đau đớn, cũng không che dấu được vẻ đẹp của bà ta. Cử chỉ cùng lời nói của bà lộ ra sự thanh cao cùng quý phái. Nhìn sự tiêu tụy của bà, liền liên tưởng đến gia cảnh khó khăn.

Bên cạnh bà là cô gái tầm 18 tuổi. Thiếu nữ chẳng những dáng người thon thả, lớn lên thuộc loại thanh tú xinh đẹp. Xem họ cách nhau tầm 20 năm, nhất định là mẹ con.

"Bác sĩ, mẹ cháu cần phải thay thận gấp sao?" Đậu Mật Đường ánh mắt xuất hiện lo lắng cùng bất an. "Nếu đổi thận, thì cần khoảng bao nhiêu tiền?"

"Tình hình của mẹ cháu trước mắt phải đổi thận! Về phần viện phí, cũng phụ thuộc vào phương pháp trị liệu!" Bác sĩ nhìn hai mẹ con, nhẹ nhàng lí giải: "Phí đổi thận chủ yếu bao gồm 4 khoản: tiền thận, tiền giải phẫu, tiền thuốc men, và tiền kiểm tra sức khỏe, trong đó tiền thuốc men cũng chia thành 3 phần. Nếu mua thận, phí mổ thận. Thì số tiền cần dùng ước chừng từ ba mươi đến năm mươi vạn!"

Đậu Mật Đường miệng há thành hình chữ O!

Trời ạ? Cô nghe sai chăng? Ba mươi đến năm mươi vạn? Đối với gia đình cô, quả thực là con số khổng lồ! Hai mẹ con cô sống dựa dẫm vào nhau, làm sao có số tiền lớn đến vậy? Tiền học phí đợt 1 của Mật Đường, đã tiêu gần hết số tiền tích lũy được. Học phí đợt 2, mẹ con cô còn khó khăn, chạy đâu ra số tiền lớn như thế?

"Mật Đường, mẹ không cần phẫu thuật. Đi, chúng ta về nhà." Đậu Ngọc Nga cố sức đứng lên, lôi kéo con gái trở về.

"Thưa cô, chuyện này không thể để lâu. Nếu không, chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng!" Bác sĩ vừa nói hết câu, hai người liền đứng sững lại.

Tính mạng khó bảo toàn? Đậu Mật Đường ngạc nhiên! Mẹ sẽ rời xa, cô nên làm cái gì bây giờ? Sống lẻ loi ở thế giới này? Cô không cần!

Đậu Mật Đường từ nhỏ đã theo mẹ, chưa bao giờ nghĩ tới phải lìa xa mẹ. Lời nói của bác sĩ, giống như sét đánh ngang tai!

Cô không muốn mẹ chết, cô không muốn mẹ rời nàng. Cô muốn mẹ phải sống, nhất định mẹ phải sống! Cho dù bán chính mình, cũng phải để mẹ chữa bệnh! Cho dù cô chết, cũng phải giữ được tính mạng ẹ!

"Bác sĩ, thời gian của mẹ tôi còn có thể kéo dài được bao nhiêu ngày nữa?" Mật Đường giẫy cánh tay mẹ ra, chạy đến bên người bác sĩ.

"Nhiều nhất nửa tháng!" Bác sĩ quả quyết nói.

"Bác sĩ, cháu sẽ cố gắng. Nhờ bác sĩ an bài thời gian giải phẫu ẹ cháu. Mặt khác, bác sĩ xem thận cháu có phù hợp với thận của mẹ hay không....." lời nói còn chưa xong, đã bị mẹ lôi ra bệnh viện. Đậu Ngọc Nga sợ dĩ không cho con nói tiếp, bởi vì bà biết, thận của cô sẽ thích hợp với thận của bà, mà họ cũng không kiếm được số tiền phí lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tảo thụ loan

Một gương mặt quen thuộc xuất hiện trong đầu Đậu Ngọc Nga. Bà biết, người này có thể lo cho bà số tiền này! Từ đó tiền, đối với hân mà nói, cần bản chẳng đáng kể. Đậu ngọc nga cũng biết, bà sẽ không đi tìm hân. Cho dù chết, bà cũng không đi cầu xin tên phụ tình bạc nghĩa kia. Mười chín năm trước, lúc bước ra khỏi cửa, bà chưa từng nghĩ sẽ trở lại đó!

Vừa ra bệnh viện một lúc, Đậu Mật Đường cảm giác nóng nẩy toàn thân. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không còn ánh nắng, nhin không được nhin này.

"Mẹ, vì sao không để con cùng bác sĩ nói chuyện?" Mật Đường tức giận nói. Mẹ mắc bệnh, trong lòng con rất lo lắng! Chẳng lẽ, mẹ không hiểu điều này?

Cho dù con gái hợp thân với bà, họ cũng không trả nổi tiền viện phí! Đậu Ngọc Nga vỗ vỗ mặt con, cười, ra về thoải mái nói. "Mật Đường, bệnh của mẹ, mẹ tự cảm nhận được. Cái gì mà nguy hiểm đến tính mạng? Không giống như bác sĩ nói đâu. Bọn họ là bác sĩ, vì muốn kiếm tiền cho chính mình nên cố ý làm chúng ta sợ thôi!"

"Mẹ, mẹ nói thật không?" Mật Đường nhào vào trong lòng mẹ, nhin không được mà khóc. Cô cố ý giả bộ không biết điều gì, để phân tán sự chú ý của mẹ. Chờ mẹ không nghi ngờ, cô lại đến bệnh viện kiểm tra thận mình có hợp không! Nếu thích hợp, cô sẽ xin tiền trên đường để cứu mẹ!

"Mật Đường bảo bố, mẹ đã lừa con bao giờ đâu! Ngoan, đi thôi, chúng ta về nhà đi!" Đậu ngọc nga kêu con. Bà biết, bà không thể nói sự thật. Bà sợ con khổ sở, cũng sợ con làm chuyện dại dột.

Hai mẹ con ngồi xe trở về nhà, đến vùng thôn quê ở ngoại ô thành phố. Nông thôn này có một cái tên dễ nghe - Tảo Thụ Loan. Tên này có được là do trước thôn có một hàng làm được tảo làm.

Một cái cổng đồ nát, vài gian nhà trệt thấp bé, cũng là nơi cư trú của họ. Trong nhà rất sạch sẽ. Đậu Ngọc Nga cũng nuôi đàn gia súc gia cầm nhỏ trong vườn.

Họ chuyển từ nơi khác đến đây, không có ruộng đất, lại không có nhà cửa. Thuê căn nhà này vừa đủ sống tạm bợ qua ngày.

Đến thời gian cây táo nở hoa, Đậu Ngọc Nga sẽ đem thùng nuôi ong đến đặt ở đây lấy mật. Mật đổi lấy tiền, đủ chi tiêu cho cuộc sống, nhưng không còn để tiết kiệm.

Đậu Mật Đường đi vào trong phòng, uống 1 ly nước mật. Cổ cô bớt khô nóng, cảm giác cái nóng giảm đi rất nhiều.

"Mẹ, nghỉ hè 2 tháng rất dài. Ở nhà cũng không có việc gì để làm, chi bằng để con đi kiếm việc. Tích góp từng ít một, học phí kì 2 mẹ sẽ đỡ đi 1 ít!" Mật Đường vừa rót nước ẹ, vừa nói ý nghĩ của mình.

"Thời tiết nóng thế này, nên ở nhà đi con!" Đậu Ngọc Nga biết. Ngày mẹ con bà gần nhau không còn nhiều, cho nên bà không muốn cho con đi.

"Mẹ, con quyết định rồi!" Mật Đường là người nói được làm được, cô muốn làm chuyện gì thì không có người ngăn được. Cô cầm mật trên bàn, đi vào chỗ tắm rửa. "Nóng chết mất, con đi tắm trước. Mẹ, mẹ sửa soạn cho con ít đồ đạc. Con tắm xong, sẽ vô thành phố!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Kiếm tiền

Đậu Ngọc Nga, lác lác đầu. Bà một vừa thu dọn chút đồ đạc cho con vừa lặng lẽ rơi lệ. Có lẽ, lúc con gái trở về, họ đã âm dương cách biệt! Mà bà, cũng không dám ngăn cản con, bà sợ con nhìn ra được điều gì!

Đi thi đi đi!

Tiệc nào mà chẳng có lúc tàn! Cho dù là người thân, cũng có ngày ly biệt. Chẳng qua, họ cách xa nhau sớm hơn mà thôi.

Mật Đường tắm xong, trên người tản ra mùi thơm ngọt ngào. Hương hoa lải đặc trưng trộn với mật, cực kì thanh nhã, rất khác biệt.

Hai mẹ con cô đều thích mùi hoa lải cùng mật, nên khi tắm thường sử dụng. Mùi thanh nhã, làn da trở nên mềm mại hơn! Qua nhiều năm đã trở thành thói quen. Loại hương vị đặc thù này, giống như là dấu hiệu của họ.

"Mẹ, con đi rồi, mẹ nhớ chăm sóc thân thể tốt, nếu không thoải mái trong người, thì gọi ngay cho con!" Mật Đường xách đồ của mình, chuẩn bị xuất phát. Trong túi xách, có một ít quần áo của cô, kèm theo mấy bình mật.

Đậu Ngọc Nga ôm con, trong lòng đau khổ. Có dấu nước mắt, vẩy tay từ biệt. Có lẽ lần này từ biệt, sẽ là vĩnh biệt! Bà sẽ gặp lại được con?

Đậu Mật Đường đeo hành trang trên lưng, bước trên con đường kiếm tiền cứu mẹ. Cô không dám quay đầu lại, bởi vì, cô sợ nhìn thấy nước mắt của

mẹ.

"Mẹ, chờ con, nhất định phải chờ con. Con sẽ kiếm được tiền chữa bệnh ẹ!" Cô trong lòng âm thầm thề!

Từ trông bệnh viện đi ra, Mật Đường nửa vui nửa buồn. Vui là, thận của cô hoàn toàn thích hợp với thận của mẹ. Buồn là, phải kiếm ở đâu ra số tiền viện phí lớn như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, Mật Đường đều bận rộn. Vội vàng tìm công việc, vội vàng kiếm tiền. Ban ngày, cô xin tiền hảo tâm ở đường cái. Buổi tối, đến câu lạc bộ Bất Dạ Thành ca hát.

Năm ngày, cô có được ba ngàn. Mật Đường biết, cô không thể trách người ta quỵên góp ít, chỉ có thể trách nhiều tên lừa gạt đều dùng cách này để kiếm tiền! Ở trên đường, cô tận mắt gặp một người khóc đến đau đớn. Buổi lại thấy người kia ăn mặc chỉnh tề chỉnh tề, giống y người giàu có tiêu tiền ở câu lạc bộ cô làm việc.

Tiền lương cộng thêm tiền tích lũy được khoảng bảy ngàn! Thêm vào tiền quỵên góp mới tích góp được 1 vạn. Một vạn so sánh với ba mươi vạn, cô còn thiếu nhiều lắm. Theo chiều hướng này, muốn kiếm được số tiền lớn như vậy, cô phải mất nửa năm.

Cô có thể vất vả nửa năm, Nhưng mẹ có thể chờ cô nửa năm được không?

Mật Đường giống như ngồi trên lửa nóng, sợ hãi đến hoảng loạn. Không được, nhất định phải kiếm được tiền! Bằng không, nàg làm việc vất vả như thế để được gì? Mẹ không còn, số tiền này còn tác dụng gì?

Thế nào mới nhanh có tiền? Giống mấy người đó sao?

Mật Đường nhìn sang thiếu nữ đang ngồi trên đùi đàn ông nọ, trên người nổi lên một lớp da gà.

"Mật Đường, bây giờ không phải là lúc để bàn đến danh dự nhân phẩm. Vấn đề quan trọng là chữa bệnh ẹ!" Mật Đường âm thầm nhắc mình! Trong đầu cô xuất hiện ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người đàn ông thần bí

Một người đàn ông khoảng 24, 25 tuổi, diện mạo anh tuấn đi vào Bất Dạ Thành. Hắn mang 1 chiếc kính râm cỡ lớn che đi hơn nửa gương mặt. Ngón tay đeo nhẫn sáng lấp lánh.

Bộ dạng hấn như vậy khiến người khác nghĩ tới trù m xã hội đen. Rất nhiều người nhìn ra được điều này đều lặng lẽ rời đi !

Chủ Bất Dạ Thành là Hoàng Hưng, cúi đầu khom lưng chào đón hắn. Hắn nói vài câu nhỏ bên tai Hoàng Hưng. Lão trên mặt lộ ra chút khó xử!

"Tiên sinh, nơi này của chúng ta cũng có gái tơ. Dung mạo đáng người đều được. Nhưng mà, điều kiện nàg đưa ra sợ ngại không đáp ứng nổi!"

"Hử? Điều kiện gì?" Người đàn ông ngoài miệng, lộ ra mặt cười khó phát hiện.

"Một lần, phí 50 vạn. Hơn nữa, không cho bật đèn, chỉ được 'làm việc' trong bóng tối." Lão sợ chọc giận người đàn ông trước mặt, cũng sợ kết cục của danh inh. "Tiên sinh, ở chỗ tôi còn nhiều phụ nữ. Không nên tìm 1 con nhóc làm gì đâu? Theo tôi, những người đàn bà có kinh nghiệm rất có hương vị! Chẳng những tiện nghi, hơn nữa hầu hạ rất chu đáo. Nếu được, tôi giới thiệu cho ngài vài người?"

"Không, ta chọn cô bé ấy!" Người đàn ông đánh gãy lời nói của tên chủ, 1 câu ngắn gọn sáng tỏ.

"Tiên sinh, ngài đi theo ta!" Lão một bên dẫn đường, một bên âm thầm suy nghĩ. Chu Du đánh Hoàng Cái (*), một cái nguyệt đánh, một cái nguyệt bị đánh.

Đậu Mật Đường ngồi trong căn phòng tối, lòng thật sự sợ hãi. Tuy rằng sợ hãi, cô cũng không thể hối hận! Mạng của mẹ quý hơn tất cả! Vì mẹ, cô nguyện ý bán đi trinh tiết của mình.

Một loạt bước chân hướng lại gần cô.

Đậu Mật Đường cảm thấy người mình run lên không ngừng. Răng đánh vào nhau kêu khanh khách.

"Mật Đường, không thể sợ hãi. Cho dù sợ hãi, mày cũng không còn đường lui rồi! Cho mày lựa chọn lại lần nữa, mày vẫn quyết định như thế. Thế thì sợ có ích gì?" Mật Đường an ủi chính mình, cố gắng ổn định tâm tình. Nhưng thân thể cô vẫn run lên bần bật!

Có tiếng đập cửa truyền đến tai Mật Đường.

Ngay sau đó, âm thanh của Hoàng Hưng vọng vào.

"Mã Lệ tiểu thư, cô hôm nay có số. Số tiền cô yêu cầu, tôi đã nhận thay rồi. Cô mở cửa để cho khách đi vào."

Mật Đường 'ừ' một tiếng, mở cánh cửa ra, cũng hoàn toàn mở ra cuộc đời cô. Cô đứng vào góc tối, lặng lẽ nhìn người đàn ông kia !

Nhìn thân thể con to lự lưỡn, hấn nhất định là một người tuổi còn trẻ. Hấn đưa ra 50 vạn tiền thì cô cũng biết hấn rất giàu.

"Mật Đường, mày lại tưởng tượng cái gì? Thân phận của hấn cùng cô không quan hệ. Đây chỉ là cuộc giao dịch mà thôi." Mật Đường âm thầm nhắc nhở chính mình. Cô không thể hy vọng xa vời. Duy nhất có thể hi vọng là nhanh chóng chấm dứt đêm này!

Người đàn ông này cũng tuân thủ lời hứa, hấn không bật đèn. Tiến lại gần cô và giữ chặt cánh tay nhỏ bé. Không biết do tay Mật Đường quá lạnh hay tay của hấn quá nóng. Cảm giác ấm áp đi từ bàn tay to của hấn truyền qua tay Mật Đường. Cô không tự giác được, co rúm một chút.

(*): Trong Tam Quốc diễn nghĩa

Hoàng Cái là viên tướng xuất hiện từ ngày đầu, theo giúp Tôn Kiên đánh Đổng Trác và Lưu Biểu. Khi Tào Tháo áp sát Giang Đông, Hoàng Cái đứng vào hàng ngũ các võ tướng quyết tâm chống Tào.

Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kẻ khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Đến đêm 20 tháng 11, sau khi Gia Cát Lượng cầu được gió đông, Hoàng Cái làm tiên phong, dẫn đầu đội thuyền chiến tiến sang thủy trại quân Tào, danh nghĩa là hàng Tào, nhưng khi tới nơi liền phi thẳng tới trại Tào nổi lửa tấn công. Tào Tháo đại bại rút chạy, Hoàng Cái bị trúng mũi tên do Trương Liêu bắn, ngã xuống nước, nhưng được Hàn Đương cứu sống.

Công lao trấn trị các quận huyện của Hoàng Cái không được Tam Quốc diễn nghĩa nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bóng tối

"Cô sợ sao?" Một âm thanh trầm thấp mà nam tính vang lên bên tai Đậu Mật Đường. Âm áp hơi thở, phảng phất ở trên mặt cô, làm cho Mật Đường hơi hoảng. Cô muốn thoát khỏi cái ôm của hấn nhưng không được.

Cô im lặng, nhưng thân thể lại run lên cầm cập!

"Không phải sợ!" Hấn tháo xuống chiếc nhẫn nặng trĩu trên ngón tay áp út, rồi đeo vào tay cô. Chiếc nhẫn quá lớn, ở trên ngón tay mảnh khảnh của cô, không thật chênh lệch. Hấn nói giống như dụ dỗ đứa con nít. "Em thả lỏng tinh thần, nhắm mắt lại, tưởng tượng một chút. Buổi tối hôm nay, là đêm tân hôn của em, em là cô dâu, ta là chú rể."

Cô thật sự bị hấn thôi miên! Trong đầu của cô xuất hiện một căn phòng treo đầy màn lụa đỏ. Cô mặc bộ lễ phục truyền thống, hấn - chú rể dịu dàng mà triền miên.

Cứ theo dòng tưởng tượng, Mật Đường không còn khả năng tư duy. Thân mình vốn cứng nhắc, lại trở nên phối hợp mà mềm mại. Hấn cảm giác được sự biến hóa này, tiếp tục hướng dẫn nói. "Em làm tốt lắm, ừ, thả lỏng cơ thể ra."

Hấn cúi đầu, gần sát hai má cô. Hương hoa nhài thâm nhập vào phổi. Hít hít vài cái, như muốn đem mùi hoa toàn bộ lưu lại trong tâm hấn.

"Thơm quá!" Hấn cảm thán một tiếng, cúi đầu hôn cô. Đôi môi hấn kề sát môi anh đào của cô. Vị ngọt nhẹ, kích thích vị giác, hấn hôn, nhẹ nhàng khoan khoái. Dẫn đường cho cô bé rơi vào cảnh đẹp.

Một cổ khô nóng, truyền khắp toàn thân Đậu Mật Đường. Ngay cả dây thần kinh nhỏ nhất, cũng tràn ngập hưng phấn. Hai tay của cô, không tự giác vòng qua cổ hấn. Tiếng hít thở càng ngày càng to. Chính trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Theo bản năng, cô đáp trả lại, hấn không ngừng đòi lấy hương thơm ngọt lành trong miệng cô. Một bàn tay hấn, lặng lẽ di chuyển trước ngực cô. Trên nhũ hoa, nhẹ nhàng bóp một chút.

Có dòng điện xẹt qua thân cô, trải rộng ra toàn thân.

Miệng, không khỏi phát ra một tiếng thở nhẹ. Hai tay gắt gao dính vào thân thể cường tráng, cũng kề sát thứ nam tính của hấn. Hấn ôm ngang eo cô, tiến về chiếc giường rộng.

Nàng nằm ngửa ở trên giường, nhận sự đụng chạm của hắn. Nụ hôn của hắn, trượt dần từ cổ xuống thành một đường dài.

Một loại cảm giác xưa nay chưa từng có, ủa vào tâm Đâu Mật Đường. Cô muốn đẩy nhưng lại ôm chặt lấy đầu của hắn.

Trong bóng đêm, cặp mắt hắn sáng lờ lờ, giống như ánh mắt sói. Hắn là tướng quân trên chiến trường đánh giặc, ở người cô tung hoành ngang dọc (Thiên: ẹc ẹc! Tác giả cũng có tâm hồn tưởng tượng kinh khủng).

Chút đau đớn qua đi, lại có cảm giác khác lạ, toàn bộ thân thể cô như đang nhẹ trôi cùng đám mây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhấn đầu rồng

Trải qua phiên chém giết, Đâu Mật Đường từ thiếu nữ trở thành phụ nữ. Ngoài ý nghĩ của cô, những tưởng sẽ đau khổ nhưng sự thực lại chẳng đáng sợ tí nào. Ngược lại, nó lại tuyệt vời, tuyệt vời làm cho người ta lưu luyến.

Kích tình qua đi, hai người ôm nhau mà ngủ. Cô nằm trong lòng của người đàn ông xa lạ, nhịn không được suy nghĩ lung tung.

Nếu đúng như lời hắn nói thật tốt! Đêm nay là đêm tân hôn, cô là cô dâu ngoan hiền, hắn là chú rể dịu dàng và đa tình. Nhưng cô biết, đây không phải là thật! Đây chỉ là một cuộc giao dịch giữa 2 bên. Qua đêm nay, bọn họ không có bất cứ quan hệ nào!

Lòng của cô âm thầm nguyên rủa: giao dịch chết tiệt, năm mươi vạn chết tiệt!

Hắn nhẹ nhàng hôn hai má ngọt ngào của cô, mềm nhẹ hỏi: "Ta có thể biết tên em không?" Đâu Mật Đường lác đầu, nhắm hai mắt. Nước mắt, theo lòng mi nhẹ nhàng chảy xuống, trượt qua cánh tay của hắn.

Đâu Mật Đường có vài vấn đề khúc mắc. Chỉ trải qua một đêm tình, nàng lại động tâm với người đàn ông xa lạ này!

Cô không biết, cô rơi lệ vì thứ gì! Vì cô mất đi trinh tiết? Hình như không phải! Cô lại cảm thấy may mắn là người này cầm trên tay đêm đầu của mình! Vậy cô rốt cuộc vì cái gì mà khóc? Chính cô cũng không rõ!

"Ngủ đi!" Hắn gắt gao ôm cô, tựa như ôm lấy một khối thủy tinh đẹp đẽ nhưng mỏng manh dễ vỡ. Cô ngoan ngoãn giống mèo con mềm mại tựa đầu vào ngực hắn.

Đêm mùa hè, vốn rất ngắn ngủi (*). Đâu Mật Đường chưa ngủ kịp giấc, trời đã sáng tinh mơ. Ánh nắng mặt trời rọi vào căn phòng, làm cô không dám mở mắt. Hai đôi tay soát soát bên cạnh, trong lòng hiện lên một chút thất vọng.

Cô mở to mắt, toàn bộ phòng trống rỗng, không còn bóng dáng của người đàn ông kia! Nếu không phải trên giường còn lưu lại đóa hoa đỏ đẹp đẽ vươn lên trong tuyết, cô sẽ nghĩ đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp.

Mật Đường mặc quần áo, đứng dậy xuống giường. Vô tình nghe được tiếng động của một vật bị rơi xuống. Cô cúi đầu xuống nhìn thì thấy chiếc nhẫn sáng bóng. Chiếc nhẫn này là hắn tặng nàng. Cô cẩn thận nhặt lên.

Nhẫn rất lớn, chính xác là chuyên dụng cho đàn ông! Kiểu dáng nhẫn, rất đặc biệt. Trên chiếc nhẫn, khắc hình đầu rồng. Mặt trong, có khắc một chữ "Đường". Đâu Mật Đường âm thầm suy tư: Người kia, họ Đường? Nếu không, Đường là tên của hắn?

Biết hắn tên gì thì sao? Bọn họ chỉ thực hiện giao dịch, chấm dứt giao dịch cũng là kết thúc! Cô thậm chí, không biết khuôn mặt của người đàn ông đó. Điều cô duy nhất biết được, hắn có một thân hình cao lớn khôi ngô, giọng nói dễ nghe, tràn ngập nam tính.

Nếu tiền đã nhận rồi, cô phải về chữa bệnh ẹ!

Đâu Mật Đường đi vào phòng tắm, chuẩn bị rửa mặt. phát hiện một tờ giấy, ở đó có viết vài nét chữ to, đẹp: "Nếu duyên phận chưa hết, nhấn đầu rồng sẽ cho chúng ta gặp lại nhau".

Đâu Mật Đường ngơ ngác nhìn mảnh giấy, có một cổ vui sướng không rõ tràn ngập trong lòng!

(*) hiện tượng ngày dài đêm ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quỷ nhỏ

Bốn năm sau.

Một buổi sáng đẹp trời, ánh nắng chan hòa đua nhau rọi sáng nhân gian xinh đẹp.

Đêm hôm qua có mưa nhưng chẳng cảm giác được một tí mát mẻ nào.

Mặt trời vừa hừng đông, thời tiết nóng gay gắt như đập vào mặt người. Nằm ở trên giường, Đậu Mật Đường trên mặt phì hồng ngượng ngùng cười. Miệng cô còn nói lơ mơ không ai rõ.

Một giọng nói trẻ con vang lên:

"Mật Đường bảo bố, Mật Đường bảo bố. Mặt trời đã rọi quá mờng người, còn không chịu rời giường sao?" Đậu Tiểu Phụng dùng đôi tay mập mạp nhỏ bé của mình véo mũi cô!"Mật Đường bảo bố, nếu người không rời giường, công chúa Phụng sẽ bóp gãy mũi của người!"

"Công chúa Phụng, ẹ ngủ thêm năm phút nữa đi!" Đậu Mật Đường trờ mình, muốn tiếp tục ngủ một chút nữa. Bốn năm, cô chưa từng mơ được đêm hôm đó. Hôm nay, thật vất vả mới được mộng đẹp, lại bị tiểu quý xáo trộn. Suy nghĩ một chút cảnh trong mơ, Mật Đường cảm giác thật ảm áp cùng hạnh phúc. Hắn vẫn vậy, vẫn dịu dàng săn sóc cô. Nghĩ đến cùng hắn trong mộng nghìn miền, gương mặt lại lơ lửng mấy tầng mây đỏ ửng.

"Không được, con không chịu đâu! Mật Đường bảo bố, đứng lên, mẹ nhanh đứng lên!" Đậu Tiểu Phụng lại tấn công chỗ gây cười của cô.

"Công chúa Phụng, thật bá đạo nha! Mẹ rất vất vả tốt nghiệp đại học, thoát khỏi sự quản giáo của giảng viên. Không nghĩ tới, lại bị tiểu quý khi dễ! Mẹ thật sự khổ, muốn ngủ người ta cũng không cho ngủ!" Đậu Mật Đường không đầu lại được con gái, đành mở cặp mắt buồn ngủ tèm nhem ra. Ai, một hồi mộng đẹp, liền tiêu biến nhanh.

Bốn năm, người đàn ông kia đi nơi nào? Hắn không phải nói, nếu duyên phận chưa hết, nhân đầu rồng sẽ đưa họ tới với nhau sao?

Đậu Mật Đường ngắm chiếc nhẫn trước ngực lại buồn bã. Một dây mảnh đỏ, xâu qua nhẫn, đeo trên cổ trắng ngần. Bắt đầu từ ngày ấy, vật này chưa từng rời cô.

Sợi dây tơ hồng này có thể xuyên qua nhẫn, có thể nối duyên cô cùng hắn không?

"Mật Đường bảo bố, mẹ còn ngớ ngẩn cái gì? Hôm nay, mẹ không phải đi phỏng vấn sao?" Đậu Tiểu Phụng dùng tay nhỏ bé gạt phất ý nghĩ sâu xa của mẹ.

Trời ạ, chỉ lo nghĩ cảnh trong mơ, lại quên việc phỏng vấn. Đậu Mật Đường vội vàng rời giường.

"Mật Đường bảo bố, bà ngoại đã làm xong bữa sáng, kêu mẹ cùng công chúa Phụng đi ăn cơm!" Đậu Tiểu Long đi vào phòng ngủ của Mật Đường, cũng giọng trẻ con nói.

"Long thái tử, mẹ đã biết. Con mang công chúa Phụng đi ra ngoài, các con nhanh ăn cơm đi. Bằng không, chúng ta sẽ muộn!" Đậu Mật Đường vừa tìm đôi dép lê, vừa ra lệnh Đậu Tiểu Long mang em gái đi ra ngoài.

"Công chúa Phụng, cùng anh trai ăn cơm đi!" Đậu tiểu long giống ông cụ non, lôi Tiểu Phụng ra ngoài. Mật Đường cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn. Cô âm thầm nghĩ: Hai đứa trẻ này, có nét giống cô, lại không có nét giống cô. Hai đứa con chắc giống người đàn ông đó hơn?

Đậu Mật Đường vừa rửa mặt, vừa đánh giá lại chính mình.

Gương mặt còn vẻ trẻ con, khỏe miệng dính bột kem đánh răng. Cặp mắt to tròn, con ngươi đen thẳm, mang theo khí chất khác biệt. Lông mi dài như điệp, nhẹ nhàng phe phẩy làm cặp mắt phá lệ mê người. Mũi khéo léo mà thẳng thắn Môi anh đào hồng nhuận, da thịt trắng nõn trơn bóng như ngọc, quả thực là tạo vật tuyệt vời! (Tuyệt Thiên: chị ý mắc bệnh tự kỉ)

Có khi cô cũng tự hỏi mình, có thật là cô đã sinh con chưa.

Mẹ? Suy nghĩ cảm thấy buồn cười! Mỗi ngày bị mẹ kêu Mật Đường bảo bố, cũng được thẳng cấp làm mẹ rồi!

Bởi vì mẹ gọi cô Mật Đường bảo bố, hai tiểu quý kia cũng học theo gọi cô Mật Đường bảo bố!

Từ khi chúng biết nói, đã xưng hô cô như vậy! Thế cũng tốt, cùng hai con đi dạo, lỡ gặp được người quen cũng không xấu hổ!

Bốn năm trước, mẹ biết chuyện cô mang thai, nhất quyết muốn cô phá đi! Nhưng cô sống chết không chịu, đẻ sinh ra chúng! Chính cô cũng không biết, cô có chấp vậy để làm gì. Là vì đàn ông kia? Hay là không dứt được đêm ấy? Hay vì chiếc nhẫn đầu rồng? Hay vì tờ giấy kia? Cho tới bây giờ, cô không rõ, và cô cũng không muốn biết rồi!

Bốn năm trước, vì tránh tiếng xấu ăn cơm trước keng (có thai trước hôn nhân), mẹ con cô rời thôn Tảo Thụ Loan. Vào thành thị này, thuê 1 ngôi nhà nhỏ, sống cuộc sống an nhàn!

Trường học biết việc cô dùng 1 quả thận ẹ, lại muốn chăm sóc mẹ trong khoảng thời gian dưỡng bệnh. Cho nên, trường học cho cô tạm nghỉ học một năm. Thời gian này, vừa vận để cô hạ sinh đôi song sinh này.

Hai đứa trẻ này, là do cô muốn sinh ra. Vậy người đàn ông đó đâu? Hắn rút cuộc ở nơi nào? Vì sao bốn năm qua vẫn không có một chút tin tức? Chẳng

lẽ, hấn lừa mình? Vậy hấn để nhấn và tờ giấy làm gì?

"Mật Đường bảo bối, mẹ còn ngần ngại cái gì? Mẹ mà tiếp tục ngần ra đấy, con cùng Long thái tử đều đến muộn." công chúa Phụng sốt ruột lên tiếng, âm thanh vọng từ phòng ăn đến tai cô. Thanh âm non nớt của con đánh gãy suy nghĩ của Đậu Mật Đường, cô vừa cười vừa lắc đầu, cười thầm chính mình si tâm vọng tưởng.

"Công chúa Phụng không cần hoảng, mẹ sẽ xong ngay!" Đậu Mật Đường nhanh chóng rửa lại mặt, chải tóc. Chạy đến phòng ngủ, thay chiếc váy mới mua để đi phỏng vấn xin việc. Đây là chiếc váy công sở trắng, mua ở chợ phố. Vừa thấy là biết đẹp, đáng tiếc không phải hàng hiệu. Cũng may, Đậu Mật Đường diện mạo xuất chúng!

Đậu Mật Đường xoay một vòng trước gương, tự nhận là hình tượng cũng không tệ lắm. Ha ha, cái khác cô không muốn nói, mình đi trên đường cũng được coi là dễ nhìn.

Mật Đường vừa bước ra khỏi cửa phòng, lập tức phát hiện hai tên tiểu quỷ kia đang kinh ngạc.

"Mật Đường bảo bối, mẹ hôm nay thật đẹp nha!" công chúa Phụng thấy Mật Đường sửa soạn, không khỏi lượn quanh cô vài vòng. Bé gái, đều thích quần áo xinh đẹp. Công chúa Phụng cũng vậy, không ngoại lệ! "Mật Đường bảo bối, khi nào người có tiền, cũng mua quần áo như vậy cho con nha?"

"Công chúa Phụng, mẹ kiếm được tiền, nhất định cho con váy công chúa đẹp nhất!" Mật Đường búng nhẹ mũi Đậu Tiểu Phụng, cười tùm tùm đáp ứng.

Đậu Ngọc Nga mặc tạp dề, từ phòng ăn đi ra. "Mật Đường bảo bối, con không ăn điểm tâm?" Thấy con gái, liền biết tật xấu của cô lại tái phát. Cô không hay ăn bữa sáng, đây chẳng phải chuyện tốt lành gì! huyết áp của cô luôn thấp. Nhìn sắc mặt cũng thấy! Người phụ nữ khi sinh con sẽ mất máu, mà cô lại càng thiếu máu hơn. Nha đầu vẫn không chịu đi kiểm tra một. Nói không chừng, cô thật sự bị hội chứng thiếu máu!

"Mẹ, hôm nay rời giường muộn. Bữa sáng ngày mai, con nhất định ăn." Mật Đường cười một cái, liền mang theo hai con ra cửa.

Giao thông buổi sáng hay tắc đường. Đi một mình còn khó bắt xe. Huống chi, Đậu Mật Đường còn mang theo đứa nhỏ! Mắt thấy một người đàn ông lại chen lên phía trước mình. Đậu Mật Đường một trận hồn giật. Người này sao lại có tố chất kém như vậy! Thấy cô dắt hai đứa trẻ còn cố ý cướp xe. Đậu Mật Đường chưa kịp phát tác, Tiểu Phụng đã mở miệng!

"Chú ơi, chúng con có thể lên trước được không? Con mà không bắt kịp chuyến xe này, nhất định sẽ muộn. Mà muộn sẽ bị thầy giáo mắng!" Tiểu Phụng ánh mắt vô tà, nhìn người đàn ông đang trước, làm hấn ngược ngừng nhường chỗ.

"Đề chú ôm con nha." Người đàn ông nọ vừa nói xong đã thấy Tiểu Phụng leo lên ta-xi ngồi, Mật Đường cười cười cũng không nói cái gì, cùng Tiểu Long lên xe mà đi. Tiểu Long liền nói lời cảm tạ. "Cám ơn chú!"

Nhìn Tiểu Phụng đáng yêu, Tiểu Long trầm ổn hiểu biết. Đậu Mật Đường cảm thấy thật hạnh phúc.

Bởi vì bốn năm trước, cô chẳng những cứu được tính mạng của mẹ, ông trời lại ban cho cô thêm 2 bảo bối. Cô đối với mẹ tràn ngập kính yêu, đối với ông trời cảm tạ. Thấy hai tiểu quỷ đáng yêu, Mật Đường lại vui vẻ không thôi

Bởi vì có mẹ, Đậu Mật Đường không cảm giác cô đơn tịch mịch, bởi vì có hai tiểu quỷ, cô mới cảm giác được vui vẻ cùng hạnh phúc. Một nhà bốn người luôn tràn ngập tiếng cười! Nếu người đàn ông kia cũng trở thành thành viên trong gia đình thì thật tốt a.....

Mật Đường lắc đầu, mình lại suy nghĩ nhiều!

"Đậu Mật Đường hôm nay phải đi phỏng vấn! Mày lại để tinh thần hoảng hốt! Dựa vào trạng thái của mày bây giờ người ta sẽ cho qua vòng phỏng vấn sao? Nếu mày không vượt qua được, cuộc sống của cả gia đình làm sao bây giờ? Đậu Mật Đường, cố lên! Chỉ được thành công, không được thất bại! Yaaaa!" cô dằn dò chính mình, không ngừng cổ lên.

"Mẹ, nên xuống xe." công chúa Phụng tùm tùm quần áo Mật Đường, nhắc nhở cô ta-xi đã đến nhà trẻ. Đậu Mật Đường dẫn hai đứa nhỏ đi qua cổng. Thầy giáo Khương Ngọc Lâm đã đứng đấy tươi cười nhìn họ.

"Thầy Khương, buổi sáng tốt lành!" Hai đứa trẻ liền chào hỏi thầy. Hòa ái dễ gần thầy Khương nhanh chóng đáp lại. "Tiểu Long Tiểu Phụng, buổi sáng tốt lành!"

"Thầy Khương, tôi còn phải đi phỏng vấn. Tiểu Long Tiểu Phụng, lại nhờ thầy dạy bảo!" Đậu Mật Đường cùng thầy giáo chào hỏi vài tiếng, rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khổng tước kiêu ngạo

Từng chiếc xe bíp còi ỏi ỏi mà đi qua.

Đậu Mập Đường đứng trong trạm đón xe, vầy mãi mà không có! Thất vọng! Mỗi chiếc xe đều đông nghịt. Mỗi người đều vội vàng. Người đi đường lo lắng, xe buýt, tắc-xi chật như nêm, vình vình là vậy!

Một chiếc xe hơi lướt qua chỗ Đậu Mập Đường, vừa vặn trúng vũng nước đọng bên dưới, nước bắn văng khắp nơi. Đậu Mập Đường cúi đầu nhìn, váy trắng biến thành váy đốm, "hoa vấy" nha. Trời ạ, làm sao cô đi phòng vẫn được a?

Lừa giận bùng phát!

"Ê, dừng xe, dừng xe lại!" Đậu Mập Đường chạy theo chiếc xe đang đi chậm chậm kia. Làm quần áo của cô thành dạng này, cư nhiên lái xe bỏ chạy. Giàu có thì sao? Mắt không nhìn thấy được người nghèo à?

Xe chậm rãi dừng lại, cửa kính xe dần dần hạ xuống. Dung nhan xinh đẹp dần dần lộ ra. Tóc dài uốn lộn ộp vô mặt kèm theo một cái kính mát. Vẻ mặt ngạo mạn, làm cho người ta cảm thấy cô ta giống nhất không tước kiều ngạo."Cái gì? Cô chạy theo xe tôi làm cái gì?"

Trời ạ! Thật đúng là một người phụ nữ ngu ngốc! Còn dám hỏi cô vì sao đuổi theo xe? Chẳng lẽ cô ta không thấy vết bẩn trên váy cô sao?

"Vì đuổi theo cô? cô xem đi, cô làm quần áo tôi biến thành dạng này này !" Đậu Mập Đường chỉ vào bộ váy của mình.

"Hừ hừ, chẳng qua là bộ váy rẻ tiền! Có cái gì ngạc nhiên !" không tước kiều ngạo từ trong lỗ mũi hừ một tiếng. Từ trong túi xách lấy ra 500, giờ trước mặt Đậu Mập Đường."Quần áo của cô chắc không được năm trăm đi?"

"A, cô là người sao lại không biết phân rõ đúng sai? Cô cho là đây là vấn đề của việc này ư? Tôi hôm nay phải đi phỏng vấn! Cô làm mất cơ hội của tôi, cô nuôi được cả nhà tôi sao? Cho dù váy của tôi không đáng giá, cô cũng không thể như thế được? Có tiền nên giỏi sao? Cô cho rằng có tiền mới là người à !" Đậu Mập Đường bị thái độ của người phụ nữ này chọc giận, cô giống một chú mèo hoang nổi cáu.

"Đúng vậy, có tiền thì giỏi sao? Làm dơ quần áo của người ta thì nên xin lỗi chứ?" người đi đường cũng bắt đầu lên án.

"Cô muốn thế nào? Rốt cuộc muốn bao nhiêu?" Không tước trên xe có chút không kiên nhẫn. Một đám bà tám vây quanh xe cô, đầu cô cũng sắp nổ tung rồi.

"Tôi không cần tiền, tôi muốn lời xin lỗi!" muốn lấy tiền để mua tất cả sao? Quá coi thường người khác! Đậu Mập Đường tính lại bướng bỉnh. Cô không cần tiền, cô muốn người phụ nữ này nhận lỗi trước mặt mọi người.

"Đúng, không cần tiền. Tiền, không quan trọng." Người đi đường tiếp tục ồn ào."Có tiền liền rất giỏi sao? Có tiền là có thể tùy ý bắt nạt người sao? Xin lỗi, phải để cho cô ta nhận lỗi!"

Không tước kia thấy vậy thấp giọng nói một câu "thực xin lỗi", liền lái xe mà đi. Nhìn một đường khói xe, Đậu Mập Đường bất giác cười rộ lên."Ha ha, nói thực xin lỗi, cũng không khó lắm a!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phỏng vấn

Đậu Mập Đường nhìn quần áo trên người, nhớ lại phỏng vấn lúc chín giờ, niềm mong mỏi lập tức bay sạch bách.

Làm sao bây giờ?

Về nhà thay quần áo?

Khăng định là không kịp ! Chờ cô thay xong quần áo, phỏng vấn đã kết thúc.

Mua cái mới?

Chỉ có thể như vậy ! Đậu Mập Đường cúi đầu nhặt lên 500 tiền mà "Không tước" kia để lại, trong lòng âm thầm than thở một tiếng "Không cần cũng phải cần."

Vào một shop hàng, mua chiếc váy công sở màu đen. Đậu Mập Đường đón xe đi thẳng đến tập đoàn Tiêu thị.

Đại sảnh Tiêu thị toát lên vẻ quý phái! Bên trong trang hoàng xa xỉ! Từng lời nói cử chỉ của nhân viên đều toát lên sự chuyên nghiệp. Nếu có thể làm việc ở đây lương nhận được sẽ không ít! Nếu cô có được số tiền này, mẹ cùng hai đứa nhỏ sẽ có chỗ sinh hoạt tốt hơn!

Đậu Mập Đường vừa cảm thán, vừa lên thang máy đến địa điểm phỏng vấn ở tầng 30. Cô còn chưa bước khỏi thang máy, đã nghe loa "Tiếp theo, mời

tiểu thư Đậu Mật Đường "

"Nguy hiểm thật! Nếu quá năm phút đồng hồ, cơ hội này sẽ vụt mất !" Đậu Mật Đường âm thầm lau mồ hôi, trong lòng thầm niệm a di đà Phật.

Mật Đường đi vào trong, vụng trộm quét qua giám sát phòng vấn. Liếc mắt nhìn khuôn mặt không biểu tình, sắc mặt Đậu Mật Đường lập tức thay đổi. Trời ạ, phó tổng Tiêu chính là ở không tước kiêu ngạo trên đường kia a!

Thật sự là oan gia ngõ hẹp !

Phó tổng Tiêu lại chăm điểm cho cô, có tình hay vô tình đây? Đậu Mật Đường trong lòng âm thầm kêu khổ!"Gặp quý, thật sự là gặp quý!"

Đậu Mật Đường cô nếu có thể thông qua phỏng vấn, đó mới chính gặp quý a! Xem ra, hy vọng làm việc ở Tiêu thị, một tia hi vọng cũng không có ! Đậu Mật Đường buồn bã! Sớm biết như thế này, cô sẽ không cố chấp!

"Cô tên Đậu Mật Đường?" Tiêu Từ Phụng ngẩng đầu, nhìn Đậu Mật Đường. Ha ha, nguyên lai là tiểu nha đầu cố chấp a! Xem ra, thế giới này thật nhỏ!

"Vâng!" Đậu Mật Đường ưỡn ngực, trung khí mười phần! Nếu không có hi vọng vượt qua phỏng vấn, sao không tiêu sái một ít đi! Đỡ phải bị con Không tước này coi thường!

"cô ở đại học thiết kế?" giọng nói của Tiêu Từ Phụng bình thản không có một tia gọn sóng. Như là các cô chưa từng gặp nhau!

"Đúng vậy. Chuyên môn của tôi là thiết kế nội thất!" Người phụ nữ này có thể làm diễn viên nha.

"Đậu Mật Đường, cô muốn làm việc ở Tiêu thị ư?" Tiêu Từ Phụng trong mắt hiện lên một tia trời sáng rọi, nháy mắt biến mất.

"Phó tổng Tiêu, cô nói, Bá Nhạc có trước? hay là thiên lý mã có trước?" (*) Đậu Mật Đường biết, nếu cô nói, muốn làm việc ở Tiêu thị, sẽ trúng bẫy của ả. Còn nếu cô nói không muốn, lập tức sẽ hết hi vọng.

"Đậu tiểu thư, tôi thực thường thức sự hài hước của cô. Cô đi về trước, chờ kết quả sau!" Tiêu Từ Phụng trong lòng một trận khó chịu. Này nha đầu, cư nhiên xem thấu tâm tư của cô!

Trong thang máy

Đậu Mật Đường ra khỏi phòng phỏng vấn, trong lòng vừa vui sướng vừa buồn.

Vui sướng là, cô không có bại bởi Tiêu Từ Phụng. Làm cô buồn là bỏ qua cơ hội tốt!

"Đậu Mật Đường, tỉnh lại!" Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là một công việc sao? Cùng lắm thì lại đi phỏng vấn ở công ty khác. Chỉ cần có tài hoa không sợ không tìm được việc.

Đậu Mật Đường là tài năng trong lĩnh vực thiết kế nội thất. Cho dù tìm không được công việc lương cao, chẳng nhẽ không tìm được công việc bình thường a!

Nghĩ đến đây, Đậu Mật Đường bay sạch buồn bã.

Đậu Mật Đường đến thang máy, bên trong đã có một người. người đàn ông này ước chừng 60 tuổi. Tuy rằng đã gần 60, nhưng lại không có vẻ già. Thấy này người đàn ông này, Đậu Mật Đường cảm thấy rất thân thiết. Cô vội vàng lễ phép hướng ông cúi đầu, mỉm cười!"chào chú!"

Tiêu Thính Quân thấy rõ tướng mạo Đậu Mật Đường xong, vẻ tươi cười lên cứng lại. Hắn nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Đậu Mật Đường, mới ý thức được sự thất thố của mình."Tiểu thư, cháu rất giống một người quen cũ của ta! Tiểu thư, có thể cho chú biết tên không?"

"dạ, cháu gọi là Đậu Mật Đường!" à, thì ra cô giống cố nhân của người đàn ông này! Trách không được, chú vừa nhìn mình lại ngạc nhiên đến thế!

Nha đầu này họ Đậu? Cô bé cùng họ với vợ trước Đậu Ngọc Nga! Chẳng lẽ, cô bé này là con gái của cô ấy sau khi tái hôn?

"Đậu tiểu thư, được quen biết cô thật cao hứng!" trong ánh mắt ông hiện lên một tia hy vọng sáng rọi. Ông rất hy vọng, từ Đậu Mật Đường để biết tin tức của vợ cũ. Vì thế, liền thuận tiện nói."Đậu tiểu thư, cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Thưa chú, tuổi của phái yếu đều nên giữ bí mật ! nhưng mà chú hỏi thì cháu xin nói, cháu vừa tốt nghiệp đại học. Hết tháng sau cháu vừa tròn 23 tuổi."

23 tuổi? Không thể nào? Ngọc Nga rời nhà, là hơn 22 năm về trước! Chẳng lẽ cô gái này là con gái của mình?

"Ha ha, đậu tiểu thư thật thú vị." Tiêu Thính Quân một bên ha ha cười, một bên đem đề tài chuyển đến cha mẹ Đậu Mật Đường."Đậu tiểu thư, cha mẹ cháu vẫn khỏe chứ?"

"Cám ơn chú! Mẹ cháu thân thể cũng tốt! Cha cháu đã qua đời từ khi cháu còn rất nhỏ." Nhắc tới chuyện cha mất sớm, Đậu Mật Đường không cảm giác được thương tâm khổ sở. Có lẽ, từ nhỏ đã không gặp được mặt cha, cho nên mới thế!

"À, nguyên lai như vậy a!" Tiêu Thính Quân còn muốn tán gẫu vài câu với Đậu Mật Đường, nhưng thang máy đã đến tầng 1."Được quen biết chú thật cao hứng." Đậu Mật Đường cúi đầu nói lời tạm biệt Tiêu Thính Quân, xoay người rời đi.

Tiêu Thính Quân nhìn bóng dáng đậu Mật Đường, trong lòng một trận buồn bã.

Cô bé này có phải nữ nhi mình không? Cha chết sớm? Chắc là Ngọc Nga rất hận ông, mới nói như vậy đi? Nếu nha đầu này thật sự là con gái ông Tiêu

Thính Quân, vậy đúng là ông trời có mắt!

Nhớ tới vợ trước Đậu Ngọc Nga, Tiêu Thính Quân rất áy náy! Mấy năm nay, cô ấy sống tốt không? Có chịu khổ không? Kinh tế khó khăn không?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trúng tuyển

Đậu Mật Đường nằm trên giường đọc tiểu thuyết.

"Mật Đường bảo bố, mẹ phỏng vấn thế nào? Mẹ nói mua váy cho con, khi nào thì có thể mua được?" Đậu Tiểu Phụng đi vào phòng ngủ của mẹ, bắt đầu quần quít lấy Đậu Mật Đường, muốn mẹ mua váy như lời mẹ hứa.

"Công chúa Phụng, rất rất xin lỗi. Phỏng vấn lần này bị hỏng rồi", gấp cuốn sách lại, thở dài nói. "Mẹ tìm được việc rồi, nhất định sẽ mua bộ váy đẹp nhất cho Công chúa Phụng. Công chúa Phụng, con thấy thế nào?"

"Người coi phỏng kia khẳng định mất mủ. Mật Đường bảo bố tài hoa như vậy cũng không trúng tuyển. Xem ra, người đó nhất định là người ngu ngốc!" công chúa Phụng vừa nghe nói mẹ phỏng vấn hỏng, liền an ủi cô. "Váy, con có vài bộ rồi! Mẹ, chờ mẹ tìm được việc, thì mua a!"

"Công chúa Phụng rất ngoan nha!" Đậu Mật Đường vỗ đầu con gái, trong lòng cảm động. "Nhỏ như vậy đã biết quan tâm mình, an ủi mình, thật sự là làm anh không thể không cảm động. Ai, nếu lúc trước nghe lời mẹ, thì hai tiểu tinh linh đáng yêu sẽ không thuộc về mình rồi....."

"Mật Đường bảo bố, mẹ suy nghĩ cái gì? Có phải hay không phỏng vấn hỏng việc, không thể mua váy cho Công chúa Phụng, trong lòng áy náy a?" thanh âm non nớt mà trong vắt của Đậu Tiểu Phụng, ý nghĩ của bé giống như người lớn, trí tuệ thì quyết không thua đứa bé mười tuổi.

"Công chúa Phụng đoán trúng nha! ý tưởng của mẹ, bị con đoán đúng hết. Con nha, nhất định là sâu trong bụng mẹ chuyển kiếp !" Mật Đường cười một cái, véo véo mặt Công chúa Phụng.

"Con và Long thái tử, đều là con sâu nhỏ trong bụng mẹ nha! Ha ha, chúng con không phải từ bụng mẹ chui ra sao?" lời nói của Đậu Tiểu Phụng làm cô cười vui vẻ.

Hai đứa nhỏ trưởng thành sớm. Nhỏ như thế đã hiểu chuyện.

Hai mẹ con ở trong phòng tán dóc. di động bỗng kêu ینگ ỏi. Tiếp theo, la âm thanh "Cô chủ, có người gọi điện thoại !"

"Công chúa Phụng, con ra ngoài chơi. Mẹ nghe điện thoại." Tiểu Phụng ngoan ngoãn rời phòng ngủ, cùng anh đi chơi.

"Alo, tôi là Đậu Mật Đường".

"xin chào Đậu tiểu thư, tôi nhân viên tập đoàn Tiêu thị. Cuộc phỏng vấn của tiểu thư đã vượt qua. Hiện tại, tiểu thư đã nhân viên chính thức của tập đoàn Tiêu thị ! Sáng mai, mời tiểu thư đến Tiêu thị nhận việc." ngọt ngào thanh âm từ điện thoại truyền tới.

"Tiểu thư, cảm ơn cô! Ngày mai sáng sớm, tôi nhất định sẽ đến." Đậu Mật Đường vừa cúp điện thoại, cao hứng nhảy dựng lên. Cô vội tới phòng khách, ôm lấy Công chúa Phụng, liền tiếp xoay vài vòng.

"Công chúa Phụng, mẹ trúng tuyển ! váy của con sẽ được mua." Đậu Mật Đường buông Tiểu Phụng, lại ôm lấy Tiểu Long, xoay tròn không ngừng. "Long thái tử, mẹ thật sự trúng tuyển ! con muốn cái gì nói mẹ nghe. Mẹ nhất định mua cho con!"

"Mật Đường bảo bố, đừng nổi điên. Cẩn thận kéo làm con sợ." Đậu Ngọc Nga từ phòng bếp đi ra, thấy bộ dáng Mật Đường, nhìn không được mắng cô một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nhân viên nói chuyện phiếm

Đậu Mật Đường buông Đậu Tiểu Long, xoay người ôm lấy Đậu Ngọc Nga.

"Mẹ, cuối cùng con cũng tìm được việc làm. Cuối cùng con có thể dựa vào năng lực của mình để nuôi sống gia đình, mẹ à! Con rất rất vui về!"

Bốn năm qua, một nhà bốn miệng ăn, đều dựa vào số tiền còn lại sau khi mẹ phẫu thuật xong, tiết kiệm từng chút một, chật chiu cho cuộc sống. Tuy vậy, tiền vẫn giảm đi nhanh chóng. Vừa lúc số tiền dùng hết, cô lại tìm được một công việc tốt!

Câu cửa miệng nói, trời không tuyệt đường người, có lẽ là như vậy đi!

"Mật Đường bảo bố, mẹ cũng vui mừng cho con!" Đậu Ngọc Nga vỗ lưng con gái, trong lòng âm thầm chua xót.

Con gái bà, vốn là tiểu thư đài các! Bởi vì sự quật cường của bà, mới hại con mỗi ngày vì miếng ăn mà phải chạy ngược chạy xuôi. Suy nghĩ một chút, đều cảm thấy thẹn với con. Hơn nữa, vì muốn bà chữa bệnh, cư nhiên đem trình tiết của mình trở thành hàng để giao dịch. Con gái bà trở thành chưa kết hôn mà đã có con, bà không biết tại sao, Mật Đường lại nhất quyết muốn sinh ra hai đứa trẻ này! Bà lại càng không biết tại sao, Mật Đường vì hai đứa con, cự tuyệt vị học trường sĩ mệ cô. Chẳng lẽ, bà và con mình giống nhau, một mình nuôi con cả đời?

"Mật Đường bảo bố, mẹ đã hứa với Công chúa Phượng: Chỉ cần người tìm được việc làm, sẽ mua bộ váy đẹp nhất cho công chúa Phượng đó!" Đậu Tiểu Phượng sợ mẹ đổi ý, yêu cầu ngoan tay. "Mật Đường bảo bố, mẹ không thể đổi ý nha! Chúng ta có thể ngoắc tay không?"

Mật Đường buông mẹ ra, ngồi xổm trước mặt con gái. Cô cưng chiều xoa xoa mái tóc bé, cười nói: "Công chúa Phượng, không tin mẹ sao? Mẹ sẽ ngoắc tay, nhất định sẽ mua bộ váy đẹp nhất cho con mà."

Công chúa Phượng ôm lấy Đậu Mật Đường, vẻ mặt hưng phấn. "Mật Đường bảo bố, con rất yêu mẹ!"

Sáng sớm hôm sau, Đậu Mật Đường lại dẫn hai con đến nhà trẻ. Tiếp theo, chạy nhanh đến tập đoàn Tiêu thị.

Đậu Mật Đường đi vào thang máy, gặp được hai cô nhân viên ở đó. Cô mỉm cười, lễ phép gật đầu thăm hỏi. Hai cô gái cũng cười cười, bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Lan Khê, cô biết không? Phó tổng Tiêu sắp đính hôn."

"Phó tổng Tiêu bề ngoài cao ngạo bên trong lại độc ác. Tôi một chút cũng không có hảo cảm đối với à! à nhanh nhanh kết hôn, rồi nhanh chóng rời đi tập đoàn Tiêu thị! Tôi ước là thế! vị hôn phu của à, thật sự là xấu số!" cô gái gọi Lan Khê, thoát nhìn rất chính trực. Cô ấy nói chuyện thẳng thừng, thậm chí không một chút dong dài.

"Lan Khê, cẩn thận, họa là từ miệng mà ra." Thanh Bình nhìn nhìn Đậu Mật Đường, ý bảo này Lan Khê nói chuyện cẩn thận một chút. Đậu Mật Đường cười cười, không có tiếp lời.

Lan Khê lè lưỡi, làm mặt quỷ. "vị hôn phu của Phó tổng Tiêu làm nghề gì?"

"vị hôn phu của Phó tổng Tiêu tên là Đường Long, là tổng giám đốc tập đoàn Đường thị. Nghe nói tên Đường Long này, vốn là con một của Đường Thương Long, đứng đầu bang Thương Long. Không biết nguyên nhân gì, bốn năm trước, Đường Long giải tán Thương Long bang, gây dựng sự nghiệp này. Bởi thế Đường thị cùng Tiêu thị cùng chiến tuyến, cho nên Tiêu Thịnh Quân mới đem con mình gả cho hắn. Ha ha, bọn họ đính hôn, đơn giản là vì kinh tế mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Công việc

Thanh Bình đang chuẩn bị nói ý kiến của mình, thang máy đã đến tầng hai mươi hai. "Lan Khê, tôi đến rồi. Xong việc chúng ta sẽ tán gẫu tiếp!"

"Được, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm." Lan Khê tiễn Thanh Bình bước khỏi thang máy, quay đầu lại cười với Đậu Mật Đường. Đậu Mật Đường cũng vội vàng lễ phép khom người tươi cười chào thành sáng lạn.

"Tôi là Trầm Lan Khê, là quản lý phòng vệ sinh." Lan Khê vươn tay, tự giới thiệu.

"Tôi là Đậu Mật Đường. Là người mới của phòng thiết kế, lại nhờ cô chiếu cố nhiều." Đậu Mật Đường bắt tay Lan Khê, khách khí nói.

"Không cần khách khí, có chuyện gì, đến phòng của tôi, tôi ở tầng hai mươi tám." Trầm Lan Khê nói chuyện đến đây, thang máy lại "đình" một tiếng: "Tôi đến nơi rồi, Đậu tiểu thư, gặp lại sau".

"Trầm tiểu thư, gặp lại sau." Đậu Mật Đường tiễn Trầm Lan Khê không lâu, thang máy đi đến tầng ba mươi. Có lẽ, Mật Đường đến quá sớm. Văn phòng Phó tổng Tiêu chỉ có một mình thư kí.

"Xin chào cô, xin hỏi Phó tổng Tiêu có ở đây không?" Đậu Mật Đường tiến lên trước: "Tôi là Đậu Mật Đường, nhân viên mới, tôi tới đây để nhận công việc."

Đậu Mật Đường cảm thấy Tiêu Từ Phụng cũng không thuộc dạng thù dai, độc ác.

Từ chuyện phỏng vấn, có thể thấy như vậy.

Độc ác? Nếu cô ta giống như lời của Trần Lan Khê nói, thì cô-Đậu Mật Đường làm sao vượt qua vòng phỏng vấn.

Cao ngạo? Hình như là có một chút. Nhưng mà cũng không đến nỗi nào. Là đại tiểu thư khó tránh khỏi tính tình như thế!

Đậu Mật Đường vừa trách mình nhỏ nhen, ích kỉ, vừa muốn thấy Tiêu Từ Phụng để xin lỗi và cảm ơn!

Xin lỗi? Hình như là không cần! Dù sao thì sự việc kia không phải lỗi của cô.

Cảm ơn? Có lẽ phải thế ! Cảm ơn cô ta đã không đem ân oán cá nhân vào công việc!(Tuyết Thiên: nhầm rồi chị! Chị sẽ thâm hại >")

Thư kí Trần Văn nhìn Đậu Mật Đường từ trên xuống dưới. Trong ánh mắt xinh đẹp lại toát ra một cái nhìn đồng tình. Đây chính là Đậu Mật Đường sao? Thật không biết nha đầu này chọc giận Phó tổng Tiêu như thế nào ? là sinh viên khoa thiết kế nhưng bị đưa đến làm người dọn vệ sinh, thật sự đáng tiếc.

"Đậu tiểu thư, hôm nay Phó tổng Tiêu muốn cùng vị hôn phu đi chọn lựa nhẫn đính hôn, cho nên không đến công ty. Cô có thể tự đến tầng 20 nhận việc!"

Đậu Mật Đường cảm ơn Trần Văn, đi thẳng đến tầng 20. Không gặp mặt cũng tốt, đỡ mất công lại xấu hổ. Về chuyện cảm ơn thì tính sau vậy!

"Cái gì? Tôi bị phân đến ngành vệ sinh làm người dọn vệ sinh?" Đậu Mật Đường không thể tin vào lỗ tai mình, chất vấn nhân viên. Cô học thiết kế nội thất mà? Sao lại bị phân phối đến ngành vệ sinh? Thật buồn cười!

"Đậu tiểu thư, Cô được điều đến ngành vệ sinh, Phó tổng Tiêu tự mình chỉ định! Có gì không rõ, mời cô trực tiếp nói chuyện với Phó tổng Tiêu." Nhân viên tươi cười nói. Thanh âm rất dễ nghe giống như một ca khúc hay."Nếu không có ý kiến, xin mời đến tầng 20 nhận việc."

Xem ra, Phó tổng Tiêu thật đúng là một ả thâm sâu khó lường!

Cho cô cơ hội có công việc? Đơn giản là muốn nhục nhã cô mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đi hay ở

Đi? Hay là ở lại? Đậu Mật Đường khó khăn chọn lựa!

Đi? Có chút do dự!

Trong nhà sắp hết tiền, cô sao có thể bỏ việc được? cô không phải không biết, mẹ cô lén đi làm thêm rất vất vả. Cô có thể nhẫn tâm vì danh dự của mình, mà để mẹ tiếp tục khổ sở ư?

Ở lại? Có chút mất thể diện!

Là một người học thiết kế nội thất, lại bị phân đến ngành vệ sinh. Thật sự là vũ nhục nhân cách của cô, vũ nhục sở trường chuyên nghiệp của cô! nếu ở lại, có thể bị Tiêu Từ Phụng cười nhạo và nói móc! Cái gì thiên lý mã? Cái gì Bá Nhạc (*)? Tiêu từ phụng là Bá Nhạc, lại đem cô trở thành người dọn vệ sinh cho thiên lý mã!

(*): Bá-Nhạc vốn nổi tiếng xem tướng ngựa, biết rõ khả-năng, sở trường sở đoản của mỗi giống ngựa, rất sành việc giám-định ngựa để phát-hiện ngựa nào đích-thị là thiên-lý mã. Đòi vốn không thiếu thiên-lý mã, song nếu không có Bá-Nhạc, thử hỏi mấy ai phân-biệt được ngựa nào là ngựa thường, ngựa nào là tuần mã có thể chạy suốt nghìn dặm đường

Suy nghĩ một chút! Thật buồn cười!

Đi, kiên quyết đi! Dù đói chết, cũng không đem tự tôn ra làm vật buôn bán.

Không được, không thể đi! Bị Tiêu Từ Phụng làm ẽ mặt như vậy, có thể nén giận rồi đi như thế này không? Đậu Mật Đường là người luôn có nguyên tắc!

Cô nhất định phải ở lại, ở lại đấu tranh ả độc ác kia!

Tiêu Từ Phượng đang chuẩn bị đính hôn sao?

Ha ha, sao không quấy rối ả xong rồi hãnh diện rồi đi? Ha ha, muốn cùng cô đấu ư, Tiêu Từ Phượng chắc bị hỏng mắt! Đậu Mật Đường luôn theo chủ trương: người không đụng ta ta không đụng người, người phạm ta ta tất phạm người!

Dọn vệ sinh thì dọn vệ sinh!

Dù sao, công việc này mình làm cũng không lâu! Vừa tìm việc mới, vừa cùng Tiêu Từ Phượng chơi trò mèo vờn chuột, cũng rất thú vị !

Đi, đến lầu hai mươi tám tìm Trần Lan Khê báo danh!

Đậu Mật Đường cầm lấy giấy giới thiệu việc, thẳng đến tầng 28. Vừa đến thì gặp Trần Lan Khê. Trần Lan Khê nhìn thấy cô lấp bắp kinh hãi.

"Đậu tiểu thư, cô có việc không?"

"Trần quản lý, tôi đến nhận việc!" khỏe miệng Đậu Mật Đường mỉm cười tự giễu. Xem ra, cô và Trần Lan Khê thật hữu duyên! chia tay không lâu tại thang máy, giờ lại thấy mặt!

"Đậu tiểu thư, cô không đi nhầm chỗ chứ? thiết kế nội thất ở tầng mười tám. Nơi này là tầng 28 đó!" Trần Lan Khê cười thầm.

"Trần quản lý, nơi này không phải ngành vệ sinh sao? Nếu đúng thì tôi xác định mình không đi sai!" Đậu Mật Đường đem giấy giới thiệu, đưa cho Trần Lan Khê xem.

"Trời ạ? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Trần Lan Khê mở miệng, một người học thiết kế kiến trúc, lại bị phân đến ngành của cô làm người dọn vệ sinh? Ai lại làm như vậy?

"Đậu tiểu thư, cô chắc bị phân phối nhầm chỗ làm. Nếu cô không biết chỗ, thì tôi dẫn cô đi tìm lãnh đạo ngành. Đem giấy này sửa cho đúng."

"Trần quản lý, cảm ơn cô. Việc này do Phó tổng Tiêu tự mình làm." Đậu Mật Đường rất vui vì sự nhiệt tình của Trần Lan Khê, ăn ngay nói thật.

"Đậu tiểu thư, cô là không phải đã đắc tội với con khổng tước kiêu ngạo kia chứ? Bằng không thì....." Trần Lan Khê dùng ánh mắt hỏi, nhìn Đậu Mật Đường. Cô ấy vừa mới tới sao lại đắc tội Tiêu Từ Phượng được?

Mật Đường kể lại cho Trần Lan Khê tất cả sự việc.

"Buồn cười? Phó tổng Tiêu thật vô lý ! Đậu tiểu thư, nếu có việc khó khăn tôi nhất định sẽ cố gắng giúp cô!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chọc tức

Trong lòng Đậu Mật Đường dâng lên một tia ấm áp.

Một người vốn không quen biết, lại nguyện ý giúp cô. Không thể không làm cho Đậu Mật Đường cảm động, không thể không làm cho cô kích động. Cô ôm cổ Trần Lan Khê, nghẹn ngào nói cảm ơn.

"chị Lan Khê, tôi rất cảm ơn chị. Chúng ta là bạn nha!"

"Ha ha, không cần khách khí như vậy. Mật Đường, cô càng khách khí, tôi càng cảm thấy không tự nhiên." Trần Lan Khê nở nụ cười có chút ngượng ngùng.

"Chỉ lo tán gẫu nhàn thoải, còn chưa nói chủ đề chính đâu! Trần quản lý, tôi đến nhận việc, cô sắp việc cho tôi được chứ?" Đậu Mật Đường là người ăn oán rõ ràng, cô sẽ không vì ăn oán cá nhân mà ảnh hưởng đến công việc. Cho dù làm người dọn vệ sinh, cô cũng cố gắng làm tốt. Nếu quyết định tạm thời ở lại, phải làm việc cho tốt. Nhận tiền của người ta thì phải làm việc!

"Phụ trách dọn vệ sinh tầng 29 và 30 đang nghỉ sinh con. Cô muốn làm ở đây hay chỗ khác?" Trần Lan Khê biết, Mật Đường nếu phụ trách vệ sinh tầng 30, nhất định sẽ thường xuyên nhìn thấy Tiêu Từ Phượng. Mà gặp mặt, nhất định sẽ không thoải mái!

Tầng 30? Không phải là chỗ của Tiêu Từ Phượng sao? Ha ha, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

"Trần quản lý, không cần phiền toái ! Tiêu Từ Phượng cũng không phải hồ hay cạp gì, tôi không thích trốn tránh ả!" Cô cũng không làm chuyện gì sai, sao phải trốn tránh ả? Tiêu Từ Phượng nếu dám chế ngạo cô, cô sẽ không nín giận. Cô cũng có miệng, cũng có thể ăn miếng trả miếng! Con khổng tước kiêu ngạo kia nếu nghe mình nói móc, nhất định sẽ tức giận nổi trận lôi đình.

"Nếu như vậy, cô đi làm việc luôn đi! Công cụ dọn vệ sinh đặt ở trong phòng vệ sinh. Nếu cần thư mới, trực tiếp tới tìm tôi." trong ánh mắt Trần Lan

Khê tràn ngập bội phục. Cô bé này thật là dũng cảm !

Tạm biệt Trầm Lan Khê, đậu Mật Đường đi đến tầng 30. Cô mặc quần áo lao động, cầm lấy cây lau bắt đầu làm việc. Vừa làm vừa lầm bầm: "Tiêu Từ Phụng, tôi chà chà mặt cô. Tiêu Từ Phụng, tôi rắc nước hoa cho cô. Tiêu Từ Phụng, tôi vẽ mi cho cô. Tiêu Từ Phụng, tôi son môi cho cô."

Một loạt âm thanh giày cao gót lộp cộp đi tới. Ngay sau đó, dừng lại bên cạnh cô.

"Ồ, đây không phải là thiên lý mã mới tới sao (*)? Rất giống người dọn vệ sinh nha." Tiêu Từ Phụng thanh âm trêu tức bên tai Đậu Mật Đường.

(*) xem lại chương 13

Ả đàn bà này không phải muốn đi chọn rể ấi hôn? Vì sao lại trở về để nói móc cô? Chẳng lẽ, ả đặc biệt trở về xem thành quả của mình?

Đậu Mật Đường xoay người, nét mặt tươi cười như hoa, âm thanh châm chọc: "Phó tổng Tiêu, là trước có Bá Nhạc, sau có thiên lý mã ! Tôi sở dĩ lại làm người dọn vệ sinh thiên lý mã, chỉ có thể nói rằng do Phó tổng Tiêu ánh mắt vụng về. Tôi thấy cô cũng không có năng lực gì, ở Tiêu thị làm phó tổng, căn bản chính là một thứ bài trí, một cái bình hoa di động mà thôi. Nếu không thể đảm nhiệm chức vị phó tổng, tốt nhất nên nghỉ việc đi! Không thì Tiêu thị lại bại trong tay của cô."

"Cô - Cô - Cô....!" mặt Tiêu Từ Phụng biến đỏ tím, cực kì giống con phượng hoàng đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bốn năm trước

"Cần rồi thì thế nào? Cô sẽ cắt chức tôi sao?" Đậu Mật Đường nhún nhún vai, không sao cả cười cười.

Khổng Tước kiêu này này nếu muốn khi dễ cô. Cô Đậu Mật Đường tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, tuyệt đối sẽ không nhân nhượng cho ả.

Tiêu Từ Phụng dậm chân một cái, xoay người thờ phỉ phò đi!

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Từ Phụng luôn được nuông chiều. Chưa từng có người nào dám chống đối ả như vậy. Chưa từng có người nào, dám nói thẳng ả. Người kia cư nhiên nhiều lần làm trái ý ả.

Cắt chức? Sợ là quá dễ dàng? Chờ nghĩ ra phương pháp trừng trị để xem xử nhà đầu này ra sao!

Nhìn Tiêu Từ Phụng ôm hận rồi đi, từ trong lòng Đậu Mật Đường cảm giác buồn cười. Cùng lắm thì bị ả đàn bà này cắt chức. Cùng lắm thì miễn phí cho Tiêu thị mấy ngày lương làm vệ sinh.

Trong phòng tối đen, yên tĩnh.

Một ánh sáng màu đỏ chột lóe lên. Nồng đậm mùi thuốc lá tràn ngập khắp căn phòng. Hai mắt giống như sói vô ý thức nhìn chăm chăm một góc nhỏ trong phòng.

Đường Long hít một hơi thật sâu, phát ra tiếng thở dài nặng nề. Suy nghĩ của hắn lại quay về bốn năm trước. Bốn năm trước, hình ảnh kia lại một lần nữa tua lại trước mặt của hắn.

Bốn năm trước, hắn vẫn còn ở nước Mỹ ra sức học bằng Thạc sĩ. Đột nhiên, bị một cuộc gọi của cha báo quay về nước. Về đến nhà mới biết Thương Long xảy ra xung đột. Cha của hắn-Đường Thương Long vì cạnh tranh với nhau mà bị trọng thương. Vì cha báo thù, là trách nhiệm của người con như hắn. Lần quyết đấu thứ hai, được định lúc 4 giờ sáng bốn ngày trước khi hắn trở về nước.

"Long nhi, hôm nay lại quyết đấu với nhau, kết quả ai cũng không biết được. Con là người thừa kế duy nhất của Đường gia chúng ta, vì nỗi dõi tông đường Đường gia, kéo dài hương khói, so với việc báo thù cho cha thì quan trọng hơn nhiều. Hiện tại, còn mấy giờ nữa là đến hẹn. Con đi ra ngoài đi, làm chuyện mà con nên làm! Long nhi, đừng nói thêm điều gì nữa. Không cần ý kiến gì hết, cũng không được từ chối. Con coi như là vì cha, vì gia tộc Đường gia đi." Đường Thương Long nằm ở trên giường, trong thanh âm tràn ngập vô hạn đau thương. Nếu như cho ông một cơ hội cuối cùng để lựa chọn, ông tuyệt đối sẽ không đi con đường này. Nhưng bây giờ, vì người trong bang cũng phải hết sức để tiếp tục. Con mà xảy ra chuyện gì xấu, ông làm sao còn mặt mũi để gặp vợ nơi chín suối!

Đường Long không nói gì, cầm tay cha, đi ra khỏi phòng.

Dưới yêu cầu của cha, chuyện này có chút quá đáng. Đối với hắn mà nói chính xác là khó một chút. Nhưng hắn muốn vâng lời tâm nguyện của cha, không muốn làm cho cha buồn.

Vì vậy, hắn đi vào câu lạc bộ đêm Bất Dạ Thành. Hắn cùng một người con gái xa lạ làm một giao dịch.

Đêm hôm đó, cô bé kia rúc vào trong xó xinh này. Cô giống như một con sơn dương bị hoảng sợ, cả người run rẩy. Không biết vì sao? Hẳn đối với cô bé trong bóng tối ấy thương hại. Thậm chí, không giải thích được vì sao lại yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cực khổ tìm kiếm

Tình cảm không giải thích được kia, khiến cho cuộc giao dịch ảm áp nhiều hơn, lãng mạn nhiều hơn, thậm chí giống như một đêm tân hôn.

Cho nên hẳn đem nhả hình rồng của Thương Long đưa cho cô bé ấy, để làm vật ước. Chỉ cần hẳn có thể sống sót, hẳn nhất định sẽ lấy cô làm vợ. Ngộ nhờ hẳn bất hạnh gặp nạn, ngộ nhờ cô gái kia mang dòng máu của hẳn, chiếc nhẫn sẽ là một tín vật!

Khi hẳn rời đi gian phòng kia, vài lần muốn bật đèn xem khuôn mặt cô. Hẳn biết làm như vậy là làm trái với ý nguyện cô. Vì vậy, hẳn nhìn khát vọng mãnh liệt trong lòng. Lưu lại một tờ giấy, lặng lẽ rời đi!

Nếu như, hẳn may mắn sống sót. Như vậy, bọn họ sẽ gặp lại nhau. Nếu như, hẳn chết, thấy mặt cũng vô ích!

Trận chiến một sống một còn kia, thắng lợi là Thương Long. Hơn nữa thắng oanh liệt, có thể nói là không đánh mà thắng.

Thân là đại diện quyền đạo, dùng chiến lược bất kể càn đầu. Giúp người trong bang đoàn kết lại.

Hẳn chẳng những không giết, mà lựa chọn thả người kia! Hơn nữa, hẳn ra lệnh: giải tán Hắc bang.

Tất cả mọi người không chút do dự đồng ý.

Từ đó về sau, sự ồn ào trước đây không còn nữa thay vào đó là sự yên lặng làm cánh sát cảm thấy kinh ngạc và kỳ quái.

quyết định này khiến cha hẳn vô cùng vui mừng. Từ đó về sau, cha đem tất cả chuyện lớn nhỏ trong nhà giao cho hẳn xử lý.

Đường Long giải tán Thương Long giúp xong, thành lập một công ty giao dịch nhà đất. vừa lúc bắt động sản dậy sóng. Hẳn khai thác bất động sản, đều là cung không đủ cầu. Trên phương diện làm ăn, thuận buồm xuôi gió. Giá trị càng ngày càng tăng!

Nhưng bốn năm nay, hẳn không chút vui vẻ. Thậm chí có chút buồn bực và tuyệt vọng.

Từ sau cuộc chiến kia, hẳn bắt đầu tìm kiếm cô bé ấy. Nhưng cô giống như bị bốc hơi không hề có một chút tin tức. trừ việc biết cô gọi Mary ra, còn lại thì không biết gì cả. Hơn nữa, hẳn cũng hiểu, cái tên Mary kia chẳng qua là một tên giả mà thôi.

Không biết khuôn mặt của cô, không biết giọng nói của cô. Muốn tìm cô dễ vậy sao? Trừ mùi vị đặc thù trên người cô, hẳn không có một phương pháp nào tìm lại được.

Nhưng hẳn vẫn cố tìm kiếm. Hẳn mỗi ngày đều đi Dạ Tổng Hội, quây rượu, karaoke, hi vọng gặp được cô. Nhưng, mỗi lần đều là khi đi cao hứng, mà về thì lại mất hứng.

Bốn năm nay, không tìm được cô gái kia, lại mang tiếng là đa tình, ai cũng cho rằng hẳn đào hoa. Không ai hiểu rõ sự si tình của hẳn, không ai hiểu rõ nỗi khổ tâm của hẳn. Hẳn cũng không chia sẻ cho người khác.

Mỗi khi buồn bã, hẳn sẽ tới căn phòng ấy, một mình nghỉ ngơi cả đêm. Ngồi ở trong đêm tối, nhớ lại buổi tối tuyệt vời. Nhắm mắt lại, cảm nhận hương thơm của cô ấy thoang thoảng đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Yên lặng cáo biệt

Mỗi lần rời đi nơi này, tim của hẳn lại càng thêm cô đơn.

Bốn năm nay, tính tình của hắn càng ngày càng thô bạo. Thậm chí, chính hắn cũng cảm giác mình trở nên tâm thần. Cô bé kia rốt cuộc ở nơi nào? Chẳng lẽ cô đã rời thành phố này ư? Chẳng lẽ duyên phận giữa bọn họ đã hết? Cô ấy bây giờ đã lập gia đình rồi chăng?

Một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm. Theo dòng thời gian cuốn, Đường Long trong lòng càng thất vọng! Hắn thậm chí, đã bắt đầu tuyệt vọng!

Cha đã già, càng ngày càng bải xích chủ nghĩa độc thân của hắn! Cha yêu cầu hắn nhanh lấy vợ sinh con, nhanh vì Đường gia kéo dài hương khói.

Cha nhiều lần bắt hắn đi xem mặt, đối tượng phần lớn là thiên kim tiểu thư nhà giàu. Hắn không muốn làm trái lời cha, đi thì đi. Mỗi lần như vậy đều rời đi trước. Sau đó về nghe cha trách mắng.

Nói thật, hắn đối với những cô nàng kia đều chán nản. Bởi vì hắn biết rõ, những thiên kim kia không phải là cô gái ấy. Nếu như cô có gia đình giàu có như vậy, sẽ không đem bán mình làm giao dịch! Nếu những người này không phải là người hắn muốn tìm, hắn cần gì phải lãng phí thời gian! Chỉ cần rời đi như vậy mới đỡ rước phiền vào thân.

Nhưng cũng vẫn có ngoại lệ! Đại Tiểu Thư tập đoàn Tiêu thị, thuộc ngoại lệ này. Từ khi ra mắt không có kết quả, Tiêu Tử Phụng thường xuyên gọi điện thoại cho hắn. Một lát hẹn hắn ăn cơm, một lát hẹn hắn xem phim. Tiêu Thỉnh Quân vài lần mang theo con gái tới "Thăm" cha hắn. Vô tình hay cố ý, cũng tỏ ra ý muốn cưới xin.

Hắn và Tiêu Tử Phụng cũng vài lần tiếp xúc. Cô thậm chí bỏ cả tự trọng, nhào vào trong ngực hắn, nói lên nội tâm của mình.

"Anh Long, em rất thích anh. Tại sao? Tại anh vốn lạnh lùng như vậy? Hay tại anh không muốn đối tốt với em?"

"Tiêu Tử Phụng, cô nói xem, tôi có cái gì đáng được cô thích? Cô không biết tôi phong lưu đa tình? cô không biết tôi ngày ngày đi Dạ Tổng Hội, quây rượu? Cô không biết, tôi cả ngày đều dây dưa với nhiều đàn bà? Tôi không cho cô được hạnh phúc, chỉ làm cho cô tổn thương mà thôi!"

Người khác đều chỉ khoe khoang điểm tốt của mình còn hắn lại chỉ nói điểm xấu.

"Tuy anh như vậy nhưng em đều thích anh. Em biết đây chỉ là lừa gạt. anh nhất định rất si tình. Từ trong ánh mắt của anh, em có thể nhìn ra được."

Đường Long có một tia cảm động, hắn thậm chí muốn ôm cô gái này. Nhưng hai tay vừa giơ lên đã buông xuống.

Nếu không tìm được người trong mộng, nếu nhất định phải kết hôn. Dứt khoát, chính là cô gái này! Không tìm được người mình thích nhất, thì tìm một người hiểu mình là đủ!

Hôn sự của Đường gia và Tiêu gia nhanh chóng đạt được.

Ngày mai, chính là ngày hắn cùng Tiêu Tử Phụng đính hôn. Đính hôn, vốn là chuyện vui của đời người, nhưng Đường Long không biết vì sao trong lòng mình lại khó chịu. Thậm chí, có cảm giác muốn khóc.

Hắn lại một lần nữa đi tới căn phòng ấy, - yên lặng nhớ lại chuyện cũ. Trong lòng của hắn, lặng im lên tiếng: "Tình yêu của tôi, vĩnh biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bữa tiệc đính hôn

Tiêu Tử Phụng đính hôn mời rất nhiều người. Nhân viên tập đoàn Tiêu thị cũng được nghỉ nửa ngày để tham gia bữa tiệc đính hôn của Tiêu đại tiểu thư.

Đậu Mật Đường không tìm được trang phục thích hợp với buổi lễ này, cô lại không muốn bỏ qua vở kịch hay mà cô đã dựng. Vì vậy, mặc bộ quần áo trắng nhân viên, đi tới địa điểm đính hôn.

Phòng lớn của khách sạn trang hoàng rực rỡ, trần nhà lên treo rất nhiều quả cầu đèn màu sắc. Một tranh thư đồ rực treo phía trước cửa. Trên đó viết chữ to rất bắt mắt: Tiêu Tử Phụng sáng duyên cùng Đường Long, tập đoàn Tiêu thị kết thông gia với tập đoàn Đường Thị.

Từng đôi lứa cùng đi vào. Nam mặc đồ âu phục gọn gàng. Nữ không mặc là dạ phục thì cũng mặc váy kiểu công chúa. Đậu Mật Đường xem nhìn người khác, lại nhìn cách ăn mặc của mình, có chút buồn cười.

Cô gái nào đến buổi lễ này đều trang điểm kỹ lưỡng, lời nói cử chỉ mang theo giả dối, bày đặt giả vờ thực nữ, làm cho người ta nhìn cũng nổi da gà.

"Giả, là giả! Giả bộ làm gì? Có cần thiết không?" Đậu Mật Đường âm thầm làm bầm một tiếng, cảm rất nhiều thức ăn trên mâm tròn, bắt đầu ăn. Không ăn thì uống, ăn cho đầy bụng thì mới dùng được đầu. (Tuyệt Thiên: hơ! Ý chị là ăn no rồi mới làm việc được á)

Tướng ăn của cô làm những cô gái khác bàn luận xôn xao, tiếng cười đầy châm chọc bay vào tai cô.

"Cười cái gì? Cười nhạo các người sao!" Đậu Mật Đường hung hăng trừng mắt các cô gái cười mình, trong lòng âm thầm mắng.

Tham gia lần yến hội này, chỉ sợ cũng không có lần sau. mắt mặt thì sao? Ăn cho no bụng đã!

Đậu Mật Đường có khuôn mặt xinh đẹp, còn có tướng ăn thật, làm Tiêu Tử Đằng chú ý đến. Hắn chào hỏi Quý Ngọc Khang một tiếng, đi tới trước mặt Mật Đường.

"O, người đẹp từ đâu đến vậy? Ánh mắt tôi rụng về giò mới nhận ra nhỉ?" Tiêu Tử Đằng khoát tay lên vai cô. "Tôi tên là Tiêu Tử Đằng, người đẹp tên gì?"

"Anh hỏi tôi tên gì? Tôi tên là gì, có chuyện gì không?" Đậu Mật Đường ghét nhất là những gã đàn ông ăn nói ngọt xớt. Hơn nữa, gã này lại khoát tay lên vai cô. Cô hất tay gã ra, tức giận nói.

"Cậu Tử Đằng, Mật Đường là đi cùng với tôi." Quý Ngọc Khang đi tới, giới thiệu. "Tử Đằng, đây là Mật Đường, bạn gái của tôi. Mật Đường, đây là Tử Đằng. Cậu ấy là bạn tốt của anh, cũng là đại thiếu gia tập đoàn Tiêu thị"

Đậu Mật Đường vừa nhìn thấy Quý Ngọc Khang, thậm chí có một chút hưng phấn. Anh là người duy nhất mà cô quen biết tại buổi lễ này. Nhưng vừa nghe anh giới thiệu, trong lòng lại khó chịu. Cô biết tình cảm Quý Ngọc Khang dành cho cô, lại càng thấy không được tự nhiên.

Bạn gái? lúc nào cô đáp ứng làm bạn gái của anh hả ? Anh tại sao muốn giới thiệu như thế? Anh không muốn cô lấy chồng hủ?

"Chào em." Tiêu Tử Đằng vươn tay, chào hỏi người đẹp trước mắt. Hắn nhìn nhìn Quý Ngọc Khang, lại nhìn nhìn Đậu Mật Đường. Trong lòng âm thầm cảm thán: thằng cha Ngọc Khang thật có điểm phúc! Lại có thể đụng được cô gái xinh đẹp này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Khuôn mặt quen thuộc!

.....

"Chào anh." Đậu Mật Đường không muốn bắt tay với gã trắng hoa này, nên cúi người đáp lễ. Tiêu Tử Đằng là cậu chủ của tập đoàn Tiêu thị? Vậy hắn là anh của Tiêu Tử Phụng sao? Thật là không phải là người một nhà, không vào cùng một cửa mà! Hai huynh muội bọn họ, đều không phải hạng người lương thiện gì!

Tiêu Tử Đằng lúng túng thu hồi tay, cùng Quý Ngọc Khang mập mờ cười cười nói lời từ biệt. "anh Ngọc Khang, anh đã có mỹ nhân làm bạn, tôi liền không quấy rầy các người nữa!"

"Tử Đằng, cậu đi mời khách đi. Tớ không phải người ngoài, cậu không cần lo đâu!" Tiêu Tử Đằng vừa rời đi, Đậu Mật Đường liền bắt đầu oanh tạc Quý Ngọc Khang.

"Học trường, làm sao anh lại giới thiệu với người ta như vậy? Bạn gái? Em có đáp ứng làm bạn gái anh chưa? Anh nói hươu nói vượn như thế, sau này em làm sao tìm chồng được? Lần này tạm tha, lần sau còn dám như vậy, em sẽ không để ý tới anh nữa." Mật Đường liếc Quý Ngọc Khang một cái, trách hắn nói chuyện không đầu.

Quý Ngọc Khang vừa nhìn học muội nụ cười ngậm sương, cũng biết nàng tức giận. Cho nên, vội vàng đánh trống lảng nói. "Mật Đường học muội, em trách lầm anh. Nay Tiêu tử nổi danh là một chàng trai lịch thiệp nho nhã, ta muốn không nói như vậy, hắn có thể dễ dàng bỏ qua sao? Ta là vì cứu em ra ma chướng, mới tạm thời viện lý do như thế. Em không phải nhưng không cảm ơn ta, còn nghi ngờ ta! Đạo này, người tốt thật là khó làm a!"

Về mặt Quý Ngọc Khang ủy khuất, khiến Mật Đường cảm thấy có chút không đành lòng. Nhưng cô lại không muốn cho người đàn ông này sắc mặt tốt. Bởi vì, cô biết anh chưa từ bỏ ý định đối với mình. Mà trong lòng của cô, không quên được người đàn ông đưa nhẫn đầu rồng cho cô.

"Anh cùng Tiêu Tử Đằng ở chung một chỗ chơi, đoán chừng cũng không học được không ít điều tốt. Xem ra em phải cách xa công tử các anh một chút thì tốt hơn." Đậu Mật Đường cầm đĩa, tiếp tục ăn.

Một người điều khiển chương trình đi tới trước đài.

"Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút. nghi thức hôn lễ, sẽ phải lập tức bắt đầu. Nào một tràng vỗ tay nhiệt liệt để hoan nghênh đón chào cô dâu và chú rể. Hơn nữa, là chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc." Người điều khiển chương trình lớn tiếng nói. Rồi sau đó, xoay người về phía phòng nghỉ ngơi kêu. "Xin mời cô dâu chú rể."

Một đôi nam thanh nữ tú, bước vào phòng yến hội.

Cô gái mặc váy trắng chính là Tiêu Tử Phụng. Hôm nay, ả ăn mặc phải cực kỳ xinh đẹp. Khuôn mặt dịu dàng, bộ dạng như chim nhỏ nép vào người, so với thường ngày ngược ngược kiêu ngạo một trời một vực.

Đứng bên cạnh Tiêu Tử Phượng là người con trai thân hình cao lớn khôi ngô, cao hơn Tiêu Tử Phượng gần một cái đầu. Trên mặt anh tuấn kiên nghị, cũng không thấy nụ cười.

Gương mặt chú rể kia sao nhìn quen quen vậy! Đậu Mật Đường trầm nghĩ: rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào đây?

Long thái tử!

Mặt người đàn ông này quá giống Long thái tử! Gương mặt này, quả thật chính là gương mặt phóng đại của Long thái tử! Bọn họ có một dạng hoàn mỹ, một ánh mắt trầm ổn, cái mũi thẳng tắp, một khóe miệng cương nghị. Ngay cả tư thế đi, đều vô cùng giống nhau!

Chẳng lẽ, hẳn chính là người đàn ông kia? Chẳng lẽ, hẳn chính là cha của Long thái tử cùng Công chúa Phượng? Chẳng lẽ, hẳn chính là người đàn ông mình khổ sở chờ đợi bốn năm qua?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chú rể

Ánh mắt của Đậu Mật Đường giống như dán lên trên người chú rể kia! Khuôn mặt của hắn rất giống Long thái tử. Bất luận nhìn thế nào, đều sẽ cảm giác phải bọn họ là hai cha con!

Giống nhau thì sao, cũng không thể nói rõ được gì, biến người này có khối kẻ giống nhau. Vậy chiếc nhẫn kia thì sao? Trên mặt nhẫn có khắc một chữ "đường", Người đàn ông này, cũng họ Đường tên Long! Chẳng lẽ nói, đây hết thấy đều là trùng hợp?

Không thể nào! Trên đời này nào có nhiều trùng hợp như vậy?

Người đàn ông này, trăm phần trăm chính là người đàn ông trong đêm đó! Người đàn ông này, nhất định là cha ruột của Long thái tử và Công chúa Phượng! Người đàn ông này, tuyệt đối chính là người mà cô khổ sở chờ đợi bốn năm!

Nghĩ tới đây, Đậu Mật Đường không khống chế được nước mắt của mình. Nước mắt kia, từng giọt lăn xuống!

Đậu Mật Đường đã từng tưởng tượng hoàn cảnh cô cùng người đàn ông này gặp lại nhau. Nhưng không ngờ, sẽ ở trường hợp thế này.

Nghi thức đính hôn đã xong, hẳn đã là vị hôn phu của người khác. Từ hôm nay về sau, người đàn ông này, là thuộc về một người phụ nữ khác rồi! Hắn và Tiêu Tử Phượng có thể tạo thành một hạnh phúc gia đình, có thể sống, có rất nhiều đứa nhỏ đáng yêu, có thể hưởng thụ cuộc sống đầm ấm hạnh phúc.

Cô thì sao? Con của cô thì sao? Mẹ con ba người cô, nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ, cô nhất định phải nuôi con một mình cả đời? Chẳng lẽ, hai đứa con nhất định cả đời không có cha? Hai đứa trẻ đáng yêu, nhất định phải sống dưới sự kỳ thị của người ta ư?

Không, cô không muốn con mình sống như thế! Không cần!

Giờ khắc này, Đậu Mật Đường có một loại xúc động! Cô thật muốn xông lên phía trước, lấy chiếc nhẫn đầu rồng trong ngực ra, cho người đàn ông kia nhìn. Cô thật muốn hỏi hắn một chút, hỏi hắn đã quên mất lời nhắn trên tờ giấy kia không? Cô cũng muốn nói cho hắn biết, cô đã sinh ra một đôi bảo bối đáng yêu cho hắn!

Nhưng cô vẫn nhịn lại!

Ngộ nhớ nghĩ sai thì làm sao bây giờ? Ngộ nhớ nhận sai người, là chuyện cực kỳ xấu hổ!

Nếu cô không nhận lầm, coi như hẳn thật sự là người đàn ông kia, ngay trước nhiều như vậy khách khứa, hẳn sẽ thừa nhận sao? Nếu như hẳn không thừa nhận, vậy mình không phải bị người đời chê cười sao?

Nếu như nói cho hắn biết xong, hẳn lại cướp mất hai đứa con thì làm sao bây giờ? Mất đi hai đứa bé, cô làm sao có thể sống đây? Không có người đàn ông này, cô còn có thể sống được, không có hai con thì cô không sống nữa!

Không thể xúc động! Cô không chịu nổi hậu quả của việc xúc động này!

"Em làm sao vậy?" Quý Ngọc Khang phát hiện Đậu Mật Đường dị thường, không nhịn được hỏi. Cô bé này, mới vừa rồi còn là tốt như thế. Vậy mà chỉ chớp mắt sao nước mắt lại lưng tròng?

"Học trường, em không sao." Đậu Mật Đường xoa xoa nước mắt, cố giả bộ khuôn mặt tươi cười. "Nhìn thấy người ta đính hôn long trọng như vậy, có thể là có chút đồ kị mà!"

"Mật Đường, em chỉ cần nguyện ý cùng anh đính hôn. Anh sẽ chuẩn bị một lễ còn long trọng hơn đây nhiều." Quý Ngọc Khang âm thầm phỏng đoán: nha đầu này, vẫn cự tuyệt mình, có phải giả bộ hay không! Chẳng lẽ cô đang ám chỉ mình.

"Em chỉ là cô gái nghèo, không xứng với người nổi nghiệp tập đoàn như anh. Anh à, hãy buông tay đi! Học trường, em còn có chuyện, em đi trước." Đậu Mật Đường mỉm cười nói, cúi người chào, cáo biệt Quý Ngọc Khang. Cô chạy mấy bước, muốn rời khỏi nơi làm người ta dè dặt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trò đùa dai

Chạy qua cửa khách sạn, Mật Đường mới dừng bước chân chạy như bay của mình lại.

Cô vỗ vỗ lồng ngực của mình, hít một hơi thật sâu. Trong ngực sao khó chịu oi bức thế này? Chẳng lẽ trời sắp đổ mưa ư?

Cô ngẩng đầu nhìn trời, có dấu hiệu sắp mưa không nhỉ?

Bầu trời bao la sáng trong veo, chỉ có vài đám mây nhỏ như sợi chỉ. Cứ cho là Mật Đường không biết về thời tiết, nhưng cô cũng biết bầu trời như thế chắc chắn sẽ không mưa!

Trong lòng Đậu Mật Đường dâng lên một cỗ chua xót. Cô rất rõ sự ghen tuông của mình từ đâu mà có!

"Đậu Mật Đường, ở bên trong, người ta đã cử hành nghi thức đính hôn. Mày ghen gì hả? Mày ăn loại nấm gì? Mày có tư cách gì để ghen đây? Anh ta để lại ày một tờ giấy, là giấy chứng nhận kết hôn à? Chiếc nhẫn đầu rồng đó là nhẫn kim cương sao?" Người đàn ông đó chưa bao giờ thuộc về cô. Giữa bọn họ chẳng qua là một cuộc trao đổi giữa thân thể và tiền mà thôi. Cô sinh hai đứa bé của anh ta thì sao, nuôi hai bé lớn lên thì sao? Đó là lựa chọn của cô. Dù sao, anh ta không phải ép cô!

Điều chua xót nhất trên đời không phải là sự ghen tuông, mà là không có tư cách để ghen. Biết rõ cha của hai đứa trẻ sẽ thuộc về người đàn bà khác, mà cô chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, trơ mắt nhìn khung cảnh ấy.

Ngay lúc Đậu Mật Đường lặng im khóc thì một người phụ nữ về mặt rất mệt mỏi, dắt tay một bé trai khoảng ba tuổi, đi tới.

"Cô gái, Cô không phải muốn tôi diễn kịch ư? Tôi mang theo con mình tới đây rồi." Người phụ nữ ấy dừng lại bên cạnh Đậu Mật Đường.

Người này là người Mật Đường gặp hồi sáng.

Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, một người phụ nữ mang theo đứa con bị ốm mà ăn xin. Người qua đường chỉ vây quanh quan sát người phụ nữ này, nhưng không có một người bỏ thí cho cô. Cũng không thể trách người khác thiếu tình cảm đồng loại, trách là nên trách kẻ lừa gạt quá nhiều. Người thiện lương bị mấy lần cũng không dám làm việc lương thiện nữa!

Mật Đường thật sự đáng thương cho đứa bé ấy, nên lấy 30 nguyên tiền còn lại trong túi xách, tất cả đều cho hai mẹ con này."Chị à, chị mua chút nhi đồ ăn cho hai mẹ con đi! Chị xem, đứa bé bị cảm nắng rồi!"

Mật Đường xoay người rồi đi thì bị người phụ nữ này gọi lại!

"Cô gái lương thiện à, chờ một chút." Chị đưa tay kéo Mật Đường lại, hỏi thăm tên của cô."Cô gái, Cho tôi biết tên được không. ân đức này tôi sẽ ghi trong lòng mãi! Nhận được ân huệ này, tôi không lời nào cảm ơn hết được, về sau, tôi sẽ báo đáp cô!"

"Chị à, em cho chị số tiền này không phải vì muốn chị trả ơn. Vì vậy, chị đừng để bụng." Mật Đường cũng từng xin tiền trên đường phố, cô cũng biết ý nghĩ trong lòng của chị ấy.

"Làm ơn không cần báo đáp, cô thật lương thiện. Với chị mà nói thì việc này phải báo đáp mới được. Em à, nói cho chị biết tên và địa chỉ của em đi" gương mặt chị rất thành khẩn.

Đậu Mật Đường chớp mắt một cái, nghĩ ra một trò đùa dai khiến Tiêu Từ Phụng phải khó chịu.

"Chị muốn báo đáp em, thì bây giờ có thể. Cha của hai đứa con nhà em, là kẻ vô lại. Anh ta từ bỏ mẹ con em, rồi đính hôn với một cô gái khác. Em và con đã khóc không ra nước mắt rồi. Chị muốn giúp em, thì mang theo con của chị, giúp em diễn kịch một chút, em cũng biết rõ, xã hội bây giờ, đã không có Bao công thay chúng ta để giải oan, giải khúc mắc nữa rồi. Chỉ cần có thể khiến tên đàn ông phụ tình bạc nghĩa ấy mất mặt xấu hổ, cũng coi như giúp mẹ con em xả giận rồi!"

Người phụ nữ ấy gật đầu liên tục, đồng ý giúp ý nghĩ ác ý của Mật Đường.

Chương 22: Diễn trò

Gặp lại người phụ nữ này, bên trong lòng của Đậu Mật Đường từng trận đau đớn!

Lúc sáng nói là, biến thành thật! Thật sự thì cô trở thành Tần Hương Liên trong 《trát mỹ án》. Không, cô ngay cả Tần Hương Liên cũng không phải! Tần Hương Liên còn cùng Trần Thế Mỹ kết hôn, Cô thì sao? Cô cùng hắn từng kết hôn nhân ư? Không có! Đậu Mật Đường ơi, chẳng qua mày và hắn buồn mà thôi. Hai đứa bé, chẳng qua là tặng phẩm kèm theo của cuộc giao dịch này!

"Chị đã đến rồi?" Đậu Mật Đường ôm lấy người phụ nữ giữ lời hứa kia, khóc không ngừng. Nước mắt theo gương mặt chảy xuống, làm ướt một mảng áo của người nọ.

Chị thấy Mật Đường khóc nước mắt, ôm cô an ủi.

Chị tên là Vu Liên, vốn là nhà giàu có rộng rãi thoải mái, biết chồng ngoại tình, trong cơn tức giận chị mang theo con trai rời nhà trốn đi. Chồng chị liên tục đăng mục tìm người thân, chị cũng không trả lời. Chị thà rằng làm ăn mày ở ngoài đời buôn chải kiếm sống. Còn hơn, ở bên cạnh kẻ đã phụ lòng mình. Bởi vì không có tiền, bởi vì không có chỗ ở hai mẹ con chị luôn ở trên đường qua đêm.

"Em gái tốt à, đừng khóc. Chị nhất định sẽ giúp em mà!" thấy Mật Đường như vậy, suy nghĩ về mình, trong lòng chị cũng vô cùng khổ sở. Chị ôm chặt Mật Đường, lòng tràn đầy ân hận.

"Chị à, em không muốn diễn cái gì, bây giờ em chỉ muốn về nhà." Xem ra, mình không đùa giỡn được nữa. Vốn là muốn treo cột Tiêu Tử Phụng, không nghĩ tới lại treo cột chính mình. Cô đợi bốn năm, thế nhưng, người đàn ông kia lại trở thành vị hôn phu của Tiêu Tử Phụng.

Hả giận thì sao? Không giận nữa thì như thế nào? Người đàn ông ấy cũng không thể trở về bên cạnh cô và hai đứa con! Nếu không có duyên phận, không bằng né xa anh ta! Có thể giữ được hai đứa nhỏ đáng yêu, đối với cô mà nói, là vô cùng may mắn rồi!

"em à, đừng khóc nữa. rồi lệ vì kẻ vô tình bạc nghĩa ấy thật sự không đáng giá!" Vu Liên lau lau nước mắt cho cô, khuyên bảo Mật Đường, cũng tự an ủi chính mình.

"Chị nói rất đúng, rồi lệ vì kẻ vô tình bạc nghĩa ấy thật sự không đáng giá. Chị à, em phải về nhà đây. Con em chắc đang tìm em rồi!" Đậu Mật Đường tạm biệt Vu Liên, vừa khóc vừa chạy.

Đi về đến ngôi nhà nhỏ, đã nghe thấy Tiêu Phụng oán giận.

"Long thái tử, thật mất hứng nha! Trò chơi đơn giản thế, cũng không chịu chơi!" Tiêu Phụng muốn anh chơi với bé, Tiểu Long không chịu, cho nên, bé cố ý sử dụng phép khích tướng, khiến Tiểu Long mắc câu.

"Công chúa Phụng à, anh không phải là không biết chơi trò này. Anh không có hứng chơi với em đâu." Giọng nói Tiểu Long buồn bực mà nghiêm túc. Tiểu Long thông minh, biết em gái đang khích hắn. Nhưng hắn không muốn, nên chỉ có thể từ chối!

Tiểu Long rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ hắn có tâm sự gì? Có phải trong trường học bị bắt nạt? Đứa bé Tiểu Long này, có chuyện gì đều giấu trong lòng. Chỉ cần chuyện khiến mẹ không vui, không hài lòng, hắn sẽ không nói cho Mật Đường biết.

Đậu Mật Đường lau nước mắt, thay vào đó là bộ mặt tươi cười, ở trong sân mà la lớn."Long thái tử, Công chúa Phụng. Các con nhìn nè, mẹ mua đồ ăn ngon cho các con đây."

"Mật Đường bảo bố đã trở về, Mật Đường bảo bố đã trở về!" Tiểu Phụng đẩy cửa, vui sướng từ trong nhà chạy ra. Bé nhón chân lên, hôn chụt trên mặt Mật Đường."Mật Đường bảo bố, con rất nhớ mẹ!"

Chương 23: Hải tử ủy khuất

"Công chúa Phụng, mẹ cũng rất nhớ con." Mật Đường đưa túi đồ ăn cho con gái, cũng thơm bé một cái. "Công chúa Phụng, nói ẹ nghe. Thái tử Long sao lại buồn bực thế?"

Tiểu Phụng do dự một chút, mới nhỏ giọng nói.

"Trong nhà trẻ, có một bạn nhỏ, vì giành món đồ chơi của Thái tử Long, mà nó mắng thái tử Long là đứa không cha, là con hoang. Lúc ấy, thái tử Long giận đến khóc lên. Con đã cắn một cái vào cánh tay của thằng nhóc kia." Về mặt Tiểu Phụng u ám lại. "Vì vậy thầy giáo phạt con đứng ngoài hành lang. Đứng thì đứng, có sao đâu! Thằng kia còn dám nói như thế nữa, con sẽ cắn nó tiếp!" mặc dù Tiểu Phụng là bé gái, nhưng tính tình còn "máu lửa" hơn cả bé trai.

Nghe Tiểu Phụng kể xong, Mật Đường lại lần nữa rơi lệ. Từ nhỏ Mật Đường cũng không có cha, cô biết hai đứa con nghe như thế, sẽ phải chịu rất nhiều tổn thương! Con trẻ vô tội, tại sao phải chịu lắng nghe như vậy? Oan trái này đều là cô tự tạo, xin hãy để mình cô chịu đựng thôi!

Cô từng mong ước có một ngày, sẽ có một ngôi nhà hoàn chỉnh. Bây giờ nhìn lại, hình như đó là điều không thể! Người đàn ông ấy đã trở thành vị hôn phu của Tiểu Tử Phụng. Có lẽ, bọn họ sẽ kết hôn nhanh chóng! Cô làm sao có thể thực hiện mong ước này? Cô tìm đâu cho hai đứa một người cha đây? Cứ cho là tìm được người thay thế cha, thì hẳn sẽ đối xử tốt với hai đứa trẻ và mình không? Nếu hẳn đối xử với con mình không tốt, cô thà một mình nuôi con còn hơn!

"Tiểu Phụng, không có cha, con có cảm thấy xấu hổ không?" Mật Đường ôm Tiểu Phụng vào trong ngực, thử hỏi. Đâu Mật Đường chỉ nghĩ mình đối tốt với hai con, sẽ bù đắp thiếu sót không có cha cho hai đứa. Xem ra, cô quá ngây thơ rồi!

"Mật Đường bảo bối, đừng khóc. Không có cha thì sao? Con và thái tử Long đi theo mẹ cảm thấy rất hạnh phúc mà!" Thấy Mật Đường khóc, Tiểu Phụng cực kỳ hối hận. Bé âm thầm trách cứ miệng mình ba hoa, kể sự việc này cho Mật Đường bảo bối! Mật Đường bảo bối đã cực khổ nhiều rồi. Tại sao, mình còn đem chuyện trong trường học nói ẹ biết? Như vậy chẳng những không giải quyết được vấn đề, lại làm mẹ đau lòng thêm.

"Công chúa Phụng, em thật giống bà cụ non! Chuyện trong trường học sao lại nói cho Mật Đường bảo bối hả? Mà anh tức giận không phải chuyện ấy. Mà là anh thấy xấu hổ chuyện em cắn người ta kia." Tiểu Long nghe cuộc nói chuyện của mẹ và em gái, sợ mẹ đau lòng, cố ý nói lệch đi.

"Em cắn nó, làm cho anh cảm thấy xấu hổ ư? Thái tử Long, anh nói sao không có lý lẽ như vậy hả? Em cắn nó không phải là vì anh à?" công chúa Phụng nghe thấy anh mình oán giận, không nhịn mà cãi lại!

"Thái tử Long, Công chúa Phụng, tối rồi, các con lên giường ngủ đi. Bể không thì ngày mai sẽ không dậy nổi đâu!" Đâu Ngọc Nga từ trong phòng đi ra, đem hai đứa bé về phòng ngủ.

"Mật Đường bảo bối, ngủ ngon." công chúa Phụng vừa đi, vừa vẫy tay. "Mật Đường bảo bối, có mộng đẹp nha!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hai mươi ba năm trước

Mật Đường nhìn tư thế đi của Thái tử Long, trong lòng lại buồn bã. Nước mắt tựa như chuỗi ngọc bị đứt dây, liên tiếp rơi xuống.

Thật giống! tư thế đi của thái tử Long và người đàn ông kia giống nhau như đúc. Nhất là cách vung tay, quả thật chính là khuôn mẫu đúc thành.

Trước kia, cô từng tưởng tượng khuôn mặt của anh ta. Tưởng tượng anh rất đẹp trai rất anh tuấn. Tưởng tượng anh cao lớn khôi ngô. Bờ vai của anh rất to, có thể ôm lấy mẹ con cô.

Hiện tại, cô không cần tưởng tượng nữa rồi! Nhìn bộ dạng Tiểu Long thì sẽ nhìn thấy anh ta!

Cô bỗng nhiên có cảm giác, người đàn ông kia cách cô một khoảng rất gần. Gần đến nỗi có thể nhìn thấy anh mỗi ngày. Cô biết, khoảng cách ấy chính là khuôn mặt của Tiểu Long.

Trên thực tế, khoảng cách giữa cô và anh ta rất xa! Xa như cách núi cách sông. Cô cũng biết, Tiểu Tử Phụng chính là vật cản giữa bọn họ. Cô lại càng biết, Tiểu Tử Phụng là một vật chắn không thể vượt qua.

Đâu Mật Đường lau nước mắt, đi vào trong phòng ngủ của mình. Đem túi xách ném lên bàn, ngửa mặt nằm trên giường. "Mật Đường, đừng nhớ nữa. Nhớ một người đàn ông không thuộc về mình thì chỉ đau lòng thêm mà thôi."

Đâu Ngọc Nga ru hai bé ngủ xong, thì đi tới trước giường con gái, nhẹ nhàng ngồi xuống. Bà vuốt ve mái tóc cô, lòng chua xót nói. "Mật Đường bảo bối, ném được cảm giác đau xót nuôi con một mình rồi à? Mẹ đã từng nhắc con, không nên đi theo con đường đổ nát của mẹ. Nhưng con lại không nghe lời....."

"Mẹ, Đây là lựa chọn của mình con. Tại sao? Tại sao con con phải chịu đựng uất ức hả mẹ?" Mật Đường nhào vào trong ngực mẹ, nức nở.

"Mật Đường bảo bối, con từ nhỏ đã không có cha, con có thể đã cảm nhận được không có cha thì trong lòng sẽ vĩnh viễn thiếu sót. Nhưng con không nghe lời mẹ nói, lại làm mẹ mà chưa lập gia đình. Con khổ cực, khiến con cái mình cũng cực khổ." Đậu Ngọc Nga vừa oán giận con gái, vừa trách cứ mình. Tại sao phải giận con gái mình? Đây không phải lỗi của con mà? Người sai, là Đậu Ngọc Nga tôi đây!

Hai mươi ba năm trước, bởi vì bà không thể chịu được cảnh chồng phản bội, bởi vì không đành lòng để Tiêu gia đổ vỡ! Bà đã rời nhà đi, để cho con hồ ly kia vọt vào thay thế. Bà chỉ biết à đàn bà kia mang dòng máu của Tiêu Thỉnh Quân. Nhưng không biết, bà vốn vô sinh cũng có thai. Khi bà biết mình có thai thì người chồng bạc tình đã kết hôn với à Hồ Ly Tinh đó.

Bởi vì bà có chấp, bởi vì bà tự ái. Bà khiến Đại Tiểu Thụ tập đoàn Tiêu thị, đi theo bà nếm trải nghèo khó khốn khổ. Bởi vì bà bị bệnh, con gái phải bán đi trình tiết.

"Mẹ, đều do con không tốt. Con không có tiền đồ, hại mẹ khổ sở." Mật Đường biết, mẹ rất yêu thương cô. Mới có thể oán giận sự quật cường của cô, mới có thể oán giận sự cố chấp của cô. "Mẹ à, mẹ biết không? con vẫn luôn cho rằng con sẽ gặp lại người đàn ông ấy. Con vẫn luôn cho rằng, con sẽ cho hai đứa trẻ một ngôi nhà hoàn chỉnh. Nhưng bây giờ, con mới biết, hết thảy chỉ là ảo tưởng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thiên ý trên người

Thấy con gái khóc thương tâm, hình như là bị cái gì kích thích! Chẳng lẽ con bé đã gặp được cha ruột hai đứa trẻ?

"Mật Đường bảo bối, có cái thì nói ẹ nghe. Con đừng giữ trong lòng chỉ buồn bực thêm!" Đậu Ngọc Nga nhẹ nhàng vỗ bả vai con gái, thờ dãi nói "Mật Đường bảo bối, nói ẹ nghe, có phải..... Có phải con gặp cha ruột của hai đứa?"

"Mẹ! sao mẹ biết?" Mật Đường ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi, cặp mắt đọng đầy nước giống như thủy tinh.

"Mẹ nuôi con hai mươi mấy năm trời, có thể không biết tính tình bướng bỉnh của con hay sao? Lúc con vào bệnh viện, mẹ nhìn vào mắt con là mẹ biết, con khóc rất nhiều. Trên thế giới này, còn có ai có thể chọc cho con khóc thương tâm như vậy? Trừ người đàn ông ấy, chắc không có ai có bản lĩnh này!" Từ khi Mật Đường vào viện thì Đậu Ngọc Nga đã nghe thấy tiếng hít sâu.

Lời nói bình thường, không ai hiểu con bằng mẹ. Đậu Ngọc Nga biết, đối mặt chuyện bất bình, con gái chưa bao giờ rơi lệ. Cô sẽ dùng chính sách ăn miếng trả miếng! Bất kể người ta đối xử với cô thế nào, cô đều kiên cường, dũng cảm, mưu trí chống lại. Tiểu Phượng tính tình bướng bỉnh, hơn một nửa đều do di truyền cá tính của Mật Đường.

Duy chỉ có người đàn ông thần bí ấy, con gái sẽ không buông tay! Vì vậy có thể để cô rơi lệ, cũng chỉ có cậu ta. Bao nhiêu lần, cô ngồi trong đêm tối, len lén khóc sụt sùi. Nhiều lần, cô vuốt ve chiếc nhẫn đầu rồng. Bà là mẹ cô, sao không biết được? Mà bà chỉ có thể trở mặt nhìn cô!

"Mẹ, hôm nay con đã gặp được người đàn ông ấy. Hơn nữa, là ở một bữa tiệc đính hôn! Anh ta là vai nam chính nam chính của bữa tiệc——chứ rồi." Mật Đường không chịu nổi đau đớn thấu xương thấu thịt, nên đêm chuyện nói ẹ nghe. "Ông trời sao lại trêu đùa người thế hả mẹ? Nếu để con gặp lại anh trước đó, có lẽ sẽ ngăn cản anh ấy trở thành vị hôn phu của người khác. Như vậy, con và hai đứa trẻ có hi vọng. Nếu như không muốn con gặp anh ta trước, thì vĩnh viễn đừng gặp. Ít nhất, trong lòng của con sẽ có một tia ảo tưởng. Ảo tưởng có một ngày, anh sẽ trở thành thành viên của gia đình mình."

Tạo hóa trêu ngươi! Nếu gặp lại thì phải cho cơ hội! Nếu như không có duyên phận, thì trọn đời đừng gặp lại nhau! Tại sao? Tại sao vừa muốn gặp nhau, lại cắt đứt duyên phận hả?

"Thiên ý trêu ngươi!" Đậu Ngọc Nga cũng cảm khái. Nếu như bà không bị chẩn đoán là vô sinh, bà sao phải rời nhà trốn đi? Nếu như không phải mình mắc bệnh này, chồng cũng không ngoại tình! Nếu bị chứng bệnh vô sinh, thì cả đời không sinh con. Tại sao? Tại sao lúc bà rời nhà trốn đi, chồng cũng tái hôn rồi, mới phát hiện mình có thai? Đây không phải là thiên ý trêu ngươi thì là cái gì? Tránh trời không khỏi trời nắng!

"Mẹ, chẳng lẽ con cũng giống Tiểu Long Tiểu Phượng ư, cũng là con riêng sao? Nếu là vậy, con là con gái riêng, cha của con là ai?"

Đậu Ngọc Nga trong lòng chấn động, vội vàng che giấu nói "Mật Đường bảo bối, làm sao con lại hỏi vấn đề nhảm chán này. Con không phải là con gái riêng. Cha con qua đời quá sớm, sớm đến nỗi con cái gì cũng không nhớ mà thôi. Lúc cha con còn sống, anh ấy vô cùng yêu hai mẹ con mình! Bằng không, mẹ cũng không thủ tiết đến bây giờ!"

Cha đã chết? Nếu quả thật chết rồi, vậy ảnh đâu? Mẹ vì cha thủ tiết, thì sao không thờ linh vị của cha?

Biết rõ mẹ nói dối. Mật Đường không cố gắng ép. Nếu mẹ không muốn nói, nhất định có cái lý của bà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Yến hội bán mình

Bữa tiệc đính hôn khô khan và nhàm chán rốt cuộc cũng kết thúc.

Ngần ngừi mấy giờ mà Đường Long cảm giác giống như mấy thế kỷ trôi qua. Chính anh cũng không biết tại sao mình ghét xã hội thượng lưu như thế. Bữa tiệc đính hôn ư? Kết hôn? Nhấn cưới vàng kim cương? Hừ, chẳng qua là để người khác nhìn mà thôi!

Yến hội này, anh là vai nam chính, làm cho anh cảm thấy cực kỳ nhàm chán.

Bữa tiệc đính hôn? Bữa tiệc này chẳng qua là công khai ký hợp đồng bán thân giữa anh và Tiêu Từ Phụng! Anh và Tiêu Từ Phụng là vật phẩm trao đổi của hợp đồng này. Khách khứa là người làm chứng mà thôi. Từ nay về sau, anh chính là vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, Tiêu Từ Phụng là vị hôn thê của anh. Về phần ở giữa có hay không có tình cảm, đó lại là chuyện khác!

Khi người điều khiển chương trình tuyên bố, cô dâu chú rể đeo nhẫn cho nhau. Anh cảm nhận kim cương, do dự thật lâu, mới đeo vào tay Tiêu Từ Phụng. Nếu như chiếc nhẫn kim cương này, có thể đổi lại thành chiếc nhẫn đầu rồng ấy thì thật mừng! Nhưng người con gái này, không phải chủ nhân của nhẫn đầu rồng.

Xong, khách khứa giả bộ cười cười vỗ tay. Làm Đường Long cảm thấy thật sự là nhàm chán cực kỳ!

Thật vất vả, yến hội kết thúc.

Đường Long thay lại trang phục thường ngày, cùng Tiêu Từ Phụng rời khỏi khách sạn.

"Anh Long à, em cảm thấy thật hạnh phúc! Từ nay về sau, anh đã là vị hôn phu Tiêu Từ Phụng em rồi!" Tiêu Từ Phụng kéo cánh tay Đường Long, líu ríu nói cảm thụ của mình.

Hạnh phúc? Anh sao không có cảm giác ấy? Tại sao? Anh cảm giác đây chỉ là một cuộc ký kết khế ước bán thân? Tại sao? Anh không thấy được một chút hạnh phúc và vui vẻ?

Chỉ cần Tiêu Từ Phụng cảm thấy hạnh phúc là được rồi! Nếu như cô cũng không cảm thấy hạnh phúc, thì bữa tiệc đính hôn này chẳng có ý nghĩa gì cả!

Đường Long vừa mở cửa xe, vừa sử dụng ánh mắt ý bảo Tiêu Từ Phụng lên xe. Hắn rất ít khi mở miệng nói chuyện, chỉ dùng ngôn ngữ tay chân biểu đạt

"Đường Long, anh sao lại giống Trần Thế Mỹ. Vứt bỏ mẹ con tôi, vui vẻ với người mới có phải rất đặc ý hay không?"

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai.

Đường Long chấn động mạnh một cái. Chẳng lẽ cô gái ấy tìm tới đây? Anh xoay người, nhìn chỗ phát ra âm thanh. Nhờ ánh trăng, quan sát cô gái đang nói chuyện kia.

Cô khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trong ngực ôm một bé trai ngủ say! Mặc dù quần áo bẩn thỉu, nhưng không cách nào che giấu khí chất cao quý của cô.

Rất quen! Đã gặp ở nơi nào nhỉ? Đường Long nghĩ không ra!

Chẳng lẽ duyên phận của anh và cô gái ấy chưa dứt, mới để cho anh có một loại cảm giác quen thuộc? Anh đi tới cạnh chị, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Không có, không có mùi vị mà anh tìm kiếm! Loại mùi vị nhàn nhạt hoa lài xen lẫn mật ong, đã khắc thật sâu vào trong óc của anh. Lau không được, cũng không thể quên được!

Cô gái này không phải cô bé mà mình tìm kiếm bốn năm! Bởi vì, trên người chị không có loại mùi vị đặc trưng ấy. Trừ cô bé kia, sẽ không có ai sẽ mang thai con hắn! Bởi vì, anh tới bây giờ đều không cho họ cơ hội mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: người gây ra họa

Nếu người phụ nữ này không có quan hệ với hắn. Tại sao chị lại nói mình như vậy? Mục đích của chị là cái gì? Tiền? Hay danh phận?

"Chị à, tại sao muốn hãm hại tôi? Tôi cần bản không biết chị, tại sao có thể nói tôi vứt bỏ mẹ con chị hả? Mục đích của chị là gì? Có phải vì tiền hay không?" Đường Long từ trong túi móc ra một xấp tiền, đưa cho người phụ nữ ôm con! Anh biết, người không đến đường cùng, ra nông nổi thế này, tuyệt sẽ không làm ra chuyện này!

Tiêu Từ Phụng bước xuống xe, nhanh chóng đi tới gần Vu Liên. Cô giơ tay lên, một tiếng tát tai vang dội đánh trên mặt chị.

"Ả đàn bà chết tiệt, dám lừa gạt anh Long à. Mày sao không đến trước gương mà soi cái mặt mình vào hả. Khuôn mặt mày như vậy, dù có nằm trên đường cái cũng không có người nào muốn." Tiêu Từ Phụng đoạt lấy xấp tiền trong tay Đường Long, bỏ vào túi xách của mình. "Tiền này, dù có ném ngoài bãi rác, cũng không cho tên lười gạt như mày."

"Từ Phụng, sao cô lại đánh người ta hả?" Đường Long không vui, lạnh mặt.

"Anh Long, do ả dám lừa gạt anh, em mới đánh ả mà! Sao anh lại mắng em? Chẳng lẽ anh có quan hệ với ả đàn bà này? Nếu thế thì anh chăm sóc ả cả đời đi" Tiêu Từ Phụng tức giận, vẫy một chiếc taxi, ngồi lên xe đi trước.

"Từ phụng, Từ Phụng." Đường Long đuổi theo mấy bước không kịp, không thể làm gì khác hơn là buông tha. Đi thì đi đi, mọi người đang giận. Anh cũng không có ý định dụ dỗ cô, mà cô cũng không tâm tình nghe hắn giải thích.

Vu Liên nhìn cô gái chạy đi, nhìn lại Đường Long uể oải. Trong lòng dâng lên một cổ áy náy. Đường Long này căn bản không giống người đàn ông vô tình vô nghĩa! Anh là người như thế, tại sao có thể bỏ vợ bỏ con đây? Chẳng lẽ mình làm người? Không phải mà! Chị hỏi vô cùng rõ ràng, người ấy tên Đường Long.

Trời ạ? Chẳng lẽ cô gái kia lừa chị?

Sẽ không, nhất định không! Cô gái kia khóc thê thảm như thế, không giống một kẻ lừa đảo? Chỉ vì thấy cô gái ấy khóc thương tâm nên chị mới quyết định ôm hôn từ chờ đợi. Chờ kẻ đàn ông phụ lòng xuất hiện, thay ân nhân của chị hả giận một chút!

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vu Liên bắt đầu hoang mang!

"Chị tại sao lại làm như vậy? Lý do là cái gì? Nếu như là vì tiền, tôi sẽ đưa. Nếu vì nguyên nhân khác, thì xin nói cho tôi biết." Đường Long đi tới, lại một lần nữa hỏi thăm Vu Liên.

"Cậu Đường à, thật xin lỗi. Buổi sáng, tôi gặp được cô gái. Cô ấy nói cho tôi biết, chồng cô là kẻ Trần Thế Mỹ tái sinh. Hắn bỏ vợ bỏ con đính hôn với người đàn bà khác. Cho nên, tôi mới đến đây, thay cô ấy hả giận." Vu Liên cảm thấy xin lỗi Đường Long, liền đem chuyện thật nói ra.

"Người kia tên là gì? Cô ấy ở đâu?" Đường Long nói, chuyện càng lúc càng phức tạp! Người đứng sau màn kịch có phải là cô gái mà hắn tìm kiếm hay không? Chẳng lẽ cô sinh con ỉn? Nếu như cô biết tung tích của mình, tại sao không trực tiếp tìm mình hả? Tại sao tìm một cô gái thay cô ra mặt để diễn kịch? Nếu cô gái ấy, thì cô sao lại muốn đối xử với mình như vậy? Chẳng lẽ là người oán hận hắn? Nếu không thì oán hận Tiêu Từ Phụng?

"Tôi cũng không biết cô ấy tên gì, cũng không biết cô ấy ở nơi nào! Tôi chỉ biết, cô ấy rất đẹp." lời nói của Vu Liên khiến Đường Long nhún vai một cái. Cô gái xinh đẹp thì có đầy đường, hắn đi đâu mà tìm người gây ra họa này đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ý định của gái

Tiêu Từ Đằng bước ra khỏi phòng vệ sinh thì thấy một bóng dáng quen thuộc, đang đi vào phòng rửa tay. Tiêu Từ Đằng nhìn kỹ, là Đậu Mật Đường gặp trong yến hội.

Trên người mặc đồng phục vệ sinh của tập đoàn Tiêu thị, trong tay xách theo cây chổi cây lau nhà và các loại đồ vật dùng để dọn dẹp. Mà cách ăn mặc cũng không che dấu được cô ấy khí chất thanh lệ!

Cô gái này không phải là bạn gái Quý Ngọc Khang ư? Tại sao phải làm công nhân dọn vệ sinh ở Tiêu thị? Chẳng lẽ bị Quý Ngọc Khang đá?

Nếu là vậy thì tốt quá! Tiêu Từ Đằng thầm nghĩ có thể tình một đêm với cô gái thanh thuần như thế, nhất định là vô cùng tuyệt vời.

Tiêu Từ Đằng làm bộ như không nhận ra Đậu Mật Đường, xoay người trở về phòng làm việc của hắn.

Trong phòng làm việc, hắn đi tới đi lui, tự hỏi làm sao để nắm Đậu Mật Đường trong tay. Hắn nhướn mày, nảy ra ý hay: "Có."

Tiêu Từ Đằng cầm điện thoại lên, bấm số cho ngành vệ sinh do Thẩm Lan Khê quản lý. Điện thoại vừa nhắc lên, hắn liền phân phó "Quản lý Trần, trong phòng làm việc của tôi có chiếc ly thủy tinh bị vỡ. Làm phiền cô phân công ai đến quét dọn"

Tiêu Từ Đằng cúp điện thoại, nhìn ly thủy tinh trên bàn cười thầm: "Anh ly à, thật xin lỗi." Cánh tay của hắn vung lên, cái ly rơi xuống đất. Một âm thanh

vang lên, cái ly bể thành nhiều mảnh.

Không bao lâu, bên ngoài phòng tổng giám đốc vang lên tiếng gõ cửa.

Tiêu Từ Đằng âm thầm vui mừng: con cá sắp bị móc câu rồi. Hắn dùng thanh âm trầm thấp, hô một tiếng đi vào. Sau đó cố ý cúi đầu, làm ra một bộ dáng đang bận làm việc. Hắn dùng ánh mắt quan sát vụng trộm Đậu Mật Đường đang đi vào. Cô cầm cây chổi, đem miếng thủy tinh quét vào thùng rác. Sau đó, lấy cây lau nhà lau khô vũng nước tung tóe trên mặt sàn. Mật Đường dọn dẹp xong, chuẩn bị đi ra ngoài thì Tiêu Từ Đằng giống như Columbo phát hiện Đại Lục mới, hưng phấn "nhận ra" cô.

"A, Mật Đường tiểu thư, tại sao là em?" Tiêu Từ Đằng đứng lên, đi tới bên người Mật Đường "Đậu tiểu thư, sao em lại làm công nhân dọn vệ sinh hả? Đây..... Cũng quá uất ức với em chứ."

Thật ra thì lúc ở phòng vệ sinh Mật Đường đã nhận ra Tiêu Từ Đằng. Cô cố ý không thấy hắn, là bởi vì không muốn nói chuyện với hắn mà thôi. Cho tới bây giờ cô không thể giả vờ được nữa.

"Tiêu tổng, là anh à!" Làm công nhân dọn vệ sinh không phải là "cao kiến" của em gái hắn ư? Nếu không phải do Tiêu Từ Phụng, Đậu Mật Đường thì cô đời này sợ rằng không bao giờ làm công nhân dọn vệ sinh cả.

"Mật Đường, em tốt nghiệp ngành gì? Nếu như có sở trường, thì phân công theo công việc. Nếu như không có sở trường, thì làm thư kí của anh cũng được. Dù sao, chỗ anh cũng thiếu một thư kí." Tiêu Từ Đằng nhiệt tình nói, tựa như rất kinh nghiệm.

"Cám ơn Tiêu tổng chiều cố." Đậu Mật Đường không muốn một dính líu bất kì nào với Tiêu Từ Đằng, nhưng cũng không muốn đắc tội với "Sơ yếu lý lịch của em có ở phòng tài nguyên. Tiêu tổng chỉ cần điều tra một chút, thì biết sở trường của em là gì. Tiêu tổng ngại mau lên, em làm việc tiếp đây."

Tiêu Từ Đằng biết, biểu lộ quá nhanh chóng thì dễ hỏng việc. "Được rồi, em đi mau lên. có cái gì thay đổi, anh sẽ thông báo cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Một màn thân thiết

Đường Long tay nâng một bó hoa tươi, đi tới phòng làm việc của Tiêu Từ Phụng trước cửa. anh nhẹ nhàng xoay nắm cửa, thấp giọng kêu "Từ Phụng, Từ Phụng."

Cửa phòng làm việc mở. Tiêu Từ Phụng từ bên trong đi ra, trên mặt thoáng qua một tia vui mừng, tiếp đó lại ảm đạm xuống. Người đàn ông này, thật là không phân biệt tốt xấu phải trái đúng sai. Cô rõ ràng giúp đỡ anh, lo lắng cho anh, anh lại giúp đỡ một à đàn bà lười biếng. Nhớ tới chuyện hôm qua, trong lòng cô lại tràn đầy buồn phiền.

"Anh tới làm gì?" giọng của Tiêu Từ Phụng mang theo oán khí.

"Từ phụng, thật xin lỗi. Chuyện tối hôm qua, là anh sai." Đường Long đem trong tay bó hoa, đưa cho Tiêu Từ Phụng. Mặc dù anh không đồng ý với cách làm của Tiêu Từ Phụng, cũng chỉ có thể nhận lỗi với cô. Dù sao thì đã đính hôn, cũng chỉ có thể nhường nhịn cái vị Đại Tiểu Thư thôi! Phù, ai bảo anh là đàn ông chứ! Cho dù Tiêu Từ Phụng có khuyết điểm gì cũng chỉ có thể nhắm một mắt, mờ một mắt (ý nói đành làm lơ cho khuyết điểm ấy).

"Thôi, thôi. Hiểu mình sai là được." Tiêu Từ Phụng nhận lấy bó hoa tươi, nhẹ nhàng ngửi một cái "Thơm quá à."

"Chỉ cần em thích thì anh ngày nào cũng tặng hoa cho em. Nếu như anh không có thời gian, sẽ để tiệm bán hoa đưa đến." Một bó hoa tươi, thế nhưng có thể để cho cô cao hứng. Anh nguyện ý ngày ngày cho cô một bó hoa, để cho cô tâm tình thoải mái.

"Anh Long, cảm ơn anh." Tiêu Từ Phụng nhón chân lên, hôn vài cái lên má Đường Long. Hôn nữa, dịu dàng nói nhỏ bên tai "anh Long à, em yêu anh."

Đường Long ôm Tiêu Từ Phụng vào lòng, rồi buông cô ra. "Từ Phụng, em bận việc. Anh cũng nên về công ty làm việc đây."

Trời ạ, cái người đàn ông lạnh nhạt này làm sao vậy? Hồi nãy tặng hoa cho cô, nói xin lỗi. Lúc này, chủ động ôm cô. Anh hành động thân thiết thế này có phải hay không quan hệ giữa bọn họ có thể phát triển thêm một bậc? Nghĩ tới đây, Tiêu Từ Phụng kích động cùng hưng phấn.

"Ừ, tốt. Anh Long, có thời gian thì chúng ta cùng nhau ăn tối chứ?" Cùng nhau ăn bữa tối, ít nhiều gì cũng uống một chút rượu. Uống rượu, thì dễ dàng nảy sinh chuyện tình tuyệt vời. Vừa nghĩ phát sinh quan hệ thân mật với Đường Long, Tiêu Từ Phụng liền không nhịn được kích động vạn phần.

"Nếu như không phải đi kí hợp đồng, anh sẽ gọi cho em." Đường Long cúi người hôn một cái lên trán Tiêu Từ Phụng, vẫy tay từ biệt.

Đường Long đi dạo quanh Tiêu thị, anh ngửi thấy được một cỗ hoa lài thấp thoáng. Anh hít một hơi thật sâu, ngay sau đó là gương mặt thất vọng "Đường Long, mày quá nhạy cảm rồi."

Chỉ vì quá nhớ cô gái kia, luôn ngửi thấy mùi nhàn nhạt hoa lài. Có lẽ, trên cái thế giới này, phụ nữ có mùi thơm hoa lài quá nhiều.

Anh cười khổ lắc đầu một cái, đi vào thang máy. Chính anh cũng cảm thấy, vì cô gái ấy, anh đã thay đổi quá nhiều.

Đường Long mới vừa biến mất trong thang máy, Đậu Mật Đường liền từ trong phòng vệ sinh đi ra. Ánh mắt của cô hồng hồng, giống như đã khóc.

Cảnh Tiêu Tử Phượng và Đường Long một màn thân thiết rơi vào thật sâu đáy mắt Mật Đường. Bởi vì không nhìn được loại hành hạ đau đớn này, cô mới trốn được trong phòng vệ sinh. Đợi đến khi người đàn ông kia biến mất, cô mới nhìn thang máy đến ngăn người!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thăng chức

Trời ạ? Tại sao cô lại muốn đi tham gia cái bữa tiệc đính hôn chết tiệt kia? Tại sao lại gặp người đàn ông ấy? Tại sao gặp được anh nhưng chỉ có thể nhìn anh từ xa?

Tro mắt nhìn hần trở thành vị hôn phu của người khác, tro mắt nhìn hần và người phụ nữ khác thân thiết ôm nhau, chỉ có thể nhìn mà thôi!

Người đàn ông này mảnh ghép còn lại của cuộc đời cô! Mà cô, không phải là mảnh ghép còn lại của hần, thậm chí ngay cả làm bạn cũng không thể. Chẳng những cô không phải, ngay cả Tiêu Long Tiêu Phượng cũng không phải!

Hai đứa bé, không biết cha. Người đàn ông này cũng không biết, trên thế giới còn có hai đứa con mang dòng máu của hần! Thật đáng buồn, thật sự là đáng buồn!

Đậu Mật Đường vừa lau nước mắt, vừa nghĩ tới duyên phận mình. Nghiệt duyên, giữa bọn họ thật là nghiệt duyên! Là nghiệt duyên, nhất định sẽ không có kết quả tốt! Nếu không có kết quả tốt, thì sao phải suy nghĩ tới kẻ đã là vị hôn phu của người khác?

Không muốn, không bao giờ suy nghĩ nữa! Đậu Mật Đường lau sạch nước mắt, tiếp tục làm công việc còn lơ dờ, cố gắng quét dọn nhà cầu.

Một vài tiếng giày cao gót lộp cộp, người đến là Thẩm Lan Khê.

"Mật Đường, Mật Đường."

"Quản lý Trầm, chị tìm em à? Có chuyện gì không chị?" Mật Đường cầm theo một cây lau, từ phòng vệ sinh đi ra. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thẩm Lan Khê sao tới nơi này?

"Mật Đường, tin tức tốt. Nhưng mà cũng không phải là tốt." Thẩm Lan Khê cười, cố làm vẻ thần bí nói. Từ công nhân dọn vệ sinh, lập tức thăng chức lên thành thư ký Tiêu tổng, theo lý thuyết, đây là một tin tức tốt. Nhưng nghĩ tới tên Tiêu Tử Đằng, Thẩm Lan Khê cũng âm thầm toát mồ hôi hột thay Mật Đường.

"Tin tức tốt gì, tin tức xấu là sao? Quản lý Trầm, chị nói cho em biết đi!" Vừa nghe nói đến tin tức tốt, Mật Đường không khỏi cười khổ một cái. Tin tức tốt gì đối với cô cũng không làm cô hứng thú chút nào. Không có người kia, dùng khí sống của cô hầu như cạn kiệt. Nhưng mặt khác, cô lại có năng lực miễn dịch đối với tin tức xấu. Nếu tin tức này có thể làm Đường Long không phải trở thành vị hôn phu Tiêu Tử Phượng thì tốt quá.

"Tiêu tổng nói, em làm công nhân dọn vệ sinh thì quá ủy khuất. Vốn là, hần chuẩn bị điều em đến khoa thiết kế. Nhưng khoa thiết kế đã đầy người, nên quyết định để cho em tạm thời làm thư ký của hần. À, đây chính là tin tức tốt mà chị định nói." Thẩm Lan Khê không biết, có nên nói chuyện lòng dạ Tiêu Tử Đằng vốn không trong sạch gì cho cô nghe hay không. Nếu như nói ra, cô ấy sẽ không làm thư ký thì sao? Chẳng lẽ để cho cô tiếp tục dọn vệ sinh? Cô làm sao nổi đây?

"Tin tức xấu đâu?" Đậu Mật Đường cười khổ một cái, hỏi tin tức xấu trong miệng Thẩm Lan Khê! Thư ký Tiêu Tổng có thể làm gì? Công nhân dọn vệ sinh thì sao? Nhưng mà thay đổi công việc cũng tốt. Tối thiểu không tiếp tục làm bạn với đồng công cụ quét dọn vệ sinh này. Nhưng Mật Đường cũng hiểu, Tiêu Tử Đằng cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

"Em làm thư ký Tiêu tổng thì nhất định phải đề phòng hần." Thẩm Lan Khê suy nghĩ một chút, quyết định đem chuyện này nói cho Mật Đường. Cô bé thanh thuần này làm tên đâm tặc kia chỉ điểm thật có một chút đáng tiếc. "Thư ký trước của hần, không ai không bị hần dờ trò cả."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lấy tiền lương

Hoá ra là như vậy!

Ha ha, Đậu Mật Đường cô không phải là động vật mặc người chém giết. Tiêu Tử Đằng muốn chơi cô ư? Đoán chừng hẳn không có bản lãnh này! Đậu Mật Đường vỗ vỗ bả vai Thẩm Lan Khê, tràn đầy cảm kích nói: "Chị Lan Khê, cảm ơn chị. Chị yên tâm, hẳn dám có ý xấu với em, em nhất định thiên hán!"

"Mật Đường, chị rất bội phục em. Vậy em còn chờ cái gì, đến phòng tổng giám đốc đi chứ! Vừa chơi trò mèo vờn chuột với Tiêu Tử Đằng, vừa lấy tiền lương cao." Thẩm Lan Khê duỗi ngón tay cái, rí tai nói.

"Ừ." Đậu Mật Đường thề lười, làm một cái mặt quỷ. Tạm biệt Thẩm Lan Khê xong, trực tiếp đi đến tầng hai mươi chín, phòng làm việc của Tiêu Tử Đằng.

Cô giờ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi." Giọng nói của Tiêu Tử Đằng vang lên bên trong. Kia cố ý giả cho giọng thật trầm thấp, thậm chí có một chút hưng phấn không che giấu được. Xem ra, người này thật không có ý tốt. Một kẻ sách bông xuất hiện trong đầu của Đậu Mật Đường.

"Tiêu tổng, thật xin lỗi, em không thể làm thư kí của anh được." Đậu Mật Đường đẩy cửa ra, cố tạo gương mặt uất ức. Thấy Tiêu Tử Đằng lộ vẻ nghi vấn, cô mới giải thích: "Tiêu tổng, không phải là em không muốn. Mấu chốt là, em không có bộ quần áo nào đẹp cả. Sợ sẽ làm mất mặt mũi của anh!"

Hoá ra là như vậy!

Tiêu Tử Đằng cầm bút, viết lên giấy vài chữ. Sau đó, đem tờ giấy kia đưa cho Đậu Mật Đường: "Em đi đến phòng tài chính, anh trả trước tiền lương ba tháng. Mua vài bộ đồ đẹp. Em đẹp như vậy, không có quần áo hàng hiệu nổi tiếng để mang, thật sự là phí của trời."

"Cảm ơn Tiêu tổng, em sẽ đến ngày phòng tài chính nhận tiền lương." Đậu Mật Đường nhận lấy tờ giấy, giả bộ mừng rỡ như điên.

"Em đi lấy tiền lương đi. Tan việc, anh dẫn em đi mua quần áo!" Tiêu Tử Đằng mừng thầm không ngớt. Chỉ cần đàn bà muốn tiền thì rất dễ dàng nắm trong tay tay. Cô gái này nhận ba tháng tiền lương của hắn, nên hắn có thời gian ba tháng để chụp gọn con mồi này. Ba tháng, nếu không nắm được cô ta, ha ha, hắn cũng không gọi là Tiêu Tử Đằng nữa rồi.

"Vậy em đi xuống trước rồi." Đậu Mật Đường vẫy vẫy tay, đi ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Ba tháng tiền lương? Một vạn hai? Không tệ, là ba tháng tiền lương! Cần thận kiểm lại một chút, là một vạn hai! Đậu Mật Đường ngấm nhìn xấp tiền trong tay, tâm cao hứng muốn ca hát!

"Tiêu Tử Đằng, đồ con lợn! Một gieo giống lợn đực à, đáng đời, bị gạt! Dám có ý với ta à, ta sẽ để i nếm thử mùi vị bị lừa." Đậu Mật Đường cầm tiền lương ba tháng, cũng không nghĩ làm việc ở đây ba tháng. Bởi vì người đàn ông kia nên cô càng muốn sớm một chút rời đi vùng đất thị phi này!

Rời đi, rời đi mới là lựa chọn sáng suốt! Quên hẳn, bắt đầu một cuộc sống mới, là lựa chọn cực kỳ chính xác!

Đậu Mật Đường cất tiền vào túi xách, chuẩn bị rời khỏi tập đoàn Tiêu thị. Không nghĩ rằng, cô vừa bước ra khỏi cửa Tiêu, đã nhìn thấy Tiêu Tử Đằng.

Hắn đang đứng ở trước cửa Tiêu thị, cười đợi cô!

"Mẹ nó, tên âm binh này." Đậu Mật Đường nặng một tiếng, đi tới bên cạnh gã.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Theo dõi

Tiêu tử Đằng nhìn con mồi trước mặt, cười cười, sau đó làm động tác cúi mồi.

"Đậu tiểu thư, mời lên xe. Chúng ta đi mua quần áo trước, sau đó sẽ cùng đi ăn cơm." Mua xong quần áo, cùng nhau ăn cơm, chẳng qua sẽ lên giường tại cửa hàng mà thôi. Nếu như có thể bớt 2 bước kia, Tiêu Tử Đằng sẽ càng cao hứng.

"Cảm ơn Tiêu tổng." Đậu Mật Đường không chút do dự lên chiếc xe sang trọng, cùng hắn đi mua quần áo. Đi thì đi, ai sợ ai nào! Tên sắc lang này có ý định xấu với cô, xem cô đối phó hắn thế nào!

Đứng ở cửa sổ gần tầng 1, Tiêu Tinh Quân vừa lúc thấy Tiêu Tử Đằng cùng Đậu Mật Đường lên xe. Trong lòng của ông hoảng hốt lên. Cái tên tiểu tử thú này, sao lại muốn cô bé này rồi hả? Trời ạ, thật là nghiệp chương! Không được, nhất định phải ngăn cản tên tiểu tử này làm xằng làm bậy!

Dung ngôn ngữ thường để nói thì: không ai hiểu con bằng cha mẹ. Tiêu Từ Đăng là một kẻ ham mê sắc đẹp, Tiêu Thính Quân rõ ràng nhất. Tên tiểu tử này muốn ngồi vào vị trí tổng giám đốc Tiêu thị, nhưng lại chưa từng làm việc gì cho công ty. Hắn cả ngày lẫn đêm chỉ biết tiêu xài hoa phí. Phàm là cô gái nào hắn để ý, tám chín phần mười cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn. Thấy hắn như vậy, ông là kẻ làm cha, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở. Cô bé này, lại không được! Mặc dù ông không đi điều tra thân thế Đậu Mật Đường, nhưng trong lòng ông biết, nha đầu này nhất định là con của ông và Đậu Ngọc Nga! Tên súc sinh này, nếu làm ra loại chuyện đó, làm sao ông có thể sống tiếp đây?

Tiêu Thính Quân lái xe theo đuôi Tiêu Từ Đăng mà đi.

.....

Shop Mĩ An.....

Nữ trang vô số, xinh đẹp lấp lánh.

Đậu Mật Đường nhìn một vài bộ đồ, không khỏi hưng phấn. Nhìn lại giá phía trên, lại lắc đầu. Trong đây đều là quần áo hàng hiệu. Mỗi một bộ giá tiền đến dọa người. Loại đồ sang trọng ngày, không phải dành cho cô gái như cô mặc.

"Tiểu thư, thử một lần đi! Đây là bộ đồ mới hãng Y, rất hợp với màu da của tiểu thư!" Nhân viên bán hàng mỉm cười, giới thiệu cho Đậu Mật Đường. "Bộ váy màu hồng nhạt này rất hợp với màu da trắng hồng của quý khách. Ngài mặc vào bộ này vào, nhất định đẹp hơn cả công chúa! Còn nữa..., chiếc váy màu trắng ngắn ở đây là một bầy giờ....."

Trong lòng Đậu Mật Đường cười thầm nhân viên bán hàng thư ánh mắt kém. Khách hàng như cô làm sao mua được quần áo quý giá này hả?

Tiêu Từ Đăng nhìn màu sắc cùng kiểu dáng bộ váy, dùng ánh mắt đo vóc người của Đậu Mật Đường. "Chị đem những bộ váy hợp với cô ấy bọc lại."

"Tiểu tổng, em mua không nổi. Chị à, hay là thôi đi....." Đậu Mật Đường làm ra một bộ "viêm màng túi", để Tiêu Từ Đăng nhìn. Tên sắc lang này đang muốn dụ dỗ cô ư, mua cho cô những bộ quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, cô đây sẽ không từ chối! Hừ hừ, không nên phí phạm của trời cho! Đối với những tên sắc lang như thế này thì không thể nương tay.

"Cô bọc lại tất cả đi." Tiêu Từ Đăng nói lớn lên, nhân viên bán hàng chọn một số bộ quần áo, đặt trước mặt Tiêu Từ Đăng. Thấy Tiêu Từ Đăng gật đầu thì mang đi. Vừa đi vừa vui vẻ: cuối cùng cũng gặp được khách quý.

Một cặp nam nữ trên 50 sống vai đi vào shop. Thấy hai người Tiêu Từ Đăng và Đậu Mật Đường, thì trên mặt hốt hoảng lên. Bọn họ lách mình, trốn sau dãy quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lời nói dối khủng khiếp

Đôi nam nữ này, không phải là người khác.

Người đàn bà trông còn hơi trẻ kia chính là vợ của Tiêu Thính Quân-Lương Bích Ngọc. Cùng đi với bà là bộ trưởng tài vụ tập đoàn Tiêu thị-Lô Thanh Vân.

"Honey à, em nhìn cô gái bên cạnh con trai chúng ta kia. Em thấy nó rất giống với ả Đậu Ngọc Nga hai mươi năm trước?" Lương Bích Ngọc vừa chỉ tay vào Đậu Mật Đường, vừa nói cho Lô Thanh Vân ở bên cạnh. Nhìn thấy Đậu Mật Đường, trong lòng Lương Bích Ngọc cực kì khó chịu.

"Không nhìn kỹ thì anh còn tưởng rằng là Đậu Ngọc Nga chứ! Con bé này không phải là con gái Đậu Ngọc Nga chứ?" Lô Thanh Vân nhìn Đậu Mật Đường, gương mặt suy tư.

"Honey à, Từ Đăng mua nhiều quần áo cho con bé đó kia. Thằng ngốc này, chẳng lẽ coi trọng co bé lọ lem này ư?" Lương Bích Ngọc vẫn luôn muốn con trai kết hôn sớm, nhanh chóng thừa kế sản nghiệp của Tiêu Thính Quân. Nhưng đứa con này lại không nghe lời. Cả ngày lẫn đêm chỉ biết đi chơi gái, hộp đêm. Vừa nhắc đến chuyện cưới xin, hắn liền cau mày tức giận. Vì muốn như thế, nên bà vẫn khuyến khích con thường xuyên gặp gỡ người khác giới. Nhưng đối tượng hôm nay của con khiến bà cực kì khó chịu.

"Con gái nhà giàu nó còn không coi ra gì, làm sao sẽ để ý tới con bé kia chứ? Theo anh thấy, thì con chúng ta chỉ muốn chơi bởi mà thôi." Lô Thanh Vân vừa nói tới Tiêu Từ Đăng, gương mặt cứng nhắc.

Hai mươi năm trước, hắn là sinh viên khoa tài vụ-Lô Thanh Vân. Hắn đẹp trai cao lớn, có tình cảm thật sự với thư kí tập đoàn Tiêu thị. Sau nhiều lần hẹn hò dụ dỗ Lương Bích Ngọc, thì bà đã đồng ý lên giường với hắn. Khi Lương Bích Ngọc mang thai, thì mưu kế đoạt chiếm đoạt tài sản của Tiêu Thính Quân bắt đầu nảy ra.

Mà lúc đó Tiêu Thính Quân sốt ruột lại muốn có con. Người vợ Đậu Ngọc Nga kết hôn bốn năm lại không sinh được một mụn con nào. Đến bệnh viện chẩn đoán bệnh thì bảo là xác suất có thai rất ít. Mặc dù chữa trị rất lâu nhưng bà vẫn không mang thai. Tiêu Thính Quân lo lắng là dòng họ Tiêu thị sẽ

lụy tàn trong tay Tiêu Thỉnh Quân. Đang lúc hết sức buồn bực, lại nghe nói Lương Bích Ngọc mang dòng máu của mình. Cái cảm giác sắp làm cha lần ất tất cả. Đậu Ngọc Nga để lại một đon li hôn, rồi nhà trốn bỏ đi, hẳn cũng không lo lắng tìm kiếm.

Mấy tháng sau, Lương Bích Ngọc sinh hạ một đôi song sinh, chính là anh em Tiêu Tử Đằng và Tiêu Tử Phụng. Hai đứa con của Lô Thanh Vân lại trở thành cô chủ cậu chủ tập đoàn Tiêu thị. Anh em bọn họ không biết sự tồn tại của người cha như hẳn đây, nên không thể gọi hẳn một tiếng cha, nhưng hẳn cảm thấy rất đáng như vậy.

"Honey à, anh phải dốc lòng điều tra. Xem nha đầu này có phải con gái của Đậu Ngọc Nga hay không? Em càng nhìn càng thấy nó giống gã họ Tiêu kia!" Lương Bích Ngọc nói thầm, nếu đây thật sự là con của Tiêu Thỉnh Quân thì bà lại bị mất đi một phần tài sản.

"Vợ à, em thật chu đáo." Lô Thanh Vân hôn nhẹ trán Lương Bích Ngọc, khen bà suy tính chu toàn. Nếu như con bé này là con của Tiêu Thỉnh Quân, thì quyết không thể để cho nó xuất hiện trước mắt gã họ Tiêu.

Lương Bích Ngọc và Lô Thanh Vân nói chuyện, từng chữ từng chữ một rơi vào tai Tiêu Thỉnh Quân.

Tức giận tràn đầy trên mặt Tiêu Thỉnh Quân. Trong đôi mắt ông tràn đầy căm hận. Hơn hai mươi năm qua, ông lại sống mù quáng trong lửa dối. Ông rất muốn xông tới đánh cho hai kẻ kia. Nhưng ông biết, chuyện này không nên lộ ra ngoài. Ông cố nén trong lòng phần hận, từ từ lui ra khỏi Shop đồ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bịa chuyện

Tiêu Thỉnh Quân rời khỏi không lâu, Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân cũng lặng lẽ ra ngoài.

"Hôm nay thật xui xẻo. Muốn đi dạo một vòng lại không thể thanh tĩnh." trên mặt Lương Bích Ngọc hiện lên sự tiếc nuối.

"Honey à, em phải nói là may mắn mới đúng chứ. Nếu như chúng ta không ra ngoài đi dạo, làm sao biết sự tồn tại của con bé kia? Ngộ nhờ để gã kia nhìn thấy con bé, chỉ sợ em mất đi không chỉ vài bộ quần áo đâu." Lô Thanh Vân an ủi Lương Bích Ngọc, cũng thúc giục bà nhanh chóng về nhà. "Bích Ngọc, em về nhà nhanh đi. Gã họ Tiêu kia chắc cũng làm xong việc rồi."

"Thật vất vả anh mới giả bệnh xin nghỉ đưa em đi dạo phố. Không nghĩ rằng lại mất hứng mà về." Lương Bích Ngọc nói. tài sản Tiêu thị chưa nằm trên tay Tử Đằng thì chưa thành công thực sự. Chỉ khi Tiêu Thỉnh Quân đem Tiêu thị cho Tử Đằng thì mới gọi là thành công.

"Ngoan nào, đừng có trẻ con như vậy nữa. Chờ chúng ta thành công hoàn toàn, chúng ta ngày ngày đi dạo phố." Lô Thanh Vân cũng không nỡ để Lương Bích Ngọc trở về. Hai người thật vất vả và gặp mặt, vậy mà phải tách ra nhanh chóng. "Bích ngọc, tốt nhất là em nên cùng gã họ Tiêu ra nước ngoài du lịch một thời gian. Như vậy, gã họ Tiêu ấy sẽ đem Tiêu thị giao cho Tử Đằng xử lý. Lúc đó, anh cũng có thời gian để điều tra con bé kia."

"Ừ, để em thử!" Lương Bích Ngọc đưa tay vẫy một chiếc taxi, trở về nhà.

Nhìn bóng lưng ngày càng xa của Lương Bích Ngọc, trong lòng Lô Thanh Vân âm thầm nói: sống trong khổ đau, mới là người cao thượng. Cả nhà bọn họ chịu đựng nỗi khổ chia lìa vài năm, là có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Đậu Mật Đường xách trong tay một đồng bao lớn nhỏ, cũng chưa rời khỏi Shop. Cô đi đến quầy bán quần áo trẻ em, dùng mắt tìm kiếm bộ váy hợp với Công chúa Phụng.

"Chị ơi, lấy bộ váy công chúa màu trắng gói lại cho em" tay Đậu Mật Đường chỉ một bộ váy công chúa màu trắng nói với nhân viên bán hàng.

"Đậu tiểu thư, em có nhầm không? Bộ váy này dành cho bé gái ba tuổi mặc mà. Dù em thấy nó đẹp cũng không mặc được đâu." trên mặt Tiêu Tử Đằng mang theo tia mong mỏi.

"Bộ váy này tôi mua cho bé gái ba tuổi mà." Đậu Mật Đường suy nghĩ một chút, cố ý nói chuyện về con.

"Cháu gái em à?" Tiêu Tử Đằng nghĩ thầm, cô bé này thật đúng là lòng tham! Mua quần áo cho cô thì không tính rồi, lại mua thêm đồ cho cháu gái

"Không phải đâu, là con gái của tôi." Đậu Mật Đường âm thầm buồn cười. Người này, nghe được mình có con rồi, nhất định sẽ rống lên vì bị lừa!

"Con ư?" Tiêu Tử Đằng nhìn Đậu Mật Đường từ trên xuống dưới, gương mặt không tin. "Đậu tiểu thư, em mới mấy tuổi à? Tại sao có thể có con được hả?"

"Lúc em mười tám tuổi, bị một gã lưu manh cưỡng hiếp. Lại mang thai con của hắn. Vì đứa con trong bụng, nên em đành gả cho tên lưu manh ấy. Mà tên lưu manh này, cả ngày lẫn đêm chỉ biết đánh nhau. Chỉ cần hắn nhìn thấy người đàn ông nào nói chuyện với em, là nhất định sẽ thọt cho tên kia vài chục nhát. Cũng bởi vì chuyện này, hại em phải thường đổi công việc. Bằng không thì em sao có thể làm công nhân dọn vệ sinh ở tập đoàn Tiêu thị! Trời ạ, gặp phải kẻ đàn ông như vậy, mệnh khổ quá!" Đậu Mật Đường nói láo nhưng mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh.

"Đậu tiểu thư, cô từ từ chọn. Tôi đột nhiên phát hiện còn có chuyện chưa làm xong, thật ngại quá, tôi đành đi trước một bước." Bất kể cô gái này nói đúng hay sai, Tiêu Từ Đằng cũng không muốn xuống địa ngục. Hắn thích chơi phụ nữ thật, nhưng càng không muốn dính phải nguy hiểm. Chờ hắn điều tra bối cảnh của cô gái này, rồi sẽ chơi cô chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đứa ngốc

Tiêu Thỉnh Quân một mình nằm trong phòng ngủ, vẫn nghĩ tới tâm sự của ông. Tàn thuốc trên tay đã cháy đến tận cuối, ông cũng không phát hiện.

"Trời ơi, bỏng chết tôi." Tiêu Thỉnh Quân cảm giác sự đau đớn, mới nhìn. Bỏ đầu điều vào gạt tàn, tiếp tục suy nghĩ chuyện kia.

Làm sao bây giờ? Ông nên làm cái gì bây giờ?

Hai đứa con ông hết mực nuông chiều, lại là mỗi như để chiếm đoạt tài sản của ông. Người đàn bà chung gối chung chăn hơn hai mươi năm, lại là một kỹ nữ mưu mô. À cùng một người đàn ông khác đang lập kế hoạch chiếm tài sản. Ông là kẻ ngốc, nuôi vợ con cho gã Lô Thanh Vân kia hơn hai mươi năm. Nghĩ đến đây, tim của ông giống như bị bỏng.

Làm gì để xử bọn họ đây?

Đuổi bọn họ ư? Làm bọn họ cút xa mình?

Vừa nghĩ tới muốn đem hai đứa bé đuổi đi, trong lòng của ông đã cảm thấy khó chịu. Hơn hai mươi năm, ông rất yêu hai đứa. Giữa bọn họ đã có tình cảm cha con sâu đậm. Hơn nữa hai đứa trẻ vô tội. Bọn họ chưa kịp ra đời, đã bị Lô Thanh Vân cùng Lương Bích Ngọc làm thành mỗi như để lừa gạt, điều này có thể trách bọn họ sao?

Chuyện này, không thể giận lây sang hai đứa bé! Coi như bọn họ biết chuyện này thì ông cũng không muốn quá tuyệt tình.

Hắn có thể tha thứ hai đứa bé, nhưng không cách nào tha thứ cho Lương Bích Ngọc và Lô Thanh Vân, một đôi cầu nam nữ kia.

Sao để đối xử với cặp gian phu dâm phụ kia? Vạch mặt? Hay là.....

Vạch mặt? không ổn! Nếu như vạch mặt, nhất định sẽ làm dư luận xôn xao. Mặt mũi của ông sẽ đặt ở chỗ nào? Hai đứa bé, làm sao còn chỗ nào khi gặp người quen đây?

"Tiêu Thỉnh Quân, mày nhất định phải nhện. Chỉ cần mày có thể im lặng giữ bí mật này, rồi từ từ trừng phạt họ." Trừng phạt bọn họ, không nhất định cần phải công khai chuyện kia. Dần dần tách bọn họ ra, để cho bọn họ cả đời không gặp mặt nhau. trừng phạt như thế, mới là trừng phạt tàn ác nhất.

(ợ! Theo Phong thấy thì cứ cạo đầu bôi vôi, thả trôi sông, tung xẻo, ngũ mã phanh thây thì vẫn tàn ác hơn)

Chuyện quan trọng bây giờ là nên đối phó với Lô Thanh Vân. bộ trưởng tài vụ Tiêu thị, không thể khiến cho Lô Thanh Vân đi ngay lập tức. Ông cũng không thể bỏ qua.

Chuyện này mặc dù uất ức, nhưng cũng coi là trời xanh có mắt!

Nếu như không phải ông phát hiện kịp thời, sợ rằng Tiêu thị sẽ đến tay cha con Lô Thanh Vân.

Hiện tại, ông vẫn là chủ tịch Tiêu thị, còn nắm giữ mạch sống Tiêu thị. Vào lúc này, phát hiện chuyện bản thiu này, cũng không coi là quá trễ.

Chỉ cần tìm được Đậu Ngọc Nga, ông rồi sẽ biết, Đậu Mật Đường có phải con gái ruột của ông không. Nếu như Đậu Mật Đường thật sự là con gái ông, một nhà xa cách hơn hai mươi năm, cuối cùng còn có thể đoàn viên, tạo thành một gia đình hạnh phúc mỹ mãn!

"Thám tử Lý, xin giúp tôi tra địa chỉ nơi sống của cô gái tên Đậu Mật Đường. Trong nhà có những ai, tình trạng kinh tế như thế nào? Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ không bạc đãi cậu." Tìm một thám tử tư, hỏi thăm thân thể Đậu Mật Đường, đây chỉ là chuyện nhỏ.

"Tiêu tổng, tôi lập tức thẩm dò ngay. Trong vòng ba ngày, sẽ cho ông câu trả lời chắc chắn nhất." Trong điện thoại, truyền đến tiếng nói của thám tử Lý.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Đánh bài

Tiếng giầy cao gót càng ngày càng gần.

Tiêu Thỉnh Quân biết Lương Bích Ngọc đã trở lại. Ông vội vàng cúp điện thoại, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Lương Bích Ngọc đi tới, lấy tay sờ sờ trán của ông.

"Thỉnh Quân, anh có chỗ nào thấy không thoải mái à?" lúc Lương Bích Ngọc trở lại, nghe người làm Trương nói Tiêu Thỉnh Quân đã trở lại. Trong lòng của bà không khỏi hoảng hốt. Lão đầu này chưa bao giờ trở về nhà sớm như vậy, hôm nay có chuyện gì à? Chuyện giữa bà và Lô Thanh Vân chẳng lẽ bị phát hiện ư?

"Có thể là bị cảm gió, cả người đau ê ẩm. Bích Ngọc, em vừa đi đâu vậy?" Tiêu Thỉnh Quân rất muốn rõ Lương Bích Ngọc nói dối như thế nào.

"Em đánh bài với bà Triệu gần nhà. Hôm nay vận may cực tốt anh ạ, thắng được mấy ngàn khối." Lương Bích Ngọc lấy trong túi xách ra mấy tiền, vung về đêm. "Ông xã à, em nghĩ chuyện này, không biết anh có đồng ý hay không. Anh làm việc cả ngày lẫn đêm thật sự rất mệt mỏi. Chờ anh khỏe lên một chút, rồi hai chúng ta ra nước ngoài du lịch mấy ngày nha. Thứ nhất là có thể giải tỏa tâm trạng. Thứ hai là rèn luyện cho con mình năng lực quản lí. cả ngày lẫn đêm anh đều để con dưới cánh, con nó vĩnh viễn không lớn nổi mất."

Nếu như đây là trước kia, ông nghe xong lời nói của Lương Bích Ngọc, nhất định sẽ cảm động vạn phần. Hiện tại, nghe lời này, thế nào cũng không có cảm giác. Á đàn bà ba xạo, nói dối mà mắt cũng không chớp mắt!

Đi đánh bài? Ha ha, được lắm, một cái có rất đường hoàng! Xem ra trước kia đánh bài, đều là lấy có mà thôi. Lấy đánh bài làm ngụy trang để đi gặp người tình Lô Thanh Vân!

Người tình? Bọn họ không phải là người tình! Bọn họ mới thật sự là một gia đình! Từ đầu đến cuối, ông đều là một kẻ ngốc, bị người ta xoay xoay trong lòng bàn tay!

"Bích Ngọc, em nói rất đúng! Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc. Từ Đảng tốt nghiệp đại học một năm nay chỉ đắm đắm trong truyện gió trăng. Chuyện của công ty không để ý chút nào. Có thể là do tuổi còn nhỏ! Chờ lớn thêm một tí nữa chắc chắn sẽ biết suy nghĩ." Tiêu Thỉnh Quân uyển chuyển từ chối lời đề nghị của Lương Bích Ngọc. "Anh muốn cho con ra nước ngoài du học. Chờ con mình tốt nghiệp xong, sẽ đem tập đoàn Tiêu thị giao cho con xử lý. Con vừa có thành tích, lại vừa trưởng thành thêm. đến lúc ấy, anh sẽ an nhàn về hưu, cùng em đi du lịch vòng quanh thế giới."

Bên trong lòng của Lương Bích Ngọc không thoải mái. Nhưng bà vẫn nhịn xuống. Đã chịu đựng hơn hai mươi năm, bà cũng có thể chờ thêm nữa. Từ Đảng du học mấy năm, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

"Ông xã tính toán thật chu đáo! Thắng Từ Đảng chẳng làm việc gì nên hồn, cho nó đi du học mấy năm để tính tình con giảm bớt. Chẳng qua em có chút lo lắng cho sức khỏe của anh."

Lo lắng sức khỏe của anh?

Hừ hừ, à và Lô Thanh Vân, ước cho ông chết sớm còn không kịp, chứ lo cái khi gì! Nếu bây giờ ông chết, bọn họ không cần tốn công tốn sức nữa!

"Giữa chiều, thằng nhóc kia chạy ra khỏi công ty. Đến bây giờ còn chưa trở về! Bích Ngọc, em gọi điện cho con xem. Nói rằng anh có chuyện tìm nó, để nó trở về ăn cơm tối." Tiêu Thỉnh Quân lo lắng cho Đậu Mật Đường nên cố ý để Lương Bích Ngọc báo Tiêu Từ Đảng trở về. Á đàn bà này lừa ông cả đời. Ông không thể trở mặt nhìn con trai à làm hại con gái ông.

"Được, em đi gọi ngay" Lương Bích Ngọc cũng đang suy nghĩ là chặn Tiêu Từ Đảng quan hệ cùng con bé kia. lời nói của Tiêu Thỉnh Quân vừa vắn trúng ý bà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: vô tình gặp được trên đường cái

Đậu Mật Đường xách trong tay một mớ túi lớn túi nhỏ, trong lòng mừng rỡ muốn hét lên.

Kẻ khờ khạo kia, chẳng những trả trước cho cô ba tháng tiền lương, lại trả luôn tất cả tiền quần áo cho cô. Cô giả vờ giả lại tin răm rắp. Nhớ đến cảnh hân hoan vật chạy trốn, cô vui vẻ không ngừng được tay.

Đậu Mật Đường đưa tay vẫy taxi, cánh tay giơ lên ngang mặt, đúng lúc này thì một chiếc màu đen chạy băng băng qua mắt cô. Cửa sổ xe mở ra, bên trong xe có giọng nói ngọt ngào của Tiêu Từ Phụng "Anh Long à, chúng ta ăn cơm ở đâu đây? Đồ ăn Hàn Quốc như thế nào?"

"nếu em thích ăn đồ ăn Hàn Quốc, thì chúng ta phải đến Đại Trường Kim." Giọng nói vô giác của Đường Long cũng theo gió truyền tới.

"em không phải là thích ăn đồ Hàn Quốc, mà em thích món tình nhân của Hàn Quốc." tiếng cười khanh khách của Tiêu Từ Phụng đánh úp lên dây thần kinh của Đậu Mật Đường.

Cô nhìn chiếc xe sang trọng từ từ khuất xa, tưởng tượng cảnh trong xe kia là cặp trai tài gái sắc thân thiết, trong lòng một hồi ê ẩm. Vị chua xót thật không dễ chịu. Nước mắt, làm nhòa tầm mắt của cô.

Mật Đường giờ tay lên cao, làm một chiếc taxi ngừng lại. Xe ở trước mặt dừng lại một lúc, thấy cô không muốn lên, tài xế có chút không kiên nhẫn: "Tiểu thư à, lên xe thôi!"

"ạ." Đậu Mật Đường xin lỗi cười cười. Khom người chui vào taxi, nói rõ nơi đến của mình.

Dọc theo đường đi, Đậu Mật Đường không ngừng suy nghĩ đến việc vừa rồi. Trong lòng của cô khổ sở. Minh thay người đang ông kia sinh con đường cái, nếm đủ loại cực khổ đắng cay. Còn anh ta thì hay rồi, tay thì ôm mỹ nhân, tay thì đếm tiền.

"Tiểu thư, đến rồi." Lời nói của tài xế đem suy nghĩ cô kéo về hiện tại. Trả tiền, xách theo bao lớn bao nhỏ, đi vào ngôi nhà bé nhỏ của mình.

"Thái tử Long, Công chúa Phụng, Mẹ đã trở về." Giọng nói Mật Đường tràn đầy vui vẻ vang lên trong sân. "Công chúa Phụng, mẹ mua cho con váy công chúa rồi nè."

"Có thể mặc váy công chúa rồi, có thể mặc váy công chúa rồi!" công chúa Phụng giống như một con chim nhỏ, nhảy tót lên người mẹ. Bé hôn một cái thật mạnh lên má Mật Đường. "Mật Đường bảo bối, con yêu mẹ chết mất."

"Công chúa Phụng, mẹ cũng yêu con chết mất." Đậu Mật Đường vui đầu vào bả vai mềm nhũn của con gái, không nhìn được mà cảm động. Không có người đàn ông kia, cô vẫn có thể sống rất vui vẻ. Chỉ cần có hai đứa con bên cạnh, thế giới của cô sẽ luôn hạnh phúc. Mặc dù có một chút không hoàn mỹ, cô cũng có thể sống tốt.

"Hai người kia, vào nhà nhanh lên, thức ăn sắp lạnh hết rồi." Giọng nói Đậu Ngọc Nga từ trong phòng vang lên. Nghe mẹ nói đến thức ăn, Mật Đường mới cảm thấy đói bụng.

"Thơm quá. Tay nghề của mẹ còn hơn cả đầu bếp năm sao nữa." Mật Đường hít lấy hít để mùi thơm trong không khí, ca ngợi tài nấu nướng của mẹ. "Công chúa Phụng, Thái tử Long, ăn cơm."

"Mật Đường bảo bối, con muốn mặc thử cái váy công chúa trước, sau đó mới ăn cơm cơ." công chúa Phụng cố chấp. Mật Đường búng nhẹ chóp mũi con, cưng chiều nói. "Được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Con muốn cha

Đậu Mật Đường lấy váy công chúa cho Công chúa Phụng, giúp con mặc vào thân thể nhỏ bé. Tiểu oắt con này, ở trước gương uốn éo ngắm nghía chính mình.

"Mật Đường bảo bối, cái váy này thật đẹp! Con thích, rất thích nó, mẹ ạ." con gái trời sinh đã thích thứ đẹp đẽ, không kể tuổi lớn hay nhỏ. Công chúa Phụng mặc vào cái váy này, còn cảm thấy không được hoàn mỹ lắm. Bé lấy chiếc kính râm ở trong túi xách của Đậu Mật Đường đặt trên chiếc mũi nhỏ nhỏ. Sau đó, lấy chiếc túi khoác lên bả vai nhỏ gầy của mình. Soi gương, ngắm nhìn không thấy chán.

"Công chúa Phụng, cởi váy ra để chuẩn bị ăn cơm nào." Đậu Ngọc Nga thấy Mật Đường mua một đồng hồ, trong lòng rất muốn mừng cô, nhưng bà cố nhịn xuống.

Thuê nhà sống qua ngày phải tính toán tỉ mỉ. Đứa bé này vừa mới đi làm đã tiêu tiền như nước. Nếu về sau 2 cháu đi học, lấy đâu ra tiền đây!

"Thái tử Long, lại đây, mẹ mặc quần áo mới cho con." Mật Đường lấy ra một bộ quần áo bé trai, định giúp thái tử Long thay.

Thái tử Long rất ít khi nói chuyện. Mật Đường cảm thấy mình không hiểu thấu được suy nghĩ của nó. Công chúa Phụng hoạt bát khiến cô quên mất cảm nhận của đứa con này.

"Mật Đường bảo bối, con không cần quần áo mới." thái tử Long lui về phía sau hai bước, từ chối việc mẹ mặc quần áo cho.

"Thái tử Long, con muốn cái gì? Nói ẹ nghe, mẹ nhất định mua về cho con." Con đã lớn như thế, thấy quần áo mới phải vui mừng kích động chứ. Tại sao đứa bé này lại không tỏ ra như vậy nhỉ? Trong lòng nó đang suy nghĩ cái gì?

"Mật Đường bảo bối, con không cần quần áo mới. Con chỉ muốn..... Muốn cha. Mật Đường bảo bối, có thể mua một người cha cho con sao?" thái tử

Long mở to mắt mong đợi.

Mặt Đường lập tức đau đớn.

Cô không thể khống chế bi thương của mình được nữa, ôm thái tử Long khóc lớn lên. Nước mắt nước mũi đầy đầy quần áo Thái tử Long. Mấy ngày qua, Đậu Mật Đường vẫn cố gắng ngụy trang, không cho phép mình được khóc trước mặt mọi người. Mà thái tử Long nói như vậy, làm cô cảm thấy tội thân hơn.

Muốn cha?

Cô cũng muốn cho con một người cha, cho con một ngôi nhà hoàn chỉnh! Nhưng cô tới chỗ nào tìm cha cho con đây? Cha của nó đã là của người khác. Cô có biện pháp gì để anh ta trở lại bên cạnh mẹ con bọn họ?

Mua một người cha?

Thật là ý tưởng rất đáng yêu của trẻ con! Nếu như cha có thể dùng tiền để mua thì cô sẽ nhịn ăn nhịn uống mua cha trở lại cho hai con!

"Thái tử Long, anh thật đáng ghét! Tại sao làm Mật Đường bảo bối khóc hả? Tại sao phải cần loại cha chó má làm gì chứ?" công chúa Phụng vừa nhìn Đậu Mật Đường khóc, nên nói lớn tiếng với anh. Sau đó tiếp tục an ủi mẹ. "Mật Đường bảo bối, đừng khóc. Không có cha, chúng con cảm thấy chẳng sao cả!"

"Mật Đường bảo bối, mẹ không phải khóc nữa đâu. Con không cần cha nữa, con cũng không muốn có cha nữa đâu!" thái tử Long vừa khóc vừa chạy ra ngoài sân.

Đậu Ngọc Nga nhìn mẹ con họ, nước mắt không cầm được mà rơi xuống, bà buồn bã thở dài, đi ra ngoài an ủi Thái tử Long. Cuộc sống sau này phải trải qua thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Sắc lang

Một ngày mới, rốt cuộc lại bắt đầu.

Đậu Mật Đường hít một hơi thật sâu, lần nữa đi vào đại sảnh Tiêu thị. Vốn quyết định không hề bước chân vào toàn nhà này nữa, nhưng quý thần xui khiến cô lại đến đứng giờ để làm.

Chính cô cũng không biết, rốt cuộc vì cái gì? Vì vị hôn phu của Tiêu Tử Phụng? Đường như không phải vậy! Cô trốn tránh anh ta còn không kịp nữa là, làm sao vì anh ở lại đây?

Nhất định là vì nhận tiền lương trước ba tháng của người ta! Lấy cách sống của Đậu Mật Đường, làm sao có thể lấy không như vậy! Chỉ cần Tiêu Tử Đăng không ức hiếp, cô tình nguyện dùng ba tháng làm việc, để trả số tiền lương kia.

Đậu Mật Đường tin rằng nhất định là như vậy!

Đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đưa mắt nhìn bốn phía. Tên háo sắc kia chưa đến. Hừ hừ, nói thật, cô không muốn nhìn thấy cái tên quý hào sắc kia. Đậu Mật Đường đóng cửa lại, chuẩn bị đi thu dọn tài liệu trên bàn. Khi một ngày kết thúc lại, tiếng đồng hồ vang lên là kết thúc công việc một ngày của thư ký, nói chính xác hơn là người phục vụ!

Chân mới vừa bước được một bước, một người bỗng ôm lấy eo thon của cô. Bằng cảm giác, người này chính là Tiêu Tử Đăng.

"Cô gái đáng yêu, đến với anh nào. Chơi trò chơi mèo vờn chuột này anh thành thạo lắm. Em đã muốn chơi, anh sẽ cùng em chơi đến cùng." Tiêu Tử Đăng nói còn chưa xong, đã đem miệng thú hôn lên gò má cô.

Tối hôm qua, anh ta theo dõi Mật Đường đến tận cửa. Sau đó, lại hỏi thăm hàng xóm về lai lịch của cô. Cô là một người mẹ chưa lập gia đình, đó là sự thật. Về phần gã lưu manh nào đó chẳng qua là lừa dối. Ha ha, muốn chơi anh một vỏ ư, cô còn non lắm!

"Tiêu Tử Đăng, anh buông tôi ra. Không buông ra, tôi sẽ hét lên!" Đậu Mật Đường không nghĩ rằng người này háo sắc đến vậy. Cô vừa giùng giàng, vừa uy hiếp.

"Kêu người? Em kêu đi! Chỉ cần em kêu được người đến, anh sẽ nói là em dụ dỗ anh đó! Đến lúc đó, em mất mặt, hay là anh mất mặt?" Tiêu Tử Đăng đùa bỡn vô lại. Anh không tin, cô gái này dám kêu người. Cô gái thời này đều thích làm người chủ động. Chiếm được cô, cô sẽ ngoan ngoãn thôi.

"Sắc lang, hôm nay ày để biết sự lợi hại của tao." Đậu Mật Đường vươn tay, cho Tiêu Tử Đăng một bạt tai. Một chân co lên, đầu gối đụng trúng "cần tăng dân số" của Tiêu Tử Đăng (*).

(*: hôm qua vừa hỏi thằng cháu cái... nó nó á, nó bảo là cần tăng dân số! Hô hô, thấy hay hay nên đặt vô)

Tiêu Từ Đăng ôm lấy vật giữa hai chân, đau đến nhe răng nhếch miệng. Trong lòng của anh ta, hận không thể giết chết cô gái điều ngoa trước mặt.

Đậu Mật Đường nhìn thấy Tiêu Từ Đăng đau đến đầu đầy mồ hôi, thế nhưng không biết làm sao. Cô âm thầm giận mình, ra tay cũng quá nặng! Cô cũng không nghĩ tới, thầy dạy môn thể dục, dạy cô một chiêu phòng thân này lại có lực sát thương mạnh như vậy! Người đàn ông này không sao chứ?

Cô nên làm cái gì bây giờ? Bỏ của chạy lấy người? Hay là đưa anh ta đi bệnh viện? Đậu Mật Đường tính tình vốn tốt bụng, sợ rằng chặt đứt giống nòi Tiêu gia. Mặc dù ghê tởm anh ta, nhưng cũng thấy tội tội! Không được, phải đưa anh ta đi bệnh viện.

Cô đưa tay đỡ Tiêu Từ Đăng, không nghĩ tới lại bị anh ta nhân cơ hội kèm chặt hai bên.

"Em à, xem em có bao nhiêu khả năng chịu đựng!" Đậu Mật Đường cay cú, khơi dậy sự chinh phục dục vọng của Tiêu Từ Đăng. Cô gái này dám làm như vậy! Cô làm như vậy, là muốn cho anh "tuyệt nòi" phải không! Hôm nay, nếu không nắm cô trong tay, anh sẽ không gọi là Tiêu Từ Đăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vô lễ

Hai người vật lộn trong phòng làm việc. Một người muốn cưỡng bức. Một người muốn phản kháng đến cùng. Khi chiến tranh xảy ra một lúc, Tiêu Thỉnh Quân đẩy cửa đi vào. Vừa nhìn thấy cảnh này, lửa giận vọt lên. Ông chạy lên, kéo Tiêu Từ Đăng ra, giơ tay cho kẻ vô lại kia một bạt tai.

"Ngịch tử, mày làm hại tao rồi!" Tiêu Thỉnh Quân ôm lấy lồng ngực của mình, thở hổn hển một lúc.

"Cha, sao cha thờ gấp vậy?" Tiêu Từ Đăng bị dọa cho sắc mặt trắng bệch. Tiêu Từ Đăng biết, cha rất ghét anh trên hoa ghen nguyệt. Hôm nay, lại bị cha nhìn thấy. Xem ra, một trận mưa gió sẽ không tránh được.

"Đừng gọi tao là cha, tao không có đứa con trai như mày! Biến, đi về nhà. Dọn dẹp đồ của mày đi, đến nước Mỹ du học đi. Trong vòng ba năm, đừng để tao thấy mặt mày nữa." Tiêu Thỉnh Quân chỉ tay vào cửa, đuổi Tiêu Từ Đăng ra ngoài. Tiêu Từ Đăng không dám cãi lời cha, vừa đi vừa nói. "Con đi, Con sẽ đi Mỹ. Cha, thân thể cha vốn không tốt, đừng giận nữa!"

Nhìn bóng lưng Tiêu Từ Đăng, Tiêu Thỉnh Quân không khỏi lắc lắc đầu. Ông nhìn Đậu Mật Đường đang sửa lại quần áo, hiền lành hỏi. "Cô bé, con không sao chứ?"

Đậu Mật Đường rơi lệ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Cô thật là không ngờ, người chủ trong thang máy chính là tổng giám đốc tập đoàn Tiêu thị. Mà cô chưa từng nghĩ rằng, chú ấy đã cứu cô trong khoảnh khắc nguy hiểm nhất. Nếu như không có chú ấy, chỉ sợ cô sẽ thảm nhất. Cô muốn nói với ông một tiếng cảm ơn, nhưng lại không mở miệng nổi. Dù sao, ông ấy cũng là cha tên sắc lang kia. Không biết giáo dục con mình từ tế là lỗi của bậc cha mẹ. Tiêu Từ Đăng như vậy, ông cũng có chỗ không đúng!

"Không có việc gì là tốt rồi. Cô bé à, đứa con hư của chú thật vô lại, xin lỗi cháu." mặc dù Tiêu Thỉnh Quân không có chứng cứ chứng minh Mật Đường là con ruột của ông. Nhưng không biết tại sao, ông rất thích cô bé này. "Cháu à, đứa con hư kia chú đã cho đến Mỹ học rồi. Cháu cứ yên tâm ở lại đây đi! Chú biết rõ cháu học bên phòng thiết kế, làm thư kí quá là mai một nhân tài. Ngày mai, cháu đến phòng thiết kế đi. Về phần tiền lương thì chú sẽ không keo kiệt đâu."

"Cảm ơn chú! À không, phải là cảm ơn tổng giám đốc Tiêu." Nhìn chú ấy nhân hậu hiền lành, trong lòng Đậu Mật Đường dâng lên một cổ quen thuộc đến khó hiểu. Vốn quyết định muốn rời khỏi Tiêu thị, thế nhưng lại muốn ở lại.

"Đừng gọi như thế, gọi chú cho thân thiết một chút. Cháu muốn cảm ơn chú ư? Tiêu thị không phải là nơi làm từ thiện. Chỉ cần cháu dùng sự nỗ lực trong công việc, mới có thể làm những người Tiêu thị xem trọng." Nếu như cô bé này thật sự là con của ông. Như vậy thì cô phải gọi ông một tiếng cha! Từ Đăng đến Mỹ, Từ Phụng cũng sắp kết hôn. Tiêu Thỉnh Quân ông cũng nên đi tìm người thừa kế chân chính rồi. Một khi chứng thật Mật Đường là con ruột, ông sẽ dốc sức lực để cho cô trở thành người nối nghiệp Tiêu thị.

"Chú yên tâm, cháu nhất định sẽ nỗ lực." Đậu Mật Đường âm thầm cảm thán, con đường thăng quan tiến chức của mình thật nhấp nhô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Lăn đầu gặp lại

Thời gian tới Tiêu thị không lâu, lại đổi công việc đến 3 lần. Tiêu Tử Phụng đùa giỡn, nên cô làm người dọn vệ sinh. Tiêu Tử Đằng lại có ý nghĩ đen tối, cô làm thư kí tổng giám đốc. Tiêu Thính Quân trọng dụng người có tài, nên cô chuyển đến phòng thiết kế.

Đậu Mật Đường thật sự hy vọng, ở phòng thiết kế này có thể lâu dài một chút. Tiêu Tử Đằng không có ở đây ba năm, cô nguyện ý làm việc ở Tiêu thị. Thứ nhất là có thể tích lũy một ít kinh nghiệm inh, thứ hai là có thể kiếm tiền để nuôi cả nhà.

Nhưng mà Đậu Mật Đường thật sự không nghĩ tới, người hợp tác đầu tiên với cô ở phòng thiết kế, chính là người đàn ông cô đã chờ đợi bốn năm qua.

Đậu Mật Đường ôm xấp giấy in, chạy đến "Đô thị vườn hoa".

Vừa đi, vừa nhớ lại lời của Tiêu Tử Phụng.

"Đậu tiểu thư, danh sách này là danh sách hợp tác giữa Tiêu thị chúng ta và tập đoàn Đường Thị. Đường thị phụ trách vật liệu kiến trúc và xây dựng, chúng ta phụ trách đồ họa và thiết kế. Cô vừa tới nên chỉ nhận danh sách đơn giản nhất này thôi. Hi vọng, cô không để mất mũi Tiêu thị mất đi." lời của Tiêu Tử Phụng còn chưa nói hết, đồng nghiệp phòng thiết kế đã làm ra một bộ dáng rất đồng tình. Lấy cảm giác của Đậu Mật Đường, đây là một nhiệm vụ khó giải quyết. Cô cũng không từ chối, thuận tay nhận lấy tư liệu trên tay Tiêu Tử Phụng.

Công việc đương nhiên phải cạnh tranh. Không có tính cạnh tranh, thì không làm dậy nổi hứng thú của cô. Suốt cả đêm, cô nhìn danh sách vật liệu, cũng trong đêm đó làm một phương án thiết kế ban đầu. Buổi sáng tinh mơ, lại chạy đến công trường, cùng người phụ trách Đường thị thương lượng sơ bộ về phương án thiết kế này.

Dọc theo đường đi, Đậu Mật Đường tự hỏi một vài vấn đề.

Danh sách này hợp tác với Đường thị? Có phải chính là công ty Đường Long không? Có thể! Trong quá trình bắt đầu thi công, cô có thể gặp người đàn ông kia không? Không thể nào! Việc bình thường này làm sao tổng giám đốc lại đích thân ra mặt được. Nếu như gặp phải thì cô phải tránh xa một chút!

Đậu Mật Đường à, đừng phải thì sao, trốn tránh làm gì? Anh ta không biết mày thì mày sợ cái gì? Nếu như không có Thái tử Long, mày sẽ nhận ra anh ta ư? Chắc chắn sẽ không! Nếu cả hai đều không nhận ra, thì giả bộ như không biết, không phải vẹn toàn ư!

Công trường, khu vực trung tâm chợ.

Cô cùng người phụ trách của Đường thị hẹn gặp tại triển lãm "Đô thị vườn hoa". Đậu Mật Đường đến nơi, chỉ thấy được hai cô gái tiếp viên.

"Tiểu thư, người phụ trách Tập Đoàn Đường Thị, chưa tới sao?" Đậu Mật Đường mỉm cười, hỏi thăm hai cô gái. Hai người ấy lập tức mỉm cười chuyên nghiệp. "Đậu tiểu thư, ngài chờ một chút, người phụ trách Đường thị lập tức tới ngay."

Đậu Mật Đường cảm thấy chán, nên cầm tập vẽ lên, xem kỹ phương án thiết kế của mình. Đang lúc cô xem đến mất hồn hết sức, một giọng nói quen thuộc vang lên. "Đậu tiểu thư, cô khỏe chứ. Tôi là người phụ trách việc này __ Đường Long, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Đường Long? Có phải lỗi tai mình nghe lầm chứ? Anh ta là tổng giám đốc một Tập Đoàn Đường Thị, sao lại tự mình làm việc này?

Đậu Mật Đường ngẩng đầu lên, lập tức giật mình!

Người đàn ông trước mặt đang mỉm cười với cô. Một cách tay dài to lớn đang đưa đến trước mặt mình, chờ bắt tay. Bàn thảo trên tay Đậu Mật Đường lập tức rơi xuống, cô cũng không nhặt, xoay người, chạy ra khỏi cái triển lãm này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhận ra

Gương mặt của Đậu Mật Đường không ngừng hiện lên trong mắt Đường Long. Hai mắt thật to, vừa đen lại vừa sáng trong, con mắt đó đầy áp sự kinh ngạc. Lông mi thật dài, cong lên. Sống mũi thẳng, làn môi anh đào, da dẻ trắng trẻo, đáng người đầy đặn.

Đã gặp cô ấy ở nơi nào nhỉ? không nhớ rõ lắm.....

Đường Long hơi rối rắm.

Cô bé này vừa nhìn thấy anh, tại sao có phản ứng như thế? Chẳng lẽ, anh là quý ăn thịt người? Nếu không thì là yêu quái ba đầu sáu tay sao?

Anh hít một hơi thật sâu, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia... Mùi hoa. Mùi thơm của hoa lài hòa lẫn với hương vị ngọt ngào của mật ong tràn vào phổi anh.

Chẳng lẽ..... Là cô ấy? Là cô ấy, nhất định là cô ấy!

Anh tìm cô bốn năm, nhưng không một tin tức nào. Hiện tại, anh tuyệt vọng, cô lại xuất hiện bên cạnh anh. Không thể thả cô đi, anh không cho phép cô rời đi nữa.

Đường Long cũng không nhặt giấy tờ rơi trên đất, mà đuổi theo cô. Phía sau anh, vang lên lời nói kinh ngạc của hai cô gái tiếp viên. "hôm nay Đường tổng bị sao vậy? Không bình thường lắm! Chẳng lẽ anh ấy và cô gái kia có quan hệ gì? Nếu không thì tại sao có cảnh tượng kia? Một người chạy, một người đuổi theo. Ha ha...."

Đường Long chạy ra cửa, nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng vừa xa lạ vừa thân quen kia. Trong lòng anh thất vọng và đau lòng.

Cô ấy đi đâu? Tại sao không muốn gặp anh? Chẳng lẽ, cô chưa bao giờ nghĩ đến anh ư? Hay cô ấy đã có người yêu?

Đường Long nhẹ nhàng lắc đầu một cái, xoay người trở về đại sảnh.

Tìm được thì sao? Không tìm được thì thế nào? Bốn năm, người còn, vật không còn. Cô ấy không phải là cô bé năm đó, mà anh cũng khác xưa nhiều rồi!

Cô có người yêu hay không, anh không biết! anh chỉ biết, anh đã có hôn ước, có vợ sắp cưới. Coi như là tìm được cô ấy, vậy thì thế nào?

Từ hôn? anh hẳn tâm tổn thương Tiêu Từ Phụng sao? Cô ấy là người thích anh, sao anh có thể phụ lòng cô ấy? Anh không thể.....

Giữa anh và cô, chỉ là một giao dịch. cảm tình mà anh đối với cô, chẳng qua là phần sau của giao dịch mà thôi. Anh nhớ cô mãi, nhưng không thể yêu cầu cô ấy cũng phải luôn nhớ anh!

Anh có hôn ước với Tiêu Từ Phụng, cũng không thể vứt bỏ hôn ước này. Cho dù anh không thích Từ Phụng, thì cô ta cũng là vợ sắp cưới danh chính ngôn thuận của anh. Bọn họ đã đính hôn, lễ Giáng Sinh năm nay sẽ kết hôn. Thời gian chỉ còn lại năm tháng, sao anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ cô ấy được.

Lúc Đường Long quay lại, thì những giấy tờ rơi trên đất đã được cô gái tiếp viên nhặt lại và để gọn trên bàn. Anh cầm lên, xem một lượt. Bộ thiết kế này lập tức hấp dẫn anh. Đường nét, kiểu dáng tạo ra không khí ấm áp, đây là ngôi nhà mà anh ước mơ bấy lâu! Không gian ngôi nhà mà anh mong muốn, không có ai thiết kế được. Không nghĩ tới, cô bé này lại giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

Cô bé này thật giỏi giang! Vóc người đẹp, thiết kế đồ họa lại không dập khuôn.

Trong lòng của Đường Long lại có một loại cảm giác tự hào. Mà loại cảm giác này đến từ cô gái đang lẩn trốn kia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mưa

Mật Đường ra khỏi triển lãm bán hàng, lén trốn vào trong nhà vệ sinh công cộng. Nước mắt của cô từng giọt từng giọt rơi xuống.

Tại sao? Tại sao người phụ trách danh sách không phải ai khác mà lại là anh? Anh không phải là tổng giám đốc Tập Đoàn Đường Thị sao? Tổng giám đốc sao lại tự mình phụ trách công việc này?

Chẳng lẽ duyên phận giữa bọn họ chưa hết? Bằng không thì, tại sao phải gặp nhau? Mà mỗi một lần gặp nhau đều nức cười như vậy?

Nếu như duyên phận chưa hết, tại sao không gặp anh lúc anh chưa đính hôn? gặp nhau lúc ấy chắc chuyện sẽ khác hẳn! Con cô sẽ có cha, mà cô sẽ có chồng. Bốn miệng ăn sẽ tạo thành một gia đình hạnh phúc, trải qua một cuộc sống êm đềm.

Nhưng, bây giờ phải làm sao?

Anh là vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, một người đàn ông đã có chủ. Cô chỉ có thể đứng xa xa nhìn anh, cũng không dám tiến lên một bước. Thậm chí, là dừng khi bước đến cũng không có!

Lúc nên gặp thì không gặp! Mà lúc không nên gặp lại gặp nhau! Giữa bọn họ, rốt cuộc là có duyên? Hay là vô duyên?

Không được, cô không thể tiếp tục làm việc ở Tiêu thị nữa. Vì người kia, cô phải rời khỏi Tiêu thị. Nếu không thể có một kết cục hạnh phúc thì cô nguyện ý tránh đi thật xa.

Nghĩ tới việc muốn chạy trốn gười đàn ông này, bên trong lòng của Đậu Mật Đường một trận ê ẩm. Cô bước ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, không mục

đích đi về phía trước.

Trời mùa hè thay đổi nhanh thật!

Mới trời quang mây tạnh. Đâu mắt đã mưa to tầm tã.

Trong lòng phiền muộn, Đậu Mật Đường bước chậm trong màn mưa, mặc cho nước mưa xối vào thân thể gầy yếu. Cộng thêm không khí lạnh lẽo thổi qua.

"Hắt xì." Một cái nhảy mũi làm cô nổi da gà toàn thân. Không được, không thể đi trong mưa thế này nữa. Cứ đi thế này nhất định sẽ bị cảm mưa mất.

Mật Đường vươn tay vẫy một chiếc taxi, chạy thẳng về nhà. Vợ và tắm nước nóng, ngã đầu ra giường nằm ngủ. Trong giấc mộng cô cảm thấy gió lạnh thấu xương, sau lại hây lửa nóng đốt người.

"Mật Đường bảo bối, Mật Đường bảo bối, ăn cơm thôi." Giọng nói công chúa Phụng ngọt ngào, vang lên bên tai Mật Đường. Mật Đường muốn mở mắt nhưng mí mắt rất nặng, thế nào cũng không mở ra được.

"Bà ngoại, hình như Mật Đường bảo bối bị ốm." Giọng nói công chúa Phụng lo lắng, sau đó có tiếng bước chân của Đậu Ngọc Nga truyền tới. Sau đó, Mật Đường rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi Mật Đường tỉnh lại đã là mười hai giờ khuya. Trước giường cô treo bình nước biển. Bộ mặt mệt mỏi của mẹ cô hiện lên, bà ngồi bên cạnh giường.

Trong lòng của Mật Đường áy náy. Tại sao? Tại sao lại giầy vò thân thể của mình? Tại sao lại giầy vò thêm mẹ mình? Đậu Mật Đường, mày thật vô dụng!" Đậu Mật Đường, anh ta chỉ là một người đàn ông thôi! Có gì đặc biệt hơn người đâu? Đáng để mày đem mình giầy vò thành thế này sao?"

Trên cái thế giới, ếch ba chân khó tìm, chứ đàn ông hai chân nơi nào chẳng có. Không có anh ta thì hai đứa nhỏ sẽ không có cha à?

"Mật Đường bảo bối, con làm mẹ sợ quá." Đậu Ngọc Nga vừa nhìn thấy Mật Đường tỉnh lại, nước mắt không cầm được mà rơi xuống. Bà thật sự rất sợ, sợ mất đi đứa con duy nhất này.

"Mẹ, con xin lỗi. Đầu do con không tốt, khiến mẹ lo lắng, vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện này nữa đâu, mẹ à!" Mật Đường nhìn mẹ, trong lòng xót thương. Cô có thể không có người đàn ông kia, nhưng không thể mất đi mẹ được!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tắt máy

Câu lạc bộ đêm Bất Dạ Thành.

Trong một căn phòng, vẫn không mở đèn như cũ. Một mình Đường Long ngồi trong căn phòng tối tăm ngẩn người. Anh cho là, sau lần chia tay đó, anh sẽ không bao giờ tới nơi này nữa. Cũng không ngờ, bất thành linh gặp nhau, càng làm lòng anh vừa mới yên tĩnh đã bị đảo loạn. Đến nơi này lần nữa, tâm tình xuống dốc tới cực điểm.

Anh nên làm gì bây giờ? Anh làm như thế nào để đối mặt với cô gái đó đây? Làm sao để đối mặt Tiêu Tử Phụng đây? Làm như thế nào để đối mặt với hôn ước của bọn họ đây?

Trong lòng Đường Long, đã tràn ngập sầu não.

Vì sao? Vì sao không gặp nhau sớm một chút? Lúc ấy, anh sẽ lập tức đem cô vào động phòng. Cho dù phải bắt cóc, cũng muốn nha đầu này trở thành vợ của Đường Long. Nhưng lúc này, anh còn có quyền lợi này sao? Không có! Anh đã thành vị hôn phu của Tiêu Tử Phụng, một người đàn ông có trách nhiệm với Tiêu Tử Phụng, còn có thể có lựa chọn ỉn sao? Vì anh, thương tổn tâm Tiêu Tử Phụng? Làm như vậy, hình như rất ích kỷ!

Nếu trơ mắt nhìn cô gái đó, làm như không thấy, căn bản anh làm không được! Nghĩ đến cái cô gái này trốn tránh anh, sẽ thuộc về gã đàn ông khác, anh cũng cảm giác thống khổ.

Một buổi tối, anh tự vượt qua dần vật. Bình minh đang lên, lại một ngày tươi đẹp bắt đầu. Tâm hồn anh trống rỗng, còn có thể ấm áp vui tươi như anh mất trời kia sao?

Sáng sớm, Tiêu Tử Phụng bước ra từ phòng làm việc, đến phòng thiết kế kiểm tra.

Nói là kiểm tra, thật ra là đi tìm điểm yếu của Mật Đường. Cô không tin, nha đầu đó có thể thiết kế ra vật gì giá trị. Đêm qua, cô đã nghĩ đến tình huống Đậu Mật Đường cùng Đường Long hợp tác. Nhưng gọi điện thoại hoài mà di động Đường Long đều tắt máy.

Kỳ quái! anh Long vì sao lại tắt máy? Chẳng lẽ, có chuyện gì không tưởng được xảy ra? Sẽ không cùng với con bé kia có chuyện gì chứ?

"Tiêu Từ Phụng, mày thật ngốc mà! mày để cho Đường Long tánh khí táo bạo, đi sửa trị cái ả tự cho là rất giỏi giang kia. mày làm sao không nghĩ tới, Đậu Mật Đường cũng là một mỹ nữ hả? Một người đẹp câu dẫn đàn ông hoa tâm. Bọn họ gặp nhau, còn không phải XXXOXX" Trong lòng Tiêu Từ Phụng thầm mắng mình ngu ngốc. Sửa trị Đậu Mật Đường gì chứ? Căn bản chính là dẫn sói vào nhà!

Tiêu Từ Phụng đi vào cửa phòng thiết kế, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Đậu Mật Đường. Cái loại dự cảm không tốt này, lại một lần nữa đánh úp trái tim khiến cô hoảng loạn.

"Quản lý tôn, Đậu Mật Đường đâu? Bây giờ sao còn không thấy bóng dáng hả?" Tiêu Từ Phụng nhìn trưởng bộ phận thiết kế Tôn Bình, hỏi thăm về Đậu Mật Đường.

"Phó tổng Tiêu, Đậu tiểu thư đi từ ngày hôm qua, vốn không có trở về. hiện tại cô ấy ở nơi nào, tôi cũng không rõ ràng." Tôn Bình nhìn bàn làm việc của Đậu Mật Đường, nói chi tiết.

"Anh làm thủ trưởng thế à? Nhân viên không đến, anh cũng không hỏi một chút sao hả?" Trong lòng Tiêu Từ Phụng hoảng hốt không rõ lý do. "Gọi điện thoại cho cô ta! Hỏi cô ta có còn muốn làm việc này hay không?"

"Được, tôi gọi nhanh." Tôn Bình vội vàng cầm lấy điện thoại, bấm số di động của Mật Đường. Trong di động, truyền đến tiếng nói người sử dụng đã tắt máy. "Phó tổng Tiêu, cô ấy tắt máy."

Tiêu Từ Phụng chỉ cảm thấy hơi choáng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ngã bệnh

Tôn Bình nhìn thấy sắc mặt Tiêu Từ Phụng tái nhợt, sợ hết hồn. Á đàn bà này nói chuyện thật ghê gớm, dù sao cũng là cấp trên của ông! Ông sợ đắc tội với ả sẽ thất nghiệp!

"Phó tổng Tiêu, cô sao vậy? Muốn đi bệnh viện hay không?"

Tiêu Từ Phụng ổn định tâm thần của mình, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

"Quản lý Tôn, gọi tiếp cho Đậu Mật Đường, cho đến khi cô ta mở máy mới thôi! Lúc nào liên lạc được thì nói với tôi." Tiêu Từ Phụng bước khỏi phòng thiết kế, quay lại phòng làm việc của mình.

Hai người kia nhất định có chuyện gì đó mà người khác không biết! Nếu không thì sao cùng tắt máy?

"Tiêu Từ Phụng, có phải mày suy nghĩ quá nhiều hay không? Hai người cùng tắt máy, có lẽ là trùng hợp mà thôi!" trong lòng Tiêu Từ Phụng ôm một tia hi vọng. Cô cực kì hi vọng, đó là do cô quá nhạy cảm.

Không được, cô còn chưa gọi được cho Đường Long, phải gọi điện đến phòng làm việc của anh ấy mới được. Tiêu Từ Phụng cầm điện thoại di động lên, tiếp tục gọi điện thoại cho Đường Long. Không nghĩ tới, lại được.

"Anh Long, anh ở đâu vậy? Sao lại tắt máy thế? Có phải không muốn nhận điện thoại của em hay không?" Điện thoại vừa nhắc, Tiêu Từ Phụng đã bắt đầu lên tiếng chỉ trích. Không biết vì sao cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Điện thoại di động của anh hết pin rồi. Bây giờ mới cắm sạc." Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của Đường Long. Cô ta bị sao vậy? Tắt máy cũng khiến cô ấy khóc sao?

"Anh Long, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh!" Tiêu Từ Phụng đi tới cửa phòng làm việc, đã nghe thấy tiếng điện thoại. Trong lòng của cô âm thầm oán giận. Tên thư kí Trần kia đi đâu lại không bắt máy. "Anh Long, anh chờ một chút, em nghe điện thoại."

Tiêu Từ Phụng để điện thoại trên bàn làm việc, đưa tay đón điện thoại. Điện thoại là của Tôn Bình gọi tới.

"Phó tổng Tiêu, đã gọi được cho Đậu tiểu thư."

"Cô ta phải tới làm việc ở Tiêu thị, anh thông báo cho cô ta tới công ty ngay đi." Giọng nói Tiêu Từ Phụng có chút bá đạo.

"Phó tổng Tiêu, sợ rằng cô ấy không tới được!"

"Làm sao? Không muốn làm việc này nữa hả?"

"Không phải, mà là cô ấy ngã bệnh. Nói là ngày hôm qua đi làm việc bị mắc mưa, nóng sốt cả đêm qua, đang ở nhà truyền nước biển."

"A, cứ như vậy đi!" Tiêu Tử Phụng cúp điện thoại của Tôn Bình, nói chuyện tiếp với Đường Long. Giọng nói kia lập tức xoay tròn 180 độ, ngọt ngào và giọng nũng nịu. "Anh Long, xấu hổ quá, để anh chờ lâu."

Đậu Mập Đường cảm mưa? Nóng sốt cả đêm? Hai người bọn họ không có ở cùng nhau? Trời ạ, rốt cuộc thì cô có thể yên tâm.

"Tử Phụng, bây giờ anh rất bận, không có thời gian đến chỗ em." Cuộc nói chuyện của Tiêu Tử Phụng cùng Tôn Bình, Đường Long đều nghe được. Chân mày anh nhíu lại, hơi rối rắm.

Gặp mưa? Nóng sốt? Chẳng lẽ là cô có ý gặp mưa hay sao? Chẳng lẽ, bởi vì anh? trong lòng của Đường Long từng trận đau nhói, từng trận nhớ thương. Anh hận không thể mọc ra đôi cánh, bay đến bên cạnh cô gái ấy xem một chút. Cho dù chỉ có thể len lén nhìn một chút cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thiết kế

"Không có thời gian? A, vậy cũng được!" Tiêu Tử Phụng chợt nhớ tới chuyện về bản thiết kế đồ, nên tùy tiện hỏi. "anh Long, thiết kế của cô nhân viên kia thế nào? Phù hợp với yêu cầu của anh không?"

Không cần hỏi thì cũng biết chẳng ra hình dáng gì! Với ánh mắt kén chọn của anh Long thì sao lại coi trọng ả tốt nghiệp trường bình thường kia được? Chắc chắn sẽ không!

"Thiết kế của cô ấy rất phù hợp với yêu cầu của anh. Thậm chí, vượt qua yêu cầu của anh nữa. Bảng thiết kế này làm anh rất hài lòng. Tử Phụng, “cảm ơn em” Nhắc tới thiết kế của Đậu Mập Đường, khoe miệng Đường Long lơ đãng nở nụ cười.

"A?" Tiêu Tử Phụng có chút ngoài ý muốn. dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, con nhóc kia lại có bản lĩnh lớn như vậy. Bao nhiêu kiến trúc sư nổi tiếng cũng bị Đường Long chê bai. tác phẩm của con nhóc này lại khiến Đường Long cực kỳ hài lòng. Thật là, không dám tin. "Anh Long, anh cảm ơn em cái gì?"

Vấn đề Tiêu Tử Phụng hỏi khiến Đường Long nín thin. Anh cảm ơn cô, bởi vì có cô thì anh mới gặp được cô ấy. Nhưng...anh có thể nói như vậy sao?

"Tử Phụng, anh cảm ơn em, là bởi vì em đề cử cho anh một kiến trúc sư giỏi!" Đường Long nói như vậy, lời nói cũng không ngoa. Cô bé kia xác thực là một kiến trúc sư giỏi. Nếu Tiêu Tử Phụng không giới thiệu, thì anh sẽ không có tấm thiết kế hoàn hảo này!

"À... do em chọn lựa kĩ mà thôi." Tiêu Tử Phụng cười ha hả, trong lòng lại chẳng có cảm giác gì. Vốn là muốn để Đường Long sửa trị con nhóc kia. Không nghĩ tới, cứ nhiên để ả bọc lộ tài năng.

"Tử Phụng à, tính cách em hơi nóng nảy, nhưng em biết trọng dụng nhân tài. Nếu như không phải hợp tác, anh muốn đem cô ta đến Đường thị làm việc rồi." Đường Long nhớ tới thái độ mà Tiêu Tử Phụng đối với cấp dưới, cảm thấy đau đầu. "Đối tốt với nhân viên của em đi, bằng không, bọn người mà đi mất thì em nhất định sẽ hối hận."

"Anh Long, em biết mà." Tiêu Tử Phụng không muốn nói chuyện về con nhóc kia nữa, vội vàng thay đổi đề tài. "Buổi tối, chúng ta cùng nhau ăn cơm chứ! Ăn cơm tối, đi khiêu vũ, như thế nào?"

"Bây giờ anh rất nhiều việc để làm, tối nay anh cũng bận mất" Đường Long không chút nghĩ ngợi, liền từ chối lời mời của Tiêu Tử Phụng. Có tấm thiết kế đồ này, rất nhiều chuyện cần anh xử lý đây.

Dù cho anh có đi hay không đều phải hoàn thành danh sách của bản thiết kế này, phải lập tức khởi công. Có thể cùng cô bé ấy chung tay tạo ra một kỳ tích, đó là chuyện mà anh cực kì mong đợi!

"Vậy cũng tốt!" giọng nói Tiêu Tử Phụng tràn đầy thất vọng. "anh Long, khi nào rảnh thì nhớ gọi điện thoại cho em. Bởi vì, giờ phút nào em cũng nhớ anh."

"Ừ." Đường Long cúp điện thoại của Tiêu Tử Phụng xong, trong lòng không nhịn được mà buồn bã.

Cô gái kia, rốt cuộc bị bệnh có nghiêm trọng không. Cảm? Nóng sốt? Có viêm phổi hay không? Cô ngã bệnh, ai chăm sóc cô? Có người nhà bên cạnh cô không?

Nghĩ tới vấn đề này, trong lòng anh bỗng hốt hoảng.

Thật muốn đến bên cạnh cô ấy, xem cô ấy như thế nào? Nhưng anh không biết, cô ở đâu? Cùng với ai? Cho dù lòng anh nóng như lửa đốt, cũng không thể làm gì. Anh chợt nghĩ đến một người, một tia hi vọng thoáng qua trong mắt.

"A Trung, tôi là Đường Long, giúp tôi hỏi thăm một chuyện. Lập tức....." A Trung là người làm việc cho Đường Long.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tham ô ngân quỹ

Trong tập đoàn Tiêu thị, thông báo họp toàn ngành khẩn cấp.

Tại cuộc họp này, Tiêu Thính Quân tuyên bố một quyết nghị. Đó chính là đuổi việc Lô Thanh Vân. Lý do: tham ô tiền bạc của công ty.

Thật ra thì chuyện Lô Thanh Vân tham ô công quỹ, Tiêu Thính Quân đã sớm biết. Lô Thanh Vân dùng tiền của các dự án, để kiếm tiền ỉnh. Nhưng mà, Tiêu Thính Quân không muốn xử lí ông ta vì ông ta là người làm lâu năm ở Tiêu thị. Cho tới bây giờ, ông không xử lí Lô Thanh Vân thì chắc chắn trong lòng không thoải mái được.

Cuộc họp kết thúc, các nhân viên bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

"Trưởng phòng Lô bình thường đều chăm chỉ làm việc. Không ngờ lại làm ra chuyện ghê gớm thế! Đúng là, không nên xem vẻ ngoài của con người."

"Làm việc ở Tiêu thị cả đời, cứ nhiên có kết quả như vậy. Haizzz, cũng đáng thương. Lấy Lô Thanh Vân làm tấm gương mà nghĩ đến tương lai của chúng ta!"

"Chỉ cần làm việc công chính, không tham ô, thì sẽ không có kết quả này."

Tiêu Thính Quân nghe mấy lời nghị luận này, trong lòng không có cảm giác.

Người không thể xem bề ngoài? Sai à? Lô Thanh Vân đi theo Tiêu Thính Quân ông cả đời, ông cũng không nhìn ra hắn ta lại là một nhân vật như vậy. Nếu không theo dõi tên Tiêu Tử Đằng kia, cả đời ông đều không hay biết gì.

Đáng thương? Câu cửa miệng nói rất hay, người đáng thương thì có chỗ đáng hận. Ông có thể dung túng chuyện Lô Thanh Vân tham ô công quỹ ở Tiêu thị, nhưng không thể dễ dàng tha thứ chuyện Lô Thanh Vân cười lên đầu lên cổ mình mấy chục năm qua.

Tiêu Thính Quân vừa đi vào phòng làm việc của mình, Lô Thanh Vân cũng bước vào. Trên mặt của ông ta tràn đầy áy náy.

"Tổng giám đốc Tiêu, nể tình tôi theo ông mấy chục năm qua, tha thứ cho tôi một lần được không?" Lô Thanh Vân cúi đầu trước Tiêu Thính Quân. Có câu danh ngôn nói: nhỏ không nhận sẽ loạn mưu lớn. Bây giờ ông cúi đầu, về sau sẽ ngẩng cao đầu. Tử Đằng đi du học bên Mỹ chỉ có ba năm. Ba năm, đảo mắt sẽ qua nhanh. Lô Thanh Vân ông già bộ được cả đời, còn đề ý đến ba năm nữa sao? Đợi đến khi con trai ông nắm giữ Tiêu thị, ông sẽ có thời gian sửa trị lão già Tiêu Thính Quân này. Vợ của ông bị cái lão già kia xâm chiếm hơn hai mươi mấy năm, trong lòng ông có một nỗi hận kinh khủng.

"Lô Thanh Vân, có chuyện có thể tha thứ. Có chuyện, không thể tha thứ. Ông cảm thấy chuyện như vậy, đáng để tôi tha thứ sao?" Tha thứ? Nói dễ vậy sao? Người đàn ông này cười trên đầu ông hai mươi mấy năm, ông không biết gì chừng ấy năm, nói xin lỗi có thể giải quyết hết à?

Lô Thanh Vân nhìn sắc mặt Tiêu Thính Quân, cũng không có khả năng tha thứ. Đã như vậy, hắn cần gì vậy đuôi như ừng chủ với lão già kia.

"Tiêu Thính Quân, coi như ông lợi hại. Ông đã vô tình, cũng đừng trách tôi vô nghĩa." Lô Thanh Vân ông muốn nhìn xem, người nào chính người nào.

Lô Thanh Vân đi ra khỏi Tiêu thị, trong lòng vẫn còn buồn bực. Ông tham ô công quỹ, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Tiêu Thính Quân cũng không phải người ngu, làm sao sẽ không biết chuyện này? Nếu biết, trước kia sao không có phản ứng? Chẳng lẽ, hắn biết chuyện giữa mình và Bích Ngọc ư?

Không thể nào? Lúc bọn họ ở chung một chỗ, vẫn luôn chú ý đến lão ta.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tìm

Ánh hoàng hôn đẹp như tranh vẽ, chiếu qua cửa kiếng vào phòng. Ánh sáng vàng rực khiến phòng làm việc của Đường Long rực rỡ thêm.

Ngồi ở trên ghế sa lon,

Đường Long phì khói thuốc, buồn bực.

Với hiệu suất làm việc của A Trung thì chuyện này phải có tin rồi chứ! Sao đến giờ vẫn không có tin tức? Chẳng lẽ, A Trung cũng có lúc không làm được?

Trước kia, không tìm được cô ấy, bởi vì không có manh mối. Anh cũng không biết khuôn mặt cô, cũng không biết tên họ của cô. Không biết địa chỉ, không biết phương thức liên lạc với cô. Chỉ bằng hương hoa kia, đi tìm một người chẳng dễ dàng gì. Bằng không, anh cũng sẽ tìm bốn năm mà không có kết quả gì được.

Bây giờ chuyện này dễ làm hơn nhiều. Anh biết tên cô là Đậu Mật Đường, cũng biết cô làm việc tại tập đoàn Tiêu thị. Nhân viên của tập đoàn Tiêu thị đều có hồ sơ riêng, nhất định có phương thức liên lạc với cô. Nhất định có thể tìm được tư liệu về cô. A Trung còn tìm không được cô, thì anh thất vọng nặng nề.

Sắc trời dần dần tối xuống, lòng của Đường Long cũng giống như sắc trời này, âm đạm không có ánh sáng.

Đang lúc Đường Long nóng nảy, điện thoại vang lên. Thấy dây số của A Trung, Đường Long kích động."Alo."

"Cậu chủ, tôi là A Trung, địa chỉ Đậu tiểu thư, tôi đã nắm rõ ràng rồi." A Trung ho khan một tiếng, báo cáo."đường số 3 dãy 1 Hòa Bình."

"A Trung, cảm ơn cậu." đường số 3 dãy 1 Hòa Bình? Trời ạ, rốt cuộc thì anh cũng có tin tức của cô ấy rồi.

"Cậu chủ, còn chuyện gì cần tôi giúp nữa không?" Trong điện thoại là giọng nói cung kính của A Trung. Nói thật, A Trung rất bội phục sự quyết tâm của cậu chủ. Bởi vì anh quyết tâm, bởi vì anh nhân từ, cũng bởi vì anh sáng suốt.

"A Trung, vất vả cho cậu rồi. Khi nào cần cậu giúp, tôi lại gọi điện thoại cho cậu sau. A Trung, chuyện này không được nói cho cha tôi biết." Đường Long cúp điện thoại, vội vã rời tập đoàn Đường Thị. Chiếc xe màu đen của anh chạy băng băng hướng đường số 3 dãy 1 Hòa Bình.

Đường số 3 gần ngoại ô thành phố. Trên con đường này, đều là chung cư. Người ở đây, phần lớn đều là công nhân tiền lương ít ỏi.

Khi Đường Long đến đường 3, phát hiện một chiếc xe ô tô mới ở đầu đầu ngõ. Người ngồi trong xe rất giống cha vợ Tiêu Thỉnh Quân. Hơi chuyển một góc nhìn, cư nhiên phát hiện bên cạnh xe đứng một người. Người này, đưa lưng về phía anh. Từ trên bóng lưng, anh khẳng định đó là Tiêu Thỉnh Quân! Giờ phút này, ông ấy đang nâng chân đến nhà dãy số 1 nhìn quanh trong sân.

Nếu đổi lại người là khác, Đường Long nhất định tiến lên đánh ột trận. Nhưng đây là Tiêu Thỉnh Quân, anh có chút do dự. Tiêu Thỉnh Quân rình coi đúng hay không đúng, Đường Long cũng không có lí do đánh người!

Tại sao Tiêu Thỉnh Quân phải tới nơi này? Ông ta có ý đồ gì? Chẳng lẽ, vì Đậu Mật Đường ư? Giữa bọn họ, không phải là quan hệ của nhân viên và cấp trên à? Chẳng lẽ, còn có bí mật gì đó không thể tiết lộ? Nếu quả thật có quan hệ ấy, tại sao không vào được đây?

Đường Long cảm mình giống như rơi vào một tầng sương mù! Anh rất muốn thấy rõ ràng chuyện trước mắt, nhưng cái gì cũng không thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nhìn

Đường Long đem xe đậu tại một chỗ hẻo lánh, lặng lẽ lên vào. Anh trốn trong bóng tối, cẩn thận quan sát hành động của Tiêu Thỉnh Quân.

Tiêu Thỉnh Quân nhìn trong sân một lát, tựa hồ không có kiên nhẫn. Ông thở dài, xoay người đi về xe. Tầm lưng kia thậm chí có điểm cô đơn, có chút bất đắc dĩ.

Xe nổ máy, rời khỏi tầm mắt Đường Long.

Đường Long vội vàng đứng tại chỗ Tiêu Thỉnh Quân mới rời đi, giống như Tiêu Thỉnh Quân, nhón chân lên, nhìn quanh trong sân nhà.

Trong sân, yên tĩnh.

Có hai cây ngô đồng mọc sừng sững. Thực vật dây leo bò có trật tự. màu xanh lá cây leo theo cây ngô đồng mà đi lên. Sau đó, lại theo dàn leo xuống. Thật là một khung cảnh thoải mái, rất khác biệt. Kiểu dáng khung dây leo rất khác biệt! Chẳng lẽ cũng do cô gái kia thiết kế? Nhìn dáng dấp, chắc đúng vậy! Cái xích đu kia, nếu xuất hiện đô thị vườn hoa thì đẹp biết mấy!

Trong phòng được chiếu sáng bởi ánh điện huỳnh quang.

Cô bé này bị bệnh có nặng hay không? Đường Long rất muốn chạy vào nhìn một chút, nhưng anh cảm thấy như vậy quá đường đột.

Đang lúc anh do dự hết sức, một cô bé bán hoa cất tiếng rao hàng đi tới. "Chào chú, mua một bó hoa không ạ? Mua hoa, chú sẽ có may mắn trước mắt."

Đường Long lấy ra mấy tờ một trăm đồng tiền mặt từ trong bóp da, đưa cho cô bé. "Hoa của cháu, chú mua hết. Số tiền này, cháu xem có đủ hay không?"

"Đủ rồi, đủ rồi. cảm ơn chú rất nhiều." Cô bé nhận lấy tiền, đem hoa tươi giỏ đặt trong tay Đường Long. Cúi đầu chào Đường Long, sau đó xoay người đi.

"Cháu ơi, có thể giúp chú một chuyện không?" Đường Long ngăn cản cô bé, muốn bé giúp mình đưa giỏ hoa này.

"Có chuyện gì ạ?" Cô bé nghi hoặc nhìn người đối diện. Tiền và hàng thanh toán xong, chú ấy còn có chuyện gì? Chẳng lẽ, chú kia có ý đồ xấu với mình?

"Cô bé à, đồng nghiệp của chú bị bệnh. Bây giờ chú đi vào không tiện lắm. Cháu đem giỏ hoa này đưa cho cô ấy, thuận tiện xem bệnh của cô ấy nặng hay không? Cô ấy bị bệnh nhẹ thì chú yên tâm rồi." Đường Long nhìn thấu nghi ngờ của cô bé, vội vàng cười giải thích. "Cháu bé, cháu chịu giúp chú thì mỗi ngày, chú đều mua một bó hoa cho cháu. Về phần tiền hoa tươi, chú có thể đưa cho cháu trước một tháng."

Đường Long sợ cô bé không tin, vội vàng đem một xấp tiền từ trong bóp da ra, đưa cho bé.

Cô bé hiểu ý, cười cười, vội vàng xách theo giỏ hoa, đi đến dãy số 1. Phía sau bé, truyền đến lời căn dặn của Đường Long. "Cháu bé à, xin cháu đừng cho cô ấy biết chú ở ngoài cửa. Bây giờ cô ấy đang cảm, chú sợ cô ấy ra ngoài sẽ nặng thêm."

Đường Long lần nữa nhón chân lên, ngấm trong sân. Anh nhìn tận mắt cô bé nọ đi vào căn phòng đèn sáng. Sau đó, cô bé lại từ trong phòng đi ra.

"Bệnh cô ấy có nghiêm trọng không?" Đường Long không chờ đợi được nữa, lôi kéo cô bé, hỏi thăm bệnh tình Đậu Mật Đường.

"Không nghiêm trọng. Cô ấy đang ngồi trên giường, nói chuyện phiếm với một bà lão, tinh thần của cô ấy khá tốt." Cô bé nhìn ra được sự lo lắng của Đường Long, cố ý phóng đại tinh thần của Đậu Mật Đường lên. "Chú à, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày cháu đều mang đến cho cô ấy một lẵng hoa tươi à?"

Tảng đá trong lòng Đường Long rốt cuộc rơi xuống đất. "Mỗi ngày đưa một giỏ, lúc nào không đủ tiền thì đến tập đoàn Đường Thị nhận tiếp. Cháu à, cháu đừng cho cô ấy biết, hoa do ai đưa tới nha!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Từ chức

Đậu Mật Đường cầm trong tay giỏ hoa, trong lòng vô cùng thích cũng tràn đầy nghi ngờ.

Một giỏ hoa lài hé nở, giống như tuyết. Mùi hoa thanh nhã, xông vào mũi, xâm nhập vào phổi của cô. Lúc bị bệnh, nhận được một giỏ hoa, thật đúng là cực kỳ ấm áp.

Khiến cô nghi ngờ, giá trị này giỏ hoa này không rẻ, không có lời nhắn lại không có địa chỉ gửi. Rốt cuộc là ai đưa đến? Người này sao lại biết cô thích hoa lài?

Đồng nghiệp?

Cô vừa tới làm việc ở Tiêu thị, nơi đó có đồng nghiệp thân ư? tên khốn Tiêu Từ Đằng kia, đã bị cha hấn đuổi đến Mi du học. khoa trường Tôn phòng thiết kế? Không thể nào! Tiêu Thính Quân? không có lý do!

Chẳng lẽ, giỏ hoa này là của Quý Ngọc Khang đưa? Vì sợ cô từ chối nên cố ý nói thành đồng nghiệp? Nếu không thì, là của Đường Long đưa? Làm sao có thể? Anh ta không biết mình ở đâu mà!

"Đậu Mật Đường, sao chuyện gì mà cũng nhắc đến anh ta hả? Chẳng lẽ, bệnh nặng lần thứ nhất, không khiến mày tỉnh hẳn? Không được nhớ anh ta. Anh ta là vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, chẳng có bất cứ quan hệ gì với mày cả. Quên anh ta, là lựa chọn sáng suốt nhất." trong lòng Đậu Mật Đường âm thầm nhắc nhở mình, nhất định phải quên người đàn ông ấy.

Nếu quyết định muốn quên người đàn ông này, sẽ phải cách xa vùng đất thị phi Tiêu Thị này. Tập đoàn Đường Thị và Tiêu Thị là người một nhà, nếu cô muốn tiếp tục sống ở Tiêu Thị thì nhất định phải gặp mặt anh.

Đậu Mật Đường do dự nửa ngày, quyết định từ chức.

Một phong thư từ chức, đặt trước mặt của Tiêu Từ Phụng.

Tiêu Từ Phượng nhìn thư từ chức một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn thần thái sáng lạn của Đậu Mật Đường, trong lòng có một chút nghi ngờ không hiểu. À này muốn từ chức? Làm sao có thể chứ? Cho đến bây giờ đều là Tiêu thị bọn họ đuổi việc nhân viên, nào có nhân viên tự mình từ chức? Tiêu Thị thành lập bốn mươi năm, con nhóc này là người đầu tiên!

"Cô từ chức?" Tiêu Từ Phượng không biết cô gái này cố ý, hay thật sự phải đi. Trong đầu của cô, chợt nhớ tới lời nói của Đường Long: Đối tốt với nhân viên của em đi, bằng không, bọn người mà đi mất thì em nhất định sẽ hối hận.

Chẳng lẽ có người muốn cướp nhân viên của Tiêu thị? Con nhóc này muốn đi ăn máng khác?

"Phó tổng Tiêu, thật sự là tôi muốn từ chức. Một người dọn vệ sinh thì không thích hợp ở lại Tiêu thị." trên mặt Đậu Mật Đường, hiện ra một nụ cười đùa cợt. Có lẽ, cô đang châm chọc sự hẹp hòi của Tiêu Từ Phượng. Cũng có thể, cô cười cợt chính mình.

Nói thật, từ đi nhận việc làm mới này, Đậu Mật Đường cũng không có ý định từ bỏ. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô chỉ có thể đi từ chức, rẽ con đường khác mà đi. Dù có thích công việc này thì cũng không thể tiếp tục làm nữa. Bởi vì, nàng sợ nhìn thấy người kia, sợ đối mặt với anh.

Ông trời, thích trêu đùa người ghê! Tại sao, anh lại là người hợp tác với cô? Tại sao, anh lại phụ trách nguyên vật liệu? Tất cả đều là mệnh! Tạo hóa trêu người, thì dù làm việc gì cũng thảm!

Trong mắt Đậu Mật Đường kiên quyết, càng khiến Tiêu Từ Phượng thấy rằng cô muốn đi chỗ khác làm. Nếu không có một công việc có tiền lương cao hơn, con nhóc này cam lòng rời Tiêu Thị sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ý chí chiến đấu

Đôi mắt Tiêu Từ Phượng vừa chuyển, nảy ra ý hay.

"Đậu tiểu thư, theo tôi được biết, cô được Tiêu Thị chi trước ba tháng tiền lương, cô làm việc ở Tiêu thị, thời hạn không tới ba tháng? Hơn nữa, bản thiết kế của cô được đối tác nhìn trúng cũng bắt đầu áp dụng. Bây giờ cô rời khỏi Tiêu Thị, hạng mục này trị giá ngàn vàng, cô có thể bồi thường nổi sao?"

Tiêu Từ Phượng không tin tưởng, Diêm vương gia như cô có thể sợ hãi tiểu quý Đậu Mật Đường này. Giống như trói chặt cô ta, tùy tiện bịa đặt một cái lý do khiến cô ta muốn đi cũng không được.

"Phó tổng Tiêu, tôi được ứng ba tháng tiền lương, có thể trả lại như cũ. Về phần bản thiết kế kia, đó là thiết kế độc quyền của tôi. Tôi muốn để người khác dùng, thì họ có thể dùng, tôi không cho dùng, họ không quyền lợi dùng. Không được đồng ý của cá nhân tôi, ai cho phép họ bỏ vốn sử dụng? Các người đang xâm quyền*! Cưng nhiên còn muốn tôi bồi thường hợp đồng? Cẩn thận, tôi đệ đơn ra tòa kiện các người!" Đậu Mật Đường thật tức giận, cô tựa như một con nai bị thương, thế nhưng phản kích đánh lại.

*Xâm quyền: xâm phạm quyền lợi, lợi ích cá nhân.

Bộ dáng Đậu Mật Đường bị thương, khiến Tiêu Từ Phượng thích thú!

"Đậu tiểu thư, ứng tiền lương, chẳng khác gì là ký kết khế ước bán mình. cô cảm thấy, cô trả lại, Tiêu thị sẽ nhận sao?" Tiêu Từ Phượng nhún vai, bộ dáng cười nhạo Đậu Mật Đường ngu ngốc. "Chưa kể bản thiết kế kia, là lúc cô còn làm việc tại Tiêu thị, thiết kế ra. Cô chỉ có được quyền ký tên, quyền xử lý là thuộc Tiêu thị. Cô sinh bệnh trong mấy ngày này, Tiêu thị đã đem bản thiết kế, trao quyền cho tập đoàn Đường thị sử dụng. Nếu bây giờ cô rời khỏi Tiêu thị, cũng chỉ có thể bồi thường hợp đồng."

"Tiêu Từ Phượng, bản thiết kế là do tôi thiết kế suốt đêm mà có. Nó biến thành của Tiêu thị khi nào?" Cảm giác của Đậu Mật Đường lúc này, giống như chui vào bẫy của Tiêu Từ Phượng, làm thế nào cũng không được.

"Ai, Đậu tiểu thư. Cô lúc nào thì thiết kế bản vẽ này, tôi cũng không rõ ràng. Cho dù là cô thiết kế lúc tối, thì thế nào? cô sinh bệnh xin phép vài ngày không đi làm, Tiêu thị cũng không có trừ tiền lương của cô mà. Chẳng lẽ, cô suốt đêm vì Tiêu thị công tác, không phải sao?" Mặc kệ thế nào, trước đem cô ta lưu lại rồi nói sau. Chỉ cần cô ta lưu lại Tiêu thị, cô mới có cơ hội trừng trị cô ta! Huống chi, cô ta là mỏ kim cương, cô cũng luyến tiếc không muốn buông tay để cô ta đi!

Ý chí chiến đấu của Đậu Mật Đường, bị Tiêu Từ Phượng thức tỉnh lại.

Không để cô đi? Thực cảm thấy Đậu Mật Đường cô dễ khi dễ?

Tốt lắm! Cô à giữ cô ở lại, cùng Tiêu Từ Phượng chơi đùa! "Tiêu Từ Phượng, đây chính là tự cô tìm khổ. Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, cô sẽ hối hận về chuyện hôm nay!"

"Phó tổng Tiêu, tôi rút lại đơn từ chức. Nhưng là, người tốt nhất không nên hối hận. Chờ đến lúc người muốn ta đi, ta không nhất định muốn đi đâu. Cho dù là người cầu xin ta, ta đều sẽ không đi!" Đậu Mật Đường cầm lấy đơn từ chức trên bàn, xoay người ra khỏi phòng Tiêu Từ Phượng.

Bởi vì muốn rời đi nơi này, cô hạ nhiều quyết tâm. Chỉ có trời biết, nội tâm của cô đấu tranh đến cỡ nào. Vì trốn tránh người đàn ông kia, vì không muốn phá hủy hôn nhân của Tiêu Tử Phụng. Cô mới quyết định, rời xa nơi này. Không nghĩ tới, Tiêu Tử Phụng làm khó dễ, khiến cô có lý do lưu lại. Cô thật muốn nhìn, bộ dáng Tiêu Tử Phụng hối hận không thôi.

Cô thậm chí sinh ra ý nghĩ câu dẫn Đường Long, trả thù Tiêu Tử Phụng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Quán trà Nghi Lâm

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ sáng lên.

Trên đường cái, đèn đường rực rỡ, chiếu sáng một góc. Ánh đèn nê-ông lấp lờ, tựa như sao trên trời, lại như đứa trẻ nghịch ngợm, không ngừng chớp mắt làm mất quý.

Trời thật là nóng, cả không khí đều bao trùm một sự oi ả, khó chịu.

Tiêu Tử Phụng mở điều hòa trên xe Mercedes-Benz của Đường Long, tiến về quán trà Nghi Lâm. Đường Long đóng cửa xe, cũng cùng bước vào.

Quán trà Nghi Lâm, là một quán trà khá xa hoa. Điều hòa thổi từng cơn gió mát, bên trong quán trà, nhiệt độ vừa phải, bầu không khí hài hòa.

Người đến Nghi Lâm uống trà, hơn phân nửa đều là chính khách tai to mắt lớn, nhà giàu có. Tiêu Tử Phụng gọi rất nhiều cuộc điện thoại, Đường Long mới bằng lòng cùng cô đi uống trà. Cô chọn một vị trí bên cửa sổ ngồi uống, phục vụ chạy tới trước bàn, chờ cô gọi com.

Tiêu Tử Phụng biết Đường Long thích Bích Loa Xuân, liền gọi một bình Bích Loa Xuân cùng một ít điểm tâm Tây u. Đường Long vừa ngồi xuống không lâu, Bích Loa Xuân thơm ngát tỏa ra bốn phía đã được đưa lên.

Tiêu Tử Phụng thấy Đường Long không có ý mở miệng nói chuyện, liền đứng lên đánh vỡ trà mặc.

"Anh Long, con nhóc Đậu Mật Đường kia không biết phát bệnh thần kinh gì, tự nhiên muốn từ chức."

Đậu Mật Đường muốn từ chức? Trời ạ, sẽ không vì anh nên cô mới rời khỏi Tiêu thị chứ?

"Em chấp nhận sao?" Trên mặt Đường Long, hiện lên một tia quan tâm thái quá. Người tỉ mỉ như Tiêu Tử Phụng đương nhiên sẽ phát hiện ra. Anh rất ít khi lắng nghe và hỏi Tiêu Tử Phụng về mấy chuyện này. Chẳng qua là mới nghe cô nói, cũng không yên lòng. Hôm nay anh bị sao vậy? Chẳng lẽ, anh với con nhóc kia có chuyện gì giấu diếm?

"Anh rất quan tâm đến cô ta?" Trong ánh mắt Tiêu Tử Phụng, hiện lên một tia bị thương. Lời nói thẳng thắn, làm cho Đường Long ý thức được chính mình thất thố.

"Đương nhiên phải quan tâm. Bản thiết kế của cô ấy, cực kỳ tốt. Nếu cô ấy đi rồi, bản thiết kế cần thay đổi nhỏ, ai phụ trách đây?" Đường Long không muốn để lộ thái độ quan tâm quá nhiều, chỉ có thể tìm một lý do như vậy, trả lời qua loa tắc trách với Tiêu Tử Phụng.

Tiêu Tử Phụng nhìn ánh mắt Đường Long, muốn từ bên trong tìm ra đáp án thật sự. Vì bản thiết kế? Có thật không? Có lẽ là thật sự! Cô tình nguyện tin tưởng, đó là thật!

"Em không đồng ý cho cô đi. Bởi vì, cô ta được ứng trước ba tháng tiền lương. Dù thế nào, cũng phải hoàn thành ba tháng, mới có thể để cô ta đi." Tiêu Tử Phụng uống trà, nói tiếp. "Anh Long, anh nói xem, có người nào muốn nhắm vào Tiêu thị? Nếu như, cô ta không phải có nơi khác để đi, vì sao phải rời khỏi? Tiêu thị thành lập bốn mươi năm, chưa có một nhân viên nào tự động thôi việc. Con nhóc này là người đầu tiên."

"Có thể lắm?" Đường Long như đúng như sai đáp. Có người nhận cô? Hình như không có khả năng! Một người vừa mới tốt nghiệp, không có tác phẩm thiết kế nào nổi tiếng, ai lại nhận cô được? Nếu không phải đổi nơi công tác, vì sao phải rời khỏi tập đoàn Tiêu thị khi tiền lương ở đây rất nhiều?

Lý do phỏng chừng chỉ có một: đó là muốn trốn tránh anh!

Nghĩ đến đây, tâm Đường Long, không tự chủ được mà thấy đau đớn. Cô chán ghét anh thế sao? Cũng bởi vì anh mua đêm đầu tiên của cô? Chẳng lẽ, giao dịch đêm hôm đó, đã thương cô rất sâu? Bởi vì bị thương, cô không muốn nhìn thấy anh? Bởi vì không muốn nhìn thấy anh, cô mới có ý định rời khỏi Tiêu thị?

Ánh mắt Đường Long, đã dừng lại trên hai bóng dáng vừa bước vào cửa.

Chương 53: Gặp nhau tại quán trà

Tiêu Từ Phụng nhìn thấy ánh mắt Đường Long có điểm khác thường, liền theo ánh mắt của anh mà nhìn lại.

Ngay trước cửa quán trà, một cô gái mặc trang phục màu trắng đang đứng. Bộ váy màu trắng tôn lên nước da như ngọc, thuần khiết tươi mát không nói nên lời. Mái tóc dài thẳng tắp, tùy ý thả trên vai, giống như một thác nước màu đen xinh đẹp. Ngũ quan hoàn mỹ, thân hình khéo léo linh lung, nhìn thế nào, cũng đều cảm thấy xinh đẹp không sao tả xiết.

Nữ tử này, không phải ai khác, đúng là Đậu Mật Đường.

Tiêu Từ Phụng nhìn thấy Đậu Mật Đường xinh đẹp như tiên tử, lại nhìn thấy ánh mắt mông lung thần thờ của vị hôn phu. Con tức giận, trong lòng dâng lên. Cô rất muốn tiến lên phía trước, điên cuồng tặng Đậu Mật Đường vài cái tát. Nhưng lưỡng lự mãi, vẫn là nhịn được. Cô sờ dĩ nhân nại, chẳng qua là rất để ý Đường Long. Cô không muốn, trước mặt Đường Long lưu lại hình tượng một người đàn bà chanh chua.

"Anh Long, ăn điểm tâm thôi." Tiêu Từ Phụng gấp lên một món điểm tâm, muốn đút vào miệng Đường Long. Làm như vậy, đơn giản chỉ muốn đòi đi ánh mắt của Đường Long mà thôi.

"Ừ, cảm ơn." Đường Long ý thức được chính mình thất thố, vội vàng đem điểm tâm nuốt vào trong bụng. Cho dù ăn không biết vị, vẫn là không ngừng ca ngợi tay nghề của đầu bếp, che dấu thất thố của mình. "Điểm tâm này, quả thật rất ngọt. Từ Phụng, em cũng ăn đi." Đường Long gấp điểm tâm, đặt trước mặt Tiêu Từ Phụng.

"Anh Long, vị giác anh có vấn đề gì sao? Điểm tâm ấy là mặn, em biết anh không thích ăn đồ ngọt, cho nên mới muốn vị mặn." Trong lòng Tiêu Từ Phụng, cảm giác được từng giọt ủy khuất. Nước mắt, ở trong mắt vòng vo nửa ngày, đành nhịn trở lại.

"Thật không tốt, vị giác của anh, thật sự xảy ra vấn đề. Mấy ngày nay, đều ăn không thấy hương vị." Chính Đường Long cũng hiểu được, mấy ngày nay, anh ăn này nọ đều thực không biết vị. Có lẽ, là vị giác thật sự xảy ra vấn đề. "Cô gái kia, là nhà thiết kế của Tiêu thị phải không? Anh nhìn thấy rất giống, lại cảm thấy không giống? Từ Phụng, em nhìn kỹ xem, rốt cuộc có phải không?"

"Anh Long không nói, em còn thật không có phát hiện ra! Đậu tiểu thư trang điểm lên, thật đúng là nhận không ra." Tiêu Từ Phụng có ý giả bộ vừa mới nhận ra Đậu Mật Đường, bước lên phía trước hàn huyên khách sáo. Trong lòng, hận không thể lấy dao đâm cô gái này một dao. "Đậu tiểu thư, cô cũng tới đây uống trà à? Nếu thuận tiện, cùng nhau ngồi đi!"

"Phó tổng Tiêu, là cô à." Đậu Mật Đường cũng giả vờ như vừa nhận ra Tiêu Từ Phụng, mỉm cười chào hỏi. Thật ra khi bước vào cửa, cô đã nhìn thấy Tiêu Từ Phụng cùng Đường Long. Bọn họ một đôi ngọc bích ngồi cùng một chỗ, phi thường chói mắt. Cô không phát hiện cũng khó khăn.

Ánh mắt của cô, vẫn dừng lại trên hai người bọn họ. Bọn họ thật ân ái, ánh mắt ân tình yên. Ni non ôn hoà, nụ cười hạnh phúc. Tựa như dao găm, cắm sâu vào nội tâm khiến cô đau đớn vạn phần. Cô thậm chí có thể thấy, máu từ trong tim chảy ra. Thậm chí có thể nghe được, tiếng tan nát cõi lòng của cô.

Lúc hai người hàn huyên, Tiêu Thính Quân tiến vào.

Tiêu Thính Quân nhìn thấy Tiêu Từ Phụng, đầu tiên là sững sờ, tiện đà thân thiết ôm con gái ông nuôi hai mươi mấy năm.

Chương 54: Hoàn cảnh lúng túng

Con gái ruột ở trước mặt, nhưng không cách nào nhận thức lẫn nhau. Trước mặt con gái ruột của mình, lại phải ôm con gái của người khác. Trong lòng Tiêu Thính Quân, cảm thấy thật khổ sở.

"Từ Phụng, con cùng A Long cũng tới uống trà à?" Tiêu Thính Quân buông Tiêu Từ Phụng ra, cười nói.

"Nghe A Long nói, bản thiết kế của Đậu tiểu thư rất hoàn mỹ. Vốn là, muốn cùng A Long, mời thêm Đậu tiểu thư uống trà. Lại sợ chậm trễ các con nói chuyện yêu đương, cho nên không quấy rầy các con nữa. Không nghĩ tới, con cùng A Long cũng tới Nghi Lâm. Nếu đã đến đây, thì cùng nhau ngồi đi!"

"Tốt." Tâm trạng Tiêu Từ Phụng tuy rằng không vui, nhưng vẫn sáng khoái đáp ứng. Cô ngược lại muốn nhìn xem, hai người kia ngồi cùng một chỗ, có

lộ ra sơ hở gì không? Chỉ cần giữa bọn họ có chuyện ám muội, nhất định không thể gạt được con mắt của cô.

Ba người Tiêu Thỉnh Quân, cùng nhau ngồi chung bàn. Đường Long ngoắc phục vụ lại, để Tiêu Thỉnh Quân gọi com. Tiêu Thỉnh Quân gọi hai phần bít tết, một bình trà Long Tĩnh.

"Cha khó có dịp hôm nay ngồi cùng một chỗ, chúng ta không uống trà, hay là uống rượu vang đi!" Tiêu Từ Phượng ngăn phục vụ lại, đưa ra đề nghị của mình. Chỉ có uống rượu, mới có thể mất không chế say rượu nói lời thật. Nếu muốn đạt được mục đích của mình, thì phải nhờ vào rượu.

"Được rồi, không uống trà. Lấy hai chai rượu vang đi!" Tiêu Thỉnh Quân cũng hiểu được, hẳn là nên uống chút rượu. Vốn ông hẹn Đậu Mật Đường ra ngoài, là muốn đem thân phận nói cho cô biết. Nếu không thể nói được đề tài trọng tâm, không bằng uống chút rượu.

Hai chai rượu vang của Pháp, rất nhanh đã được đem lên.

Đường Long rót rượu cho bốn người, cũng bung ly rượu lên kính. "Bác Tiêu, cảm ơn bác và cùng Từ Phượng đã đề cử cho cháu một nhà thiết kế tốt. Nào, cháu mời bác một ly."

Tiêu Thỉnh Quân vỗ vỗ bả vai Đường Long, cười nói. "A Long, cháu cùng Từ Phượng đính hôn. Cách xưng hô bác Tiêu, cũng nên sửa lại."

"Vâng." Đường Long ngửa đầu, đem ly rượu vang uống sạch. Anh kìm nén nửa ngày, vẫn không có biện pháp sửa miệng. Mặt đỏ lên, tựa như màu đỏ của gan heo. "Đậu tiểu thư, cảm ơn bản thiết kế của cô. Nào, tôi mời cô một ly. Tôi kính rượu trước."

"Thực xin lỗi, Tổng giám đốc Đường, tôi chưa bao giờ uống rượu." Đậu Mật Đường ngồi im, căn bản không có đứng lên. Nếu như là người khác kính rượu, cô còn có thể cố gắng uống rượu. Người đàn ông này kính rượu, cô không có lý do gì phải ủy khuất chính mình uống rượu.

"Đậu tiểu thư, vậy lấy trà thay rượu đi!" Tiêu Thỉnh Quân đưa cho Đậu Mật Đường một ly trà, dần xếp dùm cô. Ông cũng hi vọng, hai cô gái lúc này có thể cùng hòa thuận ở chung. Đậu Mật Đường không nghĩ làm mất mặt Tiêu Thỉnh Quân, liền bung trà lên. "Được, tôi lấy trà thay rượu. Cảm ơn mọi người thường thức."

Kế tiếp, Đường Long rất ít nói chuyện. Anh chỉ không ngừng tự rót ỉnh và uống, hai chai rượu gần như là anh uống hơn nửa. Mắt thấy tình cảnh lung tung, không thể tiếp tục nữa. Tiêu Từ Phượng vội vàng đứng lên, chuẩn bị cùng Đường Long rời khỏi đây.

"Cha à, trời không còn sớm, con cảm thấy mệt, nghĩ muốn đi trước một bước." Tiêu Từ Phượng chuyển hướng sang Đường Long, mỉm cười nói. "Anh Long, anh đưa em về thôi!"

"Từ Phượng, con đừng làm phiền A Long đưa đón con." Tiêu Thỉnh Quân đứng dậy, ngăn cản Tiêu Từ Phượng. "A Long ở tại thành Đông, chúng ta ở tại Thành Tây. Phải đi một vòng, tốn không ít thời gian. Từ Phượng, con ngồi xe cùng cha về nhà đi. Đậu tiểu thư ở tại thành Đông, để cho A Long tiện thể đưa cô ấy về!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đồng quy vu tạn (Cùng chết)

Để A Long tiện thể đưa Đậu Mật Đường về? Cha có phải uống nhiều quá rồi không? Để cho con rẽ đi đưa một mỹ nữ về nhà, cũng không sợ hai người cùng bỏ trốn sao? Trong lòng Tiêu Từ Phượng âm thầm oán trách cha tùy ý. Nhưng cô lại không có cách nào ngăn cản chuyện này.

Lúc Tiêu Từ Phượng không có cách nào, Đậu Mật Đường lại nói:

"Không phiền toái mọi người, tôi gọi taxi về là được." Đậu Mật Đường đứng lên, cúi chào với mọi người. "Mọi người ngủ ngon, tôi đi trước một bước." Tiếng nói vừa dứt, cô bước ra khỏi quán trà. Vẫy một chiếc taxi, lên xe mà đi.

Trong lòng Tiêu Từ Phượng, thầm đọc một tiếng a di đà Phật. "Cô ta, còn biết thức thời."

Trong mắt Đường Long, rõ ràng viết lên hai chữ bi thương. Chẳng lẽ, ngay cả tư cách làm người lái xe cho cô anh cũng không có sao? Ngay cả đưa cô một đoạn đường, cũng khiến cô chán ghét như vậy sao?

Không được, anh không thể nhẫn nhịn chịu đựng tiếp nữa. Đề nén như vậy, nhất định sẽ ghen chết anh mất.

Đậu Mật Đường thanh toán tiền xe, xuống xe ngay đầu hẻm. Một mặt cúi đầu hướng ngõ nhỏ mà đi, một mặt suy tư. Nghĩ tới Đường Long cùng Tiêu Từ Phượng ân ái, trong lòng cô lại khổ sở không lý do.

"Đậu Mật Đường, mày là bình dấm chua. Người ta là vợ chồng sắp cưới, ân ái thân thiết là chuyện bình thường. Mày ăn dấm chua gì? Mày có tư cách gì mà ghen đây? Mày chẳng phải cái gì của người ta!" Đậu Mật Đường lau nước mắt, âm thầm mắng mình yếu đuối, mắng mình bất lực. Khóc cái gì? Khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Nhưng cô cũng không biết vì sao, cô đứng là không có tiền đồ, chỉ không ngừng nước mắt mình lại được.

Người đàn ông này, thật đúng là khắc tinh của cô! Từ lúc gặp anh, mãi cho đến bây giờ, cô luôn không ngừng rơi lệ. Nước mắt của cô mấy hôm nay rơi nhiều hơn cả nước mắt mà cô từng rơi hai mươi năm qua.

Cô vì đàn ông kia mà rơi lệ, thật sự là rất ngu ngốc. Dù cô có khóc đến chết, anh cũng sẽ không biết! Có lẽ, anh căn bản là không nhận ra mình. Thậm chí, anh đã sớm quên đêm tình bốn năm trước.

Từ trong mắt anh, anh không giống như là không nhận ra cô! Bằng không, anh cũng sẽ không bị thương khi cô từ chối. Anh vẫn cúi đầu uống rượu, lúc đó chẳng phải đang trốn tránh ánh mắt của bản thân sao?

Thời điểm cô cúi đầu trầm tư, một người chặn ngang ôm lấy cô. Cô nghĩ rằng gặp lưu manh, muốn há mồm gọi mẹ. Còn không có gọi ra tiếng, cô lại bị bịt miệng ôm ngang người. Một cổ mùi rượu nồng nặc, phả vào mặt. Cô mở to hai mắt, cẩn thận nhìn người đàn ông đang kiểm soát cô.

Trời ạ!

Người đàn ông này, thế nhưng lại là Đường Long mới chia tay vài phút trước! Làm sao anh có thể chờ ở chỗ này? Làm sao mà anh biết cô ở tại nơi này? Trời ạ, chẳng lẽ anh đã biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ? Sẽ không, anh hẳn là chưa từng thấy hai đứa nhỏ!

Đường Long ôm ngang hông Đậu Mật Đường, đem cô nhét vào trong xe Mercedes-Benz xa hoa của mình.

"Anh Đường, anh muốn làm gì? Bắt cóc? Tôi cũng không đáng giá! Cướp sắc? Tôi cũng không xinh đẹp!" Đường Long không để ý tới câu hỏi của Đậu Mật Đường, lập tức đóng cửa xe lại. Anh vòng qua bên kia xe, ngồi vào vị trí lái xe. Chiếc Mercedes-Benz màu đen, theo đường Hòa Bình chạy như bay.

"Họ Đường kia, anh thả tôi xuống xe." Đậu Mật Đường không biết Đường Long mang cô đi đâu, không ngừng vỗ tay lái.

"Em còn làm càn, anh sẽ lái xe tông vào tòa nhà phía trước. Hai chúng ta, đồng quy vu tận!" Trong thanh âm của Đường Long mang theo điên cuồng cùng phần nộ. Ngữ khí của anh, tuyệt không giống như đang nói giỡn. Đậu Mật Đường không dám lại làm càn, chỉ ngoan ngoãn ngồi trong xe.

Đồng quy vu tận? Đừng tưởng rằng cô không dám! Đậu Mật Đường cảm thấy so với cuộc sống thống khổ thế này, còn không bằng cùng người đàn ông này đồng quy vu tận!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Mất khống chế tại bờ sông

làm sao bây giờ? Người mẹ mà cô tôn kính sẽ ra sao khi nghe tin con mình chết? Đậu Mật Đường thật sự không dám tưởng tượng, cảm giác của người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Bởi vì cô biết, mẹ sẽ không chịu nổi đã kích này.

Nếu không thể cùng anh đồng quy vu tận, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo anh. Cô cũng muốn xem một chút, người đàn ông này muốn làm cái gì! Mới vừa rồi còn cùng người đàn bà kia anh em em. Xoay mặt lại có ý với cô. Hừ hừ, cô cũng muốn xem một chút, anh giải thích sao?

Xe dừng lại gần bờ sông

Anh quay mặt lại, nhìn thẳng cô. Trong mắt kia có thống khổ cùng ưu thương. Trong mắt kia, cũng có một loại ánh lửa nguy hiểm. mùi rượu phả vào người cô.

Tim của Đậu Mật Đường không nhịn được nhảy loạn lên. Cái nhìn soi mói khiến cô cảm thấy mình không mặc quần áo vậy, xấu hổ mà không chỗ nào che dấu.

Trời ạ! Người đàn ông này chẳng lẽ muốn hôn cô? Đang lúc Đậu Mật Đường suy nghĩ lung tung, cô đã bị người đàn ông này ôm vào trong ngực. Cô muốn giãy giụa, nhưng không thoát sự kiềm chế của anh. Thay vì nói chạy không thoát, không bằng nói là cô căn bản không dùng khí và quyết tâm để chạy trốn.

Từ khi nào môi của anh đã chạm lên cánh hoa vậy? Cô cứ nhiên không biết! Cô chỉ biết, môi của anh rất mềm mại. Mang theo một ít mùi rượu, mang theo một ít sự nam tính. Cô chột mềm nhẽ trong vòng tay anh.

Không có lực để giãy giụa, cũng không muốn giãy giụa.

"Đậu Mật Đường, không phải là mày muốn trả thù Tiêu Tử Phụng sao? Không phải là mày muốn đoạt vị hôn phu của cô ta, để cho cô ta hối hận vì để mày ở lại sao? Đây là một cơ hội tốt đến vậy! Chẳng những có thể lấy thường thức được nụ hôn nóng bỏng đã lâu, hơn nữa mày cũng không cần gánh chịu tội danh dụ dỗ người khác! Hôn thì hôn đi, coi như là một giấc mơ đẹp! không phải mày rất tổng khát vọng sao, trong mộng năm mơ cũng thấy một mảnh đẹp tươi này?"

Cô ôm chặt anh, bắt đầu hôn lại Đường Long. Lưỡi cùng lưỡi tiếp cận, tâm cùng tâm đụng nhau. Một cỗ nhiệt lượng nóng rang nhanh chóng truyền khắp

cơ thể Đậu Mật Đường.

Nụ hôn mãnh liệt này, mang theo một loại nóng bỏng, tiếng hít thở Đường Long càng ngày càng nặng nề. Trong mắt ánh lửa, cơ hồ có thể đem Đậu Mật Đường đốt cháy. Bàn tay to lớn đã đặt trên bộ ngực cô. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve.

Không biết từ lúc nào, váy của cô đã bị anh hất ngược lên. Chân ngọc trắng nõn phơi bày trước mắt anh. Khi anh đưa tay chuẩn bị cởi quần lót cô thì cô bỗng lấy lại thần trí.

Cô đang làm gì? Đây là đang làm gì? Chẳng lẽ cô điên rồi? Cho dù cô cùng anh từng có quan hệ da thịt, cho dù cô đã sinh cho anh hai đứa bé, cô cũng không thể lại quan hệ thêm với anh lần nữa!

Lần đầu tiên là có nguyên nhân. Mặc dù biết loại giao dịch kia có chút kì, nhưng cô không còn cách nào khác để kiếm đủ tiền để mẹ phẫu thuật!

Nếu lần này lại quan hệ, danh dự của cô sẽ mất hoàn toàn! Trong mắt anh, cô cũng chỉ là một con điểm mà thôi.

Cô không phải con điểm! Cô không muốn làm một người đàn bà như vậy!

"Luu mạnh." Đậu Mật Đường không biết có lực ở đâu, giờ tay cho Đường Long một bạt tai. Lập tức đẩy anh ra, mở cửa xe chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Bày tỏ chân tình

Một bạt tai, khiến Đường Long tỉnh lại. Rồi anh cũng tự bạt tai mình mấy cái liên tục, trong lòng thầm nghĩ một tiếng: "Đáng chết."

Anh làm cái gì vậy? Tại sao lại thô lỗ thế này? Cho dù anh yêu cô gái này, cũng không thể sử dụng hình ảnh xấu xuất hiện trước mặt cô!

Có lẽ, anh đã quên hết tất cả rồi. cho nên anh mới điên cuồng như vậy, đại khái là rượu và hương hoa lải kia! Hôn người cô, ngửi thấy hương hoa lải, anh lại mất không chế không lí do.

Đường Long xuống xe, đi về phía đón gió mà Đậu Mật Đường đang đứng.

Bờ sông gió thật to, váy áo cô tung bay phất phới. Bóng lưng của cô giống như một pho tượng xinh đẹp, sáng bóng trong suốt khiến người ta không thể xâm phạm.

"Mật Đường, thật xin lỗi." Anh cách cô khoảng một mét thì đứng lại. Bởi vì sợ mình mất ng chế, sợ lần nữa khiến cô hổ thẹn, anh chỉ có thể giữ khoảng cách với cô.

Nước mắt Đậu Mật Đường rơi xuống. Thật xin lỗi? Tại sao lại nói xin lỗi? Là vì say rượu nên nói xin lỗi? Hay là bởi vì hối hận hành động vừa rồi?

Mật Đường im lặng, khiến Đường Long một hồi lúng túng. Anh thật sự không hiểu, người con gái này đang suy nghĩ gì? Mới vừa rồi cô nhiệt tình như lửa, chỉ chớp mắt đã lạnh lùng? Mọi người đều nói, lòng của đàn bà như kim dưới đáy biển. Anh thật không biết rốt cuộc cô nghĩ gì về sự kiện bốn năm trước! Chỉ là giao dịch? Hay là.....

"Mật Đường, anh chưa từng quên được buổi tối bốn năm trước. Bốn năm nay, lúc nào anh cũng nghĩ đến em. Anh tìm khắp cái thành phố này, cũng không tìm được chỗ ở của em. anh cho là, duyên phận giữa chúng ta đã hết. Không nghĩ tới, chúng ta còn có thể gặp mặt lần nữa. Bởi vì anh quá nhớ, cho nên mất không chế. Là anh không tốt, anh không nên mạo phạm em. Thật xin lỗi, Mật Đường bảo bối, thật xin lỗi!" Đường Long nói những nỗi nhớ ập ù 4 năm, cũng giải thích cho hành động thô lỗ của mình.

Ánh mắt của Đậu Mật Đường, giống như biển rộng bao la, không ngừng trào nước mắt ra.

Anh chưa bao giờ quên buổi tối bốn năm trước?

Anh không có quên, sao cô quên được? Niềm vui mỗi ngày của cô, chính là nhớ lại buổi tối tuyệt vời ấy. Cây trụ giữ vững tinh thần cô, chính là hai đứa trẻ được sinh ra từ đêm hôm đó.

Anh tìm cô bốn năm? Tìm khắp cả thành thị?

Cô cảm thấy không phải là anh ngày nào cũng mong cô xuất hiện? Đợi đến khi cô xuất hiện rồi, lại trong bữa tiệc đính hôn của anh? Anh không biết, trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ đâu? Anh cũng sẽ không biết, lúc con cô muốn có một người cha, cô có bao nhiêu thương tâm tuyệt vọng lúng túng bị thương?

Bởi vì quá nhớ cô, mới mất không chế?

Khi anh và Tiêu Tử Phụng ở chung một chỗ, chẳng lẽ cũng nhớ cô sao? Bọn họ tình tình cảm cảm như keo như sơn, anh có nghĩ đến trên thế giới này còn có người như cô không?

Mật Đường? Bảo bối? Tại sao muốn gọi cô như vậy? Cô thật sự là bảo bối của anh ư? Cô chỉ là hàng giao dịch mà thôi, cô chỉ là công cụ tình dục khi anh mất không chế mà thôi. Một khi đã như vậy, anh vẫn là vị hôn phu của Tiêu Tử Phụng, cô vẫn là nhân viên của Tiêu Tử Phụng mà thôi.

Cô không cần đem mình lâm vào hoàn cảnh lúng túng như thế, cô không cần làm người tình bí mật anh!

"Đường tiên sinh, anh nhận làm người phải không?" Đậu Mật Đường xoay người lại, nét mặt tươi cười như hoa. "Sao lời anh nói tôi nghe không hiểu? Cái gì mà buổi tối bốn năm trước? Cái gì mà tìm khắp cái thành phố này? Cái gì mà duyên phận? Cái gì mà gặp nhau lần nữa? Ha ha, sao tôi không biết những chuyện này?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Phủ nhận

Đậu Mật Đường phủ nhận, khiến mặt Đường Long như đưa đám! Cô lại không muốn thừa nhận buổi tối bốn năm trước, cô muốn quên đi hoàn toàn đêm hôm ấy.

"Mật Đường, bảo bối của anh. Đừng phủ nhận về việc đêm hôm đó. Cho dù em phủ nhận, anh cũng biết rõ em chính là cô bé đêm đó."

Ánh mắt Đường Long bị thương, kích thích thần kinh Đậu Mật Đường. Cô rất muốn nhào vào trong ngực anh, nói cho anh biết, cô chính là cô bé bốn năm trước. Nhưng mà, cô không thể! Bên tai cô vẫn vang lên giọng nói: anh là vị hôn phu Tiêu Tử Phụng, không phải là người đàn ông của Đậu Mật Đường. Chuyện bốn năm trước đã kết thúc rồi. Bây giờ anh đã là của người khác. Chỉ cần mày không phải muốn bị thương tổn, chỉ cần mày muốn sống cùng con của mình mãi mãi, thì phải rời xa anh.

"Đường tiên sinh, chúng ta đã gặp mặt sao? Sao tôi không có ấn tượng nào nhỉ! Nếu quả thật đã gặp qua, sao khi gặp nhau ở triển lãm thì anh lại có vẻ mặt xa lạ như thế?" Đậu Mật Đường muốn quên đi hẳn đêm ấy, chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

"Mật Đường, anh không biết tại sao em nhận ra anh. Nhưng nhất định em sẽ rất tò mò, sao anh nhận ra em! Trên người em có mùi nhàn nhạt của hoa lai, còn mùi ngọt ngào của mật ong, rất đặc biệt. Mùi vị đó đã khắc sâu trong trí nhớ của anh, không thể xóa mờ. Khi ở triển lãm, anh ngửi thấy hơi thở đặc thù ấy, lại nhìn thấy em hoảng hốt chạy trốn, không cần nói cũng biết."

Trong lòng của Đậu Mật Đường một hồi cảm động. Nước mắt trong hốc mắt vòng vo mấy vòng, lại nhịn trở về. Cô ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười kia so với khóc còn khó chịu hơn nhiều.

"Đường tiên sinh, anh nói là anh biết tôi như vậy sao? Làm tôi cười chết mất thôi, bụng của tôi cười đến đau luôn nè. Ha ha, hèn gì anh nhận làm người!" Đậu Mật Đường ôm bụng của mình, đứng trên đất. Thay vì nói là cười đau bụng, không bằng nói là đau bao tử thì đúng hơn. "Anh không biết à? Tôi dùng sữa tắm loại Molly mật. Đây là sữa tắm có mùi hoa lai hỗn hợp với mật ong, đang quảng cáo miễn phí. Bạn bè tôi đều xài loại này. Anh ngửi thấy mùi này trên người ai thì nhận người này là bạn gái sao? Ha ha, còn chuyện tôi chạy trốn ở triển lãm nữa chứ, càng thêm buồn cười. Ngày ấy, tôi ăn phải đồ thiêu. Trong lúc đó muốn đi vệ sinh. Dưới tình huống như thế tôi không chạy thì làm gì bây giờ? giải quyết ở triển lãm? Thật không nghĩ tới, tổng giám đốc tập đoàn Đường Thị danh tiếng lưng lẩy lại không có lí trí đến vậy."

Nhìn Đậu Mật Đường cười đến run rẩy cả người, trong lòng của Đường Long dâng lên một hồi khó hiểu.

Molly mật? Tại sao anh chưa nghe nói qua? Đột nhiên muốn đi vệ sinh? Nào có chuyện trùng hợp như vậy? Không, nhất định cô ấy nói láo!" Mật Đường, đừng gạt anh nữa. Em có biết, anh tìm em khổ cực thế nào không. Nếu như em nguyện ý cùng anh bắt đầu lại từ đầu, về phần Tiêu Tử Phụng, anh sẽ lập tức từ hôn với cô ấy."

Từ hôn? bên trong lòng Đậu Mật Đường thét to một tiếng. Người đàn ông này nói sự thật sao? Hay là lừa mình để mình bại lộ thân phận?" Đường tiên sinh, tôi có bạn trai. Hơn nữa, tình cảm của chúng tôi rất tốt! Anh từ hôn không từ hôn, đó là chuyện của anh. Chẳng có quan hệ đến tôi."

Cô ấy có bạn trai?

Đường Long giống như đi lạc vào sương mù, lập tức không có tinh thần. Không trách được, cô ấy không chịu thừa nhận mình chính là cô bé bốn năm trước? Thì ra là vậy, là bởi vì cô đã có bạn trai! Cô nhất định rất để ý đến người đàn ông kia, có lẽ vậy!

Không đúng, nếu cô đã có bạn trai, tại sao có thể hôn anh nhiệt tình đến vậy? Xem ra, người đàn ông kia chỉ là một nhân vật hư ảo mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lạt mềm buộc chặt

"Mật Đường, vừa rồi sao em hôn triển miên như vậy. Từ góc độ này, em không phải giống như người đã có bạn trai!" Cô bé này lại dám lừa gạt anh. Anh muốn nhìn xem cô tự bào chữa ra sao?

"Đường tiên sinh, anh cũng có vị hôn thê. Ôm hôn người con gái khác cũng rất kích tình mệnh mộng nhi!" trên mặt Đậu Mật Đường đỏ ửng lên. Cũng may nơi này cách đèn đường rất xa, cho nên nhìn không rõ lắm.

"Anh kích tình mệnh mộng, là vì anh coi em như ta người tình mà anh luôn nhớ. Đối mặt với cô gái mà mình nhớ mãi không quên cho dù nhiệt liệt một chút nữa cũng không quá đáng. Nếu như là em cho phép, anh sẽ đem chuyện tiến hành đến phút cuối." Đường Long vừa nhìn sắc mặt Đậu Mật Đường thì càng thêm xác định cô đang nói dối. "Mật Đường, em thì sao? Em đem anh trở thành người nào nên mới hôn nhập tâm như vậy?"

"Kẻ địch!" Đậu Mật Đường nhất thời cứng họng, nửa ngày lăm bậm một câu.

Người tình mà anh luôn nhớ? Chẳng lẽ anh coi cô là người mình yêu? Chỉ một buổi tối mà anh sẽ yêu cô? Điều này có thể sao? Không thể sao? Không thể nào, nhưng tại sao mình lại yêu anh ta? Tình yêu, không thể suy đoán theo lẽ thường!

"kẻ địch? Từ khi nào anh trở thành kẻ địch của em?" Địch nhân? Rõ ràng cô rất thích anh, tại sao vẫn muốn phủ nhận đây?

"Nói thật cho anh biết Tôi hận Tiêu Từ Phượng, hận cô ta gây khó khăn cho tôi. Hết lần này tới lần khác, anh lại chính là vị hôn phu của cô ta. Các anh đã là người một nhà, anh cũng là kẻ địch của tôi. Thậm chí tôi từng nghĩ, muốn câu dẫn anh để trả thù người vợ sắp cưới của anh kia." Đậu Mật Đường cũng cảm thấy, lí do này cũng hợp. Cô hận Tiêu Từ Phượng, đây là thật. Cho nên, nói khi nói sự kiện này, giống như rất chân thật.

"Câu dẫn anh? Chỉ cần em nguyện ý, anh rất vui lòng chơi trò chơi này với em. Nếu muốn câu dẫn anh, tại sao lại ngừng lại?" Cô đang câu dẫn anh sao? Bất anh ngừng tay lại, còn nói là cố ý câu dẫn anh.

"Tôi muốn câu dẫn anh! Đáng tiếc, tôi cảm thấy có lỗi với bạn trai của mình. OK, anh hài lòng chưa?" mặt của Đậu Mật Đường từng trận nóng lên. Cô cả lăm nửa ngày, mới tìm được lý do này.

Cô gái này vẫn còn nói dối! Nếu nói dối, mình phải cho cô đẹp mặt. Đường Long suy nghĩ chốc lát, quyết định thay đổi cách làm của mình. Có lẽ lạt mềm buộc chặt, thích hợp hơn với cô gái này.

"Đậu tiểu thư, tôi có thể nhận làm người rồi. Tôi coi như thay Từ Phượng nói xin lỗi với cô. Nếu có thời gian, tôi mời cô và bạn trai ăn bữa cơm nha! Nếu cô cảm thấy không khí lúng túng, thì có thể đem theo những người bạn cùng sử dụng Molly mật." Nếu như không có bạn trai, để xem cô tìm một người thay thế chỗ nào? Nếu như không có sữa tắm Molly mật, thì có làm sao để khiến những người bạn mình trên người có mùi Molly mật?

Nhận làm người? Người này tin à? Thật là một kẻ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển mà! Thật không hiểu nổi, tại sao anh ta có thể lên làm tổng giám đốc của tập đoàn Đường Thị? Đường Long giảng hòa, thế nhưng khiến trong lòng Đậu Mật Đường sinh ra một cổ mất mát chưa bao giờ có.

"Tổng giám đốc Đường, bạn trai tôi bề bộn nhiều việc, sợ rằng không có thời gian cùng anh ăn cơm. Bạn bè tôi cũng đều đang yêu. Nếu muốn mời họ, chỉ sợ không dễ dàng. Ấy vậy của anh, ta tự biết. Còn ăn cơm, thì không cần!" Hẹn bạn trai cô ăn cơm? Cô tới chỗ nào nhất một bạn trai về hả? Hẹn bạn cô ăn cơm, cái này còn dễ dàng. Làm cho trên người các cô ấy tản ra mùi Molly mật, cô cũng có thể làm được. Chẳng qua là cô không có tâm tình mà cô cũng lười nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chậm hơn sên bò

Cô bé này rốt cuộc không cách nào ư? bên trong lòng của Đường Long một hồi vui vẻ!

"Nếu như em không hẹn được bạn trai cùng bạn mình, thì chứng minh em đang nói dối. Em dứt khoát như vậy không bằng thừa nhận đi, em chính là cô bé bốn năm trước." Đường Long đi lên trước một bước, ôm cô vào ngực của mình. "Chấp nhận cũng không có gì không tốt. Chỉ cần em chịu làm cô gái của anh, anh sẽ khiến em trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới. Mỗi ngày, em đều sẽ có được đêm tân hôn tuyệt vời."

Đậu Mật Đường đẩy Đường Long ra, vội vàng cách anh xa một chút. Cô cũng không biết vì sao, một khi tới gần người đàn ông này, lòng của cô liền nhảy loạn lên.

"Đường tiên sinh, anh nói lung tung gì vậy! Tôi sẽ đem bạn mình và bạn trai đến!" Nếu muốn tránh loại quan hệ lúng túng này, cũng chỉ có thể khiến Đường Long chết tâm hoàn toàn. Về phần bạn trai bạn gái, tìm người giúp một tay là được.

"Đậu tiểu thư, em thấy ngày lễ cảm tạ trời đất như thế nào?" nụ cười Đường Long mang theo một tia trời cột. Ngày mai sẽ là lễ cảm tạ trời đất, muốn tìm người giúp một tay, cô sẽ không kịp!

"Ngày mai?" ánh mắt của Mật Đường lập tức tròn to. Quá nhanh đi? Tìm người không kịp!

"Có vấn đề sao?" Nhìn về mặt Đậu Mật Đường kinh ngạc, bên trong lòng của Đường Long một hồi vui vẻ: 'Cô bé à, muốn chơi với anh à. Được, anh sẽ chơi với em một lần.'

"Không có gì, không thành vấn đề." Tìm ai đây? Đậu Mật Đường vừa đồng ý, vừa vò đầu. Đúng rồi, tìm Quý Ngọc Khang! Người này nhất định rất thích diễn vai bạn trai của cô!

"Không có vấn đề là tốt rồi. Tối mai tám giờ, tại khách sạn Phú Sang, không gặp không về." nụ cười Đường Long trong mắt càng thêm sâu. Nhìn biểu tình của cô bé này cũng biết cô đang suy nghĩ tìm ứng cử viên cho chức bạn trai. Anh cũng muốn nhìn một chút, cô tìm ra bạn trai là nhân vật thế nào.

"Nếu như bạn trai tôi rảnh rỗi, chúng tôi nhất định sẽ dự tiệc đúng giờ!" Đậu Mật Đường đồng ý thật sáng khoái, nhưng trong lòng vẫn đánh trống. Ngộ nhớ, Quý Ngọc Khang không có trong nước thì làm sao bây giờ?

"Số điện thoại là bao nhiêu?" Đường Long sợ Mật Đường có đề phòng, lại bổ sung một câu. "Không có gì khác, chính là vì ngày mai liên lạc gặp nhau."

Mật Đường do dự nửa ngày, vẫn đem số điện thoại cho Đường Long. Người ta đã nói rồi, không có ý gì khác, nếu như mình không cho, ngược lại có vẻ không phóng khoáng rồi. Cho anh ta thì cho anh ta đi, cùng lắm là mấy ngày sau mua sim mới.

"Đường tiên sinh, trời cũng đã khuya lắm rồi rồi. Anh đưa tôi về nhà chứ! Bằng không, mẹ tôi sẽ mắng." Đậu Mật Đường biết, cô nam quá nữ ở chung một chỗ, dễ dàng làm ra những chuyện không ai tưởng được. Nhất là cô với người đàn ông này, lại không có chút miễn dịch. Thay vì hối hận, không bằng đề phòng trước.

"Được rồi, anh chờ em về." Dọc theo đường đi, hai người không nói gì.

Xe đi rất chậm, chậm đến nỗi thua cả sên bò. Đường Long không có ý tăng tốc độ, Đậu Mật Đường cũng không có ý thúc giục ý tứ anh. Thậm chí là ngàm hiểu lẫn nhau, cố ý kéo dài đoạn đường này.

Chỉ cần xe đi về phía trước sẽ luôn đến đích. Trải qua một giờ sau, cuối cùng đã tới đường số 3 hòa bình. Đậu Mật Đường im lặng một hồi, mở cửa chuẩn bị xe.

Bàn tay to rộng nắm tay nhỏ bé của cô. Một cổ dòng điện nhanh chóng truyền khắp toàn thân Đậu Mật Đường. Ngay cả đầu dây thần kinh rất nhỏ, đều có cái loại cảm giác tê tê. Cô rất muốn nhào vào trong ngực của anh, lại cố gắng tránh thoát không chế của anh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lại một cái giỏ hoa

Trong ánh mắt Đường Long toát ra một loại thất bại cùng thương cảm, cũng có một cổ lưu luyến, khó khăn chia lìa.

"Mật Đường, thật kỳ quái! Xe đi chậm như vậy, em lại không thúc giục anh. Có phải em cũng giống anh hay không, hi vọng đoạn đường này vĩnh viễn không đến đích?"

"Tôi không thúc giục anh, là sợ anh lái xe đụng vô nhà người ta. Trên có mẹ già..... Mẹ ở nhà, cũng không muốn tôi đồng quy vu tận với anh." lòng của Đậu Mật Đường bị Đường Long xuyên thủng, trong lòng có một loại then quá hóa giận., thiếu chút nữa đem bốn chữ dưới cổ con trẻ nói ra. Đầu óc chuyển một cái, đem "Trên có mẹ già dưới có con trẻ" đổi thành có mẹ ở nhà.

Đường Long không cãi lại, anh chỉ nhìn chăm chăm Đậu Mật Đường. Lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đem Đậu Mật Đường ôm vào ngực. Nụ hôn nóng bỏng liền rơi xuống trên môi Mật Đường.

Trời ạ, người đàn ông này còn không muốn cô sống phải không? Nơi này là cửa nhà cô! Ngộ nhớ để mẹ nhìn thấy thì sao?" Đường tiên sinh, chú ý hành vi cử chỉ của anh."

Cô đẩy Đường Long ra, mở cửa xe chạy xuống. Sau lưng của cô, truyền đến giọng nói của Đường Long "Mật Đường, chú ý kiểm tra và nhận giỏ hoa."

Trời ạ, giỏ hoa kia lại là của người đàn ông này đưa. Lúc nhận giỏ hoa, cô cũng muốn đó là của anh. Nhưng lúc ấy cô chỉ nói ảo tưởng. Không nghĩ tới, lại là thật!

Đậu Mật Đường cũng không nói gì, thần lưng đi vào trong sân. Cô thích anh tặng hoa giỏ, lại ghét bị anh dòm ngó. Người đàn ông này, rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện? Anh phát hiện hai đứa bé rồi sao? Nếu như anh phát hiện hai đứa thì sao không nói đến một chữ?

Đậu Mập Đường muốn cùng Đường Long song túc song phi (như hình với bóng), muốn cho hai con một ngôi nhà hoàn chỉnh. Nhưng mà, cô không muốn dùng con để buộc lại người đàn ông này. Nếu như anh có thể xử lý tốt chuyện Tiêu Tử Phụng rồi trở lại tìm cô, cô sẽ không phản kháng mà nhào vào ngực của anh. Mà bây giờ, không được.

Cho nên cô không dám thừa nhận chuyện bốn năm trước, cũng là bởi vì anh có Tiêu Tử Phụng. Cho nên cô phủ nhận sự kiện kia, chính là sợ bị thương tổn. Nếu như cô chỉ có một mình, cho dù giống thiêu thân lao đầu vào lửa cô cũng nhận. Nhưng dù sao cô còn có mẹ và hai đứa nhỏ. Điều cô sợ nhất, chính là con bị thương tổn! Cho nên, cô không thể lao đầu vào tình yêu.

Đi vào cửa nhà, đã nghe đến mùi hoa lài quen thuộc.

Chẳng lẽ, anh lại đưa tới một giỏ hoa lài? Nghe giọng của anh, hình như là vậy! Cô đi vào trong nhà, liền phát hiện trong phòng khách đặt một giỏ hoa lài. Cúi người, hít một hơi cái mùi hoa thắm tận đáy lòng, trong lòng một hồi ấm áp.

Cô lặng lẽ lên ra công, muốn nhìn người kia đã đi chưa. Đầu hẻm, dưới ánh đèn đường, rỗng tuếch, còn bóng dáng người đàn ông kia ư? Một hồi mắt mỏi, tập kích lòng của Đậu Mập Đường.

Trước kia mẹ mắc bệnh, cô vẫn là cô bé luôn hạnh phúc. Mặc dù không có cha, cô cũng thấy tiếc nuối một ít. Nhưng tiếc nuối này, cũng không khiến cô đau buồn khổ sở.

Bởi vì bệnh của mẹ, bởi vì lần giao dịch ấy. Trái tim cao ngạo của cô đã biến mất. Ánh mắt của cô cũng nhìn không thấy được người đàn ông nào nữa. Từ lúc hai cục cưng ra đời, cô càng thêm hi vọng vào người ấy. Mỗi ngày cô đều nhớ đến anh, mong mỗi gặp lại người đàn ông này. Cuộc sống mặc dù nghèo khó, nhưng cô cũng có một gia đình thoải mái.

Nhưng khi gặp người đàn ông xong, cuộc sống của cô thay đổi rối loạn. Vì anh, cô khóc bao nhiêu lần. Vì anh, thậm chí cô không tiếc hi sinh thân thể của mình. Cô đã cảm thấy thẹn với mẹ và hai đứa con của mình. Nếu như cô có xảy ra chuyện gì, ai sẽ chăm sóc người nhà của cô?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngoài ý muốn phát hiện

Cô nhất định phải cách xa anh. Vì mẹ và hai đứa con, cô phải cố gắng làm được điều này.

Một chiếc xe hào hoa, dừng ở đầu ngõ.

Đó không phải là xe của Tiêu Thỉnh Quân sao? Không phải ông chờ Tiêu Tử Phụng về nhà ư? Sao ông lại tới nơi này? Có phải vì cô không?

Không thể nào? Chắc chắn không! Căn bản ông không biết cô ở đây. Nếu không phải vì cô, cô cũng không muốn dòm ngó chuyện người khác. Đang lúc Đậu Mập Đường chuẩn bị xoay người trở về nhà, thì một bóng dáng quen thuộc bước xuống xe. Người này, lại là mẹ của cô: Đậu Ngọc Nga.

Trời ạ, sao mẹ của cô lại ở trên xe Tiêu Thỉnh Quân? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Não của Đậu Mập Đường có chút trống không. Mẹ luôn luôn dịu dàng khuôn phép, làm sao lại cùng Tiêu Thỉnh Quân đi ra ngoài? Chẳng lẽ, bọn họ đã quen nhau từ trước?

Đậu Mập Đường nghiêng tai lắng nghe, hy vọng có thể nghe được dấu vết gì từ đối thoại của bọn họ!

Đậu Mập Đường tròn to hai mắt, khó có thể tin vào một màn trước mắt.

Tiêu Thỉnh Quân lại đem mẹ cô ôm vào trong lòng, còn thỉnh thoảng hôn bà. Đậu Mập Đường rất muốn xông lên phía trước, đánh Tiêu Thỉnh Quân vài phát. Tên lưu manh này, lại dám ức hiếp mẹ cô, muốn ăn đòn mà! Nhưng suy nghĩ cẩn thận, cô nhận xuống.

Chuyện như vậy, xác thực có chút kỳ quái! Mẹ cô là người luôn tuân thủ đạo đức, vẫn ở góa cho tới bây giờ, chưa từng qua lại với người đàn ông khác. Hôm nay, tựa hồ có chút khác thường! Tại sao, tại sao bà không phản kháng Tiêu Thỉnh Quân? Thậm chí, ngay cả giây giụa cũng không có!

Chẳng lẽ, mẹ không chịu đựng được nữa, nên ăn vụng? Mẹ ơi, mẹ không uống lộn thuốc chứ? Giữ cả đời, lại khó giữ được một buổi tối!

"Ngọc Nga, tin tưởng anh. Nhất định anh sẽ có câu trả lời thích hợp cho em và con gái. Chờ anh, thời gian sẽ không quá lâu." lời nói Tiêu Thỉnh Quân, rất thâm tình khẩn thiết. Trong ngực ông ta, mẹ lại liên tiếp gật đầu!

Đậu Mập Đường lập tức hôn mê!

Con gái? Trời ạ, cô là con gái Tiêu Thỉnh Quân! Đậu Mập Đường không dám tiếp tục nghe nữa, vội vàng lặng lẽ về trong phòng khách. Tay cô vuốt ngực, từng trận ngăn người.

Quá ngoài ý muốn!

Đến bây giờ, cô vẫn không tiêu hóa được sự thật này. Từ nhỏ không có cha, cô đã sớm thành thói quen. Bây giờ, chợt có một người cha, nên tâm lý không cách nào tiếp nhận được! Cô là con gái Tiêu Thỉnh Quân, làm sao lại lưu lạc bên ngoài? Chẳng lẽ, là con gái riêng?

Nhất định thế! Người ta có vợ có con, nhất định cô là con gái riêng rồi! Suy nghĩ một chút về thân thể của mình, rồi lại suy nghĩ về hai đứa bé, trong lòng một hồi chua xót!

Hiểu, toàn bộ cô đã hiểu! Không trách mẹ không muốn cho cô sinh hai đứa con, bởi vì bà biết cuộc sống khi làm mẹ độc thân mẹ khó xử thế nào, cũng biết con không có cha sẽ mất mát nhường nào! Bà chỉ không muốn cô theo vết xe đổ mà thôi!

Đậu Ngọc Nga đi vào phòng khách, trên mặt còn mang theo nước mắt. Khóe mắt sưng to. Vừa nhìn, đã biết bà khóc rất lâu!

"Mật Đường bảo bố, sao con còn chưa ngủ?" Nhìn thấy Mật Đường ngồi trong phòng khách, Đậu Ngọc Nga có một ít ngoài ý muốn. Con bé này, có phải đã nhìn thấy cha ruột của nó? Nhìn về mặt, hình như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nói với chuyện cũ

"Mẹ lừa con, con có thể ngủ được sao?" Đậu Mật Đường ôm cổ của Đậu Ngọc Nga, không ngừng làm nũng. "Mẹ, mẹ lừa dối con! Chuyện này mẹ lại có thể giấu giếm nhiều năm như vậy. Mau nói cho con biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Con là con gái riêng của kết tinh tình yêu phải không? Hay là sản phẩm do bị cưỡng đoạt mà thành? Giữa hai người rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

Con gái riêng? Cưỡng đoạt? Bà là vợ mà Tiêu Thỉnh Quân cưới hỏi堂堂 hoàng, con gái mình cũng được coi là đại tiểu thư Tiêu gia!

"Cái gì mà con gái riêng? Cái gì mà cưỡng đoạt? Con bé này, trong đầu chứa thứ quỷ gì hả?" Đậu Ngọc Nga ôm lấy con gái, nói đến chuyện năm đó. "Khi mẹ lên đại học, là hoa khôi nổi danh của trường. Mẹ mới vừa vào cửa trường, đã bị anh ta theo dõi. Chẳng những anh có khuôn mặt anh tuấn, mà còn là người có danh có phận. Mẹ sinh ra ở một vùng quê hẻo lánh, cha mẹ đều mất sớm. Mẹ vẫn cảm thấy không xứng với anh. Mặc dù trong lòng rất thích, nhưng vẫn một mực từ chối."

Lần đầu tiên Đậu Mật Đường nghe mẹ kể về chuyện lúc bà còn trẻ, nghe cực kỳ nhập tâm.

"Người mà mẹ nói chính là Tiêu Thỉnh Quân sao?"

"Đúng vậy, anh ta chính là Tiêu Thỉnh Quân. Mẹ từ chối cũng không thay đổi chủ ý của anh. Anh vẫn điên cuồng theo đuổi mẹ, thủ đoạn gì cũng đều đem ra hết. Mẹ chống đỡ không được, đáp ứng anh. Đợi đến khi mẹ vừa tốt nghiệp đại học xong, mẹ liền kết hôn. Anh ta lớn hơn mẹ ba tuổi, lại là người nam duy nhất trong nhà. Cho nên, anh vẫn hi vọng, mẹ có thể sớm sinh con nối dõi. Tiếc nuôi chính là, kết hôn bốn năm mà mẹ không có mang thai. Vào trong bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói mẹ vô sinh. Uống rất nhiều thuốc, cũng không có hiệu quả. Đang lúc hai người không còn cách nào, thì thư kí của anh_Lương Bích Ngọc lại mang thai. Hôn nữa, nói là con của anh. Mẹ nghe tin này, lập tức liền hôn mê bất tỉnh." Nói đến đoạn chuyện cũ này, Đậu Ngọc Nga nhìn không được rơi nước mắt. "Vì Tiêu gia có thể kéo dài huyết mạch, mẹ để lại đơn xin li hôn rồi ra ngoài. Nhưng ai biết, rời nhà không lâu, mẹ liền phát hiện mình mang thai. Mà khi đó, anh đã là chồng của Lương Bích Ngọc. Không có cách nào, mẹ chỉ có thể một mình nuôi con lớn lên. Trong thời gian này, mẹ rất khổ. Nhưng mà, cũng cảm thấy rất hạnh phúc!"

"Nếu ông ta yêu mẹ, sao còn làm chuyện đó? Mẹ không hận ông ta sao?" Đậu Mật Đường không biết, trên cái thế giới này có tình yêu tồn tại hay không nữa? Tiêu Thỉnh Quân điên cuồng theo đuổi mẹ cô như vậy, nhất định rất yêu bà. Nếu như yêu nhau, tại sao còn có quan hệ bất chính bên ngoài? Xem ra, tình yêu không thể tin được.

"Hận, đương nhiên hận. Lúc ấy mẹ hận anh ta, hận đến cắn răng nghiền lợi, mẹ đã từng thề, cả đời này không thèm nhìn anh ta nữa. Cho nên, ta mới trốn đến thôn Tảo Thụ." Đậu Ngọc Nga thở dài, tiếp tục nói. "Nếu không phải là con chưa kết hôn mà đã có con, mẹ sẽ không rời thôn. Không nghĩ tới, né cả đời, vẫn có ngày gặp lại nhau. Cái thế giới này, thật là quá nhỏ."

"Đúng vậy, thế giới này quá nhỏ." Nếu như thế giới này rộng lớn, cô sẽ không gặp Đường Long lần nữa. Nếu như không gặp nhau, cô cũng không mất mát như thế. "Mẹ, mẹ định làm thế nào? Biến thành tình nhân của ông ta ư?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Người đáng thương

này, mẹ đã lớn tuổi như vậy rồi, còn cái gì tình nhân với không tình nhân hả?" Đậu Ngọc Nga vỗ một cái vào sống lưng con gái, cười mắng "Thật ra thì, cha con cũng bị trừng phạt. Bây giờ cuộc sống của ông ta không hạnh phúc, hơn nữa còn thống khổ."

Thế gian yêu hận tình thù, nói không rõ ràng nổi. Bà yêu Tiêu Thỉnh Quân rất sâu, cho nên đối với sự phản bội của ông nên hận sâu hơn nhiều. Biết ông bị ả đàn bà kia lường gạt, bà lại không lý do gì để hận ông nữa.

"Ông ta thống khổ? Có tiền có thể có địa vị, có con, sự nghiệp thành công. Ông ta có cái gì để thống khổ? Con thấy ông ta sống rất vui vẻ mà! Mẹ, mẹ đừng dễ dàng tin tưởng chuyện hoang đường như vậy, là lừa gạt mà thôi!" Đậu Mật Đường không biết, cô đang nói ẹ nghe, hay nói ình nghe nữa!

"Thật ra thì anh ấy rất đáng thương! Ngay cả bà vợ bây giờ cũng không trung thực với anh. Hai mươi năm, anh sống trong một âm mưu." Đậu Ngọc Nga không muốn đem âm mưu mà Tiêu Thỉnh Quân bị gài, nói cho con gái nghe. Bởi vì, hai đứa bé kia vô tội. Cho nên, bà hiểu ý tưởng của Tiêu Thỉnh Quân. Đậu Ngọc Nga chỉ muốn, con gái mình đối tốt một ít với ông. "Dù sao ông ấy cũng là cha con, Mật Đường bảo bối, con đối tốt với ông ấy nha!"

"Người phản bội thì bị người phản bội là đúng. Bây giờ ông ta đang bị trừng phạt đúng tội." Đậu Mật Đường nói với mẹ, cũng nói cho chính mình. "Mẹ, người đáng thương phải có chỗ đáng hận. Mẹ không thể mềm lòng, không thể đồng tình ông ta."

Đúng vậy, con gái nói rất đúng, người đáng thương phải có chỗ đáng hận. Nhưng Tiêu Thỉnh Quân dù có mắc lỗi thế nào, hơn hai mươi năm hận, cũng đủ rồi! Suy nghĩ một chút về hoàn cảnh của ông bây giờ, bà không thể không đồng tình thương hại.

Mật Đường là con gái ruột duy nhất của Tiêu Thỉnh Quân, lại đầy địch ý với ông. Đậu Ngọc Nga suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy bất an. Mặc dù khổ sở, Đậu Ngọc Nga cũng hiểu Mật Đường. Hơn hai mươi năm, con gái chưa từng sống cuộc sống có cha. Cha ruột đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình, có chút không thích ứng. Tiêu Thỉnh Quân giàu có đến vậy, mẹ con bà lại nghèo khổ, khiến Mật Đường cảm thấy không công bằng!

"Mật Đường, không còn sớm nữa, chúng ta ngủ thôi!" Có dòng máu chảy chung. Dù con gái oán hận cha mình như thế nào chăng nữa, một khi Tiêu Thỉnh Quân xảy ra chuyện gì, bà sẽ hết mình chạy đến bên người ông. Phụ nữ luôn mềm lòng, dù ai cũng không cách nào thay đổi!

"Ừ." Mật Đường đến giỏ hoa trên bàn, chuẩn bị vào phòng ngủ. Phía sau cô, lại truyền tới lời của mẹ. "Mật Đường bảo bối, hoa thật thơm."

"Mẹ, sao ạ?" Mật Đường rất sợ mẹ hỏi thăm lai lịch của giỏ hoa, liền giả bộ một bộ dạng ngáp ngủ. "Mẹ, con rất mệt! Có chuyện gì, sáng sớm ngày mai nói, được không ạ?"

"Nói ẹ nghe, giỏ hoa này của ai vậy?" Cái người đàn ông tặng hoa này là ai? Đưa một giỏ hoa đắt tiền như vậy, nhất định không phải giỡn chơi. Chẳng lẽ, lại có người theo đuổi con mình?

"Mẹ, hôm trước không phải là con đã nói với mẹ rồi sao. Hoa này ai đưa, con cũng không biết. Mẹ nhìn đi, không có danh thiếp, cũng không có địa chỉ gửi từ đâu. Làm sao con biết, là kẻ nào ăn no không có chuyện làm đưa hoa cho con được? Nếu không phải là nhìn hoa này đẹp, con đã sớm đem nó ném ra rồi!" Thật là sợ gì gặp nấy! Cô càng sợ mẹ hỏi thăm chuyện này, mẹ liền ngày này qua ngày khác hỏi miết.

"Tốt nhất là con suy nghĩ một chút, xem người nào có khả năng nhất tặng hoa. Mật Đường, nếu con không muốn thì sớm từ chối người ta, khỏi để người ta lãng phí số tiền không đáng này." Đậu Ngọc Nga vừa dặn dò con gái, vừa đi vào phòng của hai đứa cháu. Trời nóng nực, bà sợ cháu đá chân.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: nói chuyện

65

Đường Uyển, là một tòa biệt thự xinh đẹp. Đường Long cùng cha ở tại nơi này. Khi Đường Long lái xe về đến nhà, đã là mười một giờ đêm.

Anh vừa đi vào cửa phòng, vừa tự hỏi chuyện trong lòng. Vừa nghĩ tới Đậu Mật Đường, trong lòng anh liền tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc. Suy nghĩ một chút về nụ hôn triền miên, người anh một hồi nóng rang bất an.

Con nhóc này, tại sao vẫn không chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước? Chẳng lẽ, đó là vết thương trong lòng cô mà không cách nào khép lại được? Nếu không thì, không tin tình cảm của anh đối với cô? Đợi đến khi anh xử lý tốt chuyện với Tiêu Từ Phụng, cô có thể nhào vào ngực của anh không?

Vì cô, anh cũng muốn nhanh chóng giải quyết với Tiêu Từ Phụng. Từ hôn xong, đối với anh và Tiêu Từ Phụng đều có chỗ tốt.

"A Long." Ngồi trên xe lăn, Đường Thương Long nhìn thấy con trai trở lại, vội vàng gọi anh. Lần sống chết với nhau kia, Đường Thương Long bị thương và đã để lại di chứng. Đến bây giờ, vẫn ngồi xe lăn.

"Cha." bên trong lòng của Đường Long một hồi cảm động. Anh biết, cha đang đợi anh. Nhưng cha anh, cho tới bây giờ thì chưa bao giờ nhận mình đang đợi anh. "Đã trễ thế này, còn chưa ngủ à?"

"Già rồi nên không có cảm giác thiếu ngủ, nửa đêm tỉnh lại thì không ngủ thêm được nữa. Trọn tròn mắt chờ sáng, thật khó chịu!" Đường Thương Long

cười cười, hướng về phía gian phòng "A Trung, tôi muốn nghỉ ngơi."

"Cha, đừng gọi A Trung nữa, con chăm sóc cha ngủ là được rồi." Đường Long cống cha lên, đi vào phòng ngủ của anh. Sau lưng, vang lên giọng nói của A Trung: "Cậu chủ, để tôi phụ cho!"

Đường Long đem cha đặt lên giường, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. "A Trung, bây giờ không còn sớm, anh đi nghỉ ngơi đi! Tôi không cảm thấy buồn ngủ, cùng cha nói chuyện một lúc rồi tôi sẽ ngủ sau." Đường Long biết, anh ta ngày ngày đi sớm về trễ, bận rộn chuyện của tập đoàn Đường Thị. Căn bản là không có thời gian. Có lẽ là bởi vì muốn gặp anh, nên cha mới có thể đợi đến rất khuya thế này!

A Trung lui về sau, để cha con Đường Long thoải mái nói chuyện.

"Cha, ngày ngày cha luôn ở trong phòng, nhất định cảm thấy rất buồn bức! Ngày mai là chủ nhật, con đưa cha đi công viên một chuyến, cha cảm thấy như thế nào?" Đường Long biết, cha nhất định rất chán. Cho nên, mới đề nghị ông đi công viên.

"Tốt." Vừa nghe con trai nói sẽ đưa ông ra ngoài giải sầu, Đường Thương Long giống như đứa bé, bộ mặt sáng lên.

"Cha, chỉ cần cha nguyện ý, về sau con sẽ thường xuyên đưa cha đi." trong lòng của Đường Long, một hồi khổ sở. Anh không nghĩ tới, đưa cha ra ngoài dạo, có thể làm cho cha cao hứng như thế.

"A Long, nếu con muốn làm cha vui vẻ hơn, thì sớm kết hôn đi. Nếu trong nhà, có tiếng cười của trẻ con, cha sẽ vui vẻ rất nhiều." Nói thật, Thương Long rất bội phục sự quả quyết cùng sáng suốt của con trai. Đứa con này, cũng sắp 30 rồi. Nếu như không phải là ông buộc anh đính hôn, ngay cả vị hôn thê chắc nó cũng không có.

Nói về chuyện kết hôn này, trong lòng của Đường Long, không nhận được đau nhói. Nếu như Mặt Đường nguyện ý gả cho anh, hôm nay kết hôn cũng được. Nếu như cô không chịu làm người của anh, sợ rằng anh lại để cho cha thất vọng.

"Cha, chuyện kết hôn, về sau bàn tiếp đi. Đã không còn sớm, ngày mai còn muốn đi công viên, cha cố gắng ngủ sớm một chút!" Đường Long không muốn làm cho cha thất vọng, cũng không muốn đồng ý. Cho nên, liền dòi đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Gặp lại không quen biết

Sáng sớm công viên Thiên Thanh, không khí cực kỳ mát mẻ. Con gió nhẹ nhàng khoan khoái, thổi nhẹ qua mặt hồ thổi, làm cho người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Trong hồ, hoa sen nở rộ xinh đẹp nhiều đóa. Bóng liễu quanh bờ phát phơ, giống như thiếu nữ. Lá sen xanh ngắt, che chở gió mưa, giống như vệ sĩ che chở cho những bông sen khoe vẻ đẹp.

Trong công viên nhiều vô số nhưng cụ ông, cụ bà và trẻ em. Mấy ông già, phần lớn đang tập thể dục. Có luyện Thái Cực kiếm, có đánh Thái Cực quyền. Cũng có chơi bóng, có tập thể dục. Có múa, có luyện giọng. Bọn nhỏ, phần lớn đang chơi trò chơi.

Tiểu Long Tiểu Phụng đuổi theo một quả bóng nhỏ đang chạy về phía trước. Đậu Ngọc Nga đi theo sau lưng họ, không nhận được mà hô lên. "Thái tử Long, Công chúa Phụng, chạy chậm một chút, cẩn thận ngã đấy."

Quả bóng lăn nhanh, lăn đến phía dưới một xe lăn. Ông lão ngồi trên xe lăn không phải ai khác, mà chính là Đường Thương Long. Sau lưng của ông, có một người cao to da ngăm đen. Người đàn ông đẩy xe lăn là A Trung.

"A Trung, nhặt bóng giùm đứa bé đi." Đường Thương Long vừa phân phó A Trung, vừa âm thầm suy tư. Hai đứa bé này nhìn rất quen! Đặc biệt là đứa bé trai kia, giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi! Đã gặp ở đâu nhỉ? Sao không nhớ được!

"Người bạn nhỏ, bóng nè." A Trung nhặt bóng lên, đưa tới tận tay của Thái tử Long. Nhìn Thái tử Long, vô tình nói. "Đứa bé này, giống cậu chủ ghê! Nếu cậu chủ ở đây, có thể so sánh hai người nha, thật sự rất giống!"

A Trung trong lúc vô tình nói một câu, thế nhưng khiến Đường Thương Long bừng tỉnh hiểu ra. Không trách được nhìn quen mắt thế? Thì ra là, đứa nhỏ này giống như A Long khi còn bé! Trời ạ, nếu A Long có thể có hai đứa bé đáng yêu như vậy, ông cũng sẽ không tịch mịch và cô độc!

"Cảm ơn chú!" thái tử Long nhận lấy bóng, cúi người cảm ơn A Trung.

"Người bạn nhỏ, có thể hay nói cho ông biết, cháu tên gì không?" Thấy hai đứa bé này, lòng của Đường Thương Long cực kỳ vui. Ông cũng không biết tại sao, chính là không giải thích mà yêu thích hai tiểu tinh linh đáng yêu.

"Ồng à, cháu tên là Công chúa Phụng, anh cháu gọi Thái tử Long." Tiểu Phụng tuyệt đối không sợ người lạ. Thấy ông hỏi tên anh mình, cô không kịp chờ đợi mà tự giới thiệu mình.

"Công chúa Phụng, cháu thật đáng yêu!" Đường Thương Long lấy tay vuốt tóc một cái Công chúa Phụng: "Thái tử Long, Công chúa Phụng, ông rất tịch mịch, hai người các cháu có đồng ý làm bạn với ông không?"

"Đồng ý ạ, công chúa Phụng thích nhất là kết bạn. Ông à, chúng ta móc tay, cả đời là bạn tốt." công chúa Phụng đưa ngón tay út của mình ra, chờ móc tay với ông. Đường Thương Long vội vàng đưa ngón tay của mình ngoắc lấy ngón tay nhỏ nhỏ của Công chúa Phụng. Hai người cùng nói: "Móc tay treo ngược, một trăm năm không đổi."

"Ha ha, cháu có bạn trai, cháu có bạn trai! Ông đã là bạn trai của cháu rồi." công chúa Phụng cao hứng nhảy dựng lên, kích động hưng phấn mà hô hào.

Bạn trai? Đường Thương Long thiếu chút nữa bật cười. Ông là nam, không phải là bạn trai của công chúa Phụng sao? Đứa bé này thật là đáng yêu!

"Ông à, ông rất cô đơn sao? Cũng rất cần bạn ư?" thái tử Long vẫn buồn bực không lên tiếng, đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Ông rất cô đơn, rất cần bạn bè. Nếu có người bạn như cháu, có thể chia sẻ niềm vui nỗi buồn với ông, ông sẽ không cô đơn nữa!" Đường Thương Long xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái tử Long, thân thiết đáp trả vấn đề của bé. A Trung không nói, thật đúng là không phát hiện ra. A Trung vừa nói, nhìn thế nào cũng thấy thái tử Long chính là phiên bản của A Long.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tâm nguyện của đứa bé

Thái tử Long thở dài một hơi, như ông cụ non nói: "Ông ơi, cháu cũng rất cô đơn, cháu cũng rất cần bạn. Nếu có người chia sẻ niềm vui nỗi buồn với cháu, cháu cũng sẽ không cảm thấy không vui nữa!"

Đường Thương Long có một ít ngoài ý muốn. Thằng bé có chút xú, có thể có chuyện không vui gì? Chẳng lẽ, nó muốn vật gì mà không có được? Nếu như vậy, ông có thể giúp đứa bé này thực hiện nguyện vọng. "Thái tử Long, cháu có nguyện vọng gì? Chỉ cần cháu nói cho ông biết, ông có thể giúp cháu thực hiện nguyện vọng của mình."

"Ông nói thật không? Nếu cháu đem tâm sự nói cho ông biết, ông có thể giúp cháu thực hiện sao?" trong lòng Thái tử Long, rất kích động. Vừa kích động cũng vừa có chút nhí bán tín bán nghi. "Ông không gạt cháu chứ?"

"Thái tử Long, ông là bạn của cháu, có thể chia sẻ vui buồn. Làm sao ông lại gạt cháu chứ?" Đường Thương Long ôm thái tử Long lên trên đầu gối mình, nghiêm túc nói: "Nói cho ông biết đi, bảo đảm không khiến cháu thất vọng."

"ông ơi, cháu muốn một người cha, ông có thể giúp cháu sao?" bên trong lòng của thái tử Long vẫn nhớ chuyện này. Vĩnh viễn cậu không quên được, khuất nhục trong nhà trẻ. Cậu rất hâm mộ những đứa bé có cha! Bởi vì hâm mộ, mà nói muốn cha với Mật Đường bảo bối. Không nghĩ tới yêu cầu này của cậu lại hại Mật Đường bảo bối khóc một thời gian thật dài. Từ đó về sau, mặc dù cậu không đề cập tới chuyện này, nhưng không có nghĩa là cậu quên chuyện khiến cậu xấu hổ.

Đường Thương Long tròn mắt.

Ông chưa từng nghĩ đến, thái tử Long sẽ nói một cái yêu cầu hoang đường như vậy với ông. Nếu như muốn vật gì, dù tốn nhiều tiền, ông cũng sẽ không chút do dự mua về cho bé. Muốn cha? Ông tìm đâu một người cha cho bé? Đứa bé này, đang làm khó ông mà!

"Thái tử Long, nguyện vọng của cháu làm khó ông rồi!" Đường Thương Long thở dài, chỉ có thể bày tỏ không thể giúp bé được. "Bằng không, đổi một nguyện vọng khác đi? Đổi lại một nguyện vọng, ông bảo đảm sẽ giúp cháu."

"Ông làm cho cháu quá thất vọng." trong đôi mắt của Thái tử Long, toát ra ánh mắt của của người vừa bị lừa gạt. "Ông là kẻ lường gạt, cháu không tin ông nữa." Cậu từng bước một lui về phía sau, thiếu chút nữa giẫm lên chân Công chúa Phụng.

"Thái tử Long, không phải là ông muốn lừa cháu. Chẳng qua là ông không nghĩ tới, cháu sẽ nói một nguyện vọng như vậy mà thôi." Nhìn ánh mắt của Thái tử Long, trong lòng Đường Thương Long một hồi rối rắm. Ông đột nhiên cảm giác được, ông thật sự rất giống một tên lừa gạt, một kẻ lừa con nít.

"Ông đừng lo cho Thái tử Long. Anh ấy nha, nghiện có cha mất rồi. Không có cha, cháu vẫn thấy rất tốt!" công chúa Phụng vỗ vỗ tay Đường Thương Long, tựa người lớn an ủi ông.

Lúc này, Đậu Ngọc Nga đuổi theo tới. bà hơi cười cười nhìn Đường Thương Long, kêu hai đứa bé về nhà. "Thái tử Long, Công chúa Phụng, chúng ta nên về nhà thôi."

"Hẹn gặp lại ông." công chúa Phụng giơ tay nhỏ bé, tạm biệt Đường Thương Long. Thái tử Long rất quật cường, không quay đầu nhìn Đường Thương Long.

"Công chúa Phụng hẹn gặp lại." Đường Thương Long nhìn bóng lưng hai đứa bé, trong lòng cảm thấy mất mát. Lúc nào mới có thể gặp lại hai tinh linh

đáng yêu này?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phụ nữ gặp nhau

Thiệt là, mai là đến lễ hội rồi. Đậu Mật Đường vừa rời giường, vừa âm thầm lầm bầm đến ngày lễ cũng không được yên bình.

Đậu Mật Đường cũng không biết tại sao, khi không biết Tiêu Thỉnh Quân là cha cô, cô còn đặc biệt tôn trọng ông. Biết chuyện này sau, cô không thể tiếp tục tôn trọng ông nữa. Nếu như không phải là Tiêu thị trả trước ba tháng tiền lương, đánh chết cô, cô cũng không có ý định đi làm ở Tiêu thị.

"Mẹ, Thái tử Long, Công chúa Phụng." Đậu Mật Đường vừa rửa mặt, vừa kêu. Kêu nửa ngày, lại không ai đáp lại. Chẳng lẽ, một già hai trẻ lại đi công viên rồi ư? Chắc là vậy rồi!

Đậu Mật Đường rửa mặt xong, nhìn ngoài sân. Cầm ghế tay lên, liền vọt ra khỏi cửa nhà. Không thể tới trễ, nhất định không thể tới trễ. Nếu đến trễ, sẽ bị Tiêu Tử Phụng hành hạ, thể diện của cô sẽ vứt nơi nào đây? Trước kia, khi không biết là chị em. Cô còn có thể dễ dàng tha thứ cho con Không Tước kiêu ngạo này. Bây giờ, cô không muốn nhìn thấy cô ta giương nanh múa vuốt lên nữa.

Đậu Mật Đường bên trong thang máy, lần nữa gặp phải Tiêu Thỉnh Quân thì cảm thấy vô cùng không được tự nhiên. Cô không biết, nên dùng cá thái độ gì để đối đãi với ông? thái độ của con gái ruột với cha mình? Cô không làm được! Cấp dưới và cấp trên? Con gái và cha, lại là quan hệ cấp trên cấp dưới, nói ra cũng rất buồn cười! Nếu không biết đối xử với ông ta thế nào, tốt nhất là im lặng!

Mặt Đậu Mật Đường lạnh xuống, không nói lời nào.

Tiêu Thỉnh Quân xem sắc mặt của Mật Đường một chút, bên tai lại vang lên lời của Đậu Ngọc Nga: "Thỉnh quân, tính tình Mật Đường rất cố chấp. Có thói quen mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, sợ rằng nó sẽ khó tiếp nhận cha. Nếu anh chưa có dự định gì, thì cứ từ từ đã. Dần dần, nó sẽ tiếp nhận anh."

Ngày đó, Tiêu Thỉnh Quân vội lấy được tin từ thám tử tư. Ông không kịp chờ đợi chạy tới đường số 3 Hòa Bình, muốn nhìn người vợ Đậu Ngọc Nga đã hơn 20 năm xa cách. Đứng ngoài căn nhà rất lâu, nhưng ông không có dũng khí bước vào.

Ông biết Đậu Ngọc Nga nhất định rất hận ông, nhất định không muốn gặp ông. Vì vậy, muốn con gái làm cầu nối giữa hai người. Khi ông mời Mật Đường đi uống trà, lại gặp phải Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long. Muốn nói, đương nhiên không có cơ hội nói ra. Ông chờ Tiêu Tử Phụng về nhà xong, thế nào cũng ngủ không được. Vì vậy, lại đứng dậy đi đến đường số 3 Hòa Bình. Ông lấy hết dũng khí, gõ cửa nhà mẹ con Mật Đường.

Thế nào ông cũng không quên được, vẻ mặt kinh ngạc của Đậu Ngọc Nga khi nhìn thấy ông. Ông muốn vào nhà, bà lại không cho vào. Vì vậy, hai người đến một quán trà gần đây. Đậu Ngọc Nga không nói bất cứ câu trách móc nào, chẳng qua là không ngừng khóc thút thít. Khi bà biết hoàn cảnh lúng túng của ông lúc bấy giờ, bà lại hết sức đồng tình với ông.

Đậu Ngọc Nga đã tha thứ ông, nhưng khi con gái nhìn thấy ông, lại có vẻ mặt như vậy.

"Mật Đường bảo bối." Tiêu Thỉnh Quân thử gọi một tiếng, trên mặt vô cùng cẩn thận.

"Tổng giám đốc Tiêu, xin ngài đừng gọi tôi như vậy. Tôi không phải là Mật Đường của ông, cũng không phải là bảo bối của ông." Đậu Mật Đường đột nhiên bộc phát.

"Mẹ con có thể gọi con như vậy, người làm cha cũng có thể cứ gọi như vậy chứ!" Tiêu Thỉnh Quân vừa nhìn thấy Mật Đường nổi giận, bộ mặt lúng túng giải thích.

Nghe được chữ 'cha' này, Đậu Mật Đường lại càng nổi giận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tình nhân?

"Cha? Ở trong từ điển của Đậu Mật Đường tôi không có từ này! Từ nhỏ, tôi và mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Chúng tôi đã trải qua bao nhiêu khổ, bị

bao nhiêu tội tình, ông biết không? Ông vĩnh viễn sẽ không biết, lúc mẹ cần tiền thay thận thì tôi kiếm số tiền ấy vất vả thế nào không? Khi đó, cái người làm cha như ông ở nơi nào?" Thang máy đến tầng mười tám, Đậu Mật Đường ra khỏi thang máy, để lại một câu lạnh như băng "Tổng giám đốc Tiêu, ông nên nhớ. Tôi họ đậu, không phải họ Tiêu. Về sau, đừng nhắc tiếp chuyện này. Nếu không phải là tôi được Tiêu thị trả trước ba tháng tiền lương, hôm nay tôi quyết sẽ không đứng ở chỗ này! Ba tháng sau, tôi sẽ không ở đây nữa đâu, yên tâm đi!"

Đậu Mật Đường vừa đi, vừa muốn khóc. Nước mắt của cô, một mực trong hốc mắt đảo quanh.

Cha? Nói dễ nhỉ! Một người cho tới bây giờ chưa bao giờ có trách nhiệm của người cha, lại muốn làm cha của cô. Trên đời này, làm gì có chuyện dễ dàng đến vậy? Vì bị ông phản bội, khiến mẹ đau đến không muốn sống. Bởi vì ông kết hôn tiếp, khiến cô và mẹ lưu lạc bên ngoài. Nghĩ tới chuyện mẹ thay thận, cô càng thêm giận người đàn ông tự nhận là cha cô. Nếu như khi đó có ông, sao cô phải dùng trinh tiết của mình để trao đổi?

Đậu Mật Đường dùng bàn tay gạt nước mắt, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh. Nếu như bị đồng nghiệp thấy, lại không biết sẽ có tin tức giật gân nào nữa.

Bóng lưng Đậu Mật Đường vừa biến mất, Tiêu Từ Phụng từ một góc đi ra. Cô nhìn bóng lưng Đậu Mật Đường, lại thang máy. Một câu hỏi, ở trong lồng ngực dâng lên.

Đậu Mật Đường và cha, rốt cuộc có cái quan hệ gì? Ngày hôm qua uống trà, hôm nay lại ồn ào không ngớt! Mặc dù không nghe rõ bọn họ nói gì, nhìn tình hình, cũng biết quan hệ của hai người rất đặc biệt. Về mặt cha cần thận, Đậu Mật Đường lại khóc. Tình cảnh như thế, sao giống quan hệ giữa cấp dưới cấp trên? Không giống, tuyệt đối không giống!

Chẳng lẽ, Đậu Mật Đường là tình nhân của cha?

Không được, nhất định phải tra rõ! Nếu đó là thật, nhất định cô phải thay mẹ đòi một cái công bằng!

Khi Mật Đường xuất hiện ở phòng thiết kế, nét mặt tươi cười như hoa. Cô cùng các đồng nghiệp liên tiếp gật đầu, mỉm cười chào hỏi. Sau đó ngồi vào vị trí của mình, chuẩn bị làm việc.

Đậu Mật Đường mới vừa ngồi xuống, Tiêu Từ Phụng đã xuất hiện ở trong phòng thiết kế. Cô âm thầm may mắn, mình không bị á yêu quái kia tóm đuôi.

"Đậu tiểu thư, tập đoàn Đường Thị gọi tới. Bản thiết kế cần thay đổi một chút. Cô là người phụ trách, đi một chuyến chứ!" Tiêu Từ Phụng dùng ánh mắt nghiền cứu, nhìn Đậu Mật Đường. Á đàn bà này, rốt cuộc có nơi nào hấp dẫn? Tại sao, cha lại coi trọng ả ta?

"Được, Phó tổng giám đốc Phó tổng Tiêu. Tôi lập tức sẽ đi." Đậu Mật Đường cầm lấy một ít tài liệu, bước nhanh ra khỏi tập đoàn Tiêu thị.

Dọc đường đi, Đậu Mật Đường vẫn trong trạng thái trầm tư!

Tiêu Từ Phụng là chị của cô, Đường Long chính là anh rể của cô! Nếu như anh ta là vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, cô còn có thể đoạt lấy. Nếu như anh ta là vị hôn phu của chị, cô không thể hèn hạ như vậy! Cô đối xử với Tiêu Từ Phụng thế nào đây? Như người xa lạ? Cấp trên? Chị? Quan hệ giữa ba người, thật là làm khó cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lựa chọn khó khăn

Coi như cô không thừa nhận Tiêu Từ Phụng là chị cô, thì Tiêu Từ Phụng vẫn là chị cô! Không được, cô không thể giành vị hôn phu của chị. Nếu cô cướp đi vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, cô khác gì cầm thú? Không được, cô phải tránh người đàn ông này, không bao giờ dính dấp gì đến anh ta!

Cũng may, cô không thừa nhận chuyện bốn năm trước. Cũng may, Đường Long còn không biết đến sự tồn tại của thái tử Long cùng Công chúa Phụng. Như vậy, không phải là rất tốt sao?

Vừa nghĩ tới muốn vĩnh viễn tách biệt người đàn ông này, bên trong lòng của Đậu Mật Đường khổ sở muốn chết! Loại cảm giác đó, tựa như giây phút sinh lý tử biệt, làm cho người ta đau đến không muốn sống.

Rồi người đàn ông này, nghĩa là 2 đứa con sẽ không có cha ruột làm bạn! Rồi người đàn ông này, nghĩa là cô vĩnh viễn không về được trái tim của mình. Rồi đi người đàn ông này, nghĩa là không có một ngày có một ngôi nhà đoàn viên!

Nếu như cô khổ sở, cô hy sinh, có thể đổi lại tất cả đều vui vẻ. Sự hy sinh, cũng coi như có giá trị! Cô hy sinh, Tiêu Từ Phụng có thể ra sao? Cô không thể biết! Cô hy sinh, có thể khiến Tiêu Thỉnh Quân an nhàn bình yên? Cô càng không chắc!

Cô đã đi tới tầng 1 tập đoàn Đường Thị.

Đứng ở ngoài cửa, cô không biết làm sao. Trong lòng không khỏi hốt hoảng bất an, muốn đi vào, lại nên đối mặt với Đường Long như thế nào. Muốn tránh ra, lại nhắc không nổi đôi chân nặng nề.

Cô lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Quý Ngọc Khang.

Trong điện thoại, truyền đến giọng nói hưng phấn của Quý Ngọc Khang. "Mật Đường, hiểm thấy nha! Em nhớ anh à? Thật làm cho anh có loại kích động thụ sủng nhược kinh (được quan tâm, chăm sóc mà sinh ra lo sợ)!"

"Học trường Quý, anh đang ở đâu? Em có chuyện, cần anh giúp một tay!" Đậu Mật Đường không để ý tới Quý Ngọc Khang đang ba hoa, nói thẳng chủ đề chính.

"Cần anh giúp một tay? Không thành vấn đề! Chỉ cần Mật Đường một câu nói, dù cho Quý Ngọc Khang anh có lên núi đao xuống vạc dầu, anh sẽ không nhủu mày một chút. Bây giờ anh đang ở Hongkong, chiều nay trở về. Có chuyện gì?!" Quý Ngọc Khang vừa nghe nói có thể giúp Mật Đường, liền nhiệt tình hẳn lên!

Người này, lúc không cần anh, thì ngày ngày anh cũng ở ngay trước mắt. Bây giờ cần anh, anh lại đang ở Hongkong. Trời ạ, cô ứng phó tới cái ước hẹn hôm nay như thế nào đây?

"Học trường, sự việc là như thế này. Có một gã đàn ông, muốn của em. Em nói cho anh ta biết, em có bạn trai. Nhưng anh ta không tin, nên mời em cùng bạn trai ăn cơm. Không có cách nào khác, nên em cần sự giúp đỡ của anh! Thời gian là tối nay, đáng tiếc anh lại không có ở đây!" giọng của Đậu Mật Đường trong trẻo, mang theo chán chường cùng thương cảm.

"Em có thể nói với anh ta kéo dài thêm ngày nữa, không được sao. Tối mai, anh nhất định sẽ trở về!" Vừa nghe nói muốn dẫn bạn trai Mật Đường, nhiệt tình của Quý Ngọc Khang cực kỳ đáng cao.

"Anh nhớ nha, ở trước mặt anh ta, diễn trò phải giống một chút. Bởi vì, em sợ anh ta nhìn thấu." Đậu Mật Đường biết, Đường Long không phải là kẻ ăn không ngồi rồi. Đôi mắt kia, luôn mang theo một loại lực xuyên thấu. Tựa như X quang, có thể chụp toàn bộ cơ thể!

"Chỉ cần em phối hợp tốt, nhất định không thành vấn đề!" Làm bạn trai của cô, căn bản cũng không cần phải diễn. Trong lòng anh vẫn có cô bé này, cho dù không giả bộ cũng giống như bạn trai của cô. Ngược lại, cô bé này không phối hợp, sợ rằng sẽ lộ ra sơ hở!

"Ừ, em hiểu. Như vậy nha, có gì em lại gọi cho anh sau." Cúp điện thoại của Quý Ngọc Khang, cô lại bấm số điện thoại của Mầm Vân Vân.

"Con bé chết tiệt này, cậu mất tích hả? Nhiều ngày như vậy mà không liên lạc gì với tớ." Điện thoại vừa thông, Mầm Vân Vân đã bắt đầu oanh tạc không ngừng. Mầm Vân Vân là bạn ngồi cùng bàn khi học đại học với Đậu Mật Đường, hai người như hình với bóng.

"Buổi chiều, cậu đến nhà tớ đi. Tớ có chuyện, cần cậu giúp một tay. Đến lúc đó, nói không chừng sẽ có người mời cậu ăn bữa tiệc lớn." Đậu Mật Đường biết, chuyện này nói trong điện thoại không rõ ràng lắm. Cho nên, thông báo cho Mầm Vân Vân trực tiếp đi nhà cô đợi 'lệnh'.

"Con bé chết tiệt kia, nhờ ta mà giọng ngông thấy ớn! Nể tình có bữa tiệc lớn, tớ sẽ không so đo với cậu. Chuyện gì, cậu nói cho tớ nghe đi." Mầm Vân Vân là một con mèo tham ăn, vừa nghe nói có bữa tiệc lớn, cái gì cũng quên hết.

"Trong điện thoại nói không rõ ràng, gặp mặt nói sau nhá. Năm giờ chiều, cậu đợi 'lệnh' ở nhà tớ đi." Đậu Mật Đường thuận tay cúp điện thoại, bên trong còn truyền đến nửa câu của Mầm Vân Vân. "Đợi đã....."

Đậu Mật Đường sắp xếp xong xuôi chuyện này, đẩy cửa đang muốn vào tập đoàn Đường Thị. Điện thoại di động của cô lại vang lên, vừa nhìn số điện thoại, lại là Đường Long!

"Đậu tiểu thư, em đang ở đâu? Anh chờ em đã lâu, sao còn chưa tới?" Điện thoại vừa thông, bên trong liền truyền tới một giọng nói từ tính mười phần.

"Đường tiên sinh, bây giờ tôi đang ở cửa tập đoàn Đường Thị rồi, đang chuẩn bị đi vào!" Đậu Mật Đường cúp điện thoại, bình phục lòng mình. Thăng sống lưng, đi vào Đường thị.

Thang máy dừng lại ở tầng 20, Đậu Mật Đường vội vàng ra khỏi thang máy, đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc. Cô vừa tới cửa, Đường Long liền nghênh đón ra ngoài.

"Đậu tiểu thư, sân cỏ của đô thị vườn hoa, tôi muốn thêm vài cái máy tập thể hình. Mẫu thiết kế rất nhiều, nhưng không hợp ý. Cô xem một chút, thiết kế những thứ này nên dùng vật liệu nào cho tốt?" Đường Long gọi Đậu Mật Đường đến, thứ nhất là muốn sự hỗ trợ của cô, thứ hai, cũng muốn gặp cô.

Chính anh cũng không biết tại sao, một lát không nhìn thấy cô, trong lòng trống trải. Không cách nào làm việc được, không cách nào an tĩnh.

"Tôi nhìn một chút." Đậu Mật Đường ngồi xuống ghế, tập trung tinh thần nhìn mẫu mã. Về chuyên chú này, làm Đường Long từng trận động tâm không dứt. Người thường nói, khi phụ nữ nghiêm túc là lúc phụ nữ xinh đẹp nhất. Xem ra, thật đúng là không ngoa!

Đường Long nhìn chằm chằm Đậu Mật Đường. Đúng lúc Đậu Mật Đường vừa quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt anh ngây người như phỗng. Cô không khỏi một hồi hoảng hốt, vội vàng cúi đầu. Nghĩ tới anh nhìn sắc mặt của cô, cô không thể tiếp tục an tâm làm việc nữa.

"Đường tiên sinh, đây chính là đạo đài khách của anh ư? Khách đi cả nửa ngày đường, thậm chí ly trà cũng không có. Không trách được tập đoàn Đường Thị lại xây dựng to lớn thế này! Thì ra đều là tiết kiệm." Đậu Mật Đường muốn đem lực chú ý của Đường Long rời đi, cô mới yên tâm làm việc được. Cho nên, mới để cho anh chăm trà nhĩ.

"Thật xin lỗi, anh quên mất." Bị Mật Đường phát hiện trò hề, Đường Long cũng cảm thấy rất xấu hổ. "Anh đi pha trà một lát." Nói xong, liền chạy ra khỏi phòng làm việc của anh. Bộ dáng kia, giống như bị người khác bắt quả tang.

Chương 71: Hiểu lầm

Đường Long hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại, bung ly trà đi về phía phòng làm việc.

Đường Long vẫn luôn cho rằng, mình là một người cơ trí quả quyết. Anh vẫn cho rằng, trên thế giới này, không có người nào khiến anh sợ khi gặp mặt. Anh chưa bao giờ nghĩ vậy, thế nhưng anh lại muốn gặp một cô gái, lại sợ thấy cô gái ấy. Muốn gặp cô, muốn đến nỗi điên. Sợ thấy cô, sợ mình hoảng hốt! Anh có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của chính mình, con tim hoảng loạn nhảy thanh.

"Một ly trà, mà pha lâu đến vậy sao? Tôi thật không biết Đường tiên sinh đi pha trà? Hay là đi trông trà nữa cơ đấy?" Đường Long đi vào phòng làm việc của anh, cư nhiên nhìn thấy Đậu Mật Đường đang nhàn nhã xem báo chí. "Nếu không phải vì để cho anh xem thiết kế, tôi đã về lâu rồi."

"Đã thiết kế xong ư?" Đường Long có chút không tin tưởng, cô bé này lợi hại như vậy à? Tại nơi này lại có thể có công suất làm việc cao như thế?

"Đường tiên sinh, theo ánh mắt của mình, tôi thiết kế ra một phương án. Anh nhìn đi, hài lòng hay không?" Đậu Mật Đường đem bản thiết kế đẩy tới trước mặt của Đường Long, thuận tiện nhận lấy ly trà trên tay Đường Long. Tay hai người, trong lúc vô tình chạm qua nhau. Cánh tay tê rần, tâm thần cũng loạn. Đường Long lấy dừng khí xem thiết kế trước mặt Đậu Mật Đường, mà cô thì cúi đầu uống trà.

"Anh xem một chút." Đường Long thu lại lòng đang nhảy loạn, cẩn thận nhìn bản vẽ. Sân có hình bầu dục, vị trí máy tập thể hình. Vị trí máy tập thể hình dựa theo chiều cao ở giữa, hai bên cách đều nhau, hài hòa mà lại đẹp. Cũng căn cứ theo đường cong sân cỏ, tạo thành một vòng duyên dáng hình cung. "Thiết kế rất đẹp." Đường Long vừa nhìn, vừa không nhịn được mà than thở. Cô bé này, là trời sinh làm nghề thiết kế mà. Vật gì vô tay cô đều trở nên ngay ngắn, trật tự, hoàn mỹ, hài hòa.

"Mật Đường, nếu anh trông một ít thực vật thân leo màu xanh ở đây, sẽ không làm giảm đi sự hài hòa của thiết kế chứ? Tựa như dãn dây leo nhà em vậy! Vừa có thể làm xanh thêm bầu không khí, nhìn lại thấy vui mắt, khiến người khác cảm giác mới mẻ." lời của Đường Long, khiến Đậu Mật Đường một hồi khiếp sợ.

"Dãn dây leo nhà tôi ư?" Người này, chẳng những biết nhà cô đường số 3 Hòa Bình, mà anh còn biết nhà cô có dãn dây leo? Anh đến nhà cô khi nào? Rốt cuộc thì anh đã thấy những gì? Chẳng lẽ, anh biết sự tồn tại của Tiểu Long Tiểu Phượng?

Trời ạ? Nếu đúng như vậy, phải làm sao bây giờ? Người đàn ông này, có phải muốn cướp con của cô hay không?

"Em làm sao vậy? Mắt trừng lớn như thế, thấy sao giữa ban ngày ư?" Đường Long suy nghĩ chốc lát, mới bừng tỉnh đại ngộ. Cô bé này, nhất định là ngạc nhiên vì sao anh biết nhà cô có dãn dây leo! "Em đừng kinh ngạc như thế nữa! Lần đầu tiên khi tặng giỏ hoa cho em, anh đã nhìn từ ngoài tường vào nhà em!"

"Từ ngoài tường? Anh thật đúng là vô lại! Tại sao phải nhìn ngắm nhà tôi làm gì? Tại sao? Anh không biết, làm như vậy là phạm pháp sao?" Đậu Mật Đường có chút tức giận, xách túi của mình lên. Người đàn ông này, quá nguy hiểm. Cách xa anh một chút, đó mới là hành động sáng suốt.

"Mật Đường, nghe anh giải thích!" Đường Long bắt được cánh tay Đậu Mật Đường, muốn giải thích.

Anh thật sự không muốn làm Mật Đường hiểu lầm rằng anh là một kẻ lòng dạ xấu xa hão sắc. Anh lấy một thân phận của người trắng hoa mà quên cô gái này. Anh không thể lấy thêm một hình tượng kẻ hão sắc xuất hiện trước mặt cô. Đậu Mật Đường vẫn không chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước, có lẽ cũng là bởi vì anh là kẻ trắng hoa!

"Tổng giám đốc Đường, anh còn giải thích gì nữa?" Đậu Mật Đường xoay mặt, trợn mắt nhìn anh. Dám vụng trộm nhòm ngó nhà cô, anh cũng chẳng là loại người tốt đẹp gì! Là người tốt, có thể bỏ ra 50 vạn để mua 1 đêm ư?

"Mật Đường, em biết không? Anh nhìn trộm nhà em, là bởi vì anh xem em là cô gái bốn năm trước." Đường Long sâu kín than thở, nói.

Nhìn nhà cô, đem cô làm cô gái bốn năm trước? Chẳng lẽ, trong mắt anh, cô vẫn luôn là người mà ai cũng có thể làm chồng sao? Cô là điểm sao? Cô vì cứu tính mạng của mẹ, mới 1 lần làm gái! Nhưng lòng của cô, là tinh khiết trong sáng! Không có sự bẩn thỉu, cũng không có tục khí của điểm!

"Cái gì cũng đừng nói nữa, để tôi đi là được! Tôi không phải là cô gái anh tìm, cũng không phải là người để anh giải thích!" trong đôi mắt của Đậu Mật Đường tràn đầy tức giận!

"Mật Đường, cho dù em có phải là cô gái ấy hay không. Đừng hiểu lầm mà rời đi, tối thiểu nghe anh nói hết đã!" ánh mắt của Đường Long mang theo sự van xin, ngăn cản bước chân rời đi của Đậu Mật Đường. Cô muốn đi, đôi chân lại không nghe lời cô.

"Anh nói đi, tôi nghe! trước khi nói chuyện, xin buông bàn tay bẩn của anh ra!" Đậu Mật Đường nhún vai, ý bảo anh buông cô ra. trong mắt của Đường Long thoáng qua một tia bi thương. Dưới hoàn cảnh lúng túng thế này, anh chỉ có thể buông cô ra.

"Kể từ khi em chạy trốn ra khỏi buổi triển lãm đó, anh vẫn cho rằng em chính là cô gái mà anh tìm kiếm bốn năm! Nghe Tiểu Từ Phượng nói em bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng. Anh giống như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Qua điều tra, anh mới biết nhà em ở đường số 3 Hòa Bình. Vì vậy,

anh liền lái ô-tô đến đó. Ở ngoài cửa bồi hồi thật lâu, anh không dám đi vào. Anh muốn len lén nhìn em một cái, vô cùng muốn. Vì vậy, anh đứng góc tường, lẳng lặng nhìn cửa sổ nhà em. Không thấy em ra ngoài, đến khi một cô bé bán hoa lài và hoa lài đến, anh để cô bé ấy tặng hoa cho em, chính là muốn biết em bị bệnh nghiêm trọng thế nào mà thôi! Nghe cô bé kia nói tình thân em rất tốt, anh mới thở ra hơi. Chuyện chỉ có như vậy thôi. Anh lấy nhân cách thề, không có nửa câu nói dối." Đường Long vươn tay, thề với trời.

Nước mắt trong hốc mắt Mật Đường vòng vo qua lại, rồi cuộc lăn xuống.

Cô không biết là nên vui mừng, hay là nên khổ sở đây. Vui mừng vì người đàn ông này quan tâm cô như vậy. Khổ sở là, anh lại là chồng sắp cưới của người chị cùng cha khác mẹ với cô. Cô nên làm cái gì bây giờ? Rồi cuộc nên làm cái gì bây giờ? Bỏ qua, thống khổ vạn phần! Gặp nhau, khó khăn nặng nề!

"Thật xin lỗi, tôi hiểu lầm anh rồi! Đường tiên sinh, về sau không nên làm như vậy nữa! Làm như vậy, sẽ khiến cả anh và tôi đều cảm thấy tự ái!" Đậu Mật Đường lau nước mắt, thay vào đó là một nụ cười."Đường tiên sinh, tôi nhắc lại lần nữa cho anh biết: tôi không phải là cô bé mà anh tìm kiếm. Anh đây đưa như vậy, rất dễ dàng khiến bạn trai tôi hiểu lầm!"

Bạn trai? Chẳng lẽ, cô thật sự đã có bạn trai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Điện thoại

Một tia mắt mát cùng đau thương, tràn ngập cả trái tim Đường Long! Coi như cô thật sự có bạn trai, anh cũng muốn xem một chút. Người đàn ông này rồi cuộc có xứng với cô bé trong lòng anh hay không?

"Nói đến bạn trai, anh lại quên hỏi em. Hôm nay gặp mặt, em đã thông báo cho bạn trai biết chưa?" Nghĩ đến cô ấy đã có bạn trai, anh cảm thấy ngượng ngùng sắp nổ tung.

"Anh ấy đi Hongkong rồi, không biết có trở lại kịp không nữa! Để tôi gọi điện thoại, hỏi anh ấy một câu!" Nếu phải làm cách xa anh, thì phải làm chân thật một tí. Đậu Mật Đường bấm điện thoại, lập tức đổi thành một khuôn mặt vui vẻ. Giọng nói cũng biến thành cực kỳ mềm mại."Ngọc Khang, anh vẫn còn ở Hongkong sao? Một ngày không thấy, em rất nhớ anh!" Vì để cho Đường Long chết tâm, Đậu Mật Đường bật loa ngoài. Cô chính là muốn cho anh nghe cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ.

Trong điện thoại, truyền đến giọng nói cung chiêu mà mập mờ của Quý Ngọc Khang: "Mật Đường bảo bối, anh cũng rất nhớ em! Chờ anh xử lý xong việc ở Hongkong, lập tức liền bay trở về bên cạnh em. Ngoan, nhẫn nại một ít. Chờ anh, chiều nay, anh sẽ xuất hiện trước mắt em."

"Vâng, anh nhanh chóng quay lại. Chiều nay, em đến sân bay đón anh." trên mặt Đậu Mật Đường mang theo nụ cười vui vẻ. Trong lòng, nhưng giống như tiến vào một vực sâu không đáy. Là tuyệt vọng! Là lạnh như băng!

"Bảo bối, bái bai." Trong điện thoại, truyền đến tiếng hôn của Quý Ngọc Khang. Tiếng động ấy giống như một thanh đoản kiếm cắm thẳng vào trái tim Đường Long.

Sắc mặt của anh, một hồi tái nhợt. Tay vuốt ve ngực, nửa ngày mới cố gắng hồi lại sức lực.

"Đường tiên sinh, anh làm sao vậy?" Đậu Mật Đường cúp điện thoại của Quý Ngọc Khang, mới phát hiện thân sắc Đường Long khác thường. Cô không nhận được trong lòng rét run lên: Có phải cô diễn trò quá mức rồi không. Người đàn ông này, bị cô đâm nát tim ư?

"Mật Đường, em đừng lo lắng. Tim anh vốn dĩ vậy, hai phút là ổn rồi." Đường Long vì che giấu trái tim tổn thương của mình, chỉ có thể tìm một lý do lung tung. Anh bắt đầu dĩ cười một cái."Bạn trai em không có ở đây, mà anh lại bị thế này, bữa cơm chắc phải hoãn lại rồi."

"Xem ra, chỉ có thể như vậy. Bạn gái của tôi rảnh rồi. Nếu không, để cho cô ấy cùng anh ăn cơm? Không khéo, cô ấy là cô gái anh tìm cũng nên!" Mật Đường vừa nhìn sắc mặt của Đường Long bình phục, mới giãn chân mày.

"Đậu tiểu thư, em không cần phí tâm nữa. Dù anh có tìm được cô gái ấy cũng uống công! Nếu cô ấy không muốn gặp anh, tự có lý do của cô ấy. Anh làm sao có thể níu lấy cô ấy được!" Đường Long bắt đầu dĩ mà lắc đầu, tựa hồ là khuất phục.

"Đường tiên sinh, vậy cũng được. Anh đã có vợ sắp cưới, tội gì phải đi tìm cô gái bốn năm trước?" Đậu Mật Đường phát tay một cái, vội vã tạm biệt."Tôi còn có chuyện, đi trước một bước. Đường tiên sinh, hôm khác gặp lại!"

Đậu Mật Đường đi ra khỏi cửa tập đoàn Đường Thị, cũng nhận không được nước mắt trong đôi mắt. Cô vừa lau nước mắt, vừa leo lên một chiếc xe taxi.

"Đậu Mật Đường, mục đích của mày đã đạt tới. Người đàn ông kia, đã bỏ cuộc rồi. Anh sẽ không bao giờ tìm mày nữa, sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mày nữa. Mày nên vui vẻ chứ! Tại sao, tại sao lại khóc?" Rõ ràng là chính cô lựa chọn, tại sao cô lại khổ sở?

Xe taxi dừng trước cổng tập đoàn Tiêu thị, nhưng Đậu Mật Đường không muốn vào đó!

Giờ khắc này, cô không muốn nhìn thấy đại tiểu thư Tiêu gia hạnh phúc kia! Dù sao, cô bị điều đến tập đoàn Đường Thị. Coi như không đi làm, cũng coi như không bỏ bê công việc!

"Đậu Mật Đường, đừng khổ sở nữa. Mày có hai bảo bối, sẽ không bao giờ bị người ta đoạt đi nữa. Mày không nên khóc, mày nên mở sâm banh ăn mừng mới phải!" Nói đến sâm banh, cô cũng nhớ tới phương pháp thoát khỏi thống khổ này.

Đúng, tìm người uống rượu, không say không về! Chỉ có uống say, mới có thể tạm thời quên đi nỗi đau này.

Tìm ai đây? Người nào sẽ xui xẻo như cô phải tìm rượu giải sầu đây? Không có ai! Có lẽ, trên thế giới chỉ có một mình cô ngu ngốc như vậy. Có ý giết chết hạnh phúc, lại ôm thống khổ khóc lóc là đồ ngu ngốc!

Người khác không giống cô, nhưng Vân Vân là bạn thân của cô mà!

"Mầm Vân Vân, cậu lập tức đến đây với tớ. Tớ ở trên cầu vượt Bình Nguyên! Cậu mà không tới, tớ sẽ từ trên cầu nhảy xuống!" Điện thoại vừa thông, Đậu Mật Đường liền bắt đầu vô lại. Cô biết, Vân Vân sẽ không bao giờ bỏ cô.

"Bà cố của tôi ơi, cậu lại nổi điên gì hả? Tớ thật sự là phục cậu rồi! Cậu chờ ở đây, lập tức tớ sẽ tới." Mầm Vân Vân mắng cô mấy câu, liền vội vã cúp điện thoại. Cô biết, Vân Vân mặc dù mắng cô, nhưng rất quan tâm cô. Xem đi, cô bé kia lập tức sẽ đến đây!

Đậu Mật Đường chạy lên cầu vượt đến cách đó không xa, không đến mười phút, Mầm Vân Vân đã tới rồi.

Vừa thấy mặt, liền bắt đầu mắng cô! "Con bé chết tiệt kia, rốt cuộc là cậu đứt dây thần kinh nào hả? Trời nóng như vậy, lại để tớ chạy một đoạn xa thế này! Cậu nhìn đi, mặt tớ đây mồ hôi rồi này!.....!"

"Cậu nóng à?" Đậu Mật Đường nhìn mặt trời chói chang, nhìn cảnh tượng vội vã nóng bức. Bỗng nhiên có cảm giác kinh ngạc. Người ta cảm thấy nóng, tại sao cô không cảm thấy? Tại sao, trong lòng của cô lại lạnh như băng thấu xương vậy?

"Đậu Mật Đường, cậu nói viễn vông gì đấy hả? Trời nóng như vậy, sao tớ không nóng được?" Mầm Vân Vân đưa tay sờ sờ trán Đậu Mật Đường. "Nhiệt độ bình thường, không bị cảm mà!" Nhìn về mặt Mật Đường kỳ quái, cô không thể không lo lắng thay cô ấy.

"Mật Đường, cậu bị sao vậy? Có chuyện gì, nói cho tớ nghe đi. Tớ không giúp được gì, nhưng có thể để cậu giải bày tâm sự!" Con bé này, nhất định là gặp phải chuyện không hài lòng rồi. Bằng không, cũng sẽ không có bộ dáng này.

"Vân Vân, tớ gặp lại anh ấy!" Đậu Mật Đường nhào vào lòng bạn tốt, 'ô ô' khóc lên. Chỉ có trong lòng bạn tốt, cô mới có thể cảm thấy được từng tia ấm áp!

"Mật Đường, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mầm Vân Vân tính tình nôn nóng, cô không thể kiên nhẫn nổi. "Anh ta ở đâu? Hai người gặp nhau khi nào?"

"Vân vân, một câu hai câu không thể nói hết. Bây giờ tớ chỉ muốn uống rượu, uống không say không về. Cậu là bạn tớ, say với tớ một trận, được không?" Mật Đường cũng không biết, nói thế nào với Vân Vân. Những ngày này, chuyện xảy ra quá nhiều. Cô căn bản không biết gì, nên nói từ đâu! Nói Đường Long? Nói Tiêu Tử Phụng? Nói Tiêu Thính Quân? Chuyện phức tạp như thế, đến cô cũng không rõ ràng. Đừng nói là Vân Vân, cô ấy sao có thể hiểu rõ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: lễ vật chia tay

Sau khi Đậu Mật Đường đi, Đường Long một ngày cũng không đánh lên tinh thần.

Giọng nói mềm mại dịu dàng của cô luôn vang vọng bên tai anh. Hai người trò chuyện, giống như một đoạn phim ngắn lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

"Ngọc Khang, anh vẫn còn ở Hongkong sao? Một ngày không thấy, em rất nhớ anh."

"Mật Đường bảo bối, anh cũng rất nhớ em! Đợi anh xử lý tất cả công việc ở Hongkong, anh lập tức bay trở về bên cạnh em. Ngoan, nhẫn nại một ít. Chờ anh, chiều nay, anh sẽ xuất hiện ở trước mắt em"

"Vâng, anh nhanh nhanh quay về. Chiều nay, em ra sân bay đón anh."

"Bảo bối, bái bai."

Nói chuyện ngọt ngào, lòng của Đường Long giống như bị xé rách. Vết thương ấy, máu tươi đầm đìa. Nỗi đau, truyền khắp lục phủ ngũ tạng của anh.

Không trách được cô lại không nhận mình là cô bé bốn năm trước! Không trách được, hay cô giả vờ? Thì ra, cô đã có người yêu rồi!

Cô cùng người đàn ông kia, thân mật như vậy. Quan hệ giữa bọn họ, nhất định rất gần! Rốt cuộc đi tới đâu rồi? Có phải đã vượt qua cảnh giới tình yêu (lên giường) hay không?

Vừa nghĩ tới Mật Đường cùng người đàn ông kia chung một giường, anh lập tức muốn giết người đàn ông đó! Nhưng anh biết, mình không có quyền này! Anh là gì của cô? Anh có tư cách làm như vậy ư? Chỉ là một đêm giao dịch, anh coi là cái gì? Huống chi, giao dịch kia đã kết thúc từ lâu! Giữa bọn họ, không ai nợ ai. Anh có quyền gì, đi vào cuộc sống của cô bây giờ?

Đêm tình hôm đó, anh yêu cô! Anh yêu cô, là chuyện của anh, anh có quyền cưỡng ép cô yêu anh sao?

Không có!

Đường Long chưa từng có cảm giác bị thất bại nghiêm trọng như vậy! Bất cứ chuyện gì đối với anh mà nói, đều là dễ dàng xử lý. Nhưng chuyện này, lại làm cho anh cảm thấy khó giải quyết vô cùng! Anh phải làm gì để cô được trái tim cô? Anh làm thế nào để cô yêu anh?

Nếu anh yêu cô trước, tìm được cô sau! Thì anh không thể giống như trước kia dễ dàng để cô ra đi! Bất kể anh và cô có tương lai hay không, anh đều phải chia tay Tiêu Từ Phụng. Sớm kết thúc cái hôn ước này, cả anh và Tiêu Từ Phụng đều có chỗ tốt!

Sớm giải trừ hôn ước, Tiêu Từ Phụng sẽ không lỡ mất tuổi xuân. Sớm giải trừ hôn ước, cũng khiến anh đỡ áy náy!

Đến lúc rồi, phải nói rõ với Tiêu Từ Phụng!

Đang lúc Đường Long muốn gọi điện thoại cho Tiêu Từ Phụng, Tiêu Từ Phụng lại gọi tới. "Anh Long, buổi tối anh có rảnh không? Nếu anh rảnh, chúng ta cùng nhau ăn cơm nha!"

"Cùng nhau ăn đi! Vừa lúc, anh có chuyện muốn nói với em! Em nói đi, chúng ta đi nơi nào?" Đường Long sáng khoái, ngoài dự đoán của Tiêu Từ Phụng.

"Anh Long, anh chọn đi! Anh nói đến nơi nào, chúng ta liền đến nơi đó!" Tiêu Từ Phụng biết, đàn ông thích phụ nữ dịu dàng, phải tỏ ra nhỏ bé hơn. Cho nên, trước mặt Đường Long, cô chưa bao giờ tự đề xuất ý kiến!

"Cầm Long, được không?" Nếu muốn chia tay, thì không thể quá hẹp hòi. Có lẽ chỉ có như vậy, trong lòng anh mới đỡ đau lòng!

"Anh Long, không lẽ không tết, sao lại đi hơi sang trọng thế? Chỉ cần ở chung một chỗ với anh, dù ăn quán ven đường, em cũng cảm thấy rất hạnh phúc!" Trong điện thoại, truyền đến tiếng cười hạnh phúc của Tiêu Từ Phụng.

"Sau khi tan việc, anh đến Tiêu Thị đón em." Nghe tiếng cười Tiêu Từ Phụng, bên trong lòng của Đường Long một hồi chua xót. Hiện tại cô cười vui vẻ như vậy, đợi đến khi anh nói lên chia tay, cô còn có thể cười được sao? trong lòng Đường Long, âm thầm oán giận mình.

"Đường Long, chính mày cũng sợ bị người ta vứt bỏ. Mày hiểu hơn ai hết, loại cảm giác đau thấu xương này sẽ thế nào. Nếu mày để cho Tiêu Từ Phụng ném loại thống khổ này, có phải quá tàn nhẫn hay không?"

Vào giờ khắc này, trong lòng Đường Long, thoáng qua một chút do dự! Anh lắc đầu một cái, cười mình quá mềm yếu, không đủ tự tin. Anh thậm chí cười nhạo mình: "Đường Long, có phải mày sợ mất Tiêu Từ Phụng, lại không chiếm được Đậu Mật Đường, nên do dự thế không?"

Thật ra thì, anh hiểu mình, anh sợ tổn thương Tiêu Từ Phụng mà thôi! Bởi vì sợ ý chí giải trừ hôn ước không đủ kiên định, mới cố ý khích chính mình!

Đường Long không suy nghĩ chuyện này thêm nữa, bởi vì anh sợ mình thay đổi chủ ý!

Anh lái xe ra khỏi Đường thị, trực tiếp đến tiệm bán đồ đá. Chọn đôi vòng ngọc có giá trị không nhỏ, để cho người phục vụ gói lại. Rồi mang theo cái lễ vật chia tay này, đi đón Tiêu Từ Phụng đang còn bị vui lấp trong hạnh phúc.

Khi anh đến Tiêu thị, Tiêu Từ Phụng đã đứng cửa chờ. Cô vừa phát tay, vừa chạy tới xe của Đường Long!

Khi đến nhà hàng Cầm Long, hai người cùng nhau xuống xe. Tiêu Từ Phụng thân thiết kéo cánh tay Đường Long, vừa nói vừa cười. Đường Long muốn tránh thoát Tiêu Từ Phụng, nhưng thủy chung không làm được. Sẽ phải chia tay, cần gì quan tâm hành động vật này? Có thể để cho cô vui vẻ một lúc nữa cũng được!

Đường Long cảm giác được, một ánh mắt nóng bỏng, dừng lại trên người của anh. Anh quay đầu lại xem một chút, lại không thấy gì! Anh trầm nghĩ, có thể là ảo giác của mình!

Tiêu Từ Phụng ngồi trong một gian phòng trang nhã ở Cầm Long, nhìn một bàn đầy món ngon, trong lòng vẫn còn yên lặng nghĩ tới.

Tại sao anh Long phải mang cô tới Cầm Long? Có phải có ý khác hay không? Chẳng lẽ anh muốn phát sinh chút quan hệ với cô? Nếu như anh có ý tương kia, cô sẽ không từ chối đâu! Ở trong tiềm thức của cô, cô vẫn luôn cảm thấy Đường Long quá lạnh lùng! Nếu như anh có thể chủ động một ít, nhiệt tình một ít, cô sẽ càng thêm thương anh!

Người đàn ông này, rốt cuộc cũng muốn cô!

Nghĩ tới hình ảnh tiếp theo trên mặt, Tiêu Từ Phụng, không khỏi bay lên một rặng mây đỏ.

"Từ Phụng, đây là lễ vật cho em, em có thích không?" Đường Long từ trong lòng ngực móc ra một hộp quà tinh mỹ, đẩy tới trước mặt của Tiêu Từ

Phượng. Anh biết, vòng ngọc có đắt giá hơn nữa, cũng bù đắp không được tổn thương cho Tiêu Tử Phượng. Nhưng điều anh có thể làm, cũng chỉ có vậy thôi.

Lễ vật? Tại sao muốn tặng cô lễ vật? Chẳng lẽ, lễ vật này là mồi mìn cho cánh nóng? Tiêu Tử Phượng mở hộp quà tinh mỹ ra. Một đôi vòng ngọc xanh biếc, hiện lên trong tròng mắt cô. Lấy tay sờ, rất mát mẻ rất trơn bóng.

"Thật là đẹp!" Tiêu Tử Phượng chạy đến bên người Đường Long, hôn một cái lên gò má tuần lã của anh. Hai tay trên cổ của Đường Long, nhỏ giọng nói."Anh Long, cảm ơn anh. Em rất thích lễ vật của anh, cũng rất yêu anh."

Tiêu Tử Phượng nhắm mắt lại, đang mong đợi một nụ hôn nóng bỏng. Không nghĩ tới, không đợi được nụ hôn nóng bỏng như mong đợi. Giọng nói Đường Long bình tĩnh lại vang lên bên tai cô: "Ăn cơm đi, thức ăn sắp nguội rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: đàm phán từ hôn

Tiêu Tử Phượng bất đắc dĩ trở về chỗ ngồi của mình, trong lòng âm thầm nghĩ tới. Người đàn ông này, không phải là động vật máu lạnh chứ! Đối người đẹp kêu gọi như vậy, cư nhiên không nhúc nhích!

Thật không biết, cái danh hiệu tổng giám đốc phong lưu, có như thế nào có? Cô cũng muốn xem một, anh có thể nhịn được bao lâu? Nếu có thể nhẫn nại hết đêm tân hôn, cô hoàn toàn phục anh!

Bữa cơm này, tương đối dễ nếm. trong lòng Tiêu Tử Phượng giận dữ, cơ hồ không sao ăn vào. Mà Đường Long lại nghĩ mở miệng thế nào, cũng ăn không nổi.

"Tử Phượng, sao em không ăn?" Đường Long châm một điếu thuốc. Anh thấy thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, hỏi thăm Tiêu Tử Phượng.

"Anh Long, em ăn no rồi." Tiêu Tử Phượng uống một ngụm trà, cố ý giả bộ mỉm cười.

"Tử Phượng, anh có chuyện muốn nói với em." Nếu phải đi trên con đường chia tay này, liền sáng khoái một chút! Đau dài không bằng đau ngắn, nói nhanh một chút thì giải thoát một chút.

"Hả?" Tiêu Tử Phượng có chút kinh ngạc. tại sao Anh ngưng trọng như vậy? Chẳng lẽ nói, muốn cầu hôn cô? Vòng ngọc kia là lễ vật cầu hôn?: "Anh Long, có chuyện gì thì anh cứ nói đi!"

"Tử Phượng, chúng ta chia tay đi!" Đường Long vững vàng, chậm rãi nói ra những lời này. Rốt cuộc nói ra! Nói chuyện tình chia tay, thở phào nhẹ nhõm.

"Anh nói cái gì? Chia tay?" ly trà Tiêu Tử Phượng trong tay, 'Choang' một tiếng rơi trên mặt đất. Tiếng vang thanh thúy, ở trong phòng cực kỳ chói tai.

Chia tay? Tiêu Tử Phượng suy nghĩ rất nhiều chuyện có thể xảy ra, duy chỉ không ngờ chuyện chia tay này! Cô không ngờ, mới đính hôn không lâu, người đàn ông này lại có thể chia tay. Tại sao? Đây rốt cuộc là tại sao? Là do cô không đẹp? Là đáng người cô không chuẩn? Là trình độ học vấn cô không đủ cao? Hay gia thế cô không đủ hiển hách?

"Đúng vậy! Chúng ta chia tay!"

"Tại sao? Nói cho em biết lý do!" Tiêu Tử Phượng căm tức nhìn Đường Long, một bộ bi thương đau khổ."Đường Long, nói cho em biết, lý do anh vứt bỏ em là gì?"

"Tử Phượng, thật xin lỗi! Em phải sinh hoạt chung một chỗ với gã đàn ông đã có người trong lòng, sẽ là một chuyện vô cùng thống khổ. Sớm giải trừ hôn ước, đối với em, đối với anh đều là một giải thoát." Vô luận là trên thương trường, hay đàm phán với người khác, Đường Long chưa bao giờ sẽ nói dối, cũng không có kinh nghiệm lừa người. Tại trường hợp lúng túng như vậy, anh vẫn nói thật.

"Trong lòng anh có người khác? Trước lúc đính hôn, tại sao không nói cho em biết? Đường Long, người đàn bà kia rốt cuộc là ai? Cô ta đẹp hơn em không? Cô ta có gia thế hơn em không? Cô ta có trình độ học vấn cao thế nào? Cô ta yêu anh nhiều hơn em ư?" Giờ phút này, tâm tình Tiêu Tử Phượng xuống dốc thậm tệ.

"Tình yêu, không liên quan đến khuôn mặt! Cũng không liên quan đến gia thế! Nó tới một cách im lặng, không một tiếng động. Ngay cả người trong cuộc, cũng rất khó phát hiện!" Đường Long cười khổ một cái. Ngay cả chuyện bốn năm trước, Đậu Mật Đường không thừa nhận, cô sẽ thương anh sao? Mặc dù cô không thương anh, anh cũng sẽ giống như thiêu thân, lao về ngọn lửa của cô. Cho dù bị chết cháy thì đã sao?

"Tại sao muốn tặng em vòng ngọc? Lễ vật chia tay?" Tiêu Tử Phượng chỉ vào vòng tay, chất vấn Đường Long.

"Anh cảm thấy xin lỗi em, mới tặng em lễ vật. Anh biết, lễ vật này bù đắp không được nỗi thống khổ của em, nhưng anh chỉ làm được những thứ này thôi!"

"Đường Long, anh từ hôn, đã để cho em bị người khác chê cười. Tại sao? tại sao còn phải dùng cái vòng ngọc này tới làm nhục nhả em hả?" Tiêu Tử Phụng ném đôi vòng ngọc xuống đất.

"Choang"

Vòng ngọc lấp lánh sáng ngời kia, trong khoảnh khắc đã vỡ tan làm nhiều mảnh.

Đường Long không nghĩ tới, Tiêu Tử Phụng sẽ kích động và mất khống chế như thế. Anh kéo cái ghế ra, đứng lên. Trường hợp như vậy, không thích hợp để tiếp tục nói chuyện nữa. "Tử Phụng, anh đưa em về nhà."

"Đường Long, anh sẽ phải hối hận! Từ hôn với em, anh sẽ hối hận cả đời!" Tiêu Tử Phụng buồn bã nhìn Đường Long một cái, xoay người ra khỏi cửa phòng. Khi Đường Long chạy theo ra, cô đã lên một chiếc taxi.

Taxi vội vã đi, chỉ còn lại Đường Long đang ngẩn người!

Đi thì đi đi!

Đường Long biết, anh đuổi theo cũng có kết quả này! Chỉ cần anh không thay đổi chủ ý từ hôn, Tiêu Tử Phụng sẽ không tha thứ cho anh.

Cô đau thương, nhất định là tạm thời. Dối cô yêu một người đàn ông khác, cô sẽ quên sự có mặt của anh, quên con đau từng có.

Thời gian, sẽ chữa khỏi vết thương lòng người. Theo thời gian trôi, tất cả sẽ tốt đẹp lên! Bất kể là Tiêu Tử Phụng cũng tốt, hay là Đường Long anh cũng tốt.

Đường Long nhìn trên đồng hồ vàng cổ tay, nhìn màn đêm của đô thị, thờ dài một cái. Anh nên đi đâu về đâu? Về nhà? Anh không muốn! Anh không muốn sống ở trong phòng lạnh lẽo một mình ấy, không muốn nền hương vị cô đơn! Một mình nằm ở trên giường, trợn tròn mắt chờ trời sáng, quá khó chịu!

Không trở về nhà, anh đi về đâu?

Đi công ty? Làm việc cả đêm? Không muốn! Một tí muốn làm việc cũng không có!

Nếu không có chỗ đi, thì đến quầy rượu mua say thôi!

Trong quán rượu, vĩnh viễn sẽ không cô độc! Nơi đó, vĩnh viễn cũng sẽ có một bầu vừa khóc lại vừa ồn ào! Uống say, vừa khóc vừa cười! Chạy đến trong sân nhảy, điên cuồng một tí! Ai cũng không chê cười người nào, ai cũng không thêm dè ý ánh mắt của người khác. Coi như anh hôm nay uống say, ở trong quán bar khóc lớn một trận, cũng không ai nhìn anh! Suy nghĩ một chút, quầy rượu thật đúng là một nơi đáng để đi!

Một quán rượu U Mê, chính là nơi khách thường đến.

Nhạc mở to. Trong sân nhảy, người ta điên cuồng giãy thân thể của mình. Trong góc, lại là một số người đang uống rượu giải sầu.

Đường Long đi thẳng tới một góc khuất, im lặng uống rượu mà người phục vụ đưa tới. Âm nhạc ồn ào, đám người nhảy múa điên cuồng, người đẹp, cũng không thể hấp dẫn tầm mắt anh. Ánh mắt của anh, vẫn dừng lại ly rượu trước mặt!

Tự rót tự uống, một ly lại một ly!

"Mầm Vân Vân, mau, mau uống rượu với tớ!" Một giọng nói quen thuộc, bay vào trong lỗ tai Đường Long. Anh quay đầu nhìn lại, Đậu Mật Đường cách anh không xa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Quầy rượu vô tình gặp được

Mật Đường cầm chai rượu trên bàn bình, vừa rót rượu, vừa kêu Mầm Vân Vân trong sân nhảy. "Chết tiệt, con bé chết tiệt kia kia, cậu mà không...không uống rượu với tớ, tớ liền không nhớ người bạn...người bạn như cậu!"

Trong đầu Đậu Mật Đường, không ngừng thoáng hiện hình ảnh trước nhà hàng Cẩm Long kia.

.....

Cô và Vân Vân, uống bia một buổi chiều, thần trí lại vẫn rất thanh tỉnh. Ông trời thật đối nghịch với cô, ngay cả mua say đều không cho cô như ý.

Say chúi choáng, cô vô cùng muốn đi bộ về nhà. Bạn tốt của cô: Mầm Vân Vân, cũng không phản đối. Hai người đi xe 'căng hải', bước chậm trong biển người.

Khi đi tới nhà hàng Cẩm Long, lại nhìn thấy một cặp bóng dáng quen thuộc. Người phụ nữ kéo cánh tay gã đàn ông, vừa nói vừa cười đi tới vào nhà hàng Cẩm Long.

Hai người kia, chính là Đường Long cùng Tiêu Tử Phụng.

Đậu Mật Đường thấy hình ảnh như vậy, trong lòng giống như bị đao đâm phải. Người đàn ông này, buổi sáng còn thổ lộ cho cô nghe! Buổi chiều, lại tìm người đàn bà khác vào nhà hàng! Hai người bọn họ ăn cơm? Hay thuê phòng khách sạn? Vừa nghĩ tới ba chữ 'thuê phòng' này, lòng của Đậu Mật Đường liền một hồi co quắp!

"Đậu Mật Đường, mày quản người ta làm gì? Người ta là vợ chồng sắp cưới, dù là thuê phòng, cũng danh chính ngôn thuận! Đậu Mật Đường, mày nên hết hi vọng đi chứ! Đàn ông đều giống nhau, không có một người nào có thể dựa vào được! Mẹ không nương tựa vào cha, thì mày cũng không nương tựa được người đàn ông này!" trong lòng Đậu Mật Đường đang khóc, nhưng mà trên mặt lại đang cười. Cô kéo Mầm Vân Vân tiếp tục đi uống!

.....

Vì vậy, hai người đến U Mê! Con bé Mầm Vân Vân kia, chỉ lo nhảy nhót, thế nào cũng không chịu uống rượu với cô! Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tự mình cạn mình!

Mầm Vân Vân từ sàn nhảy đi đến, đem ly rượu trong tay Mật Đường giật lấy. "Đậu Mật Đường, từ xế chiều uống đến bây giờ, cậu uống nhiều rồi. Cậu mà uống nữa, chết không ai biết đâu!"

Đậu Mật Đường vừa cướp lại, vừa nằng. "Cái con chết tiệt kia, cậu phải uống với tớ... uống rượu... uống rượu. Không muốn thì cậu đi đi! Tớ có uống chết cũng không muốn cậu trông nom đâu!"

"Cậu uống đi, tớ không để ý cậu nữa." Không phải là Mầm Vân Vân không muốn. Nếu như hai người cùng uống say, về nhà thế nào? Cô ấy muốn uống, để cho cô ấy uống đi! Nhanh nhanh uống đến không biết gì cả đi, để sớm đưa cô ấy về nhà.

"Này, con kia,.....sao.....sao tớ thấy.....thấy.....cậu chẳng giống bạn tớ chút nào thế?" Vài ly rượu vào cuống họng đầu óc, Đậu Mật Đường không tỉnh táo rồi. Cô dùng sức lắc lắc đầu của mình, muốn xem rõ người con gái mặt cô, có phải Mầm Vân Vân hay không. Nhưng càng nhìn, lại càng choáng váng.

"Này, tớ vốn là bạn của cậu đấy!" Mầm Vân Vân cười, lắc lắc đầu, xem ra, con bé này uống say rồi. Mầm Vân Vân cầm túi xách của Đậu Mật Đường, muốn tính tiền về nhà.

"Trời ạ, con bé này lại không mang tiền!" trong túi xách Mật Đường chỉ có mấy tờ lẻ, sao đủ tiền? mặc dù Mầm Vân Vân rất muốn hét lớn, nhưng vẫn thấp giọng hỏi "Đậu Mật Đường, cậu không mang tiền, đến quầy rượu sang trọng thế này làm gì? Cậu nói đi, chúng ta làm gì bây giờ?"

Mật Đường đã say không còn biết gì, hằm hồ nói. "Cái gì tiền? Muốn tiền ư, làm gì?" Nói còn chưa dứt lời, liền úp sấp trên bàn!

"Bà cô của tôi ơi, tôi thật sự là phục bà rồi!" Mầm Vân Vân đặt mông ngồi xuống, chẳng có cách nào. Mầm Vân Vân tốt nghiệp đại học xong, còn chưa tìm được công việc thích hợp. Tiền của cô, đều là đuôi tay xin cha mẹ. Tiền dư của cô ư, ở ngân hàng ỹ! (hặc hặc, câu này giống như câu: bút tao để quên ở cửa hàng ỹ! Hặc hặc)

Thời khắc mấu chốt, cô mới dám ngửa tay xin mẹ. Nhắm mắt lại, chấp tay cầu. "Quan Thế âm Bồ Tát đại từ đại bi, ngài mau tới cứu với chúng sinh đi chứ! Nếu là không có tiền, con và Mật Đường nhất định sẽ bị quản lý đánh chết đấy!"

"Tiểu thư, tiền của cô, tôi đã thanh toán xong rồi. Đi thôi, ta tiễn đưa cho người của về nhà!" Một giọng nói có chứa từ tính, vang lên bên tai Mầm Vân Vân. Cô mở mắt nhìn, lại là một người đàn ông đẹp trai. Gương mặt anh tuấn, mang theo một tia nhân nhật và thương tiếc.

Chẳng lẽ, Quan Âm Bồ Tát nghe thấy lời cầu nguyện của cô rồi ư? Nếu không, tại sao có thể người đẹp trai thế này thay Mầm Vân Vân cô tính tiền đây? Xem ra, về sau cô phải đi theo mẹ, thành tâm thành kính Quan Thế âm rồi!

Người đàn ông này, rất quen mặt! Đã gặp qua ở nơi nào nhỉ? Sao mình không nghĩ ra!

"Cám ơn anh." Mầm Vân Vân muốn đỡ Đậu Mật Đường đi, nhưng kéo cô ấy không nổi.

"Đề tôi." Đường Long ôm lấy Đậu Mật Đường đã ngủ mê man, bước nhanh ra ngoài U Mê. Phía sau anh, vang lên giọng nói của Mầm Vân Vân. "Vị tiên sinh này, anh chờ tôi một chút!"

Thật vất vả phát hiện được một người đẹp trai, không thể dễ dàng để cho anh bay mất! Nếu như có thể lóe ra tia sét với anh, vậy thì càng tốt hơn.

"Tiểu thư, nhà cô ở đâu? Tôi tiễn cô trước!" Đường Long đem Đậu Mật Đường đặt vào vị trí kế bên tài xế, hỏi Mầm Vân Vân đang ngăn người ngoài xe.

"Tiên sinh, hay là trước đưa người bạn say rượu của tôi trước! Sau đó lại đưa tôi về!" Mầm Vân Vân chỉ sợ Mật Đường say rượu, làm hỏng "Chuyện tốt" của cô, cố ý khiến Đường Long đưa Mật Đường về nhà trước. Cô chỉ mãi nghĩ đến ý tưởng 'trái tim' của mình, lại không nhìn thấy sắc mặt của Đường Long đã âm trầm xuống.

"Tiểu thư, cô tự thuê xe về nhà đi! Số tiền này, đủ để trả một tháng xe!" Đường Long từ trong bóp da lấy ra mấy tờ tiền lớn, ném trước mặt của Mầm Vân Vân. tiếng nói vừa xong, xe đã lái đi rất xa.

"Trời ạ, tiên sinh, sao anh lại làm thế?" Mầm Vân Vân hướng về phía chiếc xe của Đường Long đã đi xa, rống to. Người này, thật không có chút tình cảm

nào. Lại để một cô gái như cô trên đường cái. Cô mà xảy ra chuyện gì, đều là lỗi của anh ta!

"Hừ. Người này, chẳng lẽ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Nếu anh vô lễ với Mật Đường, phải làm sao bây giờ?" Mầm Vân Vân muốn báo cảnh sát, lại không biết làm thế nào. "Mật Đường đã là mẹ của hai đứa trẻ, muốn tìm một gã đàn ông đẹp trai như vậy thật đúng là không dễ dàng. Nếu có thể.., nói không chừng cũng là chuyện tốt!"

Mầm Vân Vân quyết định cho Mật Đường một cơ hội, cho cô ấy một cơ hội đầu tiên để quên đi cha ruột của Tiểu Long Tiểu Phượng.

Nói đến tiểu Long, Mầm Vân Vân lại kinh hãi! Không trách được mình thấy người đàn ông này quen mặt? Nguyên lai là giống tiểu Long! Chẳng lẽ, anh ta chính là cha ruột của tiểu Long? Nhìn khuôn mặt, tám chín phần là đúng!

Nếu người ta là người một nhà, sao cô phải tốn công làm gì!

Cô khom lưng nhặt mớ tiền trên đất, đón một chiếc taxi, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Em là của anh

Chiếc xe màu đen chạy băng băng đến đường số 3 Hòa Bình, dừng lại ở đầu con hẻm, sau đó lại chạy về phía trước.

Trong xe, Đậu Mật Đường một hồi nôn mửa. Đi một chút lại dừng một chút, khiến dạ dày cô không thoải mái! Đường Long quay cửa kính xe xuống, để cho cô nôn.

Một bình nước, đưa đến khoe miệng Mật Đường. Cô nhắm mắt lại, uống vài ngụm nước, tựa vào trên chỗ tựa lưng, ngủ tiếp. Đường Long nhìn cô, trong lòng một hồi thỏa mãn. Vốn anh nghĩ đưa cô về nhà. Đến cửa, nhưng không muốn rời xa cô. Do dự một khắc đồng hồ, quyết định mang cô đi!

Xe, dừng ở bờ sông.

Đường Long đem Mật Đường ôm vào trong ngực mình. Cô say rượu, giống như tìm được một chiếc giường thoải mái, dựa vào trong ngực anh, ngủ ngon lành.

Anh cúi đầu, ở trên mặt của cô, hôn xuống.

Kỳ quái! Cô gái trong ngực anh lại khiến anh có cảm giác thỏa mãn. Ôm cô, như ôm toàn bộ thế giới!

Giờ khắc này, tâm tình Đường Long cực kỳ bình tĩnh. Đó là một loại bình tĩnh trước nay chưa có, bình tĩnh có chút không giống người người thường!

Giờ khắc này, anh không có một tia dao động!

Đường Long cũng không biết, anh làm sao nữa? Không phải anh rất tò mò khi cô gái và anh gặp nhau sao? không phải là anh nhớ thương và muốn cô gái này sao? Bởi vì muốn cô, không phải là anh không ngủ được sao?

Hiện tại, cô gái này nằm trong lòng của anh. Anh có thể nghe hô hấp của cô; có thể cảm nhận được tim của cô đập mạnh; có thể chạm tới thân thể nóng bỏng; có thể ngửi thấy được hương hoa lái đặc biệt trên người cô. Mà anh, thế nhưng không dám đụng vào cô! Anh sợ mình vừa đụng cô, cô sẽ giống như tượng đá, hòa tan vào nước, vĩnh viễn không thấy!

Dưới ánh đèn mờ lung, cẩn thận ôm lấy cô ngủ. Đối với Đường Long mà nói, lại là một loại hạnh phúc lớn lao. Anh thậm chí hi vọng, bình minh vĩnh viễn không có. Anh nguyện ý cùng cô, trong đêm tối mọc cánh thành tiên mãi mãi!

"Nước, nước." Mật Đường khẽ lay thân thể mềm nhũn, trong miệng nói mê sảng.

Đường Long vội vàng cầm chai nước suối, để kề miệng Mật Đường. Ai biết, cô lại ngủ tiếp. Anh không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, cũng không thể để cô chịu đựng cơn khát hành hạ. Ngửa đầu ngậm một ngụm nước, nhẹ nhàng đặt trên môi của cô, đút tới trong miệng. Cô giống như đang hưởng thụ, nuốt nước xuống!

Môi Đường Long, tiếp xúc được đôi môi ngọt ngào của Mật Đường, ngửi thấy miệng cô đầy mùi rượu. Trong lòng, không nhịn được co rút một chút. Dục vọng của anh, giống như ngọn lửa bùng cháy.

Anh điên cuồng hôn môi cô, một đường trượt đến cổ. Tay của anh, chạm được một đồ trang sức trên cổ cô. Mà món đồ ấy, chính là nhẫn đầu rồng.

Sau bốn năm, lần nữa tìm ra chiếc nhẫn này. bên trong lòng của Đường Long, thậm chí có một loại cảm giác nói không nên lời!

Cô bé này, còn giữ vật anh tặng. Nhưng lại không chịu thừa nhận cô chính là cô bé bốn năm trước! Tại sao? Tại sao muốn như vậy? Chẳng lẽ, cô có nỗi

khô tâm gì? Nếu không thì, cô thật sự yêu người đàn ông trong điện thoại kia?

Không thể nào!

Nếu như cô yêu anh ta, tại sao còn đeo tín vật anh cho cô? Chẳng lẽ, cô cho rằng anh không yêu cô nhiều, nên không đủ quả quyết?

Không được, phải đánh thức cô. Có chiếc nhẫn đầu rồng ở đây, xem cô chối gạt anh kiểu nào?

"Mật Đường bảo bối, Mật Đường bảo bối!" Đường Long nhẹ nhàng gọi bên tai của cô!

"Thái tử Long, Mật Đường bảo bối rất muốn ngủ. Ngoan, không nên quấy rầy Mật Đường bảo bối! Để cho Mật Đường ngủ một lát!" Đậu Mật Đường vừa mê sảng, vừa đôi một tư thế thoải mái hơn, tiếp tục ngủ.

Thái tử Long?

Tên hay đấy! Nghe cái tên này, chắc chắn là một người đàn ông! Chẳng lẽ, chính là người đàn ông trong điện thoại? Không đúng, người đàn ông kia, không phải là tên là Ngọc Khang gì gì sao?

Cô bé này này, có bao nhiêu bí mật? Bên người cô, có mấy người đàn ông?

Bên trong lòng của Đường Long lại nổi 'thủy triều chưa' lần nữa.

Không, cô gái này, là của anh! Ai cũng không thể mang đi cô! Không thể!

Đường Long tự trấn an bản thân mình xong liền đóng xe rời khỏi bờ sông, chạy thẳng tới Bát Dạ Thành. Đến cửa, anh đóng kỹ cửa xe, nửa ôm nửa kéo cô đi vào.

"Đường tiên sinh, hoan nghênh ngài đến!" Lão bán vừa nhìn thấy Đường Long, mặt mũi tràn đầy tươi cười nghênh đón. Bốn năm nay, anh đã sớm là khách quen nơi này. Ông chủ nhìn thấy một đồng tiền, coi anh như cha ruột ông.

"Ông chủ, tôi muốn gian phòng kia." Đường Long cũng không thèm nhìn chủ quán một cái, trực tiếp đi về phía gian phòng bốn năm trước. Động tác cùng vẻ mặt, tựa như đang về nhà mình.

"Tốt." Gã trung niên kinh ngạc nhìn Đường Long, có chút không thể tin được. Người đàn ông này, vẫn luôn luôn đến một mình. Hôm nay, cư nhiên ôm một cô gái đến thuê phòng! Ông tò mò nhìn một cái cô gái trong ngực Đường Long, kinh ngạc nói: "Trời ạ, đây không phải là tiểu thư Mary sao?"

"Chủ quán à, cô ấy không gọi là Mary. Ông nhận lầm người rồi!" sắc mặt của Đường Long thâm trầm xuống. Anh không muốn để bất luận kẻ nào biết chuyện bốn năm trước Mật Đường bán đêm đầu. Ngay cả chủ quán, cũng không thể nói nhăng nói cuội.

"Thật xin lỗi, Đường tiên sinh. Chắc mắt tôi có vấn đề. Ban ngày còn nhận lầm người. Buổi tối, thì càng khó bảo đảm." Chủ quán cúi đầu, cười. Ông đưa hai người Đường Long vào gian phòng, đóng cửa lại rồi đi.

Đường Long ngấm nhìn gian phòng quen thuộc, lại nhìn người đẹp trong ngực, âm thầm thở dài! Nếu như bốn năm trước anh không đến đây, làm sao sẽ làm quen cô bé Mật Đường này?

"Bảo bối, anh yêu em. Em là của anh, vĩnh viễn là của anh! Đời này, ai cũng không thể đem em tách ra khỏi anh đâu." Anh hôn cô, ở bên tai cô nhẹ nói. Anh muốn cô thuộc về anh, vĩnh viễn thuộc về anh. Quần áo cô, từng cái từng cái bị anh lột ra. Kia quần áo thật mỏng, giống như cánh bướm tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tự sát

Đường Long cởi quần áo của mình, đến trong buồng vệ sinh dội vài gáo nước. Anh từng bước từng bước đi về phía chiếc giường, đi về phía cô gái.

Đang lúc quan trọng, điện thoại lại vang lên.

Chuông điện thoại di động, là một bài hát quen thuộc. Đường Long vốn không muốn nghe điện thoại, nhưng lại sợ là của cha gọi tới. Anh cầm điện thoại nhìn, là số của Tiêu Thỉnh Quân. Trong lòng của anh, xuất hiện một dự cảm không tốt!

Đêm hôm khuya khoắc, tại sao Tiêu Thỉnh Quân gọi cho anh? Chẳng lẽ, ông đã biết chuyện anh và Tiêu Tử Phụng chia tay? Gọi điện thoại để hỏi tội anh sao? Hay là, cầu xin anh không vứt bỏ con gái bảo bối của ông? Bất kể là chuyện nào, anh cũng không thể trốn tránh! Dù sao, là anh có lỗi với Tiêu gia!

Điện thoại vừa thông, liền truyền đến âm thanh rít gào của Tiểu Thỉnh Quân.

"Đường Long, bây giờ cậu ở đâu? Cậu đã làm gì Tiểu Phụng hả? Bây giờ con bé đang nằm trong phòng cấp cứu kìa! Nó đang nguy hiểm đến tính mạng đấy!" mặc dù con bé không là con ruột của Tiểu Thỉnh Quân, nhưng dù sao cùng nhau sống hơn hai mươi năm qua! Thấy Tiểu Từ Phụng như thế, ông không thể không thương tâm khổ sở được, không thể không tức giận la hét tên Đường Long kia!

"Bác Tiêu, rốt cuộc cô ấy làm sao vậy?" Mới vừa chia tay, Tiểu Từ Phụng còn rất tốt. Chỉ chớp mắt, đã vào phòng cấp cứu? Chẳng lẽ, bởi vì mình? Nghe thấy giọng nói tức giận của Tiểu Thỉnh Quân, chín phần là vậy!

"Từ Phụng làm sao ư? Con bé cắt cổ tay tự sát! Nếu Từ Phụng có chuyện, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh!" Tiểu Thỉnh Quân giống như một con cọp nổi giận, rống lên!

Từ Phụng tự sát?

Đường Long chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu! Anh cố gắng ổn định tâm thần của mình, không để ỉnh bất tỉnh đi. "Bác Tiêu, cháu lập tức sẽ tới!"

Đường Long kéo chiếc chăn trên đầu giường, đắp lên thân thể trần của Đậu Mật Đường. Vừa đắp mền cho cô, lòng lại vừa đau như đao cắt.

"Thật xin lỗi, Mật Đường. Thật xin lỗi, bảo bối." Đường Long mặc quần áo của mình vào, nhanh chóng rời đi.

Cũng may, anh không vô lễ với cô. Cũng may, anh chưa làm ra việc gì quá đáng.

Nghe tiếng bước chân vội vã rời đi của, nghe tiếng đóng cửa. trong đôi mắt của Đậu Mật Đường, nước mắt lăn dài ra.

Say rượu, mặc dù cô rất đau đầu, choáng váng đến hoa cả mắt. Nhưng thần trí cô, vẫn luôn thanh tỉnh.

Cô nhớ rõ, Đường Long ôm cô ra khỏi quầy rượu. Biết rõ mình nôn mửa. Cô cũng biết, về mặt khi anh ôm cô. Cô cũng biết, quá trình anh cho cô uống nước. Anh hôn, anh nức nở, cô đều biết rõ ràng. Cô cũng biết, anh mang cô đến Bất Dạ Thành. Cô cũng biết, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì!

Nhưng cô không muốn mở mắt, càng không muốn phản kháng!

Cô không muốn để anh biết, cô biết rõ tất cả! Cô chỉ muốn yên lặng hưởng thụ vuốt ve của anh, bị động tiếp nhận chuyện kia!

Nhưng cô không nghĩ tới, một cú điện thoại Tiêu gia, đã đánh gãy tất cả!

Thân thể của cô ngay trước mắt anh, cũng không chống cự nổi một cú điện thoại Tiêu gia!

Đau.....

Anh vì Tiểu Từ Phụng, bỏ cô lại, vội vã rời đi. Điều này làm cho cô không tin tưởng được vào những lời anh nói. Gì mà bảo bối anh yêu em? Gì mà em vĩnh viễn là của anh? Gì mà đời này ai cũng không thể đem em tách ra khỏi anh đâu? Nói dối, tất cả đều nói dối!

Cô là của anh ư? Cả đời đều là anh ư! Thế còn anh? Cả đời này, anh là của ai?

Không cần nghi ngờ, cả đời này là anh của Tiểu Từ Phụng! Nghĩ tới đây, lòng của cô liền quặn lại! Đau đớn.....

Quên anh đi! Quên người đàn ông phụ tình này đi! Anh sẽ không thuộc về cô, vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô! Cuộc sống không có anh, mặt trời vẫn cứ lên. Trời cũng không sập.

Điện thoại của cô bất chợt vang lên. Nửa đêm yên tĩnh, bị tiếng ồn ào của điện thoại quét sạch! Mật Đường biết, điện thoại này nhất định là của mẹ! Cô bò dậy, cầm chiếc điện thoại bên cạnh gối, thậm chí có một loại muốn khóc lớn lên!

"Mật Đường, con đang ở đâu? Đã trễ thế này, tại sao vẫn chưa về nhà?" Trong điện thoại, truyền đến giọng nói lo lắng của Đậu Ngọc Nga.

"Mẹ, bọn bạn con tụ tập lại, uống hơi nhiều. Đầu của con đau quá, con đang nằm ngủ ở nhà Vân Vân. Trời sáng, con sẽ về nhà." Đậu Mật Đường không muốn để lo lắng, nên nói dối!

Cúp điện thoại, cô nhắm mắt lại, ngã xuống trên giường.

Trong bệnh viện.

Lương Bích Ngọc lo lắng chờ trước cửa phòng cấp cứu, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong. Tiểu Thỉnh Quân cũng ở đây, đi qua đi lại không ngừng.

Buổi tối trước khi ngủ, Lương Bích Ngọc có thói quen đến phòng con gái nhìn một chút. Con bé này, ngủ thường xuyên đá chăn. Nếu bà không đi xem một cái, trong lòng sẽ cảm thấy không yên lòng.

Tối hôm nay, bà vừa đi vào phòng con, liền bị giật mình. Đứa con nằm lạng trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cánh tay của cô, từ trên giường buông xuống dưới. Máu theo cổ tay chảy xuống, trên mặt đất là một vũng máu.

"Thỉnh Quân, Thỉnh Quân. Anh mau lại đây! Từ Phụng, nó tự sát!" giọng nói Lương Bích Ngọc run run. Lòng của bà rồi rầm lên.

Tiểu Thỉnh Quân mặc đồ ngủ, vội vội vàng vàng chạy tới. Vừa nhìn tình hình này, cũng sợ hãi. "Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh gọi xe cứu thương!"

"Vâng." Lương Bích Ngọc lúc này mới nhớ tới phải gọi xe cứu thương! Bà ấn liên tục số điện thoại, nhưng nhầm.

"Bích Ngọc, em lại đây giữ tay Từ Phụng, để anh gọi cho!" Tiêu Thỉnh Quân bấm số điện thoại của bệnh viện, lúc này mới đem Từ Phụng đến đó.

Đứng trước cửa phòng cấp cứu, Tiêu Thỉnh Quân còn một hồi buồn bực. tại sao Từ Phụng phải tự sát? Con bé đang nghĩ gì? Chẳng lẽ, giận dỗi Đường Long? Vì vậy, ông mới tức giận gọi cho Đường Long, mặc dù Tiêu Thỉnh Quân không phải cha ruột của Tiêu Từ Phụng, nhưng cũng yêu thương Tiêu Từ Phụng không kém ai. Nhìn con bé luôn luôn kiêu ngạo, nhưng lại yếu ớt hơn ai khác. Cô quan tâm đến Đường Long, nhưng lại không quan tâm được mình! Nếu như Đường Long không phụ bạc cô, nhất định cô sẽ không tự sát!

Một hồi tiếng bước chân lo lắng, vang dội trong hành lang yên tĩnh, Tiêu Thỉnh Quân quay đầu nhìn lại. Người tới, đúng là con rể ông....Đường Long!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bóng đêm và ánh sáng

Khi Đường Long chạy đến trước mặt Tiêu Thỉnh Quân, đã thở hổn hển rồi. Anh lau mồ hôi trên mặt, gấp gấp hỏi thăm tình hình của Tiêu Từ Phụng.

"Bác Tiêu, Từ Phụng sao rồi?" Nhìn vẻ mặt lo lắng của vợ chồng Tiêu gia, Đường Long cũng biết tình huống hiện giờ không tốt lắm!

"Con bé cắt cổ tay tự tử, chảy rất nhiều máu. Hiện tại, vẫn còn cấp cứu! Nếu không phải mẹ con bé phát hiện sớm, sợ rằng đã mất mạng. Hi vọng ông trời phù hộ nó, không có chuyện gì!" Tiêu Thỉnh Quân thở dài, sâu kín nói.

Vốn ông muốn trách cứ Đường Long mấy câu, nhưng suy nghĩ cẩn thận, liền ý định đó. Người trẻ tuổi thường xuyên gây gỗ mà. Tính Tiêu Từ Phụng lại nóng thể kia, không biết bao nhiêu người oán giận! Tiêu Thỉnh Quân cũng không thể biết! Dù sao, ông là người có tuổi, xử sự nên trầm ổn một chút mới phải! Nhưng Lương Bích Ngọc không tính tào nhur vậy. Bà núm lấy vạt áo Đường Long, khóc nháo lên.

"Họ Đường kia, rốt cuộc cậu đã làm gì con gái tôi hả? Nếu như cậu không quá phận, con bé sẽ tự tử sao? Con gái của tôi không có chuyện thì thôi! Nếu mà có chuyện gì, tôi liều mạng với cậu!" Quà đám của bà, vẫn đánh vào bả vai và lồng ngực Đường Long.

"Thật xin lỗi, bác gái, thật thật xin lỗi. Cháu cũng không biết, chuyện sẽ đến tình trạng này! Sớm biết như vậy, chết cháu cũng sẽ không nói chia tay Từ Phụng!" Đường Long mặc cho Lương Bích Ngọc đánh mắng, anh không giãy giụa cũng không muốn tránh né. Thậm chí, muốn mượn quả đám của Lương Bích Ngọc, tới giảm bớt áy náy của mình!

Coi như Lương Bích Ngọc không trách cứ Đường Long, Đường Long cũng tự trách mình.

Nghe được chuyện Tiêu Từ Phụng cắt cổ tay tự sát, trong lòng của anh liền tràn đầy cảm giác phạm tội. Anh vẫn cho rằng, anh là kẻ đầu sỏ sát hại Tiêu Từ Phụng. Nếu như biết Tiêu Từ Phụng kích động đến vậy, anh nhất định sẽ không nói chuyện chia tay với cô. Anh thà rằng không theo đuổi tình yêu của mình, cũng không muốn người khác buông thả mạng sống vì mình.

Nếu như Tiêu Từ Phụng không chết, nếu như cô có thể bình an vô sự! Anh nhất định sẽ không nhắc đến chuyện chia tay. Đừng bảo là làm chồng cô, cho dù là tới suốt cả đời, anh cũng nhận!

"Chia tay?" Tiêu Thỉnh Quân có chút ngoài ý muốn. Chia tay, làm sao lại chia tay? Bọn họ đính hôn rồi mà?

"Đúng vậy! Bởi vì cháu thấy, cháu cùng Từ Phụng tính khí không hợp. Cho nên, mới nói chuyện giải trừ hôn ước. Cháu không nghĩ tới, Từ Phụng sẽ nghĩ quẩn như vậy. Nếu như cháu biết, tuyệt đối cháu sẽ không lỗ mắng như vậy!" Đường Long cúi đầu, bộ dạng như tạo nghiệp chương nặng nề.

Nếu anh đã quyết định ở lại bên cạnh Tiêu Từ Phụng, thì sẽ hoàn toàn cách xa Mật Đường. Cô ấy không mê hoặc anh, cô cũng không phải là người thứ ba, cô càng không yêu cầu anh giải trừ hôn ước. Anh không thể liên lụy tới cô, khiến cô chịu nhục.

Lương Bích Ngọc đưa tay cho Đường Long một bạt tai, hung hăng hét lên.

"Họ Đường kia, con gái của tôi điểm nào không xứng với cậu hả? Tại sao muốn chia tay? Tính tình không hợp? tại sao trước khi đính hôn không nghĩ là tính tình không hợp? Các người mới đính hôn có mấy ngày mà? Đính hôn vài ngày, đã nói chuyện chia tay. Đừng bảo là Từ Phụng chúng ta, bất kỳ một cô gái nào cũng không chịu nổi sự nhục nhã như vậy!" Lương Bích Ngọc nhìn tên đầu sỏ trước mặt, trong lòng hận không thể đem anh ăn tươi nuốt sống mới hả hận!

"Bích ngọc, em tình tảo một ít đi! Đến tính khí Từ Phụng mà người làm mẹ như em cũng không biết sao? Đừng nói là Đường Long, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chịu được!" Tiêu Thỉnh Quân kéo Lương Bích Ngọc ra, an ủi Đường Long. "Bà ấy mất lý trí rồi. A Long à, cháu đừng để trong lòng!"

"Bác Tiêu, cháu không trách bác gái đâu. Cháu đang trách mình!" Đường Long gồi đầu lên bả vai Tiêu Thỉnh Quân, một hồi tự trách!

"A Long, bác hiền. Cháu nói chia tay, nhất định là không chịu nổi tính của Từ Phụng. Không cần tự trách, nếu như Từ Phụng vượt qua cửa ải khó khăn này, cháu nên đối tốt với con bé." Nếu Từ Phụng không thể rời xa Đường Long, ông chỉ đành làm vậy. Trời ạ, mặc dù không phải con ruột, nhưng dù sao con bé cũng gọi anh tiếng cha hai mươi mấy năm, tình cảm cha con bọn họ không cách nào phai mờ. Mặc dù Tiêu Thính Quân hận Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân, nhưng lại hi vọng Từ Phụng có thể hạnh phúc.

"Bác Tiêu à, nếu như Từ Phụng cho cháu cơ hội chuộc tội, nhất định cháu sẽ đối tốt với cô ấy!" Đường Long giống như sợ ý chí của mình không đủ kiên định, không ngừng lặp lại câu nói kia. "Cháu sẽ đối tốt với Từ Phụng, nhất định như vậy!"

Cửa phòng cấp cứu, rốt cuộc mở ra. Một bác sĩ đi ra, hướng về phía ba người bọn họ hô. "Ai là người nhà Tiêu Từ Phụng? Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!"

Lương Bích Ngọc kích động nhảy dựng lên, kéo tay Tiêu Thính Quân. "Thính Quân, anh nghe không? Con gái chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!"

"Ừ, anh nghe thấy!" mặc dù Tiêu Thính Quân cũng rất mừng, nhưng không biểu hiện rõ ràng như Lương Bích Ngọc. Ông kinh ngạc nhìn Lương Bích Ngọc, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi. "Từ Phụng, rõ ràng là con gái của bà ta và Lô Thanh Vân. Thế nhưng bà ta có thể nói thân thiết như vậy, nhẹ nhàng như vậy sao? Chờ ông nắm được đuôi, xem bà còn nói xạo như thế nào nữa? Cho đến lúc đó, hai đứa bé sẽ đứng phía nào? Đứng về phía cha ruột bọn họ? Trời ạ, công ơn nuôi dưỡng bọn họ hai mươi mấy năm, chỉ sợ kém máu mủ ruột rà!"

"Cám ơn trời đất!" Đường Long lau một vốc mồ hôi, trong lòng âm thầm thở phào. Tiêu Từ Phụng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng anh không còn tự do, không có quyền theo đuổi tình yêu. Cũng không có tự do trong tình yêu. Nhưng như thế lại nhẹ nhõm hơn nhiều!

Tiêu Từ Phụng được đẩy đến phòng bệnh bình thường, Đường Long bảo Tiêu Thính Quân cùng Lương Bích Vân đi về. Dù sao, bọn họ đều lớn tuổi rồi. Giây vò một đêm, thật là làm khổ bọn họ!

Trên cổ tay phải Tiêu Từ Phụng cuộn một tảng băng gạc thật dày. Cô an tĩnh nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy! Máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt chảy vào trong mạch máu, rồi sau đó nữa hòa tan vào toàn thân của cô. Đường Long nhìn gương mặt xinh đẹp tái nhợt, trong lòng từng trận đau đớn. Cũng may, cô sống lại. Nếu như cô cứ đi như vậy, cả đời anh cũng phải sống trong bóng ma của cô gái này.

Màn đêm từ từ tản ra, một ánh nắng bình minh xuất hiện, giống như đứa trẻ sơ sinh được giáng xuống trần gian. Đường Long không biết, sinh mệnh về sau của anh, sẽ giống như đêm tối? Hay là giống bình minh đang lên nữa?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thống khổ cam kết

Khi Tiêu Từ Phụng tỉnh lại, đã hơn bảy giờ.

Cô vừa mở mắt ra, phát hiện ngay khuôn mặt tiêu tụy của Đường Long. Chỉ có đêm, anh như thay đổi thành một người khác. Râu ria xồm xàm thì không nói, dưới hốc mắt thâm quầng, con mắt không có thần thái! Đường Long như vậy, còn giống gã đàn ông tuấn lãng đẹp trai ngày thường mà cô biết sao?

Cô quay mặt sang, không đành lòng nhìn gương mặt của anh.

"Từ Phụng, em vẫn còn giận anh à?" Trong giọng nói của Đường Long, có nhiều sự dịu dàng và ít đi một ít xa cách. Tiêu Từ Phụng nghe giọng nói này, trong lòng lại càng buồn. Trước kia, cô rất tò mò trông mong anh đối tốt với cô một chút. Bây giờ, anh đối xử dịu dàng với cô, cô lại không có thói quen nhìn anh như vậy.

Sở dĩ, anh đối xử với cô như vậy, nhất định là đồng tình và thương hại cô mà thôi!

"Từ Phụng, sao em ngu ngốc vậy! Có lời gì, không thể nói ra sao? Tại sao? Tại sao phải đi con đường tự tử? Tính mạng con người, chỉ có một lần, tại sao không biết quý trọng hả?" Đường Long bắt được tay trái Tiêu Từ Phụng. Anh vùi đầu vào lòng bàn tay của cô, không để cho cô nhìn thấy sự thống khổ cùng bất đắc dĩ của anh.

Nói? Cô cũng muốn nói ra, mà anh sẽ nghe sao? Quý trọng sinh mạng làm cái gì? Chờ anh vứt bỏ? Chờ anh nhục mạ cô ư?

"Em không ngu, em chỉ không chấp nhận được chuyện từ hôn mà thôi! Mới vừa đính hôn mấy ngày, anh đã giải trừ hôn ước, em thật không chịu nổi sự đả kích này, cũng cảm thấy không có mặt mũi để gặp người khác. Thậm chí, em cảm thấy phải kết thúc sinh mạng, thì mới không bị đau khổ giày vò! Nếu như có thể lặng yên rời đi, đối với em và đối với anh đều là giải thoát." nước mắt Tiêu Từ Phụng lăn xuống. Cô nói là sự thật, đối với cô mà nói: cô đã chịu được sự đau đớn khi tự sát, cũng không nguyện ý chịu chấp nhận việc người ta đá mình. Cô có dũng khí để chết, nhưng không có dũng khí để đối mặt với chuyện từ hôn!

"Từ Phụng, không cần nhắc lại chuyện từ hôn nữa. Cả đời này, anh sẽ không nhắc lại chuyện này! Quên tất cả đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả!" Kể từ khi kí cái bản khế ước bán thân tại bữa tiệc đính hôn đó, đời này anh đã thuộc về người phụ nữ này rồi, anh cũng chỉ có thể chấp nhận!

Anh sẽ không nhắc lại chuyện từ hôn? Ha ha, xem ra cô tự sát vẫn có giá trị! Nếu như cô tự sát có thể buộc người đàn ông này lại, cô cũng cảm thấy mình đi quân cờ này rất chính xác!

Anh khiến cô quên tất cả? Anh cảm thấy, cô có thể quên được sao? Coi như cô có thể quên, còn anh? Anh có thể quên đi người con gái trong lòng anh sao?

Bất kể cô có thể quên hay không quên tất cả, cô đều sẽ đồng ý với anh! Nếu cô đã chết một lần, thì phải chết có giá trị!

"Anh Long, em sẽ quên tất cả. Chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần anh đừng rời xa em, em sẽ không tiếp tục đi con đường này!" Rốt cuộc là người con gái kia cướp đi tim của anh? Cô nhất định sẽ điều tra ra được! Đợi cô tra được á đơn bà kia, cô tuyệt đối sẽ không nhân nhượng cho kẻ thứ ba này!

"Ừ, an tâm mà điều dưỡng thân thể. Tranh thủ sớm xuất viện." Đường Long vỗ vỗ bả vai Tiêu Tử Phụng, chỉ tay ra bên ngoài. "Em nằm xuống nghỉ ngơi, anh đi vệ sinh một chút."

"Ừ. Anh đi đi!" Tiêu Tử Phụng thuận theo, cười cười, để Đường Long ra ngoài.

Đường Long ra khỏi phòng bệnh, mệt mỏi tựa vào hành lang phòng bệnh. Anh thống khổ nhắm hai mắt lại, hiểu rõ trong lòng sự thương cảm cùng tuyệt vọng.

"Chào, xin hỏi Tiêu Tử Phụng ở phòng nào?" Một người đàn ông hơn 50 tuổi, tay cầm bó hoa tươi đi tới. Người đàn ông này, chính là Lô Thanh Vân! Ông vừa nghe được tin con gái tự tử từ Lương Bích Ngọc, đã chạy không ngừng để đến đây.

"A! đúng vậy." Đường Long mang Lô Thanh Vân đi vào trong phòng bệnh Tiêu Tử Phụng.

"Chú Lô, sao chú lại tới đây?" Thấy Lô Thanh Vân, Tiêu Tử Phụng có chút buồn bực. Cha cô đã cắt chức người đàn ông này, ông lại tới đây thăm cô? Thật là không thể tưởng tượng nổi!

"Tử Phụng, mặc dù chú và cha cháu cãi nhau. Nhưng mà, dù sao chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm. Chú đối xử với cháu cũng giống như đối xử với con gái mình! Cháu cũng biết đấy, chú vô cùng thích cháu, từ nhỏ đã thế. Khi cháu còn nhỏ, chú thường ôm cháu chơi. Có một lần, cháu tè đầy người chú mà." Lô Thanh Vân vừa nói, vừa gạt nước mắt. Điều này cũng khó trách, đối mặt với con gái ruột thịt của mình, lại không thể gọi con. Cảm giác này, đủ đau đớn! Đau đớn là đau đớn, Lô Thanh Vân cũng không thể làm lộ chuyện. Nhỏ một tí mà không nhin, sẽ loạn muru lớn. Lô Thanh Vân ông hiểu đạo lý này hơn ai hết.

"Cám ơn, cám ơn chú Lô đã đến thăm cháu." Tiêu Tử Phụng chỉ chỉ bên giường, khách khí nói. "chú Lô, chú ngồi đi! Anh Long, anh rót ít trà cho chú ấy giữ em!"

"Tử Phụng, cháu đừng khách khí. Chú chỉ muốn thăm cháu một lát. Cháu không có việc gì, chú nên cáo từ." Lô Thanh Vân không muốn chờ lâu trong bệnh viện, ngộ nhờ bị Tiêu Thính Quân nhìn thấy, chẳng phải là không đánh đã khai sao? Ngộ nhờ Tiêu Thính Quân biết thân thế hai con, ông cực khổ chờ đợi hơn hai mươi năm đã không có giá trị nào hết sao?: "Tử Phụng, đừng nói với cha cháu là chú tới thăm cháu. Chú không muốn bởi vì chuyện này mà khiến cha cháu không vui."

"Chú, cháu hiểu." Tiêu Tử Phụng cười cười với Lô Thanh Vân, cùng ông nói lời từ biệt. "Chú đi thông thả! Anh Long, tiễn chú Lô giữ em cái."

Đang lúc Lô Thanh Vân phải rời đi. Tiêu Thính Quân lại đến rồi.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tiêu Thính Quân nhìn thấy Lô Thanh Vân, mắt toát ra lửa giận. Người này lại công khai chạy đến bệnh viện! Tiêu Thính Quân ông còn chưa có chết! Ông ta đã đến nhận vị trí cha này, có chút hơi sớm!

"Lô Thanh Vân, tại sao ông lại vào bệnh viện? Ông có tư cách gì đến thăm con gái của tôi hả?" Tiêu Thính Quân nắm lấy cổ áo Lô Thanh Vân, lắc lắc. Người đàn ông này, không để ông vào mắt mà! Người đàn ông này, khiến ông đeo nón xanh (*) hơn hai mươi năm. Hiện tại, lại chạy đến trong bệnh viện, tới đây để cướp con gái Tiêu Thính Quân ông ư?

(*) nón xanh: ý chỉ là người bị cấm sùng, nghĩa là vợ ngoại tình, mà người chồng lại không biết

"Tổng giám đốc Tiêu, giữa chúng ta có bất đồng cũng không cần ảnh hưởng đến đứa bé chứ? Ông cũng không phải là không biết, tôi rất quý con bé Tử Phụng này. Hôm nay nó bị bệnh, tôi đến thăm nó có gì sai ư?" trên mặt Lô Thanh Vân cười cười. Trong lòng, lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Không được! con gái Tiêu Thính Quân tôi, không cần ông tới thăm. Cút, cút ngay lập tức." Tiêu Thính Quân chỉ vào cửa, nổi điên rít gào. Đường Long cùng Tiêu Tử Phụng, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không biết tại sao, Tiêu Thính Quân lại tức giận như vậy?

"Được, tôi đi, tôi sẽ đi." Lô Thanh Vân nhún nhún vai, đi ra phòng bệnh, lỗ mũi không nhin được hừ một tiếng "con gái Tiêu Thính Quân ư? Còn không phải là người mang dòng máu của họ Lô tôi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Bệnh viện gặp nhau

Đậu Mập Đường vừa đi vào cửa phòng thiết kế, chỉ nghe thấy trong phòng làm việc những đồng nghiệp khác, tụ chung một chỗ đang nói cái gì đó! Trên mặt của mỗi người, mang theo biểu tình có chút hả hê.

Nếu như thường ngày, Đậu Mập Đường không thích nghe người khác nói chuyện vớ vẩn. Nhưng hôm nay, cô lại muốn nghe một chút mọi người đang bàn tán cái gì? Tối ngày hôm qua, Đường Long gấp gấp rời đi Bất Dạ Thành như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô không thể không tò mò!

"Mọi người khỏe." Đậu Mập Đường mỉm cười cùng đồng nghiệp chào hỏi, sau đó tự nhiên đi tới đám người kia.

"Mập Đường, cậu tới đúng lúc. Nói cho cậu biết, Phó tổng Tiêu của chúng ta, tối ngày hôm qua cắt cổ tay tự sát đấy." Một cô gái được mọi người đặt biệt hiệu là "bà chúa tám", vội vàng đem cái tin tức vui vẻ này nói cho Đậu Mập Đường.

Cắt cổ tay tự sát ư? Lòng của Đậu Mập Đường không khỏi trầm xuống. Mặc dù cô cùng Tiêu Từ Phụng không phải là người một đường, nhưng dù sao Tiêu Từ Phụng cũng là chị "Cùng cha khác mẹ" với cô! Tiêu Từ Phụng nếu có chuyện không hay xảy ra, thì Tiêu Thỉnh Quân sẽ rất đau lòng.

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Đường Long rời đi? Có lẽ vậy! Nhưng tại sao Tiêu Từ Phụng tự sát? Chẳng lẽ, bởi vì Đường Long?

"Bà tám, cậu nghe được tin tức này ở đâu? Có thể tin được không?" Tôn Bình liếc mắt nhìn, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

"Họ hàng của tôi hôm qua bị tai nạn xe cộ. Khi tôi đến bệnh viện thăm vừa vặn đụng phải phu nhân Tổng giám đốc nín lấy áo của con rề lớn tiếng kêu gào. Tôi cẩn thận vừa nghe, mới biết là Phó tổng Tiêu cắt cổ tay tự sát đấy." Cô ghét nhất bị người khác nghi ngờ tin tức của cô, vội vàng nói ra nguyên do!

"Mà cô nghĩ xem, Phó tổng Tiêu cũng kỳ quái! đại tiểu thư tập đoàn Tiêu Thị, nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Đường Thị. Sống trong lụa là gấm vóc thế mà lại tự tử? Cô nhìn tôi đi, vừa nghèo vừa khổ còn chẳng dám tự tử nữa là!" Một người đàn ông giả dạng đáng thương, nói.

"Nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Đường Thị? Các người không biết đâu? Cũng là bởi vì tổng giám đốc tập đoàn Đường Thị muốn từ hôn, cô ta mới cắt cổ tay tự sát đấy!" Bà tám kia liếc người đàn ông kia một cái, trêu ghẹo nói."Anh mà nghèo rớt mùng tơi đi nữa thì vợ anh vẫn cam tâm tình nguyện theo anh mà. Tiêu Từ Phụng giàu thế kia cũng bị người đá đấy thôi. Ha ha, dạo này, chuyện gì đều có thể xảy ra!"

"Đại tiểu thư Tiêu gia bị đá, mất mặt thật. Tính cô ta bướng bỉnh, gặp phải chuyện như vậy, không tự sát mới là lạ đó!" Tôn Bình vốn im lặng cũng không nhịn được mà nói một câu.

"Phó tổng Tiêu bị bỏ, cũng nằm trong dự liệu. Cô nghĩ đi, Tổng giám đốc Đường vốn chính là kẻ gió trăng! Đàn bà qua tay anh ta nhất định nhiều không kể xiết! Chẳng qua là không biết, có người phụ nữ hấp dẫn được con mắt Tổng giám đốc Đường, nên Phó tổng Tiêu mới bại trận!" Bà tám thật không hổ là lắm mồm, chỉ cần cô vừa nói, mọi người liền chen miệng bàn tán.

Trong lòng Đậu Mập Đường rét lên, sắc mặt tái nhợt đi.

Chẳng lẽ, Đường Long vì cô, mới từ hôn Tiêu Từ Phụng sao? Nếu như vậy, cô không phải là kẻ đầu sỏ gây nên việc này ư? Trời ạ, nếu như Tiêu Từ Phụng có chuyện không hay xảy ra, cô không thể không áy náy được!

"Đại tiểu thư, cô sao vậy?" Tôn Bình phát hiện Đậu Mập Đường dị thường, vội vàng quan tâm hỏi.

"Tôi không sao. Chẳng qua là có chút khó chịu, giao mùa xuân hạ. Nói không chừng tôi sẽ thường xuyên choáng váng đầu ngột ngạt khó thở." Mập Đường cười cười, viện đại một lý do.

"Tôi đề nghị, không biết mọi người tán thành hay không, dù sao chúng ta cũng là nhân viên Tiêu Thị, dù Tiêu Từ Phụng không được tốt đẹp gì, nhưng cũng là người lãnh đạo trực tiếp chúng ta. Buổi trưa, mọi người bớt chút thời gian, chúng ta cùng nhau vào bệnh viện thăm Phó tổng Tiêu một lát." mặc dù Tôn Bình cũng không ưa thích Tiêu Từ Phụng, nhưng dù sao anh cũng là lãnh đạo khoa thiết kế. Thái độ sẽ cân nhắc hơn.

"Đi thì đi, coi như mua vé vào cửa xem cuộc vui rồi." Bà tám lập tức tán thành, mọi người cũng đều đồng ý.

"Tiền mua đồ thăm thì tôi góp! Bệnh viện, thì tôi không thể đi." Đậu Mập Đường không muốn vào trong bệnh viện, bởi vì cô sợ nhìn thấy Đường Long. Bất kể anh có phải vì cô mà từ hôn Tiêu Từ Phụng hay không, cô đều sợ nhìn thấy anh!

"Mập Đường, cô sao vậy? tại sao không đi? Thứ nhất là có thể nịnh bợ lãnh đạo, thứ hai là có thể nhìn màn kịch vui. Cô không đi, không sợ bị Tiêu Từ Phụng làm khó à?" Bà tám thọc một cái vào cánh tay Mập Đường, ý bảo cô đi cùng mọi người.

"Vậy cũng tốt, tôi cùng đi với mọi người!" Đi thì đi, có cái gì phải sợ? Mặc dù cô không muốn nịnh bợ Tiêu Từ Phụng, nhưng lại không thể không lo lắng cho người chị "Cùng cha khác mẹ" này.

Buổi trưa lúc tan việc, mấy người mua một bó hoa tươi, còn có vài thực phẩm dinh dưỡng, vào trong bệnh viện thăm Tiêu Từ Phụng. Mặc dù biết người ta không quan tâm những thứ này, nhưng bọn họ không thể không mua.

Trong bệnh viện, người đến người đi.

Phòng bệnh Tiêu Từ Phụng ở tầng ba. Đậu Mập Đường đi phía sau mọi người, cùng đi vào trong phòng bệnh của Tiêu Từ Phụng.

Trong phòng bệnh, chỉ có hai người Tiêu Từ Phụng cùng Đường Long.

Đường Long bưng một ly nước, đang dứt cho Tiêu Từ Phụng, đáng vẻ thận trọng, giống như đang nâng niu một vật quý trọng. Cẩn thận một chút, chỉ sợ rơi trên mặt đất.

Đường Long cười chào các nhân viên đến thăm bệnh. Ánh mắt xẹt qua Mật Đường thì nụ cười ở khóe miệng cứng lại. Cặp mắt trống rỗng vô thần lập tức lóe lên một luồng ánh sáng, sau đó lại mờ đi.

Bên trong lòng của Đậu Mật Đường, không cảm được đau xót.

Người đàn ông này, là Đường Long cô biết sao? Sao Anh lại biến thành như vậy? Râu ria xồm xàm, bộ mặt mệt mỏi. Cặp mắt luôn sáng như sao bây giờ trở nên trống rỗng, giống như ánh mắt của người già trải qua đau thương.

"Phó tổng Tiêu, nghe nói lúc cô xuống tầng bị té. Mấy người chúng tôi cũng cảm thấy rất đau lòng. Có thừa dịp thời gian nghỉ trưa, tới thăm cô một chút." Tôn Bình biết, tự sát là chuyện đáng xấu hổ, không thích hợp nói ra từ trong miệng của mình. Cho nên, anh liền tự tiện chủ trương, đem tự sát đổi thành té bị thương.

"Cám ơn, cám ơn mọi người. Ngày hôm qua xuống tầng thì không cẩn thận từ trên cầu thang té xuống. Khiến mọi người vất vả tới đây, thật xấu hổ." Tiêu Từ Phụng cũng rất kinh ngạc, tin tức cô tự sát, thế nào lại trở thành té từ trên lầu xuống? Chẳng lẽ, là do cha cùng mẹ cố ý nói như vậy? Đúng vậy thì cô cũng chỉ có thể nói qua loa với Tôn Bình. Dù sao, tự sát so té bị thương thì khó nghe hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lời nói lạnh lẽ

Bà tám vừa nghe Tiêu Từ Phụng nói thế, liền muốn trêu cợt con không tước kiêu ngạo. "Phó tổng Tiêu, cô phải cẩn thận một chút chứ. Mấy tháng nữa là kết hôn rồi, ngàn vạn lần không bị thương nữa. Cô đâu mà bị thương là có điểm xấu á!"

Cô đâu?

Vừa nghe đến hai chữ này, mặt của Đậu Mật Đường xoay một cái trở nên tái nhợt. Cô không tự chủ được nhìn Đường Long, không nghĩ tới, Đường Long cũng đang nhìn cô. Trong ánh mắt của anh, mang theo một tia bất đắc dĩ và đau lòng.

Ánh mắt kia, làm nhói lòng của Đậu Mật Đường. Cô vội vàng dời đi ánh mắt của mình, nhìn về nơi khác.

"Dù tôi có muốn làm cô đâu bị thương thì Anh Long cũng không đồng ý đâu. Anh Long, anh nói có phải không?" Tiêu Từ Phụng cười kêu Đường Long. Không nghĩ tới, vừa đúng lúc nhìn thấy anh nhìn Mật Đường với vẻ mặt khác thường. Ánh mắt kia, là ánh mắt mà cô khát vọng rất lâu, mà chưa bao giờ có được.

Bên trong lòng của Tiêu Từ Phụng giống như ăn phải 25 con chuột, ghê tởm. Nhìn hai người bọn họ mắt đưa mảy lại, Tiêu Từ Phụng lửa giận ngút trời.

Cô còn tưởng rằng Đường Long coi trọng cô gái nào đó? Nguyên lai là con bé chết tiệt này! Cô cũng muốn xem một chút, cô gái này và cô, ai mới là người dành thắng lợi?

"Từ Phụng, em nên nghỉ ngơi." Đường Long mặc dù đang nói chuyện với Tiêu Từ Phụng, thật ra thì cũng muốn khiến mọi người về sớm một chút. Như vậy, mặt đối mặt thật lúng túng, khiến anh cảm thấy sống không bằng chết.

"Phó tổng Tiêu, cô nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nào, chúng tôi trở lại thăm cô." Tôn Bình nháy mắt với mọi người, ý bảo mọi người đi mau.

Trong lòng Tiêu Từ Phụng mặc dù không thoải mái, ngoài mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài.

"Cám ơn, cám ơn Anh Long quan tâm em. Anh Long, anh giúp em tiễn mấy người họ nha!" giọng nói Tiêu Từ Phụng ngọt ngào, lộ ra hạnh phúc. Đoàn người Đường Long, mới vừa đi ra cửa phòng bệnh, sắc mặt của Tiêu Từ Phụng, liền âm trầm xuống. Cô lật người xuống giường, nắm lấy bình nước biển treo trên đỉnh đầu, đứng ở cửa sổ nhìn quanh bệnh viện. Chỉ cần giữa bọn họ có mớ ám, nhất định sẽ bại lộ bí mật.

Trong hành lang, mấy người tạm biệt Đường Long.

"Tổng giám đốc Đường, ngài trở về đi thôi! một mình Phó tổng Tiêu trong phòng bệnh, e là không thích hợp lắm." Tôn Bình khách khí với Đường Long, vừa thúc giục mọi người. "Nhanh lên nào, nếu đường tắc, chúng ta có thể bị muộn."

"Đi thông thả!" Đường Long cách Mật Đường rất gần, anh dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ mới nghe được, nói. "Dù bất cứ thời điểm nào, bất kể rất đau lòng, cũng không được uống đến say như chết."

Lỗ mũi Đậu Mật Đường đau xót, chỉ thiếu là nước mắt chảy xuống.

Cô cũng dùng giọng nói không thể nhỏ hơn nữa trả lời anh một câu. "Tổng giám đốc Đường muốn làm chú rể thì phải chú ý đến hình tượng của mình. Râu ria xồm xàm, bộ mặt mệt mỏi, chẳng giống người đàn ông sắp cưới vợ tỳ nào!"

Mật Đường nói vừa xong, chạy đến trước mặt mọi người. "Các đồng chí, đi mau lên! Tối trễ là bị trừ tiền lương đấy!"

Đường Long ngơ ngác nhìn bóng lưng đi xa, tinh thần chán nản.

Cô bé này, có ý ở trước mặt anh làm ra bộ mặt vui vẻ. Cô thật vui vẻ thật sao? Nếu như cô thực sự vui vẻ, vậy cũng tốt! Tối thiểu, anh có thể giảm bớt một phần gánh nặng trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: khách sạn

Trong phòng cực kì hào hoa sang trọng của một khách sạn có người đàn ông hơn 50 tuổi đang nằm. Người này, chính là Lô Thanh Vân. Giờ phút này, ông lo lắng chờ Lương Bích Ngọc đến.

Ông không ngừng cầm điều khiển tivi, đổi kênh truyền hình liên tục. Mắt nhìn màn hình tivi, thỉnh thoảng nhìn cửa phòng đóng chặt.

"Thanh Vân, mở cửa nhanh." Ngoài cửa, vang lên giọng nói của Lương Bích Ngọc. Lô Thanh Vân không nhịn được mừng rỡ, từ trên giường nhảy dựng lên, mở cửa để Lương Bích Ngọc vào.

Lương Bích Ngọc vừa tiến đến, đã bị ông ôm vào trong ngực.

"Bảo bối, anh nhớ em muốn chết." Ông vừa hôn khuôn mặt của bà, vừa đặt bàn tay lên ngực bà. Nhẹ nhàng một vuốt ve, Lương Bích Ngọc liền rẽ lên. Ông ôm bà ném vào tấm ga giường rộng lớn.

Một hồi mưa gió đi qua, hai người mới bình tĩnh lại.

"Bích Ngọc, chờ lão già Tiêu Thính Quân kia giao tài sản cho Đằng Nhi, anh nhất định phải khiến ông ta nhục nhã mới được. Cái lão già kia, con mẹ nó đáng hận. Anh đi thăm con gái, lại bị ông ta đuổi ra." Lô Thanh Vân nhớ tới lúc bị Tiêu Thính Quân đuổi ra khỏi phòng bệnh của con gái, tức anh ách.

"Thanh Vân, có phải Tiêu Thính Quân phát hiện cái gì hay không? Em cảm thấy ánh mắt ông ta nhìn em là lạ? Ánh mắt kia, giống như nhìn một con quái vật?" Lương Bích Ngọc nằm trong ngực Lô Thanh Vân, nói ra cảm nhận mấy ngày nay của bà.

"Anh cũng cảm thấy vậy, Tiêu Thính Quân tức giận cực kì. Nhưng anh có thể khẳng định, ông ta tuyệt đối không biết. Chúng ta cẩn thận như vậy, gã kia không thể có cơ hội phát hiện. Nếu mà gã phát hiện rồi thì có thể để yên cho gia đình chúng ta à?" Lô Thanh Vân cẩn thận phân tích, cảm thấy Tiêu Thính Quân không thể nào phát hiện chuyện này.

"Anh nói cũng đúng."

"Em tự hù dọa mình thôi!" Lô Thanh Vân hôn vành tai Lương Bích Ngọc một cái, cười bà buồn lo vô cớ. "Lúc em ra ngoài, gã đang ở đâu?"

"Ông ta đi bệnh viện thăm Tử Phụng. Đoán chừng sẽ không trở về sớm." Lương Bích Ngọc chợt nhớ tới chuyện Đậu Ngọc Nga, vội vàng hỏi. "Đúng rồi, Thanh Vân. Mẹ của Đậu Mật Đường, có phải là Đậu Ngọc Nga hay không? Nếu đúng như vậy, kế hoạch chúng ta bày ra hơn hai mươi năm, sợ sẽ bị con bé này phá hủy mất!"

"Anh đã điều tra rồi. Đậu Ngọc Nga, đúng là mẹ của Đậu Mật Đường. Hơn nữa, mẹ con hai người, còn mang theo hai đứa bé ba bốn tuổi. Anh cũng từng nghĩ thế, bất kể Đậu Mật Đường có phải con gái Tiêu Thính Quân hay không, chúng ta cũng phải ra tay. Thừa dịp Tiêu Thính Quân chưa biết chuyện này, trừ khử mẹ con nó đi, tránh cho anh em Tử Phụng gặp rắc rối." Cho dù Tiêu Thính Quân có phát hiện bí mật giữa ông và Bích Ngọc, cũng không quan trọng. Chỉ cần Tiêu Thính Quân không tìm được đứa con ruột thịt, gia tài khổng lồ này, vẫn phải để lại cho hai anh em Đằng Nhi. Nếu như Mật Đường ở đây, vậy thì không dám chắc chắn rồi.

"Không nên gấp gáp, tra rõ lại nói tiếp. Tốt nhất, không cần liên lụy đến người vô tội!"

"Nhìn em kia, nhân hậu quá đấy! Được rồi, không nói cái này nữa." tay Lô Thanh Vân, lại một lần đưa về phía riêng tư của Lương Bích Ngọc. "Bích ngọc, thật vất vả cho em. Anh, muốn một lần nữa."

"Anh kia!" Lương Bích Ngọc không có từ chối Lô Thanh Vân lại một lần nữa tấn công, mà là mọi cách phối hợp với ông.

Chương 83: Vận hành quỹ đạo

Buổi tối khi Đậu Mật Đường về đến nhà, đã hơn mười giờ đêm.

Cô đi vào phòng khách, đã nhìn thấy giỏ hoa lài đặt ở đây. Hoa này, lại khiến lòng cô tràn đầy phiền muộn và buồn bực.

Người đàn ông kia, nếu đã quyết định ở bên người Tiêu Tử Phượng rồi. Tại sao còn tặng hoa cho cô? Tại sao còn lấy lòng cô? ai mà thèm hoa của anh!

Cô cầm giỏ hoa, muốn ném ra ngoài cửa.

"Mật Đường, con đến đây, mẹ có lời muốn nói với con." Phía sau của cô, truyền đến tiếng nói của mẹ.

"Mẹ, có chuyện sao?" Mật Đường muốn ném giỏ hoa, nhưng trong lòng lại dè dặt khổ sở. Cô đang lo không có lý do gì để thu hồi lại sự lỗ mãng của mình. Tiếng kêu của mẹ, vừa lúc cho cô cơ hội. Cô quay người lại, đem giỏ hoa đặt trên bàn.

"Mật Đường, hôm nay cha con tới đây. Ông ẹ một khoản tiền, muốn chúng ta có một cuộc sống khá hơn." Đậu Ngọc Nga biết, Tiêu Thính Quân đang điều tra Lương Bích Ngọc. Chỉ cần Tiêu Thính Quân tìm được chứng cứ Lương Bích Ngọc thông đồng với Lô Thanh Vân, nhất định sẽ đuổi ả ra khỏi cửa. Cho nên ông không vạch mặt Lương Bích Ngọc, chính là sợ ông không có chứng cứ, không làm gì được ả. Nếu như ly hôn bây giờ, gia nghiệp mà Tiêu Thính Quân khổ sở kiếm được, sẽ bị chia đôi cho Lương Bích Ngọc. Để một ả đàn bà lừa gạt có được tài sản của mình, ông không cam lòng!

"Mẹ, mẹ điên rồi à? Tại sao em lại nhận tiền của ông ta? Chẳng lẽ, mẹ nguyện ý làm nhân tình bí mật của ông sao?" Đậu Mật Đường cũng không biết mình tức giận cái gì lại hét lớn lên. "Cho dù mẹ nguyện ý làm nhân tình bí mật của ông, thì con cũng không muốn làm con gái riêng đâu! Đem tiền trả lại cho ông ta, lập tức trả lại cho ông ta! Không có mấy đồng tiền dơ bẩn kia, chúng ta cũng không chết đói!"

"Mật Đường, cha con cũng là có ý tốt, sao con lại thế?" Đậu Ngọc Nga rất muốn nói chuyện Tiêu Thính Quân muốn đem mẹ con bà trở về cho Mật Đường biết, lại sợ gây ra họa.

"Có ý tốt? Tại sao con không cảm giác được ý tốt của ông ta hả? Cha ư? Từ nhỏ con đã không có cha, bây giờ lại xuất hiện một người cha, không phải là chuyện rất buồn cười sao? Sao con lại thế ư? Lúc con kiếm tiền, bán thân thể mình, người cha như ông ta đã đi đâu? Muốn con nhận ông ta ư, không có cửa đâu!" Giọng nói Đậu Mật Đường càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, thậm chí có một chút khàn cả giọng!

"Mật Đường bảo bố, giọng mẹ khỏe ghê!" Tiểu Phượng xoa mắt, từ trong nhà đi ra. Có lẽ là bị giọng nói Mật Đường thức tỉnh. Đứa bé này, giấc ngủ rất mỏng, chỉ cần ít tiếng động cũng có thể đánh thức nó! "Mật Đường bảo bố, tại sao mẹ lại giận bà ngoại? Không phải mẹ thường nói, muốn hiếu kính với bà ngoại sao?"

"Công chúa Phượng, Mật Đường bảo bố không có giận bà ngoại đâu! Chúng ta, chẳng qua là đang thảo luận một chuyện." Đậu Ngọc Nga ôm lấy Công chúa Phượng, đi về phía phòng của mình. "Công chúa Phượng, hôm nay ngủ cùng bà ngoại, có được hay không?"

"Tốt! Con rất thích ngủ với bà ngoại." Một già một trẻ đi vào phòng ngủ, trong phòng khách, chỉ còn lại Đậu Mật Đường đang ngốc lẳng tại chỗ.

Lòng của Đậu Mật Đường bao phủ một tầng hối hận. Tại sao, tại sao cô lại lớn tiếng với mẹ? Một mình mẹ nuôi cô lớn rất dễ dàng sao? Chẳng lẽ, mẹ nuôi mình lớn thế này là để mình đối đãi với mẹ thế ư?

Mật Đường đi tới cửa sổ phòng mẹ, khóc nói. "Mẹ, thật xin lỗi. Mẹ, con không có ý chọc giận mẹ đâu! Về sau, con sẽ không thế nữa! Mẹ, mẹ tha thứ cho con một lần chứ!"

"Bảo bố, ngủ đi! Trên thế giới không có người mẹ nào lại giận con mình mãi mãi đâu!" giọng nói của Đậu Ngọc Nga có chút đứt quãng. Nghĩ đến, bà cũng rơi lệ. "Bảo bố, mẹ nghe lời con nói. Số tiền này, nhất định mẹ sẽ trả cho ông ấy. Không có ông ấy, mẹ vẫn sống. Không có con, mẹ sống không nổi! Vô luận thế nào, con vĩnh viễn vẫn là bảo bối của mẹ!"

Mật Đường cũng không nói gì, rời cửa sổ đi. Bởi vì cô biết, lời nói của mẹ là thật. Mẹ sẽ không giận cô, vĩnh viễn sẽ không!

"Không có ông ấy, mẹ vẫn sống. Không có con, mẹ sống không nổi! " Mật Đường nghĩ tới những lời này của mẹ, không nhận được lệ rơi đầy mặt. Mẹ nghĩ như vậy, cô cũng nghĩ thế không? Không có Đường Long, cô có thể sống được. Không có hai đứa bé, cô căn bản không cách nào sống nữa!

Có lẽ, sự giận dữ của cô xuất phát từ người đàn ông kia. Bởi vì tức giận không chỗ phát tiết, mới mượn đề tài này để nói ra mà thôi. Cô hận cha mình như vậy sao? Để tay lên ngực tự hỏi, dường như không phải! Có lẽ, cô còn khát vọng có cha hơn bất cứ người nào.

Chuyện sao lại diễn biến đến nước này? Đậu Mật Đường bắt giấc thờ dài! Đi một ngày, vốn là một chết đi được. Bất luận cả người, cũng mệt mỏi muốn chết. Nhưng Mật Đường không biết vì sao, cô không buồn ngủ. Một mình đi ra đàn thu thiên, nhẹ nhàng lay động xích đu một cái. Chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa. Nó giống như thoát khỏi quỹ đạo của mình mà liên tục bay nhảy.

"Mật Đường, quỹ đạo của màu, chính là mẹ và hai con. Có thể luôn chuyển động quanh mẹ và các con, đã đầy đủ rồi. Đừng vọng tưởng nhưng thứ không thuộc về mày, đừng thoát khỏi quỹ đạo chuyển động vốn có. Nếu như mày không làm như vậy, chỉ có thể nhận một kết quả thê thảm!" Mật

Đường thờ dài, ngồi trên xích đu. Ngẩng đầu ngắm vừa nhìn bầu trời mênh mông, trong lòng một hồi mờ mịt.

Trên bầu trời, là trăng lưỡi liềm

Mùng 5 tháng 7?

Chưa đầy hai ngày nữa, không phải là mùng 7 tháng 7 sao sao? Nguru Lang Chức Nữ, một cặp tình nhân thần thoại nhưng khổ sở. Ngày 7 tháng 7, cũng là ngày lễ tình nhân của người Trung Quốc!

Lễ tình nhân đến! Chỉ tiếc, cô không có người yêu! Đậu Mật Đường ngồi trên xích đu, khẽ hát bài《không có người yêu đêm tình nhân》.

Không phải tên Quý Ngọc Khang kia hôm nay trở về sao? Sao bây giờ chưa điện thoại cho cô? Chẳng lẽ, vẫn chưa về?

Đang suy nghĩ, điện thoại của Quý Ngọc Khang đã gọi đến!

"Này, Học trưởng Quý, em còn cho rằng anh gặp nạn trên máy bay rồi chứ?" Mật Đường vừa tiếp điện thoại, liền bắt đầu giễu cợt Quý Ngọc Khang. Cái gì không gặp không về? Nói dối!

"Gặp nạn? Mật Đường, phụ lòng em rồi! Ha ha, anh cũng muốn gặp nạn, nhưng không nỡ bỏ em đâu!" Trong điện thoại, truyền đến tiếng cười của Quý Ngọc Khang. "Như thế nào? Có phải không muốn anh giúp nữa đúng không? Bằng không, sao lại muốn anh gặp nạn trên máy bay?"

"Nếu cần thì em đã gọi cho em rồi!" Nghĩ tới Đường Long, bên trong lòng của Mật Đường không thể không thương tâm và cô đơn.

"Làm sao vậy? Người đàn ông kia không theo đuổi em nữa ư? Bị anh hù chạy rồi hả?" Quý Ngọc Khang đổi đề tài, chuyển dời đến bản thân. "Mật Đường, anh muốn em làm bạn gái anh."

"Học trưởng Quý, ngày không còn sớm. Em muốn đi ngủ. Có gì, chúng ta gặp mặt bàn lại nhé!" Đậu Mật Đường không muốn làm cho Quý Ngọc Khang hiểu lầm, vội vàng cúp điện thoại. Có lẽ, trong lòng của cô vẫn còn đang mong đợi cái gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Lễ tình nhân

Ngày thứ hai, Đậu Mật Đường đem tiền đến quăng lên bàn của Tiêu Thỉnh Quân.

"Tổng giám đốc Tiêu, xin nhận lại tiền của ông. Về sau, đừng tìm đến mẹ tôi nữa. Ông sống cuộc sống của ông, chúng tôi sống cuộc sống của chúng tôi, không có bất cứ quan hệ gì. Cho nên, đừng làm loạn cuộc sống của chúng tôi." Đậu Mật Đường thẳng sống lưng, xoay người ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Thỉnh Quân. Cô rõ ràng nghe được tiếng thở dài của Tiêu Thỉnh Quân.

Hai ngày sau, cuộc sống Đậu Mật Đường tương đối bình tĩnh. Bình tĩnh, mang theo nhàm chán và đè nén. Loại này đè nén, thậm chí khiến cô không thờ nổi. Một loại cảm giác hít thở không thông, lúc nào cũng bao phủ tim của cô.

Cô cũng không biết vì sao, đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt có chút kì quái! Họ tùm ba tùm bảy nói nhỏ, vừa nhìn thấy cô đi vào, lập tức im lặng. Đặc biệt là bà tám kia, trong ánh mắt cô ta thần thần bí bí!

Cái loại cảm giác bị bài xích khiến cô cảm thấy cô lập.

Tại sao? Các đồng nghiệp sẽ nhìn cô như vậy? Cô làm sai chuyện gì sao? Cô vô tình đắc tội bọn họ sao? Cẩn thận ngẫm lại, cũng không có!

Thôi! Không quan nữa! Dù sao, cuộc sống làm việc ở đây cũng không lâu dài! Vừa nghĩ như thế, Đậu Mật Đường ngược lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngày 7 tháng 7 đến!

Một ngày này, Đậu Mật Đường đi ra khỏi công ty tập đoàn Tiêu thị, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Người kia, chính là học trưởng Quý Ngọc Khang. Anh cầm một bó hoa hồng, chờ ở cổng. Khuôn mặt điển trai làm không ít nữ nhân viên nghị luận bàn tán.

"Này, cậu xem đi, người đàn ông đó thật đẹp trai!"

"Đúng vậy. không biết cô gái nào lại may mắn đến thế. Nếu là tớ, nhất định tớ sẽ vui đến ngất đi mất."

"Mật Đường." Quý Ngọc Khang nhìn thấy Mật Đường ra ngoài, vội vàng vẫy vẫy bó hoa hồng trong tay.

"Học trưởng, sao anh đến đây?" Đậu Mật Đường đi về phía Quý Ngọc Khang, phía sau của cô, truyền đến tiếng nghị luận nho nhỏ. "Thì ra là à họ Đậu kia! À ta không phải đã cướp vị hôn phu của Phó tổng Tiêu sao? Phó tổng Tiêu tự sát, hình như là vì à!"

"Nghe nói, Người đàn bà này có thể ra vào phòng làm việc của tổng giám đốc như vào nhà mình. Lại còn dám hô to gọi nhỏ với tổng giám đốc. Kỳ quái là tổng giám đốc Tiêu không dám nói câu nào khó nghe cả. Cậu nói xem, có phải ả cũng có quan hệ gì đó với tổng giám đốc không?"

"Tổng giám đốc Tiêu, tổng giám đốc Đường, thêm một người đàn ông điển trai này nữa. Ha ha, người có tiền có địa vị. À này, thật ghê gớm." Hai người tỏ một câu cậu một câu, lặng lẽ nói. Không nghĩ tới, gió nhẹ đã đem những lời này bay đến lỗ tai Đậu Mật Đường.

Đầu Đậu Mật Đường bỗng choáng váng. May nhờ Quý Ngọc Khang đỡ cô, bằng không nhất định cô sẽ ngã cắm đầu xuống đất mất. Mặt của cô lúc xanh lúc đen.

Tiêu Từ Phụng tự sát, hoặc giả có quan hệ với cô. Nhưng nếu cô giống lời bọn họ nói, sao cô chịu nổi? Cô tránh Đường Long còn không kịp, làm sao lại có ý chia rẽ người ta, làm một kẻ đến sau đáng xấu hổ như thế? Đến bây giờ, cô cũng không chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước.

Cô và Tiêu Thính Quân có quan hệ đặc thù?

Hai cô gái này, nói thật đúng! Nhưng sao những người đó không biết là, đó không phải quan hệ nam nữ đây!

Về phần Quý Ngọc Khang, cô lại càng thêm bực bội! Anh tới tặng hoa, cũng không phải do cô gọi anh tới! Tại sao, những người này đều đem tội danh đặt trên đầu Đậu Mật Đường cô.

Trời ạ, thế giới này còn có công lý sao?

"Mật Đường, em không sao chứ?" Quý Ngọc Khang cũng đã nghe được những lời kia, anh lo lắng nhìn Mật Đường. Cô tái nhợt như vậy, lại một mối. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, cho cô an ủi và sức mạnh, cho cô lòng tin và ấm áp.

"Em không sao. Học trưởng, mang em đến một chỗ không người, em muốn yên lặng một chút." Đậu Mật Đường cảm thấy, cô giống như đang lẫn trốn, nóng lòng muốn rời khỏi vùng đất thị phi này.

"Được, anh đưa em đến bờ biển hóng gió." Quý Ngọc Khang mở cửa xe, để Mật Đường lên. Anh ngồi vào vị trí tài xế. Anh nghĩ an ủi Mật Đường, nhưng lại tìm không được câu nào thích hợp. Có lẽ, không nói gì thì tốt hơn.

Xe, không ngừng chạy. Không bao lâu, đã đến bờ cát ven biển.

Trời chiều, bầu trời bắt đầu mờ đi. Bầu trời bao la, nước biển mênh mông khiến toàn thân dễ chịu, nhưng hình ảnh này lại giống như tâm trạng Đậu Mật Đường bây giờ, xám xịt mà không ánh sáng!

Quý Ngọc Khang từ trong xe lấy ra một tờ báo, trải trên bờ cát. Lại lấy ra vài chai bia cùng một chút đồ hộp có sẵn đặt trên tờ giấy.

"Tâm trạng không tốt, uống một ly rượu, sẽ tốt hơn rất nhiều. Đến đây đi, Mật Đường. Anh uống rượu với em, chúng ta không say không về!" Quý Ngọc Khang gọi Mật Đường, sau đó ngồi xuống. Anh rót đầy một ly rượu, đưa cho cô. Rồi sau đó, lại tự rót rượu ỉn.

Đậu Mật Đường nhìn ly rượu trong tay, bất giác nghĩ đến lời của Đường Long. "Dù gặp khó khăn gì, bất kể đau lòng hay không, cũng đừng uống đến say như chết."

Nước mắt, không tự chủ tràn ra hốc mắt cô. Cô ngửa đầu uống hết, sau đó để Quý Ngọc Khang tiếp tục rót rượu.

Đừng uống đến say như chết? Không uống rượu, làm sao cô có thể quên đi đau đớn thấu tận tim gan này? Có lẽ, chỉ có uống say, cô mới có thể tạm thời quên đi tất cả.

"Mật Đường, uống từ từ. Uống nhiều sẽ hại sức khỏe đấy!" Quý Ngọc Khang dịu dàng nhìn Đậu Mật Đường, không biết làm sao mới có thể khiến cô hết đau lòng.

"Học trưởng, đừng lo cho em. Để em uống say, lòng em mới không đau." Mật Đường cầm lấy chai, tự rót tự uống. Vài ly, lời nói nhiều hơn. "Cha của em là cha người khác. Người đàn ông em muốn, cũng là vị hôn phu của người ra. Em muốn rời khỏi bọn họ, sao không thể thoát khỏi bóng ma đó. Em đã rất đau lòng, còn phải nghe người khác nói linh tinh, phải chịu tội danh mà người khác áp đặt cho em! Học trưởng, anh nói có công bằng không?"

"Mật Đường, gả cho anh đi! Gả cho anh, những phiền não này sẽ không còn." Quý Ngọc Khang nhìn Mật Đường thương tâm, tim của anh cũng rối rắm. Anh đã sớm biết, anh đã sớm biết, cô bé này là một người mẹ chưa lập gia đình. Nhưng anh không không chế được tình yêu dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Lễ tình nhân 1

Mật Đường hơi ngửa đầu, ha ha cười lớn. Tiếng cười kia, thê mị mà đau thương!

"Cười cái gì?" Quý Ngọc Khang không hiểu, vì sao Mật Đường bật cười. Chẳng lẽ, anh cầu hôn không đủ thành ý? Hay rất buồn cười? Trong mắt của anh, không khỏi thoáng qua vẻ cô đơn!

Mặc dù Mật Đường uống mấy ly rượu, nhưng thần trí cũng tương đối rõ ràng, trong mắt Quý Ngọc Khang cô đơn, cô biết: "Học trưởng, đừng quan tâm em nữa. Anh là học trưởng mà em sùng bái, em vĩnh viễn chỉ là học muội của anh. Quan hệ giữa chúng ta, chỉ có thể như vậy."

"Tại sao? Chẳng lẽ anh không xứng với em?" Quý Ngọc Khang uống một ly rượu đầy, muốn xua tan nỗi đau. Cô bé này, tại sao không chịu tiếp nhận anh? Chẳng lẽ, anh kém cỏi như vậy?

"Nếu không xứng, chỉ có thể là em không xứng với học trưởng. Học trưởng là con trai nhà giàu, là bạch mã hoàng tử trong mắt phái nữ. Em là đàn bà, hơn nữa lại là mẹ chưa lập gia đình. Người nào không xứng với người nào, không phải đã rõ ràng sao?" Vì để cho Quý Ngọc Khang lúng túng, Mật Đường cố ý nói tất cả.

"Tình yêu, không có giới hạn, không phải sao? Nói như em, chẳng qua là lấy cớ chứ gì?" Nếu Mật Đường không muốn tiếp nhận mình, nhất định có lý do của cô. Anh yêu cô đến vậy, cũng chỉ có thể làm Học Trưởng mà cô tôn kính nhất!

"Học trưởng, anh nói đến tình yêu, em kể cho anh một câu chuyện cũ. Bốn năm trước, một cô gái vì thay thân ẹ, bán đêm đầu tiên của mình. Kỳ lạ là cô đã yêu người đàn ông mua đi đêm đầu của cô. Càng không thể nói, cô lại mang thai đứa con của người đàn ông kia. Vì đó là người đàn ông mình yêu, cô gái không để ý đến phản đối của mẹ, sanh trong bụng hai sinh mệnh nhỏ ra. Trải qua bốn năm, cô bé này lần nữa gặp được người đàn ông đó, thế nhưng anh đã là vị hôn phu của người khác." nước mắt Mật Đường, từng giọt từng giọt lăn xuống, hòa vào bờ cát. Mỗi khi cô nhớ lại chuyện này, cảm giác như có thanh đao đâm vào lòng của cô.

"Nếu yêu anh ta, tại sao không đoạt lại? Tại sao phải khổ sở một mình?" Quý Ngọc Khang móc ra một mảnh khăn giấy, đưa cho Mật Đường lau nước mắt.

"Em khinh thường những kẻ thứ ba, huống chi người kia, là chị cùng cha khác mẹ với em, em càng không có lý do gì để chia rẽ hôn nhân, cướp đi hạnh phúc của cô ấy." Mật Đường lau nước mắt, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

"Anh ta yêu em sao?" Quý Ngọc Khang do dự một chút, hỏi vấn đề anh quan tâm nhất.

"Có lẽ là yêu." Giọng của Mật Đường có chút không xác định. Cô cũng không rõ ràng lắm, Đường Long có phải thật lòng yêu cô hay không. Nếu quả thật yêu cô, tại sao còn có thể trở lại bên người Tiêu Tử Phụng? Nếu như không yêu, anh có cần thiết nói chia tay Tiêu Tử Phụng không?

"Nếu cả hai người yêu nhau, em còn do dự cái gì? Còn thương tâm cái gì? Trực tiếp đi tìm anh ra, không phải được rồi ư?"

Quý Ngọc Khang đem bó hoa hồng kia đưa cho Đậu Mật Đường, khích lệ cô nói: "Đi đi, thổ lộ cho anh ta đi."

Mật Đường lắc đầu một cái, bất đắc dĩ cười cười: "Anh ấy muốn giải trừ hôn ước, vị hôn thê của anh ấy tự sát. Hiện tại, vẫn còn trong bệnh viện."

"Em nói, người đàn ông kia là Đường Long? Vậy cha em là Tiêu Thỉnh Quân ư?" ánh mắt của Quý Ngọc Khang mở to. Mới từ Hongkong trở lại, anh liền nghe một tin tức kinh người. Đại tiểu thư tập đoàn Tiêu thị bị người khác đá, tong con nóng giận cắt cổ tay tự sát! Thì ra, tất cả đều có liên quan đến Đậu Mật Đường! Cô bé này, lại là con gái riêng của Tiêu Thỉnh Quân? Chuyện này, tất cả đều nằm ngoài dự đoán!

"Học trưởng, ánh mắt anh trùng lớn như vậy làm gì? Giống như, em là một con quái vật không bằng?" chẳng lẽ Quý Ngọc Khang hoài nghi mẹ cô cũng giống cô, là một người mẹ chưa lập gia đình? Nhìn vẻ mặt của anh, giống như có ý thế: "Trời ạ, Quý Ngọc Khang, chẳng lẽ anh cảm thấy em là con gái riêng chứ gì? Em cho anh biết, mẹ em là vợ cả của Tiêu Thỉnh Quân! Do hận Tiêu Thỉnh Quân, mới rời nhà ra đi."

"À, hoá ra là như vậy!" Quý Ngọc Khang lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. Không trách được anh lại cảm thấy trên người Đậu Mật Đường và mẹ cô, có một loại khí chất cao quý! Thì ra, mẹ cô vốn là cô dâu nhà giàu!

Một chiếc xe con, dừng ở đường số 3 Hòa Bình.

Đậu Mật Đường từ trên xe bước xuống, cước bộ có chút lảo đảo. Quý Ngọc Khang vội vàng đỡ cô: "Mật Đường, anh tiễn em vào."

"Học trưởng, tự em có thể đi. Anh trở về đi!" Đậu Mật Đường đẩy Quý Ngọc Khang ra, muốn tự mình đi. Không nghĩ tới, một hồi choáng váng, ngã nhào trong ngực Quý Ngọc Khang.

"Mật Đường, em đã say như vậy rồi, còn cậy mạnh." Quý Ngọc Khang dứt khoát ôm lấy Đậu Mật Đường, trực tiếp đưa cô về nhà.

Cách đó không xa, trong xe, có một ánh mắt bị ghen tỵ nung đỏ. Chủ nhân ánh mắt này, chính là Đường Long. Anh vốn về nhà thay quần áo, lại bất giác chạy đến nơi đây.

Đường Long nhìn Quý Ngọc Khang ôm Mật Đường, anh hận không được tiến đến đánh anh ta một trận. Nếu như đánh nhau, mười Quý Ngọc Khang cũng không phải là đối thủ của Đường Long. Nhưng anh biết, anh không có lý do làm vậy. Dù sao, bây giờ anh là vị hôn phu của Tiêu Tử Phụng, mà không phải vị hôn phu của Đậu Mật Đường.

"Quý tiên sinh, cậu đi thông thả! Về sau, thường tới chơi nha!" Đang lúc Đường Long suy tư có nên sống chết với Quý Ngọc Khang hay không thì Đậu Ngọc Nga đưa Quý Ngọc Khang đi ra.

"Bác à, Mật Đường uống rất nhiều rượu, một mình trong nhà rất dễ xảy ra chuyện. Bác đừng tiễn cháu nữa!" Quý Ngọc Khang tạm biệt Đậu Ngọc Nga, lái xe rời đi. Đậu Ngọc Nga xoay người vào nhà, bên trong truyền đến tiếng chốt cửa.

Tất cả, trở lại về yên tĩnh! Chỉ còn lại đèn đường mờ vàng, còn có Đường Long dưới màn đêm.

Anh nhìn một màn này, trong lòng chua xót.

Đậu Ngọc Nga nhiệt tình với Quý Ngọc Khang như vậy, nhất định là vô cùng thích người đàn ông này rồi. Xem ra, người đàn ông này là con rể trong mắt mẹ cô ấy. Nếu như anh là Quý Ngọc Khang, là con rể nhà này, thật hạnh phúc!

Anh ngoác nhìn căn nhà, yên lặng tưởng tượng đến Mật Đường.

Cô bé kia, thật đúng là không biết yêu quý bản thân mình! Hiện tại, cô nhất định rất khó chịu? Đường Long biết, say rượu rất thống khổ! Anh rõ ràng đã nói qua, không cho cô uống rượu say. Cô bé này, cứ nhiên đem lời nói của anh như gió bên tai.

Anh lấy điện thoại di động ra, soạn một tin tức, gửi đến điện thoại Đậu Mật Đường. Bất kể cô có nghe hay không nghe lời của anh, anh đều muốn lặp lại lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Lễ tình nhân 2

Mật Đường nhào vào trong phòng vệ sinh, nôn hết ra ngoài.

Mỗi lần uống rượu, cô đều bị vậy. Nôn rượu ra ngoài, thật khó chịu! Cô cảm giác, cả dạ dày cũng sắp lòi ra ngoài.

"Mật Đường, uống miếng nước súc miệng." Đậu Ngọc Nga bưng ly nước, đi vào. Vừa để Mật Đường súc miệng, vừa oán giận nói. "Mật Đường, mẹ biết trong lòng con khổ sở. Nhưng con cũng không thể lấy thân thể chính mình để đùa chứ? Uống nhiều rượu như vậy, muốn dạ dày loét ra à?"

"Mẹ, thật xin lỗi. Sẽ không, con sẽ không dám nữa!" Mật Đường súc xong miệng, đi vào trong phòng của mình, ngã đầu nằm ngủ. Tiếng chuông tin nhắn vang lên.

"Mấy tin nhắn chết tiệt này, không thấy người ta đang ngủ sao?" Mật Đường vừa lẩm bẩm, vừa đưa tay xem tin nhắn. Tin nhắn mở ra, là mấy chữ quen thuộc. "Mật Đường, anh nói lại cho em nghe lần nữa. Dù thời điểm nào, bất kể rất đau lòng, cũng không được uống say như chết."

Trời ạ, ấy là người đàn ông kia gọi tới! bên trong lòng của Mật Đường một hồi cảm động! Trong lòng cô vẫn muốn khóc, vô cùng muốn khóc lớn tiếng!

Giờ khắc này, không phải là anh ở bệnh viện sao? Không phải là ở bên người Tiêu Từ Phụng sao? làm sao anh biết chuyện mình uống rượu? Chẳng lẽ, anh phái người theo dõi cô? Không thể nào! Nếu không thì, anh đang ở ngoài cửa nhà cô?

Mật Đường lập tức thanh tỉnh. Cô mặc giày xuống giường, chạy ra ngoài! Bất kể anh đang có ở ngoài cửa hay không, cô đều muốn đi ra ngoài xem một chút. Chỉ cần nhìn thấy anh trong ngày lễ tình nhân, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Đợi cô, nhất định phải chờ cô! Đậu Mật Đường chưa từng có khát vọng nhìn thấy người đàn ông này giống như bây giờ,. Cô hi vọng anh đứng ở ngoài cửa chờ cô!

Dưới đèn đường, có một bóng dáng khôi ngô. Trong tay của anh, kẹp một điều thuốc lá. Đóm lửa nhỏ, lập lòe trong đêm tối.

Anh vẫn còn ở đây!

Mật Đường giống như nỗi điên, vọt tới trước mặt của anh. Một đôi mắt đẫm lệ, si ngốc nhìn anh: râu ria rũ dài ra, hốc mắt thâm quầng. Chỉ có cặp mắt kia, thấy cô chạy ra, lập tức chói sáng.

Thân thể của cô, đã nhào vào trong ngực của anh. Hai cánh tay cô đã quấn quanh cổ anh. Cô nhón chân lên, dang lên đôi môi anh đảo.

Dù là phía trước là sườn treo vách đứng hay vực sâu vạn trượng, cô cũng muốn nhảy xuống. Dù phía trước là núi đao hay biển lửa, cô cũng muốn xông vào! Cho dù tan xương nát thịt, cho dù bị lửa đốt người, cô cũng không tiếc! Chỉ cần có thể tìm về người đàn ông yêu cô, cô tình nguyện vì anh mà chìm đắm vào chỗ vạn kiếp không siêu sinh!

Cô điên cuồng hôn anh, đầu lưỡi tìm kiếm lưỡi của anh. Anh chống lại, chỉ chốc lát sau, bắt đầu cuồng nhiệt hôn trả người trong ngực. Hai tâm hồn nóng rực, chạm nhau mãnh liệt, khơi dậy tia lửa. Tia lửa này, tựa như thiên thạch đốt cháy hai vùng thảo nguyên cô quạnh.

Đậu Mật Đường cảm thấy thân thể của cô giống như hòa tan thành đóa mây nhẹ nhàng, lơ lửng trên không trung. Mà cô, chính là tiên tử đứng ở đám mây kia.

Da thịt trên mặt cô, ma sát chòm râu của anh. Cảm giác ây tê tê, kèm theo nụ hôn nóng bỏng, một lớp sóng lại một lớp sóng tập kích nội tâm cô.

Đậu Ngọc Nga chạy theo sau Mật Đường mà đến, thấy một màn này, lặng lẽ lui trở về!

Người thấy cảnh này không chỉ một mình Đậu Ngọc Nga. Nơi xa, còn có một đôi mắt tức giận. Người kia, chính là kẻ theo dõi Đường Long mà đến, Tiêu Từ Phụng.

Người đàn ông này nói về nhà thay quần áo, cô liền hoài nghi anh có phải muốn đi gặp ả đàn bà kia không? Lễ tình nhân? Không hẹn hò người yêu thì làm gì?

Cô ngoài mặt sáng khoái đáp ứng anh, sau lưng lại vẫy một chiếc taxi theo sát anh. Người đàn ông này, thật đúng là đến chỗ như cô dự liệu. Suy đoán của cô hoàn toàn chính xác! Vị hôn phu của cô cùng ả đàn bà này, lại trình diễn một màn như vậy.

Nhìn cảnh này, bên trong lòng của Tiêu Từ Phụng không nhịn được xông lên một lời hận ý. Trong ánh mắt của cô, phun ra ánh lửa nóng bỏng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi."Đậu Mật Đường, dám giành người đàn ông của tao. Không để mày chết, tao không phải là Tiêu Từ Phụng."

Tiêu Từ Phụng không cách nào nhìn tiếp được, cô phản phó tài xế, theo đường cũ trở về bệnh viện. Cô không muốn bắt tại trận, bởi vì cô không muốn để Đường Long chạy mất. Nếu như vạch mặt, Đường Long sẽ nhanh chóng rời cô. Cô chỉ muốn trừng phạt giành ả Đậu Mật Đường, nhưng không muốn mất vị hôn phu của cô.

"A Long, em, em không thờ nổi." Đậu Mật Đường lăm bằm, thức tỉnh Đường Long trong mơ màng. Anh buông lỏng cô ra, trong mắt tràn đầy áy náy.

"Mật Đường, thật xin lỗi." Tại sao lại vọng động như vậy? Tại sao không ngờ hậu quả? Nếu không thể phụ trách, tại sao muốn đối với cô như vậy?

"A Long, đừng thật xin lỗi em! Anh không nợ em cái gì!" Đậu Mật Đường bưng kín miệng Đường Long. Cô không cần anh áy náy, cũng không cần anh tuyệt vọng. Cô chỉ muốn nhìn thấy, trong ánh mắt của anh có ánh sáng hy vọng."Bốn năm trước không nợ, bốn năm sau cũng không thiếu."

Mật Đường cảm thấy, cô giống như hiểu rõ người đàn ông này rồi. Bởi vì anh yêu mình, mới có thể chia tay Tiêu Từ Phụng. Bởi vì anh có lòng trách nhiệm, anh mới về bên vị hôn thê tự tử kia. Bởi vì anh không thể rời bỏ mình, trong mắt của anh, mới có cái loại ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Mật Đường, rốt cuộc em cũng chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước rồi! Mặc dù từ khi thấy em tại triển lãm, anh liền xác định em là cô gái mà anh tìm. Bây giờ nghe em chính miệng nói ra, anh rất kích động." trong mắt của Đường Long, lại một lần nữa dấy lên ánh lửa hưng phấn. Tia sáng kia kéo dài vài giây, lại mờ đi."Anh tìm em bốn năm, thương nhớ em. Hiện tại tìm được em, anh lại đem tìm mình vứt bỏ."

Mật Đường thấy được trong mắt Đường Long lóe lên lệ quang, cô cười cười.

"Anh không vứt nó đâu, em vẫn luôn trong lòng anh. Làm sao có thể mất được?"

Coi như anh là người của Tiêu Từ Phụng, coi như thân thể của anh cũng thuộc về Tiêu Từ Phụng. Tim của anh vĩnh viễn là của cô, như vậy đã đủ rồi."A Long, anh nhất định là biết câu thơ này chứ! Vẫn còn là người tri kỷ, chôn xa xôi cũng tựa như gần! Chỉ cần chúng ta có nhau, cho dù không thể nên đôi nên cặp, lòng của chúng ta vẫn mãi của nhau. Em cũng vậy!"

"Mật Đường, anh không làm được! Anh không thể để Tiêu Từ Phụng chết!" Đường Long ôm Đậu Mật Đường vào trong ngực, ôm thật chặt. Giống như anh vừa buông tay, Mật Đường sẽ biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: dạ vũ

Lòng của Mật Đường rối rắm. Từng trận tim đập nhanh, giống như sóng biển đến tập kích cô vậy.

"Nếu Tiêu Từ Phụng chết, anh cũng phải chết!"

Cô biết, cô dĩ nhiên biết. Từ khi cô thấy ánh mắt Đường Long tuyệt vọng thì cô đã biết tất cả. Chính bởi sợ anh tuyệt vọng mà chết, cô mới có thể thừa nhận việc cô cố ý giấu giếm sự thực.

"Mật Đường, anh cũng muốn anh tìm về anh của ngày xưa. Nhưng lại khó quá! Cô ấy tự sát, khiến anh rung động. Anh không biết, nên ích kỷ theo đuổi tình yêu của mình, hay là nên giữ lại tính mạng của một người tuổi còn trẻ. Anh đắn đo lâu vô cùng, đã lựa chọn điều thứ hai. Mật Đường, anh quá mềm yếu rất vô dụng đúng không? Em, nhất định rất xem thường anh?" nước mắt Đường Long, thấm ướt bờ vai Mật Đường!

"A Long, anh thật vĩ đại! Trước kia, em chỉ đơn thuần yêu anh. Hiện tại, bắt đầu có chút ngưỡng mộ anh!" Mật Đường nói là sự thật, cô cảm thấy Đường Long rất vĩ đại. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ lựa chọn như vậy.

"Anh không vĩ đại! Anh căm hận mình, tại sao không ích kỷ một ít? Nếu như anh có thể ích kỷ một ít, cũng không cần chịu loại đau khoan tim thấu xương này. Anh cứu Tiêu Từ Phụng, ai sẽ tới cứu chúng ta? Không có ai, không người nào có thể cứu vớt chúng ta!" Suy nghĩ một chút về cuộc sống sau này, Đường Long cảm thấy đau lòng. Nếu như anh có thể sống đến tám mươi tuổi, thì anh phải chịu hơn năm mươi năm sống trong cảnh tù ngục. Nguru Lang

Chức Nữ, cách sông nhìn nhau. Anh và Mật Đường, cũng phải trải qua cuộc sống này sao?"Mật Đường, anh muốn thử một lần nữa. Nếu như Tiêu Từ Phụng chịu buông tay, chúng ta mà có thể như hình với bóng rồi."

"A Long, không cần, ngàn vạn lần không được! Hai chúng ta, lưng ai cũng đeo một quả cân nặng nề! Hãy đối tốt với cô ấy. Như vậy, chính là kết cục đẹp nhất!" Mật Đường buông Đường Long ra, cố gắng làm vẻ mỉm cười. "Trở về đi, trở lại bên cạnh cô ấy đi!"

Mật Đường phát tay một cái, xoay người đi về phía nhà của mình.

Cô quả quyết ngăn cản Đường Long. Bởi vì cô biết, cô không cách nào gánh chịu được áp lực và bóng ma gián tiếp sát hại chị mình. Cô và Đường Long, ai cũng có trách nhiệm riêng mình. Nếu như Tiêu Từ Phụng chết, cả đời hai người bọn họ cũng không cách nào thoát khỏi bóng ma. Thay vì cùng sống cùng chết, không bằng lý trí một ít, quả quyết một ít.

"Mật Đường, em thật tàn nhẫn. Tại sao, tại sao không cho chính mình một cơ hội? Tại sao không cho chúng ta một cơ hội?" sau lưng Mật Đường, truyền đến giọng nói thông khổ của Đường Long. Cô không quay đầu lại, bởi vì cô sợ mình thay đổi chủ ý!

Những ngày kế tiếp, Đâu Mật Đường trôi qua rất nhạt nhẽo, nhạt nhẽo không có một chút tư vị của cuộc sống.

Từ ngày đó chia tay, cô không còn gặp mặt Đường Long. Thậm chí, ngay cả điện thoại cũng không có. Cô không muốn quấy rầy bình tĩnh của anh, cũng không muốn lại chế tạo ỉn sự phiền toái không cần thiết. Có lẽ, bọn họ phải tránh nhau ra!

Hôm nay, chỉ sợ là tránh không được.

Tiêu Từ Phụng xuất viện, các đồng nghiệp nhất trí: ở trong công ty mở một bữa tiệc mừng Tiêu Từ Phụng, hoan nghênh Tiêu Từ Phụng thoát khỏi nguy hiểm! Mật Đường muốn từ chối, lại sợ người khác nói nhăng nói cuội! Không có cách nào, chỉ có thể nhắm mắt đi vào.

Cô thật sự không nghĩ ra, những người này vô cùng ghét Tiêu Từ Phụng, tại sao còn phải giả trang làm bộ thích cô ả chứ? Chẳng lẽ, bởi vì muốn thăng chức tăng lương? Thật không biết, những người này diễn hai bộ mặt, rốt cuộc có mệt hay không?

"Đâu Mật Đường, đừng nói là người khác. Chính mày cũng là người hai mặt mà!" Đâu Mật Đường thở dài, cười nhạt mình chó chê mèo lắm lông! Vì ở trong vũ hội không đến nổi quá lúng túng, có chút tin đồn giữa cô và Đường Long, nên cô mời Quý Ngọc Khang làm bạn nhảy để tránh cho người khác dị nghị. Trời ạ, người sống trong xã hội này, thật đúng là không thể không xem thường ánh mắt của người khác đối với mình!

Trong đại sảnh tập đoàn Tiêu Thị, đèn nhấp nháy và ruy băng treo trên cao, người trình diễn ban nhạc đang đánh một bản vũ khúc. Cột lớn ở đó treo một hình con chim phượng óng ánh, có ghi dòng chữ: "Niệt liệt chào mừng tiêu thư Tiêu Từ Phụng xuất viện, mừng Phó tổng Tiêu tại qua nạn khỏi."

Khi Mật Đường kéo Quý Ngọc Khang đi vào đại sảnh, vang lên một hồi tiếng than thở.

"Mật Đường, hôm nay em thật đẹp!"

"Mật Đường vốn đẹp sẵn, bằng không..... Có thể câu được nhiều đẹp trai như vậy ư?" trong lời nói người này, rõ ràng có ý không tốt. Người này, chỉ còn kém đem chuyện Tiêu Từ Phụng vì Mật Đường mà tự sát nói ra thôi.

"Chị Mật Đường, có thể truyền thụ cho em một tuyệt chiêu, để em cũng của một chàng hoàng tử đẹp trai tiền nhiều đẹp trai chứ!" Trong lời nói, mang theo cười trộm, mang theo ghen tỵ.

Đường Long đang tiếp khách, nghe được lời nói nhạy cảm đó, thần kinh không khỏi căng thẳng. Anh xoay người, thấy được Mật Đường: một bộ dạ phục màu tím nhạt, bó chặt ấy thân thể uyển chuyển của cô. Ruy băng cùng màu vòng trên cổ. dạ phục thật dài, khiến cho Mật Đường càng nhìn càng mảnh khảnh yếu đuối. Một đôi giày cao gót khéo léo quấn lấy chân ngọc, tinh xảo mà hoàn mỹ. Cặp mắt kia buồn buồn, truyền đến ánh mắt bắt đắc dĩ mà thê lương.

Anh kinh ngạc nhìn cô gầy tựa như mộng ảo này, không thể dời đi ánh mắt.

Ánh mắt Mật Đường chống lại ánh mắt Đường Long. Lòng của cô, kịch liệt nhảy không ngừng. Người đàn ông này, rốt cuộc bị sao vậy? Nhìn tình hình của anh, giống như đã sống lại. Có lẽ, là chính bản thân anh vượt qua cửa ải khó khăn này. Có lẽ, là cô giúp anh hoàn thành quá trình lột xác ấy. Tóm lại, anh không còn là Đường Long nửa chết nửa sống kia!

"Tổng giám đốc Đường, ngài khỏe chứ." Quý Ngọc Khang vươn tay với Đường Long. Quý Ngọc Khang không biết, anh nên khen ngợi Đường Long vì đại hay là nên cười nhạt anh ta mềm yếu? Người đàn ông này, hại Mật Đường thảm như vậy, lại đến đây làm vị hôn phu của người khác.

Ánh mắt Đường Long dừng trên cánh tay của Quý Ngọc Khang đang nắm lấy Mật Đường. Ghen tỵ cùng hâm mộ, tràn đầy ánh mắt của anh. Mặc dù anh biết người Mật Đường yêu là anh, thế nhưng anh không chế không được sự chua xót trong lòng mình. "Quý thiếu gia, hoan nghênh."

"Tổng giám đốc Đường, có thời gian, chúng ta gặp nhau một chút." Quý Ngọc Khang cảm thấy, anh phải giúp Đường Long biết một chút. Anh cũng phải nói về tình trạng gần đây của mẹ con Mật Đường nói cho Đường Long. Nếu như Đường Long vẫn không chịu trở lại bên cạnh Mật Đường, anh nhất định phải dạy dỗ người đàn ông này thật "tốt"!

Chương 88: Dạ vũ 2

Dạ vũ bắt đầu.

Ban nhạc diễn tấu, là một khúc nhạc nhẹ.

Chính giữa, là Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long. Tiêu Tử Phụng mang một thân váy công chúa màu hồng, giày cao gót, dây cột tóc và ruy-băng quấn tay cùng màu. Dải ruy-băng vừa vặn che đi vết sẹo trên cổ tay của cô.

Cô tựa như một con bướm màu hồng, bên người Đường Long nhẹ nhàng bay múa. Kỹ thuật nhảy hoàn hảo, thân thủ lưu loát. Mật Đường bắt giác buồn bã rơi lệ. Nếu như cô gái bên cạnh Đường Long là Đậu Mật Đường cô, thật tốt biết bao!

"Mật Đường, chúng ta cũng khiêu vũ đi." Quý Ngọc Khang đưa khăn giấy cho Mật Đường, để cô lau nước mắt. "Em đừng khóc, rất khó coi! Lau nước mắt đi, tránh để người ta nhìn thấy."

"Cám ơn." Mật Đường lau nước mắt, lộ ra một tia cười khổ. "Đi, khiêu vũ đi."

"Đừng nghĩ điều gì, chuyên tâm khiêu vũ. Tan vào âm nhạc, tâm tình tốt lên rất nhiều." Quý Ngọc Khang vừa xoay Mật Đường một vòng, vừa giúp cô nhảy.

Một bài hát kết thúc, một bài hát khác lại bắt đầu. Quý Ngọc Khang ôm Đậu Mật Đường, đi tới trước mặt Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long. "Tiểu tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp!"

"Cám ơn." Tiêu Tử Phụng nhìn Quý Ngọc Khang, lại nhìn Đậu Mật Đường bên cạnh. Nụ cười không tự nhiên tràn ngập trên mặt.

"Đường tổng giám đốc, tôi có thể mời bạn gái xinh đẹp của anh nhảy một điệu sao?" Quý Ngọc Khang cho Đường Long cùng Đậu Mật Đường một cơ hội, cô ý muốn mời bạn gái Đường Long.

"Chỉ cần Tử Phụng nguyên ý, tôi không có ý kiến." mặc dù Đường Long rất muốn rời khỏi Tiêu Tử Phụng, nhưng anh lại không thể trực tiếp đồng ý lời mời của Quý Ngọc Khang.

"Tiểu tiểu thư, nể mặt tôi, nhảy một khúc được không?" Quý Ngọc Khang khom lưng, cúi chào. Tiêu Tử Phụng cười khanh khách, trầm xuống, đáp lại. "Dĩ nhiên. Quý thiếu gia muốn mời, làm sao Tử Phụng không nể mặt được?"

Hai người, vào sàn nhảy. Theo vũ khúc, hết lần này tới lần khác nhảy múa.

"Mật Đường, chúng ta cũng nhảy một khúc chứ!" Đường Long vừa nhìn hai người kia trong sàn nhảy, vừa nhìn Mật Đường. Anh thật có chút không dám tin tưởng hoàn cảnh trước mắt, đây là thật sao? Quý Ngọc Khang không phải là đang đeo đuổi Mật Đường sao? Anh ta sao lại để Đường Long anh một cơ hội này?

"Ừ." Mật Đường đáp ứng một tiếng, cùng Đường Long vào sàn nhảy. Hai người, ai cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là theo âm nhạc, nhịp chân.

Một tay anh đỡ lấy eo nhỏ của cô, một tay nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại. Bàn tay, thỉnh thoảng nắm chặt lấy cô. Mỗi một lần anh nắm chặt, tim của cô lại đập nhanh. Cô cảm giác được mặt của cô đang nóng rần lên, giống như kẻ trộm vậy.

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh. Đôi mắt kia, được đèn nên ông làm nổi bật, càng lộ vẻ sáng như sao. Ánh mắt chứa đựng thâm tình, giống như một thanh kiếm sắc bén, hoàn toàn đem Mật Đường đánh sập. Cô cố gắng ép mình thoát đi ánh mắt của anh, không dám nhìn mắt anh nữa. Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nghe hô hấp dồn dập của anh, cũng nghe tiếng tim mình đập mạnh.

Tất cả, đều không thoát khỏi ánh mắt của Tiêu Tử Phụng. Cô vừa cùng Quý Ngọc Khang nói cười, vừa dùng ánh mắt quan sát Đường Long cùng Đậu Mật Đường. "Đậu Mật Đường, mày đừng vui mừng vội! Mày hãy cứ vui vẻ đi, vui vẻ lần này thôi, lần sau không có đâu."

Đường Long nhìn Đậu Mật Đường, trong lòng một hồi đau đớn. Anh đè thấp thanh âm của mình, nhẹ nhàng nói. "Tại sao? Tại sao nhắm mắt lại? Chẳng lẽ, em không muốn nhìn anh dù một lần thôi sao?"

Cô không muốn nhìn anh?

Nước mắt Mật Đường, trượt theo lông mi, giọt xuống. Chỉ có trời mới biết, cô tránh được ánh mắt anh cần bao nhiêu dũng khí! Cô cũng muốn vĩnh viễn say mê nhìn ánh mắt tràn đầy yêu thương của anh, nhưng cô biết, đây chẳng qua là mộng đẹp mà thôi. Mộng dù đẹp, nhưng có một ngày sẽ tỉnh lại. Cho dù cô nhắm mắt lại, ánh mắt nóng bỏng kia, vẫn xuất hiện trước mắt cô. Ánh mắt ấy, giống như đã lọt vào đầu cô, không cách nào để xua đi.

"Nhìn người không nhất định phải dùng mắt. Tâm, cũng sẽ nhìn được người." lời của Mật Đường, khiến Đường Long một hồi rung động. Đúng vậy! Nhìn người không nhất định phải dùng mắt, tâm cũng nhìn người được. Nửa đêm không nhìn thấy cô, không phải anh vẫn nghĩ đến cô sao?

Vũ khúc kết thúc, người chung quanh tản ra. Bốn người với bốn tâm sự, lần nữa gặp nhau tại một chỗ.

"Mật Đường, mẹ anh điện thoại tới, nói bệnh của ba anh tái phát. Hiện tại, anh phải đi bệnh viện. Em ở lại chơi đây? Hãy để anh tiễn em trở về?" Quý Ngọc Khang nhìn Mật Đường, lo lắng nói.

"Anh đừng quan tâm em, em tự mình trở về được mà. Anh đi nhanh một chút đi, sức khỏe của bác trai quan trọng hơn." Đậu Mật Đường không muốn bởi vì mình làm trễ thời gian Quý Ngọc Khang thăm cha. Nếu như bác trai thật sự có chuyện gì, trong lòng cô cũng sẽ bất an.

"Được rồi, anh đi trước." Quý Ngọc Khang vừa nghe tin cha tái phát bệnh, đã sớm hoảng loạn. Anh không kịp đưa Mật Đường, vội vã rời đi.

Mật Đường nhìn thấy Quý Ngọc Khang đi, cũng không muốn đợi tiếp nữa. Cô lễ phép cúi người chào, cáo biệt Đường Long cùng Tiêu Từ Phụng. "Phó tổng Tiêu, Tổng giám đốc Đường. Thân thể tôi không thoải mái, tôi xin phép rời trước một bước."

"Mật Đường, con gái mà đi đêm một mình rất nguy hiểm. Bằng không, tôi để Đường Long tiễn cô về." thái độ Tiêu Từ Phụng cực kì tốt. Thậm chí, có chút bình dị mà gần gũi.

"Phó tổng Tiêu, không phiền các vị." Đậu Mật Đường xoay người, chạy ra khỏi cửa lớn tập đoàn Tiêu Thị. Đường Long nhìn bóng lưng Mật Đường biến mất, ngăn người một hồi. Tại sao, anh lại có một dự cảm không tốt! Tại sao, anh có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra?

"Anh Long, em đi vệ sinh một lát." Tiêu Từ Phụng thân nhiên cười, xoay người đi vào phòng vệ sinh. Cô lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số, nghe điện thoại.

"Tiểu Báo, con bé kia đã đi ra ngoài. À mặc bộ đồ màu tím, chính là mục tiêu. Cậu theo sát à đi, chờ chỗ nào dễ dàng mới ra tay. Nhớ, ngàn vạn lần không được để lại dấu vết."

Trong điện thoại di động, truyền đến giọng nói của Tiểu Báo. "Cô chủ, muốn làm gì con bé đó?"

"Đừng lấy mạng à, nhưng chơi à thì có thể. Về phần muốn chơi hay không, vậy thì phải xem cậu có hứng hay không đã!" Tiêu Từ Phụng cúp điện thoại, trong lòng âm thầm mắng: "Con tiện nhân kia, mày bị người ta hiếp dâm, xem mày còn câu dẫn đàn ông thế nào được?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bị bắt

Mật Đường ngồi trên taxi, tâm tình không bình tĩnh. Trong đầu của cô, vẫn vang lên lời của Đường Long cùng với ánh mắt nóng bỏng kia.

Yêu nhau lại không thể gần nhau, thật vô cùng thống khổ. Đậu Mật Đường cảm thấy mình giống như bị đâm vài nhát! Cái loại cảm giác trống rỗng ấy, giống như đến tận tận thế vậy, khiến người ta khủng hoảng bất an!

"Tiểu thư, đến rồi." lời của tài xế, cắt đứt suy nghĩ trong đầu Mật Đường. Cô nhìn lại, đã đến đường số 3 Hòa Bình rồi. Cô mỉm cười, trả tiền rồi xuống xe.

Đậu Mật Đường đứng đầu đường, cô chăm chú nhìn một chỗ, góc ngã. Chỗ kia, chính là chỗ cô cùng Đường Long ôm nhau, trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Cô tưởng tượng đến ban đêm tuyệt vời kia, tưởng tượng lại nụ hôn nóng bỏng, mặt của cô bất giác nổi lên đỏ ửng.

Đang lúc Đậu Mật Đường ngẩn ngơ, hai gã đàn ông cao lớn nhào tới. Che miệng Đậu Mật Đường, ép cô đi về một chiếc xe con cách đó không xa.

Mật Đường hận không thể cắn người đàn ông kia một ngụm để la to. Gã kia vung tay quát lên người cô, Đậu Mật Đường liền ngất. Cô bị gã cao lớn nhét vào xe, xe nghênh ngang rời đi.

A Trung nhận được điện thoại của Đường Long, liền chạy thẳng tới đường số 3 hòa bình. Khi anh đến nơi, vừa lúc nhìn thấy Mật Đường bị hai gã kia bắt đi. Anh vừa đuổi theo, vừa báo cáo tình huống cho Đường Long.

Dạ vù, vẫn tiếp tục!

Thình thoảng, Đường Long vẫn nhảy vài bản với Tiêu Từ Phụng, nhưng buồn bức không vui. Anh ngồi trong một chỗ khuất, lòng không yên nhìn Tiêu Từ Phụng cùng đồng nghiệp khiêu vũ.

Anh cũng không biết tại sao, cảm thấy trong lòng lo sợ, giống như có chuyện gì đó ngoài ý muốn xảy ra. Mí mắt anh thình thoảng lại nhảy lên xuống. Cái loại kinh hoàng phát ra từ tận đáy lòng! Anh muốn đi, lại cảm thấy có lỗi với Tiêu Từ Phụng. Ở lại, trong lòng không nở. Cho nên, mới sai A Trung đến Hòa Bình nhìn Mật Đường bình an đến nhà chưa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đường Long thình thoảng nhìn bên ngoài cửa, suy đoán có phải A Trung đã đến Hòa Bình hay không? Đang lúc anh nóng nảy vạn phần thì điện thoại vang lên, là A Trung gọi tới. Anh vừa mới nhận máy, giọng nói của A Trung đã truyền tới. "Thiếu gia, Đậu tiểu thư bị hai gã đàn ông bắt lên xe. Xe đang chạy dọc theo đường số 3, hình như muốn đến ngoại ô thành phố. Tôi đang đuổi theo sau!"

Mật Đường bị bắt cóc?

Đường Long nghe được tin ấy, cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm. Anh cố gắng ổn định tâm tình, phân phó nói "A Trung, dùng năng lực của cậu bảo vệ cô ấy. Tôi lập tức sẽ chạy tới."

Đường Long không kịp chào hỏi Tiêu Từ Phượng, liền chạy như bay ra ngoài. Anh kinh hoàng chạy trốn, khiến vũ trường một hồi xôn xao.

"Tổng giám đốc Đường sao rồi đi? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?"

"Nhìn vẻ mặt anh ta rất kinh hoàng, hình như vậy!"

"Anh ta cũng thái quá, không nói một tiếng với Phó tổng Tiêu đã rồi đi."

"Nói không chừng, tâm can bảo bối của anh ta đã xảy ra chuyện gì sao?" Rì tai, tiếng cười trộm.

Tiêu Từ Phượng cùng đồng nghiệp nói chuyện. Cô biết, Mật Đường đã bị Tiểu Báo bắt đi. Về phần Tiểu Báo sẽ đối phó với con bé đó thế nào, đoán chừng không chỉ là rạch mặt đơn giản! Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy ả đều muốn 'thường thức' một chút.

Tại sao Đường Long lại gấp gáp như vậy? Chẳng lẽ, anh cũng biết Mật Đường bị bắt đi rồi? Là ai báo tin cho anh đây? Coi như anh biết chuyện Mật Đường bị bắt, cũng không thể để ý đến ả nhiều như vậy! Dù sao, Tiêu Từ Phượng cô mới là vị hôn thê của anh! Nói thế nào, cũng phải quan trọng hơn ả nhiều chứ!

Tiêu Từ Phượng nghe tiếng nghị luận rầm rĩ kia, trong lòng một hồi giận dữ. Đường Long thật quá đáng, thật quá đáng mà! Ngay trước mặt nhiều người như vậy, lại để cô ở một mình. Dạ vũ này, còn có thể tiếp tục nữa sao? Nếu cứ tiếp tục cũng tự rước lấy nhục! Vai nam chính đã chạy, sao cô có thể diễn tiếp vai nữ chính được chứ?

"Do tạm thời có chút việc, dạ vũ hôm nay kết thúc tại đây! Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã đến!" sau khi Tiêu Từ Phượng cảm ơn tân khách, xoay người rời đi. Cô vừa đi, vừa nhắn tin cho Tiểu Báo: "Tiểu Báo, làm 'thịt' con bé kia đi. Sau khi chuyện thành công, tiền thù lao gấp mười lần!"

Trong xe Tiểu Báo, Mật Đường đã tỉnh lại.

Trong miệng của cô bị nhét một cái khăn lông bẩn thỉu. Cô muốn nói chuyện, nhưng không phát ra được thanh âm nào. Chỉ có thể giùng giởng, phát ra thanh âm ô ô.

"Cô bé, có phải chờ không được nữa sao?" hai bàn tay Tiểu Báo bóp mũi Mật Đường một cái. Trên mặt toàn mở tràn đầy tiếng cười dâm dăng "Yên tâm, anh sẽ phục vụ em. Đến lúc đó, nhất định khiến em trầm mê không dứt! Ha ha."

Trong đôi mắt của Mật Đường toàn bộ là miệt thị. Cô đưa chân, đạp lên mặt Tiểu Báo.

"Mẹ nó, mày tìm chết đi!" Tiểu Báo tránh thoát chân của Mật Đường, vung tay cho cô một bạt tai. Mặt của Mật Đường, trong nháy mắt liền sưng lên. "Hôm nay, tao không chơi mày chết, thì tao không phải là Tiểu Báo."

Tiểu Báo đưa tay kéo y phục Mật Đường đi, dạ phục kia trong nháy mắt biến thành mảnh vụn. trên người của Mật Đường chỉ còn lại áo lót và quần lót. Thân thể trắng nõn, liền hiện ra trước mắt Tiểu Báo.

"Trời ạ, thật đẹp!" trong mắt của Tiểu Báo lóe ra một tia dục hỏa. Gã cúi đầu, muốn hôn lên bộ ngực của Mật Đường.

"Anh Tiểu Báo, hình như có người theo dõi chúng ta!" Tài xế lái xe nói một câu, khiến gã như bị tạt một gáo nước lạnh.

Tiểu Báo tạm thời buông Mật Đường ra, nhìn quanh phía sau xe. Một chiếc xe con, cách bọn họ không xa mấy. Mắt thấy, sắp đuổi tới!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: bắt cóc 2

Tiểu Báo sau khi thấy chiếc xe kia cách bọn họ càng ngày càng gần. Mà Đậu Mật Đường trong xe không ngừng giãy dụa. Gã vừa nhìn tình huống nguy cấp, vội vàng phân phó tài xế.

"Tiểu Cầu, thay đổi đường đi đã định, gia tăng tốc độ. Có thể bỏ rơi xe kia thì càng tốt. Thật sự không bỏ rơi được, tao hiếp xong con bé này rồi quăng nó xuống đường." Nếu không có cách nào để trừng trị con nê này, chỉ có thể làm theo yêu cầu của cô chủ, hiếp con bé này. Làm như vậy, cũng không làm trái với ước định. Mặc dù không thể thường thức người đẹp một cách đẳng hoàng, nhưng lại có thể nhận được nhiều tiền. Chỉ cần có tiền, thì không lo sẽ không có người đẹp ầu hạ Tiểu Báo gã.....

Hai chiếc xe con, bắt đầu một cuộc truy đuổi. Một lát, đã trên đường ra ngoại ô thành phố!

Đậu Mật Đường trong xe, vừa nghe nói gã muốn hiếp cô, càng giãy giụa lợi hại. Tay của cô bị Tiểu Báo dùng sợi dây cột lại. Cô dùng chân đẩy cửa xe.

Chỉ cần có thể mở cửa xe, cô nhất định sẽ lăn từ trên xe xuống. Coi như ngã chết, cũng không thể bị vũ nhục Tiểu Báo được.

"Con khốn kia, mày làm loạn nữa, cẩn thận tao lấy mạng mày." Tiểu Báo rút dao găm ra, hù dọa Mật Đường. Gã vừa nhìn Mật Đường vẫn tiếp tục cựa quậy, định đem chân cô cột lại. Nhìn xung quanh, phát hiện dải băng trên cô Mật Đường rất thích hợp làm dây trói.

Gã dùng tay cời ruy băng trên cô Mật Đường, một cái vòng kim loại gì đó, liền rơi xuống. Vòng kim loại này chính là chiếc nhẫn đầu rồng mà Mật Đường luôn mang bên người.

Buổi tối, trước khi tham gia dạ vũ, cô trang điểm trước gương. Thấy thế nào cũng cảm giác trên cổ để một sợi dây hồng rất quái, chẳng hợp với bộ dạ phục đẹp thế này. Nhưng lấy xuống, cô không muốn! Kể từ khi đeo chiếc nhẫn này vào trên cổ của cô, bốn năm nay, chưa bao giờ rời cô. Cô thật sự không muốn bởi vì một bữa tiệc, mà phải bỏ vật quý giá này ở nhà. Suy nghĩ chốc lát, Đậu Mật Đường mới để chiếc nhẫn này vào tấm ruy băng.

Bây giờ, ruy băng bị Tiểu Báo kéo xuống, chiếc nhẫn đầu rồng lăn xuống, được ánh đèn xe chiếu sáng lóa.

"Con khốn này còn dùng đồ trang sức làm bằng vàng nữa chứ." Tiểu Báo cầm dao găm, lấy nhẫn vàng trong cổ Mật Đường. Tay cầm chiếc nhẫn, sắc mặt của gã lại thay đổi!

Gã thấy cái nhẫn đầu rồng này xem rất kĩ. Ánh mắt của gã, gắt gao nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, không thể dời đi. Làm sao có thể? Tại sao con bé này có thể có chiếc nhẫn đầu rồng? Chẳng lẽ, cô ta là người đàn bà của lão đại? Nếu như đó là sự thật, Tiểu Báo gã không phải chết chắc rồi sao?

Tiểu Báo, chính là anh em trong bang Thương Long. Bởi vì chuyện Đường Long giải tán Thương Long khiến gã thất nghiệp. Cả ngày chơi bời lêu lổng, không chịu nổi việc đi lao động kiếm sống. Vì vậy, liền theo tên Tiểu Cầu kia làm "Lái buôn". Bởi vì buôn bán không nhiều lắm, cuộc sống cũng chẳng sung sướng gì. Thật vất vả mới nhận được cuộc làm ăn lớn từ Tiểu Tử Phụng, thế nhưng thấy tin vật của bang chủ. Cho dù Thương Long đã giải tán, nhưng gã thấy tin vật này, chân tay vẫn run lấy bầy.

"Tiểu Cầu, hỏng rồi. Hai chúng ta chọc phải phiền toái lớn rồi." Khi nhận được cuộc buôn bán này, gã và Tiểu Cầu cũng chỉ điều tra qua loa. Con bé này là một người mẹ chưa lập gia đình. Gia đình có mẹ và 2 đứa nhỏ. Trừ từng ấy ra, cũng không hỏi thăm cô ta có quan hệ gì cả!

"Tiểu Báo, làm sao vậy?" Tiểu Cầu vừa lái xe, vừa nói.

"Con bé này, hình như là người phụ nữ của lão đại. Trên người cô ta có chiếc nhẫn đầu rồng." Tiểu Báo nói ra mấy chữ nhẫn đầu rồng, cũng khiến tên lái xe sợ hãi.

"Người đuổi theo phía sau không phải là lão Đại chứ? Tiểu Báo, chúng ta nên xuống xe nhận tội hay vẫn tiếp tục?" Xuống xe nhận tội, đoán chừng lão Đại sẽ không giết bọn gã. Dù sao, bọn họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ kia. Nếu là tiếp tục, làm tốt thì có thể kiếm một chút tiền. Nhưng hòng chuyện thì mạng sống không giữ được.

Đang lúc Tiểu Báo cùng Tiểu Cầu từ do dự không ngừng, một chiếc xe con xuất hiện ở phía trước. Tiểu Cầu từ kịp thời đạp phanh, tránh khỏi một cuộc tai nạn xe cộ.

Hai người còn chưa tỉnh táo lại, Đường Long và A Trung đã đứng ngoài cửa xe.

"Không muốn chết thì nhanh mở cửa." trong tay A Trung cầm một khẩu súng, họng súng kia chia chăm chăm vào đầu Tiểu Báo. Mặc dù cách kiếng xe, Tiểu Báo vẫn cảm giác được lạnh cả người. Gã vội vàng lăn một vòng, trượt xuống xe, quỳ gối trước mặt của Đường Long.

"Lão Đại, em không biết cô bé này là người của lão đại! Phải biết, cho em một trăm lá gan, em cũng không dám nhận chuyện buôn bán này! Nể tình em theo Thương Long bao nhiêu năm, tạm tha em một lần thôi!" Đối mặt với họng súng của A Trung, đầu Tiểu Báo đập như bấm tỏi. Tiểu Cầu từ cũng quỳ xuống, không ngừng biện minh ỉn. "Lão Đại, em và Tiểu Báo không biết cô ấy là người của anh mà!"

Mặt của Đường Long, đen tối giống như trời sắp mưa. Anh dùng một cước đá văng Tiểu Cầu, chạy thẳng tới xe Tiểu Báo. Vừa mở cửa xe ra, anh không nhìn được mà đau lòng. Mật Đường của anh chỉ mặc đồ lót, nằm chỗ ngồi trong xe. Trong miệng còn bị người ta nhét miếng vải bần thủ. Máu Đường Long nóng lên, giống như chuẩn bị giết người vậy.

"A Trung, giết bọn họ!" Đường Long rút chiếc khăn lông trong miệng Mật Đường ra, nhanh chóng cời áo sơ mi của mình bọc lại thân thể trần của Mật Đường. mặc dù Đường Long có nhân hậu đến mấy thì cũng không nhìn nổi được. Thấy Mật Đường thế này, anh hận không thể lập tức giết chết hai người đã hãm hại Mật Đường.

"Vâng! thưa thiếu gia." A Trung đáp ứng một tiếng, một cước dẫm vào cổ của Tiểu Báo. Đạp cái đầu mập mạp của gã trên đất. Súng trên tay, đã sớm nhắm ngay sọ gã. Tiểu Báo hoảng sợ, phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết. Gã biết, nếu A Trung muốn giết người, toàn là một phát chết tươi. Xem ra, Tiểu Báo gã không có cơ hội sống sót rồi!

"A Trung, đừng giết họ!" Mật Đường nằm trong ngực Đường Long, cuối cùng cũng mở miệng. Cô không muốn A Long giết người, cô không muốn anh ta vì mình mà bị tội giết người! Một khi bị bắt, tiền đồ của anh ta sẽ phá hủy! Cô ngăn A Trung lại, sau đó đôi mắt nhìn Đường Long "A Long, thả bọn họ đi thôi. Hai người bọn họ, chẳng qua là lấy tiền người khác. Người thật sự muốn hại em không phải bọn họ!"

"A Trung, cậu thẩm vấn kĩ bọn họ. Rốt cuộc là ai muốn hại Mật Đường, nhất định phải tra được."

Đường Long ôm Mật Đường, chui vào trong xe của anh. Chiếc xe kia, nhanh chóng khởi động, biến mất trong nháy mắt.

Chương 91: nụ hôn nóng bỏng

Phía sau Đường Uyển, có một ngôi nhà khéo léo rất khác biệt. Nhờ ánh trăng, rõ ràng có thể nhìn thấy tất cả trong sân. Trong sân, trồng hai cây hoa lài cao hơn 1 mét. Trên cây, hoa nở trắng xóa. Một trận gió thổi qua, hương hoa lài nhẹ thoảng quanh.

Cái này viện, là nơi mà Đường Long từ nhỏ lớn lên.

Cái sân nho nhỏ, cất giấu thật sâu trong trí nhớ anh. Khi anh rời rảnh, thường một mình đến sân này ngồi một lát. Nhớ lại hình ảnh của người mẹ hiền từ, nhớ lại giọng nói nhẹ nhàng của mẹ. Lời nói ấm áp còn vang bên tai của anh. ánh mắt tràn đầy cưng chiều, còn thoáng hiện ngay trước mắt. Chẳng qua chủ nhân của giọng nói và ánh mắt kia đã mãi mãi không còn ở đây.

Xe vòng qua tường rào Đường uyển, trực tiếp chạy nhanh đến cửa ngôi nhà. Cởi dây thắt an toàn ra, Đường Long từ trên xe đi xuống. Anh mở cửa, xoay người lại, ôm Mật Đường đi vào gian phòng.

Vào trong phòng, Đường Long trực tiếp ôm cô đến phòng vệ sinh. Anh đem Mật Đường đặt trên bồn tắm, nhấn vòi để nước nóng tràn đầy bồn. "Mật Đường, em tắm nước nóng đi. Tắm xong, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều! Anh ra ngoài tìm cho em bộ quần áo trước kia của mẹ anh."

Mật Đường nhìn cửa phòng đã đóng, trong lòng một hồi cảm động! Nước mắt của cô, lăn xuống. Đến bây giờ, cô còn chưa ổn định lại. Cô vẫn cho rằng, cô chạy không khỏi một kiếp này. Cô cho rằng, cô sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Lúc đó, trong lòng của cô vẫn kêu: "A Long, cứu em!"

Có lẽ, anh thật sự nghe được tiếng kêu cứu của cô. Anh thật sự đã chạy tới cứu cô, tựa như tướng trời vậy, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô.

Đến bây giờ, cô đều không thể tin tất cả đều là thật! Đường Long tới cứu cô? Thật sự cứu cô thoát khỏi một kiếp? Cô dùng sức cứa cánh tay của mình, xem mình rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không!

"Trời ạ, đau quá!" Mật Đường không nhịn được kêu lên.

"Làm sao vậy? Sao rồi?" Đường Long mang theo gương mặt kinh hoàng, từ bên ngoài vọt vào. Bộ mặt khẩn trương đó, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua. Anh không để ý đến ranh giới nam nữ, cởi áo sơ mi trên người cô, hốt hoảng tìm kiếm vết thương. "Nơi nào đau? Để anh nhìn xem!"

Có phải cô bé này bị thương hay không? Có phải sợ anh lo lắng nên cố ý chịu đựng hay không?

Áo sơ mi cởi xuống, lộ ra da thịt như ngọc. Thân thể trắng nõn, không tổn thương gì, bị thương ở đâu?

Trên mặt Mật Đường, xuất hiện một rặng mây đỏ. Mặc dù bốn năm trước hai người có quan hệ về xác thịt. Nhưng như vậy ***** trắng trợn trần truồng trước mặt anh, cô vẫn cảm thấy rất thẹn thùng! Cô đoạt lấy áo trong tay Đường Long, che kín trước người. "Em không sao, chẳng qua là không cẩn thận cấu mình thôi."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi." Đường Long ôm Mật Đường vào trong ngực, tự lẩm bẩm. "Mật Đường, anh rất sợ. Thật sự rất sợ em cũng giống như mẹ anh, lặng yên mà rời anh đi!"

Mật Đường muốn tránh khỏi Đường Long, lại cảm thấy cả người vô lực. Cô nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ hơi thở của anh. Mùi thuốc lá tràn đầy hơi thở của đàn ông, khiến cô mê luyến không dứt.

Môi của anh, lúc nào thì rơi xuống trên môi của cô, cô không biết. Duy nhất cô biết, chính là mình nhiệt liệt đáp lại anh. Thân thể của cô, dán chặt trên thân thể khô ngô của anh. Cô rõ ràng cảm thấy được, thân dưới của anh lớn lên*****.

Trong phòng khách, vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

"A Long, điện thoại của anh." Mật Đường tránh Đường Long, nhắc nhở anh đi nghe điện thoại.

"Chắc là A Trung gọi, anh đi nghe đã." Đường Long lưu luyến ra khỏi phòng vệ sinh, cầm điện thoại lên, quả nhiên là A Trung gọi tới.

"Tiểu Báo có nói hay chưa, rốt cuộc là ai hãm hại Mật Đường?" Đường Long tiếp điện thoại, đi thẳng vào vấn đề. Mẹ nó, nếu để anh biết ai đang hãm hại Mật Đường, anh nhất định sẽ quyết đấu một trận! Vì Mật Đường, cho dù phải lập lại Thương Long, anh cũng không tiếc.

"Thiếu gia, Tiểu Báo mới đầu không chịu nói. Tôi tra hỏi thật lâu, gã mới nói ra tên kia. Người kia, anh biết. Cô ta chính là....." A Trung do dự. Anh thật sự không biết nên nói cho Đường Long người sau màn kia chính là Tiêu Từ Phượng hay không. Nếu như nói ra, đoán chừng sẽ có một cuộc mưa to gió lớn.

Anh biết?

Chẳng lẽ, người kia là Tiêu Từ Phượng? Nhìn dáng vẻ A Trung ấp a ấp úng, tám phần là người này!

"A Trung, có phải Tiêu Tử Phụng hay không?" Đường Long biết, A Trung áp a áp ứng nhất định là bận tâm đến hôn ước giữa anh và Tiêu Tử Phụng. Nếu quả thật là Tiêu Tử Phụng, cho dù cô ta tự sát một trăm lần, anh cũng muốn giải trừ hôn ước giữa bọn họ. Cô ta có quỳ trên mặt đất cầu xin anh, anh cũng không nhìn lại cô ta một cái.

"Thiếu gia, anh đoán được?" A Trung kinh ngạc hỏi.

"Ừ, tôi biết rõ rồi." Anh không đoán ra thì anh không phải là đũa ngọc rồi sao?

Trừ người phụ nữ kia, còn người nào sẽ cấm hận Mật Đường như thế? Đường Long cũng cảm thấy kỳ quái, anh chưa từng tiết lộ qua tên tuổi Mật Đường. làm sao Tiêu Tử Phụng biết, Mật Đường chính là cô gái trong lòng anh? Chẳng lẽ, ánh mắt của mình tiết lộ bí mật?

"Thiếu gia, xử trí Tiêu Bảo Tiêu Cầu như thế nào? Móc mắt hay chặt tay?" Theo quy củ trước kia của Thương Long, giết Tiêu Bảo và Tiêu Cầu, A Trung không cần phải xin phép. Nhưng bây giờ, Thương Long đã giải tán. Anh cũng không dám tùy ý làm bậy, anh không sợ mình ngồi tù, nhưng anh sợ Đường Long rước lấy phiền toái không cần thiết. Thiếu gia là một người đi theo công lý, anh không thể bởi vì mình mà hại đến thiếu gia được!

"A Trung, không cần dùng đến loại thủ đoạn tàn bạo thế. Dạy dỗ bọn họ một chút là được." Mới đầu nhìn thấy Mật Đường, lý trí đã bị tức giận ức chế, nay đã trở về, Đường Long biết, người anh phải đối phó không phải Tiêu Bảo Tiêu Cầu, mà là Tiêu Tử Phụng!

"Thiếu gia, tôi hiểu!" Đường Long cúp điện thoại của A Trung, tìm một bộ váy mà mẹ từng mặc, chạy thẳng tới phòng tắm.

Nếu quyết định muốn rời khỏi Tiêu Tử Phụng, anh không cần phải cố kỵ đến bất cứ kẻ nào! Từ nay về sau, anh cũng không cần chịu loại cảm giác đau thấu tim gan nữa. Anh muốn cùng cô gái anh yêu đến Vu Sơn, hưởng thụ mây mưa vui mừng (*). Chỉ khi có thân thể cô, anh mới an tâm một chút!

(*): cả câu này có ý nghĩa là hưởng thụ niềm vui xác thịt á! ^^

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: mây mưa trong phòng tắm

P/s: H chẳng là cái gì *hô hô*

Mật Đường nhắm mắt lại, nằm ở trong bồn tắm, lắng lắng hưởng thụ ấm áp.

Trong đầu của cô, lại một lần nữa thoáng hiện lên hình ảnh cùng anh ôm hôn kia. Trên mặt, không khỏi nổi lên một đám mây hồng. Cô nam qua nữ, sống chung một phòng, rất dễ dàng phát sinh ra vài chuyện không nên xảy ra! Nếu như không có cú điện thoại kia, bọn họ có thể hay không đã.....

Nhắm mắt lại, cũng có thể tưởng tượng đến hình ảnh cùng anh thân thiết trong Bất Dạ Thành bốn năm trước. Anh dịu dàng hướng dẫn, để cho cô từ một cô gái chưa biết mùi đời, lột xác thành một người mẹ. Nụ hôn của anh nóng bỏng xâm nhập, rung động đáy lòng cô. Có lẽ, bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cô mới cam tâm tình nguyện sinh hạ hai đứa bé sinh đôi cho anh chứ!

Đang lúc Đậu Mật Đường bị ý nghĩ kỳ quái kia quấy nhiễu thì cửa phòng tắm mở ra. Cô vừa mở mắt nhìn, không khỏi đỏ bừng cả mặt. Cô dùng hai tay bưng kín mắt của mình, không dám nhìn anh một cái.

Người đàn ông ấy đã quay lại, đứng trước mặt cô. Nhưng khác lần trước, lần này trên người anh không mảnh vải che thân. Cái vật hùng dũng che giấu trong bụi cỏ không chút che dấu mà hiện ra trước mắt cô. Lần đầu tiên quan sát vật của đàn ông, cô không thể không ngượng ngùng, không thể không lúng túng!

"A Long, Anh muốn làm gì?" Cô không biết làm sao để biểu đạt ý tưởng trong lòng mình, khẩn trương đến mức cả lăm lăm. Tại sao có thể có loại cảm giác này? Rõ ràng rất khát vọng nhưng lại sợ muốn chết."A Long, anh ra....đi ra ngoài đi!"

Đường Long cũng không nghe theo lời của Mật Đường, một chân anh bước vào bồn tắm to lớn. Anh nhẹ nhàng rúc vào bên người của cô, một tay ôm cổ của cô. Một tay thon dài mà ấm áp còn lại, mò đến trước ngực cô. Nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò bồng, dịu dàng mà cẩn thận.

Một hồi tim đập nhanh, truyền khắp toàn thân Đậu Mật Đường.

"A Long, đừng bắt nạt em." Khóe mắt cô, chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt. Lòng của cô, là yêu anh. Thân thể của cô, là khát vọng anh.

Nhưng cô cũng biết, anh là vị hôn phu của chị cô, Tiêu Tử Phụng. Giữa bọn họ, có một chướng ngại vật không thể nhảy qua nổi. Tiêu Tử Phụng, chính là ngọn núi cao vùn vút, hoặc một dòng sông chảy xiết

Coi như vậy, cô cũng không cách nào từ chối anh! Nếu như anh không chủ động dừng lại, cô nhất định là tù binh dưới tay anh. Coi như hôm nay cô cam tâm tình nguyện trở thành tù binh của anh, cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của anh! Về sau thì sao? Tiếp tục cùng anh làm người tình bí mật? Hay là rời đi?

Từng trận khoái cảm, kích thích thần kinh Mật Đường. Ngay cả đầu dây thần kinh, cũng tràn ngập hưng phấn. Tâm, lần lượt quấy động. Rạng mây hồng bay lên khuôn mặt của cô. Dục hóa, tràn đầy vẻ đẹp trong con mắt cô.

"A Long...em...khó chịu!" cảm giác chờ đợi tình dục, khiến cô đau khổ. Cô ôm thật chặt anh, kéo anh về hướng cô.

"Bảo bối, yêu anh không? Muốn anh không?" Anh nhìn ánh mắt của cô, chờ đợi một câu trả lời hài lòng. Mặc dù anh và cô đều không thể chờ đợi, nhưng anh vẫn muốn nghe đáp án của cô.

"A Long, em yêu anh. Yêu anh yêu muốn chết luôn, muốn anh muốn nổi điên luôn. Cho dù em chết trong ngực anh, em cam tâm tình nguyện." lời của Mật Đường vừa hết, Đường Long liền thẳng tiến vào thân thể cô. Một vở kịch kịch tình lại trình diễn một lần.

Hai người kiệt sức thì vẫn không tách ra. Cô nằm trong ngực anh, mang theo nụ cười thỏa mãn. Anh ôm cô, lòng tràn đầy hạnh phúc.

"Bảo bối, trời sắp sáng rồi. Ngoan ngoan nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lúc đi." Anh vuốt ve vỗ vỗ cô, dịu dàng nói.

"Ừ, thật mệt! A Long, em muốn đi ngủ, anh cũng nghỉ một lát đi!" Cô nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào giấc mơ. Đường Long cảm thấy, muốn đáp cho cô. Ánh mắt lại dừng ở bụng của cô, không thể dời đi. Da thịt toàn thân Mật Đường rất mịn màng. Duy chỉ có trên bụng, là có vài nếp nhăn. Da bụng có chút thừa. Lúc cùng cô thân thiết không phát hiện, bây giờ đột nhiên phát giác, Đường Long cảm thấy ngoài ý muốn.

Làm sao có thể? Sao cô có thể có nếp nhăn sinh sản được? Chẳng lẽ, cô bé này đã sinh con ư? Chẳng lẽ, cô sinh cho anh một đứa con rồi? Hay là, con người khác?

Bất kể Mật Đường có quá khứ gì, anh đều không để ý. Điều anh quan tâm duy nhất, là ngay tại lúc này. Chỉ cần cô thật lòng yêu anh, thế là đủ rồi!

Cô bé này, phải về nhà nói với mẹ cô. Nếu lúc bàn luận, xảy ra chuyện ngoài ý thì làm sao bây giờ? Không được, nhất định phải có người bảo vệ cô! cả ngày lẫn đêm anh đều làm việc, không thể nào thường xuyên nhìn cô được. Người thích hợp nhất, là A Trung.

A Trung, vốn là người bảo vệ của gia đình anh. Nếu như điều A Trung đi, ai sẽ bảo vệ an toàn cho cha đây? Mặc dù bây giờ cha già rồi, nhưng dù sao cũng từng làm anh cả của giang hồ, đặc tội không ít người. Nếu có người muốn trả thù, làm sao được?

Chẳng lẽ, gây dựng lại Thương Long?

Không thể, đã giải tán Thương Long, thì không thể gây dựng lại! Anh không muốn đi tiếp con đường của cha, anh không muốn người con gái của anh cũng giống mẹ mình, rơi vào một kết quả thảm.

Bất kể thế nào, để A Trung bảo vệ Mật Đường trước rồi nói sau. Nghĩ tới đây, anh cầm điện thoại đi tới sân. Cũng không quản bây giờ là lúc nào, liền bấm số điện thoại cho A Trung.

"Thiếu gia, có gì phân phó?" Trong điện thoại, A Trung giống như đang đợi lệnh vậy.

"A Trung, bây giờ tôi và Đậu tiểu thư đang ở trong nhà cũ. Trời sáng, cậu phụ trách bảo vệ an toàn cho Đậu tiểu thư. Cô ấy đi tới đâu, cậu lặng lẽ theo tới đó. Vừa phải bảo vệ an toàn của cô ấy, vừa không được quấy rầy đến cô." lời Đường Long nói xong, nhưng không nghe thấy A Trung trả lời."Sao vậy? Có khó khăn sao?"

"Thiếu gia, chuyện là thế này. Ngày mai là Chủ Nhật, lão gia cùng hai người bạn nhỏ hẹn gặp mặt tại công viên. Lão gia cùng hai đứa bé kia rất hợp, ngày ngày mong đợi đến Chủ Nhật đấy. Nếu như bởi vì Đậu tiểu thư, làm trễ ước hẹn của ông ấy, tôi sợ lão gia không vui. Muốn phải người đến cạnh lão gia, tôi cũng không yên lòng." A Trung nói ra nguyên do, Đường Long hơi suy nghĩ một chút, làm ra quyết định.

"A Trung, tôi theo cha đi công viên. Cậu cứ theo kế hoạch mà bảo vệ Đậu tiểu thư." Cha và hai đứa bé rất hợp? Xem ra, cha sốt ruột muốn ôm cháu mà!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Phụ nữ mới gặp gỡ

Đường Long rất ít có cơ hội đến công viên.

Thứ nhất là do công việc bận rộn, không có thời gian rảnh. Thứ hai là tâm tình buồn bực, không có lúc nào thoải mái. Hôm nay đưa cha đến công viên, cảm giác thấy mình thật sảng khoái.

Ngon gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua mặt hồ, bí mật trộm lấy một ít hương hoa bay đi. Mùi thơm ấy cũng có xen lẫn với mùi cá. Ngắm vừa hoa sen mập mạp, lại nhìn một chút đàn cá đang hí hửng bơi. Cảm giác căng thẳng lòng đã tan biến rất nhiều.

Trong công viên, có rất nhiều người già. Một ông lão đang luyện thái cực quyền, chắc do tuổi già sức yếu nên đứa con gái đứng một bên giúp ông vận

động.

Đường Long bỗng nhiên có cảm giác chua xót.

Anh và cha, mặc dù là cha con. Nhưng không giống như những người khác hưởng thụ cuộc sống thanh thản này. Lúc anh còn nhỏ, ngày ngày cha đều bận chuyện trong bang hội. Anh và mẹ rất ít thấy ông ở nhà. Sau khi mẹ qua đời, cha vì an toàn của anh, đưa anh đến nước ngoài. Cơ hội gặp mặt của hai cha con, đã ít lại càng ít thêm, bốn năm trước, anh nghe lời về nước, thay cha báo thù. Mặc dù hai cha con gặp nhau, thế nhưng anh lại bận bịu công việc. Suy nghĩ đến cuộc sống gần gũi, Đường Long bỗng nhiên có cảm giác muốn xin lỗi cha. Trong lòng anh âm thầm thề: nhất định phải dành nhiều thời gian để chăm sóc cha mình.

Nếu như anh có con, anh nhất định sẽ dành nhiều thời gian hơn, để làm bạn với con. Tội thiếu, không thể để cho con cũng giống như mình được!

"Cha, ra ngoài hít thở không khí rất tốt! Về sau, con nhất định sẽ dành nhiều thời gian cùng cha."

Trong giọng nói của Đường Long, mang theo một loại áy náy mà nghẹn ngào. Mắt, cũng hơi đỏ lên.

"A Long, là lỗi của cha! Nếu như cha không nhảy vào xã hội đen, mẹ con sẽ không rời chúng ta sớm như vậy. Nếu như cha giống như người bình thường, cha con chúng ta sẽ có nhiều thời gian bên nhau. Bây giờ nhớ tới, thật sự là hối hận không kịp!" Đường Thương Long nhẹ thở dài.

"Cha, chuyện đã qua, đừng nhắc lại. Mẹ trên trời có linh, cũng không hi vọng cha sống một cuộc sống áy náy." Đường Long biết trong lòng cha rất áy náy và tiếc nuối. Nếu như cha không cảm thấy thẹn với mẹ, cũng đã không ở vậy cả đời!

"Mẹ con vẫn khuyên cha giải tán Thương Long. Nhưng lúc ấy, cha không có dũng khí! Nhiều anh em kiếm miếng cơm manh áo cùng cha lâu như vậy, cha mà giải tán Thương Long, bọn họ ăn cái gì? Cha vẫn băn khoăn vấn đề này, cho nên mới chậm chạp không ra quyết định. Khi mẹ con đi, cha mới cảm thấy ân hận, nhưng không thể làm gì được." Đường Thương Long nhắc tới chuyện cũ, không thể quên được. "Con trai, nếu cha có sự kiên quyết giống con, chuyện cũng đâu đến bước này."

"Cha, lâu lâu mới có cơ hội ra ngoài dạo, cần gì phải nói về những chuyện cũ đây?" Đường Long muốn đổi đề tài để tránh cha đau lòng. "Cha, cha có hẹn với hai đứa bé, sao chúng còn chưa tới?"

Đường Thương Long nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay, sau đó nhìn về công viên xa xa. Hai đứa bé này, đến bảy giờ rưỡi sẽ xuất hiện ở trong công viên cùng với bà ngoại chúng. Bây giờ đã bảy giờ hai mươi lăm phút rồi, cũng sắp đến rồi chứ!

"Sắp đến rồi." Đường Thương Long nhìn con trai, nghi ngờ nói. "A Long, hai đứa bé kia, rất giống con. Nhất là bé trai, cực kỳ giống luôn. Nếu như cha không biết rằng con không có phụ nữ bên ngoài, nhất định sẽ cho rằng đứa bé ấy là con của con đây."

Hai đứa bé kia rất giống anh?

Nghe được lời của cha, lại nhớ đến vết nhằn trên bụng của Mật Đường. lòng của Đường Long sẽ rung lên! Chẳng lẽ, đứa bé kia là của anh cùng Mật Đường sinh ra?

Trong nháy mắt, anh vừa cười lắc đầu một cái.

Làm sao có thể chứ? Anh và Mật Đường, chỉ có quan hệ một lần, làm sao có thể sinh ra hai đứa bé? Nhất định là do anh nhạy cảm. Trên thế giới này, người giống người rất nhiều. Tại sao có thể lấy khuôn mặt để xác định con của Đường Long anh được!

"Cha, nhất định là cha muốn ôm cháu đến sót ruột mới sinh ra ảo giác đấy!" Đường Long cười, nói. "Nếu như cha thích hai đứa bé này, mà người nhà chúng cũng đồng ý, cha nhận chúng làm cháu nuôi! Để hai đứa bé thường xuyên ở cạnh cha, như vậy, cha sẽ không cô đơn."

"Đợi một lát nữa hỏi bà ngoại hai đứa có đồng ý không đã."

Đang lúc cha con nói chuyện phiếm, một giọng nói non nớt vang lên. "Ông ơi, ông tới lâu chưa ạ?"

Ngay sau đó, một cô bé xinh xắn, chạy vào tầm mắt Đường Long. ánh mắt của Đường Long, bình tĩnh nhìn tinh linh đáng yêu này. gương mặt rất quen! Sao lại thấy quen như vậy? Rốt cuộc đã gặp qua đây rồi? A, anh nghĩ ra rồi. Đứa bé này rất giống Mật Đường. Chẳng lẽ, con bé này chính con của Mật Đường?

Tinh linh xinh đẹp, giống như rất quen với Đường Thương Long. Bé lập tức bò lên trên đùi Đường Thương Long, thân thiết ghé tai với ông. "Ông ơi, cái chú sau lưng ông rất giống Thái tử Long! Chẳng lẽ, ông tìm cha cho bọn cháu sao?"

"Ha ha, Công chúa Phượng, cháu cũng thấy thái tử Long giống chú này à!" Đường Thương Long liếc mắt nhìn con trai bảo bối của ông, véo nhẹ cái mũi nhỏ của Công chúa Phượng.

Đường Long nghe mấy câu đối thoại giữa cha và con bé, bất giác đỏ bừng cả mặt. Tìm cha ư? Bất quá, tên con bé này cũng thật mới mẻ. Công chúa Phượng? Thái tử Long? Tên hay!

"Đúng vậy. Nhìn thế nào, cũng thấy chú rất giống Thái tử Long! Nếu thái tử Long nhận chú làm cha, nhất định sẽ không bị tên oắt con kia bắt nạt." công chúa Phượng len lén nhìn Đường Long, sau đó tiếp tục nói nhỏ bên tai Đường Thương Long.

Nghe giọng điệu con bé, nó không có cha? Bởi vì không có cha, nên bị con người khác bắt nạt sao? Đứa bé đáng yêu như vậy bị người ta bắt nạt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đau lòng. chân mày Đường Long hơi cau lại. Tim của anh, cũng co quắp theo.

Chương 95: Cha con gặp lại

Đường Long ngồi xổm người xuống, kéo tay nhỏ bé của Công chúa Phụng, có thâm ý khác hỏi. "Công chúa Phụng, nói cho chú nghe, con bao nhiêu tuổi rồi?"

"Chú, con sắp ba tuổi rưỡi rồi." công chúa Phụng nhìn Đường Long, khéo léo hồi đáp.

Sắp ba tuổi rưỡi? trong lòng Đường Long cả kinh, yên lặng nhẩm tính. Anh và Mật Đường lần đầu quan hệ là tháng bảy bốn năm trước, bây giờ đã là tháng tám rồi. Bốn năm lẻ một tháng, trừ đi 3 năm rưỡi, còn dư lại hơn bảy tháng.

Thời gian phụ nữ mang thai, không phải là chín tháng mười ngày sao? Thời gian không đúng, cô bé này, nhất định không phải là con của Mật Đường sinh ra đâu!

Có phải là sinh non hay không? Nghe nói sinh con bảy tháng, cũng có thể còn sống mà? Đường Long chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi. "Công chúa Phụng, mẹ con gọi là gì?"

"Mẹ con.. mẹ gọi là....." lời nói công chúa Phụng vẫn chưa nói hết, liền bị một giọng nói của bé trai cắt đứt. "Công chúa Phụng, tên tuổi của mẹ, không thể nói cho người xa lạ biết."

Đường Long quay đầu nhìn lại, là bé trai có một vẻ mặt u buồn. Khuôn mặt đứa bé trai này rất quen! Đã gặp qua ở nơi nào đây? Đúng rồi, không phải giống anh khi còn bé sao? Chẳng lẽ, đây chính là đứa trẻ mà cha nói?

Đường Long móc một tấm hình cũ từ trong ví da ra. Trong hình, có một bé trai giống y chang Thái tử Long. Đứa bé trai ấy đang mỉm cười ngọt ngào, được một người phụ nữ tuổi còn trẻ ôm trong ngực. Đường Long nhìn hình, lại nhìn bé trai trước mắt! Một tia mừng rỡ, nổi lên từ khóe miệng của anh.

"Con trai, cha không có lừa con chứ! Đứa bé này, với con khi còn bé, quả thực là y chang, không khác gì. Nhìn hai đứa, cha tự nhiên rất thích." Đường Thương Long cũng theo ánh mắt của con nhìn lại. Ông nhìn bức hình cũ kỹ kia, rồi nhìn Thái tử Long. Thấy thế nào cũng cảm thấy giống nhau!

Đường Long chăm chú nhìn chằm chằm đứa bé trai tên là Thái tử Long, ánh mắt không thể dời đi được.

Đứa bé trai trước mặt này, hình như có đầy bụng tâm sự. Vẻ mặt u buồn mà quen thuộc, cùng với tuổi của nó không tương xứng. Tại sao? Tại sao nói lại có vẻ mặt như vậy? Chẳng lẽ, bởi vì không có cha? Một tia thương cảm, nổi lên trong đầu của Đường Long!

Anh đã nói, anh tuyệt không để con anh sống trong hoàn cảnh thiếu hụt tình thân, nhưng chưa nghĩ đến, con trai của Đường Long anh lại vẫn như anh, lớn lên trong gia đình thiếu một phần của mái ấm tình thân.

Từ khuôn mặt của thái tử Long cùng công chúa Phụng với số tuổi của bọn nó, chúng nhất định là thai song sinh. Không trách được chỉ có bảy, tám tháng đã sinh? Không trách được trên bụng Mật Đường lại có nhiều nếp nhăn được. Thì ra, cô gái Mật Đường kia đã sinh đôi! Hai đứa bé trong bụng cô cùng lớn lên, khó trách bụng của cô sẽ có chút biến hình!

"Thái tử Long, dù công chúa Phụng không nói cho chú biết thì chú cũng biết tên mẹ cháu rồi." Đường Long kéo tay nhỏ bé của Thái tử Long, cố làm nói. "Mẹ cháu, gọi Đậu Mật Đường có đúng không?"

"Chú, làm sao chú lại biết tên mẹ cháu? Chẳng lẽ, chú biết mẹ?" công chúa Phụng nhìn Đường Long, vẻ mặt nghi hoặc.

Biết mẹ cô? khóe miệng Đường Long, nổi lên một nụ cười sáng lạn.

Nếu như chỉ là biết thôi, thì sao có thể biết được có hai cục cưng này tồn tại! Suy nghĩ một chút về duyên phận giữa anh và Mật Đường, Đường Long cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

"Biết, đương nhiên là biết! Đã là cha của hai đứa thì làm sao không biết mẹ chúng được sao?" Đường Long đem công chúa Phụng ôm vào trong ngực, trên gương mặt bé, hôn một cái.

Đứa bự nghe rõ nhưng không hiểu, Đường Thương Long lại hiểu!

"Con trai, con nói là hai đứa bé này thật sự là cháu của cha?" trên mặt Đường Thương Long, tràn đầy nóng nảy. Ông hi vọng cỡ nào chuyện này là thật!

"Cha, không phải là cha ngày ngày mong đợi bằng cháu sao? Hiện tại, cháu trai và cháu gái của cha đứng trước mặt, tại sao cha lại nổi giận chứ?" Đường Long đem công chúa Phụng ôm đến, đặt lên đầu gối của cha, cười nói. "Từ hôm nay trở đi, cha có thể ôm nó mãi mãi rồi."

Đường Thương Long vui mừng, không cách nào phục hồi tinh thần lại. "Vậy Tiểu Tử Phụng? Con bé biết, sẽ từ bỏ ý định sao? Tiểu gia chịu bỏ qua cho con sao?" Vừa vui mừng, đồng thời cũng băn khoăn nặng nề.

"Cha, cha yên tâm đi! Chuyện con cùng Tiêu Tử Phụng hủy hôn, con đã để tòa soạn báo đăng rồi. Tin tưởng rằng, Tiêu Tử Phụng rất nhanh sẽ biết!" Đường Long vừa đáp trả nghi ngờ của cha, vừa ngoắc tay với Thái tử Long. "Con trai, mau tới đây, mau tới cạnh cha nào."

Thái tử Long ngơ ngác nhìn Đường Long, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Người chú cao khôi ngô, thật sự là cha của nó sao? Nếu như vậy, sao Mật Đường bảo bố chưa từng nói qua? Nếu như không phải, tại sao chú ấy lại nói là cha của nó?

"Chú, chú thật sự là cha của cháu sao?" Cặp mắt sáng ngời, tràn đầy khát vọng, cũng tràn đầy hoài nghi!

"Thái tử Long, cha là cha của con, thật sự đấy!" Đường Long vừa trả lời, vừa từng bước một hướng gần Thái tử Long. Hải tử cũng hơn ba tuổi rồi, lại lần đầu tiên thấy cha mình. Thật là đáng thương! Không riêng gì con đáng thương, mà Đường Long anh cũng rất đáng thương!

"Nếu như chú là cha cháu, trước kia, sao chú không đến gặp bọn cháu? Tại sao, để cháu làm một đứa bé không cha?" Thái tử Long nhìn Đường Long từng bước đến gần, nó lại từng bước lui về phía sau. Thấy vẻ mặt Thái tử Long sợ hãi hoang mang, Đường Long bị thương.

"Thái tử Long, không phải là cha không muốn thấy các con. Mà bởi vì, cha căn bản không biết trên thế giới này, còn sự tồn tại hai bảo bối các con!" Đường Long tiến thêm một bước, đem Thái tử Long ôm vào trong ngực. Đầu anh, ghé sát trên bả vai của Thái tử Long, nước mắt nhẹ rơi.

"Mật Đường bảo bố nói, con trai không thể tùy tiện chảy nước mắt." Thái tử Long dùng tay nhỏ bé của mình, giúp Đường Long lau đi nước mắt.

"Ừ, cha nghe lời Thái tử Long. Cha sẽ không khóc, cha muốn cười." Đường Long nâng lên khuôn mặt tràn ngập nước mắt, lộ ra vẻ mỉm cười.

"Chú, chú thật là cha chúng cháu ư, chú sẽ không rời chúng cháu sao?" Bên trong lòng của Thái tử Long, vẫn cảm thấy không an lòng.

"Thái tử Long, cha sẽ không bao giờ rời các con, vĩnh viễn sẽ không!" Đường Long giống như thề, bảo đảm với đứa bé.

Trên mặt Thái tử Long, rốt cuộc lộ ra nụ cười. Nó tránh khỏi vòng ôm của Đường Long, chạy đến trước mặt Công chúa Phụng. "Công chúa Phụng, em nghe chưa? Chúng ta có cha rồi, ai dám bảo chúng ta không có cha nữa!"

"Thái tử Long, chuyện gì vui về thế?" Phía sau, Đậu Ngọc Nga tới, nghe tiếng cười của Thái tử Long, không nhịn được mà hỏi. Đứa bé này, rất ít khi vui vẻ cười. Nếu như không có chuyện vui, nó tuyệt đối sẽ không như vậy.

"Bà ngoại, con có cha rồi, con có cha rồi." Thái tử Long chạy đến trước mặt Đậu Ngọc Nga, chỉ vào Đường Long để cho bà nhìn. Đậu Ngọc Nga thấy Đường Long, giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Vết hôn màu tím

Người đàn ông này, khuôn mặt rất giống Thái tử Long! Chỉ dựa vào khuôn mặt này, mà có thể đoán ra bọn họ là cha con rồi. Bên trong lòng của Đậu Ngọc Nga có một chút vui mừng. Cùng với vui mừng lại là sầu lo!

Người đàn ông này, làm sao biết Thái tử Long là con của cậu ta? Chẳng lẽ, con bé Mật Đường nói ra? Con bé lỗ mãng này, sao lại không ngờ hậu quả chứ? Người đàn ông này, hình như đã có hôn ước, làm sao Mật Đường có thể đến gần cậu ta chứ? Nếu như cậu ta chỉ muốn con, mà không muốn Mật Đường vào cửa nhà, đồng nghĩa với việc Mật Đường mất đi hai đứa con này rồi, phải không? Nếu như mất hai cháu, nó có thể sống nữa được sao?

"Bác gái khỏe chứ." Đường Long lễ phép khom lưng, chào hỏi Đậu Ngọc Nga. Đậu Ngọc Nga gật đầu một cái, cố làm ra vẻ không biết gì, hỏi. "Thái tử Long, các cháu đang chơi trò gì vậy?"

"Bà ngoại, chúng cháu không phải là chơi trò chơi. Chú ấy, đúng là cha cháu đấy." trong đôi mắt của Thái tử Long, lộ ra thần thái cực lớn hưng phấn. Thật vất vả mới có cha, cậu không muốn để bà ngoại hiểu lầm được!

Ánh mắt Đậu Ngọc Nga từ trên mặt Thái tử Long, chuyển dời đến Đường Long và cha anh. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Bác gái, bác đừng nghi ngờ, thật sự của cháu là cha ruột của Thái tử Long. Bốn năm trước, cháu cùng Mật Đường tình cờ gặp nhau, rồi sau đó có quan hệ. Cháu tìm cô ấy bốn năm, đều không chút tin tức gì. Cách đây không lâu, chúng cháu lại lần nữa gặp nhau..... Hai người chúng cháu thật lòng yêu nhau, hi vọng bác thành toàn cho chúng cháu!" giọng của Đường Long, lộ ra sự chân thành.

"Mật Đường nói với tôi, cha đẻ Thái tử Long, là một người đã có hôn ước. Cậu xác định, cậu có thể ẹ con con bé được hạnh phúc sao?" Nếu như người đàn ông này không muốn buông tha cho chuyện hôn ước kia, bà tuyệt sẽ không đồng ý để Mật Đường làm người tình bí mật.

"Bác gái, bác nói không sai. Cháu có hôn ước với nhà họ Tiêu, nhưng mà, chuyện hủy hôn, cháu đã đăng trên báo chí rồi. Tin tưởng cháu được không, cháu sẽ cho Mật Đường một câu trả lời." Đường Long giải thích rõ ràng như thế, chính là muốn Đậu Ngọc Nga khỏi băn khoăn. Anh thật sự sợ, mẹ vợ tương lai này, sẽ ngăn cản hạnh phúc của anh và Mật Đường.

Tiêu gia?

Trời ạ, người đàn ông này lại là con rể của Tiêu Thính Quân cùng Lương Bích Ngọc? Xem ra, ân oán giữa bà cùng Lương Bích vĩnh viễn không cái biến được rồi. Lương Bích Ngọc dùng mưu ma quỷ kế, chiếm đi chồng của Đậu Ngọc Nga bà. Bây giờ, hai đứa con gái của hai người lại cùng xâu xé một người đàn ông! Giữa hai người, thật là nghiệt duyên!

"Tôi tin tưởng lời của cậu nói, cậu cũng nên nhớ kỹ lời của mình đi. Nếu để cho con gái tôi bị thương tổn, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu!" Bà thua trong tay Lương Bích Ngọc, qua cả đời sống trong uất ức. Bà quyết không thể để con gái cũng như bà, thua trong tay con gái của ả Lương Bích Ngọc kia.

"Bà ngoại thái tử Long à, tin tưởng A Long đi! Nếu như nó có lỗi với Mật Đường, bà tìm tôi tính sổ cũng được. Tôi dùng nhân cách của mình và tính mạng cam đoan với bà, nó nhất định sẽ không phụ lòng con gái bà đâu!" Đường Thương Long ôm Công chúa Phụng, gương mặt từ ái. Ông hi vọng cỡ nào, hai đứa bé này, luôn luôn bay nhảy quanh ông!

"Bác gái à, cháu muốn xin bác một chuyện." Nhớ tới Mật Đường bị bắt cóc, Đường Long vẫn còn sợ hãi. Chuyện anh đăng báo hủy hôn. Tiêu Từ Phụng nhìn tin tức này xong, sẽ không biết lại làm ra chuyện gì nữa! Anh thật sự lo lắng ẹ con cô! Nếu như mất cô hay bất luận cái gì, anh nhất định sẽ đau đến không muốn sống nữa.

"A? Chuyện gì? Cậu cứ nói đi!" Xin bà một chuyện? Đậu Ngọc Nga có chút nghi ngờ, bà có thể giúp cậu ta cái gì đây? Chẳng lẽ, muốn cầu hôn Mật Đường?

"Trước khi cháu cùng Mật Đường kết hôn, hi vọng cả người bác đến ở trong nhà cháu. Như vậy, cháu sẽ tiện chăm sóc mọi người hơn." Đường Long không dám nói ra chuyện Mật Đường bị bắt cóc, anh sợ dọa người mẹ hiền lành này.

"Chuyện như vậy bác không dám làm chủ. Như vậy đi, bác sẽ thương lượng một chút với Mật Đường, sau đó sẽ trả lời cậu."

Cùng con gái sống nương tựa lẫn nhau, Đậu Ngọc Nga sớm đã thành thói quen nhìn con gái bướng bỉnh cố chấp. Chuyện như vậy, bà thật sự không dám thay Mật Đường đáp lời.

Mật Đường tỉnh dậy, mặt trời lên cao rồi.

Suy nghĩ một chút về cuộc triển miên đêm qua, cô vẫn nhìn không được mà đồ bưng cả mặt. Suy nghĩ một chút về cảm giác thỏa mãn kia, hạnh phúc dâng trào.

Ánh mắt của cô, không nhìn thấy hình dáng của Đường Long, trong lòng sinh ra mất mát. Người này, đi đâu rồi?

Cô đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, đi tới trong phòng khách. Trên khay trà phòng khách, để một tờ giấy. Trên tờ giấy, là chữ của anh. "Bảo bối, anh dẫn cha đi dạo công viên một lát. Sau đó, sẽ đến công ty làm việc. Khi nào em rời giường, thì bảo A Long đưa em về nhà. Nhớ nói chuyện với mẹ đây, anh chờ câu trả lời của em! Yêu em, A Long."

Thấy tờ giấy này, trong lòng của cô ấm áp. Trong ấm áp cũng có một tia phiền muộn. Bốn năm trước, anh để lại một tờ giấy rồi đi. Hai người từ biệt, chính là bốn năm. Tờ giấy này, có phải lại bắt đầu ột cuộc chia tay vô tận không?

Cô tắm, tắm mắt nhìn trên gương. Trong gương, có một cô gái có khuôn mặt trái xoan. Da thịt trắng nõn, chẳng chịt vết hôn. Nhìn một ít khối thịt bị hôn đến bầm tím, trong lòng cô lại dâng lên ngọt ngào. Ngọt ngào cũng có một chút bất an. Nếu mẹ thấy vết hôn này, nhất định sẽ hỏi. Cô giải thích thế nào với mẹ đây? Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lúng túng! Cũng không thể nói ẹ rằng, cô không ở nhà Vân Vân, mà là qua đêm trong nhà của một người đàn ông được!

Cô mặc bộ váy dài, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Cái váy này, vừa vặn che được dấu vết xấu hổ ấy.

Mật Đường cầm túi xách của mình, lưu luyến nhìn gian phòng này. Cô hít thật sâu một hơi, đi ra ngoài sân.

Sân nho nhỏ, đầy mùi hoa lài thơm ngát. Mật Đường ngẩng đầu quan sát, mới phát hiện có mấy cây hoa lài. Hoa trắng nõn, nở đầy đầu cành. Ong mật, bay múa trong bụi hoa. phía sau cây hoa lài, là từng bụi trúc xanh tươi tốt. Thân ảnh khánh đón gió tạo nên một quang cảnh cực kì thanh thành, thoải mái.

Trong lòng Mật Đường một hồi cảm khái: Thật là một căn nhà tươi mát!

Cô rất thích ngôi nhà nho nhỏ này, thích tất cả mọi thứ ở đây. Nếu như Đường Long không có hôn ước, cô nguyện ý ở chỗ này cùng anh cả đời!

Đáng tiếc, người đàn ông này không thuộc về Đậu Mật Đường cô! Vô luận là đối với Đường Long, hay là cái nhà này mà nói, Đậu Mật Đường cô cuối cùng cũng là một vị khách qua đường!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Tin tức từ tờ báo

Sáng sớm, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào trong phòng ngủ của Tiêu Tử Phụng. Việc đầu tiên khi cô mở mắt chính là liên lạc với Tiểu Báo.

Tiêu Tử Phụng ôm lấy điện thoại di động, không ngừng gọi điện thoại cho Tiểu Báo. Trong điện thoại, cũng không ngừng truyền tới câu "số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau"

Tên Tiểu Báo này, rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao tắt máy? Thằng điên này đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? Bất kể là đã chơi xong, cũng đừng tắt máy chứ!

Con bé kia, rốt cuộc thế nào? Có phải đã bị rạch mặt, trở thành một à đàn bà vô cùng xấu xí rồi phải không? Nói không chừng, đã chết ở ngoài ngoại ô, thành một cô hồn dã quỷ! Nếu như vậy, sao Tiểu Báo lại không yêu cầu cô đưa thù lao đây?

Chuyện lạ, thật là chuyện lạ!

Chẳng lẽ, khi gã hành hung con bé, bị cảnh sát bắt được? Lúc này, đang ngồi trong trại giam xé lịch? Trời ạ, Tiểu Báo mà thế, có phải đã khai tên cô ra chưa?

Nếu như Tiểu Báo vào đồn công an, trên ti vi hoặc báo chí chắc chắn sẽ đưa tin! Tiêu Tử Phụng mở ti vi, xem tin tức sáng sớm. Trên tin tức, cũng không có tin nào về cướp của giết người cả.

Chẳng lẽ, vụ án của gã, còn chưa kịp đưa lên thời sự? Tiêu Tử Phụng vừa rửa mặt, vừa suy nghĩ chuyện này.

Cô lúc xuống lầu, cha cùng mẹ đang nghị luận cái gì? Vừa nhìn thấy cô, lập tức im lặng không nói nữa. bằng trực giác của Tiêu Tử Phụng, cũng biết có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ, Tiểu Báo bị bắt?

"Cha, mẹ, hai người đang nói gì đó? Nói ra để con nghe với!" Tiêu Tử Phụng làm nũng, ngồi xuống vị trí trung tâm.

"À, thị trường chứng khoán hôm nay lại tụt dốc. Cổ phiếu mẹ con mua đều dùng tiền riêng, bị thua sạch rồi." Tiêu Thính Quân nháy mắt với Lương Bích Ngọc. Ý bảo bà đừng đem chuyện Đường Long đăng báo về chuyện từ hôn nói cho Tiêu Tử Phụng. Con bé vừa tự sát, sao có thể chịu được đả kích tàn khốc như vậy.

Tiêu Thính Quân biết khó có thể lừa gạt Tiêu Tử Phụng trong một thời gian dài. Ông sẽ cố gắng đến gặp cha con họ Đường nói chuyện. Nếu như bọn họ không cho ông một câu trả lời hài lòng, ông tuyệt đối sẽ không tha bọn họ!

Tuy Đường Thương Long làm xã hội đen khét tiếng một thời. Nhưng dù sao cũng là chuyện đã qua! Cho dù ông ta có làm chủ Thương Long nữa, thì ông ta cũng không thể không nói lý chứ? Ông ta cũng không thể con trai mình tùy tiện thế kia được?

Đường Long lại lần nữa đổi ý, khiến đứa con gái của Tiêu Thính Quân ông bị thương. Tiêu Tử Phụng đã tự sát một lần, Đường Long cũng cam kết qua, sẽ không bao giờ rời Tiêu Tử Phụng nữa. Con gái mới ra viện, Đường Long liền đăng báo để hủy hôn. Nếu ông không ra mặt, người ta sẽ nói Tiêu Thính Quân ông là quả hồng mềm, mặc người nhào nặn!

"Mẹ, sao mẹ lại chơi cổ phiếu? Cái nhà này còn vào chờ mẹ kiếm cơm để ăn sao?" Tiêu Tử Phụng liếc mẹ một cái, trách mẹ làm chuyện vô bổ. Bà không phải là chuyên gia cổ phiếu, thì đừng lao đầu vô chứ.

"Mẹ cũng chỉ nhất thời nhàn chán, mới thế thôi. Về sau, sẽ không bao giờ nữa!" Lương Bích Ngọc liếc mắt về phía Tiêu Thính Quân, ý bảo ông khiến Tiêu Tử Phụng rời đi.

"Tử Phụng, hôm nay cha có chút không thoải mái, không muốn đi công ty. Con đi nhanh đi, giúp cha xử lý việc công ty." Tiêu Thính Quân cũng biết, chỉ có thể đuổi Tử Phụng đi, bọn họ mới có thể đi đến đường Uyển được.

"Được, con đi." Tiêu Tử Phụng hôn nhẹ trên mặt Lương Bích Ngọc, vẫy tay với bà."Mẹ, buổi tối gặp lại." Nói thật, Tiêu Tử Phụng cũng muốn sớm rời nhà một chút. Chỉ khi ra khỏi nhà, cô mới có thể biết, rốt cuộc Tiểu Báo đã xảy ra chuyện gì!

Tiêu Tử Phụng vội vã đi tới Tiêu Thị, giống như thường ngày, đi vào cửa lớn. Đầu cô ngửa lên cao, sống lưng thẳng, giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo.

Vừa vào cửa, liền thấy mọi người có ánh mắt khác thường. trong ánh mắt kia, có đồng tình cũng có chút hả hê. Hơn nữa, hưng phấn cùng tìm tòi.

Rốt cuộc là sao? Những người này, tại sao muốn dùng ánh mắt ấy nhìn cô? Chẳng lẽ, mọi người đã biết cô là người bí mật thuê người bắt cóc Mật Đường?

Tiêu Tử Phụng bất an đi tới phòng làm việc của mình, thư kí của cô đã chuẩn bị nước trà. Thư kí đồng tình nhìn cô một cái, lấy lý do muốn vào WC mà rời đi.

Tiêu Tử Phụng chưa kịp nghiên cứu ánh mắt khác thường của cấp dưới, cũng không kịp uống nước trà kia. Cô cầm tờ báo trên bàn, bắt đầu tìm kiếm tin tức liên quan đến Tiểu Báo. Tin tức Tiểu Báo không tìm được, nhưng lại có một tin khiến cô cực kỳ chấn động!

Trang đầu lên của tờ báo Đô thị, đăng tin về Đường Long tuyên bố giải trừ hôn ước ! Những tờ báo khác, cũng đều theo phong trào viết về chủ đề xoay quanh vấn đề hủy hôn của hai người.

Một, con gái nhà giàu bị vứt bỏ, tự sát phải nằm viện.

Hai, hôn ước giữa tổng giám đốc và tiểu thư quyền quý.

Tựa đề hấp dẫn rất nhiều. Mỗi một nhà báo, đều đem sự kiện cô tự sát nằm viện viết rất cận kề mà phóng đại.

Mặt của Tiêu Từ Phụng, trong nháy mắt trở nên tái nhợt!

Tại sao Đường Long muốn hủy hôn? Tối ngày hôm qua còn tốt như thế, chỉ trong một đêm cô lại là người được bị chồng sắp cưới ruồng bỏ? không phải là anh đã đáp ứng cô, vĩnh viễn sẽ không rời cô đi sao? Tại sao lại thế này?

Chẳng lẽ, Đường Long biết chuyện cô bảo Tiểu Báo bắt cóc Mặt Đường? Không thể nào! Chuyện này, trừ cô và Tiểu Báo, không có ai biết! Chắc chắn Tiểu Báo cũng không muốn ngồi tù! Chẳng lẽ, Đường Long âm thầm phái người bảo vệ Mặt Đường? Chẳng lẽ, khi Mặt Đường bị bắt cóc, anh đã biết chuyện này!

Có lẽ vậy!

Bằng không, làm sao anh sẽ bỏ cô lại, hoảng hốt chạy khỏi dạ hội được?

"Tiêu Từ Phụng, mày thật ngu, ngu đến nỗi không ngu thêm được nữa! Tự nhiên mày lại ngốc đến nỗi dùng phương án này để qua mặt xã hội đen." Không trách được Tiểu Báo lại không điện thoại được! Nói không chừng, đã bị Đường Long xử trí rồi!

rốt cuộc Tiểu Báo có khai ra tên cô không? Bất kể có hay không, cô sẽ không thừa nhận! Cô quyết không thể để Đường Long dễ dàng bỏ Tiêu Từ Phụng cô được!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Đại náo Đường Uyển

Đường Uyển.....

Đường Thương Long ngồi xe lăn trên ban công, nhắm mắt nghỉ ngơi. trên mặt già nua, tràn đầy một nụ cười hạnh phúc. Vừa nghĩ tới hai đứa bé đáng yêu kia, ông liền không cảm được mà vui mừng.

Thái tử Long? Công chúa Phụng? Hai cái tên thật khác biệt, hai đứa thật đáng yêu! Hai người họ đáng yêu như vậy, từ lần đầu tiên gặp nhau, đã đi vào tâm hồn cô đơn của ông.

Tại sao ông lại không có lí do gì mà thích hai đứa bé này? Tại sao luôn muốn gặp chúng? Tại sao chúng giận hờn cũng khiến ông đau lòng? Bây giờ ông đã biết rõ: đây là cái mà người ta gọi là máu mủ, máu chảy cùng dòng!

Trong cuộc sống tình thân, thật kỳ diệu.

Đang lúc Đường Thương Long nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa lớn vang lên tiếng ồn ào. Ông vừa mở mắt nhìn, lại thấy vợ chồng Tiêu Thính Quân. Tiêu Thính Quân, khuôn mặt lửa giận. Lương Bích Ngọc, cũng là gương mặt bất mãn. Vợ chồng bọn họ, đang muốn đàm phán đây mà.

Đường Thương Long biết, một cuộc bão tố sắp tới rồi.

Con trai ông đăng báo hủy hôn, nhất định Đường gia sẽ tức giận. Cho dù phải tiếp đón phong ba này, Đường Thương Long vẫn cảm thấy con mình làm đúng! thậm chí ông có chút tán thành hành động của con, có chút bội phục sự quả quyết của nó! Nếu như là người khác, cũng không nhất định làm như vậy! Dù sao, Tiêu gia có của cải vật chất giàu có! Nhưng ông biết, trong mắt của Đường Long, tiền nhiều bao nhiêu cũng không bằng tình yêu và tình thân!

"Tiêu Vương, để tổng giám đốc Tiêu vào đi!" Mặc dù lúc đi Đường Long đã nói, nếu như người Tiêu gia hoặc người xa lạ nào tới chơi, thì để bảo vệ Tiêu Vương cần tất cả lại. Nếu như bất đắc dĩ không cần được, phải gọi điện thoại để anh trở lại giải quyết. Đường Thương Long biết, con trai cũng chỉ suy nghĩ ỉn. Nhưng Đường Thương Long cảm thấy, Đường gia có lỗi với Tiêu gia trước, càng không thể để người ta chờ ở cửa được.

"Đường Thương Long, ông thật quá đáng! Tiêu Thính Quân tôi vào cổng Đường gia còn phải thông qua bảo vệ." mặt của Tiêu Thính Quân, đen như đất nòi. Chuyện Đường Long đăng báo hủy hôn, đủ khiến Tiêu gia hổ thẹn rồi. Không nghĩ tới, Tiêu Thính Quân ông đường đường là Tiêu Thị, cư nhiên bị bảo vệ Đường Uyển cản lại, không được đi vào. Càng làm cho ông tức giận hơn, Đường Thương Long trước đây đều gọi Tiêu Thính Quân ông là thân gia, hôm nay, lại đổi thành tổng giám đốc Tiêu rồi! Chẳng lẽ, chuyện đăng báo từ hôn này, do hai cha con Đường gia thống nhất? Đường Thương Long mặc cho con trai ông ta làm xằng làm bậy ư?

Có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục!

Cho dù không vì Tiêu Từ Phụng, Tiêu Thính Quân ông cũng phải vì mặt mũi của mình, đại náo Đường Uyển một lần! Bằng không, người ta còn tưởng rằng Tiêu Thính Quân ông là một quả hồng mềm!

"Tổng giám đốc Tiêu, ông cũng không phải là không biết, lai lịch trước kia của Đường Thương Long tôi, bởi vì đặc tội quá nhiều người, kẻ địch đếm không xuể! Phòng ngừa người ta trả thù, đây là chuyện rất đương nhiên! Cái này, ông cũng đừng trách móc làm gì!" Đường Thương Long vừa mỉm cười tự giễu, vừa phân phó người giúp việc rót trà cho Tiêu Thỉnh Quân. "Người tôi, rót trà cho tổng giám đốc Tiêu."

"Đường Thương Long, hôm nay tôi tới đây không phải để uống trà! Tôi tới, là thay Từ Phượng nhà tôi đòi công lí!" Tiêu Thỉnh Quân đem tờ báo ném vào người Đường Thương Long, để cho ông nhìn! "Cho dù Đường gia các ông là trùm xã hội đen, cho dù cha con hai người không đem Tiêu gia để ở trong mắt, nhưng không thể khiến Tiêu gia vào con đường cùng chứ!"

Cái gì mà lai lịch trước kia? Hừ hừ, cư nhiên cầm cái này để uy hiếp Tiêu Thỉnh Quân ông! Ông ta cho rằng, Tiêu Thỉnh Quân ông sẽ bị dọa ư? Cái gì mà trùm xã hội đen? Lợi hại hơn nữa, còn không phải chỉ là một con rồng già đã què chân thôi!

Phòng ngừa người ta trả thù? Càng thêm càng vô căn cứ! trước kia Tiêu Thỉnh Quân ông đây, tại sao không thấy bọn họ khăn trương như thế? Hừ hừ, rõ ràng muốn viện cớ nên không phải cho ông đi vào đây mà!

Ghê tởm! Thật là ghê tởm! !

"Đường Thương Long, nếu như các các người đã không hài lòng về Từ Phượng nhà tôi, tại sao trước kia đính hôn không nói? lần trước Đường Long cùng Từ Phượng nói chia tay, Từ Phượng chịu đựng không nổi đã kích mà cắt cổ tay tự sát! Con trai của ông, đã thề thốt bên cạnh Từ Phượng! Nói sẽ không bao giờ rời đi Từ Phượng nữa, sẽ không bao giờ nữa nói chia tay! Chúng ta làm cha mẹ, vì cho rằng nó đã hối cải mới cho nó cơ hội, nên nhẫn nhịn! Từ Phượng mới ra viện vài ngày, nó đã làm ra chuyện này. Ông nói đi, đây không phải là muốn ép Từ Phượng nhà tôi vào con đường chết sao? Nhà Từ Phượng chúng tôi rất cuộc có sai lầm gì mà phải chịu sự vũ nhục như vậy? Đường Thương Long, ông không cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý, hôm nay tôi sẽ liều mạng với ông!" Lương Bích Ngọc nhìn thấy thái độ Đường Thương Long, liền giận dữ!

Cái gì mà trùm xã hội đen? Cho dù là trùm xã hội đen thì Lương Bích Ngọc bà cũng không sợ! Tiêu Thỉnh Quân nếu không địch nổi cha con Đường Long, bà còn có Lô Thanh Vân! Lô Thanh Vân bây giờ không phải là Lô Thanh Vân trước kia nữa! Hừ hừ, chờ khi Lô Thanh Vân ra mặt, Đường gia bọn họ nhất định phải chết!

"Tổng giám đốc Tiêu, Tiêu phu nhân, hai vị ngồi xuống, có lời gì từ từ nói." Đường Thương Long không xem tờ báo, cũng biết báo chí đang cái gì! Ông không trách vợ chồng Tiêu Thỉnh Quân tức giận, vẫn giữ vững khuôn mặt tươi cười để nói chuyện. Đúng vậy! Chuyện như thế này thì dù ai cũng sẽ vô cùng tức giận mà

"Từ từ nói? Ông thấy chúng tôi có thể ổn định để từ từ nói sao? Nếu như Từ Phượng là con gái của ông, làm sao ông để yên thế này? Mặc cho người ta khi dễ, mặc cho người ta làm nhục ư?" Lương Bích Ngọc giống như ăn phải thuốc súng, không ngừng rống giận.

"Tổng giám đốc Tiêu, ông cũng biết đấy, con cái bây giờ, vốn không nghe lời cha mẹ nói nữa. Nếu Đường Long có làm chuyện gì có lỗi với Tiêu gia, tôi nguyện ý đền bù tổn thất cho Tiêu gia. Hai người nói đi, chỉ cần điều kiện trong phạm vi cho phép, tôi nhất định sẽ đền!" Chuyện đã đến bước này, không thể dừng lại được rồi! Đường Thương Long thật sự là không cách nào nhịn nổi khi Lương Bích Ngọc nói. Chỉ cần bọn họ nói điều kiện, ông nguyện ý đáp ứng bọn họ!

"Tiêu Thỉnh Quân tôi không phải loại người đó! Đường Thương Long, tôi chỉ muốn một câu trả lời hợp lý! tại sao Đường Long lại muốn vứt bỏ Từ Phượng, tôi cần phải biết chân tướng rõ ràng!" Tiêu Thỉnh Quân biết, hôn ước của Từ Phượng đã không cách nào vẫn hồi lại. Nếu như đã không được, ông không thể khiến mình mất mặt nữa!

"Cụ thể là có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không rõ lắm. Hình như, trước kia nó có yêu một cô bé. Hơn nữa, cô bé kia cũng sinh cho nó hai đứa con rồi." Nếu bọn họ muốn, thì cho bọn họ một câu trả lời hợp lý! Có lẽ, bọn họ nghe xong, trong lòng sẽ bình tĩnh một chút!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Một màn ám áp

Khi Đậu Mật Đường đi tới tường nhà mình, đã nghe thấy tiếng cười của Thái tử Long.

"Công chúa Phượng, em là con chim ưng ngu ngốc. Bất không được anh, đừng hòng bắt được anh!" giọng nói thái tử Long đặc ý, lần lượt bay tới trong lỗ tai Mật Đường. Cô không khỏi âm thầm nghĩ ngợi, đứa nhỏ tiểu Long này luôn thích yên lặng, hơn nữa rất ít khi nghe được tiếng cười vui vẻ như thế. Hôm nay sao vậy? Thật khác thường!

Mật Đường đi tới cửa, trông thấy hình ảnh trong sân, không khỏi sợ ngây người!

Một người đàn ông khôi ngô cao lớn, đứng giữa hai đứa bé. Chỉ nhìn bóng lưng, cũng biết là người khiến cô khắc cốt ghi tâm. Anh mặc toàn đồ trắng, chân cũng mang một đôi giày thể thao màu trắng! Trước mặt của anh, là công chúa Phượng đang đóng giả làm chim ưng. Phía sau anh, là thái tử Long đang trốn. Cha con ba người, đang chơi trò Chim ưng bắt gà con!

Người đàn ông này, tại sao lại ở chỗ này? Không phải anh đi làm sao? Sao lại xuất hiện trong sân? Anh nhìn thấy tiểu Long Tiểu Phượng, có phải đã

đoán ra thân thế hai đứa bé hay không? Nước mắt Đậu Mật Đường, không khỏi chảy xuống. Cô dùng sức hít lấy mũi, dùng tay xoa nhòa nước mắt trên mặt.

Cô nằm mơ, đều mong cha con bọn họ đoàn tụ. Cô nằm mơ, cũng mong đợi hình ảnh ấm áp như vậy. Khi cô thấy hình ảnh thật sự, cô lại cảm thấy mình đang nằm mơ!

Nếu như Đường Long đã nhận ra thái tử Long thì sao bây giờ? Anh có phải là muốn cướp đi con của mình hay không? Có phải anh sẽ chia rẽ mẹ con cô hay không?

"Cha, cha thiên vị. Cha che chở thái tử Long như vậy, con không bắt được anh í là đúng rồi!" giọng nói non nớt mà ủy khuất của Công chúa Phụng, cắt đứt suy nghĩ Mật Đường. Mật Đường định thần nhìn lại, thiếu chút nữa bật cười: lòng háo thắng của công chúa Phụng cực kì cao, ngồi dưới đất đùa ăn vạ. Cái miệng nhỏ nhắn của nó đã chu cao lại càng cao.

Cô buồn cười, rồi lại không khỏi đề cao cảnh giác.

Cha? công chúa Phụng gọi anh là cha? Chẳng lẽ, anh đã biết thân thế hai đứa bé? Chẳng lẽ, là mẹ đã tiết lộ điều bí mật này?

Không trách được thái tử Long lại hưng phấn như thế! Nguyên lai là vì nó đã có được người cha mà nó tha thiết ước mơ rồi! Có cha, khiến nó sung sướng như vậy sao? Có cha, khiến nó thỏa mãn như vậy sao? Sớm biết như vậy, cô nên sớm để cha con bọn họ quen biết nhau rồi!

"Công chúa Phụng, đừng ăn vạ nữa! Chính em muốn làm chim ưng, bắt không được gà con lại ăn vạ hử."

Thái tử Long vừa nhìn công chúa Phụng ăn vạ, cũng không vui lòng rồi.

"Công chúa Phụng, cha là gà cha, đương nhiên phải bảo vệ gà con của mình rồi. Chẳng lẽ, con hi vọng cha là một con gà cha mà ngay cả Bảo Bối cũng không bảo vệ được sao?" Đường Long ngồi xổm người xuống, dụ dỗ con gái. giọng nói kia dịu dàng từ ái, giống như có thể chảy ra nước.

"Mật Đường bảo bối trở lại, Mật Đường bảo bối trở lại!" công chúa Phụng vừa nhìn thấy mẹ, giống như thấy cứu tinh vậy, vội vàng từ dưới đất đứng lên, chạy đến Mật Đường. "Mật Đường bảo bối, cha cùng thái tử Long bắt nạt con!"

Mật Đường vuốt vuốt tóc con gái, gương mặt cứng chịu. Con bé này luôn là quỷ nhỏ báo cáo trước. Nói thái tử Long bắt nạt nó? Nó không bắt nạt thái tử Long thì phước lắm rồi! "Công chúa Phụng, nếu chỉ đùa, thì phải tuân thủ quy tắc của trò chơi. Chim ưng muốn bắt gà con, gà con đương nhiên là phải liều mạng chạy trốn! Chẳng lẽ, chờ con đến bắt à?"

"Ba người đều bắt nạt con, Ô...ô, con méc ngoai!" công chúa Phụng không được mẹ ủng hộ, lại phải đi tìm núi dựa mới.

Mật Đường nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của Công chúa Phụng, bắt đắc dĩ mà lắc đầu. Cô nhìn về phía Đường Long, lại phát hiện Đường Long đang nhìn cô! Trong ánh mắt kia, tràn đầy yêu say đắm, tràn đầy nóng bỏng. Một luồng gió lạ thổi qua người cô. Suy nghĩ một chút về chuyện đêm qua, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng! Cô vội vàng cúi đầu, trốn tránh ánh mắt nóng hừng hực ấy. Cô cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy người đàn ông này, cô đã cảm thấy cả người nóng rang, hô hấp không thuận!

Đậu Ngọc Nga từ cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa lúc thấy con gái và Đường Long nhìn nhau. "Thái tử Long, Công chúa Phụng, uống sữa thôi!"

"Cha, con đi uống sữa đây. Cha cũng đừng nhân lúc này mà len lén đi mất đấy!" thái tử Long nhìn Đường Long một chút, chỉ sợ cha thừa dịp bé đi uống sữa lại lặng lẽ chạy đi!

"Thái tử Long, đi uống sữa đi! Cha bảo đảm với con, tuyệt đối sẽ không len lén đi!" Đường Long giống như thề một dạng, giọng nói. Như vậy, thái tử Long mới yên tâm rồi đi!

Nhìn bộ dạng cẩn thận của con trai, Mật Đường cảm thấy trong lòng êm ái. Cô đi tới trên xích đu, nhẹ nhàng ngồi xuống. Gương mặt nhìn Đường Long, gương mặt nghi vấn. "Không phải anh đi làm sao? Thế nào lại tới nơi này?"

"Anh phát hiện hai tinh linh này ở trong công viên. Em nói xem, anh còn có tâm tư đi làm sao?" trong đôi mắt của Đường Long vừa có trách cứ vừa có tình yêu. "Tại sao không nói chuyện này với anh? Tại sao không để cho anh biết sự tồn tại của hai đứa bé? Chẳng lẽ, em muốn cho cha con bọn anh chia lìa cả đời sao?"

Trong đôi mắt của Mật Đường, phủ một tầng nước mắt ủy khuất. Cô muốn cha con bọn họ chia lìa cả đời sao? tại sao anh có thể nói cô như vậy!

Cô ước gì con mình có một người cha, cô ước gì con mình có thể hưởng tình cha ấm áp. Cô cố gắng yêu hai đứa, nhưng vẫn bù đắp không nổi sự thiếu thốn tình thương này. Anh nào biết, khi con nói muốn cha, cô đau lòng cỡ nào? Anh là chồng sắp cưới của người khác, cô có thể để cho con mình đảo loạn cuộc sống của anh sao? Cô có thể để cho con của cô phá vỡ hôn nhân của họ sao?

"Khi em sinh hai đứa, cũng không tính để chúng khiến hạnh phúc của anh tan vỡ. Em vẫn hi vọng, con của em có thể có một người cha. Em vẫn muốn người đàn ông kia phát hiện ra. Bốn năm sau, anh xuất hiện, nhưng em gặp trong một bữa tiệc đính hôn! Đường Long, anh nói đi, em nên làm cái gì bây giờ? Dưới tình huống như thế, em có thể nói cho anh biết về sự tồn tại của hai đứa sao? Nói thật, em từng chờ đợi có một ngày, anh hủy hôn với Tiêu Tử Phụng! Kể từ khi Tiêu Tử Phụng tự sát, em liền bỏ ý niệm này. Em không thể ích kỷ như vậy, em không thể đem hạnh phúc của mình giẫm đạp trên hạnh phúc của người khác. Huống chi, người kia là....." Đậu Mật Đường buồn bã nhìn Đường Long một cái, suýt nữa nói ra sự thật. Cô không thể nói cho anh biết, quan hệ giữa cô và Tiêu gia. Cô không muốn để người ta biết, cô là con gái của Tiêu Thịnh Quân!

Chương 100: Chơi trò mi nhau

Cho nên Mật Đường muốn giấu giếm chuyện cô là con gái Tiêu Thỉnh Quân, cô có ý của riêng cô. Nếu như người đàn ông này biết cô cũng là con gái Tiêu Thỉnh Quân xong thì mới chịu cưới cô! Như vậy, anh yêu cô, chẳng phải vì tiền sao. Như vậy, cô thà rằng không muốn người đàn ông này còn hơn!

"Bảo bối, thật xin lỗi." Đường Long ngồi bên người Mật Đường, tràn đầy áy náy, giúp cô lau đi nước mắt. "Không phải là anh trách em, anh đang tự trách anh mà. Anh cho hai đứa bé sinh mạng, lại vắng mặt nhiều năm như vậy. Anh cảm thấy có lỗi với hai đứa bé! Nhất là khi nghe được, vì con không có cha, mà chịu mấy đứa trẻ khác kỳ thị thì lòng anh rất đau." Đường Long hít mũi một cái, không để cho nước mắt trong mắt rơi xuống. Con trai đã nói qua, bé trai không được khóc. Anh nhất định phải nghe lời của con, không được rơi nước mắt.

"Bây giờ anh mới biết mùi vị đau lòng. Mà em, thời gian tan nát cõi lòng đã dài quá rồi. Lúc con trai nói muốn cha, thật sự em rất muốn tìm một người đàn ông để gả! Chỉ cần bọn nhỏ hạnh phúc, hạnh phúc của em tan vỡ cũng được." Mật Đường cúi đầu, không nhìn Đường Long bên cạnh.

"Bảo bối, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ để em đau lòng nữa. Chỉ cần có anh ở đây, tuyệt đối anh sẽ không cho phép em khổ sở." Đường Long ôm lấy Mật Đường, tựa như thề.

Không để cho cô đau lòng sao? làm sao anh có thể không khiến cô đau lòng đây? Anh là chồng sắp cưới của Tiêu Từ Phụng, bọn họ đã đính hôn. Rất nhanh sẽ kết hôn! Vừa nghĩ tới hai chữ kết hôn, vừa nghĩ tới anh và Tiêu Từ Phụng cùng nhau ở trên giường trình diễn tiết mục như vậy, Mật Đường cảm thấy mình sắp điên rồi!

Cô quay mặt, không muốn để anh thấy nước mắt của cô.

Đường Long kéo Mật Đường lại, hôn xuống môi cô.

"A Long, anh đừng làm vậy. Cần thận để mẹ em thấy." trên mặt Mật Đường, xuất hiện một loạt mây hồng. Rặng mây đỏ kia, lan tràn tới tận bên tai. Vô luận người nào nhìn thấy anh hôn cô, cũng khiến cô cảm thấy thẹn thùng.

Đường Long không để ý sự chống cự của cô, cố chấp hôn. Mẹ cô thấy thì thế nào? Chẳng lẽ, trên đời này có người mẹ không hy vọng con gái mình hạnh phúc sao?

"Thái tử Long, anh mau tới đây nhìn! Mật Đường bảo bối cùng cha, bọn họ đang chơi trò mi nhau kia!" giọng nói non nớt mà hưng phấn của công chúa Phụng chui vào lỗ tai hai người bọn họ. Đường Long một hồi quần bách, vội vàng buông lỏng Mật Đường ra. Anh quay đầu nhìn lại, công chúa Phụng đang ngồi trên cửa sổ trong phòng khách, làm mặt quỷ với anh!

Mật Đường mắc cỡ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Đáng tiếc, trong cái sân nhỏ này, chẳng có đủ đất để cô đào hố chui xuống ấy chứ. Cô nhìn Đường Long, lại nhìn con quỷ nhỏ Công chúa Phụng, đứng dậy chạy về phòng ngủ của mình.

Khi Đường Long theo vào nhà, công chúa Phụng đã từ trên cửa sổ bò xuống. Bé và thái tử Long vây lượn bên người anh, quần lấy anh để nghe anh kể chuyện xưa. mặc dù Đường Long rất nóng lòng muốn tránh thoát, nhưng vẫn kể cho hai đứa nghe câu chuyện hoàng tử Ếch!

"Cha, con ếch xấu xí đó thật sự là một hoàng tử sao?" công chúa Phụng ngưỡng mặt lên, tràn đầy ảo tưởng mà nói. "Sau khi con lớn lên, cũng có thể gặp được hoàng tử không ạ?"

"Công chúa Phụng, sẽ có một hoàng tử thích con, nhất định sẽ thế!" Đường Long vuốt vuốt tóc con gái, khẽ véo nhẹ mũi nhỏ của nó.

"Cha, có thật không? Thật sự con có thể gặp hoàng tử sao?" công chúa Phụng nghe lời của cha xong, trong lòng tràn đầy hi vọng.

"Dĩ nhiên, công chúa Phụng của chúng ta, chính là cô công chúa nhỏ người gặp người thích mà! Con đã là công chúa, thì nhất định sẽ có hoàng tử thích con!" Đường Long vừa trả lời Công chúa Phụng, vừa nhìn phòng ngủ đang đóng chặt kia. "Công chúa Phụng, cha có thể tìm Mật Đường bảo bối không?"

"Ừ, có thể." công chúa Phụng làm một cái mặt quỷ, rồi sau đó lại kéo xoay người muốn đi, nhưng vẫn hỏi Đường Long. "Cha, cha là hoàng tử phải không? Mật Đường bảo bối cũng là công chúa đúng không? Hai người có thể giống hoàng tử và công chúa sống cuộc sống hạnh phúc hay không?"

"Công chúa Phụng, cha chính là hoàng tử Ếch. Mật Đường bảo bối, chính là cô công chúa nhỏ đáng yêu, là công chúa trong lòng cha. một nhà chúng ta, vĩnh viễn sẽ chung sống hạnh phúc! Công chúa Phụng, hoàng tử có thể đi tìm công chúa chưa?" Đường Long ngất lỵ khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của Công chúa Phụng, cười hỏi.

"Hoàng tử muốn đi tìm công chúa rồi! Hoàng tử muốn đi tìm công chúa rồi!" công chúa Phụng đột nhiên ngăn cản Đường Long, lo lắng hỏi. "Cha, Mật Đường bảo bối sẽ không giống cô công chúa kia, đá cha từ trên giường ngã xuống đất chứ? Nếu mẹ mà đá cha, cha sẽ đau lắm đấy!"

"Ha ha, dĩ nhiên là không! Mật Đường bảo bối yêu cha còn không kịp, dĩ nhiên không thể đá cha từ trên giường xuống được!" trên mặt Đường Long, nổi lên nụ cười. Cái con nhỏ này, ý tưởng thật đúng là rất nhiều mà! Mà vấn đề kia, cũng rất kì quái!

Đường Long vừa muốn đi, thái tử Long lại lên tiếng. "Cha, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?"

"Đĩ nhiên, cả đời chúng ta sẽ ở chung một chỗ." Đường Long biết, lòng của thái tử Long so công chúa Phụng còn hồi hộp hơn nhiều. Anh không thể coi thường cảm nhận của đứa bé này. "Thái tử Long, còn có gì muốn hỏi không?"

"Cha, bắt đầu từ ngày mai, con muốn cha đưa con đi học! Có được không?" trong đôi mắt của Thái tử Long, lộ ra một loại chờ đợi vô bờ. Nó hi vọng Đường Long sẽ đưa nó đi học, chính là hi vọng người bạn kia biết, nó và công chúa Phụng cũng có cha!

"Đĩ nhiên là có thể. Về sau, mỗi ngày cha sẽ lái xe đưa các con đi học. Ai muốn còn dám nói thái tử Long cùng công chúa Phụng không có cha, cha liền đập bẹp nó!" Đường Long giơ tay lên, quơ quơ trước mắt Thái tử Long. "Dám nói bậy, đập chết nó!"

"Cha lái xe đưa bọn con đi học ư? Có thật không ạ?" công chúa Phụng không thể tin hỏi, lấy được cái gật đầu của Đường Long xong, công chúa Phụng không nhìn được mà hoan hô. "Oa, thật là tốt quá!"

"Cha, không phải là cha gạt con chứ?" thái tử Long bán tín bán nghi mà hỏi. Trời ạ, thật sự có chuyện tốt như vậy sao? Nó không thể tin được!

"Con trai à, cha là đàn ông! đàn ông thì phải nói lời giữ lời, làm sao có thể gạt người hả? Tin cha, tuyệt đối cha sẽ không lừa con!" Đường Long vỗ vỗ lồng ngực rộng rãi to lớn của mình, bảo đảm với Thái tử Long. Anh không thể để cho thái tử Long như bé gái được, không có cảm giác an toàn mà lại tự ti! Từ hôm nay trở đi, anh muốn đem thái tử Long huấn luyện thành người đàn ông mới được. "Con trai, cha có thể đi tìm Mật Đường bảo bối không? Hai chúng ta có chuyện rất quan trọng cần bàn đây!"

"Cha, cha lại muốn cùng Mật Đường bảo bối chơi trò mi nhau nữa hả?" trong lúc bất chợt, công chúa Phụng nói ra một câu, khiến Đường Long lại lần nữa mờ rộng tầm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Hiểu lầm

Đường Long hít sâu một hơi để bình tĩnh trở lại, bụng lý trà đi về phía phòng làm việc.

Đường Long vẫn luôn cho rằng, mình là một người cơ trí quá quyết. Anh vẫn cho rằng, trên thế giới này, không có người nào khiến anh sợ khi gặp mặt. Anh chưa bao giờ nghĩ vậy, thế nhưng anh lại muốn gặp một cô gái, lại sợ thấy cô gái ấy. Muốn gặp cô, muốn đến nỗi điên. Sợ thấy cô, sợ mình hoảng hốt! Anh có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của chính mình, con tim hoảng loạn nhảy thanh.

"Một ly trà, mà pha lâu đến vậy sao? Tôi thật không biết Đường tiên sinh đi pha trà? Hay là đi trông trà nữa cơ đấy?" Đường Long đi vào phòng làm việc của anh, cư nhiên nhìn thấy Đậu Mật Đường đang nhàn nhã xem báo chí. "Nếu không phải vì để cho anh xem thiết kế, tôi đã về lâu rồi."

"Đã thiết kế xong ư?" Đường Long có chút không tin tưởng, cô bé này lợi hại như vậy à? Tại nơi này lại có thể có công suất làm việc cao như thế?

"Đường tiên sinh, theo ánh mắt của mình, tôi thiết kế ra một phương án. Anh nhìn đi, hài lòng hay không?" Đậu Mật Đường đem bản thiết kế đẩy tới trước mặt của Đường Long, thuận tiện nhận lấy ly trà trên tay Đường Long. Tay hai người, trong lúc vô tình chạm qua nhau. Cánh tay tê rần, tâm thần cũng loạn. Đường Long lấy dũng khí xem thiết kế trước mặt Đậu Mật Đường, mà cô thì cúi đầu uống trà.

"Anh xem một chút." Đường Long thu lại lòng đang nhảy loạn, cẩn thận nhìn bản vẽ. Sân có hình bầu dục, vị trí máy tập thể hình. Vị trí máy tập thể hình dựa theo chiều cao ở giữa, hai bên cách đều nhau, hài hòa mà lại đẹp. Cũng căn cứ theo đường cong sân cỏ, tạo thành một vòng duyên dáng hình cung. "Thiết kế rất đẹp." Đường Long vừa nhìn, vừa không nhìn được mà than thở. Cô bé này, là trời sinh làm nghề thiết kế mà. Vật gì vô tay cô đều trở nên ngay ngắn, trật tự, hoàn mỹ, hài hòa.

"Mật Đường, nếu anh trông một ít thực vật thân leo màu xanh ở đây, sẽ không làm giảm đi sự hài hòa của thiết kế chứ? Tựa như dàn dây leo nhà em vậy! Vừa có thể làm xanh thêm bầu không khí, nhìn lại thấy vui mắt, khiến người khác cảm giác mới mẻ." lời của Đường Long, khiến Đậu Mật Đường một hồi khiếp sợ.

"Dàn dây leo nhà tôi ư?" Người này, chẳng những biết nhà cô đường số 3 Hòa Bình, mà anh còn biết nhà cô có dàn dây leo? Anh đến nhà cô khi nào? Rốt cuộc thì anh đã thấy những gì? Chẳng lẽ, anh biết sự tồn tại của Tiểu Long Tiểu Phụng?

Trời ạ? Nếu đúng như vậy, phải làm sao bây giờ? Người đàn ông này, có phải muốn cướp con của cô hay không?

"Em làm sao vậy? Mắt trừng lớn như thế, thấy sao giữa ban ngày ư?" Đường Long suy nghĩ chốc lát, mới bừng tỉnh đại ngộ. Cô bé này, nhất định là ngạc nhiên vì sao anh biết nhà cô có dàn dây leo! "Em đừng kinh ngạc như thế nữa! Lần đầu tiên khi tặng giỏ hoa cho em, anh đã nhìn từ ngoài tường vào nhà em!"

"Từ ngoài tường? Anh thật đúng là vô lại! Tại sao phải nhìn ngắm nhà tôi làm gì? Tại sao? Anh không biết, làm như vậy là phạm pháp sao?" Đậu Mật Đường có chút tức giận, xách túi của mình lên. Người đàn ông này, quá nguy hiểm. Cách xa anh một chút, đó mới là hành động sáng suốt.

"Mật Đường, nghe anh giải thích!" Đường Long bắt được cánh tay Đậu Mật Đường, muốn giải thích.

Anh thật sự không muốn làm Mật Đường hiểu lầm rằng anh là một kẻ lòng dạ xấu xa hão sắc. Anh lấy một thân phận của người trắng hoa mà quên cô gái này. Anh không thể lấy thêm một hình tượng kẻ hão sắc xuất hiện trước mặt cô. Đậu Mật Đường vẫn không chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước, có lẽ cũng là bởi vì anh là kẻ trắng hoa!

"Tổng giám đốc Đường, anh còn giải thích gì nữa?" Đậu Mật Đường xoay mặt, tròn mắt nhìn anh. Dám vọng trộm nhòm ngó nhà cô, anh cũng chẳng là loại người tốt đẹp gì! Là người tốt, có thể bỏ ra 50 vạn để mua 1 đêm ư?

"Mật Đường, em biết không? Anh nhìn trộm nhà em, là bởi vì anh xem em là cô gái bốn năm trước." Đường Long sâu kín than thở, nói.

Nhìn nhà cô, đem cô làm cô gái bốn năm trước? Chẳng lẽ, trong mắt anh, cô vẫn luôn là người mà ai cũng có thể làm chồng sao? Cô là điểm sao? Cô vì cứu tính mạng của mẹ, mới 1 lần làm gái! Nhưng lòng của cô, là tình khiết trong sáng! Không có sự bẩn thỉu, cũng không có tục khí của điểm!

"Cái gì cũng đừng nói nữa, để tôi đi là được! Tôi không phải là cô gái anh tìm, cũng không phải là người để anh giải thích!" trong đôi mắt của Đậu Mật Đường tràn đầy tức giận!

"Mật Đường, cho dù em có phải là cô gái ấy hay không. Đừng hiểu lầm mà rời đi, tôi thiếu nghe anh nói hết đã!" ánh mắt của Đường Long mang theo sự van xin, ngăn cản bước chân rời đi của Đậu Mật Đường. Cô muốn đi, đôi chân lại không nghe lời cô.

"Anh nói đi, tôi nghe! trước khi nói chuyện, xin buông bàn tay bẩn của anh ra!" Đậu Mật Đường nhún vai, ý bảo anh buông cô ra. trong mắt của Đường Long thoáng qua một tia bi thương. Dưới hoàn cảnh lưng chừng thế này, anh chỉ có thể buông cô ra.

"Kể từ khi em chạy trốn ra khỏi buổi triển lãm đó, anh vẫn cho rằng em chính là cô gái mà anh tìm kiếm bốn năm! Nghe Tiêu Tử Phụng nói em bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng. Anh giống như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Qua điều tra, anh mới biết nhà em ở đường số 3 Hòa Bình. Vì vậy, anh liền lái ô-tô đến đó. Ở ngoài cửa bồi hồi thật lâu, anh không dám đi vào. Anh muốn len lén nhìn em một cái, vô cùng muốn. Vì vậy, anh đứng góc tường, lẳng lặng nhìn cửa sổ nhà em. Không thấy em ra ngoài, đến khi một cô bé bán hoa lài và hoa lài đến, anh để cô bé ấy tặng hoa cho em, chính là muốn biết em bị bệnh nghiêm trọng thế nào mà thôi! Nghe cô bé kia nói tình thân em rất tốt, anh mới thở ra hơi. Chuyện chỉ có như vậy thôi. Anh lấy nhân cách thề, không có nửa câu nói dối." Đường Long vươn tay, thề với trời.

Nước mắt trong hốc mắt Mật Đường vòng vo qua lại, rút cuộc lăn xuống.

Cô không biết là nên vui mừng, hay là nên khổ sở đây. Vui mừng vì người đàn ông này quan tâm cô như vậy. Khổ sở là, anh lại là chồng sắp cưới của người chị cùng cha khác mẹ với cô. Cô nên làm cái gì bây giờ? Rút cuộc nên làm cái gì bây giờ? Bỏ qua, thống khổ vạn phần! Gặp nhau, khó khăn nặng nề!

"Thật xin lỗi, tôi hiểu lầm anh rồi! Đường tiên sinh, về sau không nên làm như vậy nữa! Làm như vậy, sẽ khiến cả anh và tôi đều cảm thấy tự ái!" Đậu Mật Đường lau nước mắt, thay vào đó là một nụ cười. "Đường tiên sinh, tôi nhắc lại lần nữa cho anh biết: tôi không phải là cô bé mà anh tìm kiếm. Anh đây đưa như vậy, rất dễ dàng khiến bạn trai tôi hiểu lầm!"

Bạn trai? Chẳng lẽ, cô thật sự đã có bạn trai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Điện thoại

Một tia mắt míc cùng đau thương, tràn ngập cả trái tim Đường Long! Coi như cô thật sự có bạn trai, anh cũng muốn xem một chút. Người đàn ông này rút cuộc có xứng với cô bé trong lòng anh hay không?

"Nói đến bạn trai, anh lại quên hỏi em. Hôm nay gặp mặt, em đã thông báo cho bạn trai biết chưa?" Nghĩ đến cô ấy đã có bạn trai, anh cảm thấy ngũ tạng mình sắp nổ tung.

"Anh ấy đi Hongkong rồi, không biết có trở lại kịp không nữa! Để tôi gọi điện thoại, hỏi anh ấy một câu!" Nếu phải làm cách xa anh, thì phải làm chân thật một tí. Đậu Mật Đường bấm điện thoại, lập tức đổi thành một khuôn mặt vui vẻ. Giọng nói cũng biến thành cực kỳ mềm mại. "Ngọc Khang, anh vẫn còn ở Hongkong sao? Một ngày không thấy, em rất nhớ anh!" Vì để cho Đường Long chết tâm, Đậu Mật Đường bật loa ngoài. Cô chính là muốn cho anh nghe cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ.

Trong điện thoại, truyền đến giọng nói cung chiêu mà mập mờ của Quý Ngọc Khang: "Mật Đường bảo bối, anh cũng rất nhớ em! Chờ anh xử lý xong việc ở Hongkong, lập tức liền bay trở về bên cạnh em. Ngoan, nhẫn nại một ít. Chờ anh, chiều nay, anh sẽ xuất hiện trước mắt em."

"Vâng, anh nhanh chóng quay lại. Chiều nay, em đến sân bay đón anh." trên mặt Đậu Mật Đường mang theo nụ cười vui vẻ. Trong lòng, nhưng giống như tiến vào một vực sâu không đáy. Là tuyệt vọng! Là lạnh như băng!

"Bảo bối, bái bai." Trong điện thoại, truyền đến tiếng hôn của Quý Ngọc Khang. Tiếng động ấy giống như một thanh đoản kiếm cắm thẳng vào trái tim Đường Long.

Sắc mặt của anh, một hồi tái nhợt. Tay vuốt ve ngực, nửa ngày mới cố gắng hồi lại sức lực.

"Đường tiên sinh, anh làm sao vậy?" Đậu Mật Đường cúp điện thoại của Quý Ngọc Khang, mới phát hiện thần sắc Đường Long khác thường. Cô không nhận được trong lòng rét run lên: Có phải cô diễn trò quá mức rồi không. Người đàn ông này, bị cô đâm nát tim ư?

"Mật Đường, em đừng lo lắng. Tim anh vốn dĩ vậy, hai phút là ổn rồi." Đường Long vì che giấu trái tim tổn thương của mình, chỉ có thể tìm một lý do lung tung. Anh bắt đầu cười một cái: "Bạn trai em không có ở đây, mà anh lại bị thế này, bữa cơm chắc phải hoãn lại rồi."

"Xem ra, chỉ có thể như vậy. Bạn gái của tôi rảnh rồi. Nếu không, để cho cô ấy cùng anh ăn cơm? Không khéo, cô ấy là cô gái anh tìm cũng nên!" Mật Đường vừa nhìn sắc mặt của Đường Long bình phục, mới giãn chân mày.

"Đậu tiểu thư, em không cần phí tâm nữa. Dù anh có tìm được cô gái ấy cũng uống công! Nếu cô ấy không muốn gặp anh, tự có lý do của cô ấy. Anh làm sao có thể níu lấy cô ấy được!" Đường Long bắt đầu đi mà lắc đầu, tựa hồ là khuất phục.

"Đường tiên sinh, vậy cũng được. Anh đã có vợ sắp cưới, tội gì phải đi tìm cô gái bốn năm trước?" Đậu Mật Đường phát tay một cái, vội vã tạm biệt. "Tôi còn có chuyện, đi trước một bước. Đường tiên sinh, hôm khác gặp lại!"

Đậu Mật Đường đi ra khỏi cửa tập đoàn Đường Thị, cũng nhận không được nước mắt trong đôi mắt. Cô vừa lau nước mắt, vừa leo lên một chiếc xe taxi.

"Đậu Mật Đường, mục đích của mày đã đạt tới. Người đàn ông kia, đã bỏ cuộc rồi. Anh sẽ không bao giờ tìm mày nữa, sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của mày nữa. Mày nên vui vẻ chứ! Tại sao, tại sao lại khóc?" Rõ ràng là chính cô lựa chọn, tại sao cô lại khổ sở?

Xe taxi dừng trước cổng tập đoàn Tiêu thị, nhưng Đậu Mật Đường không muốn vào đó!

Giờ khắc này, cô không muốn nhìn thấy đại tiểu thư Tiêu gia hạnh phúc kia! Dù sao, cô bị điều đến tập đoàn Đường Thị. Coi như không đi làm, cũng coi như không bỏ bê công việc!

"Đậu Mật Đường, đừng khổ sở nữa. Mày có hai bảo bối, sẽ không bao giờ bị người ta đoạt đi nữa. Mày không nên khóc, mày nên mở sâm banh ăn mừng mới phải!" Nói đến sâm banh, cô cũng nhớ tới phương pháp thoát khỏi thông khổ này.

Đứng, tìm người uống rượu, không say không về! Chỉ có uống say, mới có thể tạm thời quên đi nỗi đau này.

Tìm ai đây? Người nào sẽ xui xẻo như cô phải tìm rượu giải sầu đây? Không có ai! Có lẽ, trên thế giới chỉ có một mình cô ngu ngốc như vậy. Cố ý giết chết hạnh phúc, lại ôm thống khổ khóc lóc là đồ ngu ngốc!

Người khác không giống cô, nhưng Vân Vân là bạn thân của cô mà!

"Mâm Vân Vân, cậu lập tức đến đây với tớ. Tớ ở trên cầu vượt Bình Nguyên! Cậu mà không tới, tớ sẽ từ trên cầu nhảy xuống!" Điện thoại vừa thông, Đậu Mật Đường liền bắt đầu vô lại. Cô biết, Vân Vân sẽ không bao giờ bỏ cô.

"Bà cô của tôi ơi, cậu lại nổi điên gì hả? Tớ thật sự là phục cậu rồi! Cậu chờ ở đây, lập tức tớ sẽ tới." Mâm Vân Vân mắng cô mấy câu, liền vội vã cúp điện thoại. Cô biết, Vân Vân mặc dù mắng cô, nhưng rất quan tâm cô. Xem đi, cô bé kia lập tức sẽ đến đây!

Đậu Mật Đường chạy lên cầu vượt đến cách đó không xa, không đến mười phút, Mâm Vân Vân đã tới rồi.

Vừa thấy mặt, liền bắt đầu mắng cô! "Con bé chết tiệt kia, rốt cuộc là cậu đứt dây thần kinh nào hả? Trời nóng như vậy, lại để tớ chạy một đoạn xa thế này! Cậu nhìn đi, mặt tớ đầy mồ hôi rồi này!.....!"

"Cậu nóng à?" Đậu Mật Đường nhìn mặt trời chói chang, nhìn cảnh tượng vội vã nóng bức. Bỗng nhiên có cảm giác kinh ngạc. Người ta cảm thấy nóng, tại sao cô không cảm thấy? Tại sao, trong lòng của cô lại lạnh như băng thấu xương vậy?

"Đậu Mật Đường, cậu nói viễn vông gì đấy hả? Trời nóng như vậy, sao tớ không nóng được?" Mâm Vân Vân đưa tay sờ sờ trán Đậu Mật Đường. "Nhiệt độ bình thường, không bị cảm mà!" Nhìn về mặt Mật Đường kỳ quái, cô không thể không lo lắng thay cô ấy.

"Mật Đường, cậu bị sao vậy? Có chuyện gì, nói cho tớ nghe đi. Tớ không giúp được gì, nhưng có thể để cậu giải bày tâm sự!" Con bé này, nhất định là gặp phải chuyện không hài lòng rồi. Bằng không, cũng sẽ không có bộ dáng này.

"Vân Vân, tớ gặp lại anh ấy!" Đậu Mật Đường nhào vào lòng bạn tốt, 'ô ô' khóc lên. Chỉ có trong lòng bạn tốt, cô mới có thể cảm thấy được từng tia ấm áp!

"Mật Đường, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mâm Vân Vân tính tình nôn nóng, cô không thể kiên nhẫn nổi. "Anh ta ở đâu? Hai người gặp nhau khi nào?"

"Vân vân, một câu hai câu không thể nói hết. Bây giờ tớ chỉ muốn uống rượu, uống không say không về. Cậu là bạn tớ, say với tớ một trận, được không?" Mật Đường cũng không biết, nói thế nào với Vân Vân. Những ngày này, chuyện xảy ra quá nhiều. Cô căn bản không biết gì, nên nói từ đâu! Nói Đường Long? Nói Tiêu Từ Phụng? Nói Tiêu Thính Quân? Chuyện phức tạp như thế, đến cô cũng không rõ ràng. Đừng nói là Vân Vân, cô ấy sao có thể hiểu rõ?

Chương 103: lễ vật chia tay

Sau khi Đậu Mật Đường đi, Đường Long một ngày cũng không đánh lên tinh thần.

Giọng nói mềm mại dịu dàng của cô luôn văng vẳng bên tai anh. Hai người trò chuyện, giống như một đoạn phim ngắn lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

"Ngọc Khang, anh vẫn còn ở Hongkong sao? Một ngày không thấy, em rất nhớ anh."

"Mật Đường bảo bối, anh cũng rất nhớ em! Đợi anh xử lý tất cả công việc ở Hongkong, anh lập tức bay trở về bên cạnh em. Ngoan, nhẫn nại một ít. Chờ anh, chiều nay, anh sẽ xuất hiện ở trước mắt em."

"Vâng, anh nhanh nhanh quay về. Chiều nay, em ra sân bay đón anh."

"Bảo bối, bái bai."

Nói chuyện ngọt ngào, lòng của Đường Long giống như bị xé rách. Vết thương ấy, máu tươi đầm đìa. Nỗi đau, truyền khắp lục phủ ngũ tạng của anh.

Không trách được cô lại không nhận mình là cô bé bốn năm trước! Không trách được, hay cô giả vờ? Thì ra, cô đã có người yêu rồi!

Cô cùng người đàn ông kia, thân mật như vậy. Quan hệ giữa bọn họ, nhất định rất gần! Rốt cuộc đi tới đâu rồi? Có phải đã vượt qua cảnh giới tình yêu (lên giường) hay không?

Vừa nghĩ tới Mật Đường cùng người đàn ông kia chung một giường, anh lập tức muốn giết người đàn ông đó! Nhưng anh biết, mình không có quyền này! Anh là gì của cô? Anh có tư cách làm như vậy ư? Chỉ là một đêm giao dịch, anh coi là cái gì? Huống chi, giao dịch kia đã kết thúc từ lâu! Giữa bọn họ, không ai nợ ai. Anh có quyền gì, đi vào cuộc sống của cô bây giờ?

Đêm tình hôm đó, anh yêu cô! Anh yêu cô, là chuyện của anh, anh có quyền cưỡng ép cô yêu anh sao?

Không có!

Đường Long chưa từng có cảm giác bị thất bại nghiêm trọng như vậy! Bất cứ chuyện gì đối với anh mà nói, đều là dễ dàng xử lý. Nhưng chuyện này, lại làm cho anh cảm thấy khó giải quyết vô cùng! Anh phải làm gì để có được trái tim cô? Anh làm thế nào để cô yêu anh?

Nếu anh yêu cô trước, tìm được cô sau! Thì anh không thể giống như trước kia dễ dàng để cô ra đi! Bất kể anh và cô có tương lai hay không, anh đều phải chia tay Tiêu Từ Phụng. Sớm kết thúc cái hôn ước này, cả anh và Tiêu Từ Phụng đều có chỗ tốt!

Sớm giải trừ hôn ước, Tiêu Từ Phụng sẽ không lỡ mất tuổi xuân. Sớm giải trừ hôn ước, cũng khiến anh đỡ áy náy!

Đến lúc rồi, phải nói rõ với Tiêu Từ Phụng!

Đang lúc Đường Long muốn gọi điện thoại cho Tiêu Từ Phụng, Tiêu Từ Phụng lại gọi tới. "Anh Long, buổi tối anh có rảnh không? Nếu anh rảnh, chúng ta cùng nhau ăn cơm nha!"

"Cùng nhau ăn đi! Vừa lúc, anh có chuyện muốn nói với em! Em nói đi, chúng ta đi nơi nào?" Đường Long sáng khoái, ngoài dự đoán của Tiêu Từ Phụng.

"Anh Long, anh chọn đi! Anh nói đến nơi nào, chúng ta liền đến nơi đó!" Tiêu Từ Phụng biết, đàn ông thích phụ nữ dịu dàng, phải tỏ ra nhỏ bé hơn. Cho nên, trước mặt Đường Long, cô chưa bao giờ tự đề xuất ý kiến!

"Cầm Long, được không?" Nếu muốn chia tay, thì không thể quá hẹp hòi. Có lẽ chỉ có như vậy, trong lòng anh mới đỡ đau lòng!

"Anh Long, không lẽ không tốt, sao lại đi hơi sang trọng thế? Chỉ cần ở chung một chỗ với anh, dù ăn quán ven đường, em cũng cảm thấy rất hạnh phúc!" Trong điện thoại, truyền đến tiếng cười hạnh phúc của Tiêu Từ Phụng.

"Sau khi tan việc, anh đến Tiêu Thị đón em." Nghe tiếng cười Tiêu Từ Phụng, bên trong lòng của Đường Long một hồi chua xót. Hiện tại cô cười vui vẻ như vậy, đợi đến khi anh nói lên chia tay, cô còn có thể cười được sao? trong lòng Đường Long, âm thầm oán giận mình.

"Đường Long, chính mày cũng sợ bị người ta vứt bỏ. Mày hiểu hơn ai hết, loại cảm giác đau thấu xương này sẽ thế nào. Nếu mày để cho Tiêu Từ Phụng ném loại thông khổ này, có phải quá tàn nhẫn hay không?"

Vào giờ khắc này, trong lòng Đường Long, thoáng qua một chút do dự! Anh lắc đầu một cái, cười mình quá mềm yếu, không đủ tự tin. Anh thậm chí cười nhạo mình: "Đường Long, có phải mày sợ mất Tiêu Từ Phụng, lại không chiếm được Đậu Mật Đường, nên do dự thế không?"

Thật ra thì, anh hiểu mình, anh sợ tổn thương Tiêu Từ Phụng mà thôi! Bởi vì sợ ý chí giải trừ hôn ước không đủ kiên định, mới có ý khích chính mình!

Đường Long không suy nghĩ chuyện này thêm nữa, bởi vì anh sợ mình thay đổi chủ ý!

Anh lái xe ra khỏi Đường thị, trực tiếp đến tiệm bán đồ đá. Chọn đôi vòng ngọc có giá trị không nhỏ, để cho người phục vụ gói lại. Rồi mang theo cái lễ vật chia tay này, đi đón Tiêu Tử Phụng đang còn bị vùi lấp trong hạnh phúc.

Khi anh đến Tiêu thị, Tiêu Tử Phụng đã đứng cửa chờ. Cô vừa phát tay, vừa chạy tới xe của Đường Long!

Khi đến nhà hàng Cẩm Long, hai người cùng nhau xuống xe. Tiêu Tử Phụng thân thiết kéo cánh tay Đường Long, vừa nói vừa cười. Đường Long muốn tránh thoát Tiêu Tử Phụng, nhưng thủy chung không làm được. Sẽ phải chia tay, cần gì quan tâm hành động vật này? Có thể để cho cô vui vẻ một lúc nữa cũng được!

Đường Long cảm giác được, một ánh mắt nóng bỏng, dừng lại trên người của anh. Anh quay đầu lại xem một chút, lại không thấy gì! Anh thầm nghĩ, có thể là ảo giác của mình!

Tiêu Tử Phụng ngồi trong một gian phòng trang nhã ở Cẩm Long, nhìn một bàn đầy món ngon, trong lòng vẫn còn yên lặng nghĩ tới.

Tại sao anh Long phải mang cô tới Cẩm Long? Có phải có ý khác hay không? Chẳng lẽ anh muốn phát sinh chút quan hệ với cô? Nếu như anh có ý tưởng kia, cô sẽ không từ chối đâu! Ở trong tiềm thức của cô, cô vẫn luôn cảm thấy Đường Long quá lạnh lùng! Nếu như anh có thể chủ động một ít, nhiệt tình một ít, cô sẽ càng thêm thương anh!

Người đàn ông này, rốt cuộc cũng muốn cô!

Nghĩ tới hình ảnh tiếp theo trên mặt, Tiêu Tử Phụng, không khỏi bay lên một rặng mây đỏ.

"Tử Phụng, đây là lễ vật cho em, em có thích không?" Đường Long từ trong lòng ngực móc ra một hộp quà tinh mỹ, đẩy tới trước mặt của Tiêu Tử Phụng. Anh biết, vòng ngọc có đắt giá hơn nữa, cũng bù đắp không được tổn thương cho Tiêu Tử Phụng. Nhưng điều anh có thể làm, cũng chỉ có vậy thôi.

Lễ vật? Tại sao muốn tặng cô lễ vật? Chẳng lẽ, lễ vật này là mở màn cho cánh nóng? Tiêu Tử Phụng mở hộp quà tinh mỹ ra. Một đôi vòng ngọc xanh biếc, hiện lên trong tròng mắt cô. Lấy tay sờ, rất mát mẻ rất trơn bóng.

"Thật là đẹp!" Tiêu Tử Phụng chạy đến bên người Đường Long, hôn một cái lên gò má tuấn lãng của anh. Hai tay trên cổ của Đường Long, nhỏ giọng nói: "Anh Long, cảm ơn anh. Em rất thích lễ vật của anh, cũng rất yêu anh."

Tiêu Tử Phụng nhắm mắt lại, đang mong đợi một nụ hôn nóng bỏng. Không nghĩ tới, không đợi được nụ hôn nóng bỏng như mong đợi. Giọng nói Đường Long bình tĩnh lại vang lên bên tai cô: "Ăn cơm đi, thức ăn sắp nguội rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: đàm phán từ hôn

Tiêu Tử Phụng bắt đầu dĩ trở về chỗ ngồi của mình, trong lòng âm thầm nghĩ tới. Người đàn ông này, không phải là động vật máu lạnh chứ! Đối người đẹp kêu gọi như vậy, cư nhiên không nhúc nhích!

Thật không biết, cái danh hiệu tổng giám đốc phong lưu, có như thế nào có? Cô cũng muốn xem một, anh có thể nhịn được bao lâu? Nếu có thể nhẫn nại hết đêm tân hôn, cô hoàn toàn phục anh!

Bữa cơm này, tương đối đè nén. trong lòng Tiêu Tử Phụng giận dữ, cơ hồ không sao ăn vào. Mà Đường Long lại nghĩ mở miệng thế nào, cũng ăn không nổi.

"Tử Phụng, sao em không ăn?" Đường Long châm một điếu thuốc. Anh thấy thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, hỏi thăm Tiêu Tử Phụng.

"Anh Long, em ăn no rồi." Tiêu Tử Phụng uống một ngụm trà, cố ý giả bộ mỉm cười.

"Tử Phụng, anh có chuyện muốn nói với em." Nếu phải đi trên con đường chia tay này, liền sáng khoái một chút! Đau dài không bằng đau ngắn, nói nhanh một chút thì giải thoát một chút.

"Hả?" Tiêu Tử Phụng có chút kinh ngạc. tại sao Anh ngưng trọng như vậy? Chẳng lẽ nói, muốn cầu hôn cô? Vòng ngọc kia là lễ vật cầu hôn?: "Anh Long, có chuyện gì thì anh cứ nói đi!"

"Tử Phụng, chúng ta chia tay đi!" Đường Long vững vàng, chậm rãi nói ra những lời này. Rốt cuộc nói ra! Nói chuyện tình chia tay, thờ phào nhẹ nhõm.

"Anh nói cái gì? Chia tay?" ly trà Tiêu Tử Phụng trong tay, 'Choang' một tiếng rơi trên mặt đất. Tiếng vang thanh thúy, ở trong phòng cực kỳ chói tai.

Chia tay? Tiêu Tử Phụng suy nghĩ rất nhiều chuyện có thể xảy ra, duy chỉ không ngờ chuyện chia tay này! Cô không ngờ, mới đính hôn không lâu, người đàn ông này lại có thể chia tay. Tại sao? Đây rốt cuộc là tại sao? Là do cô không đẹp? Là đáng người cô không chuẩn? Là trình độ học vấn cô

không đủ cao? Hay gia thế cô không đủ hiển hách?

"Đúng vậy! Chúng ta chia tay!"

"Tại sao? Nói cho em biết lý do!" Tiêu Từ Phụng cảm tức nhìn Đường Long, một bộ bi thương đau khổ. "Đường Long, nói cho em biết, lý do anh vứt bỏ em là gì?"

"Từ Phụng, thật xin lỗi! Em phải sinh hoạt chung một chỗ với gã đàn ông đã có người trong lòng, sẽ là một chuyện vô cùng thống khổ. Sớm giải trừ hôn ước, đối với em, đối với anh đều là một giải thoát." Vô luận là trên thương trường, hay đàm phán với người khác, Đường Long chưa bao giờ sẽ nói dối, cũng không có kinh nghiệm lừa người. Tại trường hợp lúng túng như vậy, anh vẫn nói thật.

"Trong lòng anh có người khác? Trước lúc đính hôn, tại sao không nói cho em biết? Đường Long, người đàn bà kia rốt cuộc là ai? Cô ta đẹp hơn em không? Cô ta có gia thế hơn em không? Cô ta có trình độ học vấn cao thế nào? Cô ta yêu anh nhiều hơn em ư?" Giờ phút này, tâm tình Tiêu Từ Phụng xuống dốc thậm tệ.

"Tình yêu, không liên quan đến khuôn mặt! Cũng không liên quan đến gia thế! Nó tới một cách im lặng, không một tiếng động. Ngay cả người trong cuộc, cũng rất khó phát hiện!" Đường Long cười khổ một cái. Ngay cả chuyện bốn năm trước, Đậu Mật Đường không thừa nhận, cô sẽ thương anh sao? Mặc dù cô không thương anh, anh cũng sẽ giống như thiêu thân, lao về ngọn lửa của cô. Cho dù bị chết cháy thì đã sao?

"Tại sao muốn tặng em vòng ngọc? Lễ vật chia tay?" Tiêu Từ Phụng chỉ vào vòng tay, chất vấn Đường Long.

"Anh cảm thấy xin lỗi em, mới tặng em lễ vật. Anh biết, lễ vật này bù đắp không được nỗi thống khổ của em, nhưng anh chỉ làm được những thứ này thôi!"

"Đường Long, anh từ hôn, đã để cho em bị người khác chê cười. Tại sao? tại sao còn phải dùng cái vòng ngọc này tới làm nhục nhã em hả?" Tiêu Từ Phụng ném đôi vòng ngọc xuống đất.

"Choang"

Vòng ngọc lấp lánh sáng ngời kia, trong khoảnh khắc đã vỡ tan làm nhiều mảnh.

Đường Long không nghĩ tới, Tiêu Từ Phụng sẽ kích động và mất khống chế như thế. Anh kéo cái ghế ra, đứng lên. Trường hợp như vậy, không thích hợp để tiếp tục nói chuyện nữa. "Từ Phụng, anh đưa em về nhà."

"Đường Long, anh sẽ phải hối hận! Từ hôn với em, anh sẽ hối hận cả đời!" Tiêu Từ Phụng buồn bã nhìn Đường Long một cái, xoay người ra khỏi cửa phòng. Khi Đường Long chạy theo ra, cô đã lên một chiếc taxi.

Taxi vội vã đi, chỉ còn lại Đường Long đang ngẩn người!

Đi thì đi đi!

Đường Long biết, anh đuổi theo cũng có kết quả này! Chỉ cần anh không thay đổi chủ ý từ hôn, Tiêu Từ Phụng sẽ không tha thứ cho anh.

Cô đau thương, nhất định là tạm thời. Đời cô yêu một người đàn ông khác, cô sẽ quên sự có mặt của anh, quên cơn đau từng có.

Thời gian, sẽ chữa khỏi vết thương lòng người. Theo thời gian trôi, tất cả sẽ tốt đẹp lên! Bất kể là Tiêu Từ Phụng cũng tốt, hay là Đường Long anh cũng tốt.

Đường Long nhìn trên đồng hồ vàng cổ tay, nhìn màn đêm của đô thị, thờ dài một cái. Anh nên đi đâu về đâu? Về nhà? Anh không muốn! Anh không muốn sống ở trong phòng lạnh lẽo một mình ấy, không muốn nền hương vị cô đơn! Một mình nằm ở trên giường, trợn tròn mắt chờ trời sáng, quá khó chịu!

Không trở về nhà, anh đi về đâu?

Đi công ty? Làm việc cả đêm? Không muốn! Một tí muốn làm việc cũng không có!

Nếu không có chỗ đi, thì đến quầy rượu mua say thôi!

Trong quán rượu, vĩnh viễn sẽ không cô độc! Nơi đó, vĩnh viễn cũng sẽ có một bầu vừa khóc lại vừa ồn ào! Uống say, vừa khóc vừa cười! Chạy đến trong sân nhảy, điên cuồng một tí! Ai cũng không chê cười người nào, ai cũng không thêm dè ý ánh mắt của người khác. Coi như anh hôm nay uống say, ở trong quán bar khóc lớn một trận, cũng không ai nhìn anh! Suy nghĩ một chút, quầy rượu thật đúng là một nơi đáng để đi!

Một quán rượu U Mê, chính là nơi khách thường đến.

Nhạc mở to. Trong sân nhảy, người ta điên cuồng giãy thân thể của mình. Trong góc, lại là một số người đang uống rượu giải sầu.

Đường Long đi thẳng tới một góc khuất, im lặng uống rượu mà người phục vụ đưa tới. Âm nhạc ồn ào, đám người nhảy múa điên cuồng, người đẹp, cũng không thể hấp dẫn tầm mắt anh. Ánh mắt của anh, vẫn dừng lại ly rượu trước mặt!

Tự rót tự uống, một ly lại một ly!

"Mâm Vân Vân, mau, mau uống rượu với tớ!" Một giọng nói quen thuộc, bay vào trong lỗ tai Đường Long. Anh quay đầu nhìn lại, Đậu Mật Đường cách anh không xa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Quầy rượu vô tình gặp được

Mật Đường cầm chai rượu trên bàn bình, vừa rót rượu, vừa kêu Mầm Vân Vân trong sàn nhảy. "Chết tiết, con bé chết tiết kia kia, cậu mà không...không uống rượu với tớ, tớ liền không nhớ người bạn...người bạn như cậu!"

Trong đầu Đậu Mật Đường, không ngừng thoáng hiện hình ảnh trước nhà hàng Cẩm Long kia.

.....

Cô và Vân Vân, uống bia một buổi chiều, thần trí lại vẫn rất thanh tỉnh. Ông trời thật đối nghịch với cô, ngay cả mưa say đều không cho cô như ý.

Say chũnh choáng, cô vô cùng muốn đi bộ về nhà. Bạn tốt của cô: Mầm Vân Vân, cũng không phản đối. Hai người đi xe 'căng hải', bước chậm trong biển người.

Khi đi tới nhà hàng Cẩm Long, lại nhìn thấy một cặp bóng dáng quen thuộc. Người phụ nữ kéo cánh tay gã đàn ông, vừa nói vừa cười đi tới vào nhà hàng Cẩm Long.

Hai người kia, chính là Đường Long cùng Tiêu Từ Phụng.

Đậu Mật Đường thấy hình ảnh như vậy, trong lòng giống như bị đao đâm phải. Người đàn ông này, buổi sáng còn tỏ lộ cho cô nghe! Buổi chiều, lại tìm người đàn bà khác vào nhà hàng! Hai người bọn họ ăn cơm? Hay thuê phòng khách sạn? Vừa nghĩ tới ba chữ 'thuê phòng' này, lòng của Đậu Mật Đường, liền một hồi co quắp!

"Đậu Mật Đường, mày quản người ta làm gì? Người ta là vợ chồng sắp cưới, dù là thuê phòng, cũng danh chính ngôn thuận! Đậu Mật Đường, mày nên hết hi vọng đi chứ! Đàn ông đều giống nhau, không có một người nào có thể dựa vào được! Mẹ không nương tựa vào cha, thì mày cũng không nương tựa được người đàn ông này!" trong lòng Đậu Mật Đường đang khóc, nhưng mà trên mặt lại đang cười. Cô kéo Mầm Vân Vân tiếp tục đi uống!

.....

Vì vậy, hai người đến U Mê! Con bé Mầm Vân Vân kia, chỉ lo nhảy nhót, thế nào cũng không chịu uống rượu với cô! Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tự mình cặn mình!

Mầm Vân Vân từ sàn nhảy đi đến, đem ly rượu trong tay Mật Đường giật lấy. "Đậu Mật Đường, từ xế chiều uống đến bây giờ, cậu uống nhiều rồi. Cậu mà uống nữa, chết không ai biết đâu!"

Đậu Mật Đường vừa cướp lại, vừa mắng. "Cái con chết tiết kia, cậu phải uống với tớ... uống rượu...uống rượu. Không muốn thì cậu đi đi! Tớ có uống chết cũng không muốn cậu trông nom đâu!"

"Cậu uống đi, tớ không để ý cậu nữa." Không phải là Mầm Vân Vân không muốn. Nếu như hai người cùng uống say, về nhà thế nào? Cô ấy muốn uống, để cho cô ấy uống đi! Nhanh nhanh uống đến không biết gì cả đi, để sớm đưa cô ấy về nhà.

"Này, con kia,....sao.....sao tớ thấy.....thấy.....cậu chẳng giống bạn tớ chút nào thế?" Vài ly rượu vào cuống họng đầu óc, Đậu Mật Đường không tỉnh táo rồi. Cô dùng sức lắc lắc đầu của mình, muốn xem rõ người con gái mặt cô, có phải Mầm Vân Vân hay không. Nhưng càng nhìn, lại càng choáng váng.

"Này, tớ vốn là bạn của cậu đấy!" Mầm Vân Vân cười, lắc lắc đầu, xem ra, con bé này uống say rồi. Mầm Vân Vân cảm túi xách của Đậu Mật Đường, muốn tính tiền về nhà.

"Trời ạ, con bé này lại không mang tiền!" trong túi xách Mật Đường chỉ có mấy tờ lẻ, sao đủ tiền? Mặc dù Mầm Vân Vân rất muốn hét lớn, nhưng vẫn thấp giọng hỏi "Đậu Mật Đường, cậu không mang tiền, đến quầy rượu sang trọng thế này làm gì? Cậu nói đi, chúng ta làm gì bây giờ?"

Mật Đường đã say không còn biết gì, hàm hồ nói. "Cái gì tiền? Muốn tiền ư, làm gì?" Nói còn chưa dứt lời, liền úp sấp trên bàn!

"Bà cố của tôi ơi, tôi thật sự là phục bà rồi!" Mầm Vân Vân đặt mông ngồi xuống, chẳng có cách nào. Mầm Vân Vân tốt nghiệp đại học xong, còn chưa tìm được công việc thích hợp. Tiền của cô, đều là duỗi tay xin cha mẹ. Tiền dư của cô ư, ở ngân hàng ý! (hặc hặc, câu này giống như câu: bút tao để quên ở cửa hàng ý! Hặc hặc)

Thời khắc mấu chốt, cô mới dám ngửa tay xin mẹ. Nhắm mắt lại, chấp tay cầu. "Quan Thế âm Bồ Tát đại từ đại bi, ngài mau tới cứu với chúng sinh đi chứ! Nếu là không có tiền, con và Mật Đường nhất định sẽ bị quản lý đánh chết đấy!"

"Tiểu thư, tiền của cô, tôi đã thanh toán xong rồi. Đi thôi, ta tiễn đưa cho người của về nhà!" Một giọng nói có chứa từ tính, vang lên bên tai Mầm Vân Vân. Cô mở mắt nhìn, lại là một người đàn ông đẹp trai. Gương mặt anh tuấn, mang theo một tia nhân nhật và thương tiếc.

Chẳng lẽ, Quan Âm Bồ Tát nghe thấy lời cầu nguyện của cô rồi ư? Nếu không, tại sao có thể người đẹp trai thế này thay Mầm Vân Vân cô tính tiền đây? Xem ra, về sau cô phải đi theo mẹ, thành tâm thành kính Quan Thế âm rồi!

Người đàn ông này, rất quen mặt! Đã gặp qua ở nơi nào nhỉ? Sao mình không nghĩ ra!

"Cám ơn anh." Mầm Vân Vân muốn đỡ Đậu Mật Đường đi, nhưng kéo cô ấy không nổi.

"Đề tôi." Đường Long ôm lấy Đậu Mật Đường đã ngủ mê man, bước nhanh ra ngoài U Mê. Phía sau anh, vang lên giọng nói của Mầm Vân Vân. "Vị tiên sinh này, anh chờ tôi một chút!"

Thật vất vả phát hiện được một người đẹp trai, không thể dễ dàng để cho anh bay mất! Nếu như có thể lóe ra tia sét với anh, vậy thì càng tốt hơn.

"Tiểu thư, nhà cô ở đâu? Tôi tiễn cô trước!" Đường Long đem Đậu Mật Đường đặt vào vị trí kế bên tài xế, hỏi Mầm Vân Vân đang ngăn người ngoài xe.

"Tiên sinh, hay là trước đưa người bạn say rượu của tôi trước! Sau đó lại đưa tôi về!" Mầm Vân Vân chỉ sợ Mật Đường say rượu, làm hỏng "Chuyện tốt" của cô, cố ý khiến Đường Long đưa Mật Đường về nhà trước. Cô chỉ mãi nghĩ đến ý tưởng 'trái tim' của mình, lại không nhìn thấy sắc mặt của Đường Long đã âm trầm xuống.

"Tiểu thư, cô tự thuê xe về nhà đi! Số tiền này, đủ để trả một tháng xe!" Đường Long từ trong bóp da lấy ra mấy tờ tiền lớn, ném trước mặt của Mầm Vân Vân. tiếng nói vừa xong, xe đã lái đi rất xa.

"Trời ạ, tiên sinh, sao anh lại làm thế?" Mầm Vân Vân hướng về phía chiếc xe của Đường Long đã đi xa, rống to. Người này, thật không có chút tình cảm nào. Lại để một cô gái như cô trên đường cái. Cô mà xảy ra chuyện gì, đều là lỗi của anh ta!

"Hừ. Người này, chẳng lẽ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Nếu anh vô lễ với Mật Đường, phải làm sao bây giờ?" Mầm Vân Vân muốn báo cảnh sát, lại không biết làm thế nào. "Mật Đường đã là mẹ của hai đứa trẻ, muốn tìm một gã đàn ông đẹp trai như vậy thật đúng là không dễ dàng. Nếu có thể.., nói không chừng cũng là chuyện tốt!"

Mầm Vân Vân quyết định cho Mật Đường một cơ hội, cho cô ấy một cơ hội đầu tiên để quên đi cha ruột của Tiểu Long Tiểu Phượng.

Nói đến tiểu Long, Mầm Vân Vân lại kinh hãi! Không trách được mình thấy người đàn ông này quen mặt? Nguyên lai là giống tiểu Long! Chẳng lẽ, anh ta chính là cha ruột của tiểu Long? Nhìn khuôn mặt, tám chín phần là đúng!

Nếu người ta là người một nhà, sao cô phải tốn công làm gì!

Cô khom lưng nhặt mớ tiền trên đất, đón một chiếc taxi, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Em là của anh

Chiếc xe màu đen chạy băng băng đến đường số 3 Hòa Bình. dừng lại ở đầu con hẻm, sau đó lại chạy về phía trước.

Trong xe, Đậu Mật Đường một hồi nôn mửa. Đi một chút lại dừng một chút, khiến dạ dày cô không thoải mái! Đường Long quay cửa kính xe xuống, để cho cô nôn.

Một bình nước, đưa đến khoe miệng Mật Đường. Cô nhắm mắt lại, uống vài ngụm nước, tựa vào trên chỗ tựa lưng, ngủ tiếp. Đường Long nhìn cô, trong lòng một hồi thỏa mãn. Vốn anh nghĩ đưa cô về nhà. Đến cửa, nhưng không muốn rời xa cô. Do dự một khắc đồng hồ, quyết định mang cô đi!

Xe, dừng ở bờ sông.

Đường Long đem Mật Đường ôm vào trong ngực mình. Cô say rượu, giống như tìm được một chiếc giường thoải mái, dựa vào trong ngực anh, ngủ ngon lành.

Anh cúi đầu, ở trên mặt của cô, hôn xuống.

Kỳ quái! Cô gái trong ngực anh lại khiến anh có cảm giác thỏa mãn. Ôm cô, như ôm toàn bộ thế giới!

Giờ khắc này, tâm tình Đường Long cực kỳ bình tĩnh. Đó là một loại bình tĩnh trước nay chưa có, bình tĩnh có chút không giống người người thường!

Giờ khắc này, anh không có một tia dao động!

Đường Long cũng không biết, anh làm sao nữa? Không phải anh rất tò mò khi cô gái và anh gặp nhau sao? không phải là anh nhớ thương và muốn cô

gái này sao? Bởi vì muốn cô, không phải là anh không ngủ được sao?

Hiện tại, cô gái này nằm trong lòng của anh. Anh có thể nghe hô hấp của cô; có thể cảm nhận được tim của cô đập mạnh; có thể chạm tới thân thể nóng bỏng; có thể ngửi thấy được hương hoa lài đặc biệt trên người cô. Mà anh, thế nhưng không dám đụng vào cô! Anh sợ mình vừa đụng cô, cô sẽ giống như tượng đá, hòa tan vào nước, vĩnh viễn không thấy!

Dưới ánh đèn mờ lung, cẩn thận ôm lấy cô ngủ. Đối với Đường Long mà nói, lại là một loại hạnh phúc lớn lao. Anh thậm chí hi vọng, bình minh vĩnh viễn không có. Anh nguyện ý cùng cô, trong đêm tối mọc cánh thành tiên mãi mãi!

"Nước, nước." Mặt Đường khẽ lay thân thể mềm nhũn, trong miệng nói mê sảng.

Đường Long vội vàng cầm chai nước suối, để kề miệng Mặt Đường. Ai biết, cô lại ngủ tiếp. Anh không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, cũng không thể để cô chịu đựng cơn khát hành hạ. Ngửa đầu ngậm một ngụm nước, nhẹ nhàng đặt trên môi của cô, dứt tói trong miệng. Cô giống như đang hưởng thụ, nuốt nước xuống!

Môi Đường Long, tiếp xúc được đôi môi ngọt ngào của Mặt Đường, ngửi thấy miệng cô đầy mùi rượu. Trong lòng, không nhịn được co rút một chút. Dục vọng của anh, giống như ngọn lửa bùng cháy.

Anh điên cuồng hôn môi cô, một đường trượt đến cổ. Tay của anh, chạm được một đồ trang sức trên cổ cô. Mà món đồ ấy, chính là nhẫn đầu rồng.

Sau bốn năm, lần nữa tìm ra chiếc nhẫn này. Bên trong lòng của Đường Long, thậm chí có một loại cảm giác nói không nên lời!

Cô bé này, còn giữ vật anh tặng. Nhưng lại không chịu thừa nhận cô chính là cô bé bốn năm trước! Tại sao? Tại sao muốn như vậy? Chẳng lẽ, cô có nỗi khổ tâm gì? Nếu không thì, cô thật sự yêu người đàn ông trong điện thoại kia?

Không thể nào!

Nếu như cô yêu anh ta, tại sao còn đeo tín vật anh cho cô? Chẳng lẽ, cô cho rằng anh không yêu cô nhiều, nên không đủ quà quý?

Không được, phải đánh thức cô. Có chiếc nhẫn đầu rồng ở đây, xem cô chối gạt anh kiểu nào?

"Mặt Đường bảo bối, Mặt Đường bảo bối!" Đường Long nhẹ nhàng gọi bên tai của cô!

"Thái tử Long, Mặt Đường bảo bối rất muốn ngủ. Ngoan, không nên quấy rầy Mặt Đường bảo bối! Để cho Mặt Đường ngủ một lát!" Đậu Mặt Đường vừa mê sảng, vừa đôi một tư thế thoải mái hơn, tiếp tục ngủ.

Thái tử Long?

Tên hay đấy! Nghe cái tên này, chắc chắn là một người đàn ông! Chẳng lẽ, chính là người đàn ông trong điện thoại? Không đúng, người đàn ông kia, không phải là tên là Ngọc Khang gì gì sao?

Cô bé này này, có bao nhiêu bí mật? Bên người cô, có mấy người đàn ông?

Bên trong lòng của Đường Long lại nổi 'thủy triều chưa' lần nữa.

Không, cô gái này, là của anh! Ai cũng không thể mang đi cô! Không thể!

Đường Long tự trấn an bản thân mình xong liền đóng xe rời khỏi bờ sông, chạy thẳng tới Bất Dạ Thành. Đến cửa, anh đóng kỹ cửa xe, nửa ôm nửa kéo cô đi vào.

"Đường tiên sinh, hoan nghênh ngài đến!" Lão bán vừa nhìn thấy Đường Long, mặt mũi tràn đầy tươi cười nghênh đón. Bốn năm nay, anh đã sớm là khách quen nơi này. Ông chủ nhìn thấy một đồng tiền, coi anh như cha ruột ông.

"Ông chủ, tôi muốn gian phòng kia." Đường Long cũng không thèm nhìn chủ quán một cái, trực tiếp đi về phía gian phòng bốn năm trước. Động tác cùng về mặt, tựa như đang về nhà mình.

"Tốt." Gã trung niên kinh ngạc nhìn Đường Long, có chút không thể tin được. Người đàn ông này, vẫn luôn luôn đến một mình. Hôm nay, cư nhiên ôm một cô gái đến thuê phòng! Ông tò mò nhìn một cái cô gái trong ngực Đường Long, kinh ngạc nói: "Trời ạ, đây không phải là tiểu thư Mary sao?"

"Chủ quán à, cô ấy không gọi là Mary. Ông nhận lầm người rồi!" sắc mặt của Đường Long thâm trầm xuống. Anh không muốn để bất luận kẻ nào biết chuyện bốn năm trước Mặt Đường bán đêm đầu. Ngay cả chủ quán, cũng không thể nói nhăng nói cuội.

"Thật xin lỗi, Đường tiên sinh. Chắc mắt tôi có vấn đề. Ban ngày còn nhận lầm người. Buổi tối, thì càng khó bảo đảm." Chủ quán cúi đầu, cười. Ông đưa hai người Đường Long vào gian phòng, đóng cửa lại rồi đi.

Đường Long ngắm nhìn gian phòng quen thuộc, lại nhìn người đẹp trong ngực, âm thầm thở dài! Nếu như bốn năm trước anh không đến đây, làm sao sẽ làm quen cô bé Mặt Đường này?

"Bảo bối, anh yêu em. Em là của anh, vĩnh viễn là của anh! Đời này, ai cũng không thể đem em tách ra khỏi anh đâu." Anh hôn cô, ở bên tai cô nhẹ nói. Anh muốn cô thuộc về anh, vĩnh viễn thuộc về anh. Quần áo cô, từng cái từng cái bị anh lột ra. Kia quần áo thật mỏng, giống như cánh bướm tung bay, nhẹ nhàng rơi xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tự sát

Đường Long cởi quần áo của mình, đến trong buồng vệ sinh dội vài gáo nước. Anh từng bước từng bước đi về phía chiếc giường, đi về phía cô gái.

Đang lúc quan trọng, điện thoại lại vang lên.

Chuông điện thoại di động, là một bài hát quen thuộc. Đường Long vốn không muốn nghe điện thoại, nhưng lại sợ là của cha gọi tới. Anh cầm điện thoại nhìn, là số của Tiêu Thỉnh Quân. Trong lòng của anh, xuất hiện một dự cảm không tốt!

Đêm hôm khuya khoác, tại sao Tiêu Thỉnh Quân gọi cho anh? Chẳng lẽ, ông đã biết chuyện anh và Tiêu Tử Phụng chia tay? Gọi điện thoại để hỏi tội anh sao? Hay là, cầu xin anh không vứt bỏ con gái bảo bối của ông? Bất kể là chuyện nào, anh cũng không thể trốn tránh! Dù sao, là anh có lỗi với Tiêu gia!

Điện thoại vừa thông, liền truyền đến âm thanh rít gào của Tiêu Thỉnh Quân.

"Đường Long, bây giờ cậu ở đâu? Cậu đã làm gì Tiêu Phụng hả? Bây giờ con bé đang nằm trong phòng cấp cứu kìa! Nó đang nguy hiểm đến tính mạng đấy!" mặc dù con bé không là con ruột của Tiêu Thỉnh Quân, nhưng dù sao cùng nhau sống hơn hai mươi năm qua! Thấy Tiêu Tử Phụng như thế, ông không thể không thương tâm khổ sở được, không thể không tức giận la hét tên Đường Long kìa!

"Bác Tiêu, rốt cuộc cô ấy làm sao vậy?" Mới vừa chia tay, Tiêu Tử Phụng còn rất tốt. Chỉ chớp mắt, đã vào phòng cấp cứu? Chẳng lẽ, bởi vì mình? Nghe thấy giọng nói tức giận của Tiêu Thỉnh Quân, chín phần là vậy!

"Tử Phụng làm sao ư? Con bé cắt cổ tay tự sát! Nếu Tử Phụng có chuyện, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho anh!" Tiêu Thỉnh Quân giống như một con cọp nổi giận, rống lên!

Tử Phụng tự sát?

Đường Long chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu! Anh cố gắng ổn định tâm thần của mình, không để ỉnh bất tỉnh đi. "Bác Tiêu, cháu lập tức sẽ tới!"

Đường Long kéo chiếc chăn trên đầu giường, đắp lên thân thể trần của Đậu Mật Đường. Vừa đắp mền cho cô, lòng lại vừa đau như đao cắt.

"Thật xin lỗi, Mật Đường. Thật xin lỗi, bảo bối." Đường Long mặc quần áo của mình vào, nhanh chóng rời đi.

Cũng may, anh không vô lễ với cô. Cũng may, anh chưa làm ra việc gì quá đáng.

Nghe tiếng bước chân vội vã rời đi của, nghe tiếng đóng cửa. trong đôi mắt của Đậu Mật Đường, nước mắt lăn dài ra.

Say rượu, mặc dù cô rất đau đầu, choáng váng đến hoa cả mắt. Nhưng thần trí cô, vẫn luôn thanh tỉnh.

Cô nhớ rõ, Đường Long ôm cô ra khỏi quầy rượu. Biết rõ mình nôn mửa. Cô cũng biết, về mặt khi anh ôm cô. Cô cũng biết, quá trình anh cho cô uống nước. Anh hôn, anh nức nở, cô đều biết rõ ràng. Cô cũng biết, anh mang cô đến Bất Dạ Thành. Cô cũng biết, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì!

Nhưng cô không muốn mở mắt, càng không muốn phản kháng!

Cô không muốn để anh biết, cô biết rõ tất cả! Cô chỉ muốn yên lặng hưởng thụ vuốt ve của anh, bị động tiếp nhận chuyện kìa!

Nhưng cô không nghĩ tới, một cú điện thoại Tiêu gia, đã đánh gãy tất cả!

Thân thể của cô ngay trước mắt anh, cũng không chống cự nổi một cú điện thoại Tiêu gia!

Đau.....

Anh vì Tiêu Tử Phụng, bỏ cô lại, vội vã rời đi. Điều này làm cho cô không tin tưởng được vào những lời anh nói. Gì mà bảo bối anh yêu em? Gì mà em vĩnh viễn là của anh? Gì mà đời này ai cũng không thể đem em tách ra khỏi anh đâu? Nói dối, tất cả đều nói dối!

Cô là của anh ư? Cả đời đều là anh ư! Thế còn anh? Cả đời này, anh là của ai?

Không cần nghi ngờ, cả đời này là anh của Tiêu Tử Phụng! Nghĩ tới đây, lòng của cô liền quặn lại! Đau đớn.....

Quên anh đi! Quên người đàn ông phụ tình này đi! Anh sẽ không thuộc về cô, vĩnh viễn sẽ không thuộc về cô! Cuộc sống không có anh, mặt trời vẫn cứ lên. Trời cũng không sập.

Điện thoại của cô bất chợt vang lên. Nửa đêm yên tĩnh, bị tiếng ồn ào của điện thoại quét sạch! Mật Đường biết, điện thoại này nhất định là của mẹ! Cô

bò dậy, cầm chiếc điện thoại bên cạnh gối, thậm chí có một loại muốn khóc lớn lên!

"Mật Đường, con đang ở đâu? Đã trễ thế này, tại sao vẫn chưa về nhà?" Trong điện thoại, truyền đến giọng nói lo lắng của Đậu Ngọc Nga.

"Mẹ, bọn bạn con tụ tập lại, uống hơi nhiều. Đầu của con đau quá, con đang nằm ngủ ở nhà Vân Vân. Trời sáng, con sẽ về nhà." Đậu Mật Đường không muốn để lo lắng, nên nói dối!

Cúp điện thoại, cô nhắm mắt lại, ngã xuống trên giường.

Trong bệnh viện.

Lương Bích Ngọc lo lắng chờ trước cửa phòng cấp cứu, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong. Tiêu Thính Quân cũng ở đây, đi qua đi lại không ngừng.

Buổi tối trước khi ngủ, Lương Bích Ngọc có thói quen đến phòng con gái nhìn một chút. Con bé này, ngủ thường xuyên đá chăn. Nếu bà không đi xem một cái, trong lòng sẽ cảm thấy không yên lòng.

Tối hôm nay, bà vừa đi vào phòng con, liền bị giật mình. Đứa con nằm lạng trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cánh tay của cô, từ trên giường buông xuống dưới. Máu theo cổ tay chảy xuống, trên mặt đất là một vũng máu.

"Thính Quân, Thính Quân. Anh mau lại đây! Từ Phụng, nó tự sát!" giọng nói Lương Bích Ngọc run run. Lòng của bà rối rắm lên.

Tiêu Thính Quân mặc đồ ngủ, vội vội vàng vàng chạy tới. Vừa nhìn tình hình này, cũng sợ hãi. "Còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh gọi xe cứu thương!"

"Vâng." Lương Bích Ngọc lúc này mới nhớ tới phải gọi xe cứu thương! Bà ấn liên tục số điện thoại, nhưng nhầm.

"Bích Ngọc, em lại đây giữ tay Từ Phụng, để anh gọi cho!" Tiêu Thính Quân bấm số điện thoại của bệnh viện, lúc này mới đem Tiêu Từ Phụng đến đó.

Đứng trước cửa phòng cấp cứu, Tiêu Thính Quân còn một hồi buồn bực. tại sao Từ Phụng phải tự sát? Con bé đang nghĩ gì? Chẳng lẽ, giận đối Đường Long? Vì vậy, ông mới tức giận gọi cho Đường Long, mặc dù Tiêu Thính Quân không phải cha ruột của Tiêu Từ Phụng, nhưng cũng yêu thương Tiêu Từ Phụng không kém ai. Nhìn con bé luôn luôn kiêu ngạo, nhưng lại yếu ớt hơn ai khác. Cô quan tâm đến Đường Long, nhưng lại không quan tâm được mình! Nếu như Đường Long không phụ bạc cô, nhất định cô sẽ không tự sát!

Một hồi tiếng bước chân lo lắng, vang dội trong hành lang yên tĩnh, Tiêu Thính Quân quay đầu nhìn lại. Người tới, đúng là con rể ông....Đường Long!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Bóng đêm và ánh sáng

Khi Đường Long chạy đến trước mặt Tiêu Thính Quân, đã thở hổn hển rồi. Anh lau mồ hôi trên mặt, gấp gấp hỏi thăm tình hình của Tiêu Từ Phụng.

"Bác Tiêu, Từ Phụng sao rồi?" Nhìn vẻ mặt lo lắng của vợ chồng Tiêu gia, Đường Long cũng biết tình huống hiện giờ không tốt lắm!

"Con bé cắt cổ tay tự tử, chảy rất nhiều máu. Hiện tại, vẫn còn cấp cứu! Nếu không phải mẹ con bé phát hiện sớm, sợ rằng đã mất mạng. Hi vọng ông trời phù hộ nó, không có chuyện gì!" Tiêu Thính Quân thở dài, sâu kín nói.

Vốn ông muốn trách cứ Đường Long mấy câu, nhưng suy nghĩ cẩn thận, liền ý định đó. Người trẻ tuổi thường xuyên gây gỗ mà. Tính Tiêu Từ Phụng lại nóng thể kia, không biết bao nhiêu người oán giận! Tiêu Thính Quân cũng không thể biết! Dù sao, ông là người có tuổi, xử sự nên trầm ổn một chút mới phải! Nhưng Lương Bích Ngọc không tính tảo như vậy. Bà núm lấy vạt áo Đường Long, khóc nháo lên.

"Họ Đường kia, rốt cuộc cậu đã làm gì con gái tôi hả? Nếu như cậu không quá phận, con bé sẽ tự tử sao? Con gái của tôi không có chuyện thì thôi! Nếu mà có chuyện gì, tôi liều mạng với cậu!" Quả đầu của bà, vẫn đánh vào bà vai và lồng ngực Đường Long.

"Thật xin lỗi, bác gái, thật thật xin lỗi. Cháu cũng không biết, chuyện sẽ đến tình trạng này! Sớm biết như vậy, chết cháu cũng sẽ không nói chia tay Từ Phụng!" Đường Long mặc cho Lương Bích Ngọc đánh mắng, anh không giãy giụa cũng không muốn tránh né. Thậm chí, muốn mượn quả đầu của Lương Bích Ngọc, tới giảm bớt áy náy của mình!

Coi như Lương Bích Ngọc không trách cứ Đường Long, Đường Long cũng tự trách mình.

Nghe được chuyện Tiêu Từ Phụng cắt cổ tay tự sát, trong lòng của anh liền tràn đầy cảm giác phạm tội. Anh vẫn cho rằng, anh là kẻ đầu sỏ sát hại Tiêu Từ Phụng. Nếu như biết Tiêu Từ Phụng kích động đến vậy, anh nhất định sẽ không nói chuyện chia tay với cô. Anh thà rằng không theo đuổi tình yêu của mình, cũng không muốn người khác buông thả mạng sống vì mình.

Nếu như Tiêu Từ Phụng không chết, nếu như cô có thể bình an vô sự! Anh nhất định sẽ không nhắc đến chuyện chia tay. Đừng bảo là làm chồng cô,

cho dù là tôi tớ suốt cả đời, anh cũng nhận!

"Chia tay?" Tiêu Thỉnh Quân có chút ngoài ý muốn. Chia tay, làm sao lại chia tay? Bọn họ đính hôn rồi mà?

"Đúng vậy! Bởi vì cháu thấy, cháu cùng Từ Phụng tính khí không hợp. Cho nên, mới nói chuyện giải trừ hôn ước. Cháu không nghĩ tới, Từ Phụng sẽ nghĩ quẩn như vậy. Nếu như cháu biết, tuyệt đối cháu sẽ không lỗ mắng như vậy!" Đường Long cúi đầu, bộ dạng như tạo nghiệp chương nặng nề.

Nếu anh đã quyết định ở lại bên cạnh Tiêu Từ Phụng, thì sẽ hoàn toàn cách xa Mật Đường. Cô ấy không mê hoặc anh, cô cũng không phải là người thứ ba, cô càng không yêu cầu anh giải trừ hôn ước. Anh không thể liên lụy tới cô, khiến cô chịu nhục.

Lương Bích Ngọc đưa tay cho Đường Long một bạt tai, hung hăng hét lên.

"Họ Đường kia, con gái của tôi điểm nào không xứng với cậu hả? Tại sao muốn chia tay? Tính tình không hợp? tại sao trước khi đính hôn không nghĩ là tính tình không hợp? Các người mới đính hôn có mấy ngày mà? Đính hôn vài ngày, đã nói chuyện chia tay. Đừng bảo là Từ Phụng chúng ta, bất kỳ một cô gái nào cũng không chịu nổi sự nhục nhã như vậy!" Lương Bích Ngọc nhìn tên đầu sỏ trước mặt, trong lòng hận không thể đem anh ăn tươi nuốt sống mới hả hận!

"Bích ngọc, em tỉnh táo một ít đi! Đến tính khí Từ Phụng mà người làm mẹ như em cũng không biết sao? Đừng nói là Đường Long, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chịu được!" Tiêu Thỉnh Quân kéo Lương Bích Ngọc ra, an ủi Đường Long. "Bà ấy mất lý trí rồi. A Long à, cháu đừng để trong lòng!"

"Bác Tiêu, cháu không trách bác gái đâu. Cháu đang trách mình!" Đường Long gồi đầu lên bả vai Tiêu Thỉnh Quân, một hồi tự trách!

"A Long, bác hiểu. Cháu nói chia tay, nhất định là không chịu nổi tính của Từ Phụng. Không cần tự trách, nếu như Từ Phụng vượt qua cửa ải khó khăn này, cháu nên đối tốt với con bé." Nếu Từ Phụng không thể rời xa Đường Long, ông chỉ đành làm vậy. Trời ạ, mặc dù không phải con ruột, nhưng dù sao con bé cũng gọi anh tiếng cha hai mươi mấy năm. tình cảm cha con bọn họ không cách nào phai mờ. Mặc dù Tiêu Thỉnh Quân hận Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân, nhưng lại hi vọng Từ Phụng có thể hạnh phúc.

"Bác Tiêu à, nếu như Từ Phụng cho cháu cơ hội chuộc tội, nhất định cháu sẽ đối tốt với cô ấy!" Đường Long giống như sợ ý chí của mình không đủ kiên định, không ngừng lặp lại câu nói kia. "Cháu sẽ đối tốt với Từ Phụng, nhất định như vậy!"

Cửa phòng cấp cứu, rốt cuộc mở ra. Một bác sĩ đi ra, hướng về phía ba người bọn họ hô. "Ai là người nhà Tiêu Từ Phụng? Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!"

Lương Bích Ngọc kích động nhảy dựng lên, kéo tay Tiêu Thỉnh Quân. "Thỉnh Quân, anh nghe không? Con gái chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!"

"Ừ, anh nghe thấy!" mặc dù Tiêu Thỉnh Quân cũng rất mừng, nhưng không biểu hiện rõ ràng như Lương Bích Ngọc. Ông kinh ngạc nhìn Lương Bích Ngọc, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi. "Từ Phụng, rõ ràng là con gái của bà ta và Lô Thanh Vân. Thế nhưng bà ta có thể nói thân thiết như vậy, nhẹ nhàng như vậy sao? Chờ ông nắm được đuôi, xem bà còn nói xảo như thế nào nữa? Cho đến lúc đó, hai đứa bé sẽ đứng phía nào? Đứng về phía cha ruột bọn họ? Trời ạ, công ơn nuôi dưỡng bọn họ hai mươi mấy năm, chỉ sợ kém máu mủ ruột rà!"

"Cám ơn trời đất!" Đường Long lau một vốc mồ hôi, trong lòng âm thầm thở phào. Tiêu Từ Phụng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng anh không còn tự do, không có quyền theo đuổi tình yêu. Cũng không có tự do trong tình yêu. Nhưng như thế lại nhẹ nhõm hơn nhiều!

Tiêu Từ Phụng được đẩy đến phòng bệnh bình thường. Đường Long bảo Tiêu Thỉnh Quân cùng Lương Bích Vân đi về. Dù sao, bọn họ đều lớn tuổi rồi. Giây vào một đêm, thật là làm khổ bọn họ!

Trên cổ tay phải Tiêu Từ Phụng cuộn một tầng băng gạc thật dày. Cô an tĩnh nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy! Máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt chảy vào trong mạch máu, rồi sau đó nữa hòa tan vào toàn thân của cô. Đường Long nhìn gương mặt xinh đẹp tái nhợt, trong lòng từng trận đau đớn. Cũng may, cô sống lại. Nếu như cô cứ đi như vậy, cả đời anh cũng phải sống trong bóng ma của cô gái này.

Màn đêm từ từ tản ra, một ánh nắng bình minh xuất hiện, giống như đứa trẻ sơ sinh được giặt xuống trần gian. Đường Long không biết, sinh mệnh về sau của anh, sẽ giống như đêm tối? Hay là giống bình minh đang lên nữa?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thống khổ cam kết

Khi Tiêu Từ Phụng tỉnh lại, đã hơn bảy giờ.

Cô vừa mở mắt ra, phát hiện ngay khuôn mặt tiêu tụy của Đường Long. Chỉ có đêm, anh như thay đổi thành một người khác. Râu ria xồm xàm thì không nói, dưới hốc mắt thâm quầng, con mắt không có thần thái! Đường Long như vậy, còn giống gã đàn ông tuấn lãng đẹp trai ngày thường mà cô biết sao?

Cô quay mặt sang, không đành lòng nhìn gương mặt của anh.

"Tứ Phụng, em vẫn còn giận anh à?" Trong giọng nói của Đường Long, có nhiều sự dịu dàng và ít đi một ít xa cách. Tiêu Tứ Phụng nghe giọng nói này, trong lòng lại càng buồn. Trước kia, cô rất tò mò trông mong anh đối tốt với cô một chút. Bây giờ, anh đối xử dịu dàng với cô, cô lại không có thói quen nhìn anh như vậy.

Sở dĩ, anh đối xử với cô như vậy, nhất định là đồng tình và thương hại cô mà thôi!

"Tứ Phụng, sao em ngu ngốc vậy! Có lời gì, không thể nói ra sao? Tại sao? Tại sao phải đi con đường tự tử? Tính mạng con người, chỉ có một lần, tại sao không biết quý trọng hả?" Đường Long bắt được tay trái Tiêu Tứ Phụng. Anh vùi đầu vào lòng bàn tay của cô, không để cho cô nhìn thấy sự thống khổ cùng bất đắc dĩ của anh.

Nói? Cô cũng muốn nói ra, mà anh sẽ nghe sao? Quý trọng sinh mạng làm cái gì? Chờ anh vứt bỏ? Chờ anh nhục mạ cô ư?

"Em không ngu, em chỉ không chấp nhận được chuyện từ hôn mà thôi! Mới vừa đính hôn mấy ngày, anh đã giải trừ hôn ước, em thật không chịu nổi sự dâm dục này, cũng cảm thấy không có mặt mũi để gặp người khác. Thậm chí, em cảm thấy phải kết thúc sinh mạng, thì mới không bị đau khổ giày vò! Nếu như có thể lặng yên rời đi, đối với em và đối với anh đều là giải thoát." nước mắt Tiêu Tứ Phụng lăn xuống. Cô nói là sự thật, đối với cô mà nói: cô đã chịu được sự đau đớn khi tự sát, cũng không nguyện ý chịu chấp nhận việc người ta đá mình. Cô có dũng khí để chết, nhưng không có dũng khí để đối mặt với chuyện từ hôn!

"Tứ Phụng, không cần nhắc lại chuyện từ hôn nữa. Cả đời này, anh sẽ không nhắc lại chuyện này! Quên tất cả đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả!" Kể từ khi ký cái bản khế ước bán thân tại bữa tiệc đính hôn đó, đời này anh đã thuộc về người phụ nữ này rồi, anh cũng chỉ có thể chấp nhận!

Anh sẽ không nhắc lại chuyện từ hôn? Ha ha, xem ra cô tự sát vẫn có giá trị! Nếu như cô tự sát có thể buộc người đàn ông này lại, cô cũng cảm thấy mình đi quân cờ này rất chính xác!

Anh khiến cô quên tất cả? Anh cảm thấy, cô có thể quên được sao? Coi như cô có thể quên, còn anh? Anh có thể quên đi người con gái trong lòng anh sao?

Bất kể cô có thể quên hay không quên tất cả, cô đều sẽ đồng ý với anh! Nếu cô đã chết một lần, thì phải chết có giá trị!

"Anh Long, em sẽ quên tất cả. Chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần anh đừng rời xa em, em sẽ không tiếp tục đi con đường này!" Rốt cuộc là người con gái kia cướp đi tim của anh? Cô nhất định sẽ điều tra ra được! Đợi cô tra được á đàn bà kia, cô tuyệt đối sẽ không nhân nhượng cho kẻ thứ ba này!

"Ừ, an tâm mà điều dưỡng thân thể. Tranh thủ sớm xuất viện." Đường Long vỗ vỗ bả vai Tiêu Tứ Phụng, chỉ tay ra bên ngoài. "Em nằm xuống nghỉ ngơi, anh đi vệ sinh một chút."

"Ừ. Anh đi đi!" Tiêu Tứ Phụng thuận theo, cười cười, để Đường Long ra ngoài.

Đường Long ra khỏi phòng bệnh, mệt mỏi tựa vào hành lang phòng bệnh. Anh thống khổ nhắm hai mắt lại, hiểu rõ trong lòng sự thương cảm cùng tuyệt vọng.

"Chào, xin hỏi Tiêu Tứ Phụng ở phòng nào?" Một người đàn ông hơn 50 tuổi, tay cầm bó hoa tươi đi tới. Người đàn ông này, chính là Lô Thanh Vân! Ông vừa nghe được tin con gái tự tử từ Lương Bích Ngọc, đã chạy không ngừng để đến đây.

"A! đúng vậy." Đường Long mang Lô Thanh Vân đi vào trong phòng bệnh Tiêu Tứ Phụng.

"Chú Lô, sao chú lại tới đây?" Thấy Lô Thanh Vân, Tiêu Tứ Phụng có chút buồn bực. Cha cô đã cắt chức người đàn ông này, ông lại tới đây thăm cô? Thật là không thể tưởng tượng nổi!

"Tứ Phụng, mặc dù chú và cha cháu cãi nhau. Nhưng mà, dù sao chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm. Chú đối xử với cháu cũng giống như đối xử với con gái mình! Cháu cũng biết đấy, chú vô cùng thích cháu, từ nhỏ đã thế. Khi cháu còn nhỏ, chú thường ôm cháu chơi. Có một lần, cháu tè dầm người chú mà." Lô Thanh Vân vừa nói, vừa gạt nước mắt. Điều này cũng khó trách, đối mặt với con gái ruột thịt của mình, lại không thể gọi con. Cảm giác này, đủ đau đớn! Đau đớn là đau đớn, Lô Thanh Vân cũng không thể làm lộ chuyện. Nhỏ một tí mà không nhịn, sẽ loạn mư lớn. Lô Thanh Vân ông hiểu đạo lý này hơn ai hết.

"Cám ơn, cám ơn chú Lô đã đến thăm cháu." Tiêu Tứ Phụng chỉ chỉ bên giường, khách khí nói. "chú Lô, chú ngồi đi! Anh Long, anh rót ít trà cho chú ấy giữ em!"

"Tứ Phụng, cháu đừng khách khí. Chú chỉ muốn thăm cháu một lát. Cháu không có việc gì, chú nên cáo từ." Lô Thanh Vân không muốn chờ lâu trong bệnh viện, ngộ nhỡ bị Tiêu Thính Quân nhìn thấy, chẳng phải là không đánh đã khai sao? Ngộ nhỡ Tiêu Thính Quân biết thân thế hai con, ông cực khổ chờ đợi hơn hai mươi năm đã không có giá trị nào hết sao?: "Tứ Phụng, đừng nói với cha cháu là chú tới thăm cháu. Chú không muốn bởi vì chuyện này mà khiến cha cháu không vui."

"Chú, cháu hiểu." Tiêu Tứ Phụng cười cười với Lô Thanh Vân, cùng ông nói lời từ biệt. "Chú đi thông thả! Anh Long, tiền chú Lô giữ em cái."

Đang lúc Lô Thanh Vân phải rời đi. Tiêu Thính Quân lại đến rồi.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Tiêu Thính Quân nhìn thấy Lô Thanh Vân, mắt toát ra lửa giận. Người này lại công khai chạy đến bệnh viện! Tiêu Thính Quân ông còn chưa có chết! Ông ta đã đến nhận vị trí cha này, có chút hơi sớm!

"Lô Thanh Vân, tại sao ông lại vào bệnh viện? Ông có tư cách gì đến thăm con gái của tôi hả?" Tiêu Thỉnh Quân nắm lấy cổ áo Lô Thanh Vân, lắc lắc. Người đàn ông này, không để ông vào mắt mà! Người đàn ông này, khiến ông đeo nón xanh (*) hơn hai mươi năm. Hiện tại, lại chạy đến trong bệnh viện, tới đây để cướp con gái Tiêu Thỉnh Quân ông ư?

(*) nón xanh: ý chỉ là người bị cấm sùng, nghĩa là vợ ngoại tình, mà người chồng lại không biết

"Tổng giám đốc Tiêu, giữa chúng ta có bất đồng cũng không cần ảnh hưởng đến đứa bé chứ? Ông cũng không phải là không biết, tôi rất quý con bé Từ Phụng này. Hôm nay nó bị bệnh, tôi đến thăm nó có gì sai ư?" trên mặt Lô Thanh Vân cười cười. Trong lòng, lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không được! con gái Tiêu Thỉnh Quân tôi, không cần ông tới thăm. Cút, cút ngay lập tức." Tiêu Thỉnh Quân chỉ vào cửa, nổi điên rít gào. Đường Long cùng Tiêu Từ Phụng, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không biết tại sao, Tiêu Thỉnh Quân lại tức giận như vậy?

"Được, tôi đi, tôi sẽ đi." Lô Thanh Vân nhún nhún vai, đi ra phòng bệnh, lỗ mũi không nhìn được hừ một tiếng. "con gái Tiêu Thỉnh Quân ư? Còn không phải là người mang dòng máu của họ Lô tôi sao!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Bệnh viện gặp nhau

Đậu Mật Đường vừa đi vào cửa phòng thiết kế, chỉ nghe thấy trong phòng làm việc những đồng nghiệp khác, tụ chung một chỗ đang nói cái gì đó! Trên mặt của mỗi người, mang theo biểu tình có chút hả hê.

Nếu như thường ngày, Đậu Mật Đường không thích nghe người khác nói chuyện vớ vẩn. Nhưng hôm nay, cô lại muốn nghe một chút mọi người đang bàn tán cái gì? Tối ngày hôm qua, Đường Long gấp gấp rời đi Bất Dạ Thành như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô không thể không tò mò!

"Mọi người khỏe." Đậu Mật Đường mỉm cười cùng đồng nghiệp chào hỏi, sau đó tự nhiên đi tới đám người kia.

"Mật Đường, cậu tới đúng lúc. Nói cho cậu biết, Phó tổng Tiêu của chúng ta, tối ngày hôm qua cắt cổ tay tự sát đấy." Một cô gái được mọi người đặt biệt hiệu là "bà chúa tám", vội vàng đem cái tin tức vui vẻ này nói cho Đậu Mật Đường.

Cắt cổ tay tự sát ư? lòng của Đậu Mật Đường không khỏi trầm xuống. Mặc dù cô cùng Tiêu Từ Phụng không phải là người một đường, nhưng dù sao Tiêu Từ Phụng cũng là chị "Cùng cha khác mẹ" với cô! Tiêu Từ Phụng nếu có chuyện không hay xảy ra, thì Tiêu Thỉnh Quân sẽ rất đau lòng.

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Đường Long rời đi? Có lẽ vậy! Nhưng tại sao Tiêu Từ Phụng tự sát? Chẳng lẽ, bởi vì Đường Long?

"Bà tám, cậu nghe được tin tức này ở đâu? Có thể tin được không?" Tôn Bình liếc mắt nhìn, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ.

"Họ hàng của tôi hôm qua bị tai nạn xe cộ. Khi tôi đến bệnh viện thăm vừa vận dụng phải phụ nhân Tổng giám đốc nín lấy áo của con rề lớn tiếng kêu gào. Tôi cẩn thận vừa nghe, mới biết là Phó tổng Tiêu cắt cổ tay tự sát đấy." Cô ghét nhất bị người khác nghi ngờ tin tức của cô, vội vàng nói ra nguyên do!

"Mà cô nghĩ xem, Phó tổng Tiêu cũng kỳ quái! đại tiểu thư tập đoàn Tiêu Thị, nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Đường Thị. Sống trong lụa là gấm vóc thế mà lại tự tử? Cô nhìn tôi đi, vừa nghèo vừa khổ còn chẳng dám tự tử nữa là!" Một người đàn ông giả dạng đáng thương, nói.

"Nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Đường Thị? Các người không biết đâu? Cũng là bởi vì tổng giám đốc tập đoàn Đường Thị muốn từ hôn, cô ta mới cắt cổ tay tự sát đấy!" Bà tám kia liếc người đàn ông kia một cái, trêu ghẹo nói. "Anh mà nghèo rớt mùng tơi đi nữa thì vợ anh vẫn cam tâm tình nguyện theo anh mà. Tiêu Từ Phụng giàu thế kia cũng bị người đá đấy thôi. Ha ha, dạo này, chuyện gì đều có thể xảy ra!"

"Đại tiểu thư Tiêu gia bị đá, mất mặt thật. Tính cô ta bướng bỉnh, gặp phải chuyện như vậy, không tự sát mới là lạ đó!" Tôn Bình vốn im lặng cũng không nhìn được mà nói một câu.

"Phó tổng Tiêu bị bỏ, cũng nằm trong dự liệu. Cô nghĩ đi, Tổng giám đốc Đường vốn chính là kẻ gió trăng! Đàn bà qua tay anh ta nhất định nhiều không kể xiết! Chẳng qua là không biết, có người phụ nữ hấp dẫn được con mắt Tổng giám đốc Đường, nên Phó tổng Tiêu mới bại trận!" Bà tám thật không hổ là lắm mồm, chỉ cần cô vừa nói, mọi người liền chen miệng bàn tán.

Trong lòng Đậu Mật Đường rét lên, sắc mặt tái nhợt đi.

Chẳng lẽ, Đường Long vì cô, mới từ hôn Tiêu Từ Phụng sao? Nếu như vậy, cô không phải là kẻ đầu sỏ gây nên việc này ư? Trời ạ, nếu như Tiêu Từ Phụng có chuyện không hay xảy ra, cô không thể không áy náy được!

"Đại tiểu thư, cô sao vậy?" Tôn Bình phát hiện Đậu Mật Đường dị thường, vội vàng quan tâm hỏi.

"Tôi không sao. Chẳng qua là có chút khó chịu, giao mùa xuân hạ. Nói không chừng tôi sẽ thường xuyên choáng váng đầu ngột ngạt khó thở." Mật Đường cười cười, viện đại một lý do.

"Tôi đề nghị, không biết mọi người tán thành hay không, dù sao chúng ta cũng là nhân viên Tiêu Thị, dù Tiêu Tử Phụng không được tốt đẹp gì, nhưng cũng là người lãnh đạo trực tiếp chúng ta. Buổi trưa, mọi người bớt chút thời gian, chúng ta cùng nhau vào bệnh viện thăm Phó tổng Tiêu một lát." mặc dù Tôn Bình cũng không ưa thích Tiêu Tử Phụng, nhưng dù sao anh cũng là lãnh đạo khoa thiết kế. Thái độ sẽ cân nhắc hơn.

"Đi thì đi, coi như mua vé vào cửa xem cuộc vui rồi." Bà tám lập tức tán thành, mọi người cũng đều đồng ý.

"Tiền mua đồ thăm thì tôi góp! Bệnh viện, thì tôi không thể đi." Đậu Mật Đường không muốn vào trong bệnh viện, bởi vì cô sợ nhìn thấy Đường Long. Bất kể anh có phải vì cô mà từ hôn Tiêu Tử Phụng hay không, cô đều sợ nhìn thấy anh!

"Mật Đường, cô sao vậy? tại sao không đi? Thứ nhất là có thể nịnh bợ lãnh đạo, thứ hai là có thể nhìn màn kịch vui. Cô không đi, không sợ bị Tiêu Tử Phụng làm khó à?" Bà tám thọc một cái vào cánh tay Mật Đường, ý bảo cô đi cùng mọi người.

"Vây cũng tốt, tôi cùng đi với mọi người!" Đi thì đi, có cái gì phải sợ? Mặc dù cô không muốn nịnh bợ Tiêu Tử Phụng, nhưng lại không thể không lo lắng cho người chị "Cùng cha khác mẹ" này.

Buổi trưa lúc tan việc, mấy người mua một bó hoa tươi, còn có vài thực phẩm dinh dưỡng, vào trong bệnh viện thăm Tiêu Tử Phụng. Mặc dù biết người ta không quan tâm những thứ này, nhưng bọn họ không thể không mua.

Trong bệnh viện, người đến người đi.

Phòng bệnh Tiêu Tử Phụng ở tầng ba. Đậu Mật Đường đi phía sau mọi người, cùng đi vào trong phòng bệnh của Tiêu Tử Phụng.

Trong phòng bệnh, chỉ có hai người Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long.

Đường Long bưng một ly nước, đang đợi cho Tiêu Tử Phụng, dáng vẻ thận trọng, giống như đang nâng niu một vật quý trọng. Cẩn thận một chút, chỉ sợ rơi trên mặt đất.

Đường Long cười chào các nhân viên đến thăm bệnh. Ánh mắt xẹt qua Mật Đường thì nụ cười ở khóe miệng cứng lại. Cặp mắt trống rỗng vô thần lập tức lóe lên một luồng ánh sáng, sau đó lại mờ đi.

Bên trong lòng của Đậu Mật Đường, không cảm được đau xót.

Người đàn ông này, là Đường Long cô biết sao? Sao Anh lại biến thành như vậy? Râu ria xồm xàm, bộ mặt mệt mỏi. Cặp mắt luôn sáng như sao bây giờ trở nên trống rỗng, giống như ánh mắt của người già trải qua đau thương.

"Phó tổng Tiêu, nghe nói lúc cô xuống tầng bị té. Mấy người chúng tôi cũng cảm thấy rất đau lòng. Có thừa dịp thời gian nghỉ trưa, tới thăm cô một chút." Tôn Bình biết, tự sát là chuyện đáng xấu hổ, không thích hợp nói ra từ trong miệng của mình. Cho nên, anh liền tự tiện chủ trương, đem tự sát đổi thành té bị thương.

"Cám ơn, cám ơn mọi người. Ngày hôm qua xuống tầng thì không cẩn thận từ trên cầu thang té xuống. Khiến mọi người vất vả tới đây, thật xấu hổ." Tiêu Tử Phụng cũng rất kinh ngạc, tin tức cô tự sát, thế nào lại trở thành té từ trên lầu xuống? Chẳng lẽ, là do cha cùng mẹ cố ý nói như vậy? Đúng vậy thì cô cũng chỉ có thể nói qua loa với Tôn Bình. Dù sao, tự sát so té bị thương thì khó nghe hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Lời nói lạnh lẽ

Bà tám vừa nghe Tiêu Tử Phụng nói thế, liền muốn trêu cợt con không tước kiêu ngạo. "Phó tổng Tiêu, cô phải cẩn thận một chút chứ. Mấy tháng nữa là kết hôn rồi, ngàn vạn lần không bị thương nữa. Cô dâu mà bị thương là có điềm xấu á!"

Cô dâu?

Vừa nghe đến hai chữ này, mặt của Đậu Mật Đường xoạt một cái trở nên tái nhợt. Cô không tự chủ được nhìn Đường Long, không nghĩ tới, Đường Long cũng đang nhìn cô. Trong ánh mắt của anh, mang theo một tia bất đắc dĩ và đau lòng.

Ánh mắt kia, làm nhói lòng của Đậu Mật Đường. Cô vội vàng dời đi ánh mắt của mình, nhìn về nơi khác.

"Dù tôi có muốn làm cô dâu bị thương thì Anh Long cũng không đồng ý đâu. Anh Long, anh nói có phải không?" Tiêu Tử Phụng cười kêu Đường Long. Không nghĩ tới, vừa đúng lúc nhìn thấy anh nhìn Mật Đường với vẻ mặt khác thường. Ánh mắt kia, là ánh mắt mà cô khát vọng rất lâu, mà chưa bao giờ có được.

Bên trong lòng của Tiêu Tử Phụng giống như ăn phải 25 con chuột, ghê tởm. Nhìn hai người bọn họ mắt đưa mày lại, Tiêu Tử Phụng lửa giận ngút trời.

Cô còn tưởng rằng Đường Long coi trọng cô gái nào đó? Nguyên lai là con bé chết tiệt này! Cô cũng muốn xem một chút, cô gái này và cô, ai mới là người dành thắng lợi?

"Từ Phụng, em nên nghỉ ngơi." Đường Long mặc dù đang nói chuyện với Tiêu Từ Phụng, thật ra thì cũng muốn khiến mọi người về sớm một chút. Như vậy, mặt đối mặt thật lúng túng, khiến anh cảm thấy sống không bằng chết.

"Phó tổng Tiêu, cô nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nào, chúng tôi trở lại thăm cô." Tôn Bình nháy mắt với mọi người, ý bảo mọi người đi mau.

Trong lòng Tiêu Từ Phụng mặc dù không thoải mái, ngoài mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài.

"Cám ơn, cám ơn Anh Long quan tâm em. Anh Long, anh giúp em tiễn mấy người họ nha!" giọng nói Tiêu Từ Phụng ngọt ngào, lộ ra hạnh phúc. Đoàn người Đường Long, mới vừa đi ra cửa phòng bệnh, sắc mặt của Tiêu Từ Phụng, liền âm trầm xuống. Cô lật người xuống giường, nắm lấy bình nước biển treo trên đỉnh đầu, đứng ở cửa sổ nhìn quanh bệnh viện. Chỉ cần giữa bọn họ có mờ ám, nhất định sẽ bại lộ bí mật.

Trong hành lang, mấy người tạm biệt Đường Long.

"Tổng giám đốc Đường, ngài trở về đi thôi! một mình Phó tổng Tiêu trong phòng bệnh, e là không thích hợp lắm." Tôn Bình khách khí với Đường Long, vừa thúc giục mọi người. "Nhanh lên nào, nếu đường tắc, chúng ta có thể bị muộn."

"Đi thông thả!" Đường Long cách Mật Đường rất gần, anh dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ mới nghe được, nói. "Dù bất cứ thời điểm nào, bất kể rất đau lòng, cũng không được uống đến say như chết."

Lỗ mũi Đậu Mật Đường đau xót, chỉ thiếu là nước mắt chảy xuống.

Cô cũng dùng giọng nói không thể nhỏ hơn nữa trả lời anh một câu. "Tổng giám đốc Đường muốn làm chú rể thì phải chú ý đến hình tượng của mình. Râu ria xồm xàm, bộ mặt mệt mỏi, chẳng giống người đàn ông sắp cưới vợ tỳ nào!"

Mật Đường nói vừa xong, chạy đến trước mặt mọi người. "Các đồng chí, đi mau lên! Tối trễ là bị trừ tiền lương đấy!"

Đường Long ngơ ngác nhìn bóng lưng đi xa, tinh thần chán nản.

Cô bé này, cố ý ở trước mặt anh làm ra bộ mặt vui vẻ. Cô thật vui vẻ thật sao? Nếu như cô thực sự vui vẻ, vậy cũng tốt! Tối thiểu, anh có thể giảm bớt một phần gánh nặng trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: khách sạn

Trong phòng cực kì hào hoa sang trọng của một khách sạn có người đàn ông hơn 50 tuổi đang nằm. Người này, chính là Lô Thanh Vân. Giờ phút này, ông lo lắng chờ Lương Bích Ngọc đến.

Ông không ngừng cầm điều khiển tivi, đổi kênh truyền hình liên tục. Mắt nhìn màn hình tivi, thỉnh thoảng nhìn cửa phòng đóng chặt.

"Thanh Vân, mở cửa nhanh." Ngoài cửa, vang lên giọng nói của Lương Bích Ngọc. Lô Thanh Vân không nhận được mừng rỡ, từ trên giường nhảy dựng lên, mở cửa để Lương Bích Ngọc vào.

Lương Bích Ngọc vừa tiến đến, đã bị ông ôm vào trong ngực.

"Bảo bối, anh nhớ em muốn chết." Ông vừa hôn khuôn mặt của bà, vừa đặt bàn tay lên ngực bà. Nhẹ nhàng một vuốt ve, Lương Bích Ngọc liền rě lên. Ông ôm bà ném vào tấm ga giường rộng lớn.

Một hồi mưa gió đi qua, hai người mới bình tĩnh lại.

"Bích Ngọc, chờ lão già Tiêu Thính Quân kia giao tài sản cho Đằng Nhi, anh nhất định phải khiến ông ta nhục nhã mới được. Cái lão già kia, con mẹ nó đáng hận. Anh đi thăm con gái, lại bị ông ta đuổi ra." Lô Thanh Vân nhớ tới lúc bị Tiêu Thính Quân đuổi ra khỏi phòng bệnh của con gái, tức anh ách.

"Thanh Vân, có phải Tiêu Thính Quân phát hiện cái gì hay không? Em cảm thấy ánh mắt ông ta nhìn em là lạ? Ánh mắt kia, giống như nhìn một con quái vật?" Lương Bích Ngọc nằm trong ngực Lô Thanh Vân, nói ra cảm nhận mấy ngày nay của bà.

"Anh cũng cảm thấy vậy, Tiêu Thính Quân tức giận cực kì. Nhưng anh có thể khẳng định, ông ta tuyệt đối không biết. Chúng ta cẩn thận như vậy, gã kia không thể có cơ hội phát hiện. Nếu mà gã phát hiện rồi thì có thể để yên cho gia đình chúng ta à?" Lô Thanh Vân cẩn thận phân tích, cảm thấy Tiêu Thính Quân không thể nào phát hiện chuyện này.

"Anh nói cũng đúng."

"Em tự hù dọa mình thôi!" Lô Thanh Vân hôn vành tai Lương Bích Ngọc một cái, cười bà buồn lo vô có. "Lúc em ra ngoài, gã đang ở đâu?"

"Ông ta đi bệnh viện thăm Tử Phụng. Đoán chừng sẽ không trở về sớm." Lương Bích Ngọc chợt nhớ tới chuyện Đậu Ngọc Nga, vội vàng hỏi. "Đúng rồi, Thanh Vân. Mẹ của Đậu Mật Đường, có phải là Đậu Ngọc Nga hay không? Nếu đúng như vậy, kế hoạch chúng ta bày ra hơn hai mươi năm, sợ sẽ bị con bé này phá hủy mất!"

"Anh đã điều tra rồi. Đậu Ngọc Nga, đúng là mẹ của Đậu Mật Đường. Hơn nữa, mẹ con hai người, còn mang theo hai đứa bé ba bốn tuổi. Anh cũng từng nghĩ thế, bắt kẻ Đậu Mật Đường có phải con gái Tiêu Thỉnh Quân hay không, chúng ta cũng phải ra tay. Thừa dịp Tiêu Thỉnh Quân chưa biết chuyện này, trừ khử mẹ con nó đi, tránh cho anh em Tử Phụng gặp rắc rối." Cho dù Tiêu Thỉnh Quân có phát hiện bí mật giữa ông và Bích Ngọc, cũng không quan trọng. Chỉ cần Tiêu Thỉnh Quân không tìm được đứa con ruột thịt, gia tài khổng lồ này, vẫn phải để lại cho hai anh em Đăng Nhi. Nếu như Mật Đường ở đây, vậy thì không dám chắc chắn rồi.

"Không nên gấp gáp, tra rõ lại nói tiếp. Tốt nhất, không cần liên lụy đến người vô tội!"

"Nhìn em kia, nhân hậu quá đấy! Được rồi, không nói cái này nữa." tay Lô Thanh Vân, lại một lần đưa về phía riêng tư của Lương Bích Ngọc. "Bích ngọc, thật vất vả cho em. Anh, muốn một lần nữa."

"Anh kia!" Lương Bích Ngọc không có từ chối Lô Thanh Vân lại một lần nữa tấn công, mà là mọi cách phối hợp với ông.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Vận hành quỹ đạo

Buổi tối khi Đậu Mật Đường về đến nhà, đã hơn mười giờ đêm.

Cô đi vào phòng khách, đã nhìn thấy giỏ hoa lài đặt ở đây. Hoa này, lại khiến lòng cô tràn đầy phiền muộn và buồn bực.

Người đàn ông kia, nếu đã quyết định ở bên người Tiêu Tử Phụng rồi. Tại sao còn tặng hoa cho cô? Tại sao còn lấy lòng cô? ai mà thêm hoa của anh!

Cô cầm giỏ hoa, muốn ném ra ngoài cửa.

"Mật Đường, con đến đây, mẹ có lời muốn nói với con." Phía sau của cô, truyền đến tiếng nói của mẹ.

"Mẹ, có chuyện sao?" Mật Đường muốn ném giỏ hoa, nhưng trong lòng lại dị thường khổ sở. Cô đang lo không có lý do gì để thu hồi lại sự lỗ mãng của mình. Tiếng kêu của mẹ, vừa lúc cho cô cơ hội. Cô quay người lại, đem giỏ hoa đặt trên bàn.

"Mật Đường, hôm nay cha con tới đây. Ông ẹ một khoản tiền, muốn chúng ta có một cuộc sống khá hơn." Đậu Ngọc Nga biết, Tiêu Thỉnh Quân đang điều tra Lương Bích Ngọc. Chỉ cần Tiêu Thỉnh Quân tìm được chứng cứ Lương Bích Ngọc thông đồng với Lô Thanh Vân, nhất định sẽ đuổi ả ra khỏi cửa. Cho nên ông không vạch mặt Lương Bích Ngọc, chính là sợ ông không có chứng cứ, không làm gì được ả. Nếu như ly hôn bây giờ, gia nghiệp mà Tiêu Thỉnh Quân khổ sở kiếm được, sẽ bị chia đôi cho Lương Bích Ngọc. Để một ả đàn bà lừa gạt có được tài sản của mình, ông không cam lòng!

"Mẹ, mẹ điên rồi à? Tại sao em lại nhận tiền của ông ta? Chẳng lẽ, mẹ nguyện ý làm nhân tình bí mật của ông sao?" Đậu Mật Đường cũng không biết mình tức giận cái gì lại hét lớn lên. "Cho dù mẹ nguyện ý làm nhân tình bí mật của ông, thì con cũng không muốn làm con gái riêng đâu! Đem tiền trả lại cho ông ta, lập tức trả lại cho ông ta! Không có mấy đồng tiền dơ bẩn kia, chúng ta cũng không chết đói!"

"Mật Đường, cha con cũng là có ý tốt, sao con lại thế?" Đậu Ngọc Nga rất muốn nói chuyện Tiêu Thỉnh Quân muốn đem mẹ con bà trở về cho Mật Đường biết, lại sợ gây ra họa.

"Có ý tốt? Tại sao con không cảm giác được ý tốt của ông ta hả? Cha ư? Từ nhỏ con đã không có cha, bây giờ lại xuất hiện một người cha, không phải là chuyện rất buồn cười sao? Sao con lại thế ư? Lúc con kiếm tiền, bán thân thể mình, người cha như ông ta đã đi đâu? Muốn con nhận ông ta ư, không có cửa đâu!" Giọng nói Đậu Mật Đường càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, thậm chí có một chút khàn cả giọng!

"Mật Đường bảo bố, giọng mẹ khỏe ghê!" Tiểu Phụng xoa mắt, từ trong nhà đi ra. Có lẽ là bị giọng nói Mật Đường thức tỉnh. Đứa bé này, giấc ngủ rất mỏng, chỉ cần ít tiếng động cũng có thể đánh thức nó! "Mật Đường bảo bố, tại sao mẹ lại giận bà ngoại? Không phải mẹ thường nói, muốn hiếu kính với bà ngoại sao?"

"Công chúa Phụng, Mật Đường bảo bố không có giận bà ngoại đâu! Chúng ta, chẳng qua là đang thảo luận một chuyện." Đậu Ngọc Nga ôm lấy Công chúa Phụng, đi về phía phòng của mình. "Công chúa Phụng, hôm nay ngủ cùng bà ngoại, có được hay không?"

"Tốt! Con rất thích ngủ với bà ngoại." Một già một trẻ đi vào phòng ngủ, trong phòng khách, chỉ còn lại Đậu Mật Đường đang ngốc lảng tại chỗ.

Lòng của Đậu Mật Đường bao phủ một tầng hối hận. Tại sao, tại sao cô lại lớn tiếng với mẹ? Một mình mẹ nuôi cô lớn rất dễ dàng sao? Chẳng lẽ, mẹ nuôi mình lớn thế này là để mình đối đãi với mẹ thế ư?

Mật Đường đi tới cửa sổ phòng mẹ, khóc nói: "Mẹ, thật xin lỗi. Mẹ, con không có ý chọc giận mẹ đâu! Về sau, con sẽ không thế nữa! Mẹ, mẹ tha thứ cho con một lần chứ!"

"Bảo bối, ngủ đi! Trên thế giới không có người mẹ nào lại giận con mình mãi mãi đâu!" giọng nói của Đậu Ngọc Nga có chút đứt quãng. Nghĩ đến, bà cũng rơi lệ. "Bảo bối, mẹ nghe lời con nói. Số tiền này, nhất định mẹ sẽ trả cho ông ấy. Không có ông ấy, mẹ vẫn sống. Không có con, mẹ sống không nổi! Vô luận thế nào, con vĩnh viễn vẫn là bảo bối của mẹ!"

Mật Đường cũng không nói gì, rời cửa sổ đi. Bởi vì cô biết, lời nói của mẹ là thật. Mẹ sẽ không giận cô, vĩnh viễn sẽ không!

"Không có ông ấy, mẹ vẫn sống. Không có con, mẹ sống không nổi!" Mật Đường nghĩ tới những lời này của mẹ, không nhận được lệ rơi đầy mặt. Mẹ nghĩ như vậy, cô cũng nghĩ thế không? Không có Đường Long, cô có thể sống được. Không có hai đứa bé, cô cần bản không cách nào sống nữa!

Có lẽ, sự giận dữ của cô xuất phát từ người đàn ông kia. Bởi vì tức giận không chỗ phát tiết, mới mượn đề tài này để nói ra mà thôi. Cô hận cha mình như vậy sao? Để tay lên ngực tự hỏi, dường như không phải! Có lẽ, cô còn khát vọng có cha hơn bất cứ người nào.

Chuyện sao lại diễn biến đến nước này? Đậu Mật Đường bất giác thở dài! Đi một ngày, vốn là mệt chết đi được. Bất luận cả người, cũng mệt mỏi muốn chết. Nhưng Mật Đường không biết vì sao, cô không buồn ngủ. Một mình đi ra đàn thu thiên, nhẹ nhàng lay động xích đu một cái. Chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa. Nó giống như thoát khỏi quỹ đạo của mình mà liên tục bay nhảy.

"Mật Đường, quỹ đạo của màu, chính là mẹ và hai con. Có thể luôn chuyển động quanh mẹ và các con, đã đầy đủ rồi. Đừng vọng tưởng nhưng thứ không thuộc về mày, đừng thoát khỏi quỹ đạo chuyển động vốn có. Nếu như mày không làm như vậy, chỉ có thể nhận một kết quả thê thảm!" Mật Đường thở dài, ngồi trên xích đu. Ngẩng đầu ngắm vừa nhìn bầu trời mênh mông, trong lòng một hồi mờ mịt.

Trên bầu trời, là trăng lưỡi liềm.

Mùng 5 tháng 7?

Chưa đầy hai ngày nữa, không phải là mùng 7 tháng 7 sao sao? Ngưu Lang Chức Nữ, một cặp tình nhân thần thoại nhưng khổ sở. Ngày 7 tháng 7, cũng là ngày lễ tình nhân của người Trung Quốc!

Lễ tình nhân đến! Chỉ tiếc, cô không có người yêu! Đậu Mật Đường ngồi trên xích đu, khẽ hát bài《không có người yêu đêm tình nhân》.

Không phải tên Quý Ngọc Khang kia hôm nay trở về sao? Sao bây giờ chưa điện thoại cho cô? Chẳng lẽ, vẫn chưa về?

Đang suy nghĩ, điện thoại của Quý Ngọc Khang đã gọi đến!

"Này, Học trưởng Quý, em còn cho rằng anh gặp nạn trên máy bay rồi chứ?" Mật Đường vừa tiếp điện thoại, liền bắt đầu giễu cợt Quý Ngọc Khang. Cái gì không gặp không về? Nói dối!

"Gặp nạn? Mật Đường, phụ lòng em rồi! Ha ha, anh cũng muốn gặp nạn, nhưng không nỡ bỏ em đâu!" Trong điện thoại, truyền đến tiếng cười của Quý Ngọc Khang. "Như thế nào? Có phải không muốn anh giúp nữa đúng không? Bằng không, sao lại muốn anh gặp nạn trên máy bay?"

"Nếu cần thì em đã gọi cho em rồi!" Nghĩ tới Đường Long, bên trong lòng của Mật Đường không thể không thương tâm và cô đơn.

"Làm sao vậy? Người đàn ông kia không theo đuổi em nữa ư? Bị anh hù chạy rồi hả?" Quý Ngọc Khang đổi đề tài, chuyển dời đến bản thân. "Mật Đường, anh muốn em làm bạn gái anh."

"Học trưởng Quý, ngày không còn sớm. Em muốn đi ngủ. Có gì, chúng ta gặp mặt bàn lại nhé!" Đậu Mật Đường không muốn làm cho Quý Ngọc Khang hiểu lầm, vội vàng cúp điện thoại. Có lẽ, trong lòng của cô vẫn còn đang mong đợi cái gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Lễ tình nhân

Ngày thứ hai, Đậu Mật Đường đem tiền đến quầy lên bàn của Tiêu Thính Quân.

"Tổng giám đốc Tiêu, xin nhận lại tiền của ông. Về sau, đừng tìm đến mẹ tôi nữa. Ông sống cuộc sống của ông, chúng tôi sống cuộc sống của chúng tôi, không có bất cứ quan hệ gì. Cho nên, đừng làm loạn cuộc sống của chúng tôi." Đậu Mật Đường thẳng sống lưng, xoay người ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Thính Quân. Cô rõ ràng nghe được tiếng thở dài của Tiêu Thính Quân.

Hai ngày sau, cuộc sống Đậu Mật Đường tương đối bình tĩnh. Bình tĩnh, mang theo nhàm chán và đè nén. Loại này đè nén, thậm chí khiến cô không thở nổi. Một loại cảm giác hít thở không thông, lúc nào cũng bao phủ tim của cô.

Cô cũng không biết vì sao, đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt có chút kì quái! Họ tụm ba tụm bảy nói nhỏ, vừa nhìn thấy cô đi vào, lập tức im lặng. Đặc

biệt là bà tám kia, trong ánh mắt cô ta thần thần bí bí!

Cái loại cảm giác bị bài xích khiến cô cảm thấy cô lập.

Tại sao? Các đồng nghiệp sẽ nhìn cô như vậy? Cô làm sai chuyện gì sao? Cô vô tình đắc tội bọn họ sao? Cần thận trọng lại, cũng không có!

Thôi! Không quan nữa! Dù sao, cuộc sống làm việc ở đây cũng không lâu dài! Vừa nghĩ như thế, Đậu Mật Đường ngược lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngày 7 tháng 7 đến!

Một ngày này, Đậu Mật Đường đi ra khỏi công ty tập đoàn Tiêu thị, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Người kia, chính là học trưởng Quý Ngọc Khang. Anh cầm một bó hoa hồng, chờ ở cổng. Khuôn mặt điển trai làm không ít nữ nhân viên nghị luận bàn tán.

"Này, cậu xem đi, người đàn ông đó thật đẹp trai!"

"Đúng vậy. không biết cô gái nào lại may mắn đến thế. Nếu là tớ, nhất định tớ sẽ vui đến ngất đi mất."

"Mật Đường." Quý Ngọc Khang nhìn thấy Mật Đường ra ngoài, vội vàng vẫy vẫy bó hoa hồng trong tay.

"Học trưởng, sao anh đến đây?" Đậu Mật Đường đi về phía Quý Ngọc Khang, phía sau của cô, truyền đến tiếng nghị luận nhỏ nhỏ. "Thì ra là à họ Đậu kia! À ta không phải đã cướp vị hôn phu của Phó tổng Tiêu sao? Phó tổng Tiêu tự sát, hình như là vì à!"

"Nghe nói, Người đàn bà này có thể ra vào phòng làm việc của tổng giám đốc như vào nhà mình. Lại còn dám hô to gọi nhỏ với tổng giám đốc. Kỳ quái là tổng giám đốc Tiêu không dám nói câu nào khó nghe cả. Cậu nói xem, có phải à cũng có quan hệ gì đó với tổng giám đốc không?"

"Tổng giám đốc Tiêu, tổng giám đốc Đường, thêm một người đàn ông điển trai này nữa. Ha ha, người có tiền có địa vị. À này, thật ghê gớm." Hai người tớ một câu cậu một câu, lặng lẽ nói. Không nghĩ tới, gió nhẹ đã đem những lời này bay đến lỗ tai Đậu Mật Đường.

Đầu Đậu Mật Đường bỗng choáng váng. May nhờ Quý Ngọc Khang đỡ cô, bằng không nhất định cô sẽ ngã cắm đầu xuống đất mất. Mặt của cô lúc xanh lúc đen.

Tiêu Từ Phụng tự sát, hoặc giả có quan hệ với cô. Nhưng nếu cô giống lời bọn họ nói, sao cô chịu nổi? Cô tránh Đường Long còn không kịp, làm sao lại có ý chia rẽ người ta, làm một kẻ đến sau đáng xấu hổ như thế? Đến bây giờ, cô cũng không chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước.

Cô và Tiêu Thính Quân có quan hệ đặc thù?

Hai cô gái này, nói thật đúng! Nhưng sao những người đó không biết là, đó không phải quan hệ nam nữ đây!

Về phần Quý Ngọc Khang, cô lại càng thêm bức bối! Anh tới tặng hoa, cũng không phải do cô gọi anh tới! Tại sao, những người này đều đem tội danh đặt trên đầu Đậu Mật Đường cô.

Trời ạ, thế giới này còn có công lý sao?

"Mật Đường, em không sao chứ?" Quý Ngọc Khang cũng đã nghe được những lời kia, anh lo lắng nhìn Mật Đường. Cô tái nhợt như vậy, lại mệt mỏi. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, cho cô an ủi và sức mạnh, cho cô lòng tin và ấm áp.

"Em không sao. Học trưởng, mang em đến một chỗ không người, em muốn yên lặng một chút." Đậu Mật Đường cảm thấy, cô giống như đang lẫn trốn, nóng lòng muốn rời khỏi vùng đất thị phi này.

"Được, anh đưa em đến bờ biển hồng gió." Quý Ngọc Khang mở cửa xe, để Mật Đường lên. Anh ngồi vào vị trí tài xế. Anh nghĩ an ủi Mật Đường, nhưng lại tìm không được câu nào thích hợp. Có lẽ, không nói gì thì tốt hơn.

Xe, không ngừng chạy. Không bao lâu, đã đến bờ cát ven biển.

Trời chiều, bầu trời bắt đầu mờ đi. Bầu trời bao la, nước biển mênh mông khiến toàn thân dễ chịu, nhưng hình ảnh này lại giống như tâm trạng Đậu Mật Đường bây giờ, xám xịt mà không ánh sáng!

Quý Ngọc Khang từ trong xe lấy ra một tờ báo, trải trên bờ cát. Lại lấy ra vài chai bia cùng một chút đồ hộp có sẵn đặt trên tờ giấy.

"Tâm trạng không tốt, uống một ly rượu, sẽ tốt hơn rất nhiều. Đến đây đi, Mật Đường. Anh uống rượu với em, chúng ta không say không về!" Quý Ngọc Khang gọi Mật Đường, sau đó ngồi xuống. Anh rót đầy một ly rượu, đưa cho cô. Rồi sau đó, lại tự rót rượu ỳnh.

Đậu Mật Đường nhìn ly rượu trong tay, bất giác nghĩ đến lời của Đường Long. "Dù gặp khó khăn gì, bất kể đau lòng hay không, cũng đừng uống đến say như chết."

Nước mắt, không tự chủ tràn ra hốc mắt cô. Cô ngửa đầu uống hết, sau đó để Quý Ngọc Khang tiếp tục rót rượu.

Đừng uống đến say như chết? Không uống rượu, làm sao cô có thể quên đi đau đớn thấu tận tim gan này? Có lẽ, chỉ có uống say, cô mới có thể tạm thời quên đi tất cả.

"Mật Đường, uống từ từ. Uống nhiều sẽ hại sức khỏe đấy!" Quý Ngọc Khang dịu dàng nhìn Đậu Mật Đường, không biết làm sao mới có thể khiến cô hết đau lòng.

"Học trưởng, đừng lo cho em. Để em uống say, lòng em mới không đau." Mật Đường cầm lấy chai, tự rót tự uống. Vài ly, lời nói nhiều hơn. "Cha của em, là cha người khác. Người đàn ông em muốn, cũng là vị hôn phu của người ra. Em muốn rời khỏi bọn họ, sao không thể thoát khỏi bóng ma đó. Em đã rất đau lòng, còn phải nghe người khác nói linh tinh, phải chịu tội danh mà người khác áp đặt cho em! Học trưởng, anh nói có công bằng không?"

"Mật Đường, gả cho anh đi! Gả cho anh, những phiền não này sẽ không còn." Quý Ngọc Khang nhìn Mật Đường thương tâm, tim của anh cũng rối rắm. Anh đã sớm biết, anh đã sớm biết, cô bé này là một người mẹ chưa lập gia đình. Nhưng anh không không thể được tình yêu dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lễ tình nhân 1

Mật Đường hơi ngửa đầu, ha ha cười lớn. Tiếng cười kia, thê mị mà đau thương!

"Cười cái gì?" Quý Ngọc Khang không hiểu, vì sao Mật Đường bật cười. Chẳng lẽ, anh cầu hôn không đủ thành ý? Hay rất buồn cười? Trong mắt của anh, không khỏi thoáng qua vẻ cô đơn!

Mặc dù Mật Đường uống mấy ly rượu, nhưng thần trí cũng tương đối rõ ràng. Trong mắt Quý Ngọc Khang cô đơn, cô biết: "Học trưởng, đừng quan tâm em nữa. Anh là học trưởng mà em sùng bái, em vĩnh viễn chỉ là học muội của anh. Quan hệ giữa chúng ta, chỉ có thể như vậy."

"Tại sao? Chẳng lẽ anh không xứng với em?" Quý Ngọc Khang uống một ly rượu đầy, muốn xua tan nỗi đau. Cô bé này, tại sao không chịu tiếp nhận anh? Chẳng lẽ, anh kém cỏi như vậy?

"Nếu không xứng, chỉ có thể là em không xứng với học trưởng. Học trưởng là con trai nhà giàu, là bạch mã hoàng tử trong mắt phái nữ. Em là đàn bà, hơn nữa lại là mẹ chưa lập gia đình. Người nào không xứng với người nào, không phải đã rõ ràng sao?" Vì để cho Quý Ngọc Khang lúng túng, Mật Đường cố ý nói tất cả.

"Tình yêu, không có giới hạn, không phải sao? Nói như em, chẳng qua là lấy cớ chứ gì?" Nếu Mật Đường không muốn tiếp nhận mình, nhất định có lý do của cô. Anh yêu cô đến vậy, cũng chỉ có thể làm Học Trưởng mà cô tôn kính nhất!

"Học trưởng, anh nói đến tình yêu, em kể cho anh một câu chuyện cũ. Bốn năm trước, một cô gái vì thay thân ẹ, bán đêm đầu tiên của mình. Kỳ lạ là cô đã yêu người đàn ông mua đi đêm đầu của cô. Chẳng thể nói, cô lại mang thai đứa con của người đàn ông kia. Vì đó là người đàn ông mình yêu, cô gái không để ý đến phản đối của mẹ, sanh trong bụng hai sinh mệnh nhỏ ra. Trải qua bốn năm, cô bé này lần nữa gặp được người đàn ông đó, thế nhưng anh đã là vị hôn phu của người khác." nước mắt Mật Đường, từng giọt từng giọt lăn xuống, hòa vào bờ cát. Mỗi khi cô nhớ lại chuyện này, cảm giác như có thanh đao đâm vào lòng của cô.

"Nếu yêu anh ta, tại sao không đoạt lại? Tại sao phải khổ sở một mình?" Quý Ngọc Khang móc ra một mảnh khăn giấy, đưa cho Mật Đường lau nước mắt.

"Em khinh thường những kẻ thứ ba, huống chi người kia, là chị cùng cha khác mẹ với em. em càng không có lý do gì để chia rẽ hôn nhân, cướp đi hạnh phúc của cô ấy." Mật Đường lau nước mắt, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

"Anh ta yêu em sao?" Quý Ngọc Khang do dự một chút, hỏi vấn đề anh quan tâm nhất.

"Có lẽ là yêu." Giọng của Mật Đường có chút không xác định. Cô cũng không rõ ràng lắm, Đường Long có phải thật lòng yêu cô hay không. Nếu quả thật yêu cô, tại sao còn có thể trở lại bên người Tiêu Từ Phụng? Nếu như không yêu, anh có cần thiết nói chia tay Tiêu Từ Phụng không?

"Nếu cả hai người yêu nhau, em còn do dự cái gì? Còn thương tâm cái gì? Trực tiếp đi tìm anh ra, không phải được rồi ư?"

Quý Ngọc Khang đem bó hoa hồng kia đưa cho Đậu Mật Đường, khích lệ cô nói: "Đi đi, thổ lộ cho anh ta đi."

Mật Đường lắc đầu một cái, bất đắc dĩ cười cười. "Anh ấy muốn giải trừ hôn ước, vị hôn thê của anh ấy tự sát. Hiện tại, vẫn còn trong bệnh viện."

"Em nói, người đàn ông kia là Đường Long? Vậy cha em là Tiêu Thỉnh Quân ư?" ánh mắt của Quý Ngọc Khang mở to. Mới từ Hongkong trở lại, anh liền nghe một tin tức kinh người. Đại tiểu thư tập đoàn Tiêu thị bị người khác đá, tong con nóng giận cắt cổ tay tự sát! Thì ra, tất cả đều có liên quan đến Đậu Mật Đường! Cô bé này, lại là con gái riêng của Tiêu Thỉnh Quân? Chuyện này, tất cả đều nằm ngoài dự đoán!

"Học trưởng, ánh mắt anh trùng lớn như vậy làm gì? Giống như, em là một con quái vật không bằng?" chẳng lẽ Quý Ngọc Khang hoài nghi mẹ cô cũng giống cô, là một người mẹ chưa lập gia đình? Nhìn vẻ mặt của anh, giống như có ý thế: "Trời ạ, Quý Ngọc Khang, chẳng lẽ anh cảm thấy em là con gái riêng chứ gì? Em cho anh biết, mẹ em là vợ cả của Tiêu Thỉnh Quân! Do hận Tiêu Thỉnh Quân, mới rời nhà ra đi."

"À, hoá ra là như vậy!" Quý Ngọc Khang lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. Không trách được anh lại cảm thấy trên người Đậu Mật Đường và mẹ cô, có một loại khí chất cao quý! Thì ra, mẹ cô vốn là cô dâu nhà giàu!

Một chiếc xe con, dừng ở đường số 3 Hòa Bình.

Đậu Mật Đường từ trên xe bước xuống, cước bộ có chút lảo đảo. Quý Ngọc Khang vội vàng đỡ cô. "Mật Đường, anh tiễn em vào."

"Học trường, tự em có thể đi. Anh trở về đi!" Đậu Mật Đường đẩy Quý Ngọc Khang ra, muốn tự mình đi. Không nghĩ tới, một hồi choáng váng, ngã nhào trong ngực Quý Ngọc Khang.

"Mật Đường, em đã say như vậy rồi, còn cạy mạnh." Quý Ngọc Khang dứt khoát ôm lấy Đậu Mật Đường, trực tiếp đưa cô về nhà.

Cách đó không xa, trong xe, có một ánh mắt bị ghen tỵ nung đỏ. Chủ nhân ánh mắt này, chính là Đường Long. Anh vốn về nhà thay quần áo, lại bất giác chạy đến nơi đây.

Đường Long nhìn Quý Ngọc Khang ôm Mật Đường, anh hận không được tiến đến đánh anh ta một trận. Nếu như đánh nhau, mười Quý Ngọc Khang cũng không phải là đối thủ của Đường Long. Nhưng anh biết, anh không có lý do làm vậy. Dù sao, bây giờ anh là vị hôn phu của Tiêu Từ Phụng, mà không phải vị hôn phu của Đậu Mật Đường.

"Quý tiên sinh, cậu đi thông thả! Về sau, thường tới chơi nha!" Đang lúc Đường Long suy tư có nên sống chết với Quý Ngọc Khang hay không thì Đậu Ngọc Nga đưa Quý Ngọc Khang đi ra.

"Bác à, Mật Đường uống rất nhiều rượu, một mình trong nhà rất dễ xảy ra chuyện. Bác đừng tiễn cháu nữa!" Quý Ngọc Khang tạm biệt Đậu Ngọc Nga, lái xe rời đi. Đậu Ngọc Nga xoay người vào nhà, bên trong truyền đến tiếng chốt cửa.

Tất cả, trở lại về yên tĩnh! Chỉ còn lại đèn đường mờ vàng, còn có Đường Long dưới màn đêm.

Anh nhìn một màn này, trong lòng chua xót.

Đậu Ngọc Nga nhiệt tình với Quý Ngọc Khang như vậy, nhất định là vô cùng thích người đàn ông này rồi. Xem ra, người đàn ông này là con rể trong mắt mẹ cô ấy. Nếu như anh là Quý Ngọc Khang, là con rể nhà này, thật hạnh phúc!

Anh ngơ ngác nhìn căn nhà, yên lặng tưởng tượng đến Mật Đường.

Cô bé kia, thật đúng là không biết yêu quý bản thân mình! Hiện tại, cô nhất định rất khó chịu? Đường Long biết, say rượu rất thống khổ! Anh rõ ràng đã nói qua, không cho cô uống rượu say. Cô bé này, cứ nhiên đem lời nói của anh như gió bên tai.

Anh lấy điện thoại di động ra, soạn một tin tức, gửi đến điện thoại Đậu Mật Đường. Bất kể cô có nghe hay không nghe lời của anh, anh đều muốn lặp lại lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Lễ tình nhân 2

Mật Đường nhào vào trong phòng vệ sinh, nôn hết ra ngoài.

Mỗi lần uống rượu, cô đều bị vậy. Nôn rượu ra ngoài, thật khó chịu! Cô cảm giác, cả dạ dày cũng sắp lòi ra ngoài.

"Mật Đường, uống miếng nước súc miệng." Đậu Ngọc Nga bụng ily nước, đi vào. Vừa để Mật Đường súc miệng, vừa oán giận nói. "Mật Đường, mẹ biết trong lòng con khổ sở. Nhưng con cũng không thể lấy thân thể chính mình để đùa chứ? Uống nhiều rượu như vậy, muốn dạ dày loét ra à?"

"Mẹ, thật xin lỗi. Sẽ không, con sẽ không dám nữa!" Mật Đường súc xong miệng, đi vào trong phòng của mình, ngã đầu nằm ngủ. Tiếng chuông tin nhắn vang lên.

"Mấy tin nhắn chết tiệt này, không thấy người ta đang ngủ sao?" Mật Đường vừa lẩm bẩm, vừa đưa tay xem tin nhắn. Tin nhắn mở ra, là mấy chữ quen thuộc. "Mật Đường, anh nói lại cho em nghe lần nữa. Dù thời điểm nào, bất kể rất đau lòng, cũng không được uống say như chết."

Trời ạ, ấy là người đàn ông kia gọi tới! bên trong lòng của Mật Đường một hồi cảm động! Trong lòng cô vẫn muốn khóc, vô cùng muốn khóc lớn tiếng!

Giờ khắc này, không phải là anh ở bệnh viện sao? Không phải là ở bên người Tiêu Từ Phụng sao? làm sao anh biết chuyện mình uống rượu? Chẳng lẽ, anh phải người theo dõi cô? Không thể nào! Nếu không thì, anh đang ở ngoài cửa nhà cô?

Mật Đường lập tức thanh tỉnh. Cô mặc giày xuống giường, chạy ra ngoài! Bất kể anh đang có ở ngoài cửa hay không, cô đều muốn đi ra ngoài xem một chút. Chỉ cần nhìn thấy anh trong ngày lễ tình nhân, cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Đợi cô, nhất định phải chờ cô! Đậu Mật Đường chưa từng có khát vọng nhìn thấy người đàn ông này giống như bây giờ,. Cô hi vọng anh đứng ở ngoài cửa chờ cô!

Dưới đèn đường, có một bóng dáng khôi ngô. Trong tay của anh, kẹp một chiếc thuốc lá. Đốm lửa nhỏ, lập lòe trong đêm tối.

Anh vẫn còn ở đây!

Mặt Đường giống như nỗi điên, vọt tới trước mặt của anh. Một đôi mắt đăm lẹ, si ngốc nhìn anh: râu ria rũ dài ra, hốc mắt thâm quầng. Chỉ có cặp mắt kia, thấy cô chạy ra, lập tức chói sáng.

Thân thể của cô, đã nhào vào trong ngực của anh. Hai cánh tay cô đã quấn quanh cổ anh. Cô nhón chân lên, dăng lên đôi môi anh đảo.

Dù là phía trước là sườn treo vách đứng hay vực sâu vạn trượng, cô cũng muốn nhảy xuống. Dù phía trước là núi đao hay biển lửa, cô cũng muốn xông vào! Cho dù tan xương nát thịt, cho dù bị lửa đốt người, cô cũng không tiếc! Chỉ cần có thể tìm về người đàn ông yêu cô, cô tình nguyện vì anh mà chìm đắm vào chỗ vạn kiếp không siêu sinh!

Cô điên cuồng hôn anh, đầu lưỡi tìm kiếm lưỡi của anh. Anh chống lại, chỉ chốc lát sau, bắt đầu cuồng nhiệt hôn trả người trong ngực. Hai tâm hồn nóng rực, chạm nhau mãnh liệt, khơi dậy tia lửa. Tia lửa này, tựa như thiên thạch đốt cháy hai vùng thảo nguyên cô quạnh.

Đậu Mặt Đường cảm thấy thân thể của cô giống như hòa tan thành đóa mây nhẹ nhàng, lơ lửng trên không trung. Mà cô, chính là tiên tử đứng ở đám mây kia.

Da thịt trên mặt cô, ma sát chòm râu của anh. Cảm giác ây tê tê, kèm theo nụ hôn nóng bỏng, một lớp sóng lại một lớp sóng tập kích nội tâm cô.

Đậu Ngọc Nga chạy theo sau Mặt Đường mà đến, thấy một màn này, lặng lẽ lui trở về!

Người thấy cảnh này không chỉ một mình Đậu Ngọc Nga. Nơi xa, còn có một đôi mắt tức giận. Người kia, chính là kẻ theo dõi Đường Long mà đến, Tiêu Từ Phụng.

Người đàn ông này nói về nhà thay quần áo, cô liền hoài nghi anh có phải muốn đi gặp ả đàn bà kia không? Lễ tình nhân? Không hẹn hò người yêu thì làm gì?

Cô ngoài mặt sáng khoái đáp ứng anh, sau lưng lại vẫy một chiếc taxi theo sát anh. Người đàn ông này, thật đúng là đến chỗ như cô dự liệu. Suy đoán của cô hoàn toàn chính xác! Vị hôn phu của cô cùng ả đàn bà này, lại trình diễn một màn như vậy.

Nhìn cảnh này, bên trong lòng của Tiêu Từ Phụng không nhịn được xông lên một lời hận ý. Trong ánh mắt của cô, phun ra ánh lửa nóng bỏng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi. "Đậu Mặt Đường, dám giành người đàn ông của tao. Không để mày chết, tao không phải là Tiêu Từ Phụng."

Tiêu Từ Phụng không cách nào nhìn tiếp được, cô phản phó tài xế, theo đường cũ trở về bệnh viện. Cô không muốn bắt tại trận, bởi vì cô không muốn để Đường Long chạy mất. Nếu như vạch mặt, Đường Long sẽ nhanh chóng rời cô. Cô chỉ muốn trừng phạt giành ả Đậu Mặt Đường, nhưng không muốn mất vị hôn phu của cô.

"A Long, em, em không thờ nổi." Đậu Mặt Đường lăm bằm, thức tỉnh Đường Long trong mơ màng. Anh buông lỏng cô ra, trong mắt tràn đầy áy náy.

"Mặt Đường, thật xin lỗi." Tại sao lại vọng động như vậy? Tại sao không ngờ hậu quả? Nếu không thể phụ trách, tại sao muốn đối với cô như vậy?

"A Long, đừng thật xin lỗi em! Anh không nợ em cái gì!" Đậu Mặt Đường bưng kín miệng Đường Long. Cô không cần anh áy náy, cũng không cần anh tuyệt vọng. Cô chỉ muốn nhìn thấy, trong ánh mắt của anh có ánh sáng hy vọng. "Bốn năm trước không nợ, bốn năm sau cũng không thiếu."

Mặt Đường cảm thấy, cô giống như hiểu rõ người đàn ông này rồi. Bởi vì anh yêu mình, mới có thể chia tay Tiêu Từ Phụng. Bởi vì anh có lòng trách nhiệm, anh mới về bên vị hôn thê tự tử kia. Bởi vì anh không thể rời bỏ mình, trong mắt của anh, mới có cái loại ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Mặt Đường, rốt cuộc em cũng chịu thừa nhận chuyện bốn năm trước rồi! Mặc dù từ khi thấy em tại triển lãm, anh liền xác định em là cô gái mà anh tìm. Bây giờ nghe em chính miệng nói ra, anh rất kích động." trong mắt của Đường Long, lại một lần nữa dấy lên ánh lửa hưng phấn. Tia sáng kia kéo dài vài giây, lại mờ đi. "Anh tìm em bốn năm, thương nhớ em. Hiện tại tìm được em, anh lại đem tìm mình vứt bỏ."

Mặt Đường thấy được trong mắt Đường Long lóe lên lệ quang, cô cười cười.

"Anh không vứt nó đâu, em vẫn luôn trong lòng anh. Làm sao có thể mất được?"

Coi như anh là người của Tiêu Từ Phụng, coi như thân thể của anh cũng thuộc về Tiêu Từ Phụng. Tim của anh vĩnh viễn là của cô, như vậy đã đủ rồi. "A Long, anh nhất định là biết câu thơ này chứ! Vẫn còn là người tri kỷ, chốn xa xôi cũng tựa như gần! Chỉ cần chúng ta có nhau, cho dù không thể nên đôi nên cặp, lòng của chúng ta vẫn mãi của nhau. Em cũng vậy!"

"Mặt Đường, anh không làm được! Anh không thể để Tiêu Từ Phụng chết!" Đường Long ôm Đậu Mặt Đường vào trong ngực, ôm thật chặt. Giống như anh vừa buông tay, Mặt Đường sẽ biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: dạ vũ

Lòng của Mật Đường rối rắm. Từng trận tim đập nhanh, giống như sóng biển đến tập kích cô vậy.

"Nếu Tiêu Tử Phụng chết, anh cũng phải chết!"

Cô biết, cô dĩ nhiên biết. Từ khi cô thấy ánh mắt Đường Long tuyệt vọng thì cô đã biết tất cả. Chính bởi sợ anh tuyệt vọng mà chết, cô mới có thể thừa nhận việc cô cố ý giấu giếm sự thực.

"Mật Đường, anh cũng muốn anh tìm về anh của ngày xưa. Nhưng lại khó quá! Cô ấy tự sát, khiến anh rung động. Anh không biết, nên ích kỷ theo đuổi tình yêu của mình, hay là nên giữ lại tính mạng của một người tuổi còn trẻ. Anh đắn đo lâu vô cùng, đã lựa chọn điều thứ hai. Mật Đường, anh quá mềm yếu rất vô dụng đúng không? Em, nhất định rất xem thường anh?" nước mắt Đường Long, thấm ướt bờ vai Mật Đường!

"A Long, anh thật vĩ đại! Trước kia, em chỉ đơn thuần yêu anh. Hiện tại, bắt đầu có chút ngưỡng mộ anh!" Mật Đường nói là sự thật, cô cảm thấy Đường Long rất vĩ đại. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ lựa chọn như vậy.

"Anh không vĩ đại! Anh cảm hận mình, tại sao không ích kỷ một ít? Nếu như anh có thể ích kỷ một ít, cũng không cần chịu loại đau khoan tim thấu xương này. Anh cứu Tiêu Tử Phụng, ai sẽ tới cứu chúng ta? Không có ai, không người nào có thể cứu vớt chúng ta!" Suy nghĩ một chút về cuộc sống sau này, Đường Long cảm thấy đau lòng. Nếu như anh có thể sống đến tám mươi tuổi, thì anh phải chịu hơn năm mươi năm sống trong cảnh tù ngục. Nguru Lang Chức Nữ, cách sống nhìn nhau. Anh và Mật Đường, cũng phải trải qua cuộc sống này sao?"Mật Đường, anh muốn thử một lần nữa. Nếu như Tiêu Tử Phụng chịu buông tay, chúng ta mà có thể như hình với bóng rồi."

"A Long, không cần, ngàn vạn lần không được! Hai chúng ta, lưng ai cũng đeo một quả cân nặng nề! Hãy đối tốt với cô ấy. Như vậy, chính là kết cục đẹp nhất!" Mật Đường buông Đường Long ra, cố gắng làm vẻ mỉm cười. "Trở về đi, trở lại bên cạnh cô ấy đi!"

Mật Đường phát tay một cái, xoay người đi về phía nhà của mình.

Cô quả quyết ngăn cản Đường Long. Bởi vì cô biết, cô không cách nào gánh chịu được áp lực và bóng ma gián tiếp sát hại chị mình. Cô và Đường Long, ai cũng có trách nhiệm riêng mình. Nếu như Tiêu Tử Phụng chết, cả đời hai người bọn họ cũng không cách nào thoát khỏi bóng ma. Thay vì cùng sống cùng chết, không bằng lý trí một ít, quả quyết một ít.

"Mật Đường, em thật tàn nhẫn. Tại sao, tại sao không cho chính mình một cơ hội? Tại sao không cho chúng ta một cơ hội?" sau lưng Mật Đường, truyền đến giọng nói thống khổ của Đường Long. Cô không quay đầu lại, bởi vì cô sợ mình thay đổi chủ ý!

Những ngày kế tiếp, Đậu Mật Đường trôi qua rất nhạt nhẽo, nhạt nhẽo không có một chút tư vị của cuộc sống.

Từ ngày đó chia tay, cô không còn gặp mặt Đường Long. Thậm chí, ngay cả điện thoại cũng không có. Cô không muốn quấy rầy bình tĩnh của anh, cũng không muốn lại chế tạo ình sự phiền toái không cần thiết. Có lẽ, bọn họ phải tránh nhau ra!

Hôm nay, chỉ sợ là tránh không được.

Tiêu Tử Phụng xuất viện, các đồng nghiệp nhất trí: ở trong công ty mở một bữa tiệc mừng Tiêu Tử Phụng, hoan nghênh Tiêu Tử Phụng thoát khỏi nguy hiểm! Mật Đường muốn từ chối, lại sợ người khác nói nhăng nói cuội! Không có cách nào, chỉ có thể nhắm mắt đi vào.

Cô thật sự không nghĩ ra, những người này vô cùng ghét Tiêu Tử Phụng, tại sao còn phải giả trang làm bộ thích cô ả chứ? Chẳng lẽ, bởi vì muốn thăng chức tăng lương? Thật không biết, những người này diễn hai bộ mặt, rốt cuộc có mặt hay không?

"Đậu Mật Đường, đừng nói là người khác. Chính mày cũng là người hai mặt mà!" Đậu Mật Đường thờ dài, cười nhạo mình chó chê mèo lắm lông! Vì ở trong vũ hội không đến nổi quá lung tung, có chút tin đồn giữa cô và Đường Long, nên cô mời Quý Ngọc Khang làm bạn nhảy để tránh cho người khác dị nghị. Trời ạ, người sống trong xã hội này, thật đúng là không thể không xem thường ánh mắt của người khác đối với mình!

Trong đại sảnh tập đoàn Tiêu Thị, đèn nhấp nháy và ruy băng treo trên cao, người trình diễn ban nhạc đang đánh một bản vũ khúc. Cột lớn ở đó treo một hình con chim phượng óng ánh, có ghi dòng chữ: "Nhiệt liệt chào mừng tiểu thư Tiêu Tử Phụng xuất viện, mừng Phó tổng Tiêu tại qua nạn khỏi."

Khi Mật Đường kéo Quý Ngọc Khang đi vào đại sảnh, vang lên một hồi tiếng than thở.

"Mật Đường, hôm nay em thật đẹp!"

"Mật Đường vốn đẹp sẵn, bằng không..... Có thể câu được nhiều đẹp trai như vậy ư?" trong lời nói người này, rõ ràng có ý không tốt. Người này, chỉ còn kém đem chuyện Tiêu Tử Phụng vì Mật Đường mà tự sát nói ra thôi.

"Chị Mật Đường, có thể truyền thụ cho em một tuyệt chiêu, để em cũng của một chàng hoàng tử đẹp trai tiền nhiều đẹp trai chứ!" Trong lời nói, mang theo cười trộm, mang theo ghen tỵ.

Đường Long đang tiếp khách, nghe được lời nói nhạy cảm đó, thần kinh không khỏi căng thẳng. Anh xoay người, thấy được Mật Đường: một bộ dạ phục màu tím nhạt, bó chặt ấy thân thể uyển chuyển của cô. Ruy băng cùng màu vòng trên cổ. dạ phục thật dài, khiến cho Mật Đường càng nhìn càng mảnh khảnh yếu đuối. Một đôi giày cao gót khéo léo quấn lấy chân ngọc, tinh xảo mà hoàn mỹ. Cặp mắt kia buồn buồn, truyền đến ánh mắt bắt đắ dĩ mà thâm lương.

Anh kinh ngạc nhìn cô gái tựa như mộng ảo này, không thể dời đi ánh mắt.

Ánh mắt Mật Đường chống lại ánh mắt Đường Long. Lòng của cô, kịch liệt nhảy không ngừng. Người đàn ông này, rốt cuộc bị sao vậy? Nhìn tình hình của anh, giống như đã sống lại. Có lẽ, là chính bản thân anh vượt qua cửa ải khó khăn này. Có lẽ, là cô giúp anh hoàn thành quá trình lột xác ấy. Tóm lại, anh không còn là Đường Long nửa chết nửa sống kia!

"Tổng giám đốc Đường, ngài khỏe chứ." Quý Ngọc Khang vươn tay với Đường Long. Quý Ngọc Khang không biết, anh nên khen ngợi Đường Long vì đại hay là nên cười nhạo anh ta mềm yếu? Người đàn ông này, hại Mật Đường thảm như vậy, lại đến đây làm vị hôn phu của người khác.

Ánh mắt Đường Long dừng trên cánh tay của Quý Ngọc Khang đang nắm lấy Mật Đường. Ghen tỵ cùng hâm mộ, tràn đầy ánh mắt của anh. Mặc dù anh biết người Mật Đường yêu là anh, thế nhưng anh không chế không được sự chua xót trong lòng mình. "Quý thiếu gia, hoan nghênh."

"Tổng giám đốc Đường, có thời gian, chúng ta gặp nhau một chút." Quý Ngọc Khang cảm thấy, anh phải giúp Đường Long biết một chút. Anh cũng phải nói về tình trạng gần đây của mẹ con Mật Đường nói cho Đường Long. Nếu như Đường Long vẫn không chịu trở lại bên cạnh Mật Đường, anh nhất định phải dạy dỗ người đàn ông này thật "tốt"!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Dạ vũ 2

Dạ vũ bắt đầu.

Ban nhạc diễn tấu, là một khúc nhạc nhẹ.

Chính giữa, là Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long. Tiêu Tử Phụng mang một thân váy công chúa màu hồng, giày cao gót, dây cột tóc và ruy-băng quấn tay cùng màu. Dải ruy-băng vừa vặn che đi vết sẹo trên cổ tay của cô.

Cô tựa như một con bướm màu hồng, bên người Đường Long nhẹ nhàng bay múa. Kỹ thuật nhảy hoàn hảo, thân thủ lưu loát. Mật Đường bắt gặp buồn bã rơi lệ. Nếu như cô gái bên cạnh Đường Long là Đậu Mật Đường cô, thật tốt biết bao!

"Mật Đường, chúng ta cũng khiêu vũ đi." Quý Ngọc Khang đưa khăn giấy cho Mật Đường, để cô lau nước mắt. "Em đừng khóc, rất khó coi! Lau nước mắt đi, tránh để người ta nhìn thấy."

"Cám ơn." Mật Đường lau nước mắt, lộ ra một tia cười khổ. "Đi, khiêu vũ đi."

"Đừng nghĩ điều gì, chuyên tâm khiêu vũ. Tan vào âm nhạc, tâm tình tốt lên rất nhiều." Quý Ngọc Khang vừa xoay Mật Đường một vòng, vừa giúp cô nhảy.

Một bài hát kết thúc, một bài hát khác lại bắt đầu. Quý Ngọc Khang ôm Đậu Mật Đường, đi tới trước mặt Tiêu Tử Phụng cùng Đường Long. "Tiêu tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp!"

"Cám ơn." Tiêu Tử Phụng nhìn Quý Ngọc Khang, lại nhìn Đậu Mật Đường bên cạnh. Nụ cười không tự nhiên tràn ngập trên mặt.

"Đường tổng giám đốc, tôi có thể mời bạn gái xinh đẹp của anh nhảy một điệu sao?" Quý Ngọc Khang cho Đường Long cùng Đậu Mật Đường một cơ hội, cố ý muốn mời bạn gái Đường Long.

"Chỉ cần Tử Phụng nguyện ý, tôi không có ý kiến." mặc dù Đường Long rất muốn rời khỏi Tiêu Tử Phụng, nhưng anh lại không thể trực tiếp đồng ý lời mời của Quý Ngọc Khang.

"Tiêu tiểu thư, nể mặt tôi, nhảy một khúc được không?" Quý Ngọc Khang khom lưng, cúi chào. Tiêu Tử Phụng cười khanh khách, trầm xuống, đáp lại. "Dĩ nhiên. Quý thiếu gia muốn mời, làm sao Tử Phụng không nể mặt được?"

Hai người, vào sàn nhảy. Theo vũ khúc, hết lần này tới lần khác nhảy múa.

"Mật Đường, chúng ta cũng nhảy một khúc chứ!" Đường Long vừa nhìn hai người kia trong sàn nhảy, vừa nhìn Mật Đường. Anh thật có chút không dám tin tưởng hoàn cảnh trước mắt, đây là thật sao? Quý Ngọc Khang không phải là đang đeo đuôi Mật Đường sao? Anh ta sao lại để Đường Long anh một cơ hội này?

"Ừ." Mật Đường đáp ứng một tiếng, cùng Đường Long vào sàn nhảy. Hai người, ai cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là theo âm nhạc, nhịp chân.

Một tay anh đỡ lấy eo nhỏ của cô, một tay nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại. Bàn tay, thỉnh thoảng nắm chặt lấy cô. Mỗi một lần anh nắm chặt, tim của cô lại đập nhanh. Cô cảm giác được mặt của cô đang nóng rần lên, giống như kẻ trộm vậy.

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh. Đôi mắt kia, được đèn nê ông làm nổi bật, càng lộ vẻ sáng như sao. Ánh mắt chứa đựng thâm tình, giống như một thanh kiếm sắc bén, hoàn toàn đem Mật Đường đánh sập. Cô cố gắng ép mình thoát đi ánh mắt của anh, không dám nhìn mắt anh nữa. Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nghe hô hấp dồn dập của anh, cũng nghe tiếng tim mình đập mạnh.

Tất cả, đều không thoát khỏi ánh mắt của Tiêu Từ Phụng. Cô vừa cùng Quý Ngọc Khang nói cười, vừa dùng ánh mắt quan sát Đường Long cùng Đậu Mật Đường. "Đậu Mật Đường, mày đừng vui mừng vội! Mày hãy cứ vui về đi, vui về lần này thôi, lần sau không có đâu."

Đường Long nhìn Đậu Mật Đường, trong lòng một hồi đau đớn. Anh đè thấp thanh âm của mình, nhẹ nhàng nói: "Tại sao? Tại sao nhắm mắt lại? Chẳng lẽ, em không muốn nhìn anh dù một lần thôi sao?"

Cô không muốn nhìn anh?

Nước mắt Mật Đường, trượt theo lông mi, giọt xuống. Chỉ có trời mới biết, cô tránh được ánh mắt anh cần bao nhiêu dũng khí! Cô cũng muốn vĩnh viễn say mê nhìn ánh mắt tràn đầy yêu thương của anh, nhưng cô biết, đây chẳng qua là mộng đẹp mà thôi. Mộng dù đẹp, nhưng có một ngày sẽ tỉnh lại. Cho dù cô nhắm mắt lại, ánh mắt nóng bỏng kia, vẫn xuất hiện trước mắt cô. Ánh mắt ấy, giống như đã lọt vào đầu cô, không cách nào để xóa đi.

"Nhìn người không nhất định phải dùng mắt. Tâm, cũng sẽ nhìn được người." lời của Mật Đường, khiến Đường Long một hồi rung động. Đúng vậy! Nhìn người không nhất định phải dùng mắt, tâm cũng nhìn người được. Nửa đêm không nhìn thấy cô, không phải anh vẫn nghĩ đến cô sao?

Vũ khúc kết thúc, người chung quanh tản ra. Bốn người với bốn tâm sự, lần nữa gặp nhau tại một chỗ.

"Mật Đường, mẹ anh điện thoại tới, nói bệnh của ba anh tái phát. Hiện tại, anh phải đi bệnh viện. Em ở lại chơi đây? Hãy để anh tiễn em trở về?" Quý Ngọc Khang nhìn Mật Đường, lo lắng nói.

"Anh đừng quan tâm em, em tự mình trở về được mà. Anh đi nhanh một chút đi, sức khỏe của bác trai quan trọng hơn." Đậu Mật Đường không muốn bởi vì mình làm trễ thời gian Quý Ngọc Khang thăm cha. Nếu như bác trai thật sự có chuyện gì, trong lòng cô cũng sẽ bất an.

"Được rồi, anh đi trước." Quý Ngọc Khang vừa nghe tin cha tái phát bệnh, đã sớm hoảng loạn. Anh không kịp đưa Mật Đường, vội vã rời đi.

Mật Đường nhìn thấy Quý Ngọc Khang đi, cũng không muốn đợi tiếp nữa. Cô lễ phép cúi người chào, cáo biệt Đường Long cùng Tiêu Từ Phụng. "Phó tổng Tiêu, Tổng giám đốc Đường. Thân thể tôi không thoải mái, tôi xin phép rời trước một bước."

"Mật Đường, con gái mà đi đêm một mình rất nguy hiểm. Bằng không, tôi để Đường Long tiễn cô về." thái độ Tiêu Từ Phụng cực kì tốt. Thậm chí, có chút bình dị mà gần gũi.

"Phó tổng Tiêu, không phiền các vị." Đậu Mật Đường xoay người, chạy ra khỏi cửa lớn tập đoàn Tiêu Thị. Đường Long nhìn bóng lưng Mật Đường biến mất, ngăn người một hồi. Tại sao, anh lại có một dự cảm không tốt! Tại sao, anh có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra?

"Anh Long, em đi vệ sinh một lát." Tiêu Từ Phụng thân nhiên cười, xoay người đi vào phòng vệ sinh. Cô lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số, nghe điện thoại.

"Tiểu Báo, con bé kia đã đi ra ngoài. Ặc bộ đồ màu tím, chính là mục tiêu. Cậu theo sát ả đi, chờ chỗ nào dễ dàng mới ra tay. Nhớ, ngàn vạn lần không được để lại dấu vết."

Trong điện thoại di động, truyền đến giọng nói của Tiểu Báo. "Cô chủ, muốn làm gì con bé đó?"

"Đừng lấy mạng ả, nhưng chơi ả thì có thể. Về phần muốn chơi hay không, vậy thì phải xem cậu có hứng hay không đã!" Tiêu Từ Phụng cúp điện thoại, trong lòng âm thầm nghĩ: "Con tiện nhân kia, mày bị người ta hiếp dâm, xem mày còn câu dẫn đàn ông thế nào được?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Bị bắt

Mật Đường ngồi trên taxi, tâm tình không bình tĩnh. Trong đầu của cô, vẫn vang lên lời của Đường Long cùng với ánh mắt nóng bỏng kia.

Yêu nhau lại không thể gần nhau, thật vô cùng thống khổ. Đậu Mật Đường cảm thấy mình giống như bị đâm vài nhát! Cái loại cảm giác trống rỗng ấy, giống như đến tận tận thể vậy, khiến người ta khủng hoảng bất an!

"Tiểu thư, đến rồi." lời của tài xế, cắt đứt suy nghĩ trong đầu Mật Đường. Cô nhìn lại, đã đến đường số 3 Hòa Bình rồi. Cô mỉm cười, trả tiền rồi xuống xe.

Đậu Mật Đường đứng đầu đường, cô chăm chú nhìn một chỗ, góc ngã. Chỗ kia, chính là chỗ cô cùng Đường Long ôm nhau, trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Cô tưởng tượng đến ban đêm tuyệt vời kia, tưởng tượng lại nụ hôn nóng bỏng, mặt của cô bất giác nổi lên đỏ ửng.

Đang lúc Đậu Mật Đường ngẩn ngơ, hai gã đàn ông cao lớn nhào tới. Che miệng Đậu Mật Đường, ép cô đi về một chiếc xe con cách đó không xa.

Mật Đường hận không thể cắn người đàn ông kia một ngụm để la to. Gã kia vung tay quát lên người cô, Đậu Mật Đường liền ngất. Cô bị gã cao lớn nhét vào xe, xe nghênh ngang rời đi.

A Trung nhận được điện thoại của Đường Long, liền chạy thẳng tới đường số 3 hòa bình. Khi anh đến nơi, vừa lúc nhìn thấy Mật Đường bị hai gã kia bắt đi. Anh vừa đuổi theo, vừa báo cáo tình huống cho Đường Long.

Dạ vâng, vẫn tiếp tục!

Thình thoảng, Đường Long vẫn nhảy vài bản với Tiêu Tử Phụng, nhưng buồn bức không vui. Anh ngồi trong một chỗ khuất, lòng không yên nhìn Tiêu Tử Phụng cùng đồng nghiệp khiêu vũ.

Anh cũng không biết tại sao, cảm thấy trong lòng lo sợ, giống như có chuyện gì đó ngoài ý muốn xảy ra. Mí mắt anh thình thoảng lại nhảy lên xuống. Cái loại kinh hoàng phát ra từ tận đáy lòng! Anh muốn đi, lại cảm thấy có lỗi với Tiêu Tử Phụng. Ở lại, trong lòng không nở. Cho nên, mới sai A Trung đến Hòa Bình nhìn Mật Đường bình an đến nhà chưa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đường Long thình thoảng nhìn bên ngoài cửa, suy đoán có phải A Trung đã đến Hòa Bình hay không? Đang lúc anh nóng nảy vạn phần thì điện thoại vang lên, là A Trung gọi tới. Anh vừa mới nhận máy, giọng nói của A Trung đã truyền tới. "Thiếu gia, Đầu tiểu thư bị hai gã đàn ông bắt lên xe. Xe đang chạy dọc theo đường số 3, hình như muốn đến ngoại ô thành phố. Tôi đang đuổi theo sau!"

Mật Đường bị bắt cóc?

Đường Long nghe được tin ấy, cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm. Anh cố gắng ổn định tâm tình, phân phó nói "A Trung, dùng năng lực của cậu bảo vệ cô ấy. Tôi lập tức sẽ chạy tới."

Đường Long không kịp chào hỏi Tiêu Tử Phụng, liền chạy như bay ra ngoài. Anh kinh hoàng chạy trốn, khiến vũ trường một hồi xôn xao.

"Tổng giám đốc Đường sao rồi đi? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?"

"Nhìn vẻ mặt anh ta rất kinh hoàng, hình như vậy!"

"Anh ta cũng thái quá, không nói một tiếng với Phó tổng Tiêu đã rồi đi."

"Nói không chừng, tâm can bảo bối của anh ta đã xảy ra chuyện gì sao?" Rì tai, tiếng cười trộm.

Tiêu Tử Phụng cùng đồng nghiệp nói chuyện. Cô biết, Mật Đường đã bị Tiểu Báo bắt đi. Về phần Tiểu Báo sẽ đối phó với con bé đó thế nào, đoán chừng không chỉ là rách mặt đơn giản! Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy ả đều muốn 'thương thức' một chút.

Tại sao Đường Long lại gấp gáp như vậy? Chẳng lẽ, anh cũng biết Mật Đường bị bắt đi rồi? Là ai báo tin cho anh đây? Coi như anh biết chuyện Mật Đường bị bắt, cũng không thể để ý đến ả nhiều như vậy! Dù sao, Tiêu Tử Phụng cô mới là vị hôn thê của anh! Nói thế nào, cũng phải quan trọng hơn ả nhiều chứ!

Tiêu Tử Phụng nghe tiếng nghị luận rầm rì kia, trong lòng một hồi giận dữ. Đường Long thật quá đáng, thật quá đáng mà! Ngay trước mặt nhiều người như vậy, lại để cô ở một mình. Dạ vũ này, còn có thể tiếp tục nữa sao? Nếu cứ tiếp tục cũng tự rước lấy nhục! Vai nam chính đã chạy, sao cô có thể diễn tiếp vai nữ chính được chứ?

"Do tạm thời có chút việc, dạ vũ hôm nay kết thúc tại đây! Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã đến!" sau khi Tiêu Tử Phụng cảm ơn tân khách, xoay người rời đi. Cô vừa đi, vừa nhắn tin cho Tiểu Báo: "Tiểu Báo, làm 'thật' con bé kia đi. Sau khi chuyện thành công, tiền thù lao gấp mười lần!"

Trong xe Tiểu Báo, Mật Đường đã tỉnh lại.

Trong miệng của cô bị nhét một cái khăn lông bẩn thỉu. Cô muốn nói chuyện, nhưng không phát ra được thanh âm nào. Chỉ có thể giùng giàng, phát ra thanh âm ô ô.

"Cô bé, có phải chờ không được nữa sao?" hai bàn tay Tiểu Báo bóp nắn Mật Đường một cái. Trên mặt toàn mờ tràn đầy tiếng cười dâm dăng. "Yên tâm, anh sẽ phục vụ em. Đến lúc đó, nhất định khiến em trầm mê không dứt! Ha ha."

Trong đôi mắt của Mật Đường toàn bộ là miệt thị. Cô đưa chân, đạp lên mặt Tiểu Báo.

"Mẹ nó, mày tìm chết đi!" Tiểu Báo tránh thoát chân của Mật Đường, vung tay cho cô một bạt tai. Mặt của Mật Đường, trong nháy mắt liền sưng lên. "Hôm nay, tao không chơi mày chết, thì tao không phải là Tiểu Báo."

Tiểu Báo đưa tay kéo y phục Mật Đường đi, dạ phục kia trong nháy mắt biến thành mảnh vụn. trên người của Mật Đường chỉ còn lại áo lót và quần lót. Thân thể trắng nõn, liền hiện ra trước mắt Tiểu Báo.

"Trời ạ, thật đẹp!" trong mắt của Tiểu Báo lóe ra một tia dục hóa. Gã cúi đầu, muốn hôn lên bộ ngực của Mật Đường.

"Anh Tiểu Báo, hình như có người theo dõi chúng ta!" Tài xế lái xe nói một câu, khiến gã như bị tạt một gáo nước lạnh.

Tiểu Báo tạm thời buông Mật Đường ra, nhìn quanh phía sau xe. Một chiếc xe con, cách bọn họ không xa mấy. Mắt thấy, sắp đuổi tới!

Chương 120: bắt cóc 2

Tiểu Báo sau khi thấy chiếc xe kia cách bọn họ càng ngày càng gần. Mà Đậu Mật Đường trong xe không ngừng giẫy dụa. Gã vừa nhìn tình huống nguy cấp, vội vàng phân phó tài xế.

"Tiểu Cầu, thay đổi đường đi đã định, gia tăng tốc độ. Có thể bỏ rơi xe kia thì càng tốt. Thật sự không bỏ rơi được, tao hiếp xong con bé này rồi quăng nó xuống đường." Nếu không có cách nào để trừng trị con nê này, chỉ có thể làm theo yêu cầu của cô chủ, hiếp con bé này. Làm như vậy, cũng không là làm trái với ước định. Mặc dù không thể thưởng thức người đẹp một cách đàng hoàng, nhưng lại có thể nhận được nhiều tiền. Chỉ cần có tiền, thì không lo sẽ không có người đẹp ầu hạ Tiểu Báo gã.....

Hai chiếc xe con, bắt đầu một cuộc truy đuổi. Một lát, đã trên đường ra ngoại ô thành phố!

Đậu Mật Đường trong xe, vừa nghe nói gã muốn hiếp cô, càng giẫy giụa lợi hại. Tay của cô bị Tiểu Báo dùng sợi dây cột lại. Cô dùng chân đẩy cửa xe. Chỉ cần có thể mở cửa xe, cô nhất định sẽ lăn từ trên xe xuống. Coi như ngã chết, cũng không thể bị vũ nhục Tiểu Báo được.

"Con khốn kia, mày làm loạn nữa, cẩn thận tao lấy mạng mày." Tiểu Báo rút dao găm ra, hù dọa Mật Đường. Gã vừa nhìn Mật Đường vẫn tiếp tục cựa quậy, định đem chân cô cột lại. Nhìn xung quanh, phát hiện dải băng trên cô Mật Đường rất thích hợp làm dây trói.

Gã dùng tay cời ruy băng trên cô Mật Đường, một cái vòng kim loại gì đó, liền rơi xuống. Vòng kim loại này chính là chiếc nhẫn đầu rồng mà Mật Đường luôn mang bên người.

Buổi tối, trước khi tham gia dạ vũ, cô trang thời trước gương. Thấy thế nào cũng cảm giác trên cổ để một sợi dây hồng rất quái, chẳng hợp với bộ dạ phục đẹp thế này. Nhưng lấy xuống, cô không muốn! Kể từ khi đeo chiếc nhẫn này vào trên cổ của cô, bốn năm nay, chưa bao giờ rời cô. Cô thật sự không muốn bởi vì một bữa tiệc, mà phải bỏ vật quý giá này ở nhà. Suy nghĩ chốc lát, Đậu Mật Đường mới để chiếc nhẫn này vào tấm ruy băng.

Bây giờ, ruy băng bị Tiểu Báo kéo xuống, chiếc nhẫn đầu rồng lăn xuống, được ánh đèn xe chiếu sáng lóa.

"Con khốn này còn dùng đồ trang sức làm bằng vàng nữa chứ." Tiểu Báo cầm dao găm, lấy nhẫn vàng trong cổ Mật Đường. Tay cầm chiếc nhẫn, sắc mặt của gã lại thay đổi!

Gã thấy cái nhẫn đầu rồng này xem rất kĩ. Ánh mắt của gã, gắt gao nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, không thể dời đi. Làm sao có thể? Tại sao con bé này có thể có chiếc nhẫn đầu rồng? Chẳng lẽ, cô ta là người đàn bà của lão đại? Nếu như đó là sự thật, Tiểu Báo gã không phải chết chắc rồi sao?

Tiểu Báo, chính là anh em trong bang Thương Long. Bởi vì chuyện Đường Long giải tán Thương Long khiến gã thất nghiệp. Cả ngày chơi bồi lêu lổng, không chịu nổi việc đi lao động kiếm sống. Vì vậy, liền theo tên Tiểu Cầu kia làm "Lái buôn". Bởi vì buôn bán không nhiều lắm, cuộc sống cũng chẳng sung sướng gì. Thật vất vả mới nhận được cuộc làm ăn lớn từ Tiêu Từ Phụng, thế nhưng thấy tin vật của bang chủ. Cho dù Thương Long đã giải tán, nhưng gã thấy tin vật này, chân tay vẫn run rẩy bầy.

"Tiểu Cầu, hồng rồi. Hai chúng ta chọn phải phiên toái lớn rồi." Khi nhận được cuộc buôn bán này, gã và Tiểu Cầu cũng chỉ điều tra qua loa. Con bé này là một người mẹ chưa lập gia đình. Gia đình có mẹ và 2 đứa nhỏ. Trừ từng ấy ra, cũng không hỏi thăm cô ta có quan hệ gì cả!

"Tiểu Báo, làm sao vậy?" Tiểu Cầu vừa lái xe, vừa nói.

"Con bé này, hình như là người phụ nữ của lão đại. Trên người cô ta có chiếc nhẫn đầu rồng." Tiểu Báo nói ra mấy chữ nhẫn đầu rồng, cũng khiến tên lái xe sợ hãi.

"Người đuổi theo phía sau không phải là lão Đại chứ? Tiểu Báo, chúng ta nên xuống xe nhận tội hay vẫn tiếp tục?" Xuống xe nhận tội, đoán chừng lão Đại sẽ không giết bọn gã. Dù sao, bọn họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ kia. Nếu là tiếp tục, làm tốt thì có thể kiếm một chút tiền. Nhưng hồng chuyện thì mạng sợ không giữ được.

Đang lúc Tiểu Báo cùng Tiểu Cầu từ do dự không ngừng, một chiếc xe con xuất hiện ở phía trước. Tiểu Cầu từ kịp thời đạp phanh, tránh khỏi một cuộc tai nạn xe cộ.

Hai người còn chưa tỉnh táo lại, Đường Long và A Trung đã đứng ngoài cửa xe.

"Không muốn chết thì nhanh mở cửa." trong tay A Trung cầm một khẩu súng, hòng súng kia chia chằm chằm vào đầu Tiểu Báo. Mặc dù cách kiếng xe, Tiểu Báo vẫn cảm giác được lạnh cả người. Gã vội vàng lăn một vòng, trượt xuống xe, quỳ gối trước mặt của Đường Long.

"Lão Đại, em không biết cô bé này là người của lão đại! Phải biết, cho em một trăm lá gan, em cũng không dám nhận chuyện buôn bán này! Nể tình em theo Thương Long bao nhiêu năm, tạm tha em một lần thôi!" Đối mặt với hòng súng của A Trung, đầu Tiểu Báo đập như bầm tổi. Tiểu Cầu từ cũng quỳ xuống, không ngừng biện minh ỉn. "Lão Đại, em và Tiểu Báo không biết cô ấy là người của anh mà!"

Mặt của Đường Long, đen tối giống như trời sắp mưa. Anh dùng một cước đá văng Tiểu Cầu, chạy thẳng tới xe Tiểu Báo. Vừa mở cửa xe ra, anh không nhìn được mà đau lòng. Mật Đường của anh chỉ mặc đồ lót, nằm chỗ ngồi trong xe. Trong miệng còn bị người ta nhét miếng vải bần thiêu. Máu Đường Long nóng lên, giống như chuẩn bị giết người vậy.

"A Trung, giết bọn họ!" Đường Long rút chiếc khăn lông trong miệng Mật Đường ra, nhanh chóng cời áo sơ mi của mình bọc lại thân thể trần của Mật Đường. Mặc dù Đường Long có nhân hậu đến mấy thì cũng không nện nổi được. Thấy Mật Đường thế này, anh hận không thể lập tức giết chết hai người đã hãm hại Mật Đường.

"Vâng! thưa thiếu gia." A Trung đáp ứng một tiếng, một cước dẫm vào cổ của Tiểu Báo. Đạp cái đầu mập mạp của gã trên đất. Súng trên tay, đã sớm nhắm ngay sọ gã. Tiểu Báo hoảng sợ, phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết. Gã biết, nếu A Trung muốn giết người, toàn là một phát chết tươi. Xem ra, Tiểu Báo gã không có cơ hội sống sót rồi!

"A Trung, đừng giết họ!" Mật Đường nằm trong ngực Đường Long, cuối cùng cũng mở miệng. Cô không muốn A Long giết người, cô không muốn anh ta vì mình mà bị tội giết người! Một khi bị bắt, tiền đồ của anh ta sẽ phá hủy! Cô ngăn A Trung lại, sau đó đôi mắt nhìn Đường Long "A Long, thả bọn họ đi thôi. Hai người bọn họ, chẳng qua là lấy tiền người khác. Người thật sự muốn hại em không phải bọn họ!"

"A Trung, cậu thẩm vấn kĩ bọn họ. Rốt cuộc là ai muốn hại Mật Đường, nhất định phải tra được."

Đường Long ôm Mật Đường, chui vào trong xe của anh. Chiếc xe kia, nhanh chóng khởi động, biến mất trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: nụ hôn nóng bỏng

Phía sau Đường Uyển, có một ngôi nhà khéo léo rất khác biệt. Nhờ ánh trăng, rõ ràng có thể nhìn thấy tất cả trong sân. Trong sân, trồng hai cây hoa lài cao hơn 1 mét. Trên cây, hoa nở trắng xóa. Một trận gió thổi qua, hương hoa lài nhẹ quần quanh.

Cái này viện, là nơi mà Đường Long từ nhỏ lớn lên.

Cái sân nho nhỏ, cất giấu thật sâu trong trí nhớ anh. Khi anh rời rãnh, thường một mình đến sân này ngồi một lát. Nhớ lại hình ảnh của người mẹ hiền từ, nhớ lại giọng nói nhẹ nhàng của mẹ. Lời nói ấm áp còn vang bên tai của anh. ánh mắt tràn đầy cung chịu, còn thoáng hiện ngay trước mắt. Chẳng qua chủ nhân của giọng nói và ánh mắt kia đã mãi mãi không còn ở đây.

Xe vòng qua tường rào Đường uyển, trực tiếp chạy nhanh đến cửa ngôi nhà. Cởi dây thắt an toàn ra, Đường Long từ trên xe đi xuống. Anh mở cửa, xoay người lại, ôm Mật Đường đi vào gian phòng.

Vào trong phòng, Đường Long trực tiếp ôm cô đến phòng vệ sinh. Anh đem Mật Đường đặt trên bồn tắm, nhấn vòi để nước nóng tràn đầy bồn. "Mật Đường, em tắm nước nóng đi. Tắm xong, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều! Anh ra ngoài tìm cho em bộ quần áo trước kia của mẹ anh."

Mật Đường nhìn cửa phòng đã đóng, trong lòng một hồi cảm động! Nước mắt của cô, lăn xuống. Đến bây giờ, cô còn chưa ổn định lại. Cô vẫn cho rằng, cô chạy không khỏi một kiếp này. Cô cho rằng, cô sẽ không còn gặp lại anh nữa.

Lúc đó, trong lòng của cô vẫn kêu: "A Long, cứu em!"

Có lẽ, anh thật sự nghe được tiếng kêu cứu của cô. Anh thật sự đã chạy tới cứu cô, tựa như tương trời vậy, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô.

Đến bây giờ, cô đều không thể tin tất cả đều là thật! Đường Long tới cứu cô? Thật sự cứu cô thoát khỏi một kiếp? Cô dùng sức càu cẳng tay của mình, xem mình rốt cuộc có phải đang nằm mơ hay không!

"Trời ạ, đau quá!" Mật Đường không nhịn được kêu lên.

"Làm sao vậy? Sao rồi?" Đường Long mang theo gương mặt kinh hoàng, từ bên ngoài vọt vào. Bộ mặt khẩn trương đó, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua. Anh không để ý đến ranh giới nam nữ, cời áo sơ mi trên người cô, hốt hoảng tìm kiếm vết thương: "Nơi nào đau? Để anh nhìn xem!"

Có phải cô bé này bị thương hay không? Có phải sợ anh lo lắng nên cố ý chịu đựng hay không?

Áo sơ mi cời xuống, lộ ra da thịt như ngọc. Thân thể trắng nõn, không tổn thương gì, bị thương ở đâu?

Trên mặt Mật Đường, xuất hiện một rặng mây đỏ. Mặc dù bốn năm trước hai người có quan hệ về xác thịt. Nhưng như vậy ***** trắng trợn trần truồng trước mặt anh, cô vẫn cảm thấy rất thẹn thùng! Cô đoạt lấy áo trong tay Đường Long, che kín trước người. "Em không sao, chẳng qua là không cẩn thận cái mình thôi."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi." Đường Long ôm Mật Đường vào trong ngực, tự lẩm bẩm. "Mật Đường, anh rất sợ. Thật sự rất sợ em cũng giống như mẹ anh, lặng yên mà rời anh đi!"

Mật Đường muốn tránh khỏi Đường Long, lại cảm thấy cả người vô lực. Cô nhắm mắt lại, yên lặng cảm thụ hơi thở của anh. Mùi thuốc lá tràn đầy hơi thở của đàn ông, khiến cô mê luyến không dứt.

Môi của anh, lúc nào thì rơi xuống trên môi của cô, cô không biết. Duy nhất cô biết, chính là mình nhiệt liệt đáp lại anh. Thân thể của cô, dán chặt trên thân thể khô ngô của anh. Cô rõ ràng cảm thấy được, thân dưới của anh lớn lên*****.

Trong phòng khách, vang lên tiếng chuông điện thoại di động.

"A Long, điện thoại của anh." Mật Đường tránh Đường Long, nhắc nhở anh đi nghe điện thoại.

"Chắc là A Trung gọi, anh đi nghe đã." Đường Long lưu luyến ra khỏi phòng vệ sinh, cầm điện thoại lên, quả nhiên là A Trung gọi tới.

"Tiểu Báo có nói hay chưa, rốt cuộc là ai hãm hại Mật Đường?" Đường Long tiếp điện thoại, đi thẳng vào vấn đề. Mẹ nó, nếu để anh biết ai đang hãm hại Mật Đường, anh nhất định sẽ quyết đấu một trận! Vì Mật Đường, cho dù phải lập lại Thương Long, anh cũng không tiếc.

"Thiếu gia, Tiểu Báo mới đầu không chịu nói. Tôi tra hỏi thật lâu, gã mới nói ra tên kia. Người kia, anh biết. Cô ta chính là....." A Trung do dự. Anh thật sự không biết nên nói cho Đường Long người sau màn kia chính là Tiểu Tử Phụng hay không. Nếu như nói ra, đoán chừng sẽ có một cuộc mưa to gió lớn.

Anh biết?

Chẳng lẽ, người kia là Tiểu Tử Phụng? Nhìn dáng vẻ A Trung ập a ập ứng, tám phần là người này!

"A Trung, có phải Tiểu Tử Phụng hay không?" Đường Long biết, A Trung ập a ập ứng nhất định là bận tâm đến hôn ước giữa anh và Tiểu Tử Phụng. Nếu quả thật là Tiểu Tử Phụng, cho dù cô ta tự sát một trăm lần, anh cũng muốn giải trừ hôn ước giữa bọn họ. Cô ta có quỳ trên mặt đất cầu xin anh, anh cũng không nhìn lại cô ta một cái.

"Thiếu gia, anh đoán được?" A Trung kinh ngạc hỏi.

"Ừ, tôi biết rõ rồi." Anh không đoán ra thì anh không phải là đũa ngọc rồi sao?

Trừ người phụ nữ kia, còn người nào sẽ căm hận Mật Đường như thế? Đường Long cũng cảm thấy kỳ quái, anh chưa từng tiết lộ qua tên tuổi Mật Đường, làm sao Tiểu Tử Phụng biết, Mật Đường chính là cô gái trong lòng anh? Chẳng lẽ, ánh mắt của mình tiết lộ bí mật?

"Thiếu gia, xử trí Tiểu Báo Tiểu Cầu như thế nào? Móc mắt hay chặt tay?" Theo quy củ trước kia của Thương Long, giết Tiểu Báo và Tiểu Cầu, A Trung không cần phải xin phép. Nhưng bây giờ, Thương Long đã giải tán. Anh cũng không dám tùy ý làm bậy, anh không sợ mình ngồi tù, nhưng anh sợ Đường Long rước lấy phiền toái không cần thiết. Thiếu gia là một người đi theo công lý, anh không thể bởi vì mình mà hại đến thiếu gia được!

"A Trung, không cần dùng đến loại thủ đoạn tàn bạo thế. Dạy dỗ bọn họ một chút là được." Mới đầu nhìn thấy Mật Đường, lý trí đã bị tức giận ức chế, nay đã trở về, Đường Long biết, người anh phải đối phó không phải Tiểu Báo Tiểu Cầu, mà là Tiểu Tử Phụng!

"Thiếu gia, tôi hiểu!" Đường Long cúp điện thoại của A Trung, tìm một bộ váy mà mẹ từng mặc, chạy thẳng tới phòng tắm.

Nếu quyết định muốn rời khỏi Tiểu Tử Phụng, anh không cần phải cố kỵ đến bất cứ kẻ nào! Từ nay về sau, anh cũng không cần chịu loại cảm giác đau thấu tim gan nữa. Anh muốn cùng cô gái anh yêu đến Vu Sơn, hưởng thụ mây mưa vui mừng (*). Chỉ khi có thân thể cô, anh mới an tâm một chút!

(*): cả câu này có ý nghĩa là hưởng thụ niềm vui xác thịt á! ^^

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: mây mưa trong phòng tắm

P/s: H chẳng là cái gì *hô hô*

Mật Đường nhắm mắt lại, nằm ở trong bồn tắm, lắng lắng hưởng thụ ấm áp.

Trong đầu của cô, lại một lần nữa thoáng hiện lên hình ảnh cùng anh ôm hôn kia. Trên mặt, không khỏi nổi lên một đám mây hồng. Cô nam quả nữ, sống chung một phòng, rất dễ dàng phát sinh ra vài chuyện không nên xảy ra! Nếu như không có cú điện thoại kia, bọn họ có thể hay không đã.....

Nắm mắt lại, cũng có thể tưởng tượng đến hình ảnh cùng anh thân thiết trong Bát Dạ Thành bốn năm trước. Anh dịu dàng hướng dẫn, để cho cô từ một cô gái chưa biết mùi đời, lột xác thành một người mẹ. Nụ hôn của anh nóng bỏng xâm nhập, rung động đáy lòng cô. Có lẽ, bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cô mới cam tâm tình nguyện sinh hạ hai đứa bé sinh đôi cho anh chứ!

Đang lúc Đậu Mật Đường bị ý nghĩ kỳ quái kia quấy nhiễu thì cửa phòng tắm mở ra. Cô vừa mở mắt nhìn, không khỏi đỏ bừng cả mặt. Cô dùng hai tay bưng kín mắt của mình, không dám nhìn anh một cái.

Người đàn ông ấy đã quay lại, đứng trước mặt cô. Nhưng khác lần trước, lần này trên người anh không mảnh vải che thân. Cái vật hùng dũng che giấu

"Bảo bối, em đang đùa với lửa đấy." trong đôi mắt của Đường Long, lần nữa bắn ra một loại dục niệm. Ánh mắt kia, mang theo nguồn năng lượng siêu hủy tất cả. Hồ hấp của anh, tựa hồ trở nên phập phồng rất nhiều.

"Em thích chơi với lửa mà, nhất là đùa anh ra lửa luôn." Cô ngênh đón ánh mắt nóng rực kia. Trong con mắt sáng như gương, có một hình người thẹn thùng, đang mỉm cười với cô.

"Bảo bối, vậy thì anh sẽ chơi với em thật vui vẻ. Đến lúc đó, em đừng cầu xin tha thứ đấy!" Đường Long ôm lấy Mật Đường trong ngực, đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Chiến trường của hai người chuyển từ phòng tắm sang đến phòng ngủ. Cuộc thủy chiến kia, cũng biến thành lục chiến.

Đầy mặt đỏ ửng, cô bị anh ném đến tận trên giường mềm mại. Chiếc đệm co giãn khổng lồ, vụt sáng vài cái. Khi cô đang trong mê muội, đã bị anh đè xuống.

Cô muốn dẫn dụ anh, bởi vì cô muốn đem sự tuyệt vời cùng sung sướng này lên đến đỉnh điểm. Cho dù về sau cô không thể đến gần anh, thì dựa vào những hồi ức này, cô cũng có thể sống hạnh phúc rồi.

"A Long, em thích cảm giác khi anh hôn em." Cô thở hổn hển, nói ra khát vọng của mình. Gò má khẽ ửng hồng, làm cho Đường Long một hồi xung động.

"Bảo bối, anh nhất định phải hôn em đến khi em cầu xin tha thứ mới thôi." Anh nhẹ nhàng hôn khuôn mặt của cô, trượt một đường đi xuống. Mút cổ của cô, bóp cắn hai gò bồng. Xoa nắn sống lưng, vuốt ve cô.

Từng trận khoái cảm, kích thích thần kinh Mật Đường. Ngay cả đầu dây thần kinh, cũng tràn ngập hưng phấn. Tâm, lần lượt quấy động. Rạng mây hồng bay lên khuôn mặt của cô. Dục hỏa, tràn đầy vẻ đẹp trong con mắt cô.

"A Long...em...khó chịu!" cảm giác chờ đợi tình dục, khiến cô đau khổ. Cô ôm thật chặt anh, kéo anh về hướng cô.

"Bảo bối, yêu anh không? Muốn anh không?" Anh nhìn ánh mắt của cô, chờ đợi một câu trả lời hài lòng. Mặc dù anh và cô đều không thể chờ đợi, nhưng anh vẫn muốn nghe đáp án của cô.

"A Long, em yêu anh. Yêu anh yêu muốn chết luôn, muốn anh muốn nổi điên luôn. Cho dù em chết trong ngực anh, em cam tâm tình nguyện." lời của Mật Đường vừa hết, Đường Long liền thẳng tiến vào thân thể cô. Một vở kịch kịch tình lại trình diễn một lần.

Hai người kiệt sức thì vẫn không tách ra. Cô nằm trong ngực anh, mang theo nụ cười thỏa mãn. Anh ôm cô, lòng tràn đầy hạnh phúc.

"Bảo bối, trời sắp sáng rồi. Ngoan ngoan nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lúc đi." Anh vuốt ve vỗ vỗ cô, dịu dàng nói.

"Ừ, thật mệt! A Long, em muốn đi ngủ, anh cũng nghỉ một lát đi!" Cô nhắm mắt lại, rất nhanh liền tiến vào giấc mơ. Đường Long cảm chán, muốn đáp cho cô. Ánh mắt lại dừng ở bụng của cô, không thể dời đi. Da thịt toàn thân Mật Đường rất mịn màng. Duy chỉ có trên bụng, là có vài nếp nhăn. Da bụng có chút thừa. Lúc cùng cô thân thiết không phát hiện, bây giờ đột nhiên phát giác, Đường Long cảm thấy ngoài ý muốn.

Làm sao có thể? Sao cô có thể có nếp nhăn sinh sản được? Chẳng lẽ, cô bé này đã sinh con ư? Chẳng lẽ, cô sinh cho anh một đứa con rồi? Hay là, con người khác?

Bất kể Mật Đường có quá khứ gì, anh đều không để ý. Điều anh quan tâm duy nhất, là ngay tại lúc này. Chỉ cần cô thật lòng yêu anh, thế là đủ rồi!

Cô bé này, phải về nhà nói với mẹ cô. Nếu lúc bàn luận, xảy ra chuyện ngoài ý thì làm sao bây giờ? Không được, nhất định phải có người bảo vệ cô! cả ngày lẫn đêm anh đều làm việc, không thể nào thường xuyên nhìn cô được. Người thích hợp nhất, là A Trung.

A Trung, vốn là người bảo vệ của gia đình anh. Nếu như điều A Trung đi, ai sẽ bảo vệ an toàn cho cha đây? Mặc dù bây giờ cha già rồi, nhưng dù sao cũng từng làm anh cả của giang hồ, đặc tội không ít người. Nếu có người muốn trả thù, làm sao được?

Chẳng lẽ, gây dựng lại Thương Long?

Không thể, đã giải tán Thương Long, thì không thể gây dựng lại! Anh không muốn đi tiếp con đường của cha, anh không muốn người con gái của anh cũng giống mẹ mình, rơi vào một kết quả thê thảm.

Bất kể thế nào, để A Trung bảo vệ Mật Đường trước rồi nói sau. Nghĩ tới đây, anh cầm điện thoại đi tới sân. Cũng không quan bây giờ là lúc nào, liền bấm số điện thoại cho A Trung.

"Thiếu gia, có gì phân phó?" Trong điện thoại, A Trung giống như đang đợi lệnh vậy.

"A Trung, bây giờ tôi và Đậu tiểu thư đang ở trong nhà cũ. Trời sáng, cậu phụ trách bảo vệ an toàn cho Đậu tiểu thư. Cô ấy đi tới đâu, cậu lặng lẽ theo tới đó. Vừa phải bảo vệ an toàn của cô ấy, vừa không được quấy rầy đến cô." lời Đường Long nói xong, nhưng không nghe thấy A Trung trả lời. "Sao vậy? Có khó khăn sao?"

"Thiếu gia, chuyện là thế này. Ngày mai là Chủ Nhật, lão gia cùng hai người bạn nhỏ hẹn gặp mặt tại công viên. Lão gia cùng hai đứa bé kia rất hợp, ngày ngày mong đợi đến Chủ Nhật đấy. Nếu như bởi vì Đậu tiểu thư, làm trễ ước hẹn của ông ấy, tôi sợ lão gia không vui. Muốn phái người đến cạnh lão gia, tôi cũng không yên lòng." A Trung nói ra nguyên do, Đường Long hơi suy nghĩ một chút, làm ra quyết định.

"A Trung, tôi theo cha đi công viên. Cậu cứ theo kế hoạch mà bảo vệ Đậu tiểu thư." Cha và hai đứa bé rất hợp? Xem ra, cha sốt ruột muốn ôm cháu mà!

Chương 124: Phụ nữ mới gặp gỡ

Đường Long rất ít có cơ hội đến công viên.

Thứ nhất là do công việc bận rộn, không có thời gian rảnh. Thứ hai là tâm tình buồn bực, không có lúc nào thoải mái. Hôm nay đưa cha đến công viên, cảm giác thấy mình thật sảng khoái.

Ngọn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua mặt hồ, bí mật trộm lấy một ít hương hoa bay đi. Mùi thơm ấy cũng có xen lẫn với mùi cá. Ngắm vừa hoa sen mập mạp, lại nhìn một chút đàn cá đang hí hửng bơi. Cảm giác căng thẳng lòng đã tan biến rất nhiều.

Trong công viên, có rất nhiều người già. Một ông lão đang luyện thái cực quyền, chắc do tuổi già sức yếu nên đứa con gái đứng một bên giúp ông vận động.

Đường Long bỗng nhiên có cảm giác chua xót.

Anh và cha, mặc dù là cha con. Nhưng không giống như những người khác hưởng thụ cuộc sống thanh thản này. Lúc anh còn nhỏ, ngày ngày cha đều bận chuyện trong bang hội. Anh và mẹ rất ít thấy ông ở nhà. Sau khi mẹ qua đời, cha vì an toàn của anh, đưa anh đến nước ngoài. Cơ hội gặp mặt của hai cha con, đã ít lại càng ít thêm, bốn năm trước, anh nghe lời về nước, thay cha báo thù. Mặc dù hai cha con gặp nhau, thế nhưng anh lại bận bịu công việc. Suy nghĩ đến cuộc sống ngán ngùi, Đường Long bỗng nhiên có cảm giác muốn xin lỗi cha. Trong lòng anh âm thầm thề: nhất định phải dành thời gian để chăm sóc cha mình.

Nếu như anh có con, anh nhất định sẽ dành nhiều thời gian hơn, để làm bạn với con. Tối thiểu, không thể để cho con cũng giống như mình được!

"Cha, ra ngoài hít thở không khí rất tốt! Về sau, con nhất định sẽ dành nhiều thời gian cùng cha."

Trong giọng nói của Đường Long, mang theo một loại áy náy mà ghen ngào. Mắt, cũng hơi đỏ lên.

"A Long, là lỗi của cha! Nếu như cha không nhảy vào xã hội đen, mẹ con sẽ không rời chúng ta sớm như vậy. Nếu như cha giống như người bình thường, cha con chúng ta sẽ có nhiều thời gian bên nhau. Bây giờ nhớ tới, thật sự là hối hận không kịp!" Đường Thương Long nhẹ thở dài.

"Cha, chuyện đã qua, đừng nhắc lại. Mẹ trên trời có linh, cũng không hi vọng cha sống một cuộc sống áy náy." Đường Long biết trong lòng cha rất áy náy và tiếc nuối. Nếu như cha không cảm thấy thẹn với mẹ, cũng đã không ở vậy cả đời!

"Mẹ con vẫn khuyên cha giải tán Thương Long. Nhưng lúc ấy, cha không có dũng khí! Nhiều anh em kiếm miếng cơm manh áo cùng cha lâu như vậy, cha mà giải tán Thương Long, bọn họ ăn cái gì? Cha vẫn băn khoăn vấn đề này, cho nên mới chậm chạp không ra quyết định. Khi mẹ con đi, cha mới cảm thấy ân hận, nhưng không thể làm gì được." Đường Thương Long nhắc tới chuyện cũ, không thể quên được. "Con trai, nếu cha có sự kiên quyết giống con, chuyện cũng đâu đến bước này."

"Cha, lâu lâu mới có cơ hội ra ngoài dạo, cần gì phải nói về những chuyện cũ đây?" Đường Long muốn đổi đề tài để tránh cha đau lòng. "Cha, cha có hẹn với hai đứa bé, sao chúng còn chưa tới?"

Đường Thương Long nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay, sau đó nhìn về cổng công viên xa xa. Hai đứa bé này, đến bây giờ rười sẽ xuất hiện ở trong công viên cùng với bà ngoại chúng. Bây giờ đã bảy giờ hai mươi lăm phút rồi, cũng sắp đến rồi chứ!

"Sắp đến rồi." Đường Thương Long nhìn con trai, nghi ngờ nói. "A Long, hai đứa bé kia, rất giống con. Nhất là bé trai, cực kỳ giống luôn. Nếu như cha không biết rằng con không có phụ nữ bên ngoài, nhất định sẽ cho rằng đứa bé ấy là con của con đây."

Hai đứa bé kia rất giống anh?

Nghe được lời của cha, lại nhớ đến vết nhằn trên bụng của Mật Đường, lòng của Đường Long sẽ rung lên! Chẳng lẽ, đứa bé kia là của anh cùng Mật Đường sinh ra?

Trong nháy mắt, anh vừa cười lắc đầu một cái.

Làm sao có thể chứ? Anh và Mật Đường, chỉ có quan hệ một lần, làm sao có thể sinh ra hai đứa bé? Nhất định là do anh nhạy cảm. Trên thế giới này, người giống người rất nhiều. Tại sao có thể lấy khuôn mặt để xác định con của Đường Long anh được!

"Cha, nhất định là cha muốn ôm cháu đến sót ruột mới sinh ra ảo giác đấy!" Đường Long cười, nói. "Nếu như cha thích hai đứa bé này, mà người nhà chúng cũng đồng ý, cha nhận chúng làm cháu nuôi! Để hai đứa bé thường xuyên ở cạnh cha, như vậy, cha sẽ không cô đơn."

"Đợi một lát nữa hỏi bà ngoại hai đứa có đồng ý không đã."

Đang lúc cha con nói chuyện phiếm, một giọng nói non nớt vang lên. "Ông ơi, ông tới lâu chưa ạ?"

Ngay sau đó, một cô bé xinh xắn, chạy vào tầm mắt Đường Long. ánh mắt của Đường Long, bình tĩnh nhìn tình linh đáng yêu này. gương mặt rất quen! Sao lại thấy quen như vậy? Rốt cuộc đã gặp qua đây nhỉ? A, anh nghĩ ra rồi. Đứa bé này rất giống Mật Đường. Chẳng lẽ, con bé này chính con của Mật Đường?

Tình linh xinh đẹp, giống như rất quen với Đường Thương Long. Bé lập tức bò lên trên đùi Đường Thương Long, thân thiết ghé tai với ông. "Ông ơi, cái chú sau lưng ông rất giống Thái tử Long! Chẳng lẽ, ông tìm cha cho bọn cháu sao?"

"Ha ha, Công chúa Phượng, cháu cũng thấy thái tử Long giống chú này à!" Đường Thương Long liếc mắt nhìn con trai bảo bối của ông, véo nhẹ cái mũi nhỏ của Công chúa Phượng.

Đường Long nghe mấy câu đối thoại giữa cha và con bé, bất giác đỏ bừng cả mặt. Tìm cha ư? Bất quá, tên con bé này cũng thật mới mẻ. Công chúa Phượng? Thái tử Long? Tên hay!

"Đúng vậy. Nhìn thế nào, cũng thấy chú rất giống Thái tử Long! Nếu thái tử Long nhận chú làm cha, nhất định sẽ không bị tên oắt con kia bắt nạt." công chúa Phượng len lén nhìn Đường Long, sau đó tiếp tục nói nhỏ bên tai Đường Thương Long.

Nghe giọng điệu con bé, nó không có cha? Bởi vì không có cha, nên bị con người khác bắt nạt sao? Đứa bé đáng yêu như vậy bị người ta bắt nạt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đau lòng. chân mày Đường Long hơi cau lại. Tìm của anh, cũng có quấy theo.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cha con gặp lại

Đường Long ngồi xổm người xuống, kéo tay nhỏ bé của Công chúa Phượng, có thâm ý khác hỏi. "Công chúa Phượng, nói cho chú nghe, con bao nhiêu tuổi rồi?"

"Chú, con sắp ba tuổi rưỡi rồi." công chúa Phượng nhìn Đường Long, khéo léo hồi đáp.

Sắp ba tuổi rưỡi? trong lòng Đường Long cả kinh, yên lặng nhắm tính. Anh và Mật Đường lần đầu quan hệ là tháng bảy bốn năm trước, bây giờ đã là tháng tám rồi. Bốn năm lẻ một tháng, trừ đi 3 năm rưỡi, còn dư lại hơn bảy tháng.

Thời gian phụ nữ mang thai, không phải là chín tháng mười ngày sao? Thời gian không đúng, cô bé này, nhất định không phải là con của Mật Đường sinh ra đâu!

Có phải là sinh non hay không? Nghe nói sinh con bảy tháng, cũng có thể còn sống mà? Đường Long chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi. "Công chúa Phượng, mẹ con gọi là gì?"

"Mẹ con.. mẹ gọi là....." lời nói công chúa Phượng vẫn chưa nói hết, liền bị một giọng nói của bé trai cắt đứt. "Công chúa Phượng, tên tuổi của mẹ, không thể nói cho người xa lạ biết."

Đường Long quay đầu nhìn lại, là bé trai có một vẻ mặt u buồn. Khuôn mặt đứa bé trai này rất quen! Đã gặp qua ở nơi nào đây? Đúng rồi, không phải giống anh khi còn bé sao? Chẳng lẽ, đây chính là đứa trẻ mà cha nói?

Đường Long móc một tấm hình cũ từ trong ví da ra. Trong hình, có một bé trai giống y chang Thái tử Long. Đứa bé trai ấy đang mỉm cười ngọt ngào, được một người phụ nữ tuổi còn trẻ ôm trong ngực. Đường Long nhìn hình, lại nhìn bé trai trước mắt! Một tia mừng rỡ, nổi lên từ khóe miệng của anh.

"Con trai, cha không có lừa con chứ! Đứa bé này, với con khi còn bé, quả thực là y chang, không khác gì. Nhìn hai đứa, cha tự nhiên rất thích." Đường Thương Long cũng theo ánh mắt của con nhìn lại. Ông nhìn bức hình cũ kĩ kia, rồi nhìn Thái tử Long. Thấy thế nào cũng cảm thấy giống nhau!

Đường Long chăm chú nhìn chằm chằm đứa bé trai tên là Thái tử Long, ánh mắt không thể dời đi được.

Đứa bé trai trước mặt này, hình như có đầy bụng tâm sự. về mặt u buồn mà quen thuộc, cùng với tuổi của nó không tương xứng. Tại sao? Tại sao nói lại có vẻ mặt như vậy? Chẳng lẽ, bởi vì không có cha? Một tia thương cảm, nổi lên trong đầu của Đường Long!

Anh đã nói, anh tuyệt không để con anh sống trong hoàn cảnh thiếu hụt tình thân, nhưng chưa nghĩ đến, con trai của Đường Long anh lại vẫn như anh, lớn lên trong gia đình thiếu một phần của mái ấm tình thân.

Từ khuôn mặt của thái tử Long cùng công chúa Phượng với số tuổi của bọn nó, chúng nhất định là thai song sinh. Không trách được chỉ có bảy, tám tháng đã sinh? Không trách được trên bụng Mật Đường lại có nhiều nếp nhăn được. Thì ra, cô gái Mật Đường kia đã sinh đôi! Hai đứa bé trong bụng cô cùng lớn lên, khó trách bụng của cô sẽ có chút biến hình!

"Thái tử Long, dù công chúa Phượng không nói cho chú biết thì chú cũng biết tên mẹ cháu rồi." Đường Long kéo tay nhỏ bé của Thái tử Long, cố làm nói. "Mẹ cháu, gọi Đâu Mật Đường có đúng không?"

"Chú, làm sao chú lại biết tên mẹ cháu? Chẳng lẽ, chú biết mẹ?" công chúa Phụng nhìn Đường Long, vẻ mặt nghi hoặc.

Biết mẹ cô? Khóe miệng Đường Long, nổi lên một nụ cười sáng lạn.

Nếu như chỉ là biết thôi, thì sao có thể biết được có hai cục cưng này tồn tại! Suy nghĩ một chút về duyên phận giữa anh và Mật Đường, Đường Long cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

"Biết, đương nhiên là biết! Đã là cha của hai đứa thì làm sao không biết mẹ chúng được sao?" Đường Long đem công chúa Phụng ôm vào trong ngực, trên gương mặt bé, hôn một cái.

Đứa bự nghe rõ nhưng không hiểu, Đường Thương Long lại hiểu!

"Con trai, con nói là hai đứa bé này thật sự là cháu của cha?" trên mặt Đường Thương Long, tràn đầy nóng nảy. Ông hi vọng cỡ nào chuyện này là thật!

"Cha, không phải là cha ngày ngày mong đợi bỗng cháu sao? Hiện tại, cháu trai và cháu gái của cha đứng trước mặt, tại sao cha lại nổi giận chứ?" Đường Long đem công chúa Phụng ôm đến, đặt lên đầu gối của cha, cười nói: "Từ hôm nay trở đi, cha có thể ôm nó mãi mãi rồi."

Đường Thương Long vui mừng, không cách nào phục hồi tinh thần lại. "Vậy Tiêu Từ Phụng? Con bé biết, sẽ từ bỏ ý định sao? Tiêu gia chịu bỏ qua cho con sao?" Vừa vui mừng, đồng thời cũng bồn chồn nặng nề.

"Cha, cha yên tâm đi! Chuyện con cùng Tiêu Từ Phụng hủy hôn, con đã đệ tòa soạn báo đăng rồi. Tin tưởng rằng, Tiêu Từ Phụng rất nhanh sẽ biết!" Đường Long vừa đáp trả nghi ngờ của cha, vừa ngoắc tay với Thái tử Long. "Con trai, mau tới đây, mau tới cạnh cha nào."

Thái tử Long ngơ ngác nhìn Đường Long, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Người chú cao khôi ngô, thật sự là cha của nó sao? Nếu như vậy, sao Mật Đường bảo bố chưa từng nói qua? Nếu như không phải, tại sao chú ấy lại nói là cha của nó?

"Chú, chú thật sự là cha của cháu sao?" Cặp mắt sáng ngời, tràn đầy khát vọng, cũng tràn đầy hoài nghi!

"Thái tử Long, cha là cha của con, thật sự đấy!" Đường Long vừa trả lời, vừa từng bước một hướng gần Thái tử Long. Hải tử cũng hơn ba tuổi rồi, lại lần đầu tiên thấy cha mình. Thật là đáng thương! Không riêng gì con đáng thương, mà Đường Long anh cũng rất đáng thương!

"Nếu như chú là cha cháu, trước kia, sao chú không đến gặp bọn cháu? Tại sao, để cháu làm một đứa bé không cha?" Thái tử Long nhìn Đường Long từng bước đến gần, nó lại từng bước lui về phía sau. Thấy vẻ mặt Thái tử Long sợ hãi hoang mang, Đường Long bi thương.

"Thái tử Long, không phải là cha không muốn thấy các con. Mà bởi vì, cha căn bản không biết trên thế giới này, còn sự tồn tại hai bảo bối các con!" Đường Long tiến thêm một bước, đem Thái tử Long ôm vào trong ngực. Đầu anh, ghé sát trên bả vai của Thái tử Long, nước mắt nhẹ rơi.

"Mật Đường bảo bố nói, con trai không thể tùy tiện chảy nước mắt." Thái tử Long dùng tay nhỏ bé của mình, giúp Đường Long lau đi nước mắt.

"Ừ, cha nghe lời Thái tử Long. Cha sẽ không khóc, cha muốn cười." Đường Long nâng lên khuôn mặt tràn ngập nước mắt, lộ ra vẻ mỉm cười.

"Chú, chú thật là cha chúng cháu ư, chú sẽ không rời chúng cháu sao?" Bên trong lòng của Thái tử Long, vẫn cảm thấy không an lòng.

"Thái tử Long, cha sẽ không bao giờ rời các con, vĩnh viễn sẽ không!" Đường Long giống như thề, bảo đảm với đứa bé.

Trên mặt Thái tử Long, rốt cuộc lộ ra nụ cười. Nó tránh khỏi vòng ôm của Đường Long, chạy đến trước mặt Công chúa Phụng. "Công chúa Phụng, em nghe chưa? Chúng ta có cha rồi, ai dám bảo chúng ta không có cha nữa!"

"Thái tử Long, chuyện gì vui vẻ thế?" Phía sau, Đậu Ngọc Nga tới, nghe tiếng cười của Thái tử Long, không nhịn được mà hỏi. Đứa bé này, rất ít khi vui vẻ cười. Nếu như không có chuyện vui, nó tuyệt đối sẽ không như vậy.

"Bà ngoại, con có cha rồi, con có cha rồi." Thái tử Long chạy đến trước mặt Đậu Ngọc Nga, chỉ vào Đường Long để cho bà nhìn. Đậu Ngọc Nga thấy Đường Long, giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Vết hôn màu tím

Người đàn ông này, khuôn mặt rất giống Thái tử Long! Chỉ dựa vào khuôn mặt này, mà có thể đoán ra bọn họ là cha con rồi. Bên trong lòng của Đậu Ngọc Nga có một chút vui mừng. Cùng với vui mừng lại là sầu lo!

Người đàn ông này, làm sao biết Thái tử Long là con của cậu ta? Chẳng lẽ, con bé Mật Đường nói ra? Con bé lỗ mãng này, sao lại không ngờ hậu quả chứ? Người đàn ông này, hình như đã có hôn ước, làm sao Mật Đường có thể đến gần cậu ta chứ? Nếu như cậu ta chỉ muốn con, mà không muốn Mật Đường vào cửa nhà, đồng nghĩa với việc Mật Đường mất đi hai đứa con này rồi, phải không? Nếu như mất hai cháu, nó có thể sống nữa được sao?

"Bác gái khỏe chứ." Đường Long lễ phép khom lưng, chào hỏi Đậu Ngọc Nga. Đậu Ngọc Nga gật đầu một cái, cố làm ra vẻ không biết gì, hỏi: "Thái tử Long, các cháu đang chơi trò gì vậy?"

"Bà ngoại, chúng cháu không phải là chơi trò chơi. Chú ấy, đúng là cha cháu đấy." trong đôi mắt của Thái tử Long, lộ ra thần thái cực lớn hưng phấn. Thật vất vả mới có cha, cậu không muốn để bà ngoại hiểu lầm được!

Ánh mắt Đậu Ngọc Nga từ trên mặt Thái tử Long, chuyển dời đến Đường Long và cha anh. "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Bác gái, bác đừng nghi ngờ, thật sự của cháu là cha ruột của Thái tử Long. Bốn năm trước, cháu cùng Mật Đường tình cờ gặp nhau, rồi sau đó có quan hệ. Cháu tìm cô ấy bốn năm, đều không chút tin tức gì. Cách đây không lâu, chúng cháu lại lần nữa gặp nhau..... Hai người chúng cháu thật lòng yêu nhau, hi vọng bác thành toàn cho chúng cháu!" giọng của Đường Long, lộ ra sự chân thành.

"Mật Đường nói với tôi, cha đẻ Thái tử Long, là một người đã có hôn ước. Cậu xác định, cậu có thể ẹ con con bé được hạnh phúc sao?" Nếu như người đàn ông này không muốn buông tha cho chuyện hôn ước kia, bà tuyệt sẽ không đồng ý để Mật Đường làm người tình bí mật.

"Bác gái, bác nói không sai. Cháu có hôn ước với nhà họ Tiêu, nhưng mà, chuyện hủy hôn, cháu đã đăng trên báo chí rồi. Tin tưởng cháu được không, cháu sẽ cho Mật Đường một câu trả lời." Đường Long giải thích rõ ràng như thế, chính là muốn Đậu Ngọc Nga khỏi băn khoăn. Anh thật sự sợ, mẹ vợ tương lai này, sẽ ngăn cản hạnh phúc của anh và Mật Đường.

Tiêu gia?

Trời ạ, người đàn ông này lại là con rể của Tiêu Thính Quân cùng Lương Bích Ngọc? Xem ra, ân oán giữa bà cùng Lương Bích vĩnh viễn không cải biến được rồi. Lương Bích Ngọc dùng mưu ma quỷ kế, chiếm đi chồng của Đậu Ngọc Nga bà. Bây giờ, hai đứa con gái của hai người lại cùng xâu xé một người đàn ông! Giữa hai người, thật là nghiệt duyên!

"Tôi tin tưởng lời của cậu nói, cậu cũng nên nhớ kỹ lời của mình đi. Nếu để cho con gái tôi bị thương tổn, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu!" Bà thua trong tay Lương Bích Ngọc, qua cả đời sống trong uất ức. Bà quyết không thể để con gái cũng như bà, thua trong tay con gái của ả Lương Bích Ngọc kia.

"Bà ngoại thái tử Long à, tin tưởng A Long đi! Nếu như nó có lỗi với Mật Đường, bà tìm tôi tính sổ cũng được. Tôi dùng nhân cách của mình và tính mạng cam đoan với bà, nó nhất định sẽ không phụ lòng con gái bà đâu!" Đường Thương Long ôm Công chúa Phụng, gương mặt từ ái. Ông hi vọng cỡ nào, hai đứa bé này, luôn luôn bay nhảy quanh ông!

"Bác gái à, cháu muốn xin bác một chuyện." Nhớ tới Mật Đường bị bắt cóc, Đường Long vẫn còn sợ hãi. Chuyện anh đăng báo hủy hôn. Tiêu Từ Phụng nhìn tin tức này xong, sẽ không biết lại làm ra chuyện gì nữa! Anh thật sự lo lắng ẹ con cô! Nếu như mất cô hay bắt lộn cái gì, anh nhất định sẽ đau đến không muốn sống nữa.

"A? Chuyện gì? Cậu cứ nói đi!" Xin bà một chuyện? Đậu Ngọc Nga có chút nghi ngờ, bà có thể giúp cậu ta cái gì đây? Chẳng lẽ, muốn cầu hôn Mật Đường?

"Trước khi cháu cùng Mật Đường kết hôn, hi vọng cả người bác đến ở trong nhà cháu. Như vậy, cháu sẽ tiện chăm sóc mọi người hơn." Đường Long không dám nói ra chuyện Mật Đường bị bắt cóc, anh sợ dọa người mẹ hiền lành này.

"Chuyện như vậy bác không dám làm chủ. Như vậy đi, bác sẽ thương lượng một chút với Mật Đường, sau đó sẽ trả lời cậu."

Cùng con gái sống nương tựa lẫn nhau, Đậu Ngọc Nga sớm đã thành thói quen nhìn con gái bướng bỉnh cố chấp. Chuyện như vậy, bà thật sự không dám thay Mật Đường đáp lời.

Mật Đường tỉnh dậy, mặt trời lên cao rồi.

Suy nghĩ một chút về cuộc triển miên đêm qua, cô vẫn nhịn không được mà đỏ bừng cả mặt. Suy nghĩ một chút về cảm giác thỏa mãn kia, hạnh phúc dâng trào.

Ánh mắt của cô, không nhìn thấy hình dáng của Đường Long, trong lòng sinh ra mất mát. Người này, đi đâu rồi?

Cô đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, đi tới trong phòng khách. trên khay trà phòng khách, để một tờ giấy. Trên tờ giấy, là chữ của anh. "Bảo bối, anh dẫn cha đi dạo công viên một lát. Sau đó, sẽ đến công ty làm việc. Khi nào em rời giường, thì bảo A Long đưa em về nhà. Nhớ nói chuyện với mẹ đấy, anh chờ câu trả lời của em! Yêu em, A Long."

Thấy tờ giấy này, trong lòng của cô ấm áp. Trong ấm áp cũng có một tia phiền muộn. Bốn năm trước, anh để lại một tờ giấy rồi đi. Hai người từ biệt, chính là bốn năm. Tờ giấy này, có phải lại bắt đầu ột cuộc chia tay vô tận không?

Cô tắm, tắm mặt nhìn trên gương. Trong gương, có một cô gái có khuôn mặt trái xoan. Da thịt trắng nõn, chẳng chịt vết hôn. Nhìn một ít khối thịt bị hôn đến bầm tím, trong lòng cô lại dâng lên ngọt ngào. Ngọt ngào cũng có một chút bất an. Nếu mẹ thấy vết hôn này, nhất định sẽ hỏi. Cô giải thích thế nào với mẹ đây? Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lúng túng! Cũng không thể nói ẹ rằng, cô không ở nhà Vân Vân, mà là qua đêm trong nhà của một người đàn ông được!

Cô mặc bộ váy dài, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Cái váy này, vừa vặn che được dấu vết xấu hổ ấy.

Mật Đường cầm túi xách của mình, lưu luyến nhìn gian phòng này. Cô hít thật sâu một hơi, đi ra ngoài sân.

Sân nho nhỏ, đầy mùi hoa lái thơm ngát. Mật Đường ngẩng đầu quan sát, mới phát hiện có mấy cây hoa lái. Hoa trắng nõn, nở đầy đầu cành. Ong mật,

bay múa trong bụi hoa. phía sau cây hoa lài, là từng bụi trúc xanh tươi tốt. Thân ảnh khánh đón gió tạo nên một quang cảnh cực kì thanh thản, thoải mái.

Trong lòng Mật Đường một hồi cảm khái: Thật là một căn nhà tươi mát!

Cô rất thích ngôi nhà nhỏ nhỏ này, thích tất cả mọi thứ ở đây. Nếu như Đường Long không có hôn ước, cô nguyện ý ở chỗ này cùng anh cả đời!

Đáng tiếc, người đàn ông này không thuộc về Đậu Mật Đường cô! Vô luận là đối với Đường Long, hay là cái nhà này mà nói, Đậu Mật Đường cô cuối cùng cũng là một vị khách qua đường!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Tin tức từ tờ báo

Sáng sớm, một luồng ánh sáng chói mắt chiếu vào trong phòng ngủ của Tiêu Tử Phụng. Việc đầu tiên khi cô mở mắt chính là liên lạc với Tiểu Báo.

Tiêu Tử Phụng ôm lấy điện thoại di động, không ngừng gọi điện thoại cho Tiểu Báo. Trong điện thoại, cũng không ngừng truyền tới câu "số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau"

Tên Tiểu Báo này, rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao tắt máy? Thằng điên này đã hoàn thành nhiệm vụ chưa? Bất kể là đã chơi xong, cũng đừng tắt máy chứ!

Con bé kia, rốt cuộc thế nào? Có phải đã bị rạch mắt, trở thành một á đàn bà vô cùng xấu xí rồi phải không? Nói không chừng, đã chết ở ngoài ngoài ô, thành một cô hồn dã quỷ! Nếu như vậy, sao Tiểu Báo lại không yêu cầu cô đưa thù lao đây?

Chuyện lạ, thật là chuyện lạ!

Chẳng lẽ, khi gã hành hung con bé, bị cảnh sát bắt được? Lúc này, đang ngồi trong trại giam xé lịch? Trời ạ, Tiểu Báo mà thế, có phải đã khai tên cô ra chưa?

Nếu như Tiểu Báo vào đồn công an, trên ti vi hoặc báo chí chắc chắn sẽ đưa tin! Tiêu Tử Phụng mở ti vi, xem tin tức sáng sớm. Trên tin tức, cũng không có tin nào về cướp của giết người cả.

Chẳng lẽ, vụ án của gã, còn chưa kịp đưa lên thời sự? Tiêu Tử Phụng vừa rửa mặt, vừa suy nghĩ chuyện này.

Cô lúc xuống lầu, cha cùng mẹ đang nghị luận cái gì? Vừa nhìn thấy cô, lập tức im lặng không nói nữa. bằng trực giác của Tiêu Tử Phụng, cũng biết có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ, Tiểu Báo bị bắt?

"Cha, mẹ, hai người đang nói gì đó? Nói ra để con nghe với!" Tiêu Tử Phụng làm nũng, ngồi xuống vị trí trung tâm.

"À, thị trường chứng khoán hôm nay lại tụt dốc. Cổ phiếu mẹ con mua đều dùng tiền riêng, bị thua sạch rồi." Tiêu Thính Quân nháy mắt với Lương Bích Ngọc. Ý bảo bà đừng đem chuyện Đường Long đăng báo về chuyện từ hôn nói cho Tiêu Tử Phụng. Con bé vừa tự sát, sao có thể chịu được đả kích tàn khốc như vậy.

Tiêu Thính Quân biết khó có thể lừa gạt Tiêu Tử Phụng trong một thời gian dài. Ông sẽ cố gắng đến gặp cha con họ Đường nói chuyện. Nếu như bọn họ không cho ông một câu trả lời hài lòng, ông tuyệt đối sẽ không tha bọn họ!

Tuy Đường Thương Long làm xã hội đen khét tiếng một thời. Nhưng dù sao cũng là chuyện đã qua! Cho dù ông ta có làm chủ Thương Long nữa, thì ông ta cũng không thể không nói lý chứ? Ông ta cũng không thể con trai mình tùy tiện thế kia được?

Đường Long lại lần nữa dối ý, khiến đứa con gái của Tiêu Thính Quân ông bị thương. Tiêu Tử Phụng đã tự sát một lần, Đường Long cũng cam kết qua, sẽ không bao giờ rời Tiêu Tử Phụng nữa. Con gái mới ra viện, Đường Long liền đăng báo để hủy hôn. Nếu ông không ra mặt, người ta sẽ nói Tiêu Thính Quân ông là quả hồng mềm, mặc người nhào nặn!

"Mẹ, sao mẹ lại chơi cổ phiếu? Cái nhà này còn vào chờ mẹ kiếm com để ăn sao?" Tiêu Tử Phụng liếc mẹ một cái, trách mẹ làm chuyện vô bổ. Bà không phải là chuyên gia cổ phiếu, thì đừng lao đầu vô chứ.

"Mẹ cũng chỉ nhất thời nhàn chán, mới thế thôi. Về sau, sẽ không bao giờ nữa!" Lương Bích Ngọc liếc mắt về phía Tiêu Thính Quân, ý bảo ông khiến Tiêu Tử Phụng rời đi.

"Tử Phụng, hôm nay cha có chút không thoải mái, không muốn đi công ty. Con đi nhanh đi, giúp cha xử lý việc công ty." Tiêu Thính Quân cũng biết, chỉ có thể đuổi Tử Phụng đi, bọn họ mới có thể đi đến đường Uyển được.

"Được, con đi." Tiêu Tử Phụng hôn nhẹ trên mặt Lương Bích Ngọc, vẫy tay với bà."Mẹ, buổi tối gặp lại." Nói thật, Tiêu Tử Phụng cũng muốn sớm rời nhà một chút. Chỉ khi ra khỏi nhà, cô mới có thể biết, rốt cuộc Tiểu Báo đã xảy ra chuyện gì!

Tiêu Từ Phụng vội vã đi tới Tiêu Thị, giống như thường ngày, đi vào cửa lớn. Đầu cô ngửa lên cao, sống lưng thẳng, giống như một con Khổng Tước kêu ngao.

Vừa vào cửa, liền thấy mọi người có ánh mắt khác thường, trong ánh mắt kia, có đồng tình cũng có chút hả hê. Hơn nữa, hưng phấn cùng tìm tòi.

Rốt cuộc là sao? Những người này, tại sao muốn dùng ánh mắt ấy nhìn cô? Chẳng lẽ, mọi người đã biết cô là người bí mật thuê người bắt cóc Mật Đường?

Tiêu Từ Phụng bất an đi tới phòng làm việc của mình, thư kí của cô đã chuẩn bị nước trà. Thư kí đồng tình nhìn cô một cái, lấy lý do muốn vào WC mà rời đi.

Tiêu Từ Phụng chưa kịp nghiên cứu ánh mắt khác thường của cấp dưới, cũng không kịp uống nước trà kia. Cô cầm tờ báo trên bàn, bắt đầu tìm kiếm tin tức liên quan đến Tiêu Bảo. Tin tức Tiêu Bảo không tìm được, nhưng lại có một tin khiến cô cực kỳ chấn động!

Trang đầu lên của tờ báo Đô thị, đăng tin về Đường Long tuyên bố giải trừ hôn ước! Những tờ báo khác, cũng đều theo phong trào viết về chủ đề xoay quanh vấn đề hủy hôn của hai người.

Một, con gái nhà giàu bị vứt bỏ, tự sát phải nằm viện.

Hai, hôn ước giữa tổng giám đốc và tiểu thư quyền quý.

Tựa đề hấp dẫn rất nhiều. Mỗi một nhà báo, đều đem sự kiện cô tự sát nằm viện viết rất cận kề mà phóng đại.

Mặt của Tiêu Từ Phụng, trong nháy mắt trở nên tái nhợt!

Tại sao Đường Long muốn hủy hôn? Tối ngày hôm qua còn tốt như thế, chỉ trong một đêm cô lại là người được bị chồng sắp cưới ruồng bỏ? không phải là anh đã đáp ứng cô, vĩnh viễn sẽ không rời cô đi sao? Tại sao lại thế này?

Chẳng lẽ, Đường Long biết chuyện cô bảo Tiêu Bảo bắt cóc Mật Đường? Không thể nào! Chuyện này, trừ cô và Tiêu Bảo, không có ai biết! Chắc chắn Tiêu Bảo cũng không muốn ngồi tù! Chẳng lẽ, Đường Long âm thầm phái người bảo vệ Mật Đường? Chẳng lẽ, khi Mật Đường bị bắt cóc, anh đã biết chuyện này!

Có lẽ vậy!

Bằng không, làm sao anh sẽ bỏ cô lại, hoảng hốt chạy khỏi dạ hội được?

"Tiêu Từ Phụng, mày thật ngu, ngu đến nỗi không ngu thêm được nữa! Tự nhiên mày lại ngốc đến nỗi dùng phương án này để qua mặt xã hội đen." Không trách được Tiêu Bảo lại không điện thoại được! Nói không chừng, đã bị Đường Long xử trí rồi!

rốt cuộc Tiêu Bảo có khai ra tên cô không? Bất kể có hay không, cô sẽ không thừa nhận! Cô quyết không thể để Đường Long dễ dàng bỏ Tiêu Từ Phụng cô được!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đại náo Đường Uyên

Đường Uyên.....

Đường Thương Long ngồi xe lăn trên ban công, nhắm mắt nghỉ ngơi. trên mặt già nua, tràn đầy một nụ cười hạnh phúc. Vừa nghĩ tới hai đứa bé đáng yêu kia, ông liền không cảm được mà vui mừng.

Thái tử Long? Công chúa Phụng? Hai cái tên thật khác biệt, hai đứa thật đáng yêu! Hai người họ đáng yêu như vậy, từ lần đầu tiên gặp nhau, đã đi vào tâm hồn cô đơn của ông.

Tại sao ông lại không có lý do gì mà thích hai đứa bé này? Tại sao luôn muốn gặp chúng? Tại sao chúng giận hờn cũng khiến ông đau lòng? Bây giờ ông đã biết rõ: đây là cái mà người ta gọi là máu mủ, máu chảy cùng dòng!

Trong cuộc sống tình thân, thật kỳ diệu.

Đang lúc Đường Thương Long nhắm mắt nghỉ ngơi, cửa lớn vang lên tiếng ồn ào. Ông vừa mở mắt nhìn, lại thấy vợ chồng Tiêu Thỉnh Quân. Tiêu Thỉnh Quân, khuôn mặt lửa giận. Lương Bích Ngọc, cũng là gương mặt bất mãn. Vợ chồng bọn họ, đang muốn đàm phán đây mà.

Đường Thương Long biết, một cuộc bão tố sắp tới rồi.

Con trai ông đăng báo hủy hôn, nhất định Đường gia sẽ tức giận. Cho dù phải tiếp đón phong ba này, Đường Thương Long vẫn cảm thấy con mình làm đúng! thậm chí ông có chút tán thành hành động của con, có chút bội phục sự quả quyết của nó! Nếu như là người khác, cũng không nhất định làm như vậy! Dù sao, Tiêu gia có của cải vật chất giàu có! Nhưng ông biết, trong mắt của Đường Long, tiền nhiều bao nhiêu cũng không bằng tình yêu và tình thân!

"Tiêu Vương, để tổng giám đốc Tiêu vào đi!" Mặc dù lúc đi Đường Long đã nói, nếu như người Tiêu gia hoặc người xa lạ nào tới chơi, thì để bảo vệ Tiêu Vương cần tất cả lại. Nếu như bất đắc dĩ không cần được, phải gọi điện thoại để anh trở lại giải quyết. Đường Thương Long biết, con trai cũng chỉ suy nghĩ ỉn. Nhưng Đường Thương Long cảm thấy, Đường gia có lỗi với Tiêu gia trước, càng không thể để người ta chờ ở cửa được.

"Đường Thương Long, ông thật quá đáng! Tiêu Thính Quân tôi vào cổng Đường gia còn phải thông qua bảo vệ." mặt của Tiêu Thính Quân, đen như đất nồi. Chuyện Đường Long đăng báo hủy hôn, đủ khiến Tiêu gia hồ thẹn rồi. Không nghĩ tới, Tiêu Thính Quân ông đường đường là Tiêu Thị, cư nhiên bị bảo vệ Đường Uyển cản lại, không được đi vào. Càng làm cho ông tức giận hơn, Đường Thương Long trước đây đều gọi Tiêu Thính Quân ông là thân gia, hôm nay, lại đổi thành tổng giám đốc Tiêu rồi! Chẳng lẽ, chuyện đăng báo từ hôn này, do hai cha con Đường gia thống nhất? Đường Thương Long mặc cho con trai ông ta làm xằng làm bậy ư?

Có thể nhìn nhận nhưng không thể nhẫn nhục!

Cho dù không vì Tiêu Từ Phụng, Tiêu Thính Quân ông cũng phải vì mặt mũi của mình, đại náo Đường Uyển một lần! Bằng không, người ta còn tưởng rằng Tiêu Thính Quân ông là một quả hồng mềm!

"Tổng giám đốc Tiêu, ông cũng không phải là không biết, lai lịch trước kia của Đường Thương Long tôi, bởi vì đặc tội quá nhiều người, kẻ địch đếm không xuê! Phòng ngừa người ta trả thù, đây là chuyện rất đương nhiên! Cái này, ông cũng đừng trách móc làm gì!" Đường Thương Long vừa mỉm cười tự giễu, vừa phân phó người giúp việc rót trà cho Tiêu Thính Quân. "Người tới, rót trà cho tổng giám đốc Tiêu."

"Đường Thương Long, hôm nay tôi tới đây không phải để uống trà! Tôi tới, là thay Từ Phụng nhà tôi đòi công lí!" Tiêu Thính Quân đem tờ báo ném vào người Đường Thương Long, để cho ông nhìn!"Cho dù Đường gia các ông là trùm xã hội đen, cho dù cha con hai người không đem Tiêu gia để ở trong mắt, nhưng không thể khiến Tiêu gia vào con đường cùng chứ!"

Cái gì mà lai lịch trước kia? Hừ hừ, cư nhiên cầm cái này để uy hiếp Tiêu Thính Quân ông! Ông ta cho rằng, Tiêu Thính Quân ông sẽ bị dọa ư? Cái gì mà trùm xã hội đen? Lợi hại hơn nữa, còn không phải chỉ là một con rồng già đã què chân thôi!

Phòng ngừa người ta trả thù? Càng thêm càng vô căn cứ! trước kia Tiêu Thính Quân ông đây, tại sao không thấy bọn họ khăn trương như thế? Hừ hừ, rõ ràng muốn viện cớ nên không cho ông đi vào đây mà!

Giê tòm! Thật là giê tòm! ! !

"Đường Thương Long, nếu như các các người đã không hài lòng về Từ Phụng nhà tôi, tại sao trước kia đính hôn không nói? lần trước Đường Long cùng Từ Phụng nói chia tay, Từ Phụng chịu đựng không nổi đã kích mà cắt cổ tay tự sát! Con trai của ông, đã thề thốt bên cạnh Từ Phụng! Nói sẽ không bao giờ rời đi Từ Phụng nữa, sẽ không bao giờ nữa nói chia tay! Chúng ta làm cha mẹ, vì cho rằng nó đã hối cải mới cho nó cơ hội, nên nhẫn nhịn! Từ Phụng mới ra viện vài ngày, nó đã làm ra chuyện này. Ông nói đi, đây không phải là muốn ép Từ Phụng nhà tôi vào con đường chết sao? Nhà Từ Phụng chúng tôi rốt cuộc có sai lầm gì mà phải chịu sự vũ nhục như vậy? Đường Thương Long, ông không cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý, hôm nay tôi sẽ liều mạng với ông!" Lương Bích Ngọc nhìn thấy thái độ Đường Thương Long, liền giận dữ!

Cái gì mà trùm xã hội đen? Cho dù là trùm xã hội đen thì Lương Bích Ngọc bà cũng không sợ! Tiêu Thính Quân nếu không địch nổi cha con Đường Long, bà còn có Lô Thanh Vân! Lô Thanh Vân bây giờ không phải là Lô Thanh Vân trước kia nữa! Hừ hừ, chờ khi Lô Thanh Vân ra mặt, Đường gia bọn họ nhất định phải chết!

"Tổng giám đốc Tiêu, Tiêu phu nhân, hai vị ngồi xuống, có lời gì từ từ nói." Đường Thương Long không xem tờ báo, cũng biết báo chí đăng cái gì! Ông không trách vợ chồng Tiêu Thính Quân tức giận, vẫn giữ vững khuôn mặt tươi cười để nói chuyện. Đúng vậy! Chuyện như thế này thì dù ai cũng sẽ vô cùng tức giận mà

"Từ từ nói? Ông thấy chúng tôi có thể ổn định để từ từ nói sao? Nếu như Từ Phụng là con gái của ông, làm sao ông để yên thế này? Mặc cho người ta khi dễ, mặc cho người ta làm nhục ư?" Lương Bích Ngọc giống như ăn phải thuốc súng, không ngừng rống giận.

"Tổng giám đốc Tiêu, ông cũng biết đấy, con cái bây giờ, vốn không nghe lời cha mẹ nói nữa. Nếu Đường Long có làm chuyện gì có lỗi với Tiêu gia, tôi nguyện ý đền bù tổn thất cho Tiêu gia. Hai người nói đi, chỉ cần điều kiện trong phạm vi cho phép, tôi nhất định sẽ đền!" Chuyện đã đến bước này, không thể dừng lại được rồi! Đường Thương Long thật sự là không cách nào nhịn nổi khi Lương Bích Ngọc nói. Chỉ cần bọn họ nói điều kiện, ông nguyện ý đáp ứng bọn họ!

"Tiêu Thính Quân tôi không phải loại người đó! Đường Thương Long, tôi chỉ muốn một câu trả lời hợp lý! tại sao Đường Long lại muốn vứt bỏ Từ Phụng, tôi cần phải biết chân tướng rõ ràng!" Tiêu Thính Quân biết, hôn ước của Từ Phụng đã không cách nào vãn hồi lại. Nếu như đã không được, ông không thể khiến mình mất mặt nữa!

"Cụ thể là có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không rõ lắm. Hình như, trước kia nó có yêu một cô bé. Hơn nữa, cô bé kia cũng sinh cho nó hai đứa con rồi." Nếu bọn họ muốn, thì cho bọn họ một câu trả lời hợp lý! Có lẽ, bọn họ nghe xong, trong lòng sẽ bình tĩnh một chút!

Chương 129: Một màn ẩm áp

Khi Đậu Mật Đường đi tới tường nhà mình, đã nghe thấy tiếng cười của Thái tử Long.

"Công chúa Phụng, em là con chim ưng ngu ngốc. Bắt không được anh, đừng hòng bắt được anh!" giọng nói thái tử Long đầy ý, lần lượt bay tới trong lỗ tai Mật Đường. Cô không khỏi âm thầm nghĩ ngợi, đứa nhỏ tiểu Long này luôn thích yên lặng, hơn nữa rất ít khi nghe được tiếng cười vui vẻ như thế. Hôm nay sao vậy? Thật khác thường!

Mật Đường đi tới cửa, trông thấy hình ảnh trong sân, không khỏi sợ ngây người!

Một người đàn ông khôi ngô cao lớn, đứng giữa hai đứa bé. Chỉ nhìn bóng lưng, cũng biết là người khiến cô khắc cốt ghi tâm. Anh mặc toàn đồ trắng, chân cũng mang một đôi giày thể thao màu trắng! Trước mặt của anh, là công chúa Phụng đang đóng giả làm chim ưng. Phía sau anh, là thái tử Long đang trốn. Cha con ba người, đang chơi trò Chim ưng bắt gà con!

Người đàn ông này, tại sao lại ở chỗ này? Không phải anh đi làm sao? Sao lại xuất hiện trong sân? Anh nhìn thấy tiểu Long Tiểu Phụng, có phải đã đoán ra thân thể hai đứa bé hay không? Nước mắt Đậu Mật Đường, không khỏi chảy xuống. Cô dùng sức hít lấy mũi, dùng tay xoa nhòa nước mắt trên mặt.

Cô nằm mơ, đều mong cha con bọn họ đoàn tụ. Cô nằm mơ, cũng mong đợi hình ảnh ẩm áp như vậy. Khi cô thấy hình ảnh thật sự, cô lại cảm thấy mình đang nằm mơ!

Nếu như Đường Long đã nhận ra thái tử Long thì sao bây giờ? Anh có phải là muốn cướp đi con của mình hay không? Có phải anh sẽ chia rẽ mẹ con cô hay không?

"Cha, cha thiên vị. Cha che chở thái tử Long như vậy, con không bắt được anh í là đúng rồi!" giọng nói non nớt mà ủy khuất của Công chúa Phụng, cắt đứt suy nghĩ Mật Đường. Mật Đường định thần nhìn lại, thiếu chút nữa bật cười: lòng háo thắng của công chúa Phụng cực kì cao, ngồi dưới đất đùa ăn vạ. Cái miệng nhỏ nhắn của nó đã chu cao lại càng cao.

Cô buồn cười, rồi lại không khỏi đề cao cảnh giác.

Cha? công chúa Phụng gọi anh là cha? Chẳng lẽ, anh đã biết thân thể hai đứa bé? Chẳng lẽ, là mẹ đã tiết lộ điều bí mật này?

Không trách được thái tử Long lại hưng phấn như thế! Nguyên lai là vì nó đã có được người cha mà nó tha thiết ước mơ rồi! Có cha, khiến nó sung sướng như vậy sao? Có cha, khiến nó thỏa mãn như vậy sao? Sớm biết như vậy, cô nên sớm để cha con bọn họ quen biết nhau rồi!

"Công chúa Phụng, đừng ăn vạ nữa! Chính em muốn làm chim ưng, bắt không được gà con lại ăn vạ hử."

Thái tử Long vừa nhìn công chúa Phụng ăn vạ, cũng không vui lòng rồi.

"Công chúa Phụng, cha là gà cha, đương nhiên phải bảo vệ gà con của mình rồi. Chẳng lẽ, con hi vọng cha là một con gà cha mà ngay cả Bảo Bối cũng không bảo vệ được sao?" Đường Long ngồi xổm người xuống, dụ dỗ con gái. giọng nói kia dịu dàng từ ái, giống như có thể chảy ra nước.

"Mật Đường bảo bối trở lại, Mật Đường bảo bối trở lại!" công chúa Phụng vừa nhìn thấy mẹ, giống như thấy cứu tinh vậy, vội vàng từ dưới đất đứng lên, chạy đến Mật Đường, "Mật Đường bảo bối, cha cùng thái tử Long bắt nạt con!"

Mật Đường vuốt vuốt tóc con gái, gương mặt cứng chiu. Con bé này luôn là quý nhỏ báo cáo trước. Nói thái tử Long bắt nạt nó? Nó không bắt nạt thái tử Long thì phước lắm rồi! "Công chúa Phụng, nếu chỉ đùa, thì phải tuân thủ quy tắc của trò chơi. Chim ưng muốn bắt gà con, gà con đương nhiên là phải liều mạng chạy trốn! Chẳng lẽ, chờ con đến bắt à?"

"Ba người đều bắt nạt con, Ô...ô, con méc ngoại!" công chúa Phụng không được mẹ ủng hộ, lại phải đi tìm núi dựa mới.

Mật Đường nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của Công chúa Phụng, bất đắc dĩ mà lắc đầu. Cô nhìn về phía Đường Long, lại phát hiện Đường Long đang nhìn cô! Trong ánh mắt kia, tràn đầy yêu say đắm, tràn đầy nóng bỏng. Một luồng gió lạ thổi qua người cô. Suy nghĩ một chút về chuyện đêm qua, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng! Cô vội vàng cúi đầu, trốn tránh ánh mắt nóng hừng hực ấy. Cô cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy người đàn ông này, cô đã cảm thấy cả người nóng rang, hô hấp không thuận!

Đậu Ngọc Nga từ cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa lúc thấy con gái và Đường Long nhìn nhau. "Thái tử Long, Công chúa Phụng, uống sữa thôi!"

"Cha, con đi uống sữa đây. Cha cũng đừng nhân lúc này mà len lén đi mất đấy!" thái tử Long nhìn Đường Long một chút, chỉ sợ cha thừa dịp bé đi uống sữa lại lạng lẹ chạy đi!

"Thái tử Long, đi uống sữa đi! Cha bảo đảm với con, tuyệt đối sẽ không len lén đi!" Đường Long giống như thề một dạng, giọng nói. Như vậy, thái tử Long mới yên tâm rồi đi!

Nhìn bộ dạng cẩn thận của con trai, Mật Đường cảm thấy trong lòng ề ề. Cô đi tới trên xích đu, nhẹ nhàng ngồi xuống. Giương mắt nhìn Đường Long, gương mặt nghi vấn. "Không phải anh đi làm sao? Thế nào lại tới nơi này?"

"Anh phát hiện hai tinh linh này ở trong công viên. Em nói xem, anh còn có tâm tư đi làm sao?" trong đôi mắt của Đường Long vừa có trách cứ vừa có tình yêu. "Tại sao không nói chuyện này với anh? Tại sao không để cho anh biết sự tồn tại của hai đứa bé? Chẳng lẽ, em muốn cho cha con bọn anh chia lìa cả đời sao?"

Trong đôi mắt của Mật Đường, phù một tầng nước mắt ứa khuất. Cô muốn cha con bọn họ chia lìa cả đời sao? tại sao anh có thể nói cô như vậy!

Cô ước gì con mình có một người cha, cô ước gì con mình có thể hưởng tình cha ấm áp. Cô cố gắng yêu hai đứa, nhưng vẫn bù đắp không nổi sự thiếu thốn tình thương này. Anh nào biết, khi con nói muốn cha, cô đau lòng cỡ nào? Anh là chồng sắp cưới của người khác, cô có thể để cho con mình đảo loạn cuộc sống của anh sao? Cô có thể để cho con của cô phá vỡ hôn nhân của họ sao?

"Khi em sinh hai đứa, cũng không tính để chúng khiến hạnh phúc của anh tan vỡ. Em vẫn hi vọng, con của em có thể có một người cha. Em vẫn muốn người đàn ông kia phát hiện ra. Bốn năm sau, anh xuất hiện, nhưng em gặp trong một bữa tiệc đính hôn! Đường Long, anh nói đi, em nên làm cái gì bây giờ? Dưới tình huống như thế, em có thể nói cho anh biết về sự tồn tại của hai đứa sao? Nói thật, em từng chờ đợi có một ngày, anh hủy hôn với Tiêu Từ Phụng! Kể từ khi Tiêu Từ Phụng tự sát, em liền bỏ ý niệm này. Em không thể ích kỷ như vậy, em không thể đem hạnh phúc của mình giẫm đạp trên hạnh phúc của người khác. Huống chi, người kia là....." Đầu Mật Đường buồn bã nhìn Đường Long một cái, suýt nữa nói ra sự thật. Cô không thể nói cho anh biết, quan hệ giữa cô và Tiêu gia. Cô không muốn để người ta biết, cô là con gái của Tiêu Thính Quân!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Chơi trò mi nhau

Cho nên Mật Đường muốn giấu giếm chuyện cô là con gái Tiêu Thính Quân, cô có ý của riêng cô. Nếu như người đàn ông này biết cô cũng là con gái Tiêu Thính Quân xong thì mới chịu cưới cô! Như vậy, anh yêu cô, chẳng phải vì tiền sao. Như vậy, cô thà rằng không muốn người đàn ông này còn hơn!

"Bảo bối, thật xin lỗi." Đường Long ngồi bên người Mật Đường, tràn đầy áy náy, giúp cô lau đi nước mắt. "Không phải là anh trách em, anh đang tự trách anh mà. Anh cho hai đứa bé sinh mạng, lại vắng mặt nhiều năm như vậy. Anh cảm thấy có lỗi với hai đứa bé! Nhất là khi nghe được, vì con không có cha, mà chịu mấy đứa trẻ khác kỳ thị thì lòng anh rất đau." Đường Long hít mũi một cái, không để cho nước mắt trong mắt rơi xuống. Con trai đã nói qua, bé trai không được khóc. Anh nhất định phải nghe lời của con, không được rơi nước mắt.

"Bây giờ anh mới biết mùi vị đau lòng. Mà em, thời gian tan nát cõi lòng đã dài quá rồi. Lúc con trai nói muốn cha, thật sự em rất muốn tìm một người đàn ông để gả! Chỉ cần bọn nhỏ hạnh phúc, hạnh phúc của em tan vỡ cũng được." Mật Đường cúi đầu, không nhìn Đường Long bên cạnh.

"Bảo bối, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ để em đau lòng nữa. Chỉ cần có anh ở đây, tuyệt đối anh sẽ không cho phép em khổ sở." Đường Long ôm lấy Mật Đường, tựa như thề.

Không để cho cô đau lòng sao? làm sao anh có thể không khiến cô đau lòng đây? Anh là chồng sắp cưới của Tiêu Từ Phụng, bọn họ đã đính hôn. Rất nhanh sẽ kết hôn! Vừa nghĩ tới hai chữ kết hôn, vừa nghĩ tới anh và Tiêu Từ Phụng cùng nhau ở trên giường trình diễn tiết mục như vậy, Mật Đường cảm thấy mình sắp điên rồi!

Cô quay mặt, không muốn để anh thấy nước mắt của cô.

Đường Long kéo Mật Đường lại, hôn xuống môi cô.

"A Long, anh đừng làm vậy. Cẩn thận để mẹ em thấy." trên mặt Mật Đường, xuất hiện một loạt mây hồng. Rặng mây đỏ kia, lan tràn tới tận bên tai. Vô luận người nào nhìn thấy anh hôn cô, cũng khiến cô cảm thấy thẹn thùng.

Đường Long không để ý sự chống cự của cô, cố chấp hôn. Mẹ cô thấy thì thế nào? Chẳng lẽ, trên đời này có người mẹ không hy vọng con gái mình hạnh phúc sao?

"Thái tử Long, anh mau tới đây nhìn! Mật Đường bảo bối cùng cha, bọn họ đang chơi trò mi nhau kia!" giọng nói non nớt mà hưng phấn của công chúa Phụng chui vào lỗ tai hai người bọn họ. Đường Long một hồi quần bách, vội vàng buông lỏng Mật Đường ra. Anh quay đầu nhìn lại, công chúa Phụng đang ngồi trên cửa sổ trong phòng khách, làm mặt quỷ với anh!

Mật Đường mắc cỡ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Đáng tiếc, trong cái sân nhỏ này, chẳng có đủ đất để cô đào hố chui xuống ấy chứ. Cô nhìn Đường Long, lại nhìn con quỷ nhỏ Công chúa Phụng, đứng dậy chạy về phòng ngủ của mình.

Khi Đường Long theo vào nhà, công chúa Phụng đã từ trên cửa sổ bò xuống. Bé và thái tử Long vây lượn bên người anh, quần lấy anh để nghe anh kể chuyện xưa. mặc dù Đường Long rất nóng lòng muốn tránh thoát, nhưng vẫn kể cho hai đứa nghe câu chuyện hoàng tửẾch!

"Cha, con ếch xấu xí đó thật sự là một hoàng tử sao?" công chúa Phụng ngưỡng mặt lên, tràn đầy ảo tưởng mà nói. "Sau khi con lớn lên, cũng có thể gặp được hoàng tử không ạ?"

"Công chúa Phụng, sẽ có một hoàng tử thích con, nhất định sẽ thế!" Đường Long vuốt vuốt tóc con gái, khẽ véo nhẹ mũi nhỏ của nó.

"Cha, có thật không? Thật sự con có thể gặp hoàng tử sao?" công chúa Phượng nghe lời của cha xong, trong lòng tràn đầy hi vọng.

"Dĩ nhiên, công chúa Phượng của chúng ta, chính là cô công chúa nhỏ người gặp người thích mà! Con đã là công chúa, thì nhất định sẽ có hoàng tử thích con!" Đường Long vừa trả lời Công chúa Phượng, vừa nhìn phòng ngủ đang đóng chặt kia. "Công chúa Phượng, cha có thể tìm Mật Đường bảo bối không?"

"Ừ, có thể." công chúa Phượng làm một cái mặt quỷ, rồi sau đó lại kéo xoay người muốn đi, nhưng vẫn hỏi Đường Long. "Cha, cha là hoàng tử phải không? Mật Đường bảo bối cũng là công chúa đúng không? Hai người có thể giống hoàng tử và công chúa sống cuộc sống hạnh phúc hay không?"

"Công chúa Phượng, cha chính là hoàng tử Éch. Mật Đường bảo bối, chính là cô công chúa nhỏ đáng yêu, là công chúa trong lòng cha. một nhà chúng ta, vĩnh viễn sẽ chung sống hạnh phúc! Công chúa Phượng, hoàng tử có thể đi tìm công chúa chưa?" Đường Long ngắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của Công chúa Phượng, cười hỏi.

"Hoàng tử muốn đi tìm công chúa rồi! Hoàng tử muốn đi tìm công chúa rồi!" công chúa Phượng đột nhiên ngăn cản Đường Long, lo lắng hỏi. "Cha, Mật Đường bảo bối sẽ không giống cô công chúa kia, đá cha từ trên giường ngã xuống đất chứ? Nếu mẹ mà đá cha, cha sẽ đau lắm đấy!"

"Ha ha, dĩ nhiên là không! Mật Đường bảo bối yêu cha còn không kịp, dĩ nhiên không thể đá cha từ trên giường xuống được!" trên mặt Đường Long, nổi lên nụ cười. Cái con nhỏ này, ý tưởng thật đúng là rất nhiều mà! Mà vấn đề kia, cũng rất kì quái!

Đường Long vừa muốn đi, thái tử Long lại lên tiếng. "Cha, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?"

"Dĩ nhiên, cả đời chúng ta sẽ ở chung một chỗ." Đường Long biết, lòng của thái tử Long so công chúa Phượng còn hồi hộp hơn nhiều. Anh không thể coi thường cảm nhận của đứa bé này. "Thái tử Long, còn có gì muốn hỏi không?"

"Cha, bắt đầu từ ngày mai, con muốn cha đưa con đi học! Có được không?" trong đôi mắt của Thái tử Long, lộ ra một loại chờ đợi vô bờ. Nó hi vọng Đường Long sẽ đưa nó đi học, chính là hi vọng người bạn kia biết, nó và công chúa Phượng cũng có cha!

"Dĩ nhiên là có thể. Về sau, mỗi ngày cha sẽ lái xe đưa các con đi học. Ai muốn còn dám nói thái tử Long cùng công chúa Phượng không có cha, cha liền đập bẹp nó!" Đường Long giơ tay lên, quơ quơ trước mặt Thái tử Long. "Dám nói vậy, đập chết nó!"

"Cha lái xe đưa bọn con đi học ư? Có thật không ạ?" công chúa Phượng không thể tin hỏi, lấy được cái gật đầu của Đường Long xong, công chúa Phượng không nhịn được mà hoan hô. "Oa, thật là tốt quá!"

"Cha, không phải là cha gạt con chứ?" thái tử Long bán tín bán nghi mà hỏi. Trời ạ, thật sự có chuyện tốt như vậy sao? Nó không thể tin được!

"Con trai à, cha là đàn ông! đàn ông thì phải nói lời giữ lời, làm sao có thể gạt người hả? Tin cha, tuyệt đối cha sẽ không lừa con!" Đường Long vỗ vỗ lồng ngực rộng rãi to lớn của mình, bảo đảm với Thái tử Long. Anh không thể để cho thái tử Long như bé gái được, không có cảm giác an toàn mà lại tự ti! Từ hôm nay trở đi, anh muốn đem thái tử Long huấn luyện thành người đàn ông mới được. "Con trai, cha có thể đi tìm Mật Đường bảo bối không? Hai chúng ta có chuyện rất quan trọng cần bàn đấy!"

"Cha, cha lại muốn cùng Mật Đường bảo bối chơi trò mi nhau nữa hả?" trong lúc bất chợt, công chúa Phượng nói ra một câu, khiến Đường Long lại lần nữa mở rộng tầm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Cô gái nhỏ

Đậu Ngọc Nga ở trong phòng bếp, nghe lén cuộc đối thoại trong phòng khách. Trong lòng, không nhịn được xôn lên cảm giác vui mừng.

Đường Long đã đồng ý với bà, nhất định sẽ đối tốt với Mật Đường, sẽ đối tốt với hai đứa bé này. Chỉ cần Mật Đường có thể tìm được hạnh phúc của mình, người làm mẹ như bà cũng thấy vui lây. Chỉ cần con có thể vui vẻ khỏe mạnh lớn lên, bà sẽ không ngăn cản!

Về phần con gái tha thứ hay không tha thứ cho Tiêu Thính Quân, có nhận Tiêu Thính Quân làm cha hay không, bà cùng Tiêu Thính Quân có thể quay lại hay không, đó cũng không là chuyện quan trọng nữa rồi. Bà đã cô đơn cả đời, cũng có thể chịu hết cô đơn này cuối đời!

"Công chúa Phượng, Thái tử Long. Bà ngoại có một nghe một câu chuyện, hai cháu nghe không?" Đậu Ngọc Nga muốn dẫn hai đứa bé ra, chính là muốn để Đường Long cùng Mật Đường có một không gian riêng. Có lẽ chỉ có Đường Long, mới có thể thay đổi sự cố chấp của con gái.

"Cháu muốn nghe ạ."

"Cháu cũng vậy." Hai tinh linh đáng yêu, tranh nhau chạy vào phòng bếp, nghe bà ngoại kể chuyện.

Đường Long ngấm vừa nhìn hai đứa bé chạy đi, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Anh đẩy ra cửa phòng ngủ của Mật Đường, đi vào. Giữa phòng ngủ, có một chiếc giường lớn. Trên giường, có người con gái anh yêu đang nằm. Một cái mền, che kín khuôn mặt thẹn thùng của cô. Khắp phòng đều là giò hoa

lại. Có cái đã khô héo, có cái đang nở rộ! Cả căn phòng tràn ngập mùi hoa.

"Mật Đường." Anh ngồi bên giường, nhẹ giọng gọi tên của cô.

"Em rất buồn ngủ! Có chuyện gì sau hãy nói!" Mật Đường nằm trong phòng ngủ, nhưng tai vẫn hướng về phòng khách nghe ngóng tất cả. Nghe được cuộc đối thoại giữa Đường Long cùng hai đứa bé, cô vừa vô cùng cảm động, vừa xấu hổ không dám gặp người!

"Anh phụng mệnh con gái, tới chơi trò mi nhau với em!" Đường Long hôn một cái lên mặt Mật Đường.

"Anh lưu manh, anh vô lại!" mặt của Mật Đường, càng thêm đỏ bừng. Khuôn mặt kia, có thể so với hoa lựu. Một người đàn ông sao lại dai dẳng thế này!

"Anh chính là lưu manh, chính là vô lại. Hừ hừ, xem em làm gì anh được?" Đường Long liếm trên môi Mật Đường một chút, đầu lưỡi dẫn dụ cô. hàm răng cô, bị anh cố chấp làm cảm động, chậm rãi mở ra. Anh tiến quân thần tốc, cùng cái lưỡi thơn thớt của cô quết qua quết lại.

Một nụ hôn nóng bỏng mà triền miên, khiến ánh mắt hai người có chút mờ lung. Đường Long đưa tay cởi nút áo của Mật Đường, bị Mật Đường ngăn trở lại.

"A Long, nơi này không được." Mật Đường vừa nhìn cửa phòng, ý bảo sợ người khác nghe được.

"Mật Đường, gả cho anh đi! Làm vợ của anh nhé. Để cho chúng ta có thể ngày đêm ở chung một chỗ, vĩnh viễn không tách rời!" Đường Long bắt đầu dùng tay, mê sảng nói bên tai Mật Đường. "Chúng ta là người một nhà, ở Đường uyển. Hai chúng ta, đến ngôi nhà nhỏ kia, thân thiết. Không có ai trông thấy chúng ta chơi trò mi nhau rồi, cũng không có ai sẽ quấy rầy chúng ta thân thiết được."

Gả cho anh? Cô nằm mơ cũng muốn! Nhưng bước được vào ngưỡng cửa nhà anh, còn phải vượt qua một bước rất dài nữa! Hôn ước của anh thì sao? Tiêu Từ Phụng thì sao?

"A Long, em cũng rất muốn gả cho anh! Nhưng anh không phải là người tự do nữa, anh là người đã có hôn ước! Hôn ước ấy thì sao? Nếu Tiêu Từ Phụng lại tự sát thì sao?" Mật Đường nói ra ý tưởng trong lòng, cũng nói ra băn khoăn của mình. Tiêu Từ Phụng tự sát một lần, cô đã áy náy muốn chết. Nếu như Tiêu Từ Phụng lại tự sát lần nữa, cô sẽ càng áy náy thêm.

Lời của Mật Đường vừa xong, điện thoại Đường Long đã vang lên. Anh vừa nhìn dây số, là của Tiêu Từ Phụng. Anh nhún tít chổi, cũng đem số của Tiêu Từ Phụng và danh sách đen, sau đó cắt điện thoại vào túi.

"Tiêu Từ Phụng hả?" bên trong lòng của Đậu Mật Đường dâng lên một hồi chua xót. Cô cũng không biết tại sao cô lại như vậy. Rõ ràng nói rất tự nhiên, nhìn thấy Tiêu Từ Phụng điện thoại tới, trong lòng vẫn đau đớn rất khó chịu! "Tại sao không nhận? Có phải ở trước mặt em không tiện sao? Có muốn em tránh đi một lát hay không?"

"Mật Đường, anh không nhận điện thoại của cô ta không phải vì không tiện! Anh không nhận là vì anh không muốn nghe giọng nói của cô ta. Anh đã quyết định, đưa người xóa sạch trong trí nhớ của anh." Đường Long đem Mật Đường ôm vào trong ngực, bày tỏ tình cảm của mình với cô. "Từ buổi tối hôm qua, anh quyết định muốn em, anh đã rời khỏi người phụ nữ kia!"

Cái gì? Anh quyết định rời khỏi Tiêu Từ Phụng? Nếu như Tiêu Từ Phụng nghĩ không thông suốt nữa thì sao bây giờ? trong đôi mắt của Mật Đường, toát ra một loại nửa tin nửa ngờ. Chẳng lẽ người đàn ông này cũng giống như Tiêu Thỉnh Quân, nói một đằng làm một nẻo ư? Có phải trước mặt Tiêu Từ Phụng, anh cũng sẽ nói những lời này với cô ta đúng không?

"Anh quyết định như vậy, có phải bởi vì hai đứa bé hay không?"

"Mật Đường, em nhìn đi!" Đường Long lấy ra một tờ báo từ trong túi áo, đưa cho Mật Đường coi. "Đây là tin hủy hôn, là do nửa đêm hôm qua anh thông báo tới tòa soạn báo. Khi đó, anh còn không biết sự tồn tại của hai đứa bé. Em nói xem, anh bởi vì hai đứa bé, mới quyết định muốn kết hôn với em ư?"

Cái gì? Đăng báo giải trừ hôn ước? Mật Đường nhìn Đường Long, lại nhìn tờ báo. trang đầu tiên của tờ báo, đúng là có tin Đường Long giải trừ hôn ước. Giấy trắng mực đen, không thể khiến cô không tin được.

"A Long, đây là thật sao? Anh thật sự quyết định muốn kết hôn với em? Thật sự quyết định muốn ở cùng mẹ con em ư? Mẹ con em quan trọng như vậy thật sao?" Mật Đường nhìn Đường Long, trong đôi mắt toát ra ánh sáng lấp lờ.

"Ở trong lòng anh, em nặng hơn ngàn cân. Bây giờ lại thêm vào hai trăm kí nữa, lại càng nặng hơn! ba mẹ con em đã chiếm hết tim anh rồi. Lòng của anh, chỉ có thể thuộc về em và con cả đời!" Đường Long hôn một cái vào mái tóc Mật Đường, tiếng nói phát ra từ nội tâm.

"A Long, em yêu anh! Thật sự rất yêu anh." Mật Đường chủ động đưa lên môi của mình, cùng anh triền miên. Đã tới bước này, cô cũng không kháng cự Đường Long nữa. Vì con, vì tình yêu, cô liền ích kỷ một lần. Nếu quả thật phát sinh chuyện làm cô hối hận cả đời, cô cũng nhận. Cho dù lên núi đao xuống biển lửa, cô cũng không cau mày!

Hai người, giống như hai làn da bị dán bằng keo, không thể tách rời. Đợi đến khi Mật Đường không thể hít thở, cô mới buông Đường Long ra.

"Mật Đường, mang theo con và mẹ, dời đến Đường Uyển đi! Có A Trung bảo vệ, anh mới yên tâm một chút! Thật sự anh rất sợ, phát sinh thêm một chuyện giống như trước. Em có thể đồng ý không?" Đường Long nghĩ về chuyện đêm qua vẫn rung mình một cái.

"Ừ, em nghe lời anh. Từ nay về sau, tất cả em đều nghe lời anh!" Mật Đường tựa người vào ngực Đường Long, cảm thấy vô cùng an tâm và hạnh phúc.

Chương 132: Con dao

Tiêu Từ Phụng ôm lấy điện thoại di động, gọi mãi mà không người nhận!

Người đàn ông này, rốt cuộc tại sao không nhận điện thoại của cô? Anh muốn hủy hôn ước cũng phải cho cô vài cái lý do chứ! Anh đã nói vĩnh viễn không rời xa cô, một hai tin tức mà xóa sạch ư? Chẳng lẽ, cả đời anh cũng không nhận điện thoại của cô gọi tới sao?

Tiêu Từ Phụng không gọi được điện thoại của Đường Long, lái ô-tô chạy thẳng tới tập đoàn Đường Thị. Đến tập đoàn Đường Thị, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Đường Long. Thư kí nói cho cô biết, căn bản tổng giám đốc chưa tới công ty!

Người này luôn cuồng công việc, ngày thường sống ở công ty luôn. Hôm nay lại đi nơi nào, thậm chí ngay cả công ty cũng không tới? Chẳng lẽ, vì muốn tránh né cô? Anh tránh được mừng một, còn có thể tránh được 15 sao?

Cô không tin, cô không tìm được anh! Nói không chừng, người này ở cùng với con hồ ly Đậu Mật Đường đấy chứ?

Cô cũng đi theo đến đường số 3 Hòa Bình? Đứng, phải đi tìm con hồ ly tinh kia! Nếu như anh ở chỗ Mật Đường, cô nhất định phải ngay trước mặt hàng xóm con hồ ly tinh kia, mắng nó một trận! Để về sau, à không còn thể diện ra cửa gặp người được!

Khi Tiêu Từ Phụng đến đường số 3 Hòa Bình, lại lần nữa vô huyệt. cửa nhà Mật Đường dán tấm biển tuyển nhân viên lái taxi. Cô hỏi thăm hàng xóm một bên, mới biết họ đã chuyển đi. Hỏi chuyển đến đi đâu, hàng xóm kia chỉ lắc đầu!

Dù cô có đào xuống đất 3 nghìn mét, cô cũng phải tìm được đôi nam nữ chó má này.

Tiêu Từ Phụng mua một dao nhỏ sắc bén ven đường, bỏ vào túi xách của mình. Cô lại một lần nữa lái ô-tô lên đường, mục tiêu lần này là Đường Uyển. Đường Long có thể tránh cô, Đậu Mật Đường có thể dọn nhà. Cô không tin, người tàn phế Đường Thương Long cũng có thể biến mất một cách thần bí!

Đến ngoài cửa sắt Đường uyển, Tiêu Từ Phụng liền nghe đến hò hét của hai đứa bé. Cô ghé đầu vô nhìn, là hai tiểu tinh linh tầm ba bốn tuổi đang rượt bắt nhau trong vườn.

Tại sao Đường Uyển lại có thể có con nít? Đường Thương Long già rồi, đứa nhỏ này không phải là ông! Chẳng lẽ, đứa nhỏ này là con của Đường Long hay sao? Chẳng lẽ, đây chính là con của Đậu Mật Đường? Không thể nào! Bọn họ mới quen không có mấy ngày, làm sao có thể có đứa con lớn chừng này?

"Tiểu Vương, mở cửa." Tiêu Từ Phụng nhìn thấy bảo vệ Tiểu Vương, bảo anh mở cửa ỳnh.

"Tiểu tiểu thư, thiếu gia của chúng tôi không có ở nhà. Cô hẹn được với cậu chủ thì quay lại đây sau!" Tiểu Vương từ chối yêu cầu của Tiêu Từ Phụng.

"Tiểu Vương, cậu mở cửa cho tôi! Trước kia tôi tới Đường uyển, lúc nào gặp mặt mà thiếu gia nhà cậu không ở nhà, cũng để tôi đi vào mà." Tiêu Từ Phụng giận dữ, vọt một cái lên phía trước. Một bảo vệ giữ cửa, phải dùng ánh mắt thấp kém như thế nhìn người sao?

"Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Tình hình không phải đã khác rồi sao?" Tiểu Vương cười cười, chỉ thiếu đem chuyện thiếu gia bọn họ bỏ rơi Tiêu Từ Phụng nói ra.

"Đường Long, em biết anh ở trong. Anh ra ngoài, anh ra ngoài đây cho em! Tại sao không dám gặp em? Chẳng lẽ, trong lòng anh có quý? Hay không có mặt mũi nhìn người hả?" Tiêu Từ Phụng bị lời nói Tiểu Vương khiêu khích, không khỏi giận điên lên. Anh không có ở công ty, cũng không ở đường số 3 Hòa Bình. Nếu không ở nhà, vậy thì quá kỳ lạ rồi!

"Tiểu Vương, mở cửa ra! Lão gia phân phó, để Tiểu tiểu thư đi vào." A Trung đi ra.

"Dạ." Tiểu Vương thấy A Trung, anh vội vàng mở cửa. Cửa sắt, chậm rãi khởi động, tách sang hai bên.

Tiêu Từ Phụng đi vào cửa, thái tử Long vừa lúc chạy tới trước mặt cô. Tiêu Từ Phụng nhìn thấy mặt của Tiểu Long, thiếu chút nữa muốn sặc khí. Gương mặt đó, chính là phiên bản của Đường Long. Cô có thể xác định, đứa bé này là con của Đường Long!

Tiêu Từ Phụng chán ghét liếc mắt nhìn Thái tử Long, xoay người đi về phía phòng khách. Phía sau của cô, chính là A Trung. Từ khi Tiêu Từ Phụng vào cửa, A Trung tỉ mỉ theo sát phía sau. Nếu như cô có bất cứ hành động mờ ám nào, anh sẽ ra tay ngăn cản ngay lập tức!

Trong đại sảnh, Đường Thương Long đang nói chuyện nhà với Đậu Ngọc Nga. Đề tài giữa bọn họ, đơn giản là chuyện xung quanh thái tử Long cùng Công chúa Phụng.

Tiêu Từ Phụng vừa vào phòng khách, hai người lên đình chỉ nói chuyện. Bọn họ đều đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Tiêu Từ Phụng.

"A Trung, rót trà cho Tiểu tiểu thư." lời của Đường Thương Long vừa dứt, A Trung ứng tiếng ra, rót trà cho Tiêu Từ Phụng.

"Bác trai, A Long đâu? Anh ấy đang nơi nào? Con muốn nhìn thấy anh ấy!" Tiêu Từ Phụng quét mắt về phía Đậu Ngọc Nga một cái. Người phụ nữ trung niên này, mặc dù đã ngoài 50. Nhưng vẫn nhìn ra, bà là mẹ Đậu Mật Đường. Ha ha, người nhà họ, cư nhiên cũng biết tiến dần từng bước nữa à!

"Từ Phụng, cháu tôi thật không khéo. A Long, nó mới vừa ra ngoài." một nhà Mật Đường, mới vừa dời đến Đường Uyển. Đường Long liền không kịp chờ đợi mang Mật Đường ra ngoài. Lúc này, chắc đang ở ngôi nhà nhỏ phía sau."Có chuyện gì, cháu nói cho bác biết!"

"A Long đối với cháu như vậy, đây là muốn ép cháu chết! Cháu làm chuyện gì sai lầm, lại bị anh ấy làm nhục như vậy. Bác à, cháu muốn một câu trả lời hợp lý! Hôm nay, mấy người không cho cháu một câu trả lời hợp lý, cháu sẽ chết ở nhà này!" Tiêu Từ Phụng lấy ra một con dao từ trong túi xách, kề ngay cổ mình! Cô cũng không tin, Đường Long nhìn thấy cô chết, còn ần núp không chịu ra được.

"Từ Phụng, đừng làm loạn. A Trung, gọi điện thoại cho A Long cùng vợ chồng tổng giám đốc Tiêu. Để cho bọn họ tới đây, đem chuyện này nói ra, cho Từ Phụng một cái công đạo!" Đường Thương Long vừa ngăn cản Tiêu Từ Phụng, vừa phân phó A Trung đem Đường Long gọi về. Chuyện này, Đường gia đuổi lý.."Từ phượng, nghe lời. Ngoan, bỏ dao xuống."

Đậu Ngọc Nga nhìn cảnh tượng này, trong lòng một hồi không an lòng.

Mật Đường cùng Đường Long tụ hội, thật đúng là không ít rắc rối. Bà là khách của Đường uyển, không có quyền lợi lên tiếng, bà chỉ có thể lẳng lặng quan sát, sự tình phát triển như thế nào mà thôi.

Bà cùng Lương Bích Ngọc, sẽ phải mặt đối mặt rồi! Nếu như Lương Bích Ngọc biết, con gái của bà ta thua ở trong tay của con gái Đậu Ngọc Nga bà, không biết giận đến nỗi làm ra hình dáng gì? Suy nghĩ một chút về về mặt tức giận của ả, bà đã cảm thấy mình vui vui.

Tiêu Thỉnh Quân thì thế nào? Tiêu Thỉnh Quân hận Lương Bích Ngọc, nhưng không nhất định sẽ hận Tiêu Từ Phụng! Câu cửa miệng nói rất hay, 'sinh nữ không bằng dưỡng nữ'. Ông đứng về phía con gái ruột? Hay đứng về phía đứa con gái mình cực khổ nuôi lớn?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Không thể buông tha

Trong phòng khách biệt thự Tiêu gia, truyền đến một hồi tiếng ồn ào.

Khi trong chuyện Tiêu Từ Phụng chịu nhục này, Tiêu Thỉnh Quân cùng Lương Bích Ngọc có ý kiến khác nhau, thế nên nổi lên xung đột. Hai người, giọng nói càng lúc càng lớn.

"Tiêu Thỉnh Quân, Đường gia người ta làm nhục Từ Phụng như vậy, anh cứ để vậy sao? Anh như vậy, chẳng giống người đàn ông nữa!" Đường Long làm nhục con gái của bà như vậy, bà quyết không thể bỏ qua dễ dàng. Nếu không thể vẫn hỏi chuyện hôn ước giữa Đường gia cùng Tiêu gia, tối thiểu, cũng phải hung hăng sửa trị Đường gia.

"Thế cô nói phải làm sao bây giờ? Cô chưa nghe Đường Thương Long nói sao! Cô gái kia đã sinh hai đứa bé cho Đường Long rồi. Đừng bảo là Đường gia hủy hôn, dù Đường gia nguyện ý, cô tính để Từ Phụng đi làm mẹ ghê ư?" Lấy chủ ý của Tiêu Thỉnh Quân, chính là bây giờ Đường Long có nguyện ý, ông cũng sẽ không để Từ Phụng đến Đường gia. Đến Đường gia làm ồn ào, hả giận còn chưa tính. Không đến nỗi nhất quyết không tha đi?

"Tôi không phải là muốn để Từ Phụng đi làm cái gì mẹ ghê, tôi muốn anh tìm người dọn dẹp Đường gia. Con gái chịu nhục, trong lòng em nuốt không trôi khẩu khí này." Cũng khó trách Lương Bích Ngọc tức giận, không cam lòng để con gái mình chịu nhục! Người tình của bà - Lô Thanh Vân, bây giờ đã có quân cờ mới, thành lập một phái Hằng Long. Bà muốn giúp con gái hả giận, chuyện này dễ dàng thôi.

"Tìm người? Tìm người nào? Tìm xã hội đen? Đừng đen ăn đen ư?" Vừa nhắc tới chuyện này, Tiêu Thỉnh Quân liền giận dữ. Ông đã phái thám tử tư thu tập chứng cứ về Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân. chứng cứ hai người này tư tình, còn chưa có. tin tức Lô Thanh thành lập bang Văn Hắc, lại truyền đến lỗ tai ông. Kế hoạch Lô Thanh Vân lập Hắc bang, còn không phải là vì đối phó Tiêu Thỉnh Quân ông ư? Một điểm này, Tiêu Thỉnh Quân không ngốc! Cho nên, Tiêu Thỉnh Quân vừa tìm kiếm chứng cứ về Lương Bích Ngọc, vừa xử lý chuyện buôn bán. Đợi đến khi có kết quả, ông sẽ chuẩn bị mang một nhà Đậu Ngọc Nga cùng Mật Đường rời đi chỗ này.

"Tìm xã hội đen thì sao? Chẳng lẽ, anh không muốn Đường gia bị dọa sợ ư?" trong đôi mắt của Lương Bích Ngọc, tràn đầy khinh bỉ. Một người đàn ông, sao rụt đầu rụt đuôi như vậy? Thật là làm người ta chịu không nổi!

"Cả đời Tiêu Thỉnh Quân tôi đều đi theo con đường quang minh chính đại. Tôi không muốn có bất cứ dính líu nào với xã hội đen, cũng không có bản lĩnh đó. Nếu như cô có ý kiến gì, thì tự mình đi mà tìm." trong lời nói của Tiêu Thỉnh Quân, mang theo ý vị châm chọc. Ông không vạch trần quan hệ giữa Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân, chính là muốn để một đường lui ỉnh.

Hai người đang ồn ào không nghỉ, điện thoại của Tiêu Thỉnh Quân vang lên.

"Cậu nói cái gì? Từ Phụng cầm dao muốn cắt cổ mình sao?" Tiêu Thỉnh Quân nghe điện thoại xong, kinh hãi."Được, tôi sẽ đến ngay."

Tiêu Thính Quân cúp điện thoại của A Trung, xoay người nói với Lương Bích Ngọc." bây giờ Tử Phụng đang ở Đường Uyển, hình như là bị kích thích, cầm dao muốn cắt cổ của mình."

Tiêu Thính Quân xoay người ra khỏi phòng khách, muốn chạy đến Đường gia. Con gái này, mặc dù không phải ruột thịt. dù sao bọn họ cũng có tình cảm cha con hai mươi mấy năm, nghe nói Tử Phụng muốn tự sát, Tiêu Thính Quân vẫn không thể không kinh hoàng. Phía sau ông, truyền đến giọng nói của Lương Bích Ngọc: "Ông xã, chờ em một chút!"

Ông xã? Nghe ả gọi ông xã hai mươi mấy năm, bây giờ lại không được tự nhiên như vậy! Ông xã? Ông xã của ả phải là Lô Thanh Vân chứ! Nếu như chỉ vì Lương Bích Ngọc, ông tuyệt đối sẽ không đến Đường Uyển, càng không muốn rảnh rỗi quản chuyện của Tiêu Tử Phụng làm gì.

Tiêu Thính Quân xuất hiện lần nữa ở Đường uyển, phát hiện tiểu Long Tiểu Phụng. Trong lòng ông, một hồi nghi ngờ! Hai đứa bé này, sao lại ở Đường uyển? Chẳng lẽ, hai người bọn họ chính là con của Đường Long? Vậy con gái Mật Đường của ông, không phải là người mà Đường Long yêu sao?

Trời ạ, đây không phải là thật chứ? Một là con gái ruột mà ông thất lạc hai mươi năm qua, một là "Con gái" mà ông nuôi hơn hai mươi mấy năm. Ông nên làm cái gì bây giờ? Ai nói cho ông biết đi, ông nên đứng về phía nào? Đứng bên Mật Đường, sẽ làm lòng của Tử Phụng bị thương! Đứng ở bên Tử Phụng, sẽ khiến Mật Đường căm hận ông nhiều hơn, Mật Đường sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho ông!

Có lẽ, ông chỉ có chọn con đường im lặng! Ông im lặng, có thể đồng thời khiến hai đứa con gái cùng căm hận ông?

Tiêu Thính Quân vừa tự hỏi làm sao bây giờ, vừa cùng Tiểu Vương đi về phía phòng khách. Lương Bích Ngọc nhìn tiểu Long Tiểu Phụng một chút, trong lòng tràn đầy chán ghét. Hai đứa con hoang này, phải là con của Đường Long chứ! Đều tại hai đứa này, phá hủy hạnh phúc của con gái bà. Nếu con gái bà không hạnh phúc, Đường gia cũng đừng hòng hạnh phúc nổi.

Hai đứa bé này, là tâm can bảo bối của Đường gia à! Hừ hừ, cuối cùng cũng có một ngày, bà sẽ bảo Lô Thanh Vân bề gãy tâm can bảo bối của Đường gia.

Đi vào phòng khách, ánh mắt của Lương Bích Ngọc mở to. Bà nhìn thấy Đậu Ngọc Nga, giống như nhìn thấy quỷ vậy. ả đàn bà này, tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ, con gái của ả câu dẫn Đường Long? Chẳng lẽ, Tử Phụng là thua trong tay của con gái Đậu Ngọc Nga? Lương Bích Ngọc hận đến căn rằng nghiêng lợi! Sớm biết như vậy, nên bảo Lô Thanh Vân ra tay với ả rồi! Nếu như vậy, cũng không có chuyện ngày hôm nay! Đều do bà không âm hiểm, kết quả lại hại con gái Tử Phụng của bà.

Lương Bích Ngọc đi lên trước, cầm lấy con dao trong tay con gái. Bà vừa lấy con dao, vừa nhỏ giọng nói bên tai con gái.

"Tử Phụng, đừng ngu ngốc thế. Vì một gã đàn ông bạc tình, không đáng để con như vậy. Tin mẹ, mẹ nhất định sẽ giúp con hả giận. Con muốn khiến Đường gia cửa nát nhà tan, mẹ cũng đáp ứng con!" Tiêu Tử Phụng nghe lời của mẹ xong, không nhận được mà nước nớc.

Lương Bích Ngọc vỗ vỗ bả vai con gái, cười đi về phía Đậu Ngọc Nga. bà không hề báo động trước, vung tay, cho Đậu Ngọc Nga một cái bạt tai."Đậu Ngọc Nga, là con gái của mày câu dẫn Đường Long ư? Con mà con gái mày sinh ra là của Đường Long sao? Rốt cuộc là mang thai hoang của ai, cứ nhiên lại tới giả mạo là con của Đường Long?"

"Bích Ngọc, cô đừng thái quá như vậy!" Tiêu Thính Quân muốn ngăn trở Lương Bích Ngọc, nhưng quá muộn. Ông trở mắt nhìn Đậu Ngọc Nga bị đánh, lại không thể ngăn cản. Nhìn gương mặt của Đậu Ngọc Nga sưng đỏ, một hồi đau lòng tràn đầy tim của ông.

Đậu Ngọc Nga không nghĩ tới Lương Bích Ngọc sẽ ra tay đánh bà. Một tiếng tát tai vang dội, còn có lời nói châm chọc nhục mạ, cũng khơi dậy sự giận dữ của Đậu Ngọc Nga. Bà vung tay lên, cho Lương Bích Ngọc một bạt tai."Lương Bích Ngọc, bà đừng quá kiêu ngạo. Tôi và con gái của tôi, chẳng những không câu dẫn người đàn ông khác, càng sẽ không giành người đàn ông của ai cả. Nếu như tôi chịu giành người đàn ông kia cùng bà, cũng sẽ không mang theo đứa con gái trong bụng rồi nhà trốn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Bắt nạt

Lương Bích Ngọc nghe xong lời của Đậu Ngọc Nga, lại giống như vết sẹo bị vạch trần? Chẳng lẽ, ả biết đứa con mình sinh không phải là con của Tiêu Thính Quân hay sao? Nghe giọng của Tiêu Thính Quân, rõ ràng đứng ở bên Đậu Ngọc Nga. Chẳng lẽ, tin tức này, là do ông ta nói cho Đậu Ngọc Nga?

Mang theo con gái trong bụng rồi đi? Đậu Ngọc Nga đem thân thể Mật Đường, nói cho Tiêu Thính Quân rồi sao?

Không thể nào!

Nếu như Tiêu Thính Quân biết thân phận của Tử Phụng cùng Mật Đường, làm sao gã có thể tới Đường Uyển làm loạn? làm sao ông sẽ vì con gái người khác, đi chia rẽ hạnh phúc của con gái ruột? Xem ra, Tiêu Thính Quân chẳng hay biết gì!

Nghĩ tới đây, Lương Bích Ngọc tự tin hơn rất nhiều!

"Đậu Ngọc Nga, lại dám đánh tôi ư!" Lương Bích Ngọc đưa tay, muốn đánh trả. Tay kia, lại bị Đậu Ngọc Nga bắt được. Bà vừa giãy giụa, vừa nhục mẹ. "Đậu Ngọc Nga, mày nói chuyện hoang đường gì hả? Mang theo con gái trong bụng rồi đi? Nếu mày có cơ hội mang thai, chồng mày sẽ buồn khổ vậy sao? Làm sao ông ấy có thể để cho tôi sanh con? Cái gì mà rời đi? Là mày sợ bị ly hôn mới chạy trốn? Nếu nói mày có con gái, chắc là nhặt được bên đường chứ gì?"

Đường Thương Long cùng A Trung, nhìn hoàn cảnh ngoài dự định này, trợn to hai mắt. Tiêu gia cùng Đậu gia, lại là chỗ quen biết cũ! Nhìn dáng dấp, còn có ân oán dây dưa không rõ! Nghe khẩu khí của Lương Bích Ngọc, Đậu Ngọc Nga lại là vợ trước của Tiêu Thính Quân. Bởi vì không sinh được con, mới rời Tiêu gia đi! Từ Phụng cùng Mật Đường, lại là chị em cùng cha khác mẹ. Trời ạ, xem ra, chuyện này càng ngày càng phức tạp!

"Lương Bích Ngọc, người nói chuyện hoang đường là bà mới đúng? Vô luận con bà sinh hay con tôi sinh, chỉ cần giám định DNA là biết! Bà thì sao? Bà dám để con trai con gái bà đi làm giám định DNA sao?" Đậu Ngọc Nga thật bị chọc giận! một mình bà ngâm đắng nuốt cay đem con gái nuôi lớn, bà có thể nhìn chịu đựng cảnh khốn khổ và cô đơn, nhưng không cho phép Lương Bích Ngọc vũ nhục nhân cách của bà, vũ nhục huyết thống con gái bà!

Vốn Tiêu Từ Phụng nước mắt lưng tròng, giống xem kịch, nhìn Đậu Ngọc Nga một chút, nhìn mẹ cô một chút. Họ hai nói là thật sao? Chẳng lẽ, Đậu Ngọc Nga thật sự là vợ trước của cha cô? Chẳng lẽ, cô cùng Mật Đường thật sự là chị em cùng cha khác mẹ?

"Đậu Ngọc Nga, mày tự đâm đầu vào chỗ chết." Lương Bích Ngọc thật sự không nhìn được lời mà Đậu Ngọc Nga chất vấn! Bà cảm thấy mình giống như không mặc quần áo, bị ném ra đường cái. Thẹn quá thành giận, bà lại một lần nữa giơ tay lên, quật tới mặt Đậu Ngọc Nga. Một cánh tay trắng nõn mà khéo léo, ngăn cản bà. "Tiêu phu nhân, nơi này không hoan nghênh bà. Tổng giám đốc Tiêu, xin mang phu nhân của ông cùng con gái rời đi đi!"

Đậu Ngọc Nga quay đầu nhìn lại, chính là đứa con gái xinh đẹp của bà! Gương mặt cô lạnh lùng, vẻ mặt tràn đầy khi dễ. Thậm chí, bên trong khi dễ, còn mang theo hận ý thật sâu.

Vốn, Mật Đường mới vừa dời đến tới nơi đây, tâm tình rất tốt. Đem mẹ và con dản xếp xong, cô không nhìn được Đường Long cứ ra hiệu mãi, mới cùng anh đến căn nhà nhỏ đầy hoa lài kia.

Hai người, tình ý triền miên, nhiệt tình như lửa. Đường Long vì sợ người quấy rầy, cố ý để điện thoại ở chế độ im lặng. Đợi đến khi hai người 'thân thiết' xong, mới phát hiện nhiều cuộc gọi nhỡ. Số điện thoại kia, lại là điện thoại của Đường Uyển. Hai người sợ cha mẹ và hai con gặp nguy hiểm, lòng như lửa đốt chạy trở về. Chưa từng nghĩ, vừa lúc gặp hình ảnh Lương Bích Ngọc giơ tay muốn đánh mẹ cô.

Đậu Mật Đường thà mình bị đánh, cũng sẽ không để mẹ chịu nhục. Nhất là, á đàn bà này là do cha cô mang tới! nếu Lương Bích Ngọc muốn vũ nhục mẹ cô, nhất định phải đạp qua xác cô mới được.

Mật Đường nhìn thấy gương mặt mẹ sung đỏ, lỗ mũi không nhìn được đau xót. Nước mắt, theo gương mặt rơi xuống. Cô dùng ánh mắt tràn ngập buồn bã cùng căm hận, nhìn về người cha kia. Trong ánh mắt, tràn đầy khinh bỉ! Mặc dù ông ta có giận Lương Bích Ngọc cố tình gây sự, nhưng cô vẫn hận Tiêu Thính Quân.

Nói gì mà ông sẽ ẹ con các cô một cái công đạo? Chẳng lẽ, đây chính là công đạo mà ông nói sao? Ông dám đem vợ mình tới đây gây chuyện, trơ mắt nhìn mẹ cô bị đánh, mà vẫn khoanh tay đứng nhìn! Người cha vô tình vô nghĩa như vậy, cô không cần cũng được!

Tiêu Thính Quân nhìn Mật Đường, trong lòng dâng lên một tia áy náy. ánh mắt của con gái khinh bỉ, khiến ông không nhìn được mà hít một hơi khí lạnh. Không phải là ông không muốn ngăn cản Lương Bích Ngọc, mà là ngăn không kịp! Ông không muốn giải thích cái gì, bởi vì ông biết rõ đây không phải là thời điểm thích hợp để giải thích. Mà cho dù ông có giải thích, Mật Đường cũng sẽ không nghe! Cô đã sớm vào hận ông, dù giải thích cũng phí công mà thôi.

"Bích ngọc, Từ Phụng, chúng ta đi thôi!" Tiêu Thính Quân nhìn Đậu Ngọc Nga cùng Mật Đường một chút, bắt đầu đi mà lác đầu. Ông kéo Từ Phụng, khuyên lon mẹ con Lương Bích Ngọc rời đi. trường hợp như vậy, ông cũng bất ngờ! Lấy thân phận bây giờ của ông, làm cái gì cũng mắc lỗi!

"Nơi này không hoan nghênh chúng ta? Mày nghĩ mày là chủ nhân nơi này sao?" Lương Bích Ngọc đi vòng vòng quanh Đậu Mật Đường, quan sát từ trên xuống dưới. giọng tràn đầy châm chọc, từ trong miệng nói ra.

Mật Đường hừ một tiếng, khinh thường, chẳng thèm để ý tới á đàn bà này. Cô đưa ánh mắt chuyển sang Đường Long. Cô muốn nhìn anh xử lý cục diện này như thế nào! Là để Lương Bích Ngọc tiếp tục vũ nhục cô? Hay là đuổi á đàn bà đề tiện này rời đi?

"Bác Tiêu, các người mang Từ Phụng trở về đi! Hôm nay, không thích hợp để bàn về chuyện này. Hôm nào rảnh, cháu sẽ tự mình tới cửa xin lỗi!" Đường Long cũng bị hình ảnh trước mắt làm ngây người! Anh thế nào cũng không nghĩ rằng, Đậu Ngọc Nga sẽ là vợ trước của Tiêu Thính Quân. Anh càng không ngờ, Đậu Mật Đường sẽ là con gái Tiêu Thính Quân - thiên kim tiểu thư của tập đoàn Tiêu Thị. Trong lúc này, ân oán yêu hận tình thù, anh vẫn không hiểu. ánh mắt Mật Đường, nhắc nhở anh. Anh biết, anh nên ra mặt để dọn dẹp tàn cuộc rồi!

Tiêu Từ Phụng hất tay của Tiêu Thính Quân ra, đi tới trước mặt của Đường Long.

"Em không đi. Anh đã nói, cả đời này sẽ không rời xa em! Tại sao, vừa nói qua không lâu, đã thay đổi. Có phải vì nó sinh hai đứa bé cho anh ư?" Tiêu Từ Phụng bình tĩnh nhìn Đường Long, hi vọng anh cho cô một câu trả lời chắc chắn! Nếu như người đàn ông này vì con mà lựa chọn Mật Đường, trong lòng cô cũng dễ chịu ít nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Say rượu 1

Tiêu Từ Phụng nhìn Đường Long, chờ đợi đáp án của anh. Mật Đường cũng nhìn Đường Long, xem anh trả lời cái vấn đề mà cô cũng đã từng hỏi này.

Đường Long không muốn trước mặt của mọi người vạch trần hành vi ghê tởm của Tiêu Từ Phụng. Mặc dù anh hận Tiêu Từ Phụng tìm người bắt cóc Mật Đường, tổn thương Mật Đường. Nhưng anh cũng biết, người này làm thế, là muốn có được anh.

"Từ Phụng, anh và Mật Đường đã quen nhau bốn năm rồi. Lần nữa gặp lại cô ấy, anh đã muốn giải thích rõ chuyện hủy hôn, em lại lựa chọn tự sát. Nói thật, khi đó anh rất đau lòng. Cho nên anh đáp ứng em, cả đời sẽ không rời em đi. Là bởi vì, anh không muốn mình quá ích kỷ. Nếu anh theo đuổi tình yêu của mình, mà khiến sinh mệnh một người tuổi còn trẻ mất đi, anh không cách nào tha thứ ỉnh được. Từ Phụng, cho nên anh lại lần nữa rời em, là bởi vì chuyện Mật Đường bị Tiểu Bảo bắt cóc! Anh nói như vậy, chắc em đã rõ! Về phần anh lựa chọn Mật Đường, có phải bởi vì hai đứa bé hay không, anh có thể nói cho em biết. Anh yêu cô ấy nên mới muốn ở chung với cô ấy! Lúc anh đăng báo tin hủy hôn, anh còn chưa biết sự tồn tại của hai đứa bé này!"

Tiêu Từ Phụng vẫn cho rằng, Đường Long là một người tâm địa thiện lương. Cho dù là giải trừ hôn ước, anh cũng không khiến cô khó chịu trước mặt mọi người. Cô thật sự không nghĩ tới, anh lại thẳng thắn như vậy.

"Đường Long, tôi hận anh!" về mặt Tiêu Từ Phụng tràn đầy buồn bã nhìn Đường Long một chút, xoay người chạy ra khỏi Đường Uyển. Phía sau của cô, truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của cha mẹ. Cô cũng không để ý tới, chẳng qua là chạy thật nhanh!

Trong quán rượu Cô đơn, người đến người đi, khách hàng nhiều không đếm xuể.

Trong phòng lớn, tràn đầy mùi rượu, mùi khói. Nhạc bắt to, to đến nỗi vượt quá giới hạn chịu đựng. Các thân thể cuồng nhiệt lắc lư.

Tiêu Từ Phụng ngồi ở một góc, không ngừng uống rượu.

Cô bị thất tình, mang theo một vẻ đẹp cô đơn. Tại sao? Tại sao cô lại ra nông nổi này? Cô chỉ muốn làm một người vợ hiền lành, làm một cô gái hạnh phúc! Tại sao, một nguyện vọng nhỏ nhoi như vậy cũng bị vỡ tan tành?

Suy nghĩ một chút về chuyện Đường Long, lòng của cô liền không cảm được mà đau đớn!

Một ly rượu, tiếp một ly rượu. Có lẽ, chỉ có uống say, mới có thể quên được loại đau đớn khoan tìm thấu xương này. Có lẽ, chỉ khi lí trí mơ hồ, mới có thể quên đi nỗi nhục nhã!

Tiêu Từ Phụng uống quá nhiều, khiến một người đàn ông anh tuần chú ý đến.

Người đàn ông anh tuần này, là tổng giám đốc tập đoàn Đồng Thị - Đồng Vân Phi. Hôm nay, anh tiếp khách hàng ở trong quán bar! Không ngờ lại gặp được Tiêu Từ Phụng, giữa tập đoàn Đồng Thị và tập đoàn Tiêu Thị, thường xuyên giao lưu với nhau. Đồng Vân Phi, cũng rất ngưỡng mộ cô gái Tiêu Từ Phụng xinh đẹp mà cao ngạo. Sau khi anh biết cô thích Đường Long, anh cũng liền đem tình cảm của mình, ắp núp thật sâu.

Hôm nay nhìn thấy Tiêu Từ Phụng, khiến Đồng Vân Phi ngoài ý muốn. Nhất là, Tiêu Từ Phụng một thân một mình xuất hiện ở đây. Suy nghĩ một chút về tin qua báo chí, lại nhìn nhìn Tiêu Từ Phụng đang đau khổ, bên trong lòng của Đồng Vân Phi cũng hiểu rõ.

Cô gái này, nhất định là không chịu nổi đã kích, mới có thể cắt cổ tay tự sát. Lại thêm một lần nữa bị bỏ, vết thương trong lòng cô càng sâu hơn!

Nếu như anh có thể an ủi vết thương trong lòng cô, thật là tốt biết bao! Đồng Vân Phi cùng khách hàng nói một tiếng, cười đi về phía Tiêu Từ Phụng: "Từ Phụng, anh nè. Có anh ở đây, em sẽ không cô đơn nữa!"

"Từ Phụng, đừng uống nữa, anh đưa em về nhà." Đồng Vân Phi đoạt lấy ly rượu trong tay Tiêu Từ Phụng, ngăn cản cô tiếp tục uống rượu.

"A Long, Anh rốt cuộc cũng tới. Em...em biết...anh yêu em mà! A Long, em yêu anh, em rất...rất yêu anh!" tay Tiêu Từ Phụng, nắm chặt lấy tay người đàn ông trước mắt, không chịu buông tay.

Tiếp xúc được bàn tay nhỏ bé ảm áp mà bóng loáng của Tiêu Từ Phụng, hình như Đồng Vân Phi bị trúng điện, trong lòng run lên. Đồng Vân Phi biết, Tiêu Từ Phụng coi anh là một người đàn ông khác. Trong lòng của anh, mặc dù không vui vẻ, nhưng cũng không thể làm gì!

"Từ Phụng, em uống nhiều rồi." Đồng Vân Phi ôm lấy Tiêu Từ Phụng, ra khỏi quán rượu. Anh đặt cô lên ghế phụ, đóng cửa xe lại. Đồng Vân Phi mới vừa vào trong xe, Tiêu Từ Phụng liền như chim nhỏ nép vào người anh. Cô ôm lấy cánh tay của anh, nói hết với anh nội tâm của mình.

Đồng Vân Phi vừa lái xe, vừa nghe Tiêu Từ Phụng nói lảm nhảm.

"A Long, anh đừng trách em....em...em bảo Tiểu Bảo bắt cóc Mật Đường...Anh tha thứ cho em...em biết chuyện này em...em sai. Nhưng mà...anh...có biết hay không... bởi vì em yêu...yêu anh...nên mới làm...làm chuyện ngu như vậy...Anh biết không...không biết...trong lòng em...rất sợ....sợ cô ấy cướp anh đi!"

"Từ Phụng, đừng tự trách mình nữa. Trời đã tối, anh đưa em về nhà!" Đồng Vân Phi biết, trên đời này không có tình yêu nào không có lí do, không có nỗi hận nào mà tự nhiên có. Tiêu Từ Phụng làm như vậy, nhất định là quá quan tâm đến Đường Long rồi! Cô bé đáng thương, vì một người đàn ông không yêu mình, lại hành hạ mình ra dạng này, đáng giá không?

"A Long, em không muốn về...về nhà. Em muốn...muốn cùng với anh...ở chung một chỗ. Em muốn...muốn nhìn biển rộng, anh dẫn em đến tầng mây cao nhé!" đột nhiên Tiêu Tử Phụng dán đôi môi đỏ mọng của mình vào môi của Đồng Văn Phi. Lưỡi thơm tho mang theo mùi rượu, tiến vào trong miệng anh. Lòng của Đồng Văn Phi, nhảy dựng lên. Dưới sự kích động, anh thiếu chút nữa lái xe tông vào cột điện. Sắc mặt của Đồng Văn Phi thay đổi liên tục. Lòng anh khẩn trương, tim thiếu chút bay khỏi lồng ngực.

"Tử Phụng, anh sẽ dẫn em đến mây cao, đến biển rộng. Nhưng mà, em phải ngoan một chút nhé."

"A Long, chỉ cần anh không...giận em...chỉ cần anh đừng bỏ em...em ngoan, nhất định sẽ ngoan." Giờ phút này, Tiêu Tử Phụng giống như đứa bé làm sai chuyện gì vậy.

"Tử phụng, anh sẽ không bỏ em. Đời này, anh sẽ không bỏ em lại một mình." Đồng Văn Phi hôn trên trán Tiêu Tử Phụng, an ủi sự hoang mang sợ hãi của cô! Anh cố gắng áp chế lòng mình, lái xe lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Say rượu 2:

Xe, ngừng lại cạnh bờ biển. Bởi vì trời quá tối, bờ biển đã sớm yên tĩnh không tiếng người!

Gió biển mát mẻ, thổi vào cửa sổ xe, thổi tới trên người của hai người, Đồng Văn Phi chợt cảm thấy khí trời thật sáng khoái. Có lẽ là xe lắc lư quá lâu, cũng có lẽ là do gió. Tiêu Tử Phụng cảm giác một hồi ghê tởm, cảm giác buồn nôn kích thích đầu óc của cô. "A Long, em...em muốn...muốn ới."

"Tử Phụng, em nhìn một lát, anh ôm em xuống xe." Đồng Văn Phi lấy ôm Tiêu Tử Phụng, ra khỏi xe. Anh còn chưa đặt cô xuống, Tiêu Tử Phụng đã ới ra. Mùi khó ngửi ô ứ, phun lên người Văn Phi. Rồi sau đó, lại chảy xuống dính đến trên váy của Tiêu Tử Phụng. Anh cúi đầu nhìn một chút, không nhìn được mỉm cười, lắc đầu một cái.

Đồng Văn Phi không ngại chuyện nam nữ. Anh cởi váy và áo của Tiêu Tử Phụng ra, ném trên bờ cát. Anh bế cô vào ghế sau trong xe, để cô nằm ngủ. Anh tìm được một cái khăn lông, cầm lấy quần áo dơ của Tiêu Tử Phụng, đến nước biển giặt.

Quần áo, được giữ sạch mùi khó chịu trong nước biển. Mùi trên thân của Đồng Văn Phi cũng được tẩy sạch.

Anh đem quần áo của hai người treo trước kính xe! Rồi sau đó chui vào trong xe, dùng khăn lông ướt lau đi những thứ mà Tiêu Tử Phụng nôn mửa còn sót lại.

Thân thể Đồng Văn Phi lạnh như băng, tiếp xúc được với thân thể ấm áp của Tiêu Tử Phụng xong, cả người không nhìn được nóng rang. Anh cố gắng khắc chế dục vọng của mình, giúp Tiêu Tử Phụng lau thân thể. Chính khi anh xoay người phải đi thì hai cánh tay Tiêu Tử Phụng ôm lấy cổ của anh. Bàn tay nhỏ bé ấm áp, xoa nắn trên sống lưng anh. Trong miệng, không ngừng phát tiếng mê mê sáng hấp dẫn người.

"A Long, đừng xa em." Hai gò ngực ma sát trước ngực của anh. Trong cơ thể anh, nhanh chóng dấy lên một luồng dục hỏa mãnh liệt. Khăn lông ướt, rơi dưới chân của anh.

Mặc dù Đồng Văn Phi không là sắc lang, nhưng cũng là một người đàn ông bình thường. Đối mặt trường hợp nóng bỏng như thế, làm sao không nóng máu được? Huống chi, chủ nhân thân thể này, lại là người mà anh luôn thương nhớ. Hai cánh tay của anh, ôm chặt cô. Môi của anh, rơi vào trên môi đỏ đang mê mê sáng kia. Đầu lưỡi linh hoạt, thâm nhập vào trong khoang miệng mở sẵn của cô!

Anh theo cổ của cô, trượt xuống dưới. Môi của anh, ngậm lấy đỉnh núi, nhẹ nhàng mút và bóp cắn. Một luồng khoái cảm, kích thích cả người Tiêu Tử Phụng.

"A Long, em... khó chịu!" trong miệng Tiêu Tử Phụng, nhẹ nhàng tràn ra tiếng rên. Đồng Văn Phi, cũng cảm thấy lửa nóng của mình càng mạnh mẽ! Anh tự tay kéo quần lót cô xuống, kéo được một nửa lại do dục.

Làm như vậy, có tính hay không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đây? Tiêu Tử Phụng tỉnh lại, có thể hay không trách anh? Ở trong tiềm thức của cô, anh không phải là Đồng Văn Phi mà là Đường Long!

Đồng Văn Phi buông lỏng ra cái đồ nắm quần lót tay, không thể, anh không thể làm như vậy! Chính đang anh muốn chạy trốn, Tiêu Tử Phụng lại dán sát vào anh chặt hơn. Cô ngọa ngay thân thể mềm mại không ngừng, ma sát.

Tiêu Tử Phụng là người phụ nữ bị vứt bỏ, Đồng Văn Phi anh là người không có hôn ước nào. Hai người bọn họ, ở cùng nhau, có thể như thế nào đây? Cho dù Tiêu Tử Phụng trách anh, anh cũng gánh chịu được! Dù sao, anh quyết định phụ trách tới cùng với cô!

Đồng Văn Phi trong nháy mắt đã điên cuồng lên, anh thoát quần lót, tiến vào trong cơ thể cô. Tiêu Tử Phụng 'a' một tiếng, sau đó càng ôm chặt lấy anh!

Trong xe, triển khai một cuộc chiến kịch liệt. Chiếc xe ấy, cũng khế đung đưa. Quần áo treo trước kính xe tựa như lá cờ tung bay phấp phới trên chiến

trường tình yêu.

Đồng Vân Phi giống như một vị tướng trên chiến trường, không ngừng tung hoành ngang dọc. Tiêu Tử Phụng đang quyết đấu cùng anh, ngang tài ngang sức. Sau một số cảnh nóng, rốt cuộc thì Đồng Vân Phi mệt mỏi không chịu nổi mà hạ màn.

Một tia sáng chói lòa đau ánh mắt của Tiêu Tử Phụng. Cô dụi dụi con mắt, vỗ vỗ đỉnh đầu đau đớn. Cả người đau đớn, ngủ cũng không thoải mái. Nhìn đáng ghét, không giống với chiếc giường mềm mại rộng rãi của cô! Trong đầu cô, xuất hiện hình ảnh ở Đường Uyển. Cũng nhớ, cô mua say ở quầy rượu. Những thứ khác, cô không nhớ nổi.

Cô chỉ nhớ, mình có một mộng đẹp, chỉ có cô và Đường Long. Trong mộng, Đường Long yêu cô! Dịu dàng mà triền miên. Nhớ tới cảnh trong mộng, Tiêu Tử Phụng có chút ngượng ngùng. Ngượng ngùng rồi lại đau lòng. Có lẽ, cô chỉ nhận được sự dịu dàng của anh trong giấc mơ mà thôi.

Tiêu Tử Phụng chậm rãi mở mắt. Tầm mắt của cô, hình vẽ phía mặt trời mọc, chuyển dời đến thân thể mình.

Cảnh trước mắt, khiến Tiêu Tử Phụng sợ hết hồn: một cánh tay đàn ông, vòng ở hông của cô. Đôi tay kia, thế nhưng lại đặt trước ngực trắng nõn. Mà cô cùng người đàn ông này, cứ nhiên ôm nhau chung một chỗ, ngủ trong một chiếc xe con.

"A, người nào? Sao lại chung một chỗ với tôi?" Tiêu Tử Phụng nắm lấy tóc của Đồng Vân Phi, thức tỉnh anh từ trong giấc mộng. Cô nắm tóc anh, chính là muốn thấy mặt anh. Cô nhất định phải xem một chút, người đàn ông nào ăn gan hùm mật gấu, dám chiếm tiện nghi của Tiêu Tử Phụng cô.

"Tử phụng, em đã tỉnh?" Đồng Vân Phi bị đau, mở mắt. Vừa nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Tử Phụng, cũng biết cô tức giận.

"Đồng Vân Phi, tại sao là anh?" Tiêu Tử Phụng không nghĩ tới, người đàn ông trong xe, lại là Đồng Vân Phi. Người này, không phải rất đáng hoàng sao? Sao lại làm ra loại chuyện thế này?

"Ngày hôm qua, em uống đến say trong quán rượu, không biết gì. Anh muốn đưa em trở về, em lại muốn anh đưa đến biển. Còn nôn mửa, không có cách nào, anh liền cởi đồ của em ra để giặt....." Đồng Vân Phi chỉ 'lả cờ' trước kính xe, giải thích với Tiêu Tử Phụng.

Nguyên lai là có chuyện như vậy!

Tiêu Tử Phụng không khỏi một hồi lúng túng, vội vã cúi đầu. Ánh mắt kia, vừa lúc thấy được lạc hồng (*) trên chỗ ngồi trước. Lừa giận, lại một lần nữa bùng lên.

"Đồng Vân Phi, sao lại thế này? Giặt quần áo, có thể..... thế này sao?" Người này, cứ nhiên xâm phạm thân thể trong trắng của cô. Tiêu Tử Phụng vùng vằng, quyền đâm cước đá với Đồng Vân Phi một hồi.

(*): Lạc hồng là máu trinh, ợ ợ! Xu biết nhiều hơn nữa kia, nhưng không giải thích cận kề đâu *vênh mặt* ==))

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Say rượu 3:

Đồng Vân Phi cũng cảm thấy không cách nào giải thích nổi hành vi của mình, coi như là anh yêu cô, coi như là anh không chịu nổi sự hấp dẫn của cô. Khi cô say rượu mà lấy cô làm của riêng, cũng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà nhảy vào. Anh không muốn giải thích hành động của mình, anh chỉ muốn nói cho cô biết rằng anh yêu cô, anh muốn lấy cô làm vợ! Có lẽ, chỉ có đứng cảm gánh chịu trách nhiệm chuyện này, anh mới được coi là một người đàn ông chân chính, dám làm dám chịu!

"Tử Phụng, xin em tin anh. Bởi vì yêu em nên anh mới như vậy. Chỉ cần em nguyện ý, ngày mai anh sẽ chuẩn bị hôn lễ."

Tiêu Tử Phụng liếc mắt nhìn Đồng Vân Phi, trong mắt tràn đầy khinh bỉ.

Gả cho anh ư? Cô thà cả đời làm gái ế, cũng không gả ột kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Anh nói anh yêu cô? Anh yêu cô...mà thừa dịp lúc cô say rượu bắt nạt cô sao? Muốn cô gả cho anh, nằm mơ đi!

Tiêu Tử Phụng đưa tay quay cửa kính xe xuống, vươn tay lấy quần áo của mình. Cô vội vội vàng vàng mặc quần áo vào, chạy xuống xe!

Cô không cần nhìn thấy người đàn ông này nữa! Cho dù thế nào, cô chỉ coi nó là một con ác mộng. Chẳng qua con ác mộng này, khi tỉnh lại, cô đã bị phá thân. Trong lòng của cô, căm hận Đồng Vân Phi, lại căm hận Đường Long cùng Đậu Mật Đường nhiều hơn!

Tất cả, đều do Đường Long cùng Mật Đường tạo ra! Nếu như Mật Đường không xuất hiện, cô có thể tới tình trạng này sao? Nếu như Đường Long không hủy hôn, cô có thể đi uống rượu một mình sao? Nếu như không đi quán rượu, làm sao cô lại gặp tên chết tiệt Đồng Vân Phi kia?

Món nợ này, cô tính hết trên đầu của Đường Long và Đậu Mật Đường. Hai người bọn họ muốn hạnh phúc ư? Hừ hừ, nằm mơ đi!

Tiêu Từ Phụng lấy điện thoại di động ra, muốn biết bây giờ mấy giờ rồi. Không nghĩ tới, trên điện thoại di động lại có mười mấy cuộc gọi nhỡ! Những cuộc gọi đến đều là số của gia đình cô! Cô cả đêm không về, cha mẹ nhất định lo lắng lắm đây!

Ban ngày, lúc cô chạy ra khỏi nhà Đường Long, cái gì cũng không muốn nói, điện thoại cũng không muốn nhận. Vì vậy, liền đem điện thoại để ở chế độ im lặng. Không nghĩ tới say một trận, lại bỏ qua nhiều cuộc gọi như vậy!

Cha mẹ không tìm được cô, nhất định vô cùng lo lắng. Biết cô cả đêm không về, có lẽ sẽ tức giận hơn! Không được, cô phải về nhà trước khi ba mẹ ngủ dậy! Bằng không, cô sẽ bị mẹ 'thăm vấn'! Nếu như mà biết cô bị người ta phá thân, bà sẽ đau lòng! Nếu cô làm sai chuyện mà ba mẹ đau khổ. Chuyện này, nhất định phải giấu giếm.

Một chiếc xe con, đuổi theo tới. Bên tai, là giọng nói của Đồng Văn Phi.

"Từ Phụng, lên đây đi! Đi, anh đưa em về nhà!" Đồng Văn Phi biết, Tiêu Từ Phụng rất hận anh! Dù cô hận anh thì anh cũng không thể để cô một mình trên bãi biển được!

"Đồng Văn Phi, anh biến đi. Biến, tôi không muốn thấy anh nữa!" Tiêu Từ Phụng nhìn thấy Đồng Văn Phi, không nhận được mà mắng lên.

"Từ Phụng, không phải em muốn cho cha mẹ em biết cả đêm em không về đây chứ? Bây giờ đã sáu giờ rồi, nếu như anh chở em về, có thể về đến nhà trước khi cha mẹ em rời giường đây!" Đồng Văn Phi nhìn bầu trời!

Tiêu Từ Phụng cái gì cũng không có nói, thờ phỉ phò lên xe. Dọc theo đường đi, khuôn mặt cô đanh lại, không thèm nhìn Đồng Văn Phi lấy một cái.

Khi Tiêu Từ Phụng chạy vào cổng, vẫn hi vọng!

Cô còn chưa đi vào phòng khách, đã nghe thấy tiếng cha mẹ ồn ào! Nhất là giọng nói của mẹ, khí thế hung hăng giống như sấm sét!"Tiêu Thính Quân, có phải anh đã sớm biết, người Đường Long yêu chính là con gái vợ trước Đậu Ngọc Nga của anh hay không? Có phải anh sớm biết, con khốn nạn kia sinh hai đứa con hoang rồi? Có phải anh cũng sớm biết, Từ Phụng cùng Đường Long muốn chia tay? Trách không được anh lại không chịu thay Từ Phụng ra mặt, thì ra là, anh đã sớm cấu kết với à đàn bà thối tha kia!"

"Lương Bích Ngọc, cô đừng nói quá! Đừng ngậm máu phun người! Nếu tôi biết Đường Long thích Mật Đường, lần trước, tôi sẽ không cùng cô đến Đường uyển làm loạn! Tôi chỉ hi vọng Từ Phụng được hạnh phúc, tôi cũng càng hy vọng Mật Đường và con của nó hạnh phúc!"

"Tiêu Thính Quân, anh hi vọng Mật Đường cùng con của nó hạnh phúc hơn à? Nói như vậy, anh hi vọng Từ Phụng của chúng ta bị người làm nhục, thương tích khắp người sao? Nếu không phải ông không làm chỗ dựa cho Từ Phụng, thì Từ Phụng có khả năng trốn ra khỏi nhà, cả đêm không về ngủ sao? Nếu con gái có chuyện gì, anh cũng đừng sống yên ổn được!" Lương Bích Ngọc hét xong, thờ phỉ phò đi ra cửa phòng. Người đàn ông này thật vô dụng. Suy nghĩ một chút chuyện ở Đường Uyển bị đánh, Lương Bích Ngọc liền không cách nào mà không tức giận được. Không được, bà nhất định phải trả thù. Biện pháp duy nhất bây giờ, chính là đi tìm Lô Thanh vân.

"Từ Phụng, con mới về sao?" Lương Bích Ngọc nhìn thấy Từ Phụng núp ở ngoài cửa, vừa mừng vừa sợ."Con gái ngoan, con đi nơi nào, hù chết mẹ."

"Mẹ, đừng lo lắng. Con chỉ khổ sở trong lòng, uống một chút rượu. Rồi sau đó, ngủ trong khách sạn gần đây." Tiêu Từ Phụng thấy mẹ, muốn khóc. Cô ôm lấy Lương Bích Ngọc, nằm ở trên vai của bà mà nức nở nghẹn ngào! Trước kia, cô vẫn hy vọng cha có thể giúp cô một phen. Bây giờ, xem ra là không trông cậy vào được rồi. Mật Đường, cũng là con gái của cha mà! Bên nào cũng là máu mủ ruột rà, cha không giúp cô, cũng hợp tình hợp lý!

"Con gái ngoan, đừng khóc. Hôm nay con đừng đi làm, về phòng nghỉ ngơi một chút. Mẹ đi nấu món cháo mà con thích nhất cho con ăn nhé." Lương Bích Ngọc vỗ bả vai con gái. Lương Bích Ngọc bà nhẫn nhục nhiều năm như vậy, còn không phải là vì hai đứa con này sao? Bây giờ, con gái bị thương tổn, chỉ có người làm mẹ như bà mới có thể an ủi nó!

"Cám ơn mẹ." Tiêu Từ Phụng cho rằng mẹ nhất định sẽ trách cứ chuyện cô cả đêm không về nhà. Không nghĩ tới, dễ dàng lừa dối như vậy.

"Từ Phụng, con qua đây. Cha có mấy câu, muốn nói với con!" chân của Tiêu Từ Phụng, mới vừa bước lên cầu thang. Phía sau của cô, vang lên giọng nói của Tiêu Thính Quân. Cô không cần suy nghĩ, cũng biết cha muốn nói gì. Chuyện ông muốn nói, đơn giản là muốn mình suy nghĩ thoáng một chút thôi. Ngần vịn lần không được đi vào con đường cực đoan, cũng không cần giành một người đàn ông của một người con gái khác. Mặc dù cô có thể đoán ra lời nói của cha, nhưng cô vẫn muốn nghe một chút, ông nói chuyện thế nào! Tiêu Từ Phụng quay mặt sang."Cha, cha nói đi, con đang nghe!"

"Từ Phụng, chuyện đã như vậy. Con phải nghĩ thông một chút. Ngần vịn lần đừng như lần trước, hai chị em, không cần thiết vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù..."

Lời nói Tiêu Thính Quân vẫn chưa hết. Tiêu Từ Phụng đã bước lên lầu."Cha, con muốn ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Bàn chuyện kết hôn 1:

Ánh nắng sáng sớm, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, rơi vào khuôn mặt anh tuấn của Đường Long. Anh trở mình một cái, muốn tiếp tục ngủ. Tối hôm qua Tiêu Tử Phụng mất tích, vợ chồng Tiêu thị vẫn gọi điện thoại cho anh. Cho nên lúc ngủ đã rất trể, hôm nay, anh không muốn rời giường.

"Cha, tại sao còn chưa chịu rời giường hả? không phải là cha đã đáp ứng với con rằng muốn đưa con cùng công chúa Phụng đi học sao?" giọng nói thái tử Long vang lên bên tai Đường Long. Trí óc anh lập tức thanh tỉnh lại. Đúng vậy, anh đã đáp ứng hai đứa bé, muốn đưa bọn nó đi học ! Đã hứa như vậy, thì phải nói được là làm được chứ. Bằng không, sẽ bị trẻ con khinh thường mất!

"Ừ, đợi cha chút." Đường Long vừa nói với Thái tử Long. "Thái tử Long, cha chuyển bọn con đến trường học mới, con nói có được hay không?"

Trường học mà thái tử Long học, là một vườn trẻ loại công. Trường công và trường tư tất nhiên rất khác biệt rồi. Không riêng gì số lượng trẻ con, mà chất lượng ở trường công cũng tương đối kém. Đường Long cảm thấy, con anh sống thiếu cha suốt bốn năm, cảm giác thua thiệt hơn mấy đứa khác rất nhiều. Nếu hai đứa bé trở lại bên cạnh anh, anh nhất định phải cho hai đứa ăn, mặc, ở, đi, ăn uống đạt tới tiêu chuẩn cao nhất. Nhất là phương diện giáo dục này, liên quan đến cả đời hai đứa, càng không thể khinh thường được. Nhưng mà, Đường Long cũng biết, hai đứa rất thích ngôi trường kia. Nếu như gắng gượng éo chúng chuyển trường, có thể sẽ tạo tổn thương trong lòng cho 2 đứa. Cho nên, anh mới có ý bàn bạc với hai con.

"Cha, con muốn học trường đấy." thái tử Long tuổi còn nhỏ, cũng không biết điều kiện trường học tốt xấu thế nào. Cho nên nó nghĩ trường học nào cũng giống nhau

"Thái tử Long, tại sao lại học trường đấy? Cha sẽ tìm một trường học tốt hơn cho các con mà?" Đường Long đã mặc quần áo xong, lôi kéo thái tử Long đi tới trong phòng khách đi.

"Bởi vì...bởi vì, con muốn ọi người biết rằng thái tử Long cũng có cha!" thái tử Long nín thật lâu, mới đem lời trong lòng nói ra.

Bên trong lòng của Đường Long, không nhịn được mà chua xót. Xem ra, mấy năm này anh vắng mặt, khiến áp lực trong lòng con quá lớn.

Đường Long đứng trước mặt Thái tử Long, anh vỗ vỗ bả vai, xoa xoa đầu của nó, cười ha hả nói."Được, chúng ta phải đi học thôi! Hôm nay, cha nhất định sẽ ăn mặc thật đẹp trai. Để mọi người biết, thái tử Long không những có cha, mà còn có người cha vô cùng đẹp trai. Có được hay không?"

Nếu con muốn hư vinh, Đường Long anh sẽ cho chúng!

"Cám ơn cha!" thái tử Long nhón chân lên, hôn lên trán Đường Long. Về mặt, rất là thỏa mãn.

"Thái tử Long, cha làm như thế xong, có phải con sẽ nghe lời cha, chuyển đến một trường học mới không?" Đường Long hôn trả lại, lại đưa ra yêu cầu đổi trường học.

"Râu của cha thật cứng!" thái tử Long vuốt vuốt gò má bị râu của Đường Long xướt qua, cười chạy đến phòng ăn."Mẹ, cha con rời giường rồi."

Mặt Đường mặc quần lửng, mỉm cười từ trong nhà ăn ra ngoài."A Long, bữa ăn sáng đã chuẩn bị tốt rồi. Bây giờ, có thể ăn cơm. Thái tử Long, đi gọi ông nội và bà ngoại ăn cơm thôi."

"Vâng ạ!" thái tử Long xoay người, chạy tới ban công."Ông ơi, bà ngoại ơi, công chúa Phụng ơi, ăn cơm."

Giờ phút này, trên mặt Mặt Đường cũng tràn đầy hạnh phúc.

Trước kia, cô rất ghét làm việc nhà. Bây giờ lại trở nên thích hơn! Mặt Đường cũng cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi! Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, làm một người vợ sẽ hạnh phúc như thế. Ở trong phòng bếp, nhìn tận mắt người yêu và con cái ăn uống. Nỗi niềm ấy, đặc biệt thỏa mãn, đặc biệt hạnh phúc!

Đường Long nhìn cô! Anh đi lên phía trước, ôm lấy em của cô. Nhẹ nói nói."Bà xã, em thật đẹp!"

"Ai là bà xã của anh?" Mặt Đường liếc Đường Long một cái, bộ mặt ngượng ngùng cùng hạnh phúc. Hai người, mặc dù có quan hệ da thịt. Nhưng dù sao anh còn chưa kết hôn. Lần đầu tiên nghe anh gọi cô là bà xã, thật đúng là cảm thấy không được tự nhiên.

"Ai là bà xã anh? Đương nhiên chính là em rồi! Chẳng lẽ, làm bà xã của anh, em cảm thấy lỗ vốn à?" Cô gái này, đã là mẹ của hai đứa bé rồi, lại còn xấu hổ!

"Dĩ nhiên em cảm thấy lỗ vốn! Người ta cưới một cô dâu, đều phải đưa sính lễ! Anh đón mẹ con em về nhà, ngay cả một cái đám cưới cũng không có. Anh nói đi, em lỗ hay lời đây?" Mặt Đường nhìn cửa phòng khách một chút, nhỏ giọng nói."Hừ, em lỗ nặng rồi!"

"Lỗ hay không lỗ, em đều là bà xã của Đường Long đây. Như thế này nhé, anh sẽ nói chuyện với người lớn, để xem ngày đính hôn." Có mẹ con ba người, Đường Long thật không muốn độc thân nữa rồi. Anh hận không được sớm kết hôn một chút, sớm đem cô ôm vào phòng để.....

"A Long, ngàn vạn lần không được nói!" Mặt Đường vừa nghe anh nói muốn cùng mẹ và cha anh nói chuyện kết hôn, cả người càng không được tự nhiên.

"Sao không được chứ! Em cũng biết là anh chờ không nổi nữa mà!" Đường Long cười, gương mặt tà mị.

"Nhìn anh kia, chẳng có tiền đồ gì cả!" Cô nhéo nhéo cái mũi thẳng tắp của anh, cười nhạo vì lí trí của anh chưa đủ. Anh nhún vai một cái, gương mặt không quan tâm. Không có tiền đồ thì sao! Người đàn ông nào lại có thể có tiền đồ trước mặt vợ yêu được chứ?

Thức ăn bùng lên bàn, sáu người lớn lớn nhỏ nhỏ vây quanh. Đường Thương Long nhìn người một nhà, hài lòng cười.

"Nhiều người như vậy cùng ăn cơm, giống như tết vậy." Đường Thương Long gấp một món ăn, đặt vào bát của Đậu Ngọc Nga."Bà ngoại thái tử Long à,

cám ơn bà đã nuôi lớn một cô gái tốt như vậy. cám ơn bà đã chăm sóc cho hai đứa con Đường Long!"

"Ông nội công chúa Phụng đừng khách khí. Việc tôi làm, đều là bổn phận thôi! Hai đứa bé là cháu nội của ông, cũng là cháu ngoại của tôi mà!" Đường Thương Long khách khí như vậy, Đậu Ngọc Nga cảm thấy rất vui vẻ.

"Hai chúng ta thương lượng một chút về cuộc sống sắp tới đi. Đem chuyện A Long cùng Mật Đường giải quyết đã! Bà thấy ngày mấy tốt?"

"Đây là chuyện lớn của Đường gia, phải để ông quyết định chứ!" Đậu Ngọc Nga cảm thấy, nếu chuyện đã như vậy, nên làm càng sớm càng tốt. Nhưng dù sao bà cũng là khách của Đường Uyên!

"Cha, đương nhiên là càng nhanh càng tốt rồi." Lời Đường Long còn chưa nói hết. Mật Đường đã len lén dùng chân đạp anh. Người này thật là! Bậc trên bàn chuyện, cần anh mở miệng sao!

"Cha, cha muốn kết hôn sớm, có phải muốn cùng Mật Đường bảo bối chơi trò yêu đương hay không?" lời công chúa Phụng vừa nói ra, mọi người không nhận được mà cười sặc sụa. Mật Đường mắc cỡ, thiếu chút nữa chui xuống bàn!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bàn chuyện kết hôn 2:

Trên mặt Đường Long, cũng một hồi lúng túng. Anh làm một cái mặt quỷ với Công chúa Phụng, cười nói: "Công chúa Phụng, con nhìn thấy hết rồi à!"

Đường Thương Long nhìn một chút công chúa Phụng đáng yêu, nhìn lại một chút khuôn mặt Mật Đường đỏ bừng. Ông liền nở nụ cười, tiếp tục đề tài mới vừa rồi: "Bà ngoại thái tử Long à, bà cảm thấy Trung thu như thế nào?"

Trung thu? Thế không phải là đợi một tháng nữa sao? bên trong lòng của Đường Long, có chút không tình nguyện. Anh đang muốn mở miệng, Mật Đường gấp một món ăn, ngăn chặn cái miệng của anh lại. "A Long, anh ném thử món ăn này một chút, mùi vị không tệ nha." Vừa nói, vừa ý bảo anh không nên nói nữa. Đường Long nhai nhai món ăn, đem lời trong bụng nuốt xuống. Cô bé này, thật là bá đạo! Cô đến Đường gia, ngay cả một chút quyền lợi lên tiếng anh cũng không có! Đây chính là hạnh phúc và bi ai của người có vợ đây!

"Đường tiên sinh, chuyện này, cứ theo như ông nói đi!" Đậu Ngọc Nga cảm thấy, mặc dù một tháng có chút vội vàng, nhưng cũng đủ. Thật ra thì bà cho rằng tháng chín không tồi. Nhưng nhìn Đường Long lòng như lửa đốt, bà cũng ngưng ngừng, không lên tiếng!

"Tiết Trung thu, vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải chuẩn bị. A Long, con mang Mật Đường đi mua đồ trang sức kết hôn, sau đó đến tiệm áo cưới. Sửa sang lại nhà cửa! In thiệp mời, đặt tiệc cưới! Những chuyện này, giao cho cha cùng A Trung là được rồi." Đường Thương Long giao việc.

"Vâng." Đường Long đáp ứng một tiếng, coi như là đồng ý tất cả.

"Cha, con ăn xong rồi." thái tử Long cúi miệng một cái, đứng lên, nhìn Đường Long nói: "Chúng ta có thể lên đường chưa ạ?"

"Con cũng ăn xong. Cha, chúng ta đi thôi!" công chúa Phụng nhảy xuống ghế, xoay người chạy ra khỏi phòng khách. Đường Long cũng đứng lên, tạm biệt mọi người: "Con đưa hai đứa đi học trước. Sau đó đến công ty làm việc."

"Đi đường cẩn thận." Mật Đường đứng lên, tiễn đến ngoài cửa. Nhìn cha con ba người vừa nói vừa cười, trong lòng Mật Đường dâng lên từng tia hạnh phúc. Cô hạnh phúc đồng thời cũng có chút lo lắng! Không phải là cô quá ích kỷ chứ? Vì hạnh phúc của mình mà tổn thương Tiêu Từ Phụng.

Tiêu Từ Phụng có thể chịu được hay không? Cô có nên quay về nhà không?

Thái tử Long cùng công chúa Phụng ngồi trên chiếc xe sang trọng của Đường Long, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn!

"Cha, ngồi xe của cha thật sướng...! Cứ nghĩ đến chuyện cùng Mật Đường bảo bối chen lên xe buýt, con liền nhức đầu. Một mình mẹ mang theo hai đứa con, luôn chen không nổi. Lúc nào cũng phải đợi người khác lên hết, mới có thể đến lượt!" công chúa Phụng nhớ tới lúc chen lên xe buýt, vẫn cảm thấy rất giận phẫn.

"Công chúa Phụng, cha sẽ không bao giờ để cho các con chen lên xe buýt nữa. Về sau, nếu không có chuyện gì đặc biệt, mỗi ngày cha đều sẽ đưa các con đi học!" ánh mắt của Đường Long, có chút ướt át. mặc dù Mật Đường không nói với anh chuyện nuôi dạy con cái rất khổ cực, nhưng anh biết, anh đã để mẹ con cô chịu thiệt rất nhiều.

"Ha ha, chúng ta không cần chen lên xe buýt nữa!" công chúa Phụng hưng phấn mà nói: "Thái tử Long, nếu ai nhìn thấy chúng ta có cha đẹp trai thế này, lại còn ngồi xe con nữa, ai dám xem thường hai chúng ta nhỏ?"

"Ai dám xem thường thái tử Long cùng Công chúa Phụng, cẩn thận cha đập chết người đó!" Hai đứa bé nhỏ như vậy, trời ạ, nhất định là bị người ta chi trò không ít. Có lẽ, Mật Đường còn sống được hơn hai đứa bé này. Từ nay về sau, anh nhất định phải bảo vệ tốt mẹ con bọn họ, không bao giờ để cho

bọn họ bị thương tổn!

"Cha, đến rồi." Này giờ không nói gì, thái tử Long vừa nhìn thấy công trường học, rót cuộc mở miệng nói chuyện.

"Thái tử Long, anh nhìn kia, nó đấy." công chúa Phượng chỉ vào một thằng nhóc xách cặp.

"Cha, chính là nó, nó mắng con không có cha." Đường Long vừa ôm thái tử Long xuống, vừa nghe nó kể lể. Vừa nhìn thấy thái tử Long mặc bộ đồ mới tinh, từ một chiếc xe ô tô hào hoa xuống, mọi người xung quanh tròn mắt há miệng.

"Cha, báai bai." Một thân váy công chúa, công chúa Phượng cố ý hôn lên má Đường Long, để mọi người biết bé cũng có cha!

"Thái tử Long, Công chúa Phượng. Chạy chậm thôi, cẩn thận ngã xuống. Tan giờ học, chờ cha nhé. Đến lúc đó, cha tới đón bọn con!" Đường Long nhìn thấy vẻ sùng sốt của người khác, cố ý lớn tiếng nói.

"Cha, hẹn gặp lại." thái tử Long ngẩng đầu ưỡn ngực, đi về phía trường học. Bên cạnh bé, truyền đến giọng nói rõ ràng. "Thái tử Long, cha cậu thật đẹp trai!"

"Đương nhiên." thái tử Long tự hào nói một tiếng, lôi kéo công chúa Phượng đi vào trường học.

Lương Bích Ngọc chờ Tiêu Tử Phượng ngủ xong, liền lặng lẽ ra khỏi cửa. Bà lái một chiếc xe, chạy thẳng tới địa điểm đã định để gặp Lô Thanh Vân! Nếu không trông chờ được vào Tiêu Thỉnh Quân, thì bà đi tìm Lô Thanh Vân cho thỏa đáng! Lô Thanh Vân, dù sao cũng là cha ruột của Tiêu Tử Phượng. Con gái gặp phải chuyện bất bình, ông không thể ngồi nhìn được!

Lương Bích Ngọc lòng như lửa đốt đi tới quán trọ, căn bản không có chú ý tới sau lưng có người theo dõi.

Một người đàn ông đeo kính đen, nhìn bóng lưng Lương Bích Ngọc, cười. Ông vừa cười, vừa tự nhủ. "Người yêu gặp mặt, sẽ có trường hợp kích tình. Máy thu hình cùng máy ghi âm, nên phát huy tác dụng rồi! Ha ha, theo dõi lâu như vậy, rốt cuộc có thể hoàn thành nhiệm vụ!" người đàn ông đeo kính này, chính là thám tử tư mà Tiêu Thỉnh Quân thuê.

Lương Bích Ngọc vừa thấy được Lô Thanh Vân, liền nhào tới trong ngực ông khóc lên. "Thanh Vân, anh thấy tờ báo chưa! Con gái của chúng ta, bị Đường Long cùng mẹ con Đậu Ngọc Nga hại thảm rồi. Tối hôm qua, nó cả đêm không về nhà. Lúc nó ngủ, em nhìn thấy cả người nó đầy vết hôn. Nói không chừng tối ngày qua, nó đã bị người đàn ông hư hỏng nào cho làm hại rồi! Thanh Vân, Thanh Vân, anh nhất định phải giúp con gái hả giận!"

"Bích ngọc, chuyện này, đều tại em đấy! Nếu không phải lòng dạ đàn bà, con khốn Đậu Mật Đường kia đã sớm bị anh thịt rồi. Nó còn có cơ hội, đi theo Đường Long sao?" Lô Thanh Vân biết con gái chịu nhục, tâm tình tất nhiên vô cùng không tốt. Bất tri bất giác, oán giận lên đầu Lương Bích Ngọc.

"Cái gì? Anh nói đều tại em sao? Lô Thanh Vân, anh thật không có có lương tâm! Nếu em không nhịn nhục, hai đứa con anh có thể có cuộc sống như ngày hôm nay sao? Có phải bây giờ em đã già, anh không thích em rồi không?" Lương Bích Ngọc vừa nghe Lô Thanh Vân nói, giống như trách bà hại con gái vậy, lập tức phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Chứng cứ:

Lô Thanh Vân nhìn Lương Bích Ngọc nổi giận, vội vàng hòa hoãn giọng điệu của mình.

"Bích ngọc, không phải là do anh đau lòng Tử Phượng sao! Em kia, đừng so đo với anh chứ! Anh biết rồi, bảo bối của anh. Về sau, anh nhất định sẽ bồi bổ lại em!" Lô Thanh Vân hôn một cái lên trán Lương Bích Ngọc, tiếp theo chuyển dời đến bờ môi của bà.

"Quý, con gái đã vậy rồi, anh còn có ý định muốn chuyện kia!" Lương Bích Ngọc tiếp xúc được thân dưới căn to của Lô Thanh Vân, bà vội vàng đẩy Lô Thanh Vân ra.

"Bảo bối, chuyện báo thù cho con gái cứ để anh. Chuyện duy nhất bây giờ em cần làm, là hưởng thụ niềm vui thú của đàn bà." Lô Thanh Vân tiến lên, ôm lấy Lương Bích Ngọc, đi về phía giường ngủ.

"Đàn ông các anh thật là, không ai tốt cả. Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này!" mặc dù trong miệng Lương Bích Ngọc nói như vậy, nhưng thân thể không phản kháng. Lô Thanh Vân vuốt ve và ôm hôn, trong nháy mắt dấy lên dục vọng của bà. Bà và Tiêu Thỉnh Quân không vừa mắt, cho nên rất ít khi phát sinh quan hệ nam nữ. Bà cùng Lô Thanh Vân ít khi gặp mặt, thỉnh thoảng mới một lần, khó tránh khỏi củi khô gần lửa.

"Đàn ông không hư, đàn bà không thương. Em cũng thích làm chuyện như vậy, cần gì phải khắc chế mình? Chờ anh không 'dùng' được nữa, em có muốn cũng không thể đâu đấy!" Lô Thanh Vân vừa hôn Lương Bích Ngọc, vừa cởi quần áo bà ra. Hai thân thể trần truồng, chỉ lo ở trên giường diễn lại hình ảnh bốc lửa. Bọn họ ai cũng chưa từng nghĩ đến, một màn điên cuồng này, lại bị quay lại.

Phòng làm việc tổng giám đốc tập đoàn Tiêu thị.

Tiêu Thính Quân lo lắng đi đi lại lại. Thình thoảng ông còn ngẩng nhìn bên ngoài cửa sổ, không có ai đến. Ông đang đợi chính là người kia, thám tử tư mà ông thuê. Vì Lý trình thám mới vừa gọi điện thoại nói, gã đã bắt được chứng cứ về đôi gian phu dâm phụ này.

"Tổng giám đốc, ngài có khách đến tìm." Giọng nói của thư kí Tiểu Trương, vang lên ngoài cửa. "Tổng giám đốc, cho anh ta vào không?"

"Ừ, để cậu ấy vào đi! Tiểu Trương, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu ấy. Cô đừng để ai đến quấy rầy tôi!" Tiêu Thính Quân cố gắng thờ bình thường.

"Dạ, tổng giám đốc." Giọng nói Tiểu Trương ngọt ngào, lại một lần nữa vang lên. "Lý tiên sinh, tổng giám đốc mời ngài vào!"

Giọng nói thư kí vừa dứt, một người đàn ông mang mắt kính, đã đi vào. Gã gỡ mắt kính xuống, đi tới trước mặt của Tiêu Thính Quân. Từ trong túi lấy ra máy CD, đưa cho Tiêu Thính Quân. "Tổng giám đốc Tiêu, chúng tôi này muốn đã lấy được, hơn nữa còn tình ái dào dạt."

Sắc mặt của Tiêu Thính Quân, lập tức tái nhợt. Bàn tay nhận lấy máy CD, không nhận được mà phát run lên.

Ông cần chứng cứ, chứng thật Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân gian tình. Cũng cần chứng cứ, chứng minh thân thể Tiêu Tử Phụng và Tiêu Tử Đằng. Nhưng khi ông nắm được chứng cứ thì lại có chút tâm hoảng ý loạn.

"Tổng giám đốc Tiêu, ngài xem một chút đi! Nếu như không có vấn đề gì, chúng ta có thể kết thúc hợp đồng." Lý trình thám đã thấy nhiều cảnh này, cho nên không cảm thấy ly kỳ.

"Cái đĩa, tôi sẽ nhìn. Nếu như không hài lòng, tôi sẽ gọi lại cho cậu sau. Đây là chi phiếu, thù lao của cậu." Tiêu Thính Quân nghiêm chỉnh, ngay trước mặt người ngoài không thể để họ nhìn thấy vợ ông cùng người đàn ông khác lên giường. Ông đem cái đĩa đặt trên bàn làm việc. Thuận tay điền một tờ chi phiếu, đưa cho Lý trình thám.

"Như vậy cũng tốt." Lý trình thám nhận lấy chi phiếu, cười một tiếng, đi ra khỏi phòng làm việc của ông. Tiêu Thính Quân do dự chốc lát, vẫn đem CD bỏ vào máy vi tính.

Ông ngừng thờ, chăm chú nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính.

Một hồi tiếng giày cao gót, từ trong máy vi tính truyền tới. Ngay sau đó, một người đàn bà thờ hồn hèn đi vào gian phòng. Người kia, đúng là vợ ông - Lương Bích Ngọc. Vừa vào cửa, liền nhào vào trong ngực một người đàn ông, khóc nói với nói. "Thanh Vân, anh thấy tờ báo chưa! Con gái của chúng ta, bị Đường Long cùng mẹ con Đậu Ngọc Nga hại thảm rồi. Tối hôm qua, nó cả đêm không về nhà. Lúc nó ngủ, em nhìn thấy cả người nó đầy vết hôn. Nói không chừng tối ngày qua, nó đã bị người đàn ông hư hỏng nào cho làm hại rồi! Thanh Vân, Thanh Vân, anh nhất định phải giúp con gái hả giận!"

Tiêu Thính Quân thấy một màn như vậy, sắc mặt càng thêm tái nhợt!

Trên người Tiêu Tử Phụng có vết hôn? Cả đêm nó không về nhà là do ở chung một chỗ với gã đàn ông nào đó? Hơn nữa bị người đàn ông kia làm hại? Ông căm hận Lương Bích Ngọc, nhưng cũng rất thương cô con gái nuôi hơn hai mươi năm này.

Phía dưới một màn, càng làm cho Tiêu Thính Quân tâm kinh hoảng! Giọng nói của Lô Thanh Vân, giống như truyền tới từ trong Địa ngục, khiến Tiêu Thính Quân khủng hoảng không dứt! "Bích ngọc, chuyện này, đều tại em đây! Nếu không phải lòng dạ đàn bà, con khốn Đậu Mật Đường kia đã sớm bị anh thịt rồi. Nó còn có cơ hội, đi theo Đường Long sao?"

Thịt Mật Đường?

Trời ạ, người này phát rồ rồi, lại muốn đối phó với Mật Đường - con gái của ông sao! Tại sao lại muốn đối phó Mật Đường? Chẳng lẽ, chỉ vì muốn độc chiếm gia sản của Tiêu Thính Quân ông sao?

Trong máy vi tính, truyền đến tiếng hô của Lương Bích Ngọc: "Cái gì? Anh nói đều tại em sao? Lô Thanh Vân, anh thật không có có lương tâm! Nếu em không nhận nhục, hai đứa con anh có thể có cuộc sống như ngày hôm nay sao? Có phải bây giờ em đã già, anh không thích em rồi không?"

Tiền nhân này, dựa vào Tiêu Thính Quân ông để ăn ngon mặc đẹp. Bây giờ ả lại nói lên hai chữ nhịu nhục này sao?

Tiêu Thính Quân chỉ lo nghĩ tới tâm sự của mình, đã bỏ sót một chút hình ảnh trong máy vi tính. Hai người kia, không phải là đang cãi vả sao? Sao đột nhiên lại tiến vào loại tình huống này? Nhìn hai thân thể trần truồng ôm dính nhau, Tiêu Thính Quân cảm thấy một hồi buồn nôn. Nhất là nghe được giọng Lương Bích Ngọc giống như gái điếm, lại càng thêm ghê tởm.

Ả là Lương Bích Ngọc sao? Đây chính là ả đàn bà cùng ông sinh sống hai mươi mấy năm qua sao? Sao ông cảm thấy bà xa lạ như thế!

Nếu như không phải là truy đuổi theo Tiêu Tử Đằng, đến bây giờ, chắc ông còn sống trong sự lừa dối!

Ông vẫn cho rằng ông có một gia đình hạnh phúc. Một người vợ xinh đẹp mà hiền hậu, một cặp con song sinh khéo léo mà lanh lợi. Không nghĩ tới, tất cả đều của người khác!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chuyển giao:

Nếu lấy cái CD này làm chứng cứ, đặt ở trên tòa án, kế hoạch mưu đoạt gia sản mà Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân bày ra, sợ rằng phải tan nát rồi.

Nhưng bây giờ, ông có thể làm như vậy sao?

Không thể!

Nếu như ông thật sự làm như vậy! Lô Thanh Vân không chiếm được tài sản của ông, nhất định sẽ liều mạng! Ông ta có thể làm ra chuyện gì, đó là điều không thể dự đoán được! Ông ta đối phó ông thế nào, đều là chuyện nhỏ. Ông muốn đối phó với mẹ con Mật Đường, vậy cũng thảm. Ông đã khiến họ thua thiệt quá nhiều, ông không thể vì mình, mà làm liên lụy tới con gái số khổ của ông! Nhất định phải ổn định đôi cầu nam cầu nữ Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân này, nhất định phải nhắc nhở Đường Long một tiếng. Nếu như Đường Long có thể bảo vệ được con gái của ông, ông cũng không có gì phải cố kỵ!

Tiêu Thỉnh Quân cất CD, đặt nó ở nơi bí ẩn. Sau đó ông cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy số. Trong điện thoại, truyền đến giọng nói lễ phép mà cứng rắn: "Tổng giám đốc Tiêu, ngài khỏe chứ!"

"Ngài Jack, ngài khỏe chứ. Chuyện mà tôi nói với ngài, ngài suy tính như thế nào?" Tiêu Thỉnh Quân khách sáo một tiếng, đi thẳng vào chủ đề.

"Tổng giám đốc Tiêu, ngài nói chuyện kia, tôi cảm thấy hứng thú vô cùng. Chẳng qua là, tôi có chút nghi ngờ, cũng muốn hỏi ông một tiếng, tập đoàn Tiêu Thị kinh doanh tốt như vậy, tại sao muốn chuyển giao lại? Tiêu tổng giám đốc, có thể nói cho tôi biết nguyên nhân thật sự không?" Jack là một người làm ăn cẩn thận, mỗi khi đi một bước, ông cũng rất cẩn thận.

Tiêu Thỉnh Quân do dự một chút, quyết định nói ra sự thật. Có lẽ, chỉ có nói ra thật tình, đối phương mới dễ dàng chấp nhận. "Jack tiên sinh, nói thật, tôi cũng không muốn chuyển giao lại Tiêu Thị. Nhưng con gái của tôi bị vị hôn phu vứt bỏ, nó rất thương tâm. Cho nên, tôi mới muốn xử lý buồn bán nơi này, phát triển buôn bán ở chỗ khác."

"Tổng giám đốc Tiêu, ngài thật là một người thành thật." Jack đã sớm biết được tin tức Tiêu Từ Phượng bị vị hôn phu vứt bỏ từ trên báo chí. Tiêu Thỉnh Quân thẳng thắn như vậy, trong lòng ông lại có chút thực tế. "Như vậy đi, chúng ta ký kết một hiệp nghị trước. Tôi gom góp xong tiền, trong vòng nửa tháng, sẽ nhận tập đoàn Tiêu Thị."

"Tốt lắm. Jack tiên sinh, chúng ta cứ quyết định như vậy đi!" Tiêu Thỉnh Quân đề điện thoại xuống, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đền rực rỡ vừa bật lên cũng là lúc ban đêm ập xuống.

Xe của Đường Long ngừng lại trước một cửa hàng. Mật Đường mang váy dạ hội màu trắng, từ trên xe đi xuống. Làn da trắng nõn, trang phục tinh khiết, có vẻ cực kỳ thanh thuần.

Chốc hai người bọn họ cùng đi vào, chính là muốn chọn lựa nhẫn cưới! Hai người nắm tay, đi vào cao ốc xinh đẹp, đưa tới không ít tầm mắt. Có lẽ, Đường Long sớm đã thành thói quen, anh không cố kỵ chút nào dắt cô đi về phía trước. Mật Đường thật sự không có thói quen bị người người dòm ngó, nhỏ giọng nói. "A Long, tất cả mọi người đang nhìn chúng ta!"

"Muốn nhìn, thì để cho bọn họ nhìn." Đường Long nhún vai một cái, một cánh tay đem Mật Đường ôm vào trong ngực. Hừ hừ, cùng vợ chung một chỗ, còn sợ nhìn người sao!

Sau lưng hai người bọn họ, truyền đến tiếng bàn luận của hai nhân viên nữ.

"Trời ạ, người đẹp trai kia, không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Đường Thị sao? Anh ta thật đẹp trai!"

"Này, cậu đừng phát si chứ. Đẹp trai thời này đều vô cùng hoa tâm. Đặc biệt này tổng giám đốc tập đoàn Đường Thị, càng thêm thái quá. Mấy ngày trước, không phải anh ta mới dấn vị hôn thê sao? Nói không chừng, anh chơi Tiêu gia Đại tiểu thư chán, mới vứt bỏ ả! Vì người đàn ông này mà Đại Tiểu Thư Tiêu gia còn cắt cổ tay tự sát! Cậu nhìn cô gái bên cạnh anh ta đi. Theo tớ đoán, người này cũng không quá mấy ngày."

Mật Đường nghe những lời này, cảm giác thật quẫn bách! Cô nằm bên tai Đường Long, nhỏ giọng hỏi. "A Long, không phải anh sẽ giống như họ nói chứ? Giữa anh cùng Tiêu Từ Phượng, rốt cuộc có hay không....."

Đường Long liếc Mật Đường một cái, gương mặt mắt hừng. "Con bé chết tiệt kia, hiện tại là lúc nào, cứ nhiên em lại hỏi cái vấn đề ngu xuẩn thế này!"

"A Long, đừng tức giận. Phụ nữ mà, khó tránh khỏi lòng dạ hẹp hòi một chút. Em hỏi như vậy, là quan tâm anh mà! Nếu không quan tâm, em mới lười hỏi anh.....".

"Con bé chết tiệt này, trù lên giường cùng em ra, anh chưa từng lên giường với người nào cả!" Đường Long thấp giọng, thay Mật Đường nói ra mấy chữ kia.

"Anh hù hòng, em không để ý tới anh nữa." Mật Đường tránh khỏi Đường Long kiểm chế, đỏ mặt chạy lên quầy trang sức ở tầng 2. Đường Long đuổi sát theo sau.

Nhân viên vừa nhìn thấy có khách hàng tới, khuôn mặt vội vàng tươi cười chào đón. "Tiểu thư, tiên sinh, hai vị muốn đính hôn? Hay là sắp kết hôn à?"

"Chào cô, hai chúng tôi vừa đính hôn vừa kết hôn luôn!" Đường Long nhìn Mật Đường một chút.

Vừa đính hôn vừa kết hôn? Cô nhân viên đưa mắt nhìn bụng Mật Đường, dùng ánh mắt thăm tra xem cô có phải ăn com trước keng hay không. "A, là thế à! Tiên sinh, để tôi giới thiệu mấy món đồ trang sức, để ngài chọn lựa một chút nhé!"

Mật Đường thật sự không chịu nổi ánh mắt của cô nhân viên, liếc Đường Long một cái! Trong lòng cô âm thầm mắng: "Tên vô lại này, dám trêu cợt mình. Ha ha, xem Mật Đường ta chinh trị mi thể nào."

Đường Long thừa dịp nhân viên cúi đầu chọn lựa đồ trang sức, đối với Mật Đường làm một cái mặt quỷ. "Nhóc con, có phải em muốn báo thù hay không? Kế hoạch trả thù, có phải trước khi kết hôn không để cho anh lên giường của anh hả?"

Người này, cư nhiên đã đoán đúng tâm tư của cô. Hừ hừ, biết rõ cô tuyệt chiêu này, còn dám cố ý chọc giận cô. "Đường Long, anh đoán đúng rồi. Vì em sợ, bị người ta nhìn chằm chằm bụng mình!"

"Tiên sinh, ngài xem mấy món đồ này, đây là kiểu mới nhất!" Nhân viên đem mấy bộ đồ trang sức tới trước mặt của anh.

"Bộ này không tệ." Đường Long cùng Mật Đường, đồng thời chỉ vào một bộ đồ trang sức. Đó là một bộ trang sức khảm bạch kim. Kiểu dáng, vô cùng mới mẻ, độc đáo rất khác biệt. Dây chuyền treo lủng lẳng một chìa khóa. Chiếc nhẫn, cũng hoa văn về ổ khóa và chìa khóa. Vòng tai, cũng treo lủng lẳng hoa văn ấy.

"Hai vị thật đúng là đồng tâm! Ánh mắt của hai vị cũng là hạng nhất đấy! Bộ trang sức này chỉ có một bộ. Tên đồ trang sức này là 'yêu khóa'. Ngụ ý vô cùng rõ ràng, chính là hai người yêu nhau, cam tâm tình nguyện khóa chung một chỗ mãi mãi. Hai vị coi trọng bộ yêu khóa này, nhất định sẽ yêu nhau cả đời, hạnh phúc cả đời." Cô nhân viên dựa vào tài ăn nói của mình, muốn khách hàng mua đồ trang sức có giá trị xa xỉ này!

"Yêu khóa?" Tên bộ đồ trang sức này, lại đẹp đến vậy! Dem hai người yêu nhau khóa chung một chỗ? Người chọn bộ trang sức này sẽ yêu nhau cả đời, hạnh phúc cả đời?

"Đồ trang sức đẹp! Tên rất hay! chúng tôi muốn bộ này!" Đường Long đem một bộ đồ trang sức, tự mình đeo lên cho Mật Đường. "Mật Đường, anh sẽ khóa em lại. Về sau, em chính là của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Ảnh cưới:

Mật Đường vừa ngắm nhìn Đường Long, trong lòng xông lên một hồi hạnh phúc! "A Long, cho dù không khóa, em cũng là của anh, em nguyện ý để anh khóa em lại, khóa cả đời cũng không oán không hối!"

Trong đôi mắt của Đường Long, thoáng qua một tia cảm động. Anh ôm chặt Mật Đường, hôn lên trán cô. Anh nhanh chóng thanh toán, lôi kéo Mật Đường ra khỏi toàn nhà đẹp để này.

"A Long, em thấy thật hạnh phúc! Có lúc, thậm chí em còn nghi ngờ, em thật sự muốn kết hôn sao? Con của em thật sự có cha rồi sao? người một nhà chúng ta thật sự sẽ hạnh phúc chung một chỗ sao? Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy không dám tin!" Mật Đường đi theo sau lưng Đường Long, lặng lẽ nói.

"Bảo bối, đừng nghi ngờ! Chúng ta đã thất lạc nhiều năm. Có thể cùng nhau sống chung cuộc sống hạnh phúc, đó là ông trời thương chúng ta!" Thật ra thì, Đường Long cũng có suy nghĩ giống Mật Đường. Anh đã từng hoài nghi, đã từng lo được lo mất. Anh từng không chỉ một lần hỏi mình: anh thật sẽ kết hôn với cô gái anh yêu sao? Anh thật sự là cha của hai đứa bé rồi sao? Cái hạnh phúc này sẽ vĩnh viễn vây quanh anh sao?

"Cái hạnh phúc này tới quá đột ngột. Em vẫn cảm thấy, em không nên hạnh phúc như vậy. Em muốn đây không phải là một giấc mộng. Mộng tỉnh thì có kết thúc mọi thứ hay không?" Ở trong hạnh phúc, Mật Đường thật sự rất sợ, đây chỉ là một giấc mộng đẹp!

"Mật Đường, bây giờ chúng ta đi chụp ảnh cưới! Khi hình cưới làm xong, chúng ta sẽ không hoài nghi về cái hạnh phúc này nữa!" Đường Long lôi kéo Mật Đường, hai người chạy thẳng tới tiệm chụp ảnh cưới xinh đẹp gần đây.

Tiệm này có một cái tên dễ nghe —— lên kiệu hoa.

Đường Long vừa nhìn cái tên này, nhỏ giọng hát lên. "Ôm một cái nào, ôm một cái, ôm cô bé của tôi lên kiệu hoa. Lên kiệu hoa, tiếp theo sẽ động phòng! Thật tuyệt vời!"

"Ha ha, sao anh lại hát kiểu đó." Mật Đường cũng bật cười. Người này sao vậy? Tại sao, tư tưởng của anh luôn dừng lại ở chuyện ấy nhỉ? "Dâm từ lời xấu xa, tư tưởng hạ lưu."

"Nếu không hạ lưu, ai sẽ kết hôn với em hả? Người đàn ông không hạ lưu, tranh nhau đi Thiệu Lâm tự mất, còn vô giáo đường làm cái gì?" Đường Long hạ thấp giọng, ri tai nói. "Em làm ni cô, anh sẽ đi làm hòa thượng. Hai chúng ta, ở cửa đối diện. Ban ngày, thì thành tâm kính phật. Buổi tối, anh đến chọc em. Hai chúng ta làm hòa thượng ni cô, cũng không thể không có trách nhiệm được!"

"Anh này!!" Mật Đường bị Đường Long chọc cười, liếc anh một cái. Hòa thượng ni cô ở cửa đối diện, trời ạ.

"Em có biết, hòa thượng bây giờ hàng thật giá thật đó? Lúc quỳ tiền là thế, buổi tối đến cũng là đồ dỏm!" Đường Long vẫn chưa nói hết, liền bị nhân viên tiếp tân của tiệm "lên kiệu hoa" lễ phép cắt ngang. "Tiên sinh, tiểu thư. Xin hỏi, hai vị muốn chụp ảnh cưới ngay bây giờ? Hay còn chờ hôm khác ạ?"

"Bây giờ có phải là quá muộn hay không?" Mật Đường nhin cười, đáp lời.

"Khách hàng là Thượng Đế. Chỉ cần hai vị muốn, thì có thể chụp hình."

"Chỉ cần có thể ư, chúng ta liền chụp bây giờ!" Dù sao sớm một chút mới an tâm hơn. Đường Long nhìn Mật Đường một chút, quyết định chụp hình.

"Tiên sinh, tiểu thư, xin theo tôi vào trong." Nhân viên tiếp tân cúi người, dẫn Đường Long cùng Mật Đường đi vào phòng làm việc. Cô báo cáo cho quản lý: "Quản lý Hàn, hai vị này muốn chụp hình áo cưới!"

"Xin chào." Quản lý Hàn bắt tay với Đường Long, xoay người phân phó mọi người. "Thợ trang điểm, người điều chỉnh ánh sáng, nhiếp ảnh gia.... đến đây."

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng nghi đi ra bốn, năm người. Hai cô gái phụ trách trang điểm và làm tóc đi tới trước mặt của Mật Đường. "Tiểu thư, để tôi trang điểm cho cô!"

Hai người, vây quanh Mật Đường, một trước một sau mà tiến hành.

Thợ trang điểm cầm tất cả chổi lông lớn nhỏ, phác họa trên mặt cô. Lau mặt, phấn thơm, lông mi giả, mắt cara, soi môi... Vốn gương mặt Đậu Mật Đường đã xinh đẹp này càng thêm tinh xảo, càng thêm xa hoa.

Tóc của cô, được thợ làm tóc búi thành một búi tóc xinh đẹp. Hơn nữa, ở trên búi tóc có cắm mấy đóa hoa bách hợp. Hoa bách hợp màu trắng ngà, cùng làn da trắng nõn như ngọc, tôn nhau lên, rực rỡ! Hợp với một bộ áo cưới trắng nõn, thấy thế nào Mật Đường cũng đẹp không sao tả xiết!

"Thật là cô dâu xinh đẹp! So sánh với chú rể như anh, còn hơn mấy phần." Đường Long mặc đồ vest, ca ngợi tự đáy lòng cô dâu của anh. Anh được thợ trang điểm điểm một chút, tóc ngắn cũng được tạo hình đơn giản. Vốn khuôn mặt anh tuấn, càng thêm hoàn mỹ.

"Cô dâu đẹp gái, chú rể đẹp trai, hai người mà sinh cục cưng nhất định sẽ càng thêm xinh đẹp." Thợ trang điểm nhìn đôi vợ chồng sắp cưới này, ca ngợi.

"Nói đến cục cưng, anh có muốn đem thái tử Long cùng công chúa Phụng đến đây để chụp một tấm ảnh gia đình không?" Mật Đường nhớ tới thái tử Long cùng Công chúa Phụng, trong lòng tràn đầy áy náy. Hai người bọn họ chỉ lo chụp hình, lại bỏ sót hai bảo bối.

Lời nói của Mật Đường, làm thợ trang điểm kinh ngạc. Cô gái này cũng lắm là hơn hai mươi hai tuổi, cô nhỏ như vậy, tại sao có thể là mẹ của hai đứa bé? Chẳng lẽ, ăn cơm trước keng? Nếu không nữa thì, cô là vợ kế của người đàn ông này?

Đường Long nhìn thợ trang điểm kia dâng tròn to mắt, trong lòng không nhịn được cười thầm Mật Đường. Một cô dâu muốn chụp hình cưới lại muốn mang theo hai đứa bé, đó không phải là không đánh đã khai mình làm mẹ trước khi cưới ư? Anh vừa nháy mắt với Mật Đường, vừa cười nói. "À, cô ấy rất hiền, mà lại thích cháu gái của tôi! Nếu em muốn chụp ảnh với bọn nó thì để dịp khác nhé!"

"Vâng!" Mật Đường nói xong cũng biết mình phạm vào một sai lầm nhỏ. Cô không khỏi mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, thật may là Đường Long ra mặt giải vây, mới để cho cô không đến nỗi bị bêu xấu trước mặt mọi người ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Kế hoạch 1:

Không khí sáng sớm, cực kỳ mát mẻ thoải mái.

Người tập thể dục, nhiều vô số. Tiêu Tử Phụng, cũng là một thành viên trong đó. Cô mặc một bộ áo quần vận động tay ngắn, xen lẫn trong đám người, đặc biệt bắt mắt dễ coi.

Thật ra thì, cô vốn không có thói quen vận động. Bởi vì ngày hôm qua ngủ một ngày, buổi tối thật sự ngủ không được. Cô giống như bánh nướng áp chảo vậy, lăn qua lộn lại một buổi tối. Thật vất vả nhịn được đến khi sắc trời tỏa sáng, liền đứng dậy đi tập thể dục buổi sáng.

"Tử Phụng, em cũng tới vận động à!" Một giọng nói quen thuộc, vang lên bên tai Tiêu Tử Phụng. Cô quay đầu nhìn lại, lại là Đồng Vân Phi. Anh mặc một bộ quần áo thể thao hàng hiệu, trên chân là một đôi giày thể thao hàng hiệu, cả người tràn đầy một loại khỏe mạnh cùng sức sống.

Tiêu Từ Phượng nhìn Đồng Văn Phi một cái, cũng không nói gì. Cô tiếp tục chạy về phía trước, giống như gặp phải một người xa lạ. Nhìn thấy Đồng Văn Phi, liền khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện trên bờ biển. Khuôn mặt không nhìn được bay lên một luồng mây hồng. Lòng của cô, cũng không ngừng đau đớn.

Đường Long đã cắm một cây dao trong lòng của Tiêu Từ Phượng cô. Mà người đàn ông này thì thừa dịp cô uống say, cướp lấy trong sạch của cô. Mặc dù cô hận người đàn ông này, lại càng hận Đường Long hơn.

"Từ Phượng, em vẫn giận anh sao?" Đồng Văn Phi không có nổi giận, tiếp tục đuổi theo. Anh lượn vòng trước người của Tiêu Từ Phượng, toát ra thân thể cường tráng của mình: "Từ Phượng, đừng tức giận nữa. Anh thật lòng yêu em, em gả cho anh đi!"

Tiêu Từ Phượng liếc Đồng Văn Phi một cái, thay đổi phương hướng khác mà chạy đi. Cô không cần lý tới người mảnh vụn này, nhìn thấy cái mặt của anh, cô sẽ nhớ tới chuyện mình bị vũ nhục.

"Bán hoa đây, bán hoa đây." Một cô bé bán hoa chạy tới. Đi tới trước mặt Đồng Văn Phi thì ngừng lại. "Tiên sinh, mua hoa không?"

"Cô bé, toàn bộ số hoa của cháu, chú sẽ mua hết." Đồng Văn Phi móc ra hai tờ tiền mệnh giá lớn, đưa cho cô bé. Nhận lấy gói hoa hồng, anh đuổi theo Tiêu Từ Phượng. Anh tin tưởng, chân thành và kiên trì sẽ có kết quả. Chỉ cần Đồng Văn Phi anh đủ thành tâm, anh nhất định sẽ đã động được lòng của người đẹp. "Từ Phượng, Từ Phượng. Em chờ anh một chút!"

Tiêu Từ Phượng giống như không có nghe thấy, trực tiếp chạy về phía trước. Cô chạy nhanh, Đồng Văn Phi nhanh hơn. Anh chạy đến trước mặt của Tiêu Từ Phượng, đem giỏ hoa mới mua được giơ lên trước mặt cô, lớn tiếng hô. "Từ Phượng, anh yêu em, anh hi vọng em có thể gả cho anh."

Người đàn ông này, sao lại không thức thời như vậy? Cô đã rất rõ ràng cự tuyệt anh, sao anh còn quấn chặt lấy cô? Cho dù Đồng Văn Phi thật tâm yêu cô, cô cũng tuyệt sẽ không gả cho anh! Một kẻ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tại sao có thể làm chồng của Tiêu Từ Phượng cô được?

Một bà lão tản bộ đi tới, cảm động nhìn nhìn Đồng Văn Phi, sau đó xoay người hướng Tiêu Từ Phượng nói: "Cháu gái à, đồng ý nó đi! Bây giờ trong cái xã hội này, muốn tìm một người thật lòng yêu cháu không dễ dàng đâu! Đừng bỏ lỡ cơ hội mà hối hận cả đời!"

Tiêu Từ Phượng khẽ cười cười với bà, bà lão thì thờ dài xoay người đi. Tấm lưng kia, có chút đau thương cùng cô đơn. Có lẽ, bà cũng là một người phụ nữ bỏ lỡ người đàn ông thật tâm yêu mình!

"Từ Phượng, anh thật lòng yêu em, gả cho anh đi! Nếu như em muốn anh quỳ xuống cầu hôn, bây giờ anh sẽ quỳ xuống." Đồng Văn Phi tay nâng giỏ hoa, chuẩn bị quỳ xuống đất cầu hôn.

"Đồng Văn Phi, anh đừng giả điên nữa!" Tiêu Từ Phượng xoay người, lướt qua Đồng Văn Phi, trực tiếp chạy đi. Phía sau của cô, truyền đến giọng nói có chấp của Đồng Văn Phi: "Từ Phượng, anh sẽ không chết tâm. Tin tưởng, anh nhất định sẽ làm cảm động trái tim của em!"

Anh muốn đã động trái tim của cô?

Ha ha, cô đã sớm không có tâm! Lòng của cô, bị Đường Long xé tan thành từng mảnh rồi, kể cả tự ái của cô cũng giẫm dưới chân. Cô còn có trái tim được à?

Tiêu Từ Phượng đi vào phòng làm việc của mình, trên bàn xuất hiện một giỏ hoa quen thuộc. Giỏ hoa ấy, chính là của Đồng Văn Phi.

"Thư kí Trần, giỏ hoa này là ai đưa tới?" trong lòng Tiêu Từ Phượng mặc dù hiểu chuyện gì xảy ra, vẫn không nhìn được hỏi Trần Văn một tiếng. Trần Văn đang gõ bàn vẫn cười nói: "Hoa này ư, là tổng giám đốc Đồng Văn Phi của tập đoàn Đồng Thị đưa tới! Cô nhìn đi, phía trên có thư của anh ấy đấy!"

Trần Văn âm thầm nghĩ tới, đúng là thiên kim nhà giàu có khác, mới vừa bị một tổng giám đốc vứt bỏ, lập tức có một người tổng giám đốc khác tìm tới cửa. Con gái bình thường, e rằng không có phúc khí này.

Tiêu Từ Phượng lấy ra một lá thư từ giỏ hoa, phía trên có ghi từng dòng chữ cứng rắn kiên quyết:

Từ Phượng, bất kể em có tin hay không, anh đều muốn nói cho em: anh không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Nếu như không phải là em say rượu kéo anh không buông, anh nhất định không dám chạm vào em!

Anh biết, em say rượu, đem anh trở thành một người đàn ông khác. Làm thế thân ột người đàn ông khác, trong lòng của anh quả thật có chút chua xót. Cho nên anh muốn an ủi em, cũng không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đó là bởi vì anh yêu em mà thôi!

Ngay từ lúc em chưa đính hôn, anh đã yêu em. Chỉ vì em là hoa có chủ, anh cũng chỉ có thể ẩn nhẫn tình cảm của mình. Ở trong quán bar, lần nữa gặp lại em, gặp lại em khi em bị thống khổ hành hạ, lòng của anh cũng bối rối. Trong lòng anh âm thầm thề: anh nhất định sẽ cho em vui vẻ, anh muốn em hạnh phúc.

Bất kể trong lòng của em mâu thuẫn đến cỡ nào, anh sẽ không nổi giận! Anh tin, tình yêu của anh là một chìa khóa vạn năng, nhất định sẽ mở ra trái tim đã rỉ sét của em.

Đồng Văn Phi

Bên trong lòng của Tiêu Từ Phượng, thoáng qua một tia cảm động! Nước mắt, nhanh chóng làm mờ hồ ánh mắt của cô. Khi cô thương tâm nhất, lại có người nói với cô ấm áp ngọt như vậy.

Anh nói rất đúng, lòng của cô đã rỉ sét, hơn nữa rỉ thành một cục sắt. Nhưng mà anh yêu, cũng không nhất định là chìa khóa vạn năng! Cho dù anh vạn năng cỡ nào, cô cũng sẽ không mở cho anh một cơ hội.

Tiêu Từ Phụng cầm giò hoa, và tờ giấy kia, ném vào thùng rác.

Cô vốn cho là, chuyện này coi như là đã qua. Không nghĩ tới, lúc tan việc, đang cùng tận đoàn Tiêu thị trước đại sảnh lại một lần nữa gặp cái người đàn ông đáng ghét này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Kế hoạch 2:

Khi Tiêu Từ Phụng đi xuống thang máy, liền nhìn thấy một đồng lớn nhân viên nữ vây tại một chỗ, chỉ vào cửa nghị luận cái gì đó!

"Trời ạ, các cậu thấy chưa. Người đàn ông ôm hoa tươi đó rất đẹp trai!"

"Ha ha, có đẹp trai hơn nữa, chỉ sợ cũng không tới phiên Châu nhi cậu đâu!"

"Tớ đương nhiên là không có cái phúc khí này. Ha ha, tớ chỉ tò mò, anh ta chờ cô gái đẹp nào của công ty chúng ta đây?"

Trong lỗ mũi Tiêu Từ Phụng không nhịn được hừ một tiếng. Trong lòng, âm thầm cười nhạo mấy người nhân viên nữ: một đám vịt con xấu xí vọng tưởng biến thành thiên nga.

Tiêu Từ Phụng còn chưa đi ra khỏi tòa nhà, Đồng Vân Phi liền ôm một bó hoa tươi, đi tới. Anh lộ ra nụ cười mỉa hoặc người, chào hỏi Tiêu Từ Phụng "Từ Phụng, anh tới đón em."

Sau lưng Tiêu Từ Phụng truyền đến tiếng nghị luận nhỏ giọng của đám nhân viên nữ. Thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn bay vào trong lỗ tai Tiêu Từ Phụng.

"Tớ tưởng anh ta tới đón ai, nguyên lai là tới đón ả bị bỏ đá!"

"Ha ha, nếu cô ta không phải là thiên kim nhà giàu, làm sao vừa mới bị một tổng giám đốc vứt bỏ, sẽ có một tổng giám đốc khác tìm tới cửa. Xem ra, sinh trong nhà giàu thật tốt!"

"Người đàn ông thường nhìn trúng phụ nữ có giá trị. Có mấy người đàn ông yêu tiền mà đón dâu? Tổng giám đốc Đường bỏ qua thân tài này, tổng giám đốc Đồng ngược lại thật tình thật."

"Mọi người nói phải, nếu như không phải là nhìn trúng tiền tài Tiêu Thị, người nào sẽ nguyện ý muốn một ả đàn bà xấu tính như vậy? Nếu ả không sinh ra trong gia đình tôi, đoán chừng giá thị trường cũng chẳng được bao nhiêu."

"Các người nhỏ giọng dùm một chút, cẩn thận ác nữ kia nghe được, sẽ đập nát chén cơm của các người đấy. Mọi người đi thôi, đừng tự thiêu mình."

Tiêu Từ Phụng cũng cười cười với Đồng Vân Phi, thuận tay nhận lấy hoa của anh. Trong tiếng nghị luận của mọi người, nâng cao sống lưng kéo Đồng Vân Phi rời đi. Cô vốn không muốn cùng Đồng Vân Phi đi, nhưng để chứng minh cô không thiếu đàn ông, vì để cho đám nhân viên vô lương kia xem một chút, cô đi theo Đồng Vân Phi lên xe.

Thật ra thì, Tiêu Từ Phụng luôn cho rằng, mình không phải là một cấp trên luôn được chào đón. Nhưng mà, cô cũng không nghĩ tới, nhân duyên của cô lại kém như vậy. Bọn người vô tình vô nghĩa này nói một đằng trước mặt cô. Nói lý ra, chẳng qua chỉ nịnh hót. Ngoài mặt, họ ca ngợi cô như vậy. Trong lòng không chửi bới cô mới lạ.

Bị bỏ đá? đoán chừng giá thị trường cũng chẳng được bao nhiêu? Suy nghĩ một chút về những câu nói này, cô liền một hồi đau lòng khó nhịn.

"Từ Phụng, em muốn ăn cái gì? Chỉ cần em nói địa điểm, anh đều dẫn em đi." Đồng Vân Phi nhìn bộ mặt ủ buồn của Tiêu Từ Phụng, phá vỡ trầm mặc. Cô bé này chịu cùng anh ra ngoài, đại khái là vì ánh mắt của người khác? Bằng không, cô sẽ không như vậy mà theo anh. Xem ra, anh nên để cô lựa chọn địa điểm!

"Tùy tiện đi!" Bây giờ Tiêu Từ Phụng chỉ muốn ăn thịt người. Nếu như có thể nuốt sống hai người kia, tâm tình có thể sẽ khá hơn một chút. Đáng tiếc, người đàn ông này không cho cô được món ăn này.

"Chúng ta đến làng chài bờ biển, ăn hải sản, được không?" lời của Đồng Vân Phi khiến Tiêu Từ Phụng bất mãn tức giận.

"Cái gì mà ăn hải sản? Tôi ghét hai chữ bờ biển này! Đồng Vân Phi, có phải anh không đề cập tới hai chữ bờ biển này sẽ cảm thấy không thoải mái à?" Anh cố ý nói hai chữ bờ biển, có phải sợ cô quên cảnh nóng bên bờ biển hay không? Cho dù anh không đề cập tới, cô vĩnh viễn sẽ không quên chuyện tình khuất nhục ấy.

"Nếu không, chúng ta đi ăn đồ Hàn Quốc?" Đồng Vân Phi biết, lời của mình vô tình chạm đến vết thương của Tiêu Từ Phụng. Người ta thường nói: người nói vô tâm người nghe hữu ý. Xem ra, anh phải cẩn thận mới được.

"Người Trung Quốc, ăn đồ Hàn Quốc làm gì?" Tiêu Tử Phụng cũng không biết tại sao mình không khống chế được tức giận. Rõ ràng là tức giận những người kia, lại cứ đổ trên đầu Đồng Văn Phi. Mặc dù cô rất ghét người đàn ông này, nhưng cô cũng cảm thấy người đàn ông này vô tội một chút!

"Nếu không, chúng ta đi ăn món cay Tứ Xuyên?" Đồng Văn Phi biết, Tiêu Tử Phụng bây giờ là thùng thuốc súng, vừa đụng sẽ nổ tung. Anh chỉ sợ cô nổi giận nên thận trọng hỏi.

"Ăn món cay Tứ Xuyên? Anh còn chê tôi tức giận không đủ lớn à?" Nếu như Đồng Văn Phi có thể khiến cô bớt tức, tâm tình của cô có lẽ sẽ thoải mái một chút. Anh càng cẩn thận, cô lại càng lớn tức giận.

"Ha ha, xem ra hôm nay anh nói gì cũng không đúng rồi!" Đồng Văn Phi không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp lái xe đến phòng chưa cháy. "Tiểu thư, xuống xe chứ!"

"Đồng Văn Phi, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?" Tiêu Tử Phụng nhìn bảng hiệu, có chút nghi ngờ không hiểu.

"Tử Phụng, không phải em đang nóng giận sao? Để đội viên dập lửa cho em, đoán chừng sẽ khá hơn một chút." Đồng Văn Phi ôm bả vai của cô, đi vào bên trong. "Chờ em hết giận, chúng ta sẽ quyết định đi nơi nào ăn cơm."

"Đồng Văn Phi, anh....." Tiêu Tử Phụng không nghĩ tới, anh mang cô tới nơi này, lại có ý này. Nghĩ tới mới vừa rồi mình cố tình gây sự, Tiêu Tử Phụng bất giác buồn cười. Cô tránh thoát Đồng Văn Phi, ngồi chồm hổm trên mặt đất cười to. "Ha ha, ha ha. Đồng Văn Phi, anh thật xấu." Tiêu Tử Phụng không nghĩ tới, Đồng Văn Phi thật hài hước. Anh khôi hài so với Đường Long lạnh lùng mà nói, ít đi một chút hấp dẫn với phái nữ, lại nhiều hơn chút thoải mái.

"Đàn ông không hư, phụ nữ không thương! Anh càng cẩn thận, em càng tức giận lớn. Thôi thì anh hư một chút, có khả năng hấp dẫn em nhiều hơn!" Đồng Văn Phi duỗi tay lôi kéo Tiêu Tử Phụng lên. Có lẽ chân của cô ngồi chồm hổm khiến máu không được lưu thông. Chân trượt, thế nhưng nhào vào lòng của anh.

"Cẩn thận một chút." Anh dang hai cánh tay, ôm chặt lấy cô. Lời nói quan tâm, vang lên bên tai cô. Một loại cảm giác mập mờ, trong lòng anh phiêu tán ra.

Nếu như người đàn ông này là Đường Long, nếu như này lồng ngực mềm mại này là Đường Long, cô tình nguyện vĩnh viễn sống ở trong lòng của anh. Nhưng người đàn ông này không phải.

Tiêu Tử Phụng cũng cảm thấy, cô bị ồ. Vật là của mình thì không quý trọng nâng niu, vật không thuộc về mình lại lưu luyến. Cô căm hận Đường Long, tại sao còn có thể lưu luyến người đàn ông vô tình vô nghĩa đó?

"Em đói bụng, mang em đi ăn cơm đi!" mặt Tiêu Tử Phụng đỏ lên, đẩy Đồng Văn Phi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Kế hoạch 3:

Một quán mới mở món ăn Quảng Đông, người đến người đi, ngựa xe tấp nập. Khách quan đông đảo, chính là một loại quảng cáo sống. Phần lớn mọi người sẽ nghĩ, nếu không ngon, tại sao có thể có nhiều khách như vậy?

"Đồng Văn Phi, chúng ta tới nhà hàng mới này ăn đi! Xem bọn họ có sở trường về thức ăn ngon nào mà lại hấp dẫn nhiều khách như vậy!" Tiêu Tử Phụng ngồi ở trong xe, nhìn thấy quán ăn kia đông đúc, lòng hiếu kỳ nổi lên, muốn ăn món ăn của nhà hàng này.

"Tốt." Đồng Văn Phi đỗ xe, sóng vai Tiêu Tử Phụng đi vào cửa nhà hàng. ánh mắt của Tiêu Tử Phụng, dừng lại vị trí gần cửa sổ.

Bàn kia, có 4 khách ngồi, là một gia đình hạnh phúc. Bọn họ không phải là người khác, chính là Đường Long cùng Mật Đường, và hai đứa bé.

"Cha, thức ăn nhà này thật ngon! So với thức ăn bà ngoại làm còn ngon hơn!" công chúa Phụng vừa ăn cơm, vừa phát biểu bình luận của mình.

"Công chúa Phụng, nếu con thích thì ăn nhiều một chút." Mật Đường gấp thức ăn thả vào bát của công chúa Phụng cùng Thái tử Long.

"Công chúa Phụng, chỉ cần con thích món ăn ở đây, cha sẽ thường xuyên mang bọn con tới, có được hay không?" Đường Long vuốt vuốt tóc Công chúa Phụng, tràn đầy cưng chiều nói.

"A Long, đừng chiều con quá. Như vậy, con sẽ ỷ lại đấy!" Mật Đường liếc Đường Long một cái, trách anh quá cưng chiều hai đứa bé này.

"Bà xã nói rất đúng! Nhưng bảo anh không thương thái tử Long cùng Công chúa Phụng, anh không làm được." Đường Long gấp thức ăn cho Thái tử Long, vừa nói. "Thái tử Long, ăn nhiều một chút!"

"Vâng." thái tử Long khéo léo đáp một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Nhìn một nhà hạnh phúc, bên trong lòng của Tiêu Tử Phụng không nhịn được dâng lên một hồi ghen tỵ. Bà xã? Thật thân thiết! Tại sao, anh ta hại mình thế thảm như vậy? Cả nhà bọn họ lại yên tâm thoải mái hưởng thụ vui vẻ?

Không công bằng, quá không công bằng!

Trong mắt voi đầy nước mắt. Cô xoay người chạy ra khỏi nhà hàng này, đôi chân bước vừa nhanh vừa vội. Sau lưng, Đồng Vân Phi nhìn người một nhà Đường Long một chút, nhìn Tiêu Tử Phụng, vội vàng đuổi theo.

Trong quán rượu, Tiêu Tử Phụng uống một ly lại một ly. Bên cạnh cô, là Đồng Vân Phi với vẻ mặt ưu sầu bất đắc dĩ. Anh biết, lòng cô đau. Cô bị Đường Long vứt bỏ, nhìn thấy người đàn ông kia mang theo một nhà vui vẻ dùng cơm, hạnh phúc nói chuyện, trong lòng cô dĩ nhiên không cam.

"Tử Phụng, em đừng uống nữa! Uống nhiều dạ dày nhất định sẽ không chịu nổi." Đồng Vân Phi thật sự không cách nào nhìn Tiêu Tử Phụng tự hành hạ mình, nhanh chóng đoạt lấy chai rượu cùng ly rượu của Tiêu Tử Phụng.

"Đồng Vân Phi, đừng lo cho tôi. Tôi muốn uống say, anh mới có cơ hội lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ!" trong đôi mắt của Tiêu Tử Phụng, tràn đầy cảm hận.

Cô muốn uống rượu, cô muốn uống say. Anh là gì của cô? Cô phải để ý sao? Ha ha, Cô uống say rồi, anh mới có cơ hội chiếm tiện nghi của cô chứ!

"Tiêu Tử Phụng, em thật quá đáng." Đồng Vân Phi nhìn thấy ánh mắt căm hận của Tiêu Tử Phụng, nghe lời trong miệng cô, trong lòng không nhịn được dâng lên một tia lửa giận. "Tiêu Tử Phụng, em nghe kỹ đây. Lần đầu tiên anh nói cho em biết, anh không phải hạng người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Vì yêu em nên anh mới như vậy."

"Ha ha, có gì khác nhau sao? Bất kể thế nào, anh đã cướp lấy trong trắng của tôi khi tôi say rượu. Đây không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ư? Chẳng lẽ là hành vi quân tử?" Cái gì mà yêu hay không yêu? "Bây giờ, không phải là tôi lại lần nữa cho anh bày tỏ tình yêu sao? Không chiếm rất phí, tại sao muốn ngăn cản tôi uống rượu?"

"Tiêu Tử Phụng, cô thật lợi hại!" mặt của Đồng Vân Phi một hồi tái nhợt. Nhân cách cùng tâm của anh, cũng bị thương tổn! Người phụ nữ anh yêu xem anh là người đàn ông khác mà trao thân, tìm đã sớm rì rầm. Mà cô ấy lại ngu xuẩn tự cho là đúng, dùng lời nói quá khích, làm thương tổn đến nhân cách cùng tôn nghiêm của anh. Nếu như anh không sợ cô say rượu lại gặp phải chuyện không may, anh thật muốn rời đi!

"Thế nào? Làm đau anh sao?" Tiêu Tử Phụng thấy được trong mắt Đồng Vân Phi đau thương, trong lòng có một tia vui vẻ.

Đồng Vân Phi cũng không nói gì, anh ôm lấy Tiêu Tử Phụng, rồi rời đi cái quầy rượu này! Mặc cho Tiêu Tử Phụng giãy giụa thế nào, anh vẫn không buông cô ra!

Anh nhét cô vào trong xe của mình, không nói một lời, khởi động xe. Xe lao nhanh trên đường cái, mang theo một hồi gió nhẹ.

"Đồng Vân Phi, anh là đồ lưu manh. Anh đưa tôi đi đâu? Có phải lại phát thú tính, muốn chiếm tiện nghi của tôi không hả?" Tiêu Tử Phụng đã bày phần say. Cô chợt có một chút sợ: có phải cô đã kích anh quá đáng, nên người đàn ông này lộ ra bản mặt thật sự. Chẳng lẽ, anh muốn mang cô đến khách sạn thuê phòng?

"Đại Tiểu Thư, cô nhìn kỹ bảng chỉ đường một chút đi. Thấy rõ rồi thì mở miệng nói chuyện tiếp." Con bé này, chẳng lẽ say đến bết nhè rồi? Chẳng lẽ, ngay cả đường về nhà, cô cũng nhớ không được?

Phát thú tính? Con bé này cũng thái quá rồi. Cô nói anh như vậy? Coi anh là sắc lang?

Nếu anh muốn sàm sỡ cô, còn chờ đến khi cô uống say ư? Cho dù cô có thanh tỉnh, cũng không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh. Chẳng qua, anh khinh thường làm như vậy mà thôi!

Dù sao Tiêu Tử Phụng không phải say như chết. Cô nhìn kỹ bảng chỉ đường, phát hiện đây là đường về nhà. Lập tức, trong lòng buông lỏng không ít. Cô không chỉ có âm thầm suy tư: gã Đồng Vân Phi này, không như cô tưởng tượng! Chẳng những anh không thừa dịp cháy nhà mà hôi của, lại đưa cô về nhà.

Xe, ngừng lại trước biệt thự Tiêu gia.

"Đại Tiểu Thư, xuống xe đi!" Đồng Vân Phi mở cửa xe, để Tiêu Tử Phụng xuống xe. Tiêu Tử Phụng chỉ cảm thấy văng đầu hoa mắt, dưới chân mềm nhũn, liền té nhào vào trong ngực Đồng Vân Phi.

"Tử Phụng, em có thể đi không?" Anh đỡ cô, có chút xấu hổ. Buông ra, sợ cô ngã xuống. Ôm, sợ cô nói anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà phát thú tính!

"Đầu tôi choáng quá." Cô mân mê cái đầu đau nhức, vô lực nói.

Đồng Vân Phi ôm ngang lấy Tiêu Tử Phụng vào cổng chính Tiêu gia.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Kế hoạch 4:

Trăng sáng tròn vàng vạc, giống như đĩa bằng ngọc treo trên bầu trời. Bầu trời trong xanh, không có một đám mây nào. Vài ánh sao sáng thưa thớt, ban đêm được trăng chiếu rọi giống như ban ngày!

Lương Bích Ngọc cùng Tiêu Thính Quân ngồi ở trong sân, đều có tâm sự riêng, ngấm trăng.

Bên trong lòng của Lương Bích Ngọc muốn biết gã đàn ông đã lấy đi trong sạch của con gái mình là ai? Thù mới hận cũ, có thể báo như thế nào? Mặc dù Lô Thanh Vân nói bà đừng bận quan tâm, nhưng trong lòng bà vẫn thấp thỏm!

Tiêu Thính Quân muốn chính là đối mặt Lô Thanh Vân âm mưu quỷ kế và cố ý hãm hại, người làm cha như ông, phải bảo vệ con gái mình ra sao?

Lấy cái đĩa kia làm chứng cứ, báo cảnh sát?

Vợ ngoại tình, người mất mặt chính là Tiêu Thính Quân ông! Nói thế nào thì Tiêu Thính Quân ông cũng coi như một người thành đạt trong thành phố này. Chuyện Đại Tiểu Thư Tiêu gia bị vứt bỏ khiến ông nhức đầu không thôi. Nếu như cái tin vợ ngoại tình, đứa con nuôi hơn hai mươi năm trời không phải là con ruột truyền ra ngoài, ông còn có mặt mũi để gặp người sao?

Không được, chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài!

Biện pháp duy nhất, chính là gửi gắm hy vọng vào Đường Long!

Cha con Đường Long xuất thân từ xã hội đen, nhất định có cách ứng phó với xã hội đen. Ông chỉ cần nhắc nhở Đường Long, tin rằng cậu ta sẽ biết dàn xếp thế nào!

Đang lúc Tiêu Thính Quân cùng Lương Bích Ngọc đều có tâm sự riêng thì tiếng người gác cửa vang lên, cắt đứt nghĩ."Ông chủ, phu nhân, tiểu thư uống quá nhiều, Đồng tiên sinh đưa cô ấy về."

Tiêu Thính Quân ngẩng đầu nhìn, tổng giám đốc Đồng Văn Phi tập đoàn Đồng Thị đã ôm Tiêu Từ Phụng đi vào tầm mắt của ông. Ông vội vàng đứng lên, cùng Đồng Văn Phi khách sáo nói."Đồng tiên sinh, thật là phiền cậu."

Lương Bích Ngọc đỡ lấy Tiêu Từ Phụng, vừa vào nhà vừa nói với Đồng Văn Phi nói."Đồng tiên sinh, xin cậu chờ một chút, tôi có lời muốn hỏi cậu."

Lương Bích Ngọc là người từng trải, vừa nhìn thấy Đồng Văn Phi ôm con gái, cũng nhớ tới vết hôn trên người con. Nếu như người đàn ông này lấy đi thanh bạch của con, bà nhất định phải khiến cậu ta chịu trách nhiệm!

"Dạ!" Đồng Văn Phi cung kính trả lời một tiếng, chờ đợi tra hỏi sắp tới.

Lương Bích Ngọc đem Tiêu Từ Phụng đưa vào phòng ngủ, vừa đuổi cô lên giường, vừa chất vấn con gái."Từ Phụng, khuya hôm trước, có phải con cùng đồng Văn Phi ở chung một chỗ hay không?"

"Ừ." Tiêu Từ Phụng vừa trả lời vừa khóc lên.

"Từ Phụng, đừng khóc. Mẹ sẽ nói chuyện với Đồng Văn Phi, bảo anh ta sớm cưới con về nhà họ Đồng." Lương Bích Ngọc nghe con gái nói xong, suy nghĩ một chút về vết hôn mập mờ kia. Nhìn lại Từ Phụng một chút, cái gì bà cũng hiểu rồi.

"Mẹ, con không muốn ột gã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm tới." mặc dù Tiêu Từ Phụng đã say bết nhè, nhưng đại não vẫn chịu sự khống chế của mình."Người con muốn gã, không phải là anh ta!"

"Từ Phụng, vậy con muốn gã cho người nào? Chẳng lẽ, con còn muốn người đàn ông phụ lòng kia?" Lương Bích Ngọc vừa thương con, cũng vừa giận con. Nếu người đàn ông kia đã từ bỏ nó rồi, nó nên hận cậu ta mới đúng! Tại sao còn nhớ mãi không quên?

"Mẹ, con thấy mình giống Phụng hoàng gãy cánh, nhưng vẫn cố chấp. Biết rõ nên rời đi, nhưng lại không kim hãm được mà lưu luyến, không kim hãm được mà lòng đau khổ" Tiêu Từ Phụng nhớ tới hình ảnh gặp được trong nhà hàng, không nhận được mà đau xót."Con bị anh ấy làm hại đến nỗi thương tích khắp người, nhưng anh ấy lại đang sống cuộc sống hạnh phúc. Mẹ, này có công bằng sao?"

"Con à, thay vì tự hành hạ mình như vậy, tại sao không trả thù cậu ta?"

"Trả thù? Con trả thù bọn họ thế nào? Con đâu không lại anh ta, cha cũng đứng về phía họ. Mẹ, mẹ nói con trả thù bọn họ thế nào?" Tiêu Từ Phụng tuyệt vọng thế này, là bởi vì lòng có hận nhưng không cách nào đem nỗi hận trở thành hành động được!

"Con gái, con nhớ chú Lô Thanh Vân không?"

"Nhớ hay không nhớ thì liên quan gì đến chuyện này? Chẳng lẽ, ông ta có thể giúp con hả giận?" Cha còn không chịu giúp cô, huống chi một người chú này? Tiêu Từ Phụng thật không cảm thấy hứng thú về chuyện người chú này.

"Chú Lô lập một bang xã hội đen, đang phát triển phạm vi thế lực. Chỉ cần con muốn trả thù, chú ấy có thể giúp con." Lương Bích Ngọc không nói cho Tiêu Từ Phụng biết, Lô Thanh Vân chính là cha đẻ sự thực, là sợ làm hỏng kế hoạch mưu đoạt tài sản Tiêu gia của bà

"Có thật không?" Tiêu Tử Phụng bán tín bán nghi mà hỏi. Chú Lô nhìn thư sinh, thế nhưng trở thành anh cả xã hội đen? Tiêu Tử Phụng nhớ khi Lô Thanh Vân tới bệnh viện thăm cô, nhớ tới ánh mắt quan tâm thương yêu của chú Lô đối với cô, đã cảm thấy một hồi thân thiết. "Mẹ, mẹ và chú Lô có quan hệ sao?"

"Không có gì, chẳng qua là thỉnh thoảng gặp mặt vài lần. Chú ấy thích con, cho nên hỏi về con. Biết được chuyện con bị Đường Long làm nhục, chú ấy cũng tức giận. Chú ấy để lại ẹ số điện thoại, nói chỉ cần con muốn, thì bảo mẹ dẫn con đi gặp chú ấy!"

"Mẹ, con muốn gặp chú Lô, bây giờ mẹ liền dẫn con đi đi!" Tiêu Tử Phụng lật người ngồi dậy, vội vã đi gặp Lô Thanh Vân.

"Không được, bây giờ không thể đi." Lương Bích Ngọc nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của con gái, vội vàng giải thích. "Con à, con nghĩ một chút. Chúng ta muốn trả thù người ta, là Đường Long cùng con tiện nhân Đậu Mật Đường kia, mà nó lại là con gái của cha con. Con nghĩ đi, chuyện này có thể để cho con biết không? Huống chi, ông ấy lại cảm hận Lô Thanh Vân. Ông ấy mà biết chuyện này, còn không nổi giận à? Tốt nhất là bây giờ con ngủ đi. Buổi sáng ngày mai, cha con đi làm rồi, chúng ta đi tìm chú Lô của con."

"Mẹ, em thật tốt." Tiêu Tử Phụng hôn Lương Bích Ngọc một cái, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Đợi đến khi Tử Phụng ngủ say, Lương Bích Ngọc tắt đèn trong phòng, lặng lẽ lui ra ngoài.

Khi Lương Bích Ngọc xuất hiện ở trong vườn hoa, Đồng Vân Phi vẫn còn ngoan ngoãn chờ. Bà ưu nhã ngồi xuống, chậm rãi nói. "Khuya hôm trước, chuyện gì đã xảy ra, con gái của tôi đã nói với tôi rồi. Đồng tiên sinh, cậu cũng sẽ cho người làm mẹ như tôi một cái công đạo chứ!"

Về mặt Đồng Vân Phi, rõ ràng có chút lúng túng. Anh không có nghĩ đến, loại chuyện như vậy mà Tiêu Tử Phụng cũng sẽ báo cáo cho cha mẹ. Anh nâng chung trà lên, uống một ngụm trà, thờ bình thường một cái, có phần lúng túng cùng thẹn thùng. "Bác gái, cháu rất yêu Tử Phụng. Nếu như Tử Phụng nguyện ý, cháu lập tức chuẩn bị hôn lễ."

"Được, cái tôi muốn là câu này của cậu. Như vậy đi, cậu trở về trước! Chờ tôi khuyên bảo Tử Phụng, rồi chúng ta thương lượng chuyện訂婚 hôn." Lương Bích Ngọc nâng chung trà lên, tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Mưu đồ bí mật hãm hại:

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tiêu Thỉnh Quân vừa đặt chân khỏi cửa, Lương Bích Ngọc đã lôi kéo con gái Tiêu Tử Phụng ra khỏi nhà. Hai mẹ con làm bộ đi dạo phố, chạy thẳng tới sào huyệt của Lô Thanh Vân.

Lô Thanh Vân nhìn thấy con gái mình, không kìm hãm được nói: "Con gái đáng yêu của cha đã tới."

Con gái đáng yêu? Tiêu Tử Phụng sững sốt, không biết làm sao.

Lương Bích Ngọc liếc lô Thanh Vân một cái, cười nói với con gái. "Chú Lô của con không có con gái, hi vọng con có thể làm con gái đáng yêu của anh ấy! Tử Phụng, nếu con đồng ý, liền nhận chú Lô làm cha nuôi đi! Như vậy, chú Lô sẽ có lí khi báo thù cho con."

Lương Bích Ngọc biết, lô Thanh Vân không còn tính nhẫn nại nữa rồi. Ông rất hi vọng hai đứa bé có thể thừa nhận ông làm cha. Nhưng ông vẫn không nắm chắc rằng hai đứa bé sẽ nhận ông là cha ruột không! Nói ra, sợ ngược lại! Không nói, lại ngen ở cuống họng!

"Tử Phụng xin chào cha nuôi." Tiêu Tử Phụng là một cô gái thông minh, nghe mẹ vừa nói thế, liền vội vàng cúi người. Tiếng cha nuôi, đã ngọt ngào gọi ra miệng.

"Con gái tốt của cha, mau lại đây, mau lại đây!" Lô Thanh Vân vội vàng đem con gái dịu lên, trên mặt tươi cười như hoa. "Tử Phụng, chuyện của con, cha đã biết. Con gái ngoan, cha nhất định giúp con hả giận. Con nói đi, con muốn thế nào?"

"Cám ơn cha nuôi đã thương con!" bên trong lòng của Tiêu Tử Phụng thoáng qua một tia cảm động. "Anh ấy hại con thể thâm như vậy, con không muốn nhìn thấy bọn họ hạnh phúc!"

"Con gái ngoan, cha đồng ý với con. Bọn họ tuyệt sẽ không hạnh phúc, tuyệt sẽ không!" Lô Thanh Vân trầm tư một lúc, chợt hô một tiếng. "Tết Trung thu, không phải là bọn họ sẽ cử hành hôn lễ sao? Ha ha, cha để cho bọn họ vui xong rồi khóc, hôn lễ cùng tang lễ!"

Lô Thanh Vân kéo mẹ con Tiêu Tử Phụng qua, ba người xúm lại thật lâu. Chân mày Tiêu Tử Phụng, rớt cuộc giãn ra.

Trăng sáng tròn trịa, bay lên trời. Trên toàn thế giới, như tắm ánh trăng.

Trong Đường Uyển, là một mảnh không khí ấm áp. A Trung cùng với hai đứa bé, ở trong hoa viên chơi đùa. Gió nhẹ nhẹ đưa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười như chuông bạc của bọn họ, còn có tiếng tranh chấp trong trò chơi.

"Thái tử Long, anh đừng ăn vạ nữa, có được không?"

"Công chúa Phụng, người ăn vạ mới là em á? Bằng không, em bảo chú A Trung làm trọng tài, xem ai ăn vạ?"

Đường Thương Long cùng Đậu Ngọc Nga ngồi trên ban công ngắm trăng, vừa nghe tiếng cười cùng tiếng ồn ào trong vườn hoa, vừa câu được câu không trò chuyện việc nhà. Trải qua khoảng thời gian chung sống dưới một mái nhà, Đường Thương Long rất kính nể cá tính kiên cường không tranh quyền thế cùng phương pháp xử sự của Đậu Ngọc Nga. Một mình nuôi Mật Đường lớn, còn trải qua một cuộc bạo bệnh. Hai mẹ con có thể kiên cường sống đến bây giờ, thật sự là không dễ dàng gì.

Trong phòng bếp.

Đậu Mật Đường vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa hạnh phúc ngâm nga bài hát! Vì hưởng thụ loại hạnh phúc nấu cơm cho người nhà, Mật Đường không để ý đến chuyện Đường Long phản đối. Cả ngày lẫn đêm, cô ở trong phòng bếp, chẳng những cam tâm tình nguyện, lại còn hạnh phúc cực kì.

Đường Long dọn dẹp chỉnh tề, xuất hiện sau lưng Mật Đường. Hai tay của anh, vòng chắc hông của cô, hôn nhẹ lên mái tóc dài kia. "Bảo bối, anh muốn đi ra ngoài một chút."

"Đi ra ngoài? Sao vừa rồi không nghe anh nói đến? Đừng kêu là gặp người con gái nào chứ?" Mật Đường cố ý giả trang một bộ ghen, cười hỏi.

"Con gái nào? Là đàn ông đấy!" Đường Long không muốn đem chuyện Tiêu Thính Quân hẹn gặp anh nói cho Mật Đường, sợ cô mất hứng. Anh biết, từ trong lòng cô vẫn từ chối tiếp nhận người cha này, thậm chí căm hận mình lại có người cha như vậy.

"Em có biết không?" Mật Đường cũng không cảm thấy được Đường Long có gì khác thường, thuận miệng hỏi.

"Một người bạn làm ăn mà thôi, em không biết đâu." Vì phòng ngừa Mật Đường cản trở, cũng sợ cô thương tâm khổ sở, Đường Long nói dối. Bởi vì trong lòng không thoải mái, nên cố gắng dụ dỗ. "Bảo bối, chờ anh nha. Sau khi trở lại, chúng ta đến tiểu viện ước hẹn."

"Anh đi nhanh đi! Cẩn thận bạn chờ lâu!" mặt của Mật Đường đỏ lên, cười, đẩy Đường Long ra khỏi phòng bếp. Một người đàn ông bề ngoài nhìn rất nghiêm túc, trong xương lại toàn nghĩ chuyện 'xấu xa'.

"Bảo bối, anh đi đấy!" Đường Long ở bên ngoài cửa phòng bếp hô một tiếng, đi thẳng tới trong sân. Vừa đi, vừa cùng hai người lớn chào hỏi. "Cha, mẹ, con ra ngoài một chút."

"Đi đường cẩn thận, trở về sớm chút." Đường Thương Long cùng Đậu Ngọc Nga đồng thời mở miệng, nói lời giống nhau. Hai người nói xong, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Biết." Đường Long đi qua vườn hoa, chào hai bé. "Thái tử Long, Công chúa Phụng, chơi một lát rồi đi ngủ sớm một chút. Ngày mai, các con còn phải đi học!"

"Hừ hừ, cha thật là không đúng. Cha muốn đi ra ngoài, lại bảo bọn con ngủ." công chúa Phụng vừa nghe cha nói, liền mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

"Công chúa Phụng, cha có chuyện mới đi ra ngoài, em đừng nhõng nhẽo nữa?" thái tử Long vừa trách cứ Công chúa Phụng, vừa vẫy tay chào Đường Long. "Cha, bái bai."

"Thái tử Long, bái bai." Đường Long vỗ vỗ bả vai A Trung, cười dặn dò. "A Trung, tôi không ở nhà, làm phiền cậu rồi!" không biết tại sao, kể từ khi Mật Đường bị bắt cóc, anh liền có một loại cảm giác sợ hãi. Cho nên, bất kể đi nơi nào, anh đều dặn dò A Trung một tiếng. Có lúc, Đường Long cũng cảm thấy thân mình quá nhay cảm rồi. Có lẽ, là bởi vì quá quý trọng hạnh phúc trước mắt, nên mới xuất hiện loại này khẩn trương bất an.

"Cậu chủ yên tâm! Chuyện trong nhà, cứ giao cho tôi!" trong mắt của A Trung, thoáng qua một tia cảm động cùng ánh sáng tự tin.

"A Trung, cảm ơn anh." Thật may là có A Trung ở đây, bằng không anh sẽ khẩn trương mà hồng mắt.

Đường Long vừa lái xe tới quán trà Nghi Lâm, xa xa đã nhìn thấy xe Tiêu Thính Quân. Trong lòng anh suy đoán, Tiêu Thính Quân hẹn gặp anh làm gì? Lấy thân phận là cha của Tiêu Tử Phụng tới hỏi tội? Hay vẫn là lấy thân phận cha của Mật Đường tới chúc phúc anh?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Cha vợ gặp mặt:

Quán trà Nghi Lâm.

Tiêu Thính Quân ngồi trong một gian phòng trang nhã, vừa tự rót tự uống, vừa yên lặng nhìn đám người.

Hôm nay ông hẹn Đường Long, chính là vì chuyện Lô Thanh Vân muốn hãm hại ông và Mật Đường, nói cho anh nghe. Vốn nghĩ anh sẽ đưa Mật Đường

tới, vừa sợ con bé kia không chịu nhận ông. Trời ạ, cũng khó trách Mật Đường hận ông! từ nhỏ nó cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nhận hết bao đau khổ. Đột nhiên xuất hiện một người cha như ông, trong khoảng thời gian ngắn cô không tiếp thu nổi là điều đương nhiên.

Cả đời Tiêu Thỉnh Quân ông, trong mắt người ngoài, đó là thuận lợi vui vẻ khi còn sống. Nhưng chỉ có ông mới biết, ông thất bại cỡ nào. Con gái nuôi hai mươi mấy năm, cũng là con người khác, là hai con cò đẻ người khác mưu đoạt tài sản của ông. Con gái ruột thịt của ông, chẳng những không chịu nhận ông, còn coi ông là kẻ địch.

Điều này có thể trách ai được? Muốn trách, chỉ có thể trách chính ông. Ông đem toàn bộ tâm huyết của mình đặt lên con của người khác. Người vợ kết tóc se duyên ấm con gái lưu lạc bên ngoài, trải qua cuộc sống nghèo khó. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ, nếu như ông là Mật Đường, ông cũng sẽ hận!

Một tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Tiêu Thỉnh Quân.

"Bác trai." Đường Long đi tới, lên tiếng chào hỏi với Tiêu Thỉnh Quân, ngồi xuống đối diện.

"A Long, cậu tới vừa đúng giờ, uống một ly cùng chú." Tiêu Thỉnh Quân nhớ tới cuộc sống thất bại của mình, không nhận được một hồi đau buồn.

"Chú có tâm sự?" Đường Long nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Thỉnh Quân u sầu, không nhận được hỏi. Chẳng lẽ ông ấy gặp phải phiền toái gì ư?

"Đúng! Trong lòng chú có rất nhiều chuyện, không thể nói cho người ngoài, chỉ có thể yên lặng thừa nhận. Chú cảm thấy mình sắp nổ tung rồi." Đường Long sẽ cùng Mật Đường kết hôn, cậu ta sắp trở thành con rể Tiêu Thỉnh Quân ông. Trước mặt cậu ta, cũng không có gì phải giấu diếm.

"Chú à, có lời gì thì chú nói với cháu đi! Có lẽ, cháu có thể giúp một tay!" Từ khi chấm dứt quan hệ với Tiêu Từ Phụng, Đường Long cũng cảm thấy có lỗi với Tiêu gia, thật xin lỗi Tiêu Thỉnh Quân. Có lẽ, bởi vì Đường Long anh từ hôn, mới khiến ông đau đầu như vậy. Về phía Mật Đường, Tiêu Thỉnh Quân Y nhưng là cha vợ. Cho dù Mật Đường không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng quan hệ máu mủ không thay đổi được! Chỉ cần anh có thể giúp Tiêu Thỉnh Quân, anh tuyệt đối sẽ không cố gắng hết sức.

"A Long, có phải cậu tính gây dựng lại xã hội đen hay không?" Tiêu Thỉnh Quân đột nhiên hỏi ra một câu không đầu không đuôi, khiến Đường Long có chút nghĩ không nổi. Nhưng mà anh vẫn lắc đầu một cái, nói thẳng: "Bốn năm trước, cháu đã giải tán bang nhóm, không có ý định đi lại con đường này."

"Vì mẹ con Mật Đường, cháu cũng không có ý định làm như vậy sao?" Tiêu Thỉnh Quân rất muốn biết, bên trong lòng của Đường Long, Mật Đường có bao nhiêu phân lượng. Nếu như cậu ta dám vì Mật Đường mà gây dựng lại bang nhóm, vậy thì con gái ông sẽ an toàn nhiều hơn.

"Chú nói ra lời ấy làm gì? Chẳng lẽ, chú biết có người sẽ đối phó với Mật Đường?" ánh mắt của Đường Long không nhận được mở to. Không trách anh luôn có một loại cảm giác lo lắng sợ hãi? Nếu quả thật có người muốn hãm hại mẹ con Mật Đường, Tiêu Thỉnh Quân làm sao lại biết chuyện này? Chẳng lẽ, người kia là Tiêu Từ Phụng? Chẳng lẽ, cô ta còn chưa hiểu rõ sao?

"A Long, bảo vệ tốt mẹ con Mật Đường, đừng để bọn họ rời đi tầm mắt của cháu." Tiêu Thỉnh Quân thật sự ngưng ngừng khi nói ra chuyện Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân, ông chỉ có thể dặn dò anh cẩn thận mà thôi.

Đường Long gật đầu một cái, ý bảo anh sẽ bảo vệ tốt ba người mẹ con các cô. "Chú à, người hãm hại Mật Đường có phải Từ Phụng hay không?"

Tiêu Thỉnh Quân không thể không bội phục Đường Long. Người muốn hãm hại Mật Đường mặc dù không là Tiêu Từ Phụng, nhưng lại liên quan đến nó! Nếu có câu nào dễ diễn tả, thì chính là câu: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu Đường Long biết đối tượng cần đề phòng, thì sự nguy hiểm với Mật Đường sẽ giảm xuống.

"Chú có biết vì sao cháu lại đoán là Từ Phụng không?" Đường Long vốn không muốn đem chuyện này nói ra, nhưng anh vẫn quyết định nói. Mặc dù Tiêu Từ Phụng cùng Mật Đường, đều là con gái của Tiêu Thỉnh Quân. Đường Long hy vọng Tiêu Thỉnh Quân có thể đứng về phía lẽ phải, đứng về phía Mật Đường. "Bởi vì, cô ta đã đụng vào Mật Đường một lần. Lần đó, nếu như cháu và A Trung tới trễ một bước, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Cho nên cháu quyết định rời xa Từ Phụng, đăng báo hủy hôn, bởi vì cháu cảm thấy, cháu thật sự không cần thiết phải hy sinh tình yêu của mình để bảo vệ một người tâm địa độc ác!"

Từ Phụng đã ra tay với Mật Đường?

Tiêu Thỉnh Quân không chỉ trợn to hai mắt, sao Đậu Ngọc Nga chưa từng nói về chuyện này? Chẳng lẽ, bà ấy cũng giống như mình, chẳng hay biết gì?

"Cho nên cháu không công khai chuyện này. Một là nghĩ đến danh tiếng Tiêu gia, hai là sợ mẹ Mật Đường lo lắng." Đường Long thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Thỉnh Quân, liền mở miệng giải thích.

"A Long, lần này sợ rằng không đơn giản như vậy. Chuyện này có liên quan đến cha ruột Từ Phụng—— một anh cả xã hội đen." Tiêu Thỉnh Quân cũng không có kỳ đến danh dự của mình, liền đem sự thật nói ra. Chỉ cần có thể giữ được an toàn ẹ con Mật Đường, những chuyện khác chẳng là cái thá gì!

Cha ruột Từ Phụng? Lần này đến lượt Đường Long thất kinh! Tiêu Từ Phụng không phải là con gái Tiêu Thỉnh Quân, không phải chị gái cùng cha khác mẹ của Mật Đường sao? Cư nhiên lại có thêm một cha ruột? nếu như Từ Phụng không phải là ruột thịt của Tiêu Thỉnh Quân, vậy Tiêu Từ Đăng, cũng không phải.....

"A Long, chú nói thật cho cháu biết, Từ Đăng và Từ Phụng không phải là con của chú. Hai người bọn họ, là con cò đẻ Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân mưu đoạt gia sản của chú mà thôi. Lương Bích Ngọc cùng Lô Thanh Vân ước gì chú sớm chết, để con gái của bọn họ thừa kế gia sản của chú. Chú sẽ không để cho bọn họ thực hiện được, tuyệt sẽ không! gia nghiệp Tiêu Thỉnh Quân, nhất định phải để lại cho con cháu Tiêu gia chân chính!"

Lô Thanh Vân? Ông ta không phải là giám đốc tài vụ của tập đoàn Tiêu thị sao? Lắc mình một cái đã thành một anh hai?

"Lô Thanh Vân, giống như một con chó bám lấy cả đời chủ. Gã tham ô công quỹ của Tiểu thị, để buôn bán cá nhân, kiếm không ít tiền. Bị chủ cắt chức, liền lập một bang đảng. Trước mắt, đang phát triển thế lực! Tất cả mọi chuyện, không thể trách người khác, đều tại chủ mất mùa!" Tiêu Thỉnh Quân bùng ly rục lên, dốc cạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện:

Đường Long lái xe trở lại Đường Uyển, đã hơn mười hai giờ.

Vốn anh trầm ổn lạnh lùng, nghe Tiêu Thỉnh Quân nói xong, càng nặng nề!

Đường Long không lo lắng an nguy của mình! Lô Thanh Vân muốn hại anh, đoán chừng ông ta còn không đủ thực lực đó. Ông ta có phải mấy người cũng chạm không được. Anh không cần khẩu súng, cũng có thể quật ngã mấy tên cao thủ.

Người anh chân chính lo lắng là người nhà của anh! Cha đã không còn là cha như lúc trước. Ông ấy không còn là anh cả Thương Long, ông chỉ là một ông lão ngồi ở xe lăn. Đậu Ngọc Nga cũng là một phụ nữ trung niên không có năng lực kháng cự, mà bà ấy lại là người Lương Bích Ngọc căm hận nhất. Nguy hiểm với bà không hề thấp. Về phần cô gái anh yêu mến-Mật Đường, thì càng làm người ta lo lắng. Cô là mục tiêu mà Tiêu Từ Phụng muốn trừ khử, là mục tiêu của Lô Thanh Vân. Hai đứa bé, tay trái gã cong không chặt, ngón thơ không hiểu chuyện. Chẳng những bọn nó không có năng lực tự bảo vệ mình, thậm chí ngay cả người xấu người tốt cũng phân biệt không được. Nếu như Lô Thanh Vân lựa chọn hai người bọn họ làm đối tượng trả thù, mọi người trong Đường Uyển, sẽ đau khổ tuyệt vọng!

Không thể, anh quyết không thể để bất luận kẻ nào thương hại tới người nhà của anh.

Bây giờ chỉ có anh và A Trung là có năng lực chiến đấu. Nhưng phải canh chừng tất cả mọi người trong nhà, dù có phân thân cũng không đủ khả năng!

Nếu không có ý định gây dựng lại xã hội đen, vậy thì anh chỉ có thể dựa vào lực lượng cảnh sát. Có lẽ, chỉ có dựa vào cảnh sát, cả nhà bọn họ mới có thể hạnh phúc.

Tiêu Thỉnh Quân nói rất đúng, anh quyết không thể để bất cứ ai trong nhà rời khỏi tầm mắt của anh. Cha không thể tới công viên rồi. Hai đứa bé, tạm thời cũng không đi học. Xin học kèm tại nhà, dạy bọn họ trong Đường Uyển là được. Mật Đường và mẹ vợ, kiên quyết không thể đi mua thức ăn. Khi anh đi làm, tạm thời mọi người phải ở Đường Uyển. Chỉ cần có thể vượt qua thời kỳ này, tất cả sẽ lại như xưa.

Đường Long lái xe vào nhà, mới vừa đẩy cửa xe, Mật Đường liền chạy tới. Cô lập tức nhào vào trong ngực của anh, ôm chặt lấy anh."A Long, sao anh về trễ như thế?"

"Bảo bối, em vẫn chờ anh à?" Đường Long nhớ tới lời lúc mình đi, không nhận được tự trách."Thật xin lỗi, bảo bối, để cho em chờ lâu." Anh ôm lấy Mật Đường thật chặt, hận không thể đem cô hòa vào trong thân thể mình.

"A Long, đừng nói như vậy. Giữa chúng ta có gì mà phải xin lỗi! Nói như vậy, liền có chút khách khí! Em rất thích cảm giác chờ anh về nhà!" Mật Đường hạnh phúc nằm trong ngực Đường Long.

"Nói thật, cảm giác có người đợi mình thật tốt." Anh nhẹ nhàng hôn mái tóc Mật Đường một cái, đồng tình nói. Đường Long thật sự không cách nào tưởng tượng nổi, nếu Mật Đường mất đi, thế giới của anh sẽ biến thành hình dáng gì. Có lẽ, anh sẽ đau lòng mà chết. Có lẽ, anh sẽ nổi điên vào bệnh viện tâm thần. Vì phòng ngừa chuyện này, anh chỉ có thể đặt cô trong tầm kiểm soát của anh.

"Em thích cảm giác chờ anh. Vậy sau này, mỗi ngày em đều chờ anh trở về. Anh nói xem, có tốt không?" Cô vùi trong ngực của anh, nói ra nội tâm mình.

"Được, chúng ta cứ quyết định như vậy. Bất kể anh đi đâu, anh đều sẽ nghĩ, bảo bối của anh còn chờ ở nhà. Anh phải nhanh về, trở lại bên người bảo bối." Anh cúi đầu, đi tìm môi anh đào mềm mại, hương thơm ngọt ngào.

"A Long, chúng ta đi ra ngoài nhà nhỏ đi! Ở chỗ này, em sợ mọi người nhìn thấy." Mật Đường đẩy Đường Long ra, nhìn chung quanh, giống như ăn trộm vậy.

"Bảo bối, em sắp là vợ của anh. Hai chúng ta ở chung một chỗ, đó là chuyện đương nhiên. Có cần thiết phải khấn trương như vậy sao? Tội nay quá muộn, chúng ta không đi đến đó được. Em vào phòng chờ anh một lát nhé." Đường Long không dám nói cho Mật Đường, nguyên nhân anh không thể rời đi Đường Uyển. Cho nên, chỉ có thể tìm lý do lung tung.

"Chúng ta còn chưa kết hôn mà, em sợ bị ai đó nhìn thấy." Mật Đường có chút do dự, trong lòng tràn đầy lo lắng.

"Đừng sợ! Vào lúc này, cha mẹ đã ngủ. Để anh dời sự chú ý của A Trung, em thừa cơ hội này mà vào phòng anh!" Đường Long nhìn Mật Đường còn có chút do dự, liền đẩy cô vào trong phòng khách."Bảo bối ngoan, nghe lời đi!"

Mật Đường không kháng cự nữa, thừa dịp Đường Long đi đến gian phòng A Trung, cô lặng lẽ chạy vào phòng của Đường Long.

Đường Long đi vào gian phòng A Trung thì A Trung đang lau một khẩu súng máy. Phần eo của anh ta, có hai túi gì đó. Đường Long không nhìn, cũng biết đó là súng lục.

"Cậu chủ, có phải xả ra chuyện gì hay không?" A Trung vừa cất súng, vừa hỏi Đường Long.

"A Trung, một bang nhóm mới là Hàng Long đang triệu tập người phát triển thế lực. Cậu bố trí hai người đến nằm vùng Hàng Long, để bọn họ điều tra cái bang phái này, rồi sau đó báo cáo lại." Đường Long biết, chuyện này lừa gạt ai được chứ không thể lừa gạt A Trung. Chỉ có anh ấy, mới có thể chia sẻ áp lực với anh.

"Hàng Long? A, tôi có nghe nói qua. Mấy ngày trước còn có người đến tìm tôi, nói mời tôi đến Hàng Long làm anh ba. Bọn họ bảo tôi suy nghĩ mấy ngày, rồi trả lời. Hừ hừ, A Trung tôi sống là người Thương Long, chết là quỷ Thương Long. Bọn họ muốn lôi kéo tôi ư, thật là mất bị mù rồi." Nói đến Hàng Long này, A Trung cũng nhớ tới hai người hai ngày trước tìm anh. "Cậu chủ, tại sao muốn điều tra bang nhóm này? Có quan hệ gì đến chúng ta sao?"

Đường Long vỗ vỗ bả vai A Trung, nói cho anh mọi chuyện. "Anh cả bang nhóm này là cha ruột Tiêu Từ Phụng. Muốn thay Tiêu Từ Phụng hả giận, cho nên chuẩn bị đối phó người của Đường Uyển. Tôi lo lắng, chỉ có hai người chúng ta, không bảo vệ được tất cả mọi người trong nhà. Cho nên, tôi mới điều tra thực lực của bọn họ. Chẳng những biết người biết ta, còn phải lập hồ sơ trình lên cảnh sát, để được cảnh sát bảo vệ!"

"Cậu chủ, tôi lập tức an bài." A Trung vừa đáp ứng, vừa an ủi Đường Long. "Cậu chủ, cậu đừng quá lo lắng. Chỉ cần có A Trung ở đây, Đường Uyển sẽ an toàn."

"A Trung, cảm ơn." Đường Long ôm lấy A Trung, xoay người ra khỏi phòng của anh ta. Nước mắt cảm động lan tràn ra khóe mi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Khuê phòng bí sự:

Đường Long đi vào gian phòng mình thì Mật Đường đã tắm xong. Cô mặc áo ngủ của Đường Long, yên lặng nằm trên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

"Bảo bối, bảo bối." Đường Long ghé vào bên tai của cô, kêu hai tiếng, cô nhắm mắt lại không đáp ứng. Đường Long véo cái mũi của cô, xoay người vào phòng tắm.

Mật Đường nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, không kim hãm được nhớ lại hình ảnh hai người ở ngôi nhà nhỏ. Suy nghĩ về việc này, mặt của cô không nhịn được mà đỏ lên.

"Bảo bối, em nghĩ đến hình ảnh gì vậy?" Đường Long từ trong phòng tắm ra ngoài, vừa lúc thấy được hai gò má ửng hồng của Mật Đường. Anh vuốt vuốt mái tóc của cô, mập mờ mà hỏi. "Bảo bối, có phải trong phòng tắm đêm hôm đó hay không?"

"A Long, anh thật là hư!" Mật Đường lật người, nằm gọn trong ngực Đường Long. Cô nghĩ gì, cũng không thể gạt được ánh mắt anh. Chỉ cần trong lòng cô nghĩ tới, anh đều có thể đoán được.

"Bảo bối, không phải em thích anh hư à? Chẳng lẽ, em hi vọng, trước mặt em mà anh phải làm một người quân tử? Như vậy, em sẽ thất vọng mất!" Đường Long có ý đem tâm tình nặng nề thanh tỉnh lại, trêu ghẹo Mật Đường. Từ giờ trở đi, anh muốn quý trọng thời gian bên cô. Cho dù là từng giây từng phút, anh cũng không muốn uống phí. Nếu quả thật có gì bất trắc, bọn họ cũng phải đem hạnh phúc đạt đến mức tận cùng.

"Em mới không cần anh làm quân tử gì gì đó! Em thích anh hư, cũng hi vọng ngày ngày anh đều hư!" Mật Đường hôn một cái vào ngực Đường Long, hấp dẫn mà xấu hổ.

"Bảo bối thích anh hư, anh liền hư cho em xem." Đường Long lật Mật Đường lại, đè cô trên giường. "Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày anh đều hư một lần, mãi cho đến khi anh không còn năng lực kia thôi. Bảo bối, em phải chuẩn bị để chiến đấu lâu dài đấy!"

"A Long, anh thật là....." lời của Mật Đường chưa nói hết, liền bị Đường Long chặn lại. Một nụ hôn tràn miên mà nóng bỏng, khiến lòng của hai người bùng cháy. Dục niệm của Đường Long mãnh liệt. Anh rất muốn dung hợp một chỗ với cô, trở thành một khối chặt chẽ không rời. Có lẽ, chỉ có như vậy, cảm giác bất an mới có thể bình tĩnh lại.

Đường Long đem khăn tắm trên người vứt sang một bên. Anh tự tay cởi tất tần tạt chướng ngại vật trên người cô, nhanh chóng thẳng tiến trong thân thể ở dưới. Anh tung hoành ngang dọc, như vị tướng trên chiến trường. Thân thể lay động khiến Mật Đường cực kì vui thích. Cô cảm giác mình như ngồi trên xích đu, hạnh phúc tung bay giữa trời.

Kích tình qua đi, cô dựa vào trước ngực của anh. Hạnh phúc cùng thỏa mãn, chất đầy trái tim cô.

"A Long, em thấy thật hạnh phúc! Nếu như cái hạnh phúc này có thể lâu một chút, chừng mấy năm, em chết cũng cam tâm tình nguyện!" Mật Đường nức

nở, khiến Đường Long một hồi sợ hết hồn hết vía. Trời ạ, cô bé này sao lại có ý nghĩ giống mình thế. Chẳng lẽ, đây gọi là đồng giao cách cảm? Chẳng lẽ, đây chính là trực giác trước khi có tai nạn ập đến?

"Bảo bối, đừng nói bậy! Hai chúng ta nhất định hạnh phúc cả đời. Không, kiếp sau chúng ta còn phải chung một chỗ." Đường Long bưng kín miệng Mật Đường, ngăn cản cô nói tiếp. Anh thật điên điên này sẽ biến thành sự thực.

"A Long, anh thật mê tín! Em chỉ thuận miệng nói một chút thôi, sao anh lại sợ đến vậy? Chẳng lẽ, em chỉ sống có mấy năm thôi ư?" Người thường nói, hạnh phúc sẽ làm trí óc người trong cuộc đồng thành xi măng. Bây giờ Mật Đường chính là người rơi vào trong hạnh phúc mà quên mất tình thế. Đối mặt với tai nạn sắp xảy ra, cô hồn nhiên không biết.

"Bảo bối nói đúng, có lẽ, thần kinh anh quá nhạy cảm rồi. Anh như vậy là do anh quá quan tâm đến em đấy! Anh thả ỉt hạnh phúc một ít, nhưng hi vọng em làm bạn đến già của anh! Anh thật sự không thể tưởng tượng, nếu em bỏ mặc anh bơ vơ một mình, anh còn có dũng khí tiếp không?" Đường Long âm thầm cười mình thiếu kiên nhẫn, cười mình không xứng để Mật Đường dựa vào.

"A Long, em biết anh yêu em. Em không phải con bệnh, sao có thể bỏ anh lại được? A Long, em sẽ không rời khỏi anh. Cho dù anh đuổi em đi, em cũng không nỡ đi! Trừ phi là, em chết....." lời nói Mật Đường vẫn chưa nói hết, sắc mặt của Đường Long liền thay đổi, thậm chí anh gắp thết một tiếng. "Em mà nói những nói cuội nữa là anh sẽ không để ý tới em."

Mật Đường kinh ngạc nhìn Đường Long giận dữ, không biết anh giận gì. "A Long, anh sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Sao em cảm thấy, tối hôm nay anh là lạ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho em biết đi! A Long, anh đừng làm em sợ!"

Giọng nói của Mật Đường có chút nghẹn ngào! Chẳng lẽ, hạnh phúc của cô sẽ chấm dứt? Chẳng lẽ, ngày tận thế đã đến?

Đường Long ôm chặt lấy Mật Đường, vỗ sống lưng, an ủi cô! "Bảo bối, chuyện gì cũng không có! Anh chỉ không muốn để em nói ra những lời xúi quẩy mà thôi! Anh và em đều có chung cảm giác về cái hạnh phúc này sẽ không lâu bền, chỉ sợ nó sẽ vứt bỏ chúng ta mà đi. Em lại nói như thế. Có lẽ, đây chính chứng sợ hãi trước hôn nhân nhỉ?"

"Anh không thích thì em sẽ không bao giờ nói nữa." Mật Đường dựa vào trong ngực Đường Long, giống như chim nhỏ nép vào lòng người. Mặc dù Đường Long không nói gì, nhưng bên trong lòng của Mật Đường loáng thoáng cảm giác có chuyện gì đó sẽ xảy ra! Đường Long không nói thì có cái lí của anh! Có lẽ, anh sợ cô lo lắng. Có lẽ, anh sợ cô áp lực mà mất đi nụ cười. Bất kể như thế nào, anh luôn vì tốt cho cô! Nếu cô không giúp được gì, vậy thì giao cho anh đi! Anh là một người đàn ông độc lập, bất cứ chuyện gì đến, anh sẽ có biện pháp xử lí! Cô tin anh, vô cùng tin anh!

"Ừ, như vậy mới ngoan!" Đường Long thở bình thường lại. Anh hôn Mật Đường một cái, vuốt ve mái tóc của cô. "Ngủ đi, bảo bối."

"Ừ, em trở về phòng mình ngủ."

Mật Đường đứng lên, lại bị Đường Long ngăn cản. "Mật Đường, đừng đi. Về sau, em sẽ nằm ngủ ở trong phòng của anh. Chúng ta là vợ chồng, không cần phải sợ người ngoài chê cười. Cha, mẹ cũng hi vọng hai chúng ta hạnh phúc!"

Mật Đường thuận theo, trở lại bên người Đường Long, lặng lẽ chui vào lòng anh. Trong lòng của cô lại nghi ngờ nặng nề. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh bất an như thế?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Đường Uyển an nguy:

Đường Long từ cục cảnh sát trở về, trực tiếp kéo A Trung vào phòng sách.

"Cậu chủ, phía cảnh sát nói như thế nào?"

"Cảnh sát đã đồng ý, sẽ điều người bảo vệ Đường Uyển. A Long, người kia bên như thế nào?"

"Tôi đem đàn em Thương Long là Hồ A Buru, an bài đến Hàng Long nằm vùng. Hiện tại, bọn họ đang thu thập thêm thông tin của Hàng Long. Có tin gì, sẽ điện thoại cho tôi." A Trung cùng Đường Thương Long đã quá quen với cuộc sống bí ẩn của xã hội đen rồi. Nếu là xã hội đen, sẽ khởi nghiệp từ chuyện phạm pháp. Chỉ cần bọn họ có động tĩnh, nhất định không gạt được Hồ A Buru.

"Ừ, làm không tệ. A Trung, trong khoảng thời gian này anh tốn nhiều tâm rồi." Đường Long vỗ vỗ bả vai A Trung, trong mắt là tán thưởng cùng khản cầu.

"Cậu chủ, Đường Uyển là nhà của tôi. mỗi người trong Đường uyển, đều là người nhà tôi. Bảo vệ an toàn cho người nhà, là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của A Trung." A Trung nói vô cùng thành khẩn, Đường Long nghe rất cảm động!

"A Trung, anh thật tốt quá. nếu Đường uyển là nhà của anh, về sau đừng gọi tôi là cậu chủ nữa. Chúng ta hãy gọi nhau là anh em đi! Về sau, anh chính là anh của A Long!" Đường Long ôm lấy A Trung, tràn đầy cảm động lên tiếng "Anh Trung," trong mắt của A Trung, nổi lên màn lệ. Anh không có từ chối

hay cự tuyệt, chẳng qua là mỉm cười gật đầu một cái, bày tỏ anh đã công nhận thân phận mới của mình.

Một tràng tiếng gõ cửa, cắt đứt hai người nói chuyện. Cửa phòng đẩy ra, đi vào là Mật Đường. Trong tay của cô, bưng ly trà lạnh. "A Long, hôm nay anh trở về sớm quá! trời nóng như vậy, em chuẩn bị một chút trà lạnh. Uống một chút thử nhé!"

Đường Long nhận lấy ly trà trong tay Mật Đường, cùng Mật Đường nói: "Mật Đường, em tới vừa đúng lúc. Anh Trung, đã chính thức trở thành một thành viên của Đường gia. Về sau, em liền gọi anh ấy là anh Trung!"

"Anh Trung." Mật Đường cúi người xuống. Rồi sau đó, lại bắt an hỏi. "A Long, em thấy bên ngoài Đường uyển có rất nhiều người khả nghi. Bọn họ thỉnh thoảng nhìn quanh sân, bộ dáng giống như gián điệp vậy."

Đường Long biết, đó là cảnh sát. Vì không muốn làm cho Mật Đường lo lắng, mà cũng không muốn nói cho cô biết. "Đặc vụ? Gián điệp? Ha ha! Mật Đường, em cho rằng Đường uyển là Nhà Trắng à? Đường uyển chỉ là một nhà dân bình thường, không đáng để đặc vụ và gián điệp chú ý!"

"À, chắc do em quá lưu tâm." Mật Đường vừa nhìn mấy người khả nghi bên ngoài hàng rào, vừa thuận miệng trả lời. Trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại không cho là như vậy.

Nửa tháng đã qua, đường uyển không xảy ra chuyện gì!

Một ngày này, Đường Long đang trong phòng làm việc. Cảnh trưởng gọi điện thoại tới, yêu cầu chấm dứt hoạt động. "Đường tiên sinh, cậu nghe được tin tức có chính xác hay không? Nếu như Hàng Long muốn đối phó các người thì đã sớm ra tay. Sao nửa tháng qua không có chút động tĩnh? Mấy ngày nay, cục cảnh sát có rất nhiều chuyện cần giải quyết. Đường tiên sinh, tôi tính thế này: đường uyển không cần người phải giám sát đâu!"

"Cục trưởng, có lẽ bọn họ quá giỏi hoạt. Biết chúng ta có đề phòng, cho nên mới chậm chạp không dám hành động! Nếu bọn họ muốn trả thù tôi, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay. Cục trưởng, van ông đừng làm vậy." Đường Long vừa nghe nói cảnh không bảo vệ, trong lòng rất là gấp gáp. "Như vậy đi, cục trưởng. Chỉ cần ông tiếp tục bảo vệ Đường uyển, tôi có thể quyền tặng cục cảnh sát một chút về tài chính."

"Đường tiên sinh, vậy cũng không cần thiết! Như vậy đi, chỉ cần cậu phát hiện tình huống dị thường, lập tức gọi điện thoại cho chúng tôi. Tôi bảo đảm sẽ dốc sức trong thời gian nhanh nhất. Đường tiên sinh, tôi có khách, cứ quyết định vậy đi!" Đường Long còn muốn nói điều gì, cục trưởng đã cúp điện thoại.

Phát hiện tình huống thì báo cảnh sát?

Đường Long bắt đầu dī lắc đầu! Anh không thể nào tùy tiện được, anh không thể coi an nguy của người nhà như trò đùa. Thực là bắt đầu dī, chỉ có thể tuyển người bảo vệ! Chỉ cần có thể bảo vệ đường uyển an toàn, bỏ ra giá cao bao nhiêu, đều đáng giá!

Tập đoàn Tiêu thị, rốt cuộc cũng chuyển nhượng xong. Tiêu Thính Quân cầm khoản chi phiếu trong tay, trong lòng rất không có cảm giác. Ông khổ cực kinh doanh nửa đời, trong chớp lát phải rời bỏ. Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy khổ sở.

Tiêu Thính Quân đang thu thập đồ đạc, Tiêu Từ Phụng liền xông vào. Trên mặt của cô, mang theo bất mãn cùng chất vấn. "Cha, cha chuyển nhượng tập đoàn Tiêu thị rồi hả?"

Tiêu Từ Phụng tức giận như vậy, không phải vì cô nhìn trúng tài sản tập đoàn Tiêu thị. nguyên nhân cô tức giận, là bởi vì cha không tín nhiệm cô. Anh không ở trong nước, Tiêu Từ Phụng cô là Phó tổng công ty, cũng là Đại Tiểu Thư Tiêu gia. Cha muốn chuyển nhượng công ty cũng nên thương lượng một chút với cô chứ! Tại sao ông phải gạt cô, lên chuyển nhượng công ty? Chẳng lẽ, ông muốn đem tài sản để lại cho người con gái kia?

"Ừ, đúng vậy." Tiêu Thính Quân vừa nhìn sắc mặt của Tiêu Từ Phụng, cũng biết cô đang suy nghĩ gì. Vì ổn định Tiêu Từ Phụng. Tiêu Thính Quân cười hiền lành, đối với Tiêu Từ Phụng nói. "Từ Phụng, chuyển nhượng tập đoàn Tiêu thị, người khó chịu nhất không phải là con, mà là cha. Cha rất khổ sở khi đem tập đoàn Tiêu thị chuyển nhượng cho người khác."

"Nếu khó chịu, tại sao còn chuyển nhượng? Lý do là gì? Có phải cha muốn đem tất cả tiền chuyển nhượng tập đoàn Tiêu thị cho con gái bảo bối của cha làm đồ cưới hay không?" Tiêu Từ Phụng vừa nhắc tới Mật Đường, càng thêm giận. Nghĩ tới, cha muốn đem tất cả tiền cho Mật Đường, cô cảm thấy thương cảm cho anh và mình! Anh em bọn họ không bằng Mật Đường sao?

"Từ Phụng, cha muốn chuyển nhượng tập đoàn Tiêu thị tất cả chỉ vì con." Khi sống ở đời, nếu bị người lừa gạt, nhất định cũng phải lừa gạt người khác. Nhưng khi Tiêu Thính Quân nói dối con gái, vẫn cảm thấy rất đau lòng!

"Vì con?" Tiêu Từ Phụng có chút ngoài ý muốn, không dám tin!

"Từ Phụng, cha biết, Đường Long phụ con, trong lòng của con rất khổ sở! Cha không hy vọng con sống trong đau khổ, cũng không hy vọng con ngày ngày dùng rượu còn để cố gắng quên đi. Cho nên, cha mới chuyển nhượng tập đoàn Tiêu thị, mang con đến Mỹ quốc để phát triển. Có lẽ, chỉ có thể đổi một hoàn cảnh mới, mới có thể quên hết tất cả. Như vậy, con mới có thể vui vẻ!"

Tiêu Từ Phụng nhào vào trong ngực Tiêu Thính Quân, nước mắt trào ra. "Cha, thật xin lỗi, là con không tốt, con hiểu lầm cha!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Dời đi tài sản 1:

Tiêu Thỉnh Quân vỗ vỗ bả vai Tiêu Tử Phụng, hiền lành nói.

"Tử Phụng, cha nuôi con lớn như vậy, còn không biết tính con ư? Con dù lớn hơn nữa, bên trong lòng của cha thủy chung là đứa bé. Cha làm sao lại so đo với con được?" Tiêu bên trong lòng của Thỉnh Quân rất thương Tử Phụng. Nhưng khi ông biết Lương Bích Ngọc cùng lô Thanh Vân muốn mưu hại con gái ruột thịt của ông thì tình yêu thương dành cho Tiêu Tử Phụng đã không còn chân thành tha thiết rồi.

"Cha, thật xin lỗi!" bên trong lòng của Tiêu Tử Phụng dâng lên một tia đau lòng. Cha đối với cô tốt như vậy, cô lại cùng người ngoài, muốn mưu hại một người con gái khác của ông. Làm như vậy, có chút quá mức!

"Tử Phụng, đừng nói nữa." Tiêu Thỉnh Quân ngấm nhìn phòng làm việc đã gắn bó mấy chục năm, thật là có điểm lưu luyến." tập đoàn Tiêu Thị đã đổi họ, nơi này, không còn vị trí của chúng ta. Tử Phụng, chúng ta đi thôi!"

"Đi thôi!" Hai cha con cô mang theo lưu luyến, vội vã rời đi tòa cao ốc đã không còn gọi là tập đoàn Tiêu Thị nữa. Sau lưng của bọn họ, truyền tới tiếng nhân viên nghị luận ầm ỹ.

"Con ác nữ này rốt cuộc rời đi. Rốt cuộc không cần đề phòng ả nữa."

"Đúng vậy! Mỗi người mỗi khác. Nói không chừng, lãnh đạo mới tới sẽ coi trọng chúng ta!"

Xe Tiêu Thỉnh Quân dừng trước cửa nhà Tiêu gia, hai người Tiêu Thỉnh Quân cùng Tiêu Tử Phụng, vừa nói vừa cười bước xuống xe. Tiếng cười kia, truyền đến trong phòng khách. Cách cửa sổ thủy tinh Lương Bích Ngọc trông thấy Tiêu Tử Phụng vui vẻ ra mặt. Trong lòng bà, không nhận được một hồi nghi ngờ. Đã lâu không thấy con bé này cười, hôm nay làm sao nhỉ? Chẳng lẽ, có chuyện gì vui?

"Mẹ, chúng ta trở lại." Tiêu Tử Phụng vừa vào phòng khách, liền cười chào hỏi mẹ."Mẹ, con có thể nghỉ lễ trong thời gian dài rồi."

"Cái gì mà thời gian nghỉ lễ dài? Nếu con nghỉ lễ, không phải trong công ty chỉ còn một mình cha con thôi sao?" Lương Bích Ngọc không muốn khiến Tiêu Tử Phụng nghỉ lúc này, có con gái trong công ty, bà mới không sợ Tiêu Thỉnh Quân đem tài sản Tiêu gia giấu đi.

"Từ hôm nay trở đi, cha cũng không cần đến công ty." Tiêu Tử Phụng nhìn về mặt Lương Bích Ngọc nghi hoặc, giải thích: "Mẹ, cha đã đem công ty chuyển nhượng rồi. Chúng ta dĩ nhiên không cần đến công ty đi làm."

"Chuyển nhượng? Tại sao? tập đoàn Tiêu thị không phải là kinh doanh luôn luôn tốt sao? Tại sao muốn chuyển nhượng?" trong lòng Lương Bích Ngọc một hồi hoài nghi. Tại sao ông ta phải chuyển nhượng công ty? Chẳng lẽ, ông ta phát hiện cái gì rồi?

"Bích ngọc, anh làm thế là muốn Tử Phụng sống vui vẻ hơn, không bằng một nhà chúng ta rời khỏi chỗ này. Đến nước Mỹ phát triển sự nghiệp, thứ nhất là có thể con bé hết đau lòng. Thứ hai là chúng ta có thể đoàn tụ cùng Tử Đằng! Cho nên, anh nghĩ mãi, quyết định chuyển nhượng công ty." Tiêu Thỉnh Quân giải thích,

"Vậy tiền chuyển nhượng công ty đâu?" trong lòng Lương Bích Ngọc trầm nghĩ, muốn Tiêu Tử Phụng rời đi lúc này, không phải là một chuyện không tốt. Nhưng bà vừa vui cho Tử Phụng, vừa sợ Tiêu Thỉnh Quân đem tiền ẹ con Mật Đường.

"Đây." Tiêu Thỉnh Quân đem tiền chuyển nhượng công ty, toàn bộ giao cho Lương Bích Ngọc. Ông giao tiền cho bà bảo quản, chính là vì không muốn bà nghi ngờ. Ông biết rõ, Lương Bích Ngọc nhất định sẽ đem tiền này đặt trong két sắt. Nhưng Lương Bích Ngọc không biết, Tiêu Thỉnh Quân ông cũng có một chìa khóa của két sắt này.

Lương Bích Ngọc nhận lấy chi phiếu, đi về phía căn phòng dưới đất. Đến cửa, lại dừng lại."Thỉnh Quân, anh xác định sẽ không đem tiền này để lại ẹ con Đậu Ngọc Nga một chút chứ?"

"Mẹ con bà ấy, bây giờ ở trong nhà Đường Long. Mật Đường cùng Đường Long cũng sắp kết hôn. Tập Đoàn Đường Thị giàu có như vậy, chúng ta muốn cho ít thì ngại. Cho nhiều thì số tiền còn dư đâu đủ để gia đình lớn như chúng ta chi tiêu! Tử Phụng và Tử Đằng đã lớn, chỗ tiền cần dùng cũng khá nhiều!" Tiêu Thỉnh Quân dừng một chút, nói."Mà anh có muốn cho, Mật Đường cũng không muốn lấy. Đến bây giờ, con bé còn hận anh! Anh nghĩ, đời này nó sẽ không nhận anh làm cha rồi."

"Cha, cha đừng buồn. Cô ta không nhận cha, cha còn có con mà!" Tiêu Tử Phụng ôm lấy bả vai cha mình.

"Thỉnh Quân, dù sao nó không phải do anh nuôi lớn. Cho dù là con gái ruột thịt thì tình cảm cũng nhạt vô cùng. Anh đừng trông chờ vào nó mà hãy trông chờ vào Tử Phụng và Tử Đằng!" Lương Bích Ngọc nói xong một câu, đi vào phòng dưới đất. Bà vừa đi, vừa âm thầm cười. Thắng cha ngu xuẩn này, nếu biết Tử Phụng cùng Tử Đằng không phải con ruột của gã, nhất định sẽ hối hận vì quyết định bây giờ!

"Cha, hãy tin con, nhất định con sẽ yêu cha cả đời, hiếu thuận cha cả đời." Tiêu Tử Phụng hôn một cái lên gò má Tiêu Thỉnh Quân, chạy lên phòng."Con đi tắm đây."

Bên trong lòng của Tiêu Thỉnh Quân một hồi cười khổ.

Nói dối sao lại mệt như vậy? Ông chỉ nói dối nửa ngày đã đủ mệt mỏi. Lương Bích Ngọc có thể nói dối hai mươi năm, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Nửa đêm, trong biệt thự Tiêu gia rất yên tĩnh.

Tiêu Thỉnh Quân nhìn Lương Bích Ngọc ngủ say, lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, đi về phía phòng vệ sinh. Ông vật vờ nước, nhưng không tắm. Mặc cho tiếng nước chảy văng vẳng không ngừng, người lại chạy vào căn phòng dưới đất. Ông mang theo bao tay, lấy ra chìa khóa đã chuẩn bị sẵn, mở kết sắt. Lấy ra tất cả tiền tài bên trong, sau đó khóa lại.

Từ khi ông biết âm mưu của Lương Bích Ngọc cùng lô Thanh Vân, ông liền chuẩn bị tất cả mọi thứ. Lén cài camera ở trong tầng ngầm, biết mật mã kết sắt. Ông thừa dịp Lương Bích Ngọc ngủ, đem chìa khóa in lên giấy, rồi đem ra thợ cắt chìa khóa.

Nếu như có một ngày, Lương Bích Ngọc phát hiện tiền trong két không cánh mà bay, bà ta cũng không có chứng cứ là tiền này do Tiêu Thỉnh Quân ông lấy đi. Bởi vì, căn bản ông không có chìa khóa kết sắt. Hơn nữa, cũng không giữ tiền trong nhà.

Anh thủ tiêu máy thu hình ở góc tường, xách theo tiền ra khỏi phòng. Ông suy nghĩ một lát, cầm bọc quần áo trên tay, bỏ vào cốp xe. Khóa kỹ lại, trở về phòng vệ sinh. Dội một cái, lần nữa trở lại phòng ngủ. Nhìn Lương Bích Ngọc ngủ say sưa, trong lòng dâng lên một cổ khoái ý. "A đàn bà đáng chết, muốn tính toán tài sản của Tiêu Thỉnh Quân tôi ư, mơ đi cưng!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: dời đi tài sản 2:

Ngày thứ hai, Tiêu Thỉnh Quân nói muốn đi làm ra hộ chiếu, lái xe rời khỏi căn nhà của Tiêu gia.

Khi ông chạy tới Đường uyển thì thấy Mật Đường đang phơi quần áo trong sân. Mật Đường nhìn thấy ông, sắc mặt liền trầm xuống. "Tổng giám đốc Tiêu, sao ông rảnh rồi tới đây? Có phải lại tới tìm chúng ta gây phiền phức hay không? Lần này, sao không dẫn cả nhà của ông tới vậy?"

"Mật Đường, con đừng dùng thái độ đó nói chuyện với cha được không?" Tiêu Thỉnh Quân nhìn thấy thái độ con gái đối với mình, rất lúng túng cũng rất thương tâm. Nhưng mà, ông lại không có cách nào khiến Mật Đường đừng hận ông nữa!

"Tổng giám đốc Tiêu, xin ông không nên gọi tên tuổi của tôi. Giữa chúng ta không thân thiết như vậy. Ông là Tổng giám đốc Tiêu, tôi là Đậu tiểu thư. Xưng hô như vậy, mới trang trọng một chút." lời của Mật Đường vô cùng lạnh lùng. "Ông là ông chủ trước kia của tôi, tôi gọi ông một tiếng Tổng giám đốc Tiêu đã rất nể mặt ông rồi! Ông còn muốn thế nào? Muốn tôi nhận ông làm cha ư? Ông cảm thấy ông xứng với chữ cha này sao? Có lẽ xứng, nhưng đó là trước mặt Tiêu Tử Phụng. Ở trước mặt tôi, ông căn bản không xứng với chữ này."

Lời của Mật Đường tựa như một con dao sắc bén. Tồn thương Tiêu Thỉnh Quân, đồng thời cũng tổn thương chính cô. Cô càng nói càng kích động, càng nói càng bị phẫn!

Đường Long cùng Đậu Ngọc Nga nghe Mật Đường rít gào, cũng vội vàng chạy ra.

"Mật Đường, đừng đối xử với bác ấy như vậy. Thật ra ông cũng rất đáng thương." Đường Long nắm bả vai Mật Đường, ngăn cản cô tiếp tục khiến Tiêu Thỉnh Quân khổ sở.

"Đáng thương? Người đáng thương, phải có chỗ đáng hận! Nếu ông ta đáng thương, em và mẹ thì sao? Khi mẹ bị bệnh thì ông ta ở đâu?" Đậu Mật Đường vừa nói, vừa khóc òa lên. Cô dựa vào Đường Long, một hồi nức nở.

Đậu Ngọc Nga vừa nhìn Mật Đường đau lòng, vừa nhìn Tiêu Thỉnh Quân lúng túng. Trong lòng một hồi cô đơn bất an. Lúc này, bà căn bản không biết gì, bà nên ra mặt giúp người nào! Giúp Tiêu Thỉnh Quân, nhất định sẽ khiến Mật Đường thương tâm. Giúp Mật Đường, Tiêu Thỉnh Quân cũng đau! Cho nên, bà chỉ có thể im lặng.

"Mật Đường, con nói đúng. Là cha không tốt, là cha không xứng làm cha." Tiêu Thỉnh Quân chỉ có thể cúi đầu nhận tội. Trước mặt mẹ con các cô, ông vốn là một kẻ phụ bạc. Nếu như nợ tiền, Tiêu Thỉnh Quân ông có lẽ trả được. Nhưng ông nợ tình cảm, không thể trả hết!

"Mật Đường, chúng ta vào đi thôi! Để bác ấy nói chuyện với mẹ. Hai chúng ta đừng gây sự nữa, được không?" Đường Long ôm Mật Đường vào phòng. Mật Đường không phản kháng, chỉ khóc. Vừa đi, vừa nói. "A Long, nói thật, em cũng phân vân! Trong lòng em khát vọng có một người cha, nhưng lại mãnh liệt bài xích người cha này. Nhớ tới cuộc sống trước kia, em liền hận ông ta. Nhớ tới chuyện mẹ thay thận, mà bán đem đầu của mình, lòng em rĩ máu. Lúc em không còn đường đi, ông ta ở đâu? Ông ta đang chung sống với người nhà của ông trong cuộc sống giàu sang phú quý! Nhớ tới chuyện ông mang Lương Bích Ngọc đến Đường uyển làm loạn, em liền ghét ông ta cay đắng. Trước mặt ông ta, Lương Bích Ngọc tát mẹ em, ông ta không nhúc nhích! Anh nói xem, em có thể nhận một người cha như ông ta sao? Em không cam lòng!"

"Mật Đường, anh hiểu suy nghĩ trong lòng em. Nếu như không phải em cùng đường, nếu như em không chọn phương pháp ấy. Hai chúng ta, quen biết thế nào? Hai tình linh đáng yêu xuất hiện thế nào được?" Đường Long biết nỗi khổ tâm trong lòng Mật Đường, biết rõ hoàn cảnh khó khăn của cô. Vì vậy, anh chỉ có thể giúp Tiêu Thỉnh Quân khuyên nhủ Mật Đường. Chỉ cần Mật Đường có thể nhận người cha này, trong lòng cô mới có thể nhẹ nhõm, hạnh phúc được.

"A Long, có lẽ anh nói đúng! Nhưng mà, anh từng nghĩ. Nếu người đàn ông tôi đó, không phải là anh thì sao? Nếu như anh là một tên côn đồ hám sắc, cuộc sống của em sẽ ra sao?" Mật Đường nói ra vấn đề này, khiến Đường Long sốc. Cũng may, anh xuất hiện ở Bất Dạ Thành. Bằng không, chuyện sẽ thay đổi thế nào, không ai biết được?

Đậu Ngọc Nga nhìn bóng lưng con gái, tâm tình cũng buồn bực theo. Bà ngồi ghế cạnh ban công, bảo Tiêu Thính Quân ngồi xuống. "Thính Quân, anh đừng để ý lời Mật Đường nói. Thật ra, nó đối xử với anh như vậy, trong lòng nó cũng rất đau khổ, em sẽ giải thích cho Mật Đường hiểu."

"Ngọc Nga, em đừng an ủi anh. Cho dù Mật Đường đối xử với anh thế nào, anh đều chịu được! Dù sao, là anh có lỗi với mẹ con em." gương mặt Tiêu Thính Quân bị thương cùng áy náy. Mật Đường nói rất đúng! Tiêu Thính Quân ông không xứng với chữ cha này. Ông biết ông nợ mẹ con các cô rất nhiều, anh nhất định phải đền bù món nợ nhiều năm này. Cho dù Mật Đường không cho ông cơ hội, ông cũng sẽ dốc sức!

"Hôm nay anh đến có chuyện gì không?" Đậu Ngọc Nga không muốn nhắc lại chuyện cũ, đem chủ đề chuyển đi.

"Ngọc Nga, anh đã chuyển nhượng tập đoàn Tiêu Thị lại rồi. Tất cả tiền bạc, đều ở đây. Hôm nay anh vốn muốn em và Mật Đường đi theo anh. Xem ra, là không có khả năng." Tiêu Thính Quân đem túi xách đặt trước mắt Đậu Ngọc Nga. "Anh rất muốn đền bù tất cả thiệt thòi ẹ con em, nhưng Mật Đường không cho anh cơ hội rồi!"

"Thính Quân, em đi với anh!" Đậu Ngọc Nga nhìn thấy Tiêu Thính Quân ánh mắt cô đơn thương cảm, tuyệt vọng thê lương, không đành lòng. Người đàn ông này đã hai bàn tay trắng rồi. Nếu như Đậu Ngọc Nga bà cự tuyệt ông, ông có thể hay không nghĩ quẩn? Lúc đó Mật Đường nhất định sẽ hối hận, hối hận mình đã hại chết cha mình.

Người xưa nói, muốn cỡi chuông phải tìm người buộc chuông. Nếu Đậu Ngọc Nga bà tự ý rời nhà trốn đi. Nếu bà chặt đứt quan hệ cha con giữa bọn họ. Bà nên để Mật Đường hiểu rõ. Chỉ khi bà và Tiêu Thính Quân hợp lại, Mật Đường mới tiếp nhận Tiêu Thính Quân.

"Em chịu theo anh? Em chịu bỏ Mật Đường lại?" Tiêu Thính Quân có chút ngoài ý muốn, có chút không tin lỗi tai của mình. Trong mắt của ông dâng lên một tia vui mừng, vui mừng cũng mang theo chất vấn!

"Em muốn đi theo anh thì cũng phải đợi con gái kết hôn xong mới được chứ!" Mật Đường cùng Đường Long chỉ còn lại một tuần là kết hôn. Bà có muốn đi cũng phải chờ một tuần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Mẹ con tâm sự

Tiêu Thính Quân một hồi kích động, không khỏi có chút thất thố. Ông cầm tay Đậu Ngọc Nga, không kìm hãm được nói: "Ngọc Nga, cảm ơn em. Đã nhiều năm như vậy, em còn tha thứ cho anh."

"Thính Quân, anh đang hoảng một chút. Nơi này là Đường Uyển, không phải là nhà của anh." Trên khuôn mặt già nua của Đậu Ngọc Nga bay lên một chút mây hồng. Bà rút tay của mình về, nhìn chung quanh.

"Thật xin lỗi, là anh quá kích động! Ngọc Nga, mấy ngày nay, anh sẽ làm xong hộ chiếu. Mật Đường kết hôn xong, chúng ta sẽ ra nước ngoài. Mấy ngày nay, em gắng thuyết phục con bé! Kết hôn xong bảo nó mang theo con cùng Đường Long ra khỏi nước hưởng tuần trăng mật. Nếu không nữa thì, cho hai đứa bé theo chúng ta." Tiêu Thính Quân nhìn khuôn mặt xấu hổ của Đậu Ngọc Nga, giống như nhìn thấy cô gái ngượng ngùng năm đó. Trong lòng ông âm thầm thề, không thể phụ bà lần nữa.

"Ừ, để em thử một lần!"

"Ngọc Nga, thời gian không còn sớm, anh đi trước." Tiêu Thính Quân đứng lên muốn đi, Đậu Ngọc Nga vội vàng đuổi đi theo. "Thính Quân, anh quên đồ này."

Tiêu Thính Quân phát tay một cái, vừa nói vừa rời đi. "Ngọc Nga, em cũng biết, anh không có thói quen giữ tiền. Những thứ tiền này, em cứ cất đi! Chờ đến khi em không còn sức để giữ thì giao cho Mật Đường."

Đậu Ngọc Nga nhìn bóng lưng Tiêu Thính Quân, không nhịn được thở dài. Bà lắc đầu một cái, xoay người đi vào nhà. Đem tài sản Tiêu Thính Quân để lại, tìm nơi thích hợp mà cất. Rồi sau đó, đi về phía phòng của Mật Đường. cửa phòng con gái không đóng. Đậu Ngọc Nga thấy rõ ràng cảnh con gái đang ôm hôn nhiệt liệt con rể. Bà đỏ mặt, vội vàng lui ra ngoài. Không cẩn thận, đụng phải thùng rác ở hành lang. Thùng rác đổ trên mặt đất, phát ra thanh âm thanh thúy.

Mật Đường nghe được tiếng vang, vội vàng đẩy Đường Long. Mặt của cô hồng đến nỗi giống như hoa lựu! Người đàn ông này, cũng thật là. Ban ngày thân thiết cùng cô, lại quên đóng cửa. Hết lần này tới lần khác bị mẹ nhìn thấy, thật là lúng túng và mất mặt mà!

"anh kìa, anh xem đi....." Mật Đường dùng ngón tay búng trán Đường Long một cái, đầy ngượng ngùng và tức giận!

"Mật Đường, cái này thì có gì mà xấu hổ. Mẹ là người từng trải, cái gì mà không hiểu chứ!" Đường Long cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng ngoài miệng cũng không nguyên ý thừa nhận mà thôi."Mật Đường, em mau xem mẹ tới tìm em có phải là có chuyện gì hay không?"

"Anh chờ đấy, lát nữa trở lại tính sổ với anh." Đậu Mật Đường cố làm bộ dạng vạm vỡ, dứ dứ quả đấm trước mặt Đường Long. Rồi sau đó, đi ra ngoài tìm mẹ cô.

Đậu Ngọc Nga tựa vào cây cột ở ban công. Sao bà lại gấp gáp như vậy? Tại sao lại tìm Mật Đường để nói chuyện vào lúc đó? Mình lúng túng, khiến hai đứa bé cũng ngượng ngùng theo. Thiết là, mình đã già rồi, gặp phải chuyện, ngược lại không nên được tức giận!

"Mẹ, mẹ tìm con có chuyện sao?" Giọng nói Mật Đường vang lên bên tai bà. Bà quay đầu lại ngắm nhìn khuôn mặt rục rờ của con gái, trong lòng một hồi áy náy.

"Mật Đường, mẹ muốn nói cho con một chuyện. Hy vọng con nghe xong đừng giận mẹ!" Đậu Ngọc Nga ổn định tâm thần của mình.

"Mẹ, làm sao mẹ nói vậy! Vô luận mẹ làm chuyện gì, con đều không giận mẹ." Mật Đường ôm lấy Đậu Ngọc Nga.

"Mật Đường, ông ấy chuẩn bị ra nước ngoài. Mà mẹ, muốn cùng đi." Đậu Ngọc Nga lấy hết dũng khí, nói ra."Mật Đường, con không giận mẹ chứ?"

"Mẹ, mẹ muốn đi với ông ta ? Mẹ, mẹ có phải điên rồi hay không? Ông ta có vợ có con, mẹ dùng thân phận gì mà cùng đi? Chẳng lẽ, mẹ muốn làm nhân tình bí mật?" Mật Đường vừa nghe nói mẹ muốn đi cùng Tiêu Thỉnh Quân, không nhịn được mà kích động.

Thật ra thì, Mật Đường có thể hiểu lòng của mẹ. Suy nghĩ về chuyện cô bị bắt cóc, suy nghĩ về tình cảm của cô cùng Đường Long, cô có thể hiểu lòng của mẹ! Mẹ độc thân cả đời, vẫn cô thủ nuôi cô và vẫn yêu người đàn ông kia. Một nửa là vì Đậu Mật Đường cô, một nửa vì tình cảm mà mẹ không thể quên được!

Mật Đường kích động như thế, là vì cô không muốn rời mẹ của mình! Có lẽ, cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau đã quen. Trong tiềm thức, không bỏ mẹ được mà thôi! Có lẽ, cô không thể tha thứ dễ dàng cho người đàn ông kia.

"Mật Đường, xin con tin mẹ, cũng xin con tin ông ấy. Ông ấy sẽ không để mẹ làm nhân tình bí mật, tuyệt đối sẽ không!" Đậu Ngọc Nga vừa nhìn Mật Đường phản đối như vậy, trong lòng thậm chí có chút không nhịn được."Bảo bối, Nếu con không muốn. Mẹ, ở lại là được!"

Đậu Mật Đường vừa nhìn ánh mắt của mẹ cô đơn, trong lòng kinh hãi.

"Mẹ, nếu mẹ tin ông ấy. Vậy thì mẹ cùng đi với ông ấy đi! Con là con gái của mẹ, con không thể để mẹ hi sinh cả đời vì con. Mẹ, con ủng hộ mẹ, con ủng hộ mẹ đi tìm hạnh phúc riêng mình." Mẹ đi tìm hạnh phúc, đó là một chuyện tốt. Cô không có lý do gì để ngăn cản mẹ! Nếu như mình thật sự xứng đáng là con, nên ủng hộ và khích lệ mẹ tìm hạnh phúc!

"Mật Đường, thật sự con muốn như vậy ư?" Đậu Ngọc Nga có chút ngoài ý muốn, có chút không dám tin. thái độ Mật Đường, sao thay đổi 180° thế?

"Ừ, " Mật Đường gật đầu một cái, nói với Đậu Ngọc Nga."Mẹ à, sao con có thể ích kỷ thế được? Dù con không muốn rời xa mẹ, nhưng không thể để mẹ hi sinh cả đời vì con! Mẹ, con hy vọng mẹ hạnh phúc, hy vọng mẹ vui vẻ. Nếu như ông ấy có thể mang vui vẻ và hạnh phúc ẹ. Có lẽ, con sẽ bớt hận bớt ghét ông ấy."

"Mật Đường, con đã khôn lớn rồi." Đậu Ngọc Nga ôm con gái, từ ái nói."Bảo bối, mẹ cũng rất khó khăn, mẹ muốn ở lại bên cạnh con cùng hai đứa trẻ, nhưng không nỡ rời xa ông ấy. Mẹ muốn đi cùng ông ấy, nhưng lại không bỏ được ba mẹ con con. Nếu như có một ngày, chúng ta có thể chung một mái nhà, mẹ chết cũng nhắm mắt."

Mật Đường cúi đầu, không nói nữa.

Cô biết lòng của mẹ. Mẹ hi vọng cô có thể tha thứ Tiêu Thỉnh Quân, hạnh phúc sống cùng một chỗ. Nói thật, cô cũng khát vọng như vậy. Muốn cô nhận Tiêu Thỉnh Quân làm cha, không thể một sớm một chiều được.

Có lẽ, thời gian có thể chữa lành vết thương trong lòng cô. Có lẽ, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả!

"Mẹ, mẹ cho con thời gian! Bây giờ, con thật sự không làm được!" nước mắt Mật Đường rơi xuống. Rơi vào bả vai Đậu Ngọc Nga, thấm ướt áo của bà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Mang thai ngoài ý muốn

Phòng khám bệnh Phụ khoa.

Tiêu Từ Phụng thấy xung quanh không có người nào, nhanh chóng đi vào phòng khám bệnh. Cô ngồi trước mặt một bác sĩ nữ mang kính, thần sắc rất khẩn trương.

"Tiểu thư, cô cảm giác thế nào?" Bác sĩ đẩy kính một cái, mỉm cười hỏi thăm Tiểu Từ Phụng.

"Bác sĩ, kinh nguyệt có tháng trước của tôi là tháng hai tháng bảy. Bây giờ đã mười hai tháng tám rồi, kinh nguyệt còn chưa có lại. Tôi rất lo lắng, có phải mang thai ngoài ý muốn hay không?" Nguyệt sự của Tiểu Từ Phụng luôn đúng giờ. Lần này, lại kéo dài hơn mười ngày mà chưa có. Cho nên, cô không thể không lo lắng mình vui chơi ra sản phẩm rồi hay không.

"Tiểu thư, quy luật sinh lý của cô ra sao?" Bác sĩ mỉm cười, nói tiếp. "Nếu như sinh lý rất đúng giờ, vậy thì có thể mang thai."

Tiểu Từ Phụng giống như một tội phạm nghe tuyên bố tử hình, sắc mặt tái nhợt gật đầu.

"Tiểu thư, để xác định xem cô có mang thai không, chúng ta thử cho chắc!" Bác sĩ mỉm cười, hỏi ý kiến Tiểu Từ Phụng. Tiểu Từ Phụng gật đầu một cái, theo bác sĩ vào phòng.

Một que thử thai, bày ở trước mặt của Tiểu Từ Phụng. Trên đó có hiện lên hai dấu gạch ngang màu hồng vô cùng chói mắt.

"Tiểu thư, chúc mừng cô, cô đã mang thai." Bác sĩ nhìn que thử thai một chút, nụ cười trên mặt chúc Tiểu Từ Phụng.

Chúc mừng? Trời ạ, cô thà không có cái tin vui này! Một đại gia khuê tú chưa kết hôn đã có thai. Chuyện này truyền ra ngoài, so với chuyện Đường Long bỏ cô còn mất mặt hơn!

Tiểu Từ Phụng cúi người chào bác sĩ, chạy ra khỏi phòng khám bệnh. Cô chạy đến con sông bên cạnh. Nhìn nước sông cuộn cuộn, trong lòng một hồi bi ai.

Ông trời, tại sao muốn ban cho cô đứa bé này? Tại sao phải khiến cô trở thành một người mẹ chưa lập gia đình? Nếu như cô yêu Đồng Vân Phi, còn có thể có con mới vào lễ đường cùng anh. Nhưng cô lại không thích người đàn ông này.

Bên trong lòng của Tiểu Từ Phụng sinh ra cảm giác thương tiếc tuổi thanh xuân của mình. Nếu như nhảy xuống sông, mọi chuyện sẽ chấm dứt! Như vậy, cô sẽ giải thoát, không còn đau khổ!

Không, cô không thể chết được!

Một chân Tiểu Từ Phụng đã giờ ra, lại thu trở về! Nếu như cô chết rồi, chẳng phải khiến bọn người kia mừng sao? Đường Long vẫn cùng Mật Đường hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ! người thống khổ chỉ có cha mẹ cô! Cô không ngu như vậy! Cô phải tận mắt nhìn Đường Long cùng Mật Đường gặp báo ứng, cô phải tận mắt nhìn kết quả thâm thù của họ!

Đồng Vân Phi đang trong phòng làm việc, điện thoại di động của anh vang lên. Anh cầm điện thoại lên nhìn, là số của Tiểu Từ Phụng. Trên mặt anh, lộ ra sắc mặt vui mừng.

Con bé cao ngạo quật cường này, lại biết gọi cho anh, thật là mặt trời mọc từ hướng tây! ngày ngày anh tặng hoa cho cô, còn bị cô lạnh nhạt. Hôm nay, cư nhiên gọi điện thoại cho anh, thật không thể tưởng tượng nổi!

"Từ Phụng, có gì sao?"

"Đồng Vân Phi, em đang ở bờ sông trong thành phố. Trong vòng 20 phút, xuất hiện trước mặt em!" Trong điện thoại, truyền đến giọng nói Tiểu Từ Phụng bá đạo điệu ngoa. Đồng Vân Phi đang muốn hỏi tại sao cô đến bờ sông làm gì, Tiểu Từ Phụng đã cúp điện thoại. Đồng Vân Phi lắc đầu một cái, chẳng nói đúng sai cười cười.

Bất kể thế nào, con bé kia gọi điện thoại cho anh, đã tốt rồi.

Đồng Vân Phi lên xe, chạy tới sông, vừa tròn 19 phút 30 giây. Anh nhìn Tiểu Từ Phụng, cười khổ một cái, nhạo báng nói: "Đại Tiểu Thư, anh không tới trễ chứ!"

Tiểu Từ Phụng nhìn đồng Vân Phi một chút, cái gì cũng không nói. Về mặt, rất là buồn bực cùng bất an! Đồng Vân Phi nắm lấy bả vai cô, nhẹ nhàng hỏi: "Từ Phụng, em sao vậy? Có phải chuyện gì xảy ra hay không? Tại sao mắt hừng như vậy?"

"Đồng Vân Phi, anh còn có mặt mũi để hỏi tôi ư? Nếu không phải tên đầu sỏ như anh gây nên, làm sao tôi đến nông nỗi thế này?" Tiểu Từ Phụng vui trong ngực đồng Vân Phi, đấm đá loạn xạ.

"Anh? Đầu sỏ?" gương mặt Đồng Vân Phi hờ hững cùng nghi ngờ. Anh thật sự nhớ không nổi, anh chọc cô chỗ nào! Ngày ngày anh rất cẩn thận, chỉ sợ chọc giận cô. Hiện tại, cư nhiên không giải thích được trở thành tên đầu sỏ khiến cô giận!

"Không phải là anh thì là ai! Nếu anh không chiếm tiện nghi của tôi trên bờ biển, tại sao tôi có thể thành người mẹ chưa lập gia đình? Nói anh là đầu sỏ gây nên, còn oan uổng cho anh à?" Tiểu Từ Phụng nhìn thấy biểu tình của Đồng Vân Phi, liền giận dữ sợ. Người gây ra họa là anh, anh cư nhiên không biết chuyện kia sẽ xuất hiện hậu quả gì sao?

Người mẹ chưa lập gia đình? Chẳng lẽ, con bé này mang thai?

"Từ Phụng, em? Em có? Anh sắp làm cha rồi hả?" trong mắt của Đồng Vân Phi, thoáng qua một tia ánh sáng vui mừng. Vui mừng ấy khiến Tiểu Từ Phụng hơi cảm thấy một chút an ủi. Anh kích động ôm lấy Tiểu Từ Phụng, xoay vòng mấy cái. "Từ Phụng, anh rất vui. Anh sắp làm cha rồi!"

"Anh đừng mừng vội, đứa bé này, tôi không cần cũng được !" Tiểu Từ Phụng vừa nhìn đồng Vân Phi phấn khởi, không nhận được mà vui mừng.

"Từ Phụng, em đừng làm anh sợ! Anh có bệnh tim, không chịu được sự hù dọa." Đồng Vân Phi nghe Tiểu Từ Phụng nói muốn bỏ đứa bé, liền sợ. "Từ

Phượng, anh lập tức chuẩn bị hôn lễ. Hai chúng ta, lập tức vào lễ đường."

"Em không muốn gả ột người có bệnh tim. Lỡ có ngày anh ngễnh cổ, em và con sẽ thế nào?" Tiêu Từ Phượng cong miệng lên, cố ý chống đối cùng đồng Vân Phi. Biết rõ mang thai đứa bé này, quan hệ giữa cô và anh đã gắn lại. Nhưng mà cô không muốn đáp ứng anh dễ dàng, cô chính là không muốn nhìn thấy bộ dáng đắc ý của anh.

"Trái tim của anh bệnh, sẽ không chết người. Anh nhất định sẽ bảo vệ mẹ con em cả đời." Đồng Vân Phi ôm lấy Tiêu Từ Phượng, dùng cằm râu ấn vào gò má mỗm mím của cô.

"Đồng Vân Phi, chúng ta đính hôn trước, sau đó sẽ kết hôn. Em không muốn để người ta nói Tiêu Từ Phượng em bị bỏ rơi xong, bụng đói ăn quàng, tùy tiện lập gia đình!" Tiêu Từ Phượng dừng một chút, tiếp tục nói."Mười lăm tháng tám đính hôn, mừng chín tháng chín kết hôn, anh thấy thế nào?"

Tiêu Từ Phượng cố ý đem đính hôn trùng với ngày Đường Long kết hôn, chính là muốn so tài với Đường Long cùng Mật Đường! Bởi vì cô biết, một cô gái kết hôn, nhất định rất muốn cha xuất hiện trong hôn lễ của mình. Cô quyết định như vậy, chính là khiến cha không có cơ hội tham gia hôn lễ của con bé kia.

"Bà xã đã phân phó, anh chỉ có thể làm theo!" Đồng Vân Phi hôn Tiêu Từ Phượng một cái.

"Ba hoa, khoác lác!" Tiêu Từ Phượng liếc đồng Vân Phi một cái, trong lòng dâng lên một tia âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Bánh kem kết hôn

Cửa hàng bánh kem

Trong phòng làm bánh, một đôi vợ chồng đang bận rộn. Người phụ nữ vô ý để kem dính trên mặt khiến người đàn ông cười ha ha.

"Chết tiệt, anh đừng lo cười. Làm nhanh lên, đừng làm chậm trễ chuyện vui của Đường gia." Người phụ nữ làm bánh liếc một cái, trách ông.

"Bà xã à, em nhìn em đi, giống như chú hề í." Người đàn ông cười đến nỗi bụng cũng đau.

Hai gã đàn ông đeo kính đen đi vào cửa hàng bánh kem. Hai người bọn họ, một mập một gầy tạo thành cặp đôi xấu xa bỉ ổi.

"Tiên sinh, muốn đặt bánh kem sao? Các loại bánh kem của tiệm chúng tôi rất nhiều loại, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo." Người phụ nữ tươi cười, cùng các vị "Thượng Đế" giới thiệu về các loại bánh.

"bánh kem kết hôn của Đường gia làm xong chưa?" gã mập đeo mắt kính không để ý tới lời nói của người phụ nữ, trực tiếp dò hỏi. Chủ quán nghe là tới lấy bánh ngọt, cũng không giới thiệu nữa. Bà nhìn đồng hồ trên tường, cười nói."Tiên sinh, không phải là mười giờ mới lấy sao? Bây giờ mới tám giờ rưỡi, chúng tôi còn chưa làm xong! Ngài chờ một chút, bánh kem lập tức sẽ làm xong!"

Bà chủ quán đi vào phòng làm bánh, trách cứ ông xã mình."Đấy, anh xem, bây giờ khách hàng phải chờ rồi kìa."

Gã gầy đeo mắt kính đi theo vào, gã đem một cái túi đặt trên bàn."Bà chủ, bánh kem của Đường gia, chúng tôi muốn dùng nhân đặc chế."

"Tiên sinh, ngày hôm qua không phải nói rồi ư, dùng sữa tươi, hoa quả tươi cộng làm nhân mà? Sao hôm nay lại thay đổi?" vừa nghe gã nói chuyện, chủ cửa hàng vừa mở cái túi xách ra. Ông nhìn đồ vật bên trong một chút, sắc mặt lập tức thay đổi. Cái gì mà nguyên liệu làm nhân, rõ ràng là một quả bom hẹn giờ, bên cạnh, còn có mấy cục tiền 100 nhân dân tệ. "Tiên sinh, ngài thật biết nói giỡn. Quả bom hẹn giờ, tại sao....có....thể làm nhân được?" Ông chủ quán bánh nhìn thấy những vật này, dọa sợ đến cả lăm rồi !

Gã gầy đeo mắt kính rút ra súng bên hông, để giữa trán của ông."Nếu nó không thể làm nhân, thì mày phải chết. Mày ngoan ngoãn dựa theo sự phân phó của tao mà làm, số tiền này đều là của mày! Mày nghĩ kĩ chưa, làm hay không?"

Bà chủ quán vừa nhìn thấy thế, không nhịn được mà khóc lên. Bà kéo cánh tay của gã gầy, cầu xin."Tiên sinh, ngài đừng giết ông ấy. Tôi làm, tôi sẽ làm!"

Bánh kem đặc chế này, đúng chín giờ năm mươi phút đã hoàn thành.

Mắt thấy gần đến mười giờ, xe của người đến lấy bánh kem sẽ đến. Gã gầy lôi kéo ông chủ quán, vào phòng vệ sinh. Bọn họ vừa đi, một người vội vội vàng vàng đi tới."Bà chủ, bánh kem của Đường gia làm xong chưa?"

"Được rồi, được rồi." Bà chủ quán đem này bánh kem đặc chế đưa cho người tới, tay của bà có chút nhí phát run. Thật ra thì trong lòng bà rất mâu thuẫn và bất an. Cái bánh kem này, không biết sẽ lấy bao nhiêu mạng người? Nhưng bà không còn cách nào khác, bởi vì bà rất yêu ông xã mình!

Sau khi người lấy bánh kem đi, gã gầy từ trong phòng vệ sinh ra ngoài. Trên mặt của gã, mang theo nụ cười dữ tợn. Bà chủ cảm thấy không ổn, kéo gã

gầy hỏi: "Tiên sinh, chồng tôi đâu?"

"Ha ha, tao sẽ tiễn mày đi tìm gã!" Một tiếng súng rất nhỏ vang lên, bà chủ quán đã ngã trong vũng máu. Gã gầy cất súng lại bên hông, đắc ý nói: "Anh Béo, khẩu súng giảm thanh này thật tiện dụng!"

Gã béo cầm xấp tiền trên bàn làm bánh. "Gã gầy, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, đi nhanh một chút. Kèo đêm dài lắm mộng, lại gặp chuyện chẳng lành."

"Ừ, để tôi gọi cho anh Vân, nói cho anh biết tin tốt này." Gã Gầy lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số. "Anh Vân, nhiệm vụ đã hoàn thành. Người chứng kiến đã về thế giới cực lạc. Cảnh sát có điều tra, cũng không tìm được bất kỳ dấu mồi gì đâu."

Khách sạn Cẩm Long.

Bên trong phòng nghỉ ngơi, Lương Bích Ngọc đang giúp Tiêu Từ Phượng mặc thử lễ phục. Bà quan sát con gái của mình, trên mặt đắc ý. "Từ Phượng, con thật đẹp."

Tiêu Từ Phượng thờ dài. Trời ạ, nếu như cô đẹp, tại sao Đường Long lại bỏ cô? Tiêu Từ Phượng lắc đầu một cái, muốn đá Đường Long ra khỏi đầu mình. Nếu đã quyết gả cho Đồng Vân Phi rồi, thì không thể nhớ đến người đàn ông phụ lòng mình kia.

"Mẹ, cha nuôi nói muốn cho Đường Uyển một phần lễ vật. Mẹ có biết, lễ vật này là cái gì không? Lễ vật mà ông ấy đưa thật sự sẽ giúp con hả giận à?" Tiêu Từ Phượng nhớ tới lời của Lô Thanh Vân, liền không nhịn được hỏi tới chuyện này.

"Từ Phượng, con đã không hy vọng thấy bọn họ hạnh phúc. Cha nuôi của con nhất định sẽ giúp con hoàn thành tâm nguyện!" Lương Bích Ngọc nhớ tới tin nhắn vừa nhận được, trong lòng liền dâng lên một loại kích động cùng hưng phấn. "Từ Phượng, cha nuôi con mới gửi tin ẹ. Lễ vật ông ấy tặng Đường Long cùng Mật Đường đã tiến vào Đường Uyển. Lễ vật này, không chỉ sẽ giúp con hả giận. Rất có thể, sẽ làm Đường Long cùng Mật Đường thậm chí là rất nhiều khách cũng mất mạng."

"Mất mạng? Nghiêm trọng như thế?"

"Cha nuôi con chỉ vì con, dồn không ít tâm tư. Ông ấy đặt một quả bom hẹn giờ trong bánh kem. Đúng mười hai giờ trưa, quả bom sẽ nổ tung. Mười hai giờ, chính là lúc cô dâu chú rể cắt bánh. Hai người bọn họ có thể bị nổ nát thây! Không chết cũng phải tàn phế!" sắc mặt của Lương Bích Ngọc, có một chút dữ tợn.

"Mẹ, làm như vậy, có phải quá đáng không?" Tiêu Từ Phượng chỉ muốn muốn một câu trả lời hợp lý. Cần gì phải khiến nhiều người vô tội bị hại theo Đường Long cùng Mật Đường, trong lòng của cô, vẫn có một chút không đành lòng!

"Quá đáng? Đường Long đối con như vậy, nó không thấy quá đáng sao? Mật Đường phá hủy hạnh phúc của con thì không quá đáng sao? Nếu bọn họ đã quá đáng trước, vậy thì không thể trách chúng ta lòng dạ ác độc được! Từ Phượng, con mà bỏ cuộc nửa chừng sẽ hại chết cha nuôi con đấy!" Tiêu Từ Phượng nghe lời của Lương Bích Ngọc, không nhịn được do dự. Đúng vậy, Lô Thanh Vân giúp Tiêu Từ Phượng có hả giận. Cô không thể làm chuyện có hại với cha nuôi vào lúc này!

Ngoài cửa, một bóng người lặng lẽ lui ra. Người này, chính là cha ruột trên danh nghĩa của Tiêu Từ Phượng - Tiêu Thính Quân!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: bánh kem kết hôn 2

Trong bánh kem có cài đặt bom hẹn giờ!

Tin tức này khiến Tiêu Thính Quân kinh hãi. Ông vốn là muốn đến chỗ Tiêu Từ Phượng để xem con đính hôn, lại vô tình nghe được hai mẹ con họ đối thoại! Nghe được tin tức này, Tiêu Thính Quân cảm thấy mình giống như một lá. Cặp chân mềm nhũn, bước không nổi. Ông cố trấn định hoang mang sợ hãi, lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Thính Quân không đi Đường Uyển tham gia hôn lễ Mật Đường, mà lựa chọn tham dự Tiêu Từ Phượng đính hôn. Có hai nguyên nhân, thứ nhất: ông sợ Mật Đường không muốn gặp người cha như ông. Khi cô hạnh phúc nhất, lại bị ông làm mất hứng! Thứ hai: ông là cha ruột trên danh nghĩa của Tiêu Từ Phượng, không tham dự cô đính hôn, sợ rằng cô sẽ bị Đồng gia khinh miệt. Ông hận Lương Bích Ngọc, nhưng không nghĩ hận Tiêu Từ Phượng. Nếu là cha trên danh nghĩa của cô, vì cô làm vài chuyện cuối cùng, cũng là bản phận của Tiêu Thính Quân ông!

Ông không ngờ, lại nghe một tin động trời như vậy. Ông càng không ngờ, Tiêu Từ Phượng cũng tham gia vào hành động của Lô Thanh Vân cùng Lương Bích Ngọc. Ông cũng không nghĩ tới, Tiêu Từ Phượng lại nhận Lô Thanh Vân làm cha nuôi! Cả nhà bọn họ, chẳng những quây quần bên nhau, lại còn lên kế hoạch hãm hại con gái ruột của Tiêu Thính Quân ông.

Lòng áy náy mà Tiêu Thính Quân đối với Tiêu Từ Phượng cùng Tiêu Từ Đăng, lập tức không còn. Thật may là tài sản của ông đã giao cho Đậu Ngọc

Nga. Nếu quả thật rơi vào tay bọn họ, Tiểu Thỉnh Quân ông chết cũng không nhắm mắt.

Mười hai giờ? Bom hẹn giờ sẽ nổ tung!

Tiểu Thỉnh Quân nhìn đồng hồ, đã mười một giờ bốn mươi! Trời ạ, còn có 20', bom hẹn giờ sẽ nổ! Tiểu Thỉnh Quân lấy điện thoại ra, gọi cho Đường Long. Nhưng không ai bắt máy! Gọi cho Mật Đường cũng không người nào nghe! Tiểu Thỉnh Quân vừa gọi đến Đường uyển, vừa chạy ra khỏi khách sạn. Tiếng chuông đổ nhưng không ai nghe!

Tiểu Thỉnh Quân điều khiển xe của mình, chạy nhanh đến Đường uyển. Chỉ cần tăng tốc, ông sẽ chạy tới Đường uyển trước 12 giờ!

Tiểu Thỉnh Quân vừa lái xe, vừa suy nghĩ. Tại sao không ai tiếp điện thoại của ông? Chẳng lẽ, hôn lễ đã bắt đầu rồi? Chẳng lẽ, tất cả mọi người đang bận việc trong hôn lễ?

Tiểu Thỉnh Quân lái xe với tốc độ nhanh nhất. Ông chỉ nghĩ phải tới Đường Uyển trước 12 giờ, để cứu lấy mạng sống của con gái, con rể và các vị khách vô tội.

Đường Uyển, ngập tràn vui sướng!

Ngoài cửa, đỗ rất nhiều xe. Trong sân, kéo đầy ruybăng. Trong thánh đường, vô số khách khứa đến dự.

Đường Thương Long cùng Đậu Ngọc Nga vui vẻ, ngồi trên cùng. Nhìn đôi thanh mai trúc mã từ từ xuất hiện, trong lòng tràn đầy vui sướng!

Đậu Mật Đường mặc áo cưới dài chạm đất, được Đường Long cầm tay đi vào. Hai người cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Thái tử Long mặc bộ vest đen, công chúa Phụng mặc váy trắng. Đi sau họ, rải hoa.

Mầm Vân Vân cùng A Trung mặc lễ phục phù rể phù dâu, xuất hiện ở hôn lễ. Quý Ngọc Khang cũng đến, thỉnh thoảng chê bai Mầm Vân Vân. "Vân Vân, thật không nghĩ tới, em mặc đồ phù dâu lại đẹp như vậy. Nếu mặc áo cưới nhất định sẽ đẹp hơn."

"Học trường Quý, không phải anh muốn làm chú rể của em đấy chứ?" Mầm Vân Vân biết Quý Ngọc Khang thích Mật Đường, anh nói như vậy, chẳng qua là đùa với cô thôi. Cho nên, cô cũng không chút kiêng kỵ đáp lễ lại.

"Muốn, đương nhiên là muốn. Anh liền trở về chuẩn bị hôn lễ." trên mặt Quý Ngọc Khang lộ ra nụ cười trên cợt. Mầm Vân Vân không nhịn được làm một cái mặt quỷ, cười: "Nói không giữ lời, nhất định sẽ làm cún!"

"Nghỉ thức hôn lễ, bắt đầu!" người điều khiển chương trình cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Mật Đường giương mắt lên, quét một vòng. Ánh mắt của cô, không thấy bóng dáng của người kia. Trong lòng cô, không nhịn mà thất vọng. Thất vọng cùng cô đơn, không thể tránh khỏi ánh mắt của Đường Long. Anh dùng lực cầm tay nhỏ bé một chút, truyền cho cô an ủi và sức mạnh. Cô cảm kích nhìn anh một cái, trong mắt lại mông lung.

Người đàn ông kia, dù sao cũng là cha của cô. Cho dù cô không thừa nhận ông, ông vẫn là cha cô. Cô hi vọng ông có thể tới tham dự hôn lễ của cô.

"Nhất Bái Thiên Địa." Giọng nói người điều khiển chương trình cắt đứt Mật Đường suy nghĩ. Cô cầm tay Đường Long, quỳ xuống, lạy.

"Nhị Bái Cao Đường." Đường Long cùng Mật Đường đứng dậy, lại quỳ lần nữa.

"Mau dậy đi, mau dậy đi." Đậu Ngọc Nga nâng con gái, trong hạnh phúc có chua xót. Bà đi, hai đứa bé sẽ đau khổ. Mà bà chua xót chính là sau khi hôn lễ kết thúc, bà sẽ rời xa con gái.

"Mật Đường, bộ trang sức này, là tượng trưng cho nữ chủ của Đường gia. Từ hôm nay trở đi, bộ đồ trang sức này, sẽ thuộc về con." Đường Thương Long lau nước mắt vui sướng, đem bộ trang sức giao cho con dâu.

"Cám ơn cha." Mật Đường nhận lấy bộ trang sức đắt giá, trong lòng tràn đầy cảm kích cùng hạnh phúc. Từ hôm nay trở đi, cô chính là nữ chủ chính thức của Đường gia rồi. Từ hôm nay trở đi, trách nhiệm trên vai cô càng nặng thêm. Bảo vệ con cháu Đường gia, gánh nặng giáo dục con cháu Đường gia, liền rơi xuống người của cô.

"Phu Thê Giao Bái." Mật Đường ngắm nhìn Đường Long, trong lòng dâng lên một loại hạnh phúc khó nói lên lời. Cô rút cuộc cũng thành vợ của người đàn ông này. Cô và hai con sẽ có mái nhà hạnh phúc. Mật Đường cúi người thật sâu, thành kính quỳ lạy!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: bánh kem kết hôn 3

Người điều khiển chương trình nhìn đồng hồ đeo tay, đã là 11 giờ 58 phút. Anh tươi cười rạng rỡ nói: "Xin mời cô dâu chú rể cắt bánh kem!"

Mật Đường và Đường Long nắm tay nhau, cùng đi về phía bánh kem "Đặc chế". Tay Mật Đường nắm lấy con dao. Tay Đường Long đặt trên tay Mật Đường. Con dao đưa lên, muốn cắt xuống.

"Dừng lại." Một giọng nói quen thuộc vang lên. Mật Đường ngẩng đầu nhìn lên, chính là Tiêu Thính Quân đang thờ hồn hèn. Trong lòng cô nóng lên, nước mắt rơi xuống.

Cha của cô đã tới, rốt cuộc ông cũng tới trước khi cắt bánh. Có lẽ, cô nên tha thứ cho ông. Chỉ cần cô chấp nhận ông, mẹ cô mới thể hạnh phúc cạnh ông.

Tiêu Thính Quân nhanh chóng chạy tới ôm lấy bánh kem "Đặc chế", trong một mảnh tiếng chất vấn, chạy ra khỏi phòng khách.

"Rốt cuộc tổng giám đốc Tiêu có ý gì? Tại sao lại ôm bánh kem chạy đi? Chẳng lẽ, do Đường tổng bỏ con gái mình mà tôi gây chuyện?"

"Theo như lẽ thường, ông ta chắc chắn là tôi gây chuyện! Con gái bị bỏ rơi, ông ta còn có lý do gì tới tham dự hôn lễ Tổng giám đốc Đường? Chẳng lẽ nói, còn tôi chúc mừng hay sao?"

Mật Đường cùng Đường Long hai mặt nhìn nhau, không biết tại sao Tiêu Thính Quân làm như vậy? Nhưng hai người bọn anh biết, Tiêu Thính Quân sẽ không tới gây chuyện!

Tiêu Thính Quân không để ý tới chất vấn của mọi người, chỉ ôm bánh kem chạy ra ngoài. Thời gian đã đến 11 giờ 59 phút, ông không có thời gian để giải thích. Còn dư lại một phút, điều duy nhất ông có thể làm, chính là đưa vật nguy hiểm này mang đi. Điều duy nhất ông có thể làm là để một nhà của con gái bình yên vô sự.

Một tiếng tiếng nổ mạnh, kèm theo tiếng kêu rên của Tiêu Thính Quân, vang lên trong sân.

Mật Đường cùng Đường Long chạy đến đó, khói lửa mù mịt. Khi khói bắt đầu mờ đi, thân thể máu me ne bết của Tiêu Thính Quân xuất hiện ra trước mặt mọi người.

"cha, cha." Mật Đường nhào tới, ôm lấy thi thể Tiêu Thính Quân, cực kỳ bi ai không dứt. Tiếng hét thê lương khàn khàn, vang dội bầu trời Đường Uyển. Đáng tiếc, cô đã gọi tiếng "cha" này quá muộn, Tiêu Thính Quân không bao giờ nghe được!

Khách khứa sợ hãi. Thấy hình ảnh như vậy, cũng bắt đầu phát biểu giải thích của mình.

"Thì ra Tổng giám đốc Tiêu không phải là tôi gây chuyện. Ông ta tới cứu người! Xem ra, chúng ta cũng hiểu lầm ông ấy rồi!"

"Làm sao Tiêu Thính Quân biết trong bánh kem có chất nổ? Chẳng lẽ, ông biết thủ phạm?"

"Phu nhân Tổng giám đốc Đường kêu Tiêu Thính Quân là cha? Chẳng lẽ, cô là con gái riêng của Tiêu Thính Quân?"

"Hai chị em vì tranh một người đàn ông mà trở mặt thành thù, không phải rất nhiều sao? Chẳng lẽ, đây là "lẽ vật" Tiêu đại tiểu thư đưa tới?"

Khách khứa suy nghĩ, tất cả mọi người cảm thấy hoảng hốt cùng sợ hãi. Nếu như, bánh kem đó nổ trong đại sảnh. Bọn họ không chừng đã sang miền cực lạc, mà may mắn không chết, tối thiểu cũng phải bị thương.

Mật Đường đỡ lấy thi thể Tiêu Thính Quân, khóc muốn bất tỉnh. Đôi mắt cô đăm lẹ mộng lung nhìn cha, trong lòng hối hận. Cô giờ tay lên, tự mình tát mình. Muốn đánh nữa, lại bị Đường Long nắm được.

Cô nhào tới trong ngực Đường Long, khóc thét không ngừng.

Hai mươi mấy năm qua, Mật Đường sống trong cảnh không cha. Cô khát vọng có một người cha cỡ nào. mỗi lần Mật Đường thấy bác Mầm cưng chiều Mầm Vân Vân, liền hâm mộ cực kỳ.

Khi cô thật sự có cha thì cô lại hận ông, không chịu nhận! Cô chỉ có thể đứng xa xa nhìn cha mình, mà không chịu bước tới. Chỉ cần cô chịu tiến một bước, cha con họ đã không đến nỗi bước này. Khi cô muốn tha thứ ông, ông lại không cho cô cơ hội! Ông lựa chọn cách này mà rời khỏi mẹ con các cô!

Tại sao muốn đối xử với cô như vậy? Tại sao phải khiến cô hối hận cả đời?

Đường Long nhìn Mật Đường khóc thương tâm, trong lòng không ngừng cảm thấy hổ thẹn. Anh vỗ sống lưng cô, cố gắng an ủi.

Trước hôn lễ, Đường Long cùng A Trung tất cả các chi tiết đều nghĩ đến. Bọn họ thuê rất nhiều người bảo vệ Đường Uyển an toàn. Từ danh sách khách mời, đến lễ vật họ mang tới đều kiểm tra kỹ càng! Điều duy nhất không nghĩ tới, chính là cái bánh kem!

Nếu Tiêu Thính Quân có thể biết trong bánh ngọt có chất nổ, thì chuyện này phải có quan hệ với đám người Tiêu Từ Phụng! Ông cứu Mật Đường cùng mọi người, hi sinh cả tính mạng. Đường Long biết, bên trong lòng của Mật Đường nhất định rất hối hận. Bằng không, cô sẽ không tự tát mình!

Đậu Ngọc Nga dắt công chúa Phụng cùng thái tử Long đến, đi qua tất cả khách khứa, đến bên cạnh thi thể Tiêu Thính Quân. Bà ngồi xổm người xuống, ôm lấy đầu của Tiêu Thính Quân. Chảy nước mắt, tự lẩm bẩm: "Thính Quân, không phải anh đã nói sau khi con gái kết hôn, sẽ mang em khỏi chỗ này sao? Tại sao nói không giữ lời? Tại sao anh làm không được? Nếu làm không được, tại sao lại hứa hẹn với em? Hai mươi năm trước, anh đã phụ em một lần. Hai mươi năm sau, anh còn phụ em nữa sao? Thính Quân, anh nói đi, sao anh độc ác như vậy Thính Quân, anh là một kẻ hèn nhát. Em hận anh, cũng tự hận mình, tại sao lại yêu phải người độc ác như anh"

"Mẹ." Mật Đường ôm lấy đậu Ngọc Nga, nước mắt rơi như mưa.

"Bà ngoại, Mật Đường bảo bối. Các người đừng khóc, con sợ!" công chúa Phụng nhìn thi thể toàn máu trên đất, trong lòng một hồi sợ hãi.

Đường Long ngồi xổm người xuống, một tay ôm lấy Công chúa Phụng, một tay khác ôm lấy Thái tử Long. Anh hôn mặt của hai con, vô cùng thương cảm nói: "Thái tử Long, Công chúa Phụng, đừng sợ. Người mà bà ngoại ôm là cha của Mật Đường bảo bối, cũng là ông ngoại các con. Ông ấy là một anh hùng, vì cứu chúng ta và mọi người! Con bảo Mật Đường bảo bối khóc đi! Chỉ có khóc, mẹ mới không đau buồn mà thành bệnh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Tin dữ

Mật Đường ôm lấy đậu Ngọc Nga, khóc đến thương tâm muốn chết.

"Mẹ, con thật hối hận! Lúc ông ấy còn sống, con lại không biết quý trọng tình cảm cha con. Bây giờ cha bỏ lại chúng ta mà đi, con muốn nhận nhưng không kịp nữa rồi!"

Đậu Ngọc Nga nhìn thấy con gái đau lòng như thế, trong lòng càng thêm khổ sở!"Mật Đường, con đừng thế nữa!"

Chuyện vui của con còn chưa hoàn thành đã biến thành chuyện buồn! Duy nhất lưu lại, chính là nỗi buồn sâu lắng.

Các tân khách vừa nhìn cảnh tượng này, không còn hứng thú để dự tiệc! hôn lễ biến thành tang sự, bọn họ còn có thể ở lại ăn tiệc cưới sao? Mọi người rồi rít cáo từ, trong nháy mắt, Đường Uyên liền vắng lạnh xuống. Duy nhất lưu lại, chính là tiếng khóc của mẹ con Mật Đường.

Lúc mới bắt đầu nghi thức đính hôn của Tiêu Tử Phụng, trong trong ngoài ngoài tìm khắp không thấy bóng dáng Tiêu Thỉnh Quân. Tiêu tử phụng gọi điện thoại cho ông, nhưng không được

"Mẹ, cha con rốt cuộc đi đâu? Không phải là ông ấy đến Đường Uyên, tham dự tiệc cưới của đứa con gái kia chứ?" lòng mảy Tiêu tử phụng nhăn lại. Nếu sự thật là như vậy, người cha này khiến cô quá thất vọng rồi. Cô là Đại Tiểu Thư Tiêu gia, ở trong lòng của ông lại không bằng nó sao?

"Có lẽ vậy...!" trong lòng Lương Bích Ngọc cũng rất gấp gáp. Tiêu Thỉnh Quân là cha ruột Tiêu tử phụng trên danh nghĩa, con gái đính hôn, nhưng không nhìn thấy bóng người của gã, đây không phải sẽ trở thành một chuyện chế cười cực kì sao? "Tư phụng, thời gian đã đến. con đừng lo cho ông ấy, làm xong nghi lễ rồi nói sau. Chờ nghi thức xong tất sau đó, chúng ta đến Đường Uyên nhìn một chút. Nếu như ông ta thật sự ở đấy, chúng ta sẽ tính sổ sau!"

Chân mày Tiêu tử phụng càng nhíu chặt.

Nếu quả thật giống phỏng đoán của cô, cha đến đường uyên. Cha không biết chuyện gì, lỡ chết bởi quả bom kia, cô sẽ trách mình cả đời.

Một tràng tiếng gõ cửa, cắt đứt Tiêu tử phụng suy nghĩ. Giọng Đồng Vân Phi vang lên ngoài cửa."Tư phụng, chúng ta nên đi ra rồi."

"Tư phụng, chúng ta đi thôi!" Lương Bích Ngọc lôi kéo Tiêu tử phụng, cùng đồng Vân Phi cùng đi vào trong đại sảnh cử hành nghi thức đính hôn. Cả buổi đính hôn, Tiêu tử phụng có vẻ không yên lòng!

Đồng Vân Phi nhìn thấy sắc mặt Tiêu tử phụng, trong lòng không vui. Anh nhẹ nói bên tai cô: "Tư phụng, em chuyên tâm chút có được không? Em làm vẻ mặt này sẽ khiến khách khứa chế cười anh đấy!"

"Vân Phi, thật xin lỗi." Tiêu tử phụng đánh mạnh tinh thần, kiên trì đến cuối buổi đính hôn. vừa kết thúc, cô bỏ chạy vào phòng nghỉ, cầm điện thoại di động, lần nữa gọi cho Tiêu Thỉnh Quân, nhưng vẫn không liên lạc được. Điện thoại cho cha không được thì còn Đường Long mà? Nếu như Đường Long cũng không gọi được, biểu thị Đường Uyên xảy ra sự cố nghiêm trọng ngoài dự tính của cô!

Đang lúc Tiêu tử phụng do dự có gọi điện cho Đường Long hay không thì điện thoại của cô lại vang lên. Cô cúi đầu nhìn, chính là số Đường Long. Cô vội vàng tiếp nhận, hỏi ngay: "A Long, anh có thấy cha tôi đâu không?"

Giọng nói Đường Long lạnh lùng, truyền tới."Tiêu tiểu thư, cha cô ở Đường Uyên. Những chuyện khác, để cảnh sát nói với cô ngay bây giờ!"

"Cảnh sát?" Tiêu tử phụng nghe được mấy chữ cảnh sát, trong lòng không nhận được lấy làm kinh hãi. Chẳng lẽ sự kiện kia lộ chân tướng gì rồi sao? Bằng không, cảnh sát tìm cô làm gì?

"Tiêu tiểu thư, cô khỏe chứ." Điện thoại được người khác cầm máy, truyền tới một giọng nói xa lạ. Có lẽ, đây chính là cảnh sát mà Đường Long nói

"Tôi khỏe, xin hỏi ngài có chuyện gì muốn nói với tôi sao?" Nói chuyện với cảnh sát, Tiêu tử phụng lập tức đề cao cảnh giác.

"Tiêu tiểu thư, tốt nhất cô nên cùng người nhà đến Đường Uyên một chuyến. Cha cô - ông Tiêu Thỉnh Quân xảy ra chuyện!" lời của cảnh sát khiến Tiêu tử phụng nổi lên một tảng mồ hôi lạnh! Cha cô có chuyện? Trời ạ, chuyện cô sợ nhất lại xảy ra! Mà tất cả đều vì cô! Nếu như không phải cô muốn trả thù, chuyện sao đến nước này? Cô cấu kết với người ngoài mưu hại em gái cùng cha khác mẹ. Không nghĩ tới, ngay cả cha ruột mình cũng bị liên lụy!

Cha cô bị thương nghiêm trọng không? Ngay cả điện thoại cũng không thể gọi? Cái bánh ngọt đó, không phải là nhằm vào Đường Long cùng đậu Mạt Đường sao? Sao Đường Long không việc gì mà cha cô lại bị thương?

"Được, tôi lập tức tới ngay." Tiêu tử phượng cảm thấy mình giống như bị cầm, Cả người như nhũn ra, tứ chi vô lực.

"Từ phượng, làm sao vậy? Sắc mặt con sao tái nhợt thế?" Lương bích ngọc đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy sắc mặt Tiêu tử phượng khác thường, không nhận được mà hỏi. Tiêu Tử Phượng lập tức nhào tới Lương bích ngọc, khóc nói: "Mẹ, cha con đến Đường Uyển. Hơn nữa, ông ấy gặp chuyện rồi. Mẹ, con hồi hận quá! Nếu như con không cầu xin cha nuôi giúp con hả giận, chuyện sẽ không đến nước này. Chuyện này đều tại con, đều tại con mất tính người!"

"Từ Phượng, con đừng kinh hoàng, con nói ẹ nghe nào, chuyện gì xảy ra? Làm sao con biết, cha con có chuyện?" Lương bích ngọc vừa nghe Tiêu Thỉnh Quân xảy ra chuyện, không biết là nên vui hay nên buồn. Nếu như người đàn ông này chết thật rồi, bà liền giải thoát hoàn toàn. Bà sẽ đi gặp Lô Thanh Vân, không cần lén lút lút lút rồi! bên trong lòng của Lương bích ngọc cũng có chút khổ sở, dù sao cũng là con người, cũng có tình cảm, một người sống chung hai mươi mấy năm gặp chuyện không may, trong lòng bà cũng có chút không đành lòng!

"Cảnh sát nói, chúng ta đi Đường Uyển một chuyến." tiếng khóc Tiêu tử phượng cứ nhiên không thể dừng lại.

"Cảnh sát?" Lương Bích Ngọc lập tức tròn to hai mắt. "Từ Phượng, Đường Uyển rốt cuộc phát sinh nghiêm trọng chuyện gì, chúng ta cũng không cách nào dự tính được hết. Bắt đầu từ bây giờ, con nói những lời nào cũng phải cẩn thận, nếu như con phạm phải sai lầm nào, sẽ hại cha nuôi con, thậm chí sẽ liên lụy đến chúng ta." Lương Bích Ngọc luôn làm người phụ nữ giàu có, không muốn vì chuyện này mà trở thành tù nhân.

Bà muốn đem thân thể nói cho con nghe. Bà vừa sợ con biết rõ chân tướng xong sẽ làm ra chuyện mà bà không biết. Lỡ như Tiêu tử phượng xúc động, nói ra chân tướng lại thâm hơn!

"Mẹ, con đâu là đứa con nít dăm ba tuổi nữa. Mẹ yên tâm đi, con sẽ không nói câu nào bất lợi đối với chúng ta đâu!" Tiêu tử phượng nói, khiến Lương Bích Ngọc không nhận được thờ phào nhẹ nhõm. Bà khoác tay của con, nhẹ nói: "Chúng ta đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Thân thể bí mật

Đồng Vân Phi lái xe, chở mẹ con Lương bích ngọc chạy thẳng tới Đường Uyển.

Dọc theo đường đi, Tiêu Tử Phượng khăn trương muốn chết. Cô nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng cầu nguyện: "Thượng Đế! Cầu xin ngài đừng để cha con gặp chuyện chẳng lành. Nếu như ngài chịu cho con một con cơ hội. Từ nay về sau, con nhất định sẽ thay đổi, cả đời làm việc thiện, không bao giờ làm chuyện ác nữa!"

Thế nhưng, Thượng Đế không nghe được lời Tiêu Tử Phượng cầu nguyện.

Khi họ đến Đường Uyển, thấy một xe cảnh sát, còn có mấy nhân viên cảnh vụ đang bận rộn. sắc mặt Đường Long ảm đạm, đứng cạnh Mạt Đường. khuôn mặt Mạt Đường buồn rầu, trên áo cưỡi dính đầy vết máu. Đậu Ngọc Nga giống như tượng gỗ, ngồi yên trong sân. Đường Thương Long ngồi trên xe lăn, lôi kéo hai đứa bé. Mạt A Trung không chút thay đổi đứng phía sau lưng ông!

Cô nhìn thấy mọi người, nhưng không thấy cha cô - Tiêu Thỉnh Quân.

"Chào ngài, tôi là Tiêu Tử Phượng. Xin hỏi, cha tôi ở đâu?" Tiêu tử phượng kéo tay một cảnh sát, dò hỏi. Nhân viên cảnh sát chỉ chỉ một cái cánh cửa thương có trùm vải trắng, ý bảo Tiêu tử phượng tự mình đi nhìn. Tiêu tử phượng nhìn thấy tấm ga màu trắng, không nhận được mà hết hồn hết vía.

Chẳng lẽ, cha cô chết?

Trời ạ, không được! Nếu cha cô chết, cô nhất định sẽ đau lòng, tự trách cả đời! Tiêu tử phượng đi tới, nhẹ nhàng kéo tấm ga trắng lên. thi thể máu me bê bết của Tiêu Thỉnh Quân liền hiện ra trước mắt cô.

"Cha, cha tỉnh lại đi! Cha, con là Từ Phượng, cha mở mắt nhìn con đi! Cha, cha đừng làm con sợ, cha mau tỉnh lại đi!" Tiêu tử phượng tựa như phát điên, té nhào vào thi thể Tiêu Thỉnh Quân, khóc rống lên.

Tục ngữ có câu "hại người hại mình", xem ra lời này tuyệt đối không giả. Cô chỉ nói muốn trả thù Đường Long và Mạt Đường, không nghĩ tới lại đổ lên đầu cha cô. Trong lòng Tiêu Tử Phượng hối hận! Cô hận không thể ỉnh mấy cái bạt tai, hận không được cầm dao giết chết mình. Đáng tiếc, trước mặt nhiều người như vậy, cô không thể làm thế. Nếu như cô biểu hiện thất thường, sẽ lộ ra tất cả! Cha đã bỏ cô đi rồi, cô không thể hại cha nuôi và mẹ nữa!

Lương bích ngọc nhìn thấy cảnh này, cũng chỉ có thể mèo khóc chuột. "Thỉnh Quân, sao anh ác vậy? Anh đi mà không nói câu nào! Anh đi rồi, để lại em và con bơ vơ thế sao?"

"Lương bích ngọc, cô đừng giả khóc. Cô khóc, Tiêu Thỉnh Quân chết cũng không nhắm mắt." Đậu Ngọc Nga chọt đi tới, ngăn cản Lương bích ngọc tiếp

tục khóc! À đàn bà này vẫn luôn tính kế Tiêu Thỉnh Quân, không chừng có liên quan đến cái chết của ông ấy! Có lẽ, đây chính là chuyện tốt mà à cùng Lô Thanh Vân tạo ra.

Mật Đường giật mình nhìn mẹ, có chút không tưởng tượng nổi. Cả đời mẹ luôn tránh thị phi, hôm nay là sao? Cô nhìn Đường Long một cái, Đường Long lắc đầu, ý bảo cô đừng lên tiếng. Bên trong lòng của Đường Long rất rõ ràng ý tứ mẹ vợ. Nhưng anh lại không thể nói chân tướng cho Mật Đường.

"Đậu Ngọc Nga, tôi khóc chồng tôi là chuyện ngược đời à? Cô có tư cách gì mà quản chuyện nhà tôi?" Lương Bích Ngọc vừa nhìn thấy đậu Ngọc Nga ngăn cản bà khóc, trong lòng không nhịn được cả kinh. Chẳng lẽ, à biết gì rồi? Bằng không, làm sao à dám ngăn cản bà khóc chồng mình? Bất kể thế nào, bà đều không thể bại lộ bí mật! Thay vì chột dạ, không bằng hùng hồn lên án. dù sao bà cũng là vợ hợp pháp của Tiêu Thỉnh Quân, ai có thể làm gì bà?

"Lương Bích Ngọc, tôi là vợ cả của Tiêu Thỉnh Quân! Tôi là người sinh con gái ruột cho ông ấy! Cô nói tôi không có tư cách quản chuyện ông ấy sao? Tôi không thể nhìn cái cảnh cô mèo khóc chuột, tôi không muốn nhìn thấy cảnh cô già mù sa mưa. Lương Bích Ngọc, cô tự hỏi mình đi. Tiêu Thỉnh Quân chết, cô thật sự thương tâm sao? Cô có thể khóc ra nước mắt sao? Một à đàn bà như cô, khóc vì Tiêu Thỉnh Quân, ông ấy chết không nhắm mắt đây! Cô tiết kiệm một ít sức lực, chờ cha ruột của con cô - Lô Thanh Vân chết thì cô mới khóc lớn được chứ" cho tới bây giờ, Đậu Ngọc Nga chưa từng chanh chua như hôm nay. Bà cảm thấy, mình không thay Tiêu Thỉnh Quân xả giận, sẽ day dứt trong lòng!

Tiêu tử phượng đang khóc thút thít, nghe thấy đậu Ngọc Nga nói vậy, lửa giận trong lòng đã sớm tăng vọt.

"Đậu Ngọc Nga, cho dù bà là vợ cả cha tôi cũng không thể ngậm máu phun người chứ? Bà đừng nói năng xằng bậy. Tôi lấy thân phận chủ của Tiêu gia, tuyên bố: tang lễ của cha tôi, bà và con bà không được tham gia!"

"Tiêu Tử Phượng, cô họ Tiêu à? Họ thật của cô là họ Lô, không phải họ Tiêu. Cho nên, cô căn bản không có quyền lợi cử hành tang lễ cho Tiêu Thỉnh Quân! Không tin, cô có thể hỏi mẹ cô?" Đậu Ngọc Nga chỉ vào Lương Bích Ngọc, bảo Tiêu Tử Phượng đi hỏi.

"Mẹ, bà ấy nói thật sao?" Tiêu tử phượng nhìn Lương Bích Ngọc, chất vấn trước mặt mọi người. Cô luôn luôn tự hào vì mình xuất thân danh môn. Không nghĩ tới, lời nói của Đậu Ngọc Nga lại đánh đòn cảnh cáo! Cô không tin, đánh chết cô cô cũng không tin, cô là con của Lô Thanh Vân!

Trong mắt của Lương Bích Ngọc, thoáng qua một tia chột dạ. Nhưng mà, bà vẫn mạnh miệng. "Tử phượng, làm sao con có thể tin à đàn bà này? Bà ta nói như vậy, chẳng qua là muốn chia tài sản Tiêu gia thôi!"

Đậu Ngọc Nga chợt ngẩng đầu lên, cười ha hả. Tiếng cười kia, tràn đầy bi thương tan nát cõi lòng. "Tôi muốn tài sản Tiêu gia? Thật là chuyện cười! Nếu tôi quan tâm đến tài sản Tiêu gia, tôi sẽ không viết giấy li hôn rồi rời nhà đi! Lương Bích Ngọc, đừng tự lừa mình dối người. Bà biết Tiêu Thỉnh Quân sốt ruột muốn có con, cho nên mới chen chân vào. Bà mang con của Lô Thanh Vân giả làm vợ Tiêu Thỉnh Quân, đây mới thật sự là vì tài sản họ Tiêu chứ?"

"Đậu Ngọc Nga, cô nói vậy?" Lương Bích Ngọc thẹn quá thành giận, nhào tới ở thì thê Tiêu Thỉnh Quân, lớn tiếng than vãn. "Chồng ơi, anh mới vừa đi, mẹ con em đã bị người ta coi rẻ! Anh nói đi, anh có thể nhắm mắt thế sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Tang sự

Đậu Ngọc Nga tiến lên một bước, lời Lương Bích Ngọc rời khỏi thi thể Tiêu Thỉnh Quân. "Lương Bích Ngọc, rốt cuộc là ai nói vậy? bà nói con bà Tiêu Tử Đằng giống Tiêu Thỉnh Quân hay giống Lô Thanh Vân? Khuôn mặt con cái gât người được chắc? Lương Bích Ngọc, bà đã khiến Tiêu Thỉnh Quân uất ức cả đời. Sau khi ông ấy mất, bà tha ông ấy đi! Đi đi, mang theo con gái của mà đi đi, để Tiêu Thỉnh Quân yên nghỉ!"

"Đậu Ngọc Nga, tôi không thêm nói với bà nữa. Luật sư của tôi sẽ nói chuyện với bà. Tôi là vợ chính thức của Tiêu Thỉnh Quân, tang lễ này tôi phải tổ chức." Lương Bích Ngọc đưa tay kéo tay con gái, xoay người rời đi. "Tử Phượng, chúng ta đi!"

Tiêu tử phượng hất tay Lương Bích Ngọc ra, trong mắt lộ một cổ ánh mắt khinh bỉ. "Mẹ, con hận mẹ! Cả đời này con không muốn nhìn thấy mẹ!"

Tiêu Tử Phượng còn muốn che chở mẹ của mình, không muốn tin tưởng lời của đậu Ngọc Nga. Nhưng cô vẫn cảm thấy đậu Ngọc Nga nói đúng. Thẹn quá hóa giận, cô xoay người chạy khỏi Đường Uyển. Đồng Vũ Phi vẫn trầm mặc không nói cũng đi theo Tiêu tử phượng!

"Tử Phượng, Tử Phượng." Lương Bích Ngọc hét lên, nhưng không thể cản bước chân của Tiêu tử phượng.

Một nhân viên cảnh sát, tới hỏi thăm Lương Bích Ngọc. "Lương phu nhân, trước khi chồng bà qua đời, có cử động gì khác thường không? Ông ấy có nói với bà về chuyện bom không?"

"Không có. Hôm nay, con gái Tiêu tử phượng của tôi đính hôn. lúc mười một giờ rưỡi, chồng tôi, vẫn còn ở khách sạn Cẩm Long. Đến khi nghi thức đính hôn bắt đầu, lại không tìm được ông ấy. Không nghĩ tới, ông ấy lại đến đây tham gia hôn lễ của con gái riêng. Đến thì đến, lại còn....." Lương Bích Ngọc chợt nhớ tới cuộc đối thoại của bà và con, trong lòng nghi ngờ. Chẳng lẽ, Tiêu Thỉnh Quân nghe được tin tức có liên quan đến bom hẹn giờ?

Nhất định là thế! Trừ lần đó ra, gã không thể biết được!

Một xe cảnh sát, lại chạy vào Đường Uyển. Trên xe, một nữ cảnh sát trẻ tuổi bước xuống. Cô đi tới trước mặt người cảnh sát hỏi thăm Lương Bích Ngọc, nghiêm chào, sau đó báo cáo: "Báo cáo cảnh quan Nghiêm vợ chồng chủ cửa hàng bánh kem đã bị bắn chết. rất có thể bọn họ bị buộc làm cái bánh kem có gắn bom hẹn giờ! Chúng tôi đã kiểm tra cẩn thận hiện trường, không phát hiện dấu vết mà tội phạm lưu lại! Những cái khác đã được lập hồ sơ làm ghi chép."

"Cảnh sát Lý cực khổ rồi!" cảnh quan kia mỉm cười, tiếp theo nói với Lương Bích Ngọc. "Lương phu nhân, đoạn thời gian này, bà tốt nhất là ở nhà. Hi vọng ngài phối hợp để công việc của chúng tôi có kết quả nhanh! Bây giờ bà có thể đi!"

"Vâng, tôi nhất định sẽ làm thế. Chỉ cần có thể báo thù rửa hận cho chồng, tôi nguyện ý phối hợp mọi việc với cảnh sát." Lương Bích Ngọc đáp ứng với cùng sáng khoái, biểu hiện vô cùng phối hợp. Bà xoay người ra khỏi Đường uyển, vội vã rời đi.

Cảnh quan Nghiêm nhìn bóng lưng Lương Bích Ngọc, lo lắng nói với Đường Long. "Đường tiên sinh, chuyện này rất khó giải quyết! Tiêu tiên sinh qua đời, không cách nào thu thập chứng cứ. Chủ cửa hàng bánh kem bị người bắn chết. Đầu mối vụ án này hoàn toàn bị cắt đứt. Dù tôi có hoài nghi chuyện này do Lô Thanh Vân cùng Lương Bích Ngọc làm, nhưng chứng cứ chưa đủ, không thể đưa đơn đến công tố viện được! Như vậy đi, chúng tôi tiếp tục điều tra vụ án này, chú ý đến cử động của Lô Thanh Vân, sớm ngày phá án. Khí trời nóng nực, thi thể người chết không thể để lâu được. Các anh sớm chuẩn bị tang lễ đi!"

"Cảnh quan Nghiêm, cảm ơn ngài." Đường Long bắt đầu đi gạt đầu một cái, tiễn cảnh sát. Đường Uyển từ từ vắng lạnh xuống.

Đường Thương Long nhìn Đường Long một chút, phân phó A Trung bên cạnh: "A Trung, gọi điện thoại mua quan tài. Khí trời quá nóng, cẩn thận di thể của ông ngoại thái tử Long rửa nát."

Bên trong lòng của Đường Thương Long rất cảm kích Tiêu Thỉnh Quân. Nếu như ông ấy không ôm vật nguy hiểm kia đi, người nằm trên đất sọ sẽ là con và con dâu ông rồi, mà tất cả tân khách, đoán chừng khó may mắn thoát khỏi. Dù may mắn không chết, thì chỉ sợ cũng phải bị thương.

Tiêu Thỉnh Quân không chỉ là cha Mật Đường, còn là ân nhân của Đường Uyển. Đối đãi với ân nhân, từ trước đến giờ Đường Thương Long ông đều báo đáp tận tâm. Huống chi, đây là ân cứu mạng!

Mật Đường cảm kích nhìn Đường Thương Long một cái, chảy nước mắt. Cô quỳ rạp xuống trước mặt của Đường Thương Long, khóc không thành tiếng. "Cảm ơn, cảm ơn cha."

Đường Long kéo Mật Đường, nhẹ nói bên tai cô: "Mật Đường, chúng ta là người một nhà, em đừng khách khí như vậy!"

Thật ra, Đường Long đã sớm mua một quan tài, đem Tiêu Thỉnh Quân khâm liệm. Anh sợ cha kiêng kỵ, vẫn không dám mở miệng. Bây giờ cha lên tiếng là tốt rồi.

"Ông thông gia, không cần phiền toái thế. đưa linh cữu Tiêu Thỉnh Quân đến nhà thờ là được rồi!" Đậu Ngọc Nga là một người sống tự lập, bà không muốn phiền toái người Đường gia. Lại nói, nếu Lương Bích Ngọc tìm luật sư, bà có thể được an táng Tiêu Thỉnh Quân hay không cũng không nắm chắc!

"Mẹ, mẹ đừng khách khí. Tang sự này sẽ làm ở Đường Uyển! Mật Đường và cha cô ấy từ nhỏ đã xa nhau, trong lòng cô ấy nhất định rất muốn. mấy ngày cuối cùng này để cô ấy cạnh cha vợ đi!" Đường Long biết, Mật Đường nhất định rất muốn trông linh cữu cha cô. Nếu như đưa linh cữu đến nhà thờ, Mật Đường không thể không đi theo. Nếu như thế thì phải vừa chăm sóc người trong Đường Uyển, vừa coi chừng Mật Đường. Dù anh ở nhà hay ở nhà thờ đều không yên tâm.

"A Long, cảm ơn anh! Cảm ơn anh hiểu tâm tư của em, cũng cảm ơn anh đã nói đỡ cho em!" Mật Đường nhào vào trong ngực Đường Long, khóc bi thống vạn phần.

"Bà ngoại thái tử Long à, bà nghe lời của A Long đi! Ông thông gia chết trong Đường Uyển, khâm liệm ở Đường gia là chuyện đương nhiên. A Long cùng Mật Đường sẽ trông coi di thể. Ông ấy dưới tuổi vàng có biết nhất định sẽ mỉm cười!" Đường Thương Long biết tính Đậu Ngọc Nga, cho nên khuyên nhủ bà!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Tang sự 2

Mật Đường chạy đến bên người mẹ. Cô quỳ rạp xuống, nhìn mẹ. "Mẹ, mẹ biết trong lòng con vẫn khát vọng có một người cha. Đến khi con biết mình có cha nhưng không chịu tha thứ cho ông ấy! Bởi vì con bú sữa bình cổ chấp, hại cha con và con không có cơ hội gần nhau! Bây giờ con rất hối hận. Mẹ, con xin mẹ. Tang sự của cha tổ chức ở Đường gia được không? trong vài ngày ngắn ngủi này, để con bên cạnh cha. Khi còn sống không gọi tiếng cha, bây giờ để con bù lại một chút!"

Đậu Ngọc Nga kéo con lên, lập tức ôm cô vào lòng. Nước mắt lăn xuống! "Mật Đường, mẹ đồng ý. Nhưng mà, mẹ có một thỉnh cầu. Tiền tổ chức

tang sự không phải của Đường gia. Tiền tang sự này dùng tiền của Tiêu gia đi!"

Dùng tiền của Tiêu gia?

Trên mặt Mặt Đường, một hồi nghi ngờ. Có phải mẹ giận đến hồ đồ rồi hay không? Tiền của Tiêu gia đều trong tay mẹ con Lương Bích Ngọc, mẹ muốn dùng cũng dùng không được! Huống chi, mẹ cần bản không ham tiền tài.

Đậu Ngọc Nga xoay người, vào gian phòng! Chốc lát, lại đi ra! bà đem một xấp ngân phiếu và sổ tiết kiệm, nhẹ nhàng bỏ vào tay Mặt Đường. "Mặt Đường, đây là tất cả của cải cha con lúc còn sống. Bây giờ là của con! Tang lễ nay con chuẩn bị đi!"

Mặt Đường nhìn ngân phiếu trong tay, trong lòng một hồi tê lương. Cô xoay người, ôm lấy di thể của Tiêu Thính Quân, khóc lên. "Cha, cha."

Đậu Mặt Đường vẫn luôn cảm thấy, trong mắt cha căn bản không có người con gái này! Cô vẫn luôn cảm thấy, cha có lỗi với mẹ con cô. Không nghĩ tới, cha đem tất cả tâm huyết cả đời để lại cho cô. Mà người con như cô đến tiếng cha cũng không chịu gọi!

Đường Long đi tới, nhẹ nhàng kéo Mặt Đường, ôm cô vào ngực mình. Trong lòng anh đau lòng không ngừng. Từ trưa đến giờ, Mặt Đường đã khóc rất nhiều! Nếu cứ tiếp tục khóc, cô có thể chống đỡ qua mấy ngày nữa sao?

Quan tài và quần áo liệm được đưa đến, tang sự bắt đầu.

Mặt Đường bưng một chậu nước, đứng ở bên người Tiêu Thính Quân. Vừa lau mặt Tiêu Thính Quân, vừa lẩm bẩm không ngừng: "Cha, con lau mặt cho cha này."

Cô rửa mặt cho Tiêu Thính Quân xong, sau đó thay quần áo cho Tiêu Thính Quân cùng với mẹ, tiếp đến nâng di thể của Tiêu Thính Quân vào quan tài. Khi làm xong tất cả, mẹ con hai người lại khóc.

Sau khi Lương Bích Ngọc ra khỏi Đường Uyển, chạy thẳng về nhà. Bà vào phòng dưới đất, mở két sắt. Tang lễ ư? Nếu ả đàn bà kia muốn Tiêu Thính Quân, Lương Bích Ngọc bà mừng còn không kịp! Chỉ cần bà lấy được tài sản là tốt rồi, cần gì hơn.

Phút chốc, két sắt mở ra, Lương Bích Ngọc lập tức bất động!

Trong ngăn kéo, rỗng tuếch, cái gì cũng không có. Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngân phiếu đâu hết rồi?

Chẳng lẽ, Tiêu Thính Quân lấy đi sao? Không thể nào! cho tới bây giờ Tiêu Thính Quân đều không quản tiền tài trong nhà, hơn nữa gã chưa từng kiểm tra két sắt. gã cũng không biết mật mã két sắt, không có chìa khóa két, làm sao có thể mở két ra được?

Nếu không thì, là Lô Thanh Vân làm? Mật mã của két bà đã nói cho Lô Thanh Vân. chìa khóa két ông cũng có. Chẳng lẽ, là ông ta lấy?

Lương Bích Ngọc nghĩ tới đây, chạy thẳng tới chỗ Lô Thanh Vân ở. Bà vừa đi vào cửa Hàng Long, cảm thấy không khí quỷ dị. Những người anh em kia nhìn thấy cô, đều lặng lẽ nghị luận cái gì đó! Bà vừa quay đầu thì họ cũng ngậm chặt miệng!

Nơi này có quỷ, nhất định có quỷ!

Lương Bích Ngọc bước nhanh đến cửa phòng ngủ Lô Thanh Vân, đang muốn vào, liền bị hai gã ngăn cản. "Phu nhân, anh hai đang bận rộn, không có phương tiện để tiếp đãi phu nhân. Bà đến phòng nghỉ chờ một chút, chờ anh hai làm xong, tự nhiên sẽ đi tìm phu nhân."

"anh hai bận rộn? bảo tôi chờ? mắt mày bị mù à! Tao muốn gặp ông ấy còn phải chờ sao?" Lương Bích Ngọc quát vắn một tiếng, một cước đạp cửa phòng ngủ Lô Thanh Vân ra. Một màn video kiều diễm, tiến vào trong mắt Lương Bích Ngọc: Lô Thanh Vân trần truồng, mà trên người ông là một cô gái xinh đẹp.

"Lô Thanh Vân, ông thật khôn kiếp." nước mắt Lương Bích Ngọc rơi xuống. Lương Bích Ngọc bà vì người đàn ông này và con gái, đã hi sinh rất nhiều. Cả thân thể bà cũng chịu nhịn để người khác giày xéo chà đạp. Gã thì tốt rồi, lấy được tiền của mà mình dốc sức, sau đó lêu lổng trên thân ả đàn bà khác!

Lô Thanh Vân không để ý tới Lương Bích Ngọc rống giận, đem chuyện này làm xong rồi mới xuống giường! Cô gái kia nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng mặc quần áo vào muốn lên đi. Lương Bích Ngọc tiến lên, tát cho ả một bạt tai. Trong miệng mắng không ngừng: "Con tiện nhân này, dám giành chồng của bà à. Tao xem mày có sống được nữa hay không!" Cô kia bị ăn tát đau, cư nhiên không chịu yếu thế! Cô vung tay lên, một bạt tai liền rơi vào mặt Lương Bích Ngọc, trong miệng chửi rủa: "Con mụ kỹ nữ già nua này, mày không giữ được chồng mày còn dám đánh tao. Hôm nay, tao ày biết lợi hại của bà đây nhá!"

Lô Thanh Vân ngồi trên giường, xanh mặt lên tiếng. "Tiểu Thanh, em ra ngoài trước đi."

Tiểu Thanh kia vừa nghe Lô Thanh Vân lên tiếng, hừ một tiếng rồi đi.

"Lô Thanh Vân, ông thật quá đáng!" Lương Bích Ngọc bị cô kia làm tức giận, bà vung tay lên, chuẩn bị đánh Lô Thanh Vân. Cổ tay, lại bị Lô Thanh Vân bắt được. "Đủ rồi, Lương Bích Ngọc, cô giận cái gì há! Tôi tìm một người để giải tỏa không được à? Cô nhớ kỹ, về sau muốn vào phòng tôi thì phải gõ cửa! Không có lệnh của tôi, bà không được phép vào."

Nếu chuyện này bị Lương Bích Ngọc phát hiện, ông cũng không cần che giấu nữa.

Chương 163: Chó cắn chó

Sắc mặt của Lương Bích Ngọc trắng bệch. Môi của bà run rẩy, nói không ra lời. Bà muốn hất tay gã ra, nhưng lại không thoát được Lô Thanh Vân kiềm chế. Thật lâu, mới nói ra mấy chữ: "Lô Thanh Vân, ông, ông....."

"Tôi làm sao rồi? Lương Bích Ngọc, cô ngày ngày chung giường với Tiêu Thỉnh Quân. Một người đàn ông như tôi có thể chờ bà tỉnh thoảng bỏ thí một lần sao? Muốn như vậy, tôi còn gọi là đàn ông sao? Nếu bà ngày ngày ở với tôi, tôi cần tìm người khác sao?" Lô Thanh Vân nói rất hùng hồn, một ít cũng không thấy vô duyên.

Lương Bích Ngọc từ từ thở bình thường. "Lô Thanh Vân, ông nói là tôi muốn cùng Tiêu Thỉnh Quân ư? Rõ ràng là ông tham tài sản Tiêu gia, không phải là để cho tôi mang theo đứa nhỏ trong bụng gã cho Tiêu Thỉnh Quân. bây giờ ông lại nói tôi này nọ hả? Hai mươi năm trước, tại sao ông không nói như vậy? Hiện tại, tiền của Tiêu gia vào tay ông rồi, có phải ông cảm thấy Lương Bích Ngọc tôi không còn giá trị lợi dụng mới đối xử với tôi như vậy hay không?"

Lời của Lương Bích Ngọc khiến Lô Thanh Vân nổi lên nghi ngờ. Ắ nói lời điên điên khùng khùng, lúc nào thì ông lấy được tiền của Tiêu gia? gia tài Tiêu gia không phải đều ở trong két sắt bà ấy à? "Bích ngọc, khi nào thì tôi có gia tài Tiêu gia hả? Khi nào cô mới chịu giao tài sản ra đây? Mỗi lần tôi nói muốn tiền, cô giống như bỏ thí vậy. Nếu không phải là Lô Thanh Vân tôi nghĩ ra kế này thì cô còn lâu mới ngồi mát ăn bát vàng thế nhá?"

Lương Bích Ngọc vừa nghe, trong lòng càng tức. Người đàn ông này là tên vô lại, rõ ràng vết sạch két sắt của bà, bây giờ còn không chịu nhận! Ban đầu bà thật là mất bị mù mới đi chung con thuyền với gã. "Lô Thanh Vân, tiền trong két sắt không phải ông lấy thì mà lấy à? Trừ ông có chìa khóa ra, trừ ông biết mật mã ra, trừ ông có thể mở két sắt ra thì ai có bản lĩnh này hả?"

"Lương Bích Ngọc, cô cố tình muốn gây sự phải không? Con mắt nào của cô thấy tôi lấy tiền? Tiêu Thỉnh Quân chết rồi, có phải cô muốn độc chiếm khoản tiền ấy mới vu khống cho tôi hay không?"

"Lô Thanh Vân, tốt nhất ông đừng chọc tôi giận. Tôi mà giận thì tôi sẽ đến đồn cảnh sát tự thú. Hai chúng ta, cùng lắm thì cùng chết!" Lương Bích Ngọc càng nghĩ càng giận, bà không nhịn được mà uy hiếp gã.

Gã nhìn Lương Bích Ngọc một chút, khẩu khí không nhịn được mà hòa hoãn xuống. "Em đừng tức giận! Em và anh cùng chết thì hai đứa bé sẽ ra sao?"

Lương Bích Ngọc vừa nghe đến hai đứa bé, liền im lặng.

"Bích Ngọc, tiền không còn sao? Em không nói đùa đấy chứ?" Lô Thanh Vân nhìn Lương Bích Ngọc gật đầu một cái, liền nói tiếp. "Trời ạ, nếu anh muốn lấy khoản tiền đó thì còn chờ đến bây giờ sao? Bích Ngọc, em đừng nghĩ oan cho anh, có được hay không?"

"Anh không lấy?" Lương Bích Ngọc thấy Lô Thanh Vân gật đầu một cái, giống như rơi vào trong sương mù. "Anh không lấy thì toàn bộ số tiền bên trong ai lấy?"

"Bích Ngọc, có phải là lão hồ ly Tiêu Thỉnh Quân kia động tay động chân hay không?"

"Tiêu Thỉnh Quân không có chìa khóa két sắt, cũng không biết mật mã. Số tiền kia anh ta có thể lấy ra sao?" bên trong lòng của Lương Bích Ngọc chột tuyệt vọng.

Bà dùng âm mưu hai mươi mấy để cướp được tất cả, không nghĩ tới, quay đầu lại, lại là công dã tràng! Tiêu Thỉnh Quân chết rồi, Lô Thanh Vân có người đàn bà khác. Bà cực khổ nuôi con lớn! Bà thật sự không biết, bà sống trên cỏi đời này còn ý nghĩa gì? Bà thật sự không biết, cả đời này bà sẽ ra sao? Dựa núi núi đổ,..

Số tiền kia, bất kể là Lô Thanh Vân độc chiếm hay Tiêu Thỉnh Quân cho Đậu Ngọc Nga là vấn đề không quan trọng. Mấu chốt là bây giờ Lương Bích Ngọc bà không còn đồng xu dính túi! Nếu như không đem biệt thự Tiêu gia xử trí, ngay cả cuộc sống của bà đều có vấn đề. Nếu bán biệt thự Tiêu gia, bà sẽ ở nơi nào? Chỗ Lô Thanh Vân rõ ràng không thích hợp để bà lưu lại! Gã đàn ông bạc nghĩa bạc tình này đối với bà thế này, về sau, khuôn mặt thật sự của gã mới bại lộ hoàn toàn!

Ánh mắt Lương Bích Ngọc đột nhiên xa vời. Bà lão đảo đi ra ngoài! Lô Thanh Vân đuổi theo, ngăn cản bà. "Bích Ngọc, em đi đâu vậy?"

"Tôi còn nơi nào để đi chứ, đương nhiên là về nhà."

"Bích ngọc, đừng về nữa. Tiêu Thỉnh Quân đã chết, rốt cuộc hai chúng ta không cần lén lút lút rồi. Em an tâm ở chỗ này, khoản tiền kia, anh sẽ lấy lại cho em." Lô Thanh Vân không để cho Lương Bích Ngọc trở về, là bởi vì gã sợ Lương Bích Ngọc tự thú. Mất bao công sức để có tiền bạc của cái, có một xã hội đen, gã không thể để Lương Bích Ngọc phá hủy nó!

"Anh có thể tìm số tiền kia về giúp em?" Lương Bích Ngọc bán tín bán nghi mà hỏi.

"Dĩ nhiên." Lô Thanh Vân căn bản không tin tưởng, tiền két sắt có thể có cánh mà bay. Gã càng không tin, gã tìm không ra khoản tiền kia. Chỉ cần Tiêu Thỉnh Quân động tay, số tiền kia, nhất định sẽ ở đậu trong tay Ngọc Nga cùng Đậu Mật Đường.

"Người tới." lời nói Lô Thanh Vân vừa ra, một người đeo kính đen liền xuất hiện trước mắt gã. "Đại ca, anh có phân phó gì?"

"A Khôn, chú ý động tĩnh của Đường Uyển. Có cơ hội thì bắt mẹ con Đậu Mật Đường lại cho tôi." Trên mặt Lô Thanh Vân trở nên đáng sợ. Gã không tin, gã không tìm được số tiền trên người Đậu Mật Đường. Gã không tìm được tiền của Tiêu Thỉnh Quân thì cũng phải lấy được tập đoàn Đường Thị. Chỉ cần có mẹ con Đậu Mật Đường trong tay, gã không sợ Đường Long, ha ha ha ha!

"Dạ, đại ca. Tôi sẽ mang hai anh em đem mẹ con Đậu Mật Đường về đây." A Khôn đáp ứng một tiếng, vội vã lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Vì yêu nên kết hôn

Đồng Vân Phi đuổi theo Tiêu Tử Phụng chạy ra Đường Uyển, kéo cô lại.

"Tử Phụng, em định đi đâu?" Bây giờ tâm tình Tiêu tử phụng kích động như vậy, anh sợ cô gặp phải chuyện chẳng lành.

"Đồng Vân Phi, anh về đi! Đừng lo cho em, để em im lặng một mình đi." Tiêu Tử Phụng hất tay đồng Vân Phi ra, tiếp tục đi về phía trước.

"Tử Phụng, em là vợ sắp cưới của anh, anh không quan tâm em được sao?" Đồng Vân Phi tiếp tục đuổi theo. Anh biết trong lòng Tiêu Tử Phụng rất khổ sở. Tiêu Tử Phụng luôn luôn kiêu ngạo, luôn luôn tự hào về thân thế của mình. Từ nhỏ sống trong cảnh nhung lụa, đâu chịu nổi nửa điểm ủy khuất? Hôm nay, lại bị thương liên tiếp! Đầu tiên là chính mắt thấy Tiêu Thỉnh Quân chết thảm, sau lại chính tai nghe nói cô ấy là con người khác. Hai chuyện này, bất kỳ một chuyện gì cũng khiến Tiêu Tử Phụng đau đến không muốn sống nữa.

Cho dù Tiêu Thỉnh Quân không phải là cha ruột của cô, nhưng dù sao ông cũng nuôi cô hơn hai mươi năm. Giữa bọn họ, đã sớm có tình cha con sâu đậm. Tiêu Thỉnh Quân chết thảm như vậy, Tiêu Tử Phụng cô có thể không khó chịu sao?

Cô luôn luôn đem Tiêu Thỉnh Quân làm cha của mình, đột nhiên, cha của cô biến thành một người khác. Một kẻ tham ô công quỹ, một gã đầu sỏ xã hội đen. Trong lòng cô, làm sao có thể tiếp nhận người cha như vậy? Trong lòng cô, có tại sao có thể tiếp nhận chuyện mẹ lường gạt để chiếm đoạt tài sản Tiêu thị? Khó trách, cô hận mẹ mình như vậy, hận cái thân thể ám muội này!

"Đồng Vân Phi, chúng ta hủy hôn đi!" Tiêu Tử Phụng nghe xong lời của Đồng Vân Phi, lại có một loại cảm xúc muốn nhào vào ngực anh khóc lớn. Nhưng cô nhịn được. Cô cảm thấy, mình bây giờ, căn bản không xứng với Đồng Vân Phi! Cho dù cô không muốn hủy hôn thì cha mẹ anh cũng chịu không được người con dâu như cô. Thay vì để Đồng gia hủy hôn, còn không bằng cô nói ra trước. Ít ra cô còn có một chút tự ái cùng thể diện.

"Tử Phụng, tại sao muốn hủy hôn? Chẳng lẽ, anh không tốt sao?" Đồng Vân Phi vừa nghe Tiêu Tử Phụng muốn hủy hôn, trong lòng không nhịn được luống cuống. Nếu như vì anh chưa đủ tốt, anh hoàn toàn có thể làm tốt hơn một chút!

"Vân Phi, thân thể em như vậy, có thể xứng với anh sao? Nếu như cha mẹ anh biết chuyện này, nhất định sẽ không cần người con dâu như em! Thay vì thế, không bằng em chủ động rời đi." nước mắt Tiêu Tử Phụng lăn xuống.

Đồng Vân Phi ôm Tiêu Tử Phụng vào trong ngực, thâm tình nói. "Tử phụng, đừng nói như vậy. Chúng ta đã đính hôn, đồng nghĩa với việc đã là vợ chồng. Giữa vợ chồng, không phải là sướng khổ cùng chung sao? Lúc này anh mà buông tay em, anh còn là một người đàn ông sao? Chưa kể chuyện em mang giọt máu của anh, anh lại vụn vụn không thể buông em!"

Con bé này, cho tới bây giờ đều gọi cả tên cả họ anh! Hôm nay, cô lại không gọi họ mà chỉ kêu tên của anh. Điều đó có nghĩa, khoảng cách giữa bọn họ đã kéo gần rất nhiều.

Anh hi vọng cỡ nào, cô gái này vì thương anh mới gả cho anh! Anh thật không muốn tin tưởng, cô là vì đưa con trong bụng mới trở thành vợ anh!

"Vân Phi, thật sự anh muốn vậy sao? Anh không cảm thấy thân thể em đáng xấu hổ sao? Anh không thấy em không xứng với anh sao?" Tiêu Tử Phụng tựa vào ngực Đồng Vân Phi, nức nở nghẹn ngào. Tiêu Tử Phụng cô vẫn luôn mơ ước, có một bờ vai vững chãi để cô dựa vào. Cô vẫn luôn cho là, Đường Long sẽ là bờ vai ấy. Vai của Đường Long là thuộc về cô. Không nghĩ tới, người đàn ông này lại trở thành chỗ để cô tựa vào. Vai anh, mới là thiên đường của Tiêu Tử Phụng cô!

Đến giờ phút này, cô mới cảm giác được, ông trời rất công bằng. Chẳng qua là cô không chú ý đến, luôn bị thù hận che mắt. Bằng không, làm sao sẽ hại người nuôi lớn mình? Bây giờ, cô mới hối hận, nhưng không còn cách nào vãn hồi được nữa!

Đồng Vân Phi nhìn thẳng ánh mắt của Tiêu Tử Phụng, chân thành gật đầu một cái.

"Vân Phi, cảm ơn anh. Thật sự cảm ơn anh." Tiêu Tử Phụng nhón chân lên, hôn lên má Đồng Vân Phi. Cô thật sự rất may mắn, khi cô thống khổ nhất, có người đàn ông này làm bạn. Mà trong may mắn cũng cảm thấy xấu hổ!

"Tử Phụng, đính hôn với anh, là lựa chọn sáng suốt nhất cả đời em. Cho dù bây giờ em không yêu anh, anh tin, về sau em sẽ yêu anh. Không phải anh ba hoa, một người đàn ông tốt như anh còn mấy người chứ!" Đồng Vân Phi không muốn Tiêu tử phụng quá u buồn, cố ý ba hoa, trêu chọc cô vui vẻ.

"Vân Phi, em nghĩ, hình như em đã yêu anh rồi." Tiêu Tử Phụng nhẹ nhàng nói bên tai Đồng Vân Phi. Đồng Vân Phi nghe cô nói như thế, giống như Columbo phát hiện lục địa mới, hưng phấn. "Tử Phụng, em nói thật chứ? Anh cảm thấy mình giống như nằm mơ, không thể tin được. em nói lại lần nữa đi, lần này, anh nhất định sẽ nghe rõ hơn!"

"Vân Phi, em yêu anh." Tiêu Tử Phụng nhìn thấy đáng vẻ hưng phấn của Đồng Vân Phi, khuôn mặt vốn tái nhợt lại hồng lên. "Vân Phi, nếu anh không chê em không nhà để về, nếu anh không chê em không có đồ cưới, chúng ta liền sớm kết hôn đi!"

"Trời ạ, cái gì anh cũng không muốn." Đồng Vân Phi ôm lấy Tiêu Tử Phụng quay mấy vòng. Cô bé này thật sự yêu anh, cô thật sự yêu anh. Cô cùng anh đính hôn, là vì con trong bụng. Cô cùng anh kết hôn, lại là vì yêu!

"Tử Phụng, bất kể em có phải tiểu thư Tiêu gia hay không, bất kể em có đồ cưới hay không, anh đều sẽ lấy em! Nhưng mà, hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành đúng như dự kiến! Thứ nhất, có thể làm tang lễ cho cha em. Thứ hai, anh không muốn làm hôn lễ duy nhất trong đời lại qua loa sơ sài, anh không muốn khiến em ủy khuất! Anh sẽ chuẩn bị một hôn lễ sang trọng, để cho em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất đời của Đồng Vân Phi anh." lời của Đồng Vân Phi khiến Tiêu Tử Phụng cảm động, lệ rơi đầy mặt.

"Vân Phi, em nghe anh." Tiêu Tử Phụng hít mũi một cái, nghẹn ngào nói. "Trước kia, em tùy hứng như vậy, ích kỷ như vậy. Từ hôm nay trở đi, em muốn thay đổi vì anh. Em muốn học tính nhẫn nại, học cách thông cảm người khác. Em sẽ tranh thủ làm một người vợ ngoan hiền, một người mẹ đảm đang."

"Tử Phụng, anh tin em!" trong đôi mắt của Đồng Vân Phi, tràn đầy hi vọng. anh tin chắc, cuộc sống bọn họ sau khi cưới, nhất định là hạnh phúc mỹ mãn!

Di thể Tiêu Thính Quân đặt trong Đường Uyển sáu ngày. Tất cả bà con thân thích, bạn bè gần xa cũng tới tế bái. Chỉ có vợ và con gái trên danh nghĩa là không đến.

Tiêu tử Đằng ở nước Mỹ du học, không có ai thông báo chuyện Tiêu Thính Quân qua đời cho gã. Vì thế gã không đến là điều đương nhiên. Lương Bích Ngọc không có được tài sản mà ả kỳ vọng, trong lòng tràn đầy oán hận đối với Tiêu Thính Quân. ả là người thế nào ai chẳng biết, nếu không có quyền lợi cử hành tang lễ, thì sẽ không đi đến Đường Uyển bái tế người chồng trên danh nghĩa kia.

Tiêu Thính Quân qua đời, đối với Tiêu Tử Phụng mà nói, là rất thương tâm, rất áy náy. Bởi vì cô cảm hận thân phận không minh bạch của mình.

Ngày thứ bảy, sáng sớm, một tang lễ long trọng được cử hành.

A Trung mang theo mấy người, bảo vệ trong ngoài Đường Uyển. Đội ngũ còn lại bảo vệ đưa linh cữu đi.

Tang lễ, dựa theo thói quen mà cử hành! Nghi thức tang lễ đều được mọi người nhất trí thông qua.

đội ngũ đi đầu, thổi kèn, kéo đàn! Khúc nhạc buồn như tiếng ai oán truyền vào tai mọi người.

Thái tử Long ôm di ảnh Tiêu Thính Quân, đi phía sau đội nhạc khí này. Công chúa Phụng lặng lẽ đi bên người Thái tử Long. Sau lưng bọn họ, là Đường Long. Anh khoác áo tang, sau lưng Đường Long chính là quan tài. Mặt Đường mặc áo quần trắng, quần sợi dây ngang hông. Trên đầu buộc vải trắng, đi theo sau linh cữu. Tiếng khóc tê tâm liệt phế, cảm động tất cả người đi đường. Thình thoảng lại bất tỉnh khiến người người lo sợ. Bên cạnh có bác sĩ chăm sóc, khiến cô tỉnh lại sau khi ngất.

đội ngũ rước tang, cuối cùng đã tới lò hỏa táng.

Di thể Tiêu Thính Quân được đưa lên xe đẩy, đẩy vào xường hỏa táng. Mặt Đường giống như phát điên, đuổi theo xe đẩy kêu gào. "Cha, cha." Giọng khàn khàn, rung động mọi người.

Một người khác, cũng gia nhập hàng ngũ theo di thể. Một giọng người khác thê lương, cũng vang dội cả đại sảnh.

"Cha, cha." người kêu gào, chính là con nuôi của Tiêu Thính Quân - Tiêu Tử Phụng. Sắc mặt của cô tái nhợt, không một tia huyết sắc. quần áo màu đen! Phía sau cô có một người đàn ông cũng mang quần áo đen, chính là đồng Vân Phi.

Nếu như nghi thức khâm liệm Tiêu Thính Quân cử hành ở Tiêu gia, Tiêu tử phụng sẽ không chút do dự làm chức trách của người con. Bất kể là quỳ gối, là túc trực bên linh cữu, cô đều sẽ không chút do dự. Dù sao này hơn hai mươi năm, cô vẫn đem Tiêu Thính Quân làm cha của mình. Dù sao, người cha này, vì cô mà rời đi nhân thế!

Đáng tiếc, từ sau khi cha qua đời, mẹ của cô liền biến mất. Tiêu Tử Phụng cô dùng ngón chân để suy nghĩ cũng nghĩ được, cũng biết bà ấy mang theo tất cả tiền mà cha dùng mồ hôi nước mắt làm ra đến nương tựa Lô Thanh Vân. Nghĩ tới có bậc cha mẹ như thế, trong lòng Tiêu Tử Phụng cũng cảm thấy đau khổ! Cô muốn cử hành tang lễ cho Tiêu Thính Quân, nhưng không có tiền! Cô cũng không muốn đi xin xỏ người mẹ đáng xấu hổ kia, cũng không muốn dùng tiền của Đồng Vân Phi.

Cô từng nghĩ sẽ chờ anh mình về rồi bàn tính, nhưng cẩn thận một suy nghĩ lại thay đổi. Vì thân phận của mình mà cô cảm thấy lúng túng không thôi. Anh là một người đàn ông, lại càng không cách nào đối mặt với biến cố này.

Nếu Tiêu Thính Quân có con gái ruột thịt, tang lễ này hãy để cho con gái ruột thịt của cha tổ chức đi! Có lẽ, như vậy Tiêu Thính Quân ở dưới cửu tuyền sẽ vui vẻ an nghỉ!

Tiêu Tử Phụng không muốn đến Đường Uyển để liệm. Cho nên, đợi ở trong lò hỏa táng này. Cô tận mắt nhìn di thể Tiêu Thính Quân được đưa vào lò, nhìn không được trong lòng bị thống cùng áy náy. Cô giống như Mặt Đường, đuổi theo di thể.

"Cha, cha." Trong đại sảnh, vang lên tiếng khóc của hai cô gái. Mọi người, cũng bị tiếng khóc này lây. Thái tử Long cùng Công chúa Phụng, cũng khóc theo.

"Từ Phụng, cha đã qua đời. Dù em có khóc thì ông ấy cũng không cách nào sống lại. Em cố giữ gìn sức khỏe của mình!" Đồng Văn Phi ôm bà vai Tiêu Từ Phụng, ngậm bảo cô phải suy nghĩ cho đứa con trong bụng.

Đường Long ôm lấy thái tử Long cùng Công chúa Phụng, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Tiêu Từ Phụng khóc thút thít. Anh không biết là nên hận người này, hay là nên đồng tình đáng thương người này. Rõ ràng là cô hại Tiêu Thính Quân, vẫn còn có mặt ở đây khóc bi thống như thế! Âm mưu của cô là muốn nhằm vào Đường Long anh cùng Mật Đường! Cô nào nghĩ đến, Tiêu Thính Quân lại sẽ mất mạng trong âm mưu này!

Đợi đến khi tro cốt Tiêu Thính Quân được đưa ra, Mật Đường nhìn không được, nước mắt lại rơi. Cô mở nắp hộp, nhận lấy tất cả tro cốt.

Tính mạng con người, thật quá yếu đuối.

Một người đang sống sờ sờ, trong nháy mắt lại mất đi. Một người cao lớn như vậy, lại biến thành một chút bụi phấn. Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy cuộc sống này giống như một tuồng kịch. Mỗi người đều là một diễn viên trên khán đài. Tan hát, tấm màn rơi xuống, ai cũng không thoát!

"Cha, vào phòng mới của cha đi, cha xem có chỗ nào không vừa ý thì con sẽ làm lại" Mật Đường vừa nức nở, vừa lẩm bẩm.

Đường Long cảm ô che nắng cho Mật Đường. Mật Đường ôm hủ tro cốt của Tiêu Thính Quân, vừa khóc, vừa cầu nguyện."Cha, bây giờ chúng con muốn đi đến nhà mới của cha. Cha nhất định phải đuổi theo, không được lạc đường đấy nha."

Người đời thường nói, người âm không thể thấy ánh mặt trời. Khi ôm tro cốt, nhất định phải che khăn cẩn thận. Mặc dù Đường Long không tin, nhưng vẫn chuẩn bị theo phong tục tập quán!

Đội ngũ lại lên đường. Đích đến là nghĩa trang.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Bắt cóc 1

Nghĩa trang, hàng ngàn tấm bia khắc hình người qua đời được dựng lên đã lâu đời! Trải qua bao nhiêu năm sống thì họ cũng sẽ quy tụ tại đây, vĩnh viễn nghỉ ngơi ở chỗ này!

Nếu quả như thật có thiên đường, họ sẽ vui vẻ hạnh phúc! Nhưng từng người khi chết đi, khi được thân nhân đưa đến nơi này an nghỉ, thân nhân của họ luôn đau lòng! Mật Đường, cũng không ngoại lệ!

Cô quỳ rạp xuống trước mộ bia mới tinh, nhìn hình ảnh Tiêu Thính Quân, khóc: "Cha, cha nha! Tình cảm cha con ta sao lại cạn như vậy đây? Cha con ta chia lìa hơn hai mươi năm, mới vừa gặp, lại phải âm dương cách biệt! Cha, cha!"

Đường Long đứng bên người Mật Đường, trong lòng từng trận đau đớn!

Từ sau mười lăm tháng tám đến bây giờ, Mật Đường ít ăn. Cô vẫn coi chừng linh cửu Tiêu Thính Quân, khóc không ngừng. Có lúc là gào khóc, có lúc là yên lặng rơi lệ. Đôi mắt xinh đẹp kia, đã sớm khóc đến vừa đỏ vừa sưng! Cô hòng, đã sớm khàn khàn như xé lụa! Thân thể gầy đi một vòng!

Đường Long nhìn thấy Mật Đường như vậy, trong lòng giống như bị kim châm! Nhưng mà, anh lại không có cách nào đi khuyên cô đừng khóc! Anh biết Mật Đường, cũng hiểu rõ trong lòng cô đang hối hận, hiểu rõ cô lưu luyến Tiêu Thính Quân không thôi!

Mỗi người, đều có một người cha. Mỗi người cha khi qua đời, thân là con cái sẽ khóc chết đi sống lại. Mật Đường mất đi người cha mà cô khát vọng hơn hai mươi mấy năm, tại sao anh có thể không để cho cô khóc? tại sao anh có thể không để cho cô khổ sở?

"Cha, cha....." tiếng khóc Mật Đường ngưng lại! Cực kỳ bi thương, cả người mệt mỏi, lập tức té xỉu trên mặt đất.

"Mật Đường, Mật Đường!" Đường Long vừa kêu tên cô, vừa lấy tay ôm lấy cô. Người của Mật Đường đã bị bấm mồ hôi làm ướt đầm. Mà cô hôn mê, cũng không tỉnh lại. Bảo vệ cũng xúm lại, giúp Đường Long chăm sóc. Mọi người vừa kêu vừa gọi, vừa phun nước. Mọi người vội vàng nửa ngày, ánh mắt Mật Đường vẫn chưa từng mở ra!

Đường Long vội vàng ôm lấy Mật Đường, xoay người chạy về phía xe của anh. Anh vừa chạy như điên, vừa phân phó bảo vệ."Tiểu Lý, tôi ôm Mật Đường đi bệnh viện. Cậu và bảo vệ chờ thái tử Long cùng công chúa Phụng trở về Đường Uyên! Đi đường cẩn thận, đừng xảy ra chuyện không may!"

Tiểu Lý vừa khom người đồng ý, vừa tìm kiếm hai đứa bé! Dưới bóng cây phượng thảo, đóa hoa nở rộ trước mộ bia, không còn thấy hình ảnh của hai đứa bé. Lần này, Tiểu Lý kinh hoàng!"Trời ạ, thái tử Long cùng công chúa Phụng đâu? Mới vừa rồi còn trước bia mộ bắt bướm mà, sao chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi?" Không cần phải nói, mọi người đem lực chú ý đặt trên người Mật Đường, hai đứa bé bị người ta bắt đi rồi!

Giọng hét kinh hoàng của Tiểu Lý, dẫn tới mọi người chú ý. Đường Long nghe lời của Tiểu Lý xong, trong lòng không ngừng kinh hoàng! Anh vội vàng đem Mật Đường hôn mê, bỏ vào trong xe.

"Mọi người đừng kinh hoàng, chia nhau đi tìm. Nhìn hai đứa bé có phải đi chơi đâu đó quanh đây hay không?" Đường Long cố gắng trấn định, phân phó bảo vệ. Thật ra thì, trong lòng của anh gấp gáp hơn ai hết. Nếu như hai đứa bé gặp chuyện không may, anh nhất định sẽ điên mất!" Tiểu Lý, cậu mang hai bảo vệ canh giữ bên cạnh xe nhìn Mật Đường. Tôi cùng mọi người đi tìm hai đứa bé."

Đường Long phân phó xong, vội vàng mang người vòng quanh cả nghĩa trang. Vừa đi, vừa kêu gọi không ngừng: "Thái tử Long, Công chúa Phượng."

Bọn họ tìm khắp cả nghĩa trang, cũng không tìm được hai đứa bé. Lòng của Đường Long, lập tức chìm đến vực sâu. Hai đứa bé, nhất định bị người ta bắt cóc! Nghĩ tới hai đứa bé bị anh bỏ quên, anh đã cảm thấy không còn mặt mũi gặp Mật Đường! Mật Đường tỉnh lại, anh nói thế nào đây? Cô đã đau khổ đến cực hạn, còn có thể chịu đựng đả kích hai đứa bé bị bắt cóc sao? Nếu như đối phương vì tiền, vậy còn nói được. Cho dù lấy Đường Thị để trao đổi hai đứa bé, anh cũng sẽ không nhú mảy! Nhưng nếu đối phương không lấy tiền? Nếu như Lô Thanh Vân chỉ vì hả giận, hai đứa bé không phải là dữ nhiều lành ít sao?

Nghĩ đến Mật Đường, trong lòng của Đường Long, không nhịn được cả kinh! nếu hai đứa bé, bị bắt cóc rồi. Mật Đường, cũng không thể ra lại ngoài ý muốn! Đường Long xoay người chạy đến bên cạnh xe, nhìn thấy Mật Đường còn nằm ở trong, thở phào nhẹ nhõm. Nước mắt của anh, rơi xuống!

"Mật Đường, Mật Đường," Đường Long tự trách vạn phần. Mật Đường không có dấu hiệu chuyển tỉnh! Sắc mặt cô, tái nhợt đến dọa người.

"Tiểu Lý, cậu mang người tiếp tục tìm kiếm hai đứa bé. Phong tỏa tất cả cửa ra vào của nghĩa trang, sau đó từ từ tìm kiếm. Nhớ, không được bỏ qua cho bất cứ ngõ ngóc nào! Có phát hiện gì, tùy thời liên lạc tôi." Đường Long đang chuẩn bị mang Mật Đường đi bệnh viện, điện thoại di động của anh vang lên.

Chẳng lẽ, là chủ mưu kẻ bắt cóc con anh gọi tới?

Đường Long vội vàng nhận điện thoại, trong điện thoại truyền đến tiếng khóc của thái tử Long cùng Công chúa Phượng.

"Cha, cứu chúng con! Con và công chúa Phượng bị người xấu bắt đi rồi!" thái tử Long vừa khóc vừa hướng Đường Long cầu cứu!

"Cha, mấy người xấu thật hung dữ! Cha, con rất sợ bọn họ!" tiếng khóc non nớt của Công chúa Phượng, vang dội lỗ tai Đường Long. Tim của anh, giống như bị đao ghim "Thái tử Long, Công chúa Phượng, Đừng sợ, cha nhất định sẽ cứu các con!"

Đường Long không nghe được hai đứa bé trả lời, một giọng nói lạnh lùng liền vang lên. "Đường Long, con của mày trong tay tao. Nếu muốn con mày sống thì phải nghe lời tao! Nếu mày dám báo cảnh sát, con mày chắc chắn không sống được!"

"Điều kiện của ông là gì? Nói đi, tôi nhất định sẽ đồng ý!" Chỉ cần hai đứa bé có thể khỏe mạnh trở về, chi cần cả nhà bọn họ có thể lại lần nữa đoàn tụ. Đường Long anh dù có táng gia bại sản cũng không tiếc nuôi!

"Chờ tao nghĩ xong sẽ thông báo sau với mày, nhớ, mờ máy 24h. Cũng nên nhớ, không được báo cảnh sát! Nếu như mày không để ý đến sống chết của hai đứa nhóc này thì cứ việc trình báo!" A Khôn không biết ý tứ của anh hai, cũng không dám tự tiện làm chủ. Gã chỉ có thể báo cáo cho Lô Thanh Vân, cố kếp hoạch mới nói với Đường Long.

"Này, a lô, a lô....." Đường Long còn muốn nói chuyện, đối phương đã cúp điện thoại!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Bắt cóc 2

Trong tân phòng dán chữ hỷ, không có một tia không khí vui sướng. Mật Đường nằm trên giường cưới rộng rãi hào hoa, nhắm chặt hai mắt. Đậu Ngọc Nga ở bên cạnh Mật Đường, nước mắt lưng tròng.

Một cuộc tang lễ, lạc mất hai đứa cháu đáng yêu. Con gái của bà, lại bệnh thành bộ dáng này. Đậu Ngọc Nga không nhịn được bi thương của mình, không ngừng được nước mắt của mình.

Một bác sĩ đang chẩn bệnh cho Mật Đường. Ông sờ trán, xem đồng tử, cạy miệng, nhìn cổ họng Mật Đường.

"Bác sĩ Tôn Y, vợ tôi thế nào?" Đường Long đứng thẳng một bên, khuôn mặt lo lắng. Đợi không được bác sĩ mở miệng đã dò hỏi.

"Bệnh nhân vì đau thương quá độ, thời gian khóc quá dài. Cộng thêm thiếu nước, dẫn đến viêm họng. Viêm họng, lại dẫn tới viêm phổi. Cho nên, người mới hôn mê." Bác sĩ nhìn nhiệt kế một chút, bất đắc dĩ mà lắc đầu. "Sốt bốn mươi độ, không hôn mê là được chuyện lạ đấy!"

Sốt bốn mươi độ? Đường Long bị dọa sợ! làm sao bây giờ?: "Bác sĩ, tôi phải làm gì? Có cần đưa vợ tôi đến bệnh viện để điều trị không?"

Đường Long vốn muốn để Mật Đường nằm viện, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Đường Uyển an toàn hơn. Cho nên, mới gọi bác sĩ tư nhân tới Đường gia!

"Không cần! Tôi sẽ kê đơn cho cô ấy, truyền nước biển. Hạ sốt thì cô ấy cô sẽ tỉnh lại. Chờ một lát nữa mấy người dùng rượu còn lau thân thể để giải nhiệt cho bệnh nhân! Bệnh nhân tỉnh lại, nhất định phải cho cô ăn cơm!" Tôn Y sinh vừa nói, vừa lấy ven truyền nước! Nước muối, nhanh chóng được truyền vào trong thân thể Mật Đường.

"Đây là rượu còn, các người giúp cô ấy lau đi!" Bác sĩ Tôn Y phân phó xong, ra khỏi tân phòng. Đường Long muốn giúp Mật Đường lau thân thể, lại bị Đậu Ngọc Nga ngăn cản! "Đường Long, để ẹ! Con ra ngoài, tiền bác sĩ Tôn Y đi."

Đường Long không có từ chối, đi theo bác sĩ ra ngoài. Anh tiễn Tôn Y xong, quay đầu nhìn cha đang rơi lệ trong phòng khách. Trong lòng, không nhận được mà đau thương.

"Cha đừng như vậy. Hai đứa bé, sẽ nhanh chóng quay về! Tội phạm bắt cóc con của con đơn giản là vì tiền. Cùng lắm thì đem tất cả tài sản của chúng ta cho bọn họ." Đường Long nhận được bi thương của mình, an ủi cha.

"Nếu như vì tiền, thì tốt. Tất cả gia sản này cho bọn cướp mà có thể đổi lấy hai đứa cháu bảo bối của cha thì cha cũng nguyện ý. Cho dù phải dẫn cháu mình đi xin cơm trên đường cái, cha cũng không chút nhú mày! Nhưng ngộ nhờ, bọn cướp kia không vì tiền tài thì sao?" Đường Thương Long lau nước mắt, nói.

Đường Long bị lời của cha nói trúng. Sắc mặt anh càng ngày càng tái nhợt.

Ngay từ lúc ở nghĩa trang, anh cũng nghĩ tới. Đáng tiếc, anh vẫn không muốn tin. Hai bảo bối đáng yêu, người nào lại nhẫn tâm muốn mạng chúng! "cha, sẽ không! Bọn cướp bắt cóc hai đứa bé là vì tiền. Chúng ta chỉ cần chịu bỏ tiền nhất định sẽ cứu cháu nội của cha về được."

Đường Thương Long thở dài: "Hy vọng là thế!"

A Trung đi tới, cắt đứt đối thoại của hai cha con. "A Long, vừa rồi A Bưu điện thoại cho tôi. Hai đứa bé xác thực ở trong bang Hàng Long. Chẳng qua, bọn họ trông chừng rất cẩn mật. A Bưu mới vừa vào Hàng Long, không chiếm được sự tin nhiệm của Lô Thanh Vân, cậu ta căn bản không có cơ hội đến gần hai đứa bé."

Hai đứa bé, quả nhiên ở Hàng Long. Chuyện này, quả nhiên là Lô Thanh Vân làm!

"Lô Thanh Vân, con mẹ nó, gã thật đáng chết!" Đường Long một đám vung mạnh trên khay trà thủy tinh, trong nháy mắt, máu chảy ra.

"A Long, có muốn dẫn người đi cứu hai đứa bé hay không?" A Trung nhìn Đường Long, chỉ cần cậu chủ phân phó một tiếng, anh nhất định sẽ xâm nhập vào hang ổ bọn kia, đi cứu hai đứa bé. Chỉ cần có thể cứu hai đứa bé, cho dù A Trung anh hy sinh tính mạng, anh cũng nhận.

Đường Long lắc đầu một cái.

"A Trung, hai đứa bé trong tay bọn họ. Chúng ta không thể mạo hiểm, cũng không dám mạo hiểm! Ngộ nhờ con em có chuyện gì, em phải nói với Mật Đường và mẹ vợ thế nào? A Trung, anh bảo A Bưu chú ý an toàn cho hai đứa bé. Có tin tức gì, sớm thông báo chúng ta!" Đường Long không dám tùy tiện hành động, là sợ ném chuột vỡ bình! Ngộ nhờ bọn anh chọc giận Lô Thanh Vân, vậy thì hai đứa bé sẽ rất nguy hiểm!

"Vậy chúng ta chờ sao?" bên trong lòng của A Trung, dâng lên một loại cảm giác anh hùng không đất dụng võ.

"Trước mắt, chỉ có thể như vậy!" Không thể báo cảnh sát, không thể tùy tiện hành động. Trừ việc chờ điện thoại của Lô Thanh Vân, anh không có lựa chọn nào khác.

Lúc A Trung cùng Đường Long đang chịu đau khổ, điện thoại của Đường Long lại vang lên một lần nữa. Trong điện thoại, vẫn là giọng nói lạnh lùng đó. "Đường Long, tao đã nghĩ xong. Chỉ cần mày chịu lấy ra một vạn tỷ, tao sẽ thả hai đứa con của mày. Tao có một điều kiện, chỉ cần tiền mặt!"

Một vạn tỷ? Trời ạ, công ty tư sản của anh làm gì có nhiều như vậy, với lại anh kinh doanh động sản, toàn là đất đai! Về phần tiền mặt, anh căn bản không có một nửa số tiền ấy.

"Chỉ cần ông bảo đảm sự an toàn cho con tôi, tôi có thể đáp ứng. Nhưng mà, tiền mặt trong tay tôi, không có nhiều như vậy. Muốn đem bất động sản đổi thành tiền mặt, tôi cần phải có thời gian!" Đường Long muốn ổn định tay sai của Lô Thanh Vân, chỉ có thể đáp ứng sáng khoái.

"Trưa mai, mày cầm một nửa tiền mặt, đưa đến cho tao. Nhớ, chỉ có thể đi một mình. Nhiều người, tao sẽ giết con mày." A Khôn do dự một chút, nhìn lô Thanh Vân bên cạnh. Lấy được ám hiệu, nói tiếp.

Gã bảo Đường Long đưa một nửa trước, là vì kinh tế thật sự quá khó khăn. Mấy ngày nay, Lô Thanh Vân nhận một vụ buôn bán lớn, cần dùng tiền gấp.

"Được, tôi đồng ý. Tiền, tôi đưa đặt ở đâu?" Đường Long không cần suy nghĩ, đáp ứng yêu cầu của A Khôn.

"Đến lúc đó, tao sẽ điện thoại ày. Nếu như mày dám lừa giỡn tao, cẩn thận mạng của con mày đấy." A Khôn cúp điện thoại trước, vẫn không quên uy hiếp.

"Này, a lô." bên trong lòng của Đường Long một hồi giận dữ. "Lô Thanh Vân, chờ tôi cứu về hai đứa bé xong, tôi nhất định sẽ lật tung thuyền của ông."

A Trung vỗ vỗ bả vai Đường Long: "A Long, đến lúc đó nhớ tính thêm phần của A Trung này. Bị một gã già tung hứng, trong lòng anh thật sự nuốt không trôi."

Chương 167: Bắt cóc 3

Khi Mật Đường tỉnh dậy, đã là nửa đêm rồi.

Cô mở mắt, mới phát hiện trên cánh tay mình có ghim kim tiêm. Bình nước biển treo ngược giắt phía trên đầu giường. Mẹ cô ngồi ở trước giường, vừa chảy nước mắt, vừa thỉnh thoảng nhìn sang bình nước biển. Đường Long ngồi trên một cái ghế trước giường, bộ mặt mệt mỏi.

"Mật Đường, con đã tỉnh lại. Con mà không tỉnh lại, mẹ sẽ chết mất." Đậu Ngọc Nga vừa nhìn thấy con gái mở mắt, càng không ngừng được nước mắt của mình.

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Con không sao, thật sự không có chuyện gì. Chỉ có chút mệt mỏi thôi, ngủ một lát là khỏe ý mà." Mật Đường nhớ tới tang lễ của cha, không nhìn được mà đau lòng. Cô nhìn thấy ánh mắt mẹ lo lắng, chỉ có thể nhìn lại bi thương, cười an ủi người mẹ thân yêu của cô.

"Mật Đường, rốt cuộc em đã tỉnh lại. Sốt bốn mươi độ, em làm anh sợ muốn chết." Đường Long đi lên phía trước, nắm cánh tay không lấy ven của Mật Đường. Trong lòng anh, dâng lên từng trận đau lòng. Anh thật xin lỗi cô! ngay cả hai đứa bé mà anh cũng không trông chừng cẩn thận được, thật xấu hổ! Mật Đường đáng thương, nếu biết hai đứa bé bị bắt cóc, nhất định sẽ điên cuồng!

"Sốt một chút thôi mà?" Mật Đường không đành lòng để hai người canh giữ trước giường mình. Đặc biệt là mẹ tuổi đã già, lại vừa trải qua đau khổ mất chồng, còn phải không ngủ không nghỉ chăm sóc cô. "Mẹ, mẹ đi ngủ đi! à, mẹ sang phòng xem hai đứa ngủ có đá chăn không đã nhé?"

Đậu Ngọc Nga vừa nghe hai đứa bé, nước mắt càng không ngừng được. Bà che miệng của mình, khóc chạy ra ngoài. Cử động Đậu Ngọc Nga khác thường, khiến trong lòng Mật Đường một hồi bất an. Cô đưa ánh mắt nhìn Đường Long, muốn hỏi. Không nghĩ tới, người đàn ông này lại rơi nước mắt.

Bên trong lòng Mật Đường tràn ngập sợ hãi! Nhìn Đường Long như vậy, hai đứa bé nhất định đã xảy ra chuyện!

"A Long, hai đứa bé làm sao rồi? Hai con có phải bị bệnh hay không?" Mật Đường không dám nói ra trường hợp xấu hơn, cô muốn biết tình huống của con, cũng sợ biết rồi mình sẽ sợ hãi.

"Mật Đường, hai con rất tốt. Hai đứa không bị bệnh." Đường Long cầm tay Mật Đường, muốn cho cô một tia an ủi.

"Không có bệnh? Vậy anh với mẹ khóc cái gì? Hai đứa bé, rốt cuộc làm sao? A Long, nói cho em biết đi! Đừng làm em sợ." lòng của Mật Đường như bị chìm xuống biển. Cô cảm giác, sự thiện lương của cô giống như rơi vào hầm băng vạn năm, lạnh như băng.

Chẳng lẽ, hai đứa bé có chuyện gì xảy ra? Bọn họ bị bắt cóc rồi ư? Hay nguy hiểm đến tính mạng?

"Hai con bị Lô Thanh Vân bắt cóc! Hiện tại, đang ở Hàng Long bang. Bọn họ muốn một vạn tỷ, mới bằng lòng thả hai đứa bé ra. Hơn nữa, bọn họ muốn tiền mặt! Mà trong khoảng thời gian ngắn, anh không thể gom góp nhiều tiền mặt như vậy!" Đường Long vốn muốn giấu giếm Mật Đường. Bởi vì, anh lo cô không chịu nổi sự đã kích này. Nhưng hành động của mẹ vợ đã tiết lộ điều bí mật này. Anh không giấu giếm Mật Đường được nữa rồi. Anh biết, anh không nói ra, Mật Đường sẽ nghĩ đến trường hợp xấu hơn.

Bắt cóc?

Mặc dù cô nghĩ tới trường hợp này, nhưng Đường Long chính miệng nói ra, cô vẫn không thể không kinh hãi, không thể không chấn động. "Con bị bắt cóc? Bọn chúng có nguy hiểm đến tính mạng hay không? Lô Thanh Vân sẽ không giết bọn nó cho hả giận chứ?"

"Sẽ không, sẽ không!" Đường Long ôm lấy Mật Đường, khẳng định. Trong lòng anh cũng giống Mật Đường, nhiều khủng hoảng cùng suy đoán. Nhưng anh là đàn ông, là trụ cột của gia đình, anh không thể rối loạn. "Bọn họ cần chính là tiền, chỉ cần cho bọn họ tiền, bọn họ sẽ thả con."

"Tiền? Em có tiền, em sẽ đem tất cả số tiền cha để lại cho em đưa cho anh! A Long, bây giờ anh đi chuộc về hai đứa bé về! Không có bọn họ, em sống không nổi!" Mật Đường lập tức nhỏ kim tiêm trên cánh tay, lật người xuống giường, muốn đi lấy tiền trong ngăn kéo. Nước muối trong bình theo đường day trào ra, thấm ướt một mảng thảm trên giường.

"Mật Đường, em đừng kích động như vậy. Anh đã hẹn họ là chiều mai. Sáng ngày mai, anh sẽ đem những chi phiếu này, đổi thành tiền mặt. Mật Đường, em phải tin anh, anh nhất định sẽ chuộc về hai đứa bé về!" cử động Mật Đường gần như điên cuồng, khiến Đường Long hoảng hốt.

"Thái tử Long, Công chúa Phụng. Các con ở đâu, mẹ rất nhớ các con!" Mật Đường hét lên, lập tức xụi lơ trên mặt đất. "Nếu như có thể đổi, mẹ tình nguyện dùng chính mình đổi lấy các con! Ô ô."

Sớm biết, cô và Đường Long kết hôn sẽ hại hai đứa bé. Cô thà không chộc vào Tiêu Tử Phụng! Cô thà nhìn Đường Long ở khoảng cách rất xa, cô thà sống với con một mình, cũng không muốn đem đẩy con vào chỗ nguy hiểm thế này!

Cô thật hối hận!

"Mật Đường, em đừng như vậy nữa. Cha, mẹ vẫn còn thương tâm! Em lại thế này, bọn họ sẽ nguy mất! Mật Đường, em tỉnh táo một chút đi. Tin anh, anh nhất định sẽ đem hai đứa bé chuộc trở về! Cho dù chúng ta sẽ nghèo đi, cho dù kéo gây xin com, anh cũng sẽ chuộc hai đứa bé về!" Đường Long ôm lấy Mật Đường, đặt cô trên giường.

"A Long, em sợ! Thật sự em rất sợ, cha em không còn, nếu như mất đi hai đứa bé nữa, em sống không nổi!" Mật Đường nhào vào trong ngực Đường Long, khóc.

"Đừng sợ! Tất cả, có anh đây!" Đường Long vỗ sống lưng Mật Đường, hi vọng mình có thể an ủi cô. Mặc dù anh an ủi Mật Đường như vậy, nhưng trong lòng của anh cũng lo lắng. Mấy ngày tang lễ, đã khiến anh mệt mỏi kiệt sức. Con anh mất tích, càng khiến anh mệt mỏi!"Mật Đường, nằm xuống ngủ một giấc! Dưỡng tinh thần, mới có đủ sức chống chọi!"

"A Long, hai đứa bé mất tích, anh nói em có thể ngủ được sao?" Đường Long nhìn Mật Đường trong ngực, không nói. Đúng vậy, lúc này, người làm cha làm mẹ như họ có thể ngủ được sao? Đường nói là bọn họ, sợ rằng cả đường uyển không một ai có thể ngủ được!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Bắt cóc 4

Giữa trưa ngày thứ hai, điện thoại Đường Long, lại vang lên lần nữa. Giọng nói lạnh lùng của A Khôn vang lên."Đường Long, tao bảo mày chuẩn bị tiền, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Tất cả số tiền ông cần đã chuẩn bị xong. Chỉ cần tôi gặp được con, sẽ đem tiền cho ông!" Đường Long nhìn hai vali da, quả quyết đáp.

"Chuẩn bị đủ? Ha ha, quá tốt." A Khôn một cười ha ha hời, rồi sau đó nói."Đường Long, đưa số vợ mày cho tao."

Người đàn ông này muốn số điện thoại của Mật Đường làm gì? trong lòng Đường Long dâng lên một chút nghi ngờ!

"Tại sao muốn số vợ tôi? Vợ tôi ở đây, ông có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi đi! Tôi nhất định sẽ nói cho cô ấy biết!" Đường Long quay đầu lại nhìn Mật Đường bên cạnh, trả lời. Anh không biết đối phương muốn làm gì. Dĩ nhiên không muốn đem số của Mật Đường cho bọn lưu manh này biết.

"Đường Long, tao muốn số điện thoại của vợ mày, không có ý khác. Chẳng qua là để dễ dàng thông báo cho ả biết địa điểm giao người."

Địa điểm giao người? Chẳng lẽ, bọn họ muốn Mật Đường đi đón hai đứa bé?

"Này, tại sao muốn vợ tôi đi đón con? Khi tôi giao tiền sẽ tiếp hai đứa bé về không được sao?" Đường Long cảm thấy đối phương nhất định đang giữ trò.

"Đường Long, mày nghĩ chúng tao ngu như vậy à? Ngộ nhờ mày báo cảnh sát, chúng tao không phải là tự chui đầu vào rọ sao? Giao hai đứa con nít là một chỗ khác. Giao tiền, là một chỗ khác. Nhận con xong, không phải là vợ mày phải đi được. Chờ chúng tao kiểm tra số tiền mày đưa đã! Đừng giờ trò gì. Nếu không, cẩn thận con của mày đấy!" Giọng nói A Khôn lạnh lùng.

Trong lòng Đường Long mắng một tiếng, nhưng lại không thể làm gì !

"Tôi làm sao biết, ông nhận được tiền xong có thả con tôi không chứ?"

"Yên tâm đi, tao sẽ để vợ mày nói chuyện với mày. Mày mà làm trái với quy tắc, dẫn người hoặc báo cảnh sát, hai đứa con của mày sẽ biến mất mãi."

"Tôi không có quyền lợi để ra điều kiện nào sao?"

"Không có!" thái độ của A Khôn vô cùng cứng ngạnh, một chút cũng không cho người khác thương lượng đường sống.

Mật Đường đoạt lấy điện thoại của Đường Long, nói."Tôi sẽ đi đón hai con! Tôi tuyệt đối sẽ không vi phạm quy tắc của ông! Chỉ cần ông bảo đảm an toàn cho con của tôi, tôi sẽ nghe theo ông! Số điện thoại của tôi là: XXXXXXXXXXXX"

"Được rồi, mày bắt đầu xuất phát đi! Ra khỏi Đường Uyển, đi phía trái. Đi tới cột đèn xanh đèn đỏ thì tao sẽ chỉ con đường tiếp theo ày. Nói cho chồng mày biết, là nó phải đi về phía phải. Khi đến đèn xanh đèn đỏ đầu đường, chờ điện thoại của tao. Tốt nhất là chúng mày đừng này trò, nếu không, cẩn thận con của chúng mày!" A Khôn cúp điện thoại, giọng nói lạnh lẽo cũng theo đó mà biến mất!

"A Long, chúng ta lên đường đi! em đi đón con, anh đưa tiền." Mật Đường xoay người muốn đi, lại dặn dò: "A Long, nghe lời của em. Đừng dẫn người, cũng đừng báo cảnh sát. Anh nhớ, em không muốn sống cuộc sống giàu sang, em chỉ cần một nhà chúng ta đoàn viên, sống cuộc sống bình thân yên lành nhất."

"Mật Đường, thật sự anh không yên lòng để em đi một mình! Bọn cướp thường nói không giữ lời, anh sợ bọn họ nói không giữ lời!" Nếu như bọn cướp

được tiền xong, lại hại mẹ con Mật Đường. Anh nên làm cái gì bây giờ? Bỏ mặc cha, đi cùng mẹ con cô? Hay là chăm sóc cha mà lòng đau quặn thắt?

"A Long, em bắt kẻ bọn họ có giữ lời hay không. Em chỉ muốn đánh cuộc một phen, ngộ nhờ bọn họ được tiền, thả hai đứa bé, đó là phước. Bọn họ thật sự nuốt lời, em thà chết cùng một chỗ với con." Mật Đường xoay người đi, đậu Ngọc Nga lại theo tới. Bà bi thương nhìn con gái, hai hàng nước mắt trong suốt lẫn xuống.

"Mật Đường, con nhất định phải bảo trọng!" lòng của Đậu Ngọc Nga thót lên từng hồi. Tiêu Thỉnh Quân đã bỏ bà đi. Hai cháu ngoại bị bắt cóc, nếu như con gái có chuyện gì, bà sống thế nào đây? Nhưng mà, bà lại không muốn kéo con lại. Cho nên, bà chỉ có thể chúc con bảo trọng!

Mật Đường không đành lòng nhìn mẹ rơi nước mắt, cũng không dám đồng ý với mẹ rằng cô sẽ bình an trở lại. Bởi vì, chính cô cũng không biết, cô có thể bình an trở về hay không? Cô ôm lấy mẹ, xoay người ra khỏi Đường Uyển.

Đến cột đèn xanh đèn đỏ đầu tiên, cô dừng lại. Chờ bọn cướp gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết đường đi.

Bọn cướp điện thoại tới, đối phương bảo cô đi đến chùa miếu Tây Giao trên sườn núi! Mật Đường không chút do dự thuê xe đi Tây Giao, một mình đi bộ lên núi.

Mật Đường đến một cái miếu, rốt cuộc gặp được bị gã đàn ông cao to đang giữ thái tử Long cùng Công chúa Phượng, mặt của thái tử Long cùng công chúa Phượng bần như mèo. Bọn họ vừa nhìn thấy mẹ, lại khóc lóc nữa.

"Mật Đường bảo bối, con không muốn ở chung một chỗ với hai chú hươu hồng này! Con muốn về nhà với mẹ, con muốn bà ngoại, cũng muốn ông ngoại và cha." thái tử Long lau nước mắt, khóc cùng cầu cứu Mật Đường.

"Mật Đường bảo bối." công chúa Phượng nhìn thấy Mật Đường, giống như thấy được cứu tinh. Bé cắn một hóp vào tay gã đàn ông, quay người bỏ chạy về hướng Mật Đường.

Gã bị đau dưới, rút súng lục bên hông, chỉ vào gáy Công chúa Phượng, lạnh lùng cười: "Nhóc con dám cắn tao à? Hôm nay, tao ày biết!"

"Không được, không được. Tôi van xin ông. Ngài đại nhân đại lượng đừng chấp trẻ con. Nếu ngài thật sự muốn giết chết con tôi, ngài sẽ nói chuyện với ông chủ của ngài ra sao?" Mật Đường ôm lấy Công chúa Phượng.

"Nói chuyện? Ha ha! Nói thật, anh hai của bọn tao căn bản không có ý định thả mày và con mày. Đại Tiểu Thư của chúng tao không thích mày và tên họ Đường ở cùng nhau. Cho nên, chờ chúng tao lấy được tiền của Đường Long thì sẽ giết chết ba mẹ con mày. Bằng không, chúng tao phải đến nơi hẻo lánh thế này sao?"

Đại Tiểu Thư của bọn họ, chẳng lẽ là nói Tiểu Tử Phượng? Không phải là cô ta, còn có thể là ai? Tiểu Tử Phượng là con gái của Lô Thanh Vân, đương nhiên đám người này gọi cô ta là Đại Tiểu Thư!" Đại Tiểu Thư các ông không thích tôi cùng Đường Long ở chung một chỗ, tôi sẽ mang con rồi xa anh ấy. Chỉ cần ông đừng giết con tôi, ông bảo tôi làm gì tôi đều đồng ý!"

Một gã vạm vỡ khác cũng hát đệm "Đại ca, xem bọn nó cũng đáng thương. Chỉ cần ả chịu mang con rồi đi, không xuất hiện trong tầm mắt của anh Hai. Hai anh em chúng ta liền tích đức một lần, thả mẹ con họ đi!"

"Mày nói là thật sao? Mày bảo đảm sẽ không xuất hiện ở cái thành phố này? Nếu như vậy, tao còn có thể suy nghĩ một chút, tha mẹ con mày một đường sống!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Ra đi không lời từ biệt

Mật Đường vừa nghe chuyện có thể chuyển biến, cô vội vàng nói với hai gã: "Tôi nói thật. Chỉ cần ông thả con tôi, tôi lập tức sẽ mang theo hai con rồi khỏi chỗ này. Cả đời, sẽ không xuất hiện trong thành phố này."

"Xem mẹ con chúng mày cũng đáng thương, tao sẽ tha chác người một đường sống! Chờ anh hai của chúng tao nhận được tiền chuộc từ Đường Long thì tao sẽ lên thả mẹ con ba người. Mà mày cũng phải giữ lời, đừng hại anh em chúng tao đây!" Hai gã kia lại dận dò Mật Đường nhớ giữ lời!

"Tin tôi, tôi nhất định sẽ không liên lụy các ông! Tôi sẽ dẫn con đi xa, không bao giờ trở lại." Giờ phút này, Mật Đường chỉ muốn cứu con mình ra. Chỉ cần có thể cứu con, chuyện gì cô cũng đồng ý với đối phương.

Hai gã đàn ông vạm vỡ không nhịn được nhìn nhau cười một tiếng. Anh hai của bọn họ chẳng qua là bảo bọn họ đuổi ả đàn bà này. Không nghĩ tới, bọn họ hù dọa, ả lại đồng ý nhanh đến vậy!

Khi hai gã đang dương dương tự đắc, điện thoại chợt vang lên. "anh Khôn."

"Mẹ của hai nhóc kia đến chưa?." Trong điện thoại, truyền tới giọng nói của A Khôn.

"Cô ta đã đến." gã cung kính đáp.

"Đem điện thoại cho ả." Nhận được lệnh của A Khôn, gã vội vàng đem điện thoại giao cho Mật Đường. "Anh hai chúng tao muốn nói chuyện với mày."

"A lô." Mật Đường nhận lấy điện thoại, nhẹ nhàng a lô một tiếng. Trong điện thoại, truyền đến giọng Đường Long gấp gáp. "Mật Đường, nhìn thấy hai đứa bé rồi sao?"

"Ừ, gặp được." nước mắt Mật Đường, chảy xuống. Cô gặp được hai đứa bé, nhưng cô cũng đáp ứng hai gã này, dẫn con rời xa Đường Long. Nghĩ tới muốn rời khỏi Đường Long, trong lòng cô đau đớn.

"Mật Đường, em mang con về nhà đi! Anh chưa về được, giao tiền xong, anh lập tức chạy về nhà." Đường Long vừa nghe Mật Đường gặp được hai đứa bé, trong lòng không nhịn được thở nhẹ một hơi. người của Hàng Long thật đúng là cẩn thận. địa chỉ giao tiền chuộc, cư nhiên bọn họ chọn ở một nông thôn hẻo lánh bên ngoài thành phố. Từ nơi này chạy trở về, ít nhất cũng phải hai giờ!

"Ừ." Mật Đường chảy nước mắt, nhẹ nhàng đáp lời. Cô rất muốn đem điều kiện hai gã kia nói cho Đường Long. Nhưng cô sợ Đường Long không chịu nổi cảnh chia lìa, đột nhiên trở què mà hại hai đứa bé.

Mật Đường mang theo hai con, trần trọc đến bến xe.

"Mật Đường bảo bối, chúng ta đi đâu vậy?" thái tử Long ngẩng khuôn mặt ngây thơ lên, bộ mặt bất an hỏi. Từ khi xuống núi cho tới bây giờ, Mật Đường bảo bối luôn yên lặng rơi lệ. Thái tử Long nhìn thấy, lo lắng ngập trong lòng.

"Thái tử Long, Mật Đường bảo bối cũng không biết phải đi đâu. Chúng ta ngồi lên xe, đi tới chỗ nào thì dừng chỗ nấy. Đi càng xa càng tốt." Mật Đường ôm hai đứa bé, đầu cô dụi vào bờ vai nhu nhược của hai con, nức nở.

"Mật Đường bảo bối, cha không đi theo chúng ta sao? Bà ngoại đâu? Ông nội đâu?" công chúa Phượng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Mật Đường, sợ hãi mà hỏi.

"Bọn họ không đi, bọn họ ở lại đường uyển! người phải đi, chỉ có ba chúng ta. Chỉ cần chúng ta đi, tất cả sẽ được giải quyết." Mật Đường lau nước mắt, mỉm cười giải thích. Chỉ cần cô biến mất cùng các con, Tiêu tử phượng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. kế hoạch trả thù Đường Uyển, sẽ dừng lại. Đường Uyển sẽ bình tĩnh lại. người của Đường Uyển sẽ không còn nguy hiểm!

Mật Đường không mang mẹ theo, là bởi vì cô không muốn mẹ đi lang thang giống mình. Mẹ già rồi, không thể đi theo cô chịu khổ. Cô tin, Đường Long sẽ đối đãi mẹ cô như mẹ ruột!

"Bọn họ đều không đi, vậy con cũng không muốn đi! Mật Đường bảo bối, chúng ta cũng trở về Đường Uyển đi! Con muốn cha, cũng muốn ông nội cùng bà ngoại. Còn nữa..., con thích chú A Trung, con thích chơi với chú ấy." thái tử Long vừa nghe cha và những người khác đều muốn ở lại Đường Uyển, nó cũng không cần đi theo Mật Đường nữa.

"Thái tử Long, con không muốn đi, Mật Đường bảo bối cũng không muốn đi mà! Chẳng qua là chúng ta không còn cách nào nữa! Mẹ con chúng ta nhất định phải rời đi thôi! Chỉ có rời đi, con lớn lên rồi mới có cơ hội gặp cha con!" Mật Đường ôm thái tử Long cùng Công chúa Phượng, khóc òa lên.

"Mật Đường bảo bối, con không muốn đi. Thật vất vả con mới có cha, con không muốn rời xa cha!" thái tử Long cố chấp. Lòng của Mật Đường giống như bị đao ghim.

"Thái tử Long, Mật Đường bảo bối ôm chúng ta đi. Nhất định là sợ hai chúng ta lại bị mấy chú hư hỏng kia bắt được. Mật Đường bảo bối, mẹ đừng khóc. Công chúa Phượng sẽ đi với mẹ." công chúa Phượng giơ bàn tay nhỏ bé, giúp Mật Đường xoa xoa nước mắt. Cử động của bé, khiến Mật Đường rơi nước mắt nhiều hơn.

Một chiếc xe ô tô lên, treo bảng hiệu chạy hướng Nghiễm châu.

Vị trí gần cửa sổ, ba mẹ con Mật Đường ngồi đấy. Thái tử Long khóc đến nổi ngủ thiếp đi. Nó nằm trong lòng Mật Đường, vẫn không ngừng thút thít. Công chúa Phượng khéo léo ngồi bên cạnh Mật Đường, ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe.

"Mật Đường bảo bối, mẹ nhìn cây kia đi, sao nó lại chạy lùi nhanh thế nhỉ? Nó có chân dài thế sao?" Con nít dù sao cũng là con nít, thấy chuyện mới vật lạ, sẽ quên nỗi buồn trong lòng.

"Công chúa Phượng, không phải là cây đang chạy, mà là xe đang chạy!" trong lòng của Mật Đường rất bi thương. Bi thương ấy mãnh liệt đè nén cô. Cô cảm giác lồng ngực của mình buồn buồn, giống như bị một khối đá lớn đè ép. Mặc dù cô không muốn nói chuyện, nhưng vẫn giải thích cho công chúa Phượng hiểu.

"Không phải là cây đang chạy? Vậy sao con vẫn cảm thấy cây đang chạy nhỉ?" công chúa Phượng lăm nhăm hỏi, chân mày Mật Đường bắt gặp nhíu lại. "Công chúa Phượng, vấn đề này có liên quan đến kiến thức Vật lý. Khi con trưởng thành, học Vật lý thì con sẽ hiểu!"

"À. Khi nào con mới có thể học Vật lý?" hai mẹ con đang nói chuyện thì điện thoại Mật Đường vang lên. Điện thoại, là Đường Long gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Đại Kết Cục 1

Đường Long trở lại Đường Uyển không thấy Mật Đường. Chỉ có đường Thương Long cùng đậu Ngọc Nga lo lắng chờ ở phòng khách. "Cha, mẹ. Mật Đường đâu? Sao cô ấy vẫn chưa về?"

"Mật Đường? nó chưa trở lại!" trong lòng Đậu Ngọc Nga kinh hoàng, thậm chí có chút cảm cực không nổi. "A Long, nó chưa về thật sao?"

"Cha và mẹ vợ con vẫn ở đây. A Long, chúng ta cần bản không nhìn thấy mẹ con trở lại! Không phải lại có chuyện gì xảy ra chứ?" sắc mặt của Đường Thương Long, cũng có vẻ ngưng trọng.

"Cha, mẹ, đừng kinh hoàng, để con gọi cho cô ấy, xem cô ấy về đến đâu rồi?" mặc dù trong lòng Đường Long rất kinh hoàng nặng nề, nhưng vẫn cố gắng ép mình trấn tĩnh lại. Anh lại lần nữa bấm số điện thoại của Mật Đường, trong điện thoại truyền đến âm nhạc quen thuộc.

Nửa giờ trước, anh còn nói điện thoại với Mật Đường. Cô nói mang theo con về tới Đường Uyển. Nghe nói cô về đến nhà, anh mới buông lòng cảnh giác. Không nghĩ tới, cứ nhiên lại xảy ra chuyện xấu.

"A lô, Mật Đường, em đang ở đâu? Tại sao không về nhà? Em có biết, anh và cha mẹ rất lo lắng ẹ con em không?" Điện thoại vừa thông, Đường Long liền không nhịn được mà hét lên.

"A Long, thật xin lỗi! Vì an toàn cho hai con, em chỉ có thể mang bọn nó rời đi. Anh yên tâm, em sẽ nuôi lớn hai con. Mười bốn mười lăm năm sau, nói dài cũng dài mà nói ngắn cũng rất ngắn. Có lẽ, chỉ chớp mắt sẽ trôi qua! Chờ bọn nó lớn lên, em sẽ để hai con về nhận tổ nhận tông!" tiếng khóc Mật Đường, truyền tới trong điện thoại. "A Long, giúp em chăm sóc mẹ, xin anh đấy."

Mật Đường đi?

Đường Long lập tức bối rối! Mật Đường mang theo con rời xa anh, chính là lời tố cáo! Một người đàn ông, ngay cả vợ con mình cũng không bảo vệ được, khó trách Mật Đường muốn rời khỏi anh!

"Mật Đường, đừng đi. Không có mẹ con em, anh không có cách nào sống nữa! Em đang ở đâu, em rốt cuộc ở nơi nào?" Điện thoại đã bị cắt, bên trong truyền đến tút tút tút.

"Cái gì, Mật Đường đi? Nó mang hai đứa bé đi rồi sao?" mặc dù Đậu Ngọc Nga đã hiểu chuyện, nhưng không dám tin tưởng. Bà không tin Mật Đường sẽ bỏ người mẹ như bà lại đây, mang con rời xa.

Điện thoại Đường Long, có một cái tin nhắn.

"A Long: Rời xa anh, em cũng rất đau lòng! Ngồi lên ô tô đường dài, tìm em như vỡ vụn từng mảnh! Thái tử Long khóc tìm cha, công chúa Phượng la hét muốn bà ngoại. A Long, anh nhất định không được để em thất vọng đấy! Nghĩ tới muốn rời khỏi mẹ đã sống nương tựa với em bao năm, nghĩ tới sẽ không còn được gặp lại anh, em thật sự vô cùng đau đớn. Nhưng mà, em không còn lựa chọn nào khác. Khi hai gã đàn ông kia cầm súng chĩa vào con gái, em đã chịu đựng hết mức. Em không thể để cho con sống trong cuộc sống nguy hiểm, em không có năng lực chịu đựng chuyện mất con! A Long, tha thứ cho em! Tha thứ cho sự ích kỷ của em, tha thứ cho sự mềm yếu của em, tha thứ cho em ra đi không từ biệt! Thay em nói xin lỗi với mẹ, cũng thay em nói xin lỗi với cha!"

Yêu anh nhưng lại không thể không rời xa anh!

Mật Đường."

Đường Long thấy tin nhắn, tâm cũng bối rối! Anh hiểu mâu thuẫn trong lòng Mật Đường, anh hiểu được cô ấy nghĩ cho con. Nhưng anh vẫn không chấp nhận được sự thật này!

Anh lại gọi điện thoại cho Mật Đường lần nữa, nhưng bên kia đã tắt nguồn! Điện thoại di động rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang không lồ.

"Con bé kia dám bỏ mình đi rồi." lòng của Đường Long chìm xuống. "Mật Đường, dù đi cũng phải đi cùng nhau chứ? Tại sao muốn đi một mình? Tại sao lại lựa chọn con đường như vậy?" Mười lăm năm? Chỉ chớp mắt sẽ trôi qua? Nói thật hay giỡn! Cả đời người, có thể có mấy mười lăm năm?

Chuyện sao lại đến trình độ này?

Vợ chồng bọn họ chia lìa, cha con bọn họ không thể đoàn tụ, tất cả, đều do Lô Thanh Vân ban tặng! Tất cả, đều do Lô Thanh Vân tạo thành.

Hận ý trong lòng Đường Long, theo sự ra đi của Mật Đường mà bộc phát! Một loại ý tưởng sinh ra trong lòng Đường Long! Đường Long anh không phá tan hang ổ của Lô Thanh Vân, anh nhất định sẽ không gọi là Đường Long nữa!

Mật Đường cùng hai đứa bé ra đi, anh rốt cuộc không cần bị Lô Thanh Vân quản chế! Hôm nay, anh chính là muốn cùng sống chết với Lô Thanh Vân, cũng muốn dẹp tan băng nhóm kia!

Đường Long nhấc điện thoại lên, đi vào gian phòng lấy súng, giắt trên hông. Cho dù cá chết lưới rách, anh cũng muốn một mình một ngựa xông vào ổ Lô Thanh Vân một lần.

"A Long, con đi đâu?" Đường Thương Long ý thức được chuyện không ổn, ngăn cản con trai muốn đi ra ngoài. Ông vừa nhìn thấy sắc mặt con, cũng biết anh muốn đi đối phó với Lô Thanh Vân đi! "A Long, mẹ con Mật Đường đã rời đi vùng đất thị phi này, chúng ta rốt cuộc không cần cố kỵ sợ ném chuột vỡ bình. Vụ bắt cóc này còn phải báo cảnh sát! tất cả, giao cho cảnh sát xử lý đi! Chuyện chúng ta cần làm, chính là xử lý những thứ kia, đi tìm Mật Đường mẹ con. Chỉ cần có thể đoàn tụ gia đình, cho dù tha hương nơi đất khách quê người, cha cũng vui mừng!"

Đường Long nhìn khuôn mặt già nua của cha, có chút không đành lòng!

Anh có thể không quan tâm đến mạng của mình, anh có thể cùng Lô Thanh Vân sống chết. Nhưng còn cha? Mẹ vợ thì sao? Anh nhẫn tâm bỏ hai người gia lại đây? Tại sao anh có thể phụ sự phẫn nộ của Mật Đường?

"A Long, tin tốt đây. Ngày tàn của Lô Thanh Vân sắp đến!" A Trung hào hứng đi tới, thấy thần sắc mọi người khác thường, giật mình.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao không thấy mẹ con Mật Đường? tại sao mọi người lại khó chịu như vậy? Chẳng lẽ, mẹ con Mật Đường đã xảy ra chuyện?

"A Trung, tin tốt gì?" Đường Thương Long vừa nghe thấy lời của A Trung, người cũng hưng phấn!

"A Bưu mới vừa điện thoại tới, nói Hàng Long tối nay có hành động buôn lậu thuốc phiện! Chỉ cần chúng ta báo cảnh sát, Hàng Long nhất định sẽ rơi vào trong tay cảnh sát." Trong giọng nói A Trung lộ ra một loại hưng phấn.

"A Long, dựa vào lực lượng cảnh sát, sẽ mạnh hơn nhiều. Cảnh sát hạ gục Lô Thanh Vân, là hợp pháp. Con tự mình hành động, giết chết Lô Thanh Vân, đó là tội giết người! Báo cảnh sát đi, cảnh sát sẽ lấy lại công đạo thay chúng ta!" đường Thương Long cả đời làm người của xã hội đen lại có thể nói ra lời như vậy, thật đúng là làm người ta lau mắt mà nhìn! Có lẽ, tất cả đều do con trai dạy ông. Bây giờ, thì ngược lại, ông lại dạy dỗ con trai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Đại Kết Cục 2

Đây là một đêm không có trăng sáng, trời tối đến nỗi không thấy được năm ngón tay của mình.

Bên trong một tòa nhà bỏ hoang, một cuộc giao dịch ma túy đang tiến hành. Mua bán song phương, cũng dần theo không ít anh em. A Khôn mang theo anh em Hàng Long, đang kiểm hàng. Phía sau gã, chính là Lô Thanh Vân mang kính.

"Anh Vân, chúng ta là lần đầu hợp tác, tôi hi vọng để lại ấn tượng tốt cho anh. Anh nhìn hàng đi, độ tinh khiết đặc biệt cao. Anh bán lẻ, lập tức có thể kiếm được số tiền gấp mấy lần." Người giao hàng, đeo kính cận thị, có chút 'bác học'.

"Ha ha, cậu là người làm ăn thông minh." Lô Thanh Vân cười hồi đáp. Bọn họ cũng đều biết tâm tư đối phương. Làm ăn mà, hi vọng hợp tác lâu dài, nhất định phải có lợi cả hai.

"Anh Vân, nhóm hàng này không tệ! Độ tinh khiết rất cao, giá tiền cũng tạm ổn." A Khôn kiểm hàng xong, báo cáo với Lô Thanh Vân. Lô Thanh Vân chỉ một vali da, cười nói với 'Giáo sư' kia: "Đây là tiền hàng, cậu kiểm lại một chút đi."

"Giáo sư" bảo đàn em mở vali da, từng xấp tiền liền hiện ra trước mặt mọi người. Số tiền này chính là tiền chuộc Đường Long đưa đến.

"Anh Vân, hợp tác vui vẻ!" 'Giáo sư' tiến lên một bước, bắt tay Lô Thanh Vân. "Hi vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài!"

Đang lúc hai người hàn huyên, một tiếng 'Cảnh sát tới' dọa sợ mọi người. Ngay sau đó, truyền đến tiếng bước chân, cùng tiếng hét 'không được nhúc nhích'.

Lô Thanh Vân nhìn có chuyện không ổn, ôm lấy số ma túy lên trên đầu, vội vàng lách mình trốn đến bức tường đỏ. Gã nhẹ nhàng nhảy một cái, ra ngoài tường. Gã còn chưa đứng vững, một họng súng lạnh đã chĩa ngay huyệt thái dương (giữa trán).

"Lô Thanh Vân, ông muốn chạy trốn đến đâu?" Giọng nói của Đường Long vang lên bên tai Lô Thanh Vân. "Lô Thanh Vân, ông không nghĩ tới, ông cũng có lúc thua bởi Đường Long tôi ư? Bỏ súng xuống, giơ tay lên!"

Đường Long báo cảnh sát xong, cùng cảnh sát bắt được Lô Thanh Vân. Anh và A Trung chia người làm hai tốp, anh mang theo cảnh sát, chạy tới địa điểm giao dịch ma túy. Cảnh sát đi trước vây đuổi, anh đến phía sau chặn đường. A Trung mang theo cảnh sát tới hang ổ của Lô Thanh Vân, đi thu thập những chứng cứ phạm tội cùng tang vật khác.

Lô Thanh Vân ngoan ngoãn buông súng, nhẹ nhàng giơ tay lên.

"Đường tiên sinh, tôi và cậu ngày thường không oán không thù, cậu làm thế với tôi sao?" Lô Thanh Vân giả vờ bày ra khuôn mặt vô tội, hi vọng Đường Long tha gã ra.

"Thường ngày không oán không thù? Ha ha, Lô Thanh Vân, ông cho Đường Long tôi là thằng ngu à? Ông làm chuyện gì, Đường Long tôi không biết sao? Vì mưu đoạt tài sản của Tiêu Thỉnh Quân, ông khiến Lương Bích Ngọc đã mang thai con mình gã vào Tiêu gia. Vì không muốn làm mà muốn hưởng, vì mưu đoạt tài sản người khác, không tiếc bán con bán vợ! Ông nói, ông là đàn ông sao? Nếu như tôi là ông, ban ngày không dám ra khỏi nhà, buổi tối tự sát lâu rồi! Bởi vì tôi hủy hôn với Tiêu Tử Phụng, ông liền ghi hận trong lòng. Ông trăm phương ngàn kế muốn hại tôi cùng Mật Đường, một lần lại một lần hại gia đình tôi. Ngày kết hôn, ông đưa bánh ga tô tới, nhưng thật rất khác biệt. Vì giết người diệt khẩu, ông cư nhiên hại chết vợ chồng chủ cửa hàng bánh kem. Ông cho rằng, bánh kem khác biệt kia nhất định có thể lấy mạng của tôi và Mật Đường. Không ngờ, cha vợ tôi đã mất mạng thay. Ông vì tìm kiếm di sản, lại bắt cóc con tôi. Ông nói, ông và tôi thường ngày không oán không thù à?" Đường Long vừa nhìn thấy Lô Thanh Vân, mắt đều muốn phóng hỏa. Anh rất muốn giết Lô Thanh Vân, nhưng lại không muốn bởi vì kẻ giết rách này mà vào tù.

"Đường tiên sinh, cậu rất thông minh! Tôi làm rất nhiều chuyện có lỗi với cậu, nhưng cũng bắt đầu dĩ mà thôi! Tất cả, đều do Lương Bích Ngọc bức bách tôi làm!" Lô Thanh Vân vì muốn sống, không thể không đem tội lỗi đẩy tới trên người của Lương Bích Ngọc. "Đường tiên sinh, cậu hãy tha cho tôi đi! Chỉ cần cậu bỏ qua cho tôi, tôi sẽ đem tất cả hàng trắng đều cho cậu. Những thứ này, trị giá rất nhiều tiền đấy!"

Đường Long cười lên ha ha.

"Lô Thanh Vân, ông cho rằng tôi giống ông, vì tiền mà liều lĩnh sao? Yêu tiền không phải là sai, lỗi là lỗi yêu tiền không thuộc về mình." Đường Long nhớ tới việc xấu mà Lô Thanh Vân làm, rất muốn bóp cò súng lục, tự tay lấy tính mạng tên ác nhân. Nhưng lý trí nói cho anh biết, anh không thể làm vậy. Dù sao, còn có cha và mẹ vợ đang chờ anh. Còn có Mật Đường, vẫn chờ anh đi tìm kiếm!

Lô Thanh Vân biết không có hi vọng rồi, liền muốn làm vùng vẫy gây chết. Tay của gã, lặng lẽ đưa xuống hông, muốn rút ra khẩu súng khác ra. Đường Long bay lên một cước, đá vào trên tay Lô Thanh Vân. mấy ngón tay của gã, hầu như đã gãy hết. Bị đau, ma túy trong tay, cũng rơi xuống.

Đường Long giật lấy khẩu súng khác của Lô Thanh Vân, lập tức ném ra thật xa!

Một xe cảnh sát lái tới, ánh đèn chói mắt.

"Đường tiên sinh, cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã trợ giúp chúng tôi, bắt được Lô Thanh Vân!" cảnh quan Nghiêm mang theo mấy nhân viên cảnh sát chạy tới, đem Lô Thanh Vân áp lên xe cảnh sát.

"Cảnh quan Nghiêm, ngài không cần khách khí. Trợ giúp cảnh sát bắt được tên ác nhân như Lô Thanh Vân, là nghĩa vụ của mỗi công dân." Đường Long nhìn số tội phạm trong xe, nhưng không có A Khôn. "cảnh quan Nghiêm, những người khác đâu? Tất cả đều sa lưới chứ?"

"Từ một người tên là A Khôn, bị cảnh sát đánh gục bên ngoài. Còn lại tất cả tội phạm bắt được. Đường tiên sinh, có thể bắt được những tên tội phạm này, cậu lập công lớn rồi đấy!" trong mắt cảnh quan Nghiêm, long lánh ánh sáng kính nể. Ông biết Đường Long ra tay sẽ giải quyết được tất cả

Trong đồn cảnh sát, Lô Thanh Vân đối với tội ác của mình đều thú nhận!

Từ vụ giết người ở tiệm kem, đến vụ nổ ở Đường Uyển. Từ vụ án bắt cóc thái tử Long cùng Công chúa Phụng, đến lần giao dịch ma túy này. Gã cũng trình bày rất rõ ràng rất cặn kẽ! Ông nói ra như vậy, không phải là muốn pháp luật khoan hồng. Gã không nghĩ cả đời chết trong tù, gã chỉ muốn kết thúc tính mạng của mình một cách thống khoái. Gã biết tội mình nghiêm trọng đến mức nào! Vô luận là vụ nào cũng đủ để xử gã tử hình! Gã cũng khai thật về Lương Bích Ngọc, giấu giếm duy nhất, chính là sự tham dự của Tiêu Tử Phụng. Bởi vì gã giấu giếm, Tiêu tử phụng mới thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật! mặc dù Tiêu tử phụng thoát khỏi, nhưng lại chạy không thoát khiển trách lương tâm! Mà lương tâm khiển trách, sẽ làm á sủng cuộc đời buồn tẻ thê lương.

Lương Bích Ngọc, cũng bị mang vào đồn cảnh sát! Tóc bà rối bù. Chờ đợi bà, là sự nghiêm trị của luật pháp!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Đại Kết Cục 3

Tiêu Tử Phụng cùng Đồng Vân Phi chọn đồ gia dụng cho căn nhà, để ông chủ cửa hàng này chuyển đến biệt thự Đồng gia. Công nhân khuôn vác đang muốn chuyển đồ vào thì mẹ của Đồng Vân Phi từ bên trong đi ra, ngăn cản mọi người.

Trong lòng Tiêu tử phụng cả kinh, biết chuyện không tốt. Cô nhìn Đồng Vân Phi, ý bảo anh hỏi một chút có chuyện gì xảy ra. Đồng Vân Phi đi tới cạnh mẹ, nhỏ giọng hỏi. "Mẹ, mẹ làm gì vậy?"

Mẹ Đồng lạnh lùng nhìn Tiêu Tử Phụng một cái, lớn tiếng nói với con trai. "Đồ trong nhà mới mua không lâu. Tại sao lại muốn mua đồ mới? Không còn chỗ để tiêu tiền sao?"

"Mẹ, mấy ngày nữa chúng con sẽ kết hôn. Kết hôn, cả đời chỉ có một lần. Chúng con mua đồ gia dụng thì mẹ phải vui vẻ chứ?" Đồng Vân Phi hạ thấp giọng, không muốn để Tiêu Tử Phụng nghe. Nhưng mà mẹ Đồng không phối hợp, giọng nói của bà càng lúc càng lớn.

"Kết hôn? Con cưới ai? Con muốn cưới ả đàn bà như vậy, mẹ kiên quyết không đồng ý. Kết thân với gia đình như ả, thật mất mặt! Cha thì tội tử hình,

mẹ thì bị giam trong ngục. Vân Phi, con nói đi, con mà cười à, mẹ nhìn mặt người khác thế nào?" Khi con bà đính hôn, đối tượng là Đại Tiểu Thư Tiêu gia. Hiện tại, cư nhiên thành con của kẻ giết người. Chuyện này truyền ra ngoài, người như bà để mặt vào đâu!

"Mẹ, mẹ đừng như vậy. trong bụng Từ Phượng đã có cháu trai của mẹ. Mẹ không cần con dâu, ngay cả cháu nội mẹ cũng không cần sao?" Đồng Vân Phi vừa nhìn thấy mẹ không thể nhìn được, chỉ có thể bảo bồi duy nhất nói ra. Mẹ trông mong cháu nội đã sót ruột, nghe tin tức này, nhất định sẽ thay đổi ý tưởng.

Cháu nội?

Trong mắt mẹ Đồng thoáng qua một tia ánh sáng vui mừng. Ngay sau đó, ánh sáng kia lại phai nhạt xuống. "Đồng Vân Phi, sao con lại tin tưởng cô ta như vậy? Mẹ cô ta có thể mang theo hai anh em họ gả cho Tiêu Thỉnh quân, cô ta thì không thể mang theo con người khác gả cho con sao? Vân Phi, con đừng làm Tiêu Thỉnh Quân thứ hai! Nếu như vậy, mẹ chết cũng không nhắm mắt!"

Tiêu Từ Phượng nghe mẹ Đồng nói vậy, khắp nơi cũng đầy ánh mắt khinh miệt. Mà lời bà ta nói, đều thật. Cô không có cách nào phủ nhận, cũng không có biện pháp ăn năn.

"Vân Phi, mẹ anh nói rất đúng. Gia thế em như vậy, xác thực không xứng với Đồng gia anh. Hôn lễ này, hủy bỏ đi!" Tiêu Từ Phượng bặm mặt, khóc chạy đi.

"Mẹ, sao mẹ nói như vậy với Từ Phượng? Lúc con và Từ phượng gần nhau, cô ấy vẫn là xử tử (gái trinh)! Mẹ, tại sao mẹ có thể xúc phạm cô ấy như vậy? Tại sao mẹ có thể đánh đồng cô ấy và mẹ cô ấy chứ? Nếu mẹ thực sự không đồng ý chuyện hôn sự này, con sẽ quỳ chết trước mặt mẹ." Đồng Vân Phi vừa nhìn Tiêu Từ Phượng chạy đi, không nhìn được mà hoảng hốt. Nhưng anh là người con có hiếu, không dám không vâng lời mẹ mình. Vừa quỳ xuống cầu xin mẹ, vừa nhìn bóng lưng Tiêu Từ Phượng.

Mẹ Đồng nghe lời con, không nhìn được mà nhìn Tiêu Từ Phượng. Con gái bây giờ sinh hoạt phần lớn rất tùy tiện. Tiêu Từ Phượng này lại có thể cất giữ tâm thân xử nữ đến bây giờ, thật đúng là không dễ dàng. Xem ra, bà là trách lầm cô bé này rồi. Trời ạ, nếu Tiêu từ phượng mang thai xương thịt Đồng gia bọn họ, đương nhiên phải cho cô vào cửa. Bà cũng không muốn, để cho con cháu Đồng gia lưu lạc bên ngoài. Về phần gia đình thân thế, cha mẹ phạm tội, cho qua đi!

"Con trai ngốc, con quỳ ở đây làm gì? Cô ấy chạy, con còn không mau đuổi theo đi!" mẹ Đồng kéo con trai, thở dài nói.

"Mẹ, ý của mẹ là, không phản đối hôn sự của bọn con rồi ư?" trong mắt của Đồng Vân Phi, thoáng qua một tia vui mừng. Anh cũng không ngờ, người mẹ luôn bảo thủ lại thỏa hiệp nhanh như vậy. Xem ra, uy lực của con anh thật lớn.

"Ừ, mẹ không phản đối. Con à, mau đuổi theo vợ con đi!" mẹ Đồng vỗ vỗ bả vai con, cười nói.

"Vậy đồ gia dụng này? Có cần chuyển vào nhà không?" Đồng Vân Phi nhìn đồ trên đất, hỏi thăm ý mẹ.

"Đưa bé ngốc này, nếu muốn kết hôn, đương nhiên là muốn mua nhà mới. Con đuổi theo cô ấy đi. Những đồ dùng này giao ẹ."

Anh thật ôm chặt lấy mẹ, rồi xoay người đi đuổi theo Tiêu Từ Phượng.

Khi Đồng Vân Phi tìm được Tiêu Từ Phượng, cô đang đứng bên bờ sông.

Tóc dài nhẹ bay, trên mặt mang một tia tuyệt vọng. Thần sắc kia, dọa Đồng Vân Phi sợ. Anh ôm lấy Tiêu Từ Phượng, vẻ mặt hết hoảng nói. "Từ Phượng, em đừng làm chuyện gì điên rồ! Em mà rời xa anh, anh sẽ ra sao?"

"Vân Phi, cảm ơn anh đối với em tốt như vậy. Thật ra thì mẹ anh nói rất đúng, em thật sự không xứng với Đồng gia, không xứng với anh." Tiêu Từ Phượng suy nghĩ một chút về hành vi của mình, trong lòng hối hận. Từ khi gặp chuyện không may về sau, cô xác định người khác sẽ xem thường. Cô đối với thân thể của mình, đã sớm không thêm để ý rồi. Duy nhất khiến cô đau lòng, chính là Tiêu Thỉnh Quân chết đi. Mỗi khi nhớ tới cô đều cảm thấy tự trách cùng áy náy. Nếu như cô không mang thai cốt nhục của Đồng Vân Phi, nếu như cô không yêu đồng Vân Phi. Cô nhất định sẽ tới đồn cảnh sát tự thú, nhất định sẽ cải tạo. Có lẽ, chỉ như vậy, cô mới có thể nhẹ nhõm.

"Từ Phượng, em đừng suy nghĩ lung tung. Mẹ anh nói vậy nhưng trong lòng lại mềm nhẹ, em đừng nghĩ tới những lời mẹ nói. Chờ hôn lễ của chúng ta cử hành xong, anh sẽ dẫn em ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật."

"Kết hôn? Hưởng tuần trăng mật?" trên mặt Tiêu từ phượng, mang theo một tia mê mang. mẹ Đồng không đồng ý việc hôn sự này, cô còn kết hôn được sao? Cũng không thể khiến đồng Vân Phi giống như cô, đoạn tuyệt quan hệ cùng cha mẹ được!

"Bé ngốc, mẹ anh đã không phản đối!" lời nói của Đồng Vân Phi, Tiêu Từ Phượng không dám tin tưởng. Thái độ mẹ Đồng kiên quyết như vậy. Lời nói sắc bén như vậy. Làm sao bà sẽ đồng ý việc hôn sự này?

"Thật? anh không gạt em chứ?" Tiêu Từ Phượng cảm thấy, cô tựa như nằm mơ.

"Từ Phượng, cả đời này, anh chưa hề lừa gạt em! Máy ngày nữa, em sẽ là vợ của Đồng Vân Phi này. Một nhà ba người chúng ta, sẽ hạnh phúc chung một chỗ rồi." Đồng Vân Phi sờ bụng Tiêu Từ Phượng một cái, trong lòng tràn đầy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Đại Kết Cục 4

Một tháng sau.

Màn đêm bắt đầu phủ xuống, đèn đường sáng lên.

Dưới đèn đường, có một cô gái bán đồ vỉa hè. Thân hình cô ấy rất quen thuộc, dẫn tới sự chú ý của Đường Long. Cô gái kia, có một đôi mắt vừa đen lại sáng trong. Trong con mắt, mang theo một cỗ tình nghịch bướng bỉnh. Lông mi thật dài, cong nhếch lên. Cặp mí mắt cực kỳ mê người, sống mũi khéo léo mà thẳng, môi anh đào đỏ thắm, làn da trắng nõn như ngọc ngà!

"Quý khách đừng bỏ qua cơ hội mua đồ này nhé! Mọi người sờ chất liệu áo này đi, xem phong cách của nó nữa. Chân chính vật đẹp mà giá thấp! chất lượng hàng vip, giá tiền vỉa hè đây. Mọi người không mua, sẽ tiếc nuối vô cùng!"

"Con bé chết tiệt kia." Đường Long thấy Mật Đường bán hàng vỉa hè, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm. Mắt, thế nhưng đã uрон ướt. Một tháng không nhìn thấy cô, anh đều muốn điên cuồng. Cô gái này, cư nhiên ở đây bán hàng vỉa hè. Khiến anh tức giận thêm là hai bảo bối của anh lại ngủ trên chiếc xe gác. Thấy một màn như vậy, lòng của Đường Long bị đâm đau.

Đường Long từ trên xe xuống, trực tiếp đến trước mặt Mật Đường. Anh lấy mắt kính, lộ ra nụ cười sáng lạn. "Tiểu thư, đừng bán nữa. Số quần áo của cô, tôi mua tất. Ngay cả người của cô, tôi cũng mua luôn. Dọn dẹp, đi với tôi đến quán mới thôi!"

Quần áo trong tay Mật Đường lập tức rơi trên mặt đất. Miệng của cô hơi há mở! Người đàn ông này sao sẽ xuất hiện tại đây? Chẳng lẽ, cô đang nằm mơ? Không thể nào? Cô rõ ràng đang bán quần áo vỉa hè!

Đường Long ôm lấy hai con trên xe gác, trực tiếp đi về phía xe của mình. Anh đem hai con ngủ say đặt ở phần ghế phía sau. Quay đầu ngắm nhìn Mật Đường, cô vẫn còn sững sờ tại chỗ.

"Này, tiểu thư. Không phải tôi đã mua tất cả quần áo và người của cô rồi hay sao? Sao lại sững sờ thế? Nhanh qua đây." Đường Long ngoắc ngoắc tay, khiến Mật Đường tới đây. Trong đôi mắt của Mật Đường, nổi lên vẻ vui. Cô chạy như bay tới, nhào vào ngực của anh. Phía sau của cô, truyền đến tiếng bàn luận xôn xao của người đi đường.

"Người mẹ trẻ thế này mà đã ra đời buơn chải!"

"Bán hàng vỉa hè, có thể có nhiều tiền nhanh chóng sao?"

"Tôi nhìn bộ dáng của cô ấy, hình như là người của gia đình giàu có, mang theo con trốn khỏi nhà! Người đàn ông kia, tám phần là chồng cô ấy!"

Mật Đường không để ý tới mọi người nghị luận, nhón chân đưa lên môi anh đào của mình. Một nụ hôn triền miên, trình diễn trên đường cái. Cô cùng người đàn ông này xa cách nhau lâu như vậy, cô rất nhớ anh! Những ngày qua, cô mang theo con sống rất vất vả. Người đàn ông này, chính là trụ cột trong lòng cô!

Tất cả người đi ngang qua, cũng trợn to hai mắt, nhìn một màn tươi đẹp.

Mật Đường hôn, mang theo một loại mỉa mai hoặc câu hồn phách người khác. Trong thân thể Đường Long kích tình, cũng bị cô đốt. Anh cảm thấy hạ thân của mình căng cứng. "Mật Đường, em nhanh lên xe, chúng ta mau trở về."

Đường Long mở cửa xe, nhét Mật Đường vào chỗ kế tài xế.

"A Long, quần áo của ta, xe của em." Mật Đường muốn xuống đi dọn dẹp quần áo của mình, Đường Long cũng không cho cô cơ hội. Xe khởi động, nhanh chóng chạy như bay. Một lát, đã đến khách sạn Việt Châu mà Đường Long ở. Đường Long đỗ xe, ôm thái tử Long cùng Công chúa Phượng. Theo phía sau, là Mật Đường mặt đỏ bừng.

Đi vào gian phòng, Mật Đường bị cảnh hào hoa ngây người. Đã lâu rồi, cũng không có gặp qua trường hợp này. Rất lâu chưa thấy cái giường êm dịu như vậy.

Mật Đường mang theo con tới đây, trừ số tiền ít ỏi trên người và thẻ, không có gì cả. Bởi vì không có mang theo bằng cấp đại học, nộp đơn công việc nhiều lần đều thất bại. Thật sự không có cách nào, mới mua chút quần áo, bán hàng dưới vỉa hè. Mẹ con các cô thuê một căn phòng đơn sơ. Dùng đồng dùng, ăn thức ăn giá rẻ nhất. Tuy vậy, cô vẫn sống rất thỏa mãn. Chỉ cần hai đứa bé an toàn, cô chịu chút khổ cũng không sao!

"Mật Đường, mau vào tắm đi. Anh sắp chờ đợi không được. Bằng không, chúng ta cùng vào phòng tắm."

Đường Long đem hai đứa bé đặt trên chiếc giường lớn, không kịp chờ đợi, đi tới trước mặt Mật Đường. Trong mắt của anh, lóe một loại ánh sáng khát vọng.

"Luu mạnh." Mật Đường liếc Đường Long một cái, xoay người vào phòng tắm. Đường Long cũng theo vào, ừm khuất nói. "Anh lưu mạnh ư? Kết hôn cũng hơn một tháng, ngay cả vợ mình cũng không chạm vào!" lời nói của Đường Long khiến Mật Đường đau lòng. Nhớ tới cái hôn lễ đó, trước mắt của cô liên xuất hiện cảnh cha cô mướn mẹ bê bê. Đường Long nhìn thấy sắc mặt Mật Đường chợt biến, biết mình lại đâm vào chỗ đau của cô.

"Mật Đường, thật xin lỗi." Anh đem cô nhẹ nhàng ôm trong ngực, cúi đầu khẽ hôn trán cô. Mật Đường không tránh né, mà là nghiêng đón.

Cha cũng đã qua đời. Có lẽ, quý trọng tính mạng và cuộc sống của mình, còn có giá trị hơn bóng ma quá khứ.

Nụ hôn nóng bỏng triền miên, đem thân thể đốt nóng. Hai thân thể quấn quýt nhau thật chặt, thật lâu không thể tách ra!

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy, tiếng thờ dốc, tiếng rên rỉ, đan vào một chỗ, hợp thành một bài nhạc cảm động! nhạc khúc tình yêu hoà thuận vui vẻ, chỉ có người yêu nhau mới có thể sáng tạo ra. Tiếng nhạc này làm người ta hưng phấn kích động, chỉ có người yêu nhau mới có thể nghe được!

-----HẾT-----

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Chúng Con Muốn Cha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.